

Chợ Lầm Xà Vương Lưu Manh

Contents

Chợ Lầm Xà Vương Lưu Manh	7
1. Chương 1: Một Con Rắn Dẫn Đến Huyết Án	7
2. Chương 2: Xà Vương Đẹp Trai	15
3. Chương 3: Người Thoát Được Sao?	22
4. Chương 4: Rắn Nhỏ	28
5. Chương 5: Chết Rồi	28
6. Chương 6: Mỹ Nam Kế	29
7. Chương 7: Kỳ Quái	31
8. Chương 8: Người Đàn Ông Đây Là Của Mình	31
9. Chương 9: Tôi Thích Cô Ấy	33
10. Chương 10: Bị Cô Lập	34
11. Chương 11: Đợi Phục Vụ	34
12. Chương 12: Rắn Cũng Muốn Tắm!	36
13. Chương 13: Mày Là Đực Hay Cái?	37
14. Chương 14: Rắn Lười	38
15. Chương 15: Vô Cùng Tốt	38
16. Chương 16: Mất Mát	39
17. Chương 17: Xà Đại Gia	40
18. Chương 18: Con Rắn Kỳ Lạ	40
19. Chương 19: Đầu Sỏ Gây Ra Chuyện Đến	41
20. Chương 20: Vô Lại	42
21. Chương 21: Thổ Lộ	43
22. Chương 22: Tôi Không Phải Mẹ Chúng	43
23. Chương 23: Trở Mặt Thành Thù	44
24. Chương 24: Đồ Kỵ	45
25. Chương 25: Bị Oan	46
26. Chương 26: Rắn So Với Người Còn Tốt Hơn.	47
27. Chương 27: Trả Thù	48
28. Chương 28: Nhu Tình Như Nước	49
29. Chương 29: Ở Chung?	50
30. Chương 30: Không Phải Của Mình, Tôi Không Lấy.	51
31. Chương 31: Anh Là Đại Gia	51
32. Chương 32: Say Đắm	52
33. Chương 33: Tập Kích Ngực	53
34. Chương 34: Hồng Mai Mỹ Vị.	54
35. Chương 35: Bị Phát Hiện	54
36. Chương 36: Con Rắn Đáng Thương.	55
37. Chương 37: Khiêu Khích	56
38. Chương 38: Ngoài Ý Muốn	57
39. Chương 39: Cô Ấy Không Chết	58
40. Chương 40: Bị Ép Đến Cùng	59

41. Chương 41: Vô Cùng Hấp Dẫn	59
42. Chương 42: Bảo Bối	60
43. Chương 43: Anh Định Đưa Tôi Đi Đâu	61
44. Chương 44: Đây Là Chỗ Bồng Lai Tiên Cảnh Sao?	62
45. Chương 45: Cửa Tôi Là Cửa Em	63
46. Chương 46: Cô Là Nữ Chủ Nhân.	63
47. Chương 47: Vương Thần Bí.	64
48. Chương 48: Sợ Hãi	65
49. Chương 49: Xà Vương Nhỏ Mọn Nhất Trong Lịch Sử	66
50. Chương 50: Đút Cho Nó Ăn	67
51. Chương 51: Người Đàn Ông Kia Trở Lại	68
52. Chương 52: Hành Động Vô Cùng Thân Thiết	68
53. Chương 53: Đình Vạn Xà	69
54. Chương 54: Sồn Gai Ốc, Cả Đời Khó Quên	70
55. Chương 55: Bầy Rắn Nhảy Múa	71
56. Chương 56: Lấy Rắn Làm Quà	72
57. Chương 57: Tiểu Thư Đùng Chạy	72
58. Chương 58: Có Hai Xà Vương?	73
59. Chương 59: Cô Không Bị Rắn Ăn Thịt?	74
60. Chương 60: Không Thấy Tiểu Hắc Xà Đâu	75
61. Chương 61: Lòng Nóng Như Lửa Đốt	76
62. Chương 62: Huy Động Nhân Lực	77
63. Chương 63: Con Rắn Lười Nghịch Ngợm	77
64. Chương 64: Tiểu Thư Lương Thiện	78
65. Chương 65: Thật Đáng Yêu	79
66. Chương 66: Vô Cùng Kinh Hãi	80
67. Chương 67: Nghênh Ngang Kiều Ngạo	81
68. Chương 68: Đồ Cẩu Nô Tài Này	81
69. Chương 69: Cô Và Anh Ta Sống Chung	82
70. Chương 70: Tôi Liều Mạng Với Cô.	85
71. Chương 71: Cô Sai Rồi, Hoàn Toàn Sai Rồi	86
72. Chương 72: Mạnh Mẽ Phản Kích	87
73. Chương 73: Cô Không Dễ Bắt Nạt	88
74. Chương 74: Trở Về Là Tốt Rồi	88
75. Chương 75: Nữ Nhân Hung Dữ	89
76. Chương 76: Cưng Chiều Thì Thế Sao?	90
77. Chương 77: Trời Ạ, Cô Ăn Thịt Rắn Rồi	90
78. Chương 78: Biến Thái	91
79. Chương 79: Muốn Chạy À? Không Dễ Vậy Đâu!	92
80. Chương 80: Canh Rắn?	93
81. Chương 81: Đánh Chết Cũng Không Ăn	93
82. Chương 82: Vì Sao Lại Lừa Cô?	94
83. Chương 83: Tôi Nên Giữ Lấy Em Thế Nào Đây?	95
84. Chương 84: Nàng Là Của Chúng Tanàng Là Của Chúng Ta	96
85. Chương 85: Thật Ấm Áp	96
86. Chương 86: Nó Muốn Tắm Rửa Cùng Cô	97
87. Chương 87: Cơ Thể Của Cô Đã Bị Nó Nhìn Hết Rồi	98
88. Chương 88: Nhìn Trộm Nơi Thần Bí	99
89. Chương 89: Rất Muốn Qua	99
90. Chương 90: Hết Chối Tai	100
91. Chương 91: Đẹp Trai Chết Được	101
92. Chương 92: Tranh Giành Tình Nhân	102
93. Chương 93: Hung Hăng, Kiều Ngạo	102
94. Chương 94: Nữ Nhân Đó Bị Bệnh	103

95. Chương 95: Tiểu Thư Tội Nghiệp	104
96. Chương 96: Nữ Nhân Đề Tiện	105
97. Chương 97: Bản Tiểu Thư Đấu Với Cô	106
98. Chương 98: Kẻ Thứ Ba Hung Dữ Cái Gì	106
99. Chương 99: Tức Chết Cô Á Kìa	107
100. Chương 100: Đấu Với Tôi, Còn Non Lắm	108
101. Chương 101: Hưng Phấn Nè, Đánh Nhau Nè	109
102. Chương 102: Tức Chết Cô Ta	109
103. Chương 103: Truyện Cười Kinh Điển Nhất Trong Lịch Sử	110
104. Chương 104: Ai Sợ Ai?	111
105. Chương 105: Thêm Mắm Dặm Muối	111
106. Chương 106: Cuối Cùng Anh Ta Cũng Về Rồi.	112
107. Chương 107: Phản Đối Vô Hiệu	113
108. Chương 108: Tôi Biết Mình Rất Đẹp Trai.	114
109. Chương 109: Tôi Cược Với Anh	114
110. Chương 110: Cô Phải Rời Khỏi Đây	115
111. Chương 111: Em Sẽ Đi Cùng Ngài.	116
112. Chương 112: Nam Nữ Vui Vẻ 1	117
113. Chương 113: Quá Quý Dị Rồi	119
114. Chương 114: Bại Lộ Cảnh Xuân	120
115. Chương 115: Lưu Manh	121
116. Chương 116: Sợ Cái Gì? Có Chì Đây	122
117. Chương 117: Có Phải Anh Giở Trò Quý Không?	123
118. Chương 118: Sao Tôi Phải Nói Cho Em?	123
119. Chương 119: Thật Sự Không Cam Lòng!	124
120. Chương 120: Lại Thất Bại	125
121. Chương 121: Anh Ta Đổi Tính Rồi Hả?	126
122. Chương 122: Cô Làm Sao Vậy?	127
123. Chương 123: Ôm Ấp Của Anh Ta	128
124. Chương 124: Giả Vờ Bệnh	128
125. Chương 125: Nhìn Rõ Thủ Đoạn.	129
126. Chương 126: Tâm Lý Cô Cân Bằng Rồi.	130
127. Chương 127: Tôi Không Thể Để Em Rời Đi.	131
128. Chương 128: Rất Ngứa Đó.	132
129. Chương 129: Đừng Chọc Táo Nữa.	133
130. Chương 130: Lối Nhỏ Vào U Cốc	133
131. Chương 131: Hấn Là Ai? Nó Là Ai?	134
132. Chương 132: Hãy Đợi Đây	135
133. Chương 133: Rất Có Cá Tính	136
134. Chương 134: Tuyệt Chiêu Tán Gái.	137
135. Chương 135: Vương Quốc Trong Đồng Thoại	138
136. Chương 136: Rất Có Tiền Nhỉ!	139
137. Chương 137: Quá Chấn Động.	140
138. Chương 138: Âm Mưu Của Ngu Cơ	140
139. Chương 139: Sẽ Không Để Người Sống Tốt.	141
140. Chương 140: Kế Độc	142
141. Chương 141: Tâm Cơ Trùng điệp	143
142. Chương 142: Thận Trọng Từng Bước	143
143. Chương 143: Chọc Giận Xà Vương	144
144. Chương 144: Rời Đi.	145
145. Chương 145: Lại Thất Bại	146
146. Chương 146: Cô Tuyệt Vọng Rồi.	147
147. Chương 147: Cảm Giác Đó Rất Khó Chịu.	148
148. Chương 148: Đó Là Một Nơi Cực Kỳ Khủng Bố.	148

149. Chương 149:	Trở Về Đình Vạn Xà.	149
150. Chương 150:	Sao Cô Ấy Dám Bắt Rắn Chứ?	150
151. Chương 151:	Tội Nghiệp Cô Vẫn Bị Dọa Rồi	151
152. Chương 152:	Cực Kỳ Thú Vị	152
153. Chương 153:	Cơ Hội Tới Rồi.	152
154. Chương 154:	Bởi Vì Chúng Rất Xấu.	153
155. Chương 155:	Chân Tướng Dần Dần Bại Lộ.	154
156. Chương 156:	Tôi Không Tin.	155
157. Chương 157:	Bọn Họ Đều Là Rắn.	156
158. Chương 158:	Chạy Mau.	157
159. Chương 159:	Xà Mỹ Nữ.	157
160. Chương 160:	Mặc Nhật Tỳ Đến Rồi.	158
161. Chương 161:	Đồ Đàn Ông Xấu Xa.	159
162. Chương 162:	Xà Thành	160
163. Chương 163:	Bị Bắt Cóc.	161
164. Chương 164:	Cô Là Cống Phẩm.	162
165. Chương 165:	Một Đêm Vài Lần	162
166. Chương 166:	Chúng Ta Đều Là Rắn.	163
167. Chương 167:	Mặc Nhật Tỳ, Anh Ở Đâu?	164
168. Chương 168:	Có Quý!	165
169. Chương 169:	Chủ Tử Đặc Biệt.	166
170. Chương 170:	Rất Trâu Bò Rồi.	167
171. Chương 171:	Vương Tuấn Mỹ	167
172. Chương 172:	Cung Phượng Thê.	168
173. Chương 173:	Cuộc Sống Hạnh Phúc.	169
174. Chương 174:	Tắm Rửa.	170
175. Chương 175:	Để Tôi Tự Cởi.	171
176. Chương 176:	Ngủ Ở Đây?	171
177. Chương 177:	Không Muốn Trở Thành Người Phụ Nữ Của Anh Ta.	172
178. Chương 178:	Vương Thần Bí Đến Rồi.	173
179. Chương 179:	Nàng Là Của Ta.	174
180. Chương 180:	Tôi Thích Cô.	174
181. Chương 181:	Ham Mê Bất Lương.	175
182. Chương 182:	Ngài Đừng Qua Đây.	176
183. Chương 183:	Ai Cũng Không Gặp.	177
184. Chương 184:	Đoạn Tụ Chính Là Đồng Tính Luyến Ái.	177
185. Chương 185:	Trêu Đùa Nàng.	178
186. Chương 186:	Thắm Vần.	179
187. Chương 187:	Anh Ta Đã Tới.	180
188. Chương 188:	Anh Ta Có Vô Lễ Tôi Không?	181
189. Chương 189:	Đừng Tôi Quấy Rầy Tôi.	181
190. Chương 190:	Bị Ngài Chọc Tức Chết Rồi.	182
191. Chương 191:	Hóa Ra Tiểu Thư Và Vương Có Quen Biết.	183
192. Chương 192:	Tôi Không Cần Anh Ta Yêu.	184
193. Chương 193:	Bỏ Lỡ.	184
194. Chương 194:	Chờ Đợi Sự Xuất Hiện Của Anh Ta.	185
195. Chương 195:	Trốn Đi.	186
196. Chương 196:	Quả Quả, Là Ta.	187
197. Chương 197:	Hóa Ra Anh Cũng Ở Đây.	187
198. Chương 198:	Hắn Đi Rồi.	188
199. Chương 199:	Hoàng Nhi Đến Rồi.	189
200. Chương 200:	Gặp Lại Lần Nữa.	190
201. Chương 201:	Tiểu Thư Thật Khác Người.	190
202. Chương 202:	Tuyệt Thế Mỹ Nữ.	191

203. Chương 203:	Đây Chính Là Sự Khác Biệt.	192
204. Chương 204:	Nịnh Nọt.	193
205. Chương 205:	Nam Nhân Biến Thái.	194
206. Chương 206:	Chân Ngoài Dài Hơn Chân Trong.	194
207. Chương 207:	Tiểu Hắc Xà Đang Ở Đâu?	195
208. Chương 208:	Si Mê.	196
209. Chương 209:	Có Chút Cổ Quái.	197
210. Chương 210:	Có Hai Hắc?	197
211. Chương 211:	Chỉ Có Tôi Là Duy Nhất Của Anh Ta.	198
212. Chương 212:	Giam Lồng.	199
213. Chương 213:	Tôi Muốn Chống Đối Anh Ta.	200
214. Chương 214:	Tên Xấu Xa	200
215. Chương 215:	Tôi Muốn Đi Ra Ngoài	201
216. Chương 217:	Đêm Khuya Hoan Ái	202
217. Chương 218:	Quá Mê Hôn	203
218. Chương 219:	Xuân Cung Đồ Miễn Phí	204
219. Chương 220:	Xem Rất Hay Đó	204
220. Chương 221:	Sao Lại Là Anh	205
221. Chương 222:	Đồ Ngu Ngốc	206
222. Chương 223:	Không Mặc Quần Áo	207
223. Chương 224:	Cường Hôn	207
224. Chương 225:	Cảm Giác Khác Thường	208
225. Chương 226:	Không Cần Xăng Bậy	209
226. Chương 227:	Mãnh Liệt Công Chiếm	210
227. Chương 228:	Hắc Đoạt Trong Sạch Của Nàng	210
228. Chương 230:	Ba Ngày Ba Đêm	211
229. Chương 231:	Vết Thương Chồng Chết	212
230. Chương 232:	Đau Khổ	213
231. Chương 233:	Thất Thân	214
232. Chương 234:	Cô Thay Đổi	216
233. Chương 235:	Mọi Người Lo Lắng	217
234. Chương 236:	Hai Người Kỳ Quái	218
235. Chương 237:	Hắc Đến Đây	219
236. Chương 238:	Mang Thai	220
237. Chương 239:	Thái Độ Của Hắc	224
238. Chương 240:	Ta Là Phụ Thân Của Hải Tử	225
239. Chương 241:	Phụ Vương	228
240. Chương 242:	Bảo Bối Nhỏ Dũng Mãnh	228
241. Chương 243:	Vật Nhỏ Uy Hiếp	229
242. Chương 244:	Bảo Bối Nhỏ Siêu Cấp Vô Địch Đáng Yêu	230
243. Chương 245:	Vật Nhỏ Hồn Nhiên Đáng Yêu	231
244. Chương 246:	Vật Nhỏ	232
245. Chương 247:	Coi Cô Như Heo À	233
246. Chương 248:	Quyết Định	233
247. Chương 249:	Tôi Không Cần Đứa Bé Đây	234
248. Chương 250:	Cô Không Hề Kiên Cường	235
249. Chương 251:	Cục Cưng, Con Đứng Tối	236
250. Chương 252:	Thật Luyến Tiếc Đứa Nhỏ	236
251. Chương 253:	Lửa Giận Của Xà Vương	237
252. Chương 254:	Hải Nhi Của Ta	238
253. Chương 255:	Giam Lồng	239
254. Chương 256:	Nắn Lồng Thoái Chí	240
255. Chương 257:	Ngoan Ngoãn Sinh Hạ Đứa Bé	241
256. Chương 258:	Chương 257.2	245

257. Chương 259: Chương 258.1: Cục Cứng Cường Đại	249
258. Chương 260: Chương 258.2	251
259. Chương 261: Xin Người Đừng Xuất Hiện Trên Giường Của Ta Nữa	253
260. Chương 262: Đừng Đi Theo Ta	254
261. Chương 262: Đừng Đi Theo Ta	255
262. Chương 263: Chương 261.1: Hấn Quá Vô Lại	256
263. Chương 264: Chương 261.2	259
264. Chương 265: Chương 262.1: Cục Cứng Ra Đời	262
265. Chương 266: Chương 262.2	266
266. Chương 267: Chương 263.1: Cục Cứng Thần Kỳ	266
267. Chương 268: Chương 263.2	269
268. Chương 269: Chương 264	269
269. Chương 270: Chương 265'	269
270. Chương 271: Chương 265.2	269
271. Chương 271: Chương 265.2	269
272. Chương 272: Chương 266	275
273. Chương 272: Chương 266: Uống Trộm Sữa	275
274. Chương 273: Chương 267	276
275. Chương 273: Chương 267: Giành Đồ Ăn Của Con, Con Cho Ngài Đẹp Mặt	276
276. Chương 274: Chương 268	277
277. Chương 274: Chương 268: Đó Là Sữa Của Ta	277
278. Chương 275: Chương 269	279
279. Chương 275: Chương 269.1: Tiểu Xà Vương	279
280. Chương 276: Chương 269.2	282
281. Chương 276: Chương 269.2	282
282. Chương 277: Chương 270	286
283. Chương 277: Chương 270.1: Đại Phi	286
284. Chương 278: Chương 270.2	289
285. Chương 278: Chương 270.2	289
286. Chương 279: Chương 270.3	291
287. Chương 279: Chương 270.3	292
288. Chương 280: Chương 270.4	293
289. Chương 280: Chương 270.4	293
290. Chương 281: Chương 271	296
291. Chương 281: Chương 271.1: Trò Hề Phong Hậu	296
292. Chương 282: Chương 271.2	297
293. Chương 282: Chương 271.2	297
294. Chương 283: Chương 271.3	298
295. Chương 283: Chương 271.3	298
296. Chương 284: Chương 271.4	299
297. Chương 284: Chương 271.4	299
298. Chương 285: Chương 271.5	300
299. Chương 285: Chương 271.5	300
300. Chương 286: Chương 271.6	302
301. Chương 286: Chương 271.6	302
302. Chương 287: Chương 272	305
303. Chương 287: Đại Phi Điền Cuồng	305
304. Chương 288: Chương 272.2	307
305. Chương 288: Chương 272.2	307
306. Chương 289: Chương 272.3	309
307. Chương 289: Chương 272.3	309
308. Chương 290: Chương 273	311
309. Chương 290: Chương 272.4	311
310. Chương 291: Chương 273.2	314

311. Chương 291: Chương 273.1: Trở Về Nhân Gian	314
312. Chương 292: Chương 273.3	317
313. Chương 292: Chương 273.2	317
314. Chương 293: Chương 273.4	318
315. Chương 293: Chương 273.3	318
316. Chương 294: Chương 274	321
317. Chương 294: Chương 273.4	321
318. Chương 295: Chương 274.2	324
319. Chương 295: Chương 274: Hai Cha Con	324
320. Chương 297: Chương 274.3	327
321. Chương 296: Chương 274.2	327
322. Chương 298: Chương 274.4	330
323. Chương 297: Chương 274.3	330
324. Chương 299: Chương 275	334
325. Chương 298: Chương 274.4	334
326. Chương 300: Chương 275.2	337
327. Chương 299: Chương 275.1: Tiểu Hắc Xà Trở Về	337
328. Chương 301: Chương 275.3	340
329. Chương 300: Chương 275.2	340
330. Chương 302: Chương 276	343
331. Chương 301: Chương 275.3	343

Chọc Lầm Xà Vương Lưu Mạnh

Giới thiệu

Chẳng qua cô gặp phải một con rắn, là một trong những đệ tử tốt của hắn – Xà Vương Lưu Mạnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-lam-xa-vuong-luu-manh>

1. Chương 1: Một Con Rắn Dẫn Đến Huyết Ấn

Cắm trại nơi hoang dã.

“Mọi người phân công nhau làm việc đi, tìm củ đốt, tìm rau dại, nhóm lửa, tất cả mọi người ổn định, đi đi.”
Lớp trưởng Lâm Mai Thanh lớn tiếng ra lệnh, chỉ huy các tổ phân công lao động vì sự nghiệp nấu cơm dã ngoại vĩ đại.

Lớp trưởng đại nhân nói ai dám không nghe, ai dám không theo? Cuối cùng, có không ít bạn nam lớn tiếng hoan hô, rồi sôi nổi chạy về phía rừng rậm cách đó không xa.

“Bọn mình tìm củi, tìm rau dại, các bạn nữ cứ nhóm lửa nấu cơm đi.” Không ít nam đồng chí có chủ nghĩa đại nam tử vung tay hô to một tiếng, lập tức chui vào rừng cây.

Trong nhóm nữ sinh có vài người không vui, tại sao các cô phải nhóm lửa, nấu cơm chứ? Hiện tại nam nữ bình đẳng, con gái vẫn phải xuống bếp sao? Đi chết đi.

“Lớp trưởng, chúng mình cũng muốn đi tìm rau dại.” Hà Tiểu Ngân bĩu môi, rất bất mãn nói với Lâm Mai Thanh. Nói xong liền kéo Vu Tú Tình và Lý Quả đi theo một hướng khác vào rừng.

Vu Tú Tình bị nắm tay cao ngạo cười, lỗ mũi héch lên, vẻ mặt khinh thường: “Mình cũng không tin bị đánh bại bởi nhóm nam sinh kia.”

Nói xong, tầm mắt còn liếc về hướng các bạn nam biến mất.

Lý Quả chỉ cười cười, tùy ý các cô.

“Được, được, được, nhóm các cậu là nữ trung hào kiệt, các cậu muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng đi quá xa, phải chú ý an toàn đó.” Lớp trưởng Lâm Mai Thanh không có biện pháp, bắt đắc dĩ cười nói.

Dù sao chuyện nhóm lửa nấu cơm cũng không cần nhiều người, để bọn họ tìm chút chuyện làm cũng tốt, chỉ sợ bọn họ giúp đỡ qua loa, ngược lại càng thêm vướng tay vướng chân.

Ba người vừa được phê chuẩn lập tức nhảy lên vui vẻ, hào hứng lôi kéo nhau chạy vào rừng. Dù sao thì tìm rau dại chỉ là thứ yếu, chạy đi chơi mới là chủ yếu.

Ba người vừa đi, liền có vài bạn nữ cũng lén lút trốn đi, đương nhiên là tìm nơi vui chơi, đợi đến khi ăn cơm lại xuất hiện là được.

“Nơi này giống như chưa có ai đi qua.” Mới vừa bước một bước vào rừng rậm, Lý Quả lập tức phát hiện nơi đây hoàn toàn còn nguyên sơ, không hề có dấu chân con người, cô liền hơi sợ.

Nhưng Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân lại rất kích động, không ai đi qua là tốt rồi! Chưa từng có ai đi qua, sau lại có mấy người các cô đến đây, các cô có thể thoải mái khám phá, phát hiện. Đúng là quá sáng khoái, quá kích thích!

“Tốt nhất là không ai tới, nói không chừng sẽ có rất nhiều đồ tốt. Đi thôi, chúng ta vào xem một chút.” Vu Tú Tình gan to nhất, vừa dứt lời liền dẫn đầu đi vào trong.

Hà Tiểu Ngân lập tức chạy theo, đi theo sau Vu Tú Tình.

Lý Quả nhìn hai người, lại nhìn đám bạn học cách đó không xa, cẩn thận, trong lòng hạ quyết tâm nhắm mắt theo sau.

Một lúc sau, ba người đã xếp hàng dọc đi vào trong rừng. Trên đường đi, đúng là phát hiện không ít hoa dại, rau dại cùng với nấm.

“Nhìn đi, theo mình là không sai mà.” Vu Tú Tình đắc ý nói, cười đến vô cùng vui vẻ.

Hà Tiểu Ngân cười tí mắt, vừa gật đầu đồng ý, vẫn không quên hái hoa dại cùng nấm.

“Này, chúng mình đừng đi quá xa, bên trong tối lắm.”

Tuy Lý Quả cũng bị những cây nấm cùng hoa dại vừa tươi vừa non này hấp dẫn, trong lòng cũng rất thích, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ hãi trước rừng cây âm u này.

Lời nói của Lý Quả lập tức khiến cho hai người phía trước bật cười chế nhạo, họ đều cảm thấy cô đúng là kẻ nhất gan.

“Rõ ràng là cậu đi theo sau bọn mình, vậy còn sợ gì nữa? Chúng mình mới là bia đỡ đạn cho cậu đấy.”

Nhưng nếu hai cậu xảy ra chuyện gì thì mình cũng bị xui xẻo đó! Lý Quả chỉ dám nghĩ ở trong lòng không dám nói ra. Bởi vì cô không thể nói lại được hai người bạn tốt miệng lưỡi sắc bén này.

“Quả Quả, chúng mình đi trước mở đường, cậu ở phía sau hái rau đi, đừng chỉ biết lo sợ đó.” Vu Tú Tình đi đằng trước, đầu cũng không quay lại, dặn Lý Quả. Chỉ sợ cô nhất gan không làm được gì.

Lý Quả cảm thấy rất tức giận, cô cũng đâu phải chỉ biết lo sợ, cô vẫn đang hái rau dại với nắm mà, không giống như Tú Tình nói đâu!

Ba cô gái càng đi càng vào sâu bên trong, đã không còn thấy cảnh sắc bên ngoài rừng rậm, thậm chí cả thanh âm của bạn học cũng chẳng nghe thấy nữa. Đường càng lúc càng khó đi, không khí càng lúc càng ẩm ướt, mùi lá cây mục nát thỉnh thoảng lại bay vào mũi.

“Tú Tình, Tiểu Ngân, chúng ta đừng đi vào nữa, bên trong rất âm u, không chừng là có độc trùng, rắn độc hay gì khác đó.” Cuối cùng, Lý Quả vẫn không nhận được sự gọi hai người.

“Đồ nhát gan, đúng là sợ chết.” Rốt cuộc, Hà Tiểu Ngân cũng không nhận nổi quát ầm lên. Bởi vì Lý Quả ở đằng sau cứ kéo quần áo mình, lời vừa nói lại càng khiến cô nổi giận.

Vu Tú Tình cũng quay đầu lại, cười như không cười, nói: “Quả Quả, cậu cứ mãi nhát gan như thế à? Hiện tại, thế giới này lấy đâu ra nhiều độc vật, độc trùng như vậy? Không phải đã bị người ta diệt sạch rồi sao?”

Lý Quả bị hai người nói đến xấu hổ, cô thật không biết phản bác lại như thế nào. Nhưng cô thật sự không muốn đi vào, cô thật sự rất sợ.

Nhìn dáng vẻ này của Lý Quả, Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình vừa tức giận vừa bất đắc dĩ. Mắt thấy đã hái được không ít rau dại với nắm, hai người suy nghĩ một chút liền đồng ý.

“Được rồi, chúng ta quay về thôi, lát nữa rửa thêm vài người đi cùng là được.” Vu Tú Tình đúng là có phong thái của chị cả, chỉ một câu nói liền giải quyết xong mọi chuyện.

Lý Quả lập tức vui mừng, không chút do dự xoay người, đi về đường cũ.

Phía sau, Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình cũng theo kịp bước chân cô, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng, đúng lúc này....

“Nhìn xem, kia là cái gì?” Hà Tiểu Ngân đưa tay chỉ qua. Cách họ không xa, có một đóa hoa nhỏ màu vàng vô cùng kiều diễm, hấp dẫn ánh mắt của người khác.

“Đây là hoa gì? Đẹp quá.” Vu Tú Tình động lòng, chạy qua đầu tiên, ngoại trừ muốn nhìn đóa hoa kia một chút còn muốn hái nó mang về.

Hà Tiểu Ngân vừa thấy bạn chạy qua, lập tức cũng không chịu rút lại phía sau. Cô cũng muốn đi xem là loại hoa gì mà hấp dẫn người đến thế.

Chỉ có Lý Quả vẫn bất động như cũ, không phải cô không thích mà là không dám động. Cô không biết hoa kia có độc hay không, nếu như tất cả đều qua xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân chẳng thèm quan tâm những điều này. Hai người vô cùng vui vẻ chạy qua, dù sao thì đóa hoa kia nhất định sẽ rơi vào tay họ.

Dường như đóa hoa kia vẫn chưa biết mình sắp gặp phải kiếp nạn, vẫn kiều diễm đến chói mắt.

“Quá đẹp, còn điểm thêm một chút đốm.” Vu Tú Tình chạy đến đầu tiên, vừa nhìn lướt qua, đã muốn đưa tay ra hái.

Mà ở phía sau, Hà Tiểu Ngân cũng định đưa tay ra hái, nhưng Vu Tú Tình nhanh hơn bởi vì tay Tú Tình đã đụng vào bông hoa kia.

“Á...” Vu Tú Tình thét lên một tiếng chói tai, vội vàng rút tay lại, rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

Hà Tiểu Ngân còn chưa kịp phản ứng, nhưng bị tiếng thét chói tai của bạn mình dọa, trong lòng lập tức dâng lên một dự cảm xấu. Sau đó, cô nhìn thấy đóa hoa màu vàng kiều diễm kia đang chuyển động, hơn nữa còn bay về phía mình.

“Á...” Hà Tiểu Ngân không nhận được cũng phát ra tiếng thét chói tai, rồi vội xoay người bỏ chạy. Tuy cô không chạy cùng hướng với Vu Tú Tình nhưng cũng đều chạy về phía Lý Quả.

Lý Quả nóng lòng muốn rời khỏi chỗ này, lúc thấy hai người kia muốn đi hái hoa, cô mới tiếp tục đi ra khỏi rừng rậm. Nhưng lúc này, đột nhiên lại truyền đến tiếng thét chói tai, dọa Lý Quả giật nảy mình.

Cô vội vàng quay đầu nhìn lại....

Chỉ thấy Vu Tú Tình đang hoảng sợ chạy về phía mình, Hà Tiểu Ngân cũng khiếp sợ chạy tới, hai người giống như đã gặp phải chuyện gì.

“Sao vậy?” Lý Quả kinh hãi hỏi.

Cô không biết có nên chạy hay không, nhưng cô cũng không có chạy trốn, bởi vì phía sau cô còn có hai bạn tốt, cô không thể mặc kệ họ.

“Rắn, rắn.” Vu Tú Tình chạy phía trước, còn chưa hoàn hồn thốt lên. Sau đó không nhận được quay đầu lại nhìn, phát hiện vật màu vàng kia vẫn đang đuổi theo mình, mặt liền biến sắc.

Rắn? Lý Quả không hiểu, sao hoa lại biến thành rắn?

Sau đó, Hà Tiểu Ngân lập tức giải đáp cho cô.

“Hóa ra đóa hoa kia là một con rắn màu vàng.”

Rắn! Cuối cùng Lý Quả cũng thấy được một vật thể đang lao thẳng đến. Đó là một cái gì đó màu vàng, bởi vì tốc độ quá nhanh nên cô không nhìn rõ lắm.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Lý Quả có chút luống cuống, bỏ lại bạn tốt thật không có nghĩa khí nhưng mình đứng ở đây thì cuối cùng vẫn là cùng nhau chạy trốn chết thôi?

Đúng lúc cô đang hoảng hốt thì Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân đã chạy đến trước mặt cô, từng người muốn vượt qua cô chạy trốn.

Một con rắn màu vàng từ từ hiện ra trước mắt Lý Quả. Vốn là truy kích Vu Tú Tình cùng Hà Tiểu Ngân nhưng đúng lúc lại thấy được cô, nên nó liền cứng rắn thay đổi phương hướng, xông thẳng về phía cô.

Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân đã vượt qua Lý Quả, bỏ chạy ra phía ngoài rừng rậm. Hiện tại, bị rút lại phía sau, trong tình thế nguy cấp, cô cũng không để ý nhiều. Đã không kịp chạy nữa rồi!

Bịch, bịch...

Hoa dại, rau dại, nắm giống như lựu đạn nện lên mình con rắn màu vàng, cuối cùng cũng khiến con rắn quái dị kia rơi xuống đất.

Sau khi Lý Quả ném hết mọi thứ trên tay, dưới tình thế nguy cấp, liền tiện tay nhặt lên một cây cành khô, nện ngay xuống đầu con rắn nhỏ.

Bịch...

Con rắn nhỏ màu vàng lập tức rơi xuống, giật giật vài cái trên đất, sau đó lại nhanh chóng bò dậy, không nhúc nhích nhìn cô, ánh mắt đầy hung ác.

Hai tay Lý Quả nắm chặt gậy, tim đều đã lên đến cổ họng. Cô nhìn con rắn trên đất không chớp mắt, thần kinh vô cùng căng thẳng.

Một người, một xà cứ như vậy mà giăng co!

“Rắn ở đây.”

“Quả Quả cũng ở đây.”

Đúng lúc một người một xà đang giăng co căng thẳng, một thanh âm huyền ảo chợt truyền đến. Hóa ra là Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân dẫn người đến, đang chạy về phía Lý Quả.

Chỉ một lúc sau, rất nhiều bạn nam đã chạy đến bên cạnh Lý Quả, con rắn nhỏ màu vàng thấy tình thế không ổn, lập tức muốn quay đầu trốn vào bụi cỏ. Thế nhưng, gậy gộc loạn đập, máu tươi liền văng tung tóe.

“Á...” Lý Quả bị một màn này dọa cho khiếp sợ, thần kinh căng thẳng còn chưa kịp hạ xuống, đành trơ mắt nhìn con rắn nhỏ xinh đẹp màu vàng bị đánh chết.

“Quả Quả, cậu không sao chứ?” Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân kéo cô ra xa, hoảng hốt hỏi. Hai mắt vẫn liếc về phía con rắn chết trên đất kia.

Lý Quả lắc đầu, ném gậy đi, đưa mắt nhìn con rắn bị đánh chết kia, trong lòng có chút áy náy cùng bất an. Cô chưa từng nghĩ sẽ đánh chết nó, chỉ cần đuổi đi là được, thế nhưng....

Vu Tú Tình cùng Hà Tiểu Ngân đều thở phào nhẹ nhõm, mặc dù bỏ lại bạn là không đúng, nhưng mạng sống bị đe dọa thì đều sẽ không để ý tới ai. Ai bảo Lý Quả ngốc như vậy, lại không chạy trốn?

Sau khi các bạn nam đánh chết con rắn, liền dùng gậy gậy lên, cười ha ha nói: “Tối nay có nguyên liệu nấu canh rồi, nhất định sẽ vô cùng dinh dưỡng.”

“Đúng, đúng, đúng.” Những bạn nam khác vui vẻ phụ họa, rồi đi theo phía sau ba cô gái, cùng ra khỏi rừng cây.

Lý Quả nhìn con rắn chết kia, trong lòng chợt sợ hãi. Cách khá xa cô vẫn nghe thấy bọn họ nói tối nay muốn nấu canh rắn, liền cảm thấy buồn nôn.

“Đã chết rồi, ném nó đi đi.” Cô không nỡ nhìn con rắn này chết tàn nhẫn như thế. Đã chết rồi còn bị ăn, đúng là quá đáng thương! Trong lòng cô có chút đồng tình.

Lời vừa nói ra, liền khiến Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân nhảy dựng lên, hai người giương nanh múa vuốt, nhìn cô cười mắng: “Mới vừa rồi nó còn muốn cắn chúng ta, sao không nghĩ đến kết cục này? Tiểu học chưa từng học qua truyện cổ ‘bác nông dân và con rắn’ sao?”

Lý Quả chỉ im lặng, một mình cô không đấu lại được nhiều cái mồm như vậy, dù sao thì cô không ăn là được rồi.

Một nhóm người vui sướng mang con rắn trở về, gia nhập vào sự nghiệp nhóm lửa nấu cơm dã ngoại vĩ đại.

“Ồ, sao lại có hơi thở của tộc nhân ta ở đây? Không đúng, giống như đã chết.”

Trong rừng rậm, nơi đám người Lý Quả vừa mới đánh chết con rắn, từ chỗ tối bỗng nhiên đi ra một người đàn ông gương mặt góc cạnh, ánh mắt thâm thúy, môi mỏng lạnh lùng. Ánh mắt hắn hướng xuống nơi con rắn chết đầu tiên, phun ra một câu như vậy.

Mặc Nhật Tỳ không nghĩ đến tới đây đi dạo một lúc, lại gặp được chuyện này, tộc nhân của mình đã chết trước khi mình đến.

“Nhân loại.” Bạc môi lạnh lẽo phun ra một câu khẳng định, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài rừng rậm, nơi đó dường như truyền đến tiếng cười nói.

Mặc Nhật Tỳ không hề ghét con người, hắn cũng biết, con người thường xuyên lòng giết bọn hắn mà bọn hắn cũng hay tấn công con người, gần như là tương hỗ. Nhưng điều kiện tiên quyết là đừng để hắn thấy được, lần này đúng lúc đụng phải, vừa khéo tâm tình không quá thoải mái, hắn cũng không thoải mái.

Không được, nhất định phải dạy dỗ một chút. Mặc Nhật Tỳ quyết định, dù sao gần đây hắn đang nhàn rỗi cùng nhàm chán, vừa lúc đến nhân gian còn chưa nghĩ ra lộ trình tốt, hiện tại vừa khéo, có chuyện để làm.

Sau một trận gió, trong rừng rậm trừ cây cối không có một bóng người, Mặc Nhật Tỳ đã biến mất, mà trên đất đều không có bất kỳ dấu chân nào.

“Quả Quả, ăn đi.” Hà Tiểu Ngân cầm một bát canh, đựng vào tay cô vui vẻ nói. Nói xong, liền nuốt xuống một ngụm canh.

Lý Quả lắc đầu, rời xa nồi canh rắn kia, bày ra vẻ mặt xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Vu Tú Tình cười tít mắt, tay cũng cầm một bát canh, trong bát còn có mấy miếng thịt rắn, cố ý đưa đến trước mặt Lý Quả, dụ dỗ: “Quả Quả, hôm nay nồi canh rắn này công của cậu là lớn nhất, cậu phải ăn nhiều vào.”

“Mình không ăn.” Lý Quả vội vàng xua tay từ chối, chỉ cần cô nhớ đến con rắn kia liền cảm thấy buồn nôn. Cô chẳng những rất ác cảm với rắn mà ngay cả ăn rắn cũng không thể chấp nhận.

Hà Tiểu Ngân bị hành động của Lý Quả chọc cười.

“Ha ha ha, Quả Quả, cậu thật nhất gan, dũng khí vừa nảy bay đầu rồi, con rắn này là cậu đánh chết đó.”

“Ăn đi, ăn đi, đây là thành quả lao động của cậu mà.” Bạn học nam nữ bên cạnh lập tức ồn ào lên, cùng nhau khuyên cô.

Cuối cùng, Lý Quả cũng nổi giận: “Mình nói không ăn là không ăn, thích thì các cậu tự ăn đi.”

Cô đâu có đánh chết con rắn kia, lúc ấy, cô chỉ có ý đuổi nó đi thôi, nhưng tình hình sau đó cô lại không thể kiểm soát được.

Mọi người thấy cô không vui nên không dám đùa nữa. Dù sao thì con rắn kia nhỏ như thế, cũng không đủ chia, chẳng qua là mọi người ở bên ngoài chơi nên rất vui vẻ mà thôi.

“Được rồi, Quả Quả thích ăn gì thì ăn cái đó.” Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình cũng tha cho cô, không ép buộc nữa, tự uống canh rắn của mình.

Nghe vậy, Lý Quả lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên cô cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, thân mình cứng lại, một cảm giác rờn rợn tràn ra từ đáy lòng khiến cô lạnh cả người. Sau đó, cô lại cảm thấy sau lưng giống như có ai đang nhìn chằm chằm, làm cô có cảm giác sợ hãi như đang ở địa ngục.

“Quả Quả, chị làm sao vậy?” Người đầu tiên phát hiện cô không ổn là Lý Lan, cô vừa là em họ cũng là bạn học cùng lớp với Lý Quả.

Tiếng nói của Lý Lan khiến cho Lý Quả thoát ra khỏi trạng thái hoảng sợ, cô chưa hoàn hồn nhìn xung quanh, phát hiện không có ai hoặc cái gì tồn tại khiến mình sợ hãi.

“Quả Quả, chị nhìn cái gì vậy? Rốt cuộc là làm sao?” Giọng nói đầy lo lắng của Lý Lan lại vang lên, lần này trực tiếp kinh động đến vài bạn học. Tất cả mọi người đều nghi ngờ, khó hiểu nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Quả.

Lý Quả lắc đầu, hít sâu một hơi rồi thở ra, sắc mặt có chút tái nhợt, lộ ra nụ cười gượng: “Mình không sao, có thể là hơi mệt một chút.”

Nhìn thấy nụ cười của cô, tất cả mọi người đều an tâm, rồi tiếp tục ăn. Chỉ có Lý Lan vẫn rất lo lắng, bởi vì cô cảm thấy chị họ có cái gì đó bất ổn.

“Quả Quả, thật sự không có chuyện gì chứ?” Lý Lan buông bát xuống, nhẹ giọng hỏi.

Lý Quả biết cô quan tâm mình, vội vàng dùng sức gạt đầu, cam đoan nói: “Lan Lan, chị không sao, thật sự, hôm nay đi dã ngoại, trưa không ngủ nên mới hơi mệt thôi.”

Lý Lan nghĩ cũng thấy đúng, vì vậy liền tin cô.

Đuổi xong Lý Lan đi, Lý Quả vẫn không thấy thoải mái. Tuy không còn cảm giác rờn rợn như trước, nhưng cô vẫn có cảm giác mình đang bị theo. Lý Quả không nhận được chen vào đám đông, muốn thoát khỏi cảm giác này, hoặc muốn chứng minh đó chỉ là ảo giác.

Trên thực tế, cảm giác đó đã biến mất rất nhanh, Lý Quả cũng mau chóng quên đi.

Dã ngoại kết thúc, mọi người đều vui vẻ quay về trường học.

Song, ngay khi các cô mới đi khỏi, chỗ Lý Quả vừa đứng, lập tức xuất hiện một người đàn ông. Hắn không phải ai khác, chính là Mặc Nhật Tỳ đã biến mất trong rừng rậm, hắn vẫn nhìn theo hướng đám người Lý Quả rời đi.

“Quả Quả, đến lượt cậu tắm đó.” Vu Tú Tình mặc bộ đồ ngủ từ trong phòng tắm đi ra, gọi Lý Quả đang nằm sấp trước máy tính xem tiểu thuyết.

“Được.” Lý Quả thấy thời gian không còn sớm, lập tức đáp một tiếng, rồi ngoan ngoãn đứng lên, lấy quần áo chui vào phòng tắm.

Lần này đến lượt Vu Tú Tình chiếm máy tính, say mê đọc tiểu thuyết.

Gian phòng ở ký túc xá nữ này có bốn người, hai chị em họ Lý Quả, Lý Lan, hai bạn tốt Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân. Trùng hợp chính là, các cô sống cùng một nơi, đều là một thị trấn nhỏ.

Lý Quả vào phòng tắm, mau chóng cởi quần áo xong mới vặn nước, ở trong nước thông thả tắm, vô cùng thoải mái.

Chỉ là, bỗng nhiên, không hiểu vì sao, lòng cô lại nổi lên cảm giác rờn rợn khiến làn da dưới làn nước ấm nổi hết da gà, lông tơ dựng đứng.

Cô mạnh mẽ mình, trong lòng hoảng sợ, loại cảm giác này sao lại đến nữa? Cô không nhìn được nhìn quanh phòng tắm, cả phòng liếc phát thấy ngay, trừ một người sống là cô thì lấy đâu ra người thứ hai?

Cô dùng sức lắc đầu, mặc kệ suy nghĩ khó hiểu trong lòng, cho rằng mình đang suy nghĩ nhiều. Chỉ là, không hiểu tại sao, cô vẫn không bỏ được cảm giác bị theo dõi này.

Song, trong lúc bất an, cô vô tình nhìn lướt qua cái gương duy nhất trong phòng tắm. Chỉ thấy trong gương hiện ra một cái đầu rắn đen to đùng, đang thè cái lưỡi đỏ rực, không chớp mắt nhìn mình.

“Á, rắn.” Lý Quả giật mình, phản xạ có điều kiện hét lên, sau đó không chút suy nghĩ liền đẩy cửa xông ra ngoài.

Tiếng hét của Lý Quả dọa Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân giật bắn mình, còn chưa kịp phản ứng đã thấy một cái...bóng người khỏa thân hốt hoảng vọt ra.

“Rắn, có rắn.” Lý Quả quên mất hiện tại mình không mặc quần áo...ở trước mặt hai người hoa tay múa chân, vẻ mặt sợ sệt.

“Phòng tắm có rắn?” Lần này bọn họ đã hiểu, ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời bị hù ngã, cùng sợ hãi nhìn về phía phòng tắm.

Ai cũng không quên hôm nay gặp phải một con rắn, còn đánh chết nó, cuối cùng đem nó ăn sạch ngay cả xương đều không còn.

Không biết rắn có mang thù hay không? Trong lòng bọn họ đang suy nghĩ như vậy.

“Quả Quả, đây là tầng năm, rắn sẽ không lên cao được như thế chứ?” Cuối cùng, Hà Tiểu Ngân vẫn không tin lời cô, cho rằng Lý Quả quá nhất gan, trông gà hóa cuốc.

Lời nói của Hà Tiểu Ngân lập tức được mọi người tán thành, bọn họ tình nguyện tin tưởng lời Hà Tiểu Ngân chứ không tin ở đây có rắn.

Lý Quả nghe bạn nói như thế, vốn cũng chưa xác định, dù sao cô chỉ nhìn thấy trong gương còn chưa thật sự xác nhận.

“Hơn nữa, có rắn cậu còn có thể bình yên vô sự chạy ra sao? Nó không cắn chết cậu mới lạ.” Hà Tiểu Ngân càng nói càng cảm thấy mình phân tích không sai, nhất định là Lý Quả tự mình sinh ảo giác.

Lần này, Vu Tú Tình liền đẩy Lý Quả đang dựa vào mình ra, căng thẳng biến thành dở khóc dở cười, không nhìn được cười mắng cô: “Tiểu Tiểu nói đúng, có rắn cậu có thể sống chạy ra sao? Nhìn cậu đi, không biết xấu hổ, tuy chúng ta đều là nữ nhưng cũng chưa từng to gan như thế, còn không mau vào tắm rồi mặc quần áo đi.”

Lý Lan che miệng cười đến gập cả người.

Lý Quả nghe bạn nói xong, lúc này mới phát hiện mình chưa kịp mặc quần áo đã chạy ra, lại nhìn về mặt mọi người, liền xấu hổ vội vàng chạy về phía phòng tắm.

Nhưng, lúc đến cửa phòng tắm, cô lại hơi sợ, không dám bước vào. Cô chỉ sợ không phải mình nhìn nhầm mà thật sự có rắn trốn bên trong.

“Cậu thật là một kẻ nhất gan.” Vu Tú Tình thấy Lý Quả vẫn do dự đứng ở cửa, không nhìn được cười mắng. Sau đó liền đứng lên đi đến bên cô, thò đầu nhìn quanh phòng tắm, còn vào tận bên trong kiểm tra.

Lý Quả vội trốn sau lưng Vu Tú Tình, tư thế sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào. Cô thật sự rất sợ cái cảm giác rờn rợn đó.

Cốc! Đầu cô bị gõ một cái, chỉ thấy Vu Tú Tình tức giận hạ tay xuống, sau đó liếc mình một cái: “Rắn ở đâu? Nơi nhỏ như bàn tay thế này, rắn ở đâu ra? Cậu hoa mắt rồi.”

Nói xong, liền bỏ lại Lý Quả, rồi chạy về trước máy tính.

Bị Vu Tú Tình mắng, dũng khí của Lý Quả lập tức nổi lên, cô bất chấp tất cả, thẳng bước đi vào. Cô nhìn xung quanh một vòng, đúng là không có rắn, trong gương chỉ phản chiếu hình ảnh của chính mình.

Mình hoa mắt, mình hoa mắt rồi, nhất định là như vậy!

Lý Quả tiếp tục tắm, nhưng cũng không dám tắm lâu, dội nước qua loa rồi vội vàng cầm khăn lau người. Trong lúc đó, cô nhạy cảm phát hiện có một ánh mắt lạnh như băng đang quan sát toàn thân mình.

Thịch!

Cô bị ánh nhìn đó dọa đến chân suýt mềm nhũn, hoảng hốt nhìn xung quanh vẫn không phát hiện ra cái gì. Nhưng là, ánh mắt này từ đâu tới chứ?

Lý Quả chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn, chưa mặc xong quần áo, đã vội xông ra ngoài. Cô chỉ muốn chui vào chỗ đông người, thật sự không dám ở một mình.

“Cơ thể chả có gì đặc biệt cả.” Đột nhiên, trong phòng tắm vang lên một giọng nói nhàn nhạt, song, kỳ lạ là không ai xuất hiện cả.

“Mình sợ.” Lý Quả nằm trên giường mình, sợ hãi nói.

“Sợ cái gì? Không phải chúng mình đang ở đây sao?” Giọng nói của Hà Tiểu Ngân vang lên từ giường bên cạnh, cô rất muốn ngủ nhưng có người lại đang sợ.

Lý Quả nhìn bóng tối xung quanh, trừ ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu vào thì lúc này cả ký túc xá đều tối đen.

“Mình không biết cậu sợ cái gì? Không phải chỉ là một con rắn thôi sao? Cậu đâu có ăn nó, là bọn mình ăn, bọn mình không sợ thì cậu sợ cái gì?” Rốt cuộc, Vu Tú Tình cũng không nhịn nổi nữa, tức giận nói.

Cô đã hại bọn họ kinh sợ, đau tim cả một tối rồi, còn chưa đủ à?

Lý Lan chỉ dám lén cười thầm, cô không dám nói, sợ Lý Quả thật sự sẽ thẹn quá hóa giận.

“Các cậu không thể ngủ cùng mình sao? Xin các cậu đó.” Lý Quả tiếp tục nài nỉ.

Lúc mới tắm xong, cô đã xin ngủ cùng một người trong bọn họ, nhưng không ai đồng ý cả.

“Không được.”

“Không được.”

“Em không ngủ cùng chị đâu.”

Trong bóng tối, ba cô gái đồng thanh nói, kiên quyết từ chối, tuyệt đối không muốn ngủ cùng Lý Quả.

Lý Quả vẻ mặt đưa đám, đành phải ôm chăn, hai mắt mở to nhìn bóng đêm xung quanh, cô thật sự sợ muốn chết. Cái cảm giác bị theo dõi đó xua mãi không đi, cô vừa lo vừa sợ, nhưng lại không tìm được nguyên nhân, nên cảm thấy rất khó chịu.

Rất nhanh, ngoại trừ ba cô gái đều đã ngủ say kia, chỉ còn Lý Quả vẫn đang trợn mắt nhìn bóng đêm tĩnh lặng.

Không phải cô không muốn ngủ mà là không dám ngủ, chỉ có thể trợn to mắt như vậy mới mang đến cảm giác an toàn. Không bao lâu sau, Lý Quả chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, vô cùng buồn ngủ.

Mặc kệ, cô buồn ngủ rồi, chết thì chết, cô thật sự không chịu nổi nữa. Lý Quả hạ quyết tâm, liền nhắm mắt lại, mê man ngủ.

Cô vừa mới ngủ, liền có một cơn gió lạnh thổi qua, sau đó màn bị vén lên, có cái gì đó lập tức chui vào.

Lúc này trong giấc mộng, Lý Quả chỉ cảm thấy mình đang ôm một món đồ chơi vừa to vừa mềm lại thoải mái. Cô hài lòng đem mặt cọ lên, tay vô thức siết chặt không buông.

Sáng sớm, nắng vàng rực rỡ.

“Á...” Một tiếng thét thắm thiết đột ngột vang lên, chỉ thấy Lý Quả tóc tai bù xù nhanh chóng vén màn, nhảy xuống giường, vẻ mặt sợ sệt, cả người run rẩy.

“Lý Quả, cậu gào cái quỷ gì thế?” Vu Tú Tình đang ngủ say bỗng nhiên bị tiếng hét của cô đánh thức, giận đến không nhận được hết lớn một tiếng.

“Quả Quả, cậu không ngủ thì cũng đừng cản trở bọn mình chứ? Tối hôm qua cậu dày vò bọn mình, giờ còn muốn tiếp tục sao?” Thanh âm Hà Tiểu Ngân nồng đậm bắt mắt vang lên, xem ra cũng bị Lý Quả đánh thức.

2. Chương 2: Xà Vương Đẹp Trai

Lý Quả lập tức chạy thẳng về phía cửa, tay đặt trên nắm cửa, hoảng hốt kêu: “Rắn, có rắn.”

Cô vừa dứt lời, chỉ thấy trên giường hai người lao ra thật nhanh theo thứ tự là Hà Tiểu Ngân cùng Vu Tú Tình gào lên cùng nhau phóng tới bên cô.

“Rắn ở đâu?” Cùng nhau chen đến bên cạnh cô, Vu Tú Tình vẻ mặt hoảng sợ, bất an hỏi, trông mất loạn chuyển.

Tay Lý Quả chỉ về hướng giường mình, vẻ mặt đưa đám nói: “Ở trên giường của mình.”

Quả nhiên, nhìn theo hướng tay cô chỉ, chỉ thấy một con rắn đang thè lưỡi ra nhàn nhả đang đưa trên giường cô.

“A, là rắn, là rắn thật a.” Hà Tiểu Ngân hét lên, dùng sức chen vào giữa hai người, vô cùng kinh sợ.

Lý Quả mới sợ chứ, đêm hôm qua giống như là cô ôm con rắn này ngủ cả đêm, dường như còn cảm thấy rất thoải mái, miệng không biết đã cọ bao nhiêu lần. Nghĩ đến đó cô liền nổi da gà, cả người không ngừng run rẩy.

“Lần này, các cậu tin mình đi.” Cô rất buồn bực nói, cô đây là trêu chọc ai chứ? Con rắn này làm sao lại tìm đến mình?

Hà Tiểu Ngân không ngừng gật đầu, dĩ nhiên là tin.

Vu Tú Tình thấy con rắn kia vẫn không có từ trên giường Lý Quả bò xuống hại người cho nên lá gan cũng lớn thêm, lại nhớ đến hành động đáng thương của Lý Quả, chợt bật cười.

“Tin cậu, nhưng không liên quan đến bọn mình, mình thấy con rắn kia có thể đã thích cậu, chắc cùng cậu có duyên. Dù sao chỉ cần không tổn thương bọn mình thì chúng mình không sợ.” Vu Tú Tình cười híp mắt nói, lời này lại khiến ba người kia vô cùng kinh ngạc.

Lý Quả suýt chút nữa bị lời của bạn tốt chọc đến nhảy dựng lên, không liên quan đến bọn họ, rắn thích mình? Có duyên với mình? Trời ơi, đang nói cái gì vậy?

Ai muốn có duyên với rắn? Ai cần rắn thích?

“Đúng vậy nha, không liên quan đến bọn mình.” Hà Tiểu Ngân chính là một kẻ ba phải, nghe Vu Tú Tình nói như thế lập tức đẩy Lý Quả ra, đứng thẳng người lên, bày ra dáng vẻ không có quan hệ gì với cô.

Lý Quả không biết nên khóc hay cười, có bạn bè như vậy, cô thật sự quá đáng thương.

“Các cậu giúp mình đi.” Lý Quả đáng thương nhìn hai chị em tốt thể nhưng hai người này lại không để ý đến cô, tự nhiên đi tìm quần áo.

“Quả Quả, không sao, mình thấy nó cũng đâu cần cậu, chứng minh là nó thích cậu đó.” Vu Tú Tình lúc này vẫn còn có tâm tình nói đùa, cố ý liếc con rắn như ẩn như hiện trên giường kia một cái.

Hà Tiểu Ngân cũng cười hì hì phụ họa: “Đúng vậy, nếu không cậu đã sớm bị nó cắn chết rồi.”

Hóa ra cô không bị rắn cắn chết là do nó thích mình? Có chuyện như vậy sao? Lý Quả khóc không ra nước mắt nhưng cô cũng không tranh cãi nữa, gấp đến độ không nghĩ được gì.

“Lan Lan, chị phải làm gì bây giờ?” Quay đầu nhìn em họ cầu cứu, tất cả hy vọng của cô đặt lên em gái.

Lý Lan khó xử, trong lòng cô cũng muốn giúp chị họ nhưng là rắn đó, không phải là động vật khác mà là loại vừa dài vừa mềm còn xấu xí rất đáng sợ nữa, trong tất cả động vật cô sợ nhất chính là rắn.

“Chị, em sợ.” Một lúc lâu cô mới nói ra những lời này, khéo léo nói cho Lý Quả, chị em cũng không giúp được.

Lý Quả yên lặng, khóc không ra nước mắt, hoàn toàn không dám đi đến giường mình mà con rắn đáng ghét kia giống như biết không ai giúp cô liền kiêu ngạo nằm trên giường cô, dường như đang cười nhạo cô.

Cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chăm của ba cô gái, cô mới dùng tốc độ rùa bò đi đến bên giường, chọn đại một bộ lung tung mặc vào rồi mới hoảng sợ chạy ra khỏi phòng ngủ.

Con rắn kia nhìn bốn người rồi đi mới từ từ to dần lên, chỉ một lúc sau liền chiếm cứ cả giường, đầu rắn đều vươn ra ngoài.

“Cho dù người có giết hay không thì người vẫn có phần, bốn vương sẽ tính hết lên đầu người cho đỡ phiền toái.” Đầu rắn thê nhưng lại còn lăm bắm tiếng người. Nếu Lý Quả ở đây thì cô không chỉ giết mình mà còn bị chọc cho tức chết nữa, cô thê nhưng lại bị một con rắn ngang ngược vu oan.

“Quả Quả, mình quyết định, mình cũng muốn nuôi rắn.” Vu Tú Tình trái kéo Lý Lan, phải lôi Hà Tiểu Ngân, đột nhiên quay đầu cười híp mắt nói với Lý Quả.

“Vì sao?” Lý Quả đang ủ rũ, chợt nghe thấy lời của cô liền cảm thấy sững sốt, không hiểu gì cả.

Hà Tiểu Ngân cùng Lý Lan vẽ mặt khó hiểu, tò mò nhìn cô.

Vu Tú Tình lúc này giống như tên trộm hề hề cười: “Bởi vì rắn thích cậu nha, về sau không phải cậu có thể chăm sóc thú cưng hộ mình sao?”

“Ha ha ha.” Lý Lan cùng Hà Tiểu Ngân không nhịn được cười to.

Còn thê nữa? Lý Quả ghen hợm, tuyệt đối không ngờ Vu Tú Tình lại có ý định này, ngại cô còn chưa đủ phiền, cuộc sống còn chưa đủ loạn sao?

“Cậu dám nuôi, mình lập tức chuyển đi.” Cô thở phì phò uy hiếp nói, thật là làm tổn hại tình bạn mà.

Vu Tú Tình mới không sợ cô uy hiếp, cười hì hì, ném ra một câu: “Đêm qua cậu đã biết rồi mà.”

Cô tức đến không nói thành lời.

“Các cậu nói xem, con rắn kia còn ở đó không?” Cuối cùng cũng tan học, cả buổi sáng cô đều không yên tâm luôn nghĩ về nó.

“Tất nhiên là còn.” Vu Tú Tình cố ý chọc tức cô.

“Có thể.” Hà Tiểu Ngân cùng phe với Vu Tú Tình, lập tức bổ sung.

“Không biết.” Lý Lan còn chút lương tâm, dù sao cũng là chị họ mình.

Lý Quả vừa nghe, trong lòng liền bất an nhưng hết cách, dù sao cô vẫn phải về không thể lang thang bên ngoài được, đành phải bất an đi theo phía sau bọn họ trở về phòng.

Ai ngờ lúc về đến phòng lại không có ai tình nguyện đi vào trước, giống như lo lắng con rắn trong phòng ngủ chưa đi hoặc là sẽ bò lên giường các cô.

“Quả Quả, cậu vào trước.” Ba người vô cùng ăn ý nhường đường để Lý Quả đi vào trước, Hà Tiểu Ngân vẫn cười tí mắt nói với cô.

Đây là bạn bè sao? Lý Quả lập tức cảm thấy tức giận, hôm qua ở trong rừng cô cũng không có chạy trước, hiện tại thật sự rất hối hận. Người ta thấy sắc quên bạn, lúc bọn họ gặp nguy hiểm liền quên mất mình. Rắn không tìm bọn họ lại tới tìm mình, có còn thiên lý nữa hay không?

“Mình vào trước.” Lý Quả gần như giận sôi lên, không chút nghĩ ngợi liền đẩy cửa ra, tự mình đi vào, nhưng cô nhìn lướt qua phòng ngủ lại không thấy rắn.

Cô đi vào, phía sau ba người cũng vội vàng theo vào, chỉ là dáng vẻ khá buồn cười, tất cả đều co đầu rụt cổ, bộ dạng lén la lén lút.

“Không có rắn.” Lý Quả bước đến bên giường vén màn lên, phát hiện bên trong ngay cả bóng rắn cũng không có, trong lòng càng tức hơn.

“Hà?” Ba cô gái ngơ ngác nhìn nhau, dường như không thể tin được, sau đó bọn họ giống như nhớ ra cái gì liền chạy đến bên cạnh ép sát vào cô.

Lý Quả bị hành động của bọn họ dọa giật mình, vội hỏi: “Các cậu đang làm gì thế?”

“Rắn của cậu có thể bò đến chỗ bọn mình, cậu nhanh tìm nó đem ra đi.” Vu Tú Tình đẩy đẩy cô, giục cô nhanh chóng đi tìm rắn của ‘cô’.

Lý Lan cùng Hà Tiểu Ngân tuy không nói gì nhưng ánh mắt cùng vẻ mặt cũng đều có ý như thế.

Rắn không thấy, lại đẩy cho cô? Lý Quả rất muốn nổi giận nhưng suy nghĩ một chút cô vẫn là cam chịu đi tìm quanh phòng ngủ một lần, lại phát hiện không thấy rắn, đi thật rồi.

“Nó đi rồi.” Trong lòng cô không biết là vui mừng hay thất vọng, xòe tay ra nói với bọn họ.

Thật ra thì đám người Vu Tú Tình cũng thấy được, đương nhiên là tin lời cô nói nhưng vẫn không an tâm tìm kiếm lần nữa, lúc này mới không còn giằng co nữa.

“Quả Quả, cậu đang làm gì đó?” Ba người vừa mới ngủ trưa dậy liền thấy Lý Quả từ bên ngoài đi vào, tay cầm một túi đồ, không khỏi tò mò.

Lý Quả đầu cũng không ngẩng lên, cẩn thận mở túi trong tay ra, đầu cũng không quay lại nói: “Hùng hoảng.”

Hùng hoảng?

Ba người nhìn nhau, nhất thời không nghĩ ra hùng hoảng là cái gì? Dừng để làm gì?

“Cậu không ngủ mà chạy đi mua cái này?”

“Đúng vậy.” Cô không phủ nhận, vì thứ này đúng là cô phải chạy mấy nơi, thật vất vả mới tìm được.

Sau khi Lý Quả mở túi liền lộ ra bột trắng bên trong, cô bắt đầu rắc từ cửa sổ đến khắp phòng, đặc biệt là bên giường cô cho đến khi hết sạch.

“Cậu rắc làm gì? Cái này có tác dụng gì?” Hà Tiểu Ngân tò mò hỏi, không hiểu cô đang làm gì.

“Tránh rắn, chính là đuổi rắn để nó không dám đến đây.” Lý Quả phủi tay, vô cùng hài lòng, nhìn cả phòng đầy hùng hoảng, lòng cô cũng yên tâm không ít.

Ba cô gái nín thở, hóa ra hùng hoảng là dùng để đuổi rắn a. Ba người cùng nghĩ đến trong phim ‘Tân Bạch nương tử truyền kỳ’ không phải có đoạn dùng hùng hoảng ép Bạch nương tử Tiểu Thanh hiện thân sao, thì ra cô ấy có ý nghĩ như thế.

“Có hiệu quả không?” TV là TV, thực tế là thực tế, ba người không khỏi hoài nghi.

Lý Quả nghe vậy, hơi sững sốt, trong lòng cũng không dám chắc chắn, có chút do dự: “Mình cũng không biết, truyền thuyết là như thế.”

“Truyền thuyết!?” Ba người suýt chút nữa bị lời nói của cô làm hôn mê, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nhìn vẻ mặt bọn họ, Lý Quả có chút hoài nghi, lo lắng hỏi: “Sẽ không vô dụng chứ?”

“Bọn mình không biết.” Ba người lập tức đồng thanh nói.

Lý Quả nghe xong vội thở phào nhẹ nhõm, ít nhất vẫn còn chút hy vọng.

“Vây, cứ thử xem, biết đâu có hiệu quả.” Cô thật ngốc, lúc mua lại quên hỏi ông chủ.

Ba người nặng nề gật đầu, hoàn toàn là một bộ dạng xem kịch vui.

Hùng hoàng? Mặc Nhật Tỳ im lặng nhìn bột trắng trên đất, cho dù có chút khó ngửi nhưng cô gái kia sẽ không cho rằng như thế là có thể dọa hấn chứ?

Thật ngốc nghếch, quá ngây thơ!

Thế nhưng, buổi chiều lúc tan học trở về.

“Á...” Chỉ thấy Hà Tiểu Ngân sau khi mở cửa đi vào liền giống như bị ong mật chích, xoay người bỏ chạy còn phát ra tiếng thét chói tai.

Ba người phía sau đều bị cô hung hăng giẫm ấy phát, bị đẩy ngã trái ngã phải. Vừa định hỏi xem có chuyện gì thì bên tai lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của cô, không nhịn được hồn bay phách lạc.

“Sao vậy?” Vu Tú Tình vừa thấy Hà Tiểu Ngân bỏ chạy, cũng đuổi theo, vừa chạy vừa hỏi.

“Có rắn.” Hà Tiểu Ngân không quay đầu đáp, càng chạy nhanh hơn.

Lý Lan vừa nghe, cũng bỏ chạy rất nhanh.

Có rắn? Lý Quả ngẩn người, cô là người duy nhất không bỏ chạy, ngược lại còn đi vào phòng ngủ, quả nhiên nhìn thấy vài con rắn đang chiếm giữ giường, bàn của mình, còn thè lưỡi hướng về phía cô, dường như rất đắc ý.

Hùng hoàng vô dụng? Đây là ý nghĩ đầu tiên của cô sau đó liền vô cùng thất vọng. Rắn chẳng những không giẫm bớt ngược lại còn nhiều thêm. Cô là trêu ai chọc ai chứ?

“Quả Quả, cậu lập tức dọn dẹp mấy con rắn kia đi, nếu không cậu không yên với bọn mình đâu.” Đám người Vu Tú Tình đứng ở dưới tầng hướng lên phía trên rống to.

Cái gì? Bảo cô dọn dẹp chúng? Bọn họ có nhầm không vậy? Đây cũng đâu phải là chuyện của riêng cô? Tại sao lại có thể cho rằng những con rắn này có liên quan đến cô chứ?

Bạch nhãn lang a! (sói mắt trắng ý chỉ sự coi thường, khinh bỉ trái ngược với : mắt xanh, tỏ ý kính trọng)

“Chúng nó là đến tìm cậu, bọn nó thích cậu nên sẽ không làm hại cậu.” Vu Tú Tình tiếp tục gào, hoàn toàn không cảm thấy áy náy.

Cái gì mà bọn chúng đến tìm mình? Lời kịch có thể đổi mới chút được không? Lý Quả sắp phát điên rồi nhưng hết cách, cô có cảm giác bọn nó sẽ không hại mình. Nếu không mang chúng đi thì tối nay các cô sẽ không có chỗ ngủ a.

“Cầu xin bọn mày, tự mình đi đi.” Cô đứng ở bên ngoài hướng về phía bầy rắn cầu xin. Nhưng, người ta không để ý đến cô, vẫn bò tới bò lui, an nhàn tự tại.

“Bọn mày không nói lời nào, xem như là đồng ý, vậy để tao giúp chúng mày.” Đứng bên ngoài lè mề một lúc, cô giống như hạ quyết tâm, vừa nói vừa nhìn phản ứng của chúng.

Một tay cầm giỏ rác bên cạnh lên chậm chạp đi đến phía bọn nó. Bầy rắn cũng không có đối nghịch với cô, vẫn tự tại điều hành như cũ.

Lý Quả lo lắng cầm lấy giỏ rác cùng cây chổi sợi hải quét từng con một vào bên trong.

May mắn, những con rắn kia vậy mà rất khôn ngoan không có phản kháng lại, chỉ một lúc sau, bên trong sọt đựng đầy rắn, chỉ chút vô cùng kinh khủng. Quét xong, cô liền không muốn đụng vào thùng rác thế nhưng tình thế khó xử, cô vẫn phải dè xuống bắt mẫn trong lòng cầm sọt rác lên ra khỏi ký túc xá.

“Á...”

“Rắn a.”

“Có rắn, có rắn.”

“Thật là nhiều rắn a.”

Dọc đường đi, miễn là gặp người, tất cả đều sắc mặt đại biến, không dám tin nhìn cô cùng với một đồng rắn trên tay, sợ đến mức thét chói tai. Lý Quả về mặt đau khổ, nhiều lần thật muốn ném bầy rắn đó đi nhưng cô không dám chỉ sợ chúng sẽ bỏ đi cắn người hoặc bỏ đến ký túc xá khác thì phiền to, cô không thể đi tìm từng con được.

Thật vất vả mới tìm được một chỗ vừa vắng vẻ lại vừa có cây cối, còn giống như kẻ trộm ngo trái ngo phải thấy không có ai cô mới dám đem những con rắn kia bỏ vào lùm cây, sau đó bỏ chạy.

Cô vừa chạy, bầy rắn kia vậy mà lại trật tự xếp hàng từ trong bụi cỏ thò đầu ra nhìn về phía cô, sau đó như nhận được lệnh đồng loạt biến mất.

“Quả Quả, cậu thật lợi hại, mình đã nói rồi, rắn thích cậu mà.” Hà Tiểu Ngân nhìn bạn thân thở hồng hộc chạy về liền cười tí tít khen ngợi.

Lý Quả nghe xong suýt chút nữa hộc máu, cô chính là phải dùng dũng khí cực đại mới dám làm chuyện này đó, nếu không phải do bọn họ ép, cô dám làm sao?

“Sau này, chuyện như thế đừng có tìm mình nữa.” Cô buồn bực nói, bị đối xử như thế, tâm tình thật sự không tốt.

Nhưng mà, có người lại không muốn buông tha cô. “Không tìm cậu thì bọn mình tìm ai?” Vu Tú Tình về mặt tà ác, vô lương tâm nói.

“Chị, bọn em sợ.” Lý Lan mặc dù cảm thấy như vậy thật không đúng nhưng cô rất sợ, suy nghĩ một chút nói lên.

Hộc máu, Lý Quả cảm thấy mình sắp không xong rồi, hại bạn, hại bạn mà....

“Có đi không?” Vu Tú Tình vỗ vỗ vai cô, cười hì hì hỏi.

Lý Lan và Hà Tiểu Ngân đứng bên cạnh, các cô là chị em tốt, luôn luôn là bốn người giúp đỡ nhau, cùng tiến cùng lui, thường cùng nhau chơi đùa rất ít khi bỏ bạn. (đây là chuyển cảnh rồi!)

“Mình chưa muốn quay về.” Lý Quả quả quyết lắc đầu, chỉ cần nghĩ đến vừa trở về rất có thể lại nhìn thấy rắn, cô liền không xong.

Ba người nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu rõ suy nghĩ của cô. Nhưng nhớ đến đám rắn kia chưa từng làm hại bọn họ nên cũng không gượng ép. Lý Quả nhìn mọi người rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nằm sấp xuống bàn không động đậy.

Bên trong phòng ngủ, ba người Vu Tú Tình cẩn thận kiểm tra mọi góc ngách, lại kinh ngạc phát hiện không có một con rắn nào.

“Tốt quá, tốt quá.” Đám người Vu Tú Tình vỗ vỗ ngực, thật sâu thở phào. Bọn họ sợ rắn nhưng chỉ cần có Lý Quả, bọn họ liền không sợ.

Lý Quả vẫn ngồi bất động, một lúc lâu sau, mới không cam lòng quay về phòng, không thể không về a, nếu không thì cô ngủ ở đâu? Hơn nữa bọn họ cũng đã nấu cơm ỉnh rồi.

Thế nhưng, lúc trở về phòng cô liền kinh ngạc phát hiện trời yên biển lặng, không hề có rắn cho cô bắt giống hai ngày trước, bởi vì hôm nay chúng không có bỏ đến.

Tâm tình Lý Quả cuối cùng cũng tốt lên, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy rất vui vẻ. Nếu ngày nào cũng như vậy nữa thì cô liền thuê phòng dọn ra ngoài ở.

“Về rồi à, ăn cơm đi.” Lý Lan thấy cô, lập tức lấy cơm cho cô, săn sóc nói, vẫn là người thân tốt hơn.

Lý Quả vô cùng cảm động, nhận lấy hộp cơm đi đến bên bàn, im lặng vùi đầu ăn, cảm giác tự do thật tốt, tâm tình rất thoải mái.

“Quả Quả, lạ thật đấy, hôm nay không thấy người thân của cậu tới thăm. Chẳng lẽ chúng nó không thích cậu nữa rồi?” Vu Tú Tình chính là độc miệng, không dă kích cô cả người liền khó chịu.

“Đúng vậy a.” Hà Tiểu Ngân phụ họa, từ trước đến nay cô cùng Vu Tú Tình vẫn luôn một xướng một họa, vô cùng tổn thương người.

Lý Quả nghe xong, suýt chút nữa thì phun hết cơm ra, hóa ra bọn họ đều hy vọng răn tới mỗi ngày sao? Thật quá đáng nha.

“Bọn chúng tới, các cậu tự đối phó, đừng tìm mình.” Cô có chút tức giận, cái gì gọi là bạn tốt? Giờ cô đã hiểu rõ rồi.

Đám người Vu Tú Tình vừa thấy cô giận lập tức cười lấy lòng, vội nói: “Ai da, Quả Quả, bọn mình không có ý này, chính là bọn chúng không làm hại cậu. Nếu đối lại là bọn mình có thể sẽ không được như vậy, các cậu nói có đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy nha.” Hà Tiểu Ngân bên cạnh vội vàng gật đầu, không dám kích thích cô nữa, chỉ sợ cô thật sự trở mặt.

Lý Quả liền dịu xuống, nếu bọn họ đã nói như vậy, cô còn làm gì được nữa? Thấy chết mà không cứu sao? Hay là trốn tránh nhau?

Cô đang định nói chuyện thì bị một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt.

“Xin hỏi, các cô có thấy súng vật của tôi hay không?” Thanh âm từ tính vang lên, ngoài cửa một người đàn ông cao lớn đẹp trai đang đứng, khẽ mỉm cười nhìn các cô.

Quá đẹp trai nha! Vu Tú Tình, Hà Tiểu Ngân cùng Lý Lan ánh mắt rực sáng, vẻ mặt si mê, nhìn chăm chăm đối phương, hoàn toàn không chú ý đến lời nói của người ta.

Súng vật? Lý Quả nhú mày một cái, vốn không muốn chú ý đến lại phát hiện mọi người đều không có lên tiếng, tò mò nhìn bạn tốt, lúc này mới phát hiện bọn họ vẫn đang nhìn chăm chăm người đàn ông ngoài cửa.

“Ở chỗ chúng tôi không có súng vật, anh tìm nhầm chỗ rồi.” Thấy không ai nói chuyện, cô đành phải trả lời hần.

Thế nhưng, không nghĩ đến, cô vừa dứt lời, Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân liền vọt đến cạnh cửa, vẻ mặt thẹn thùng.

“Súng vật của anh là cái gì vậy? Em có thể tìm giúp anh.” Hai người đồng thanh nói, dáng vẻ hăng hái, tích cực.

Lý Quả nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, hai người này có lòng tốt như thế từ lúc nào vậy?

Mặc Nhật Tỳ khước miệng hơi nhếch, cười như không cười nhìn hai hoa si trước mắt, sau đó ánh mắt lướt qua bọn họ hướng về phía Lý Quả.

“Là mấy con rắn.” Hần thần nhiên nói, tao nhã lịch sự.

“Rắn?” Ngay lập tức, mấy tiếng kêu thất thanh vang lên, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó đưa mắt nhìn nhau.

Mặc Nhật Tỳ gật đầu một cái, khiêm nhường hỏi: “Các cô đã thấy qua sao?”

Mấy cô gái đồng loạt gật đầu, giống như vô thức.

“Những con rắn đó là của anh?” Đột nhiên, Lý Quả cơm cũng không ăn, đứng lên đi đến bên cửa, mắt trợn to hỏi.

Mặc Nhật Tỳ cười híp mắt, gật đầu. “Đúng vậy, tôi để bọn nó ra ngoài đi dạo nhưng giờ lại không thấy bọn chúng. Xin hỏi bọn nó có phải đang ở đây hay không?” (anh có nhầm ko vậy, cho rắn đi dạo sao?????)

“Ném rồi.” Lý Quả vừa nghe đến những con rắn kia thật sự là của hắn thì sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, không khách khí nói. Nhớ lại hai ngày đau khổ qua vừa qua, cô liền phát hỏa.

Ném?

Mặc Nhật Tỳ không hề bất ngờ, vẻ mặt cũng không mấy thay đổi nhưng ánh mắt lại lóe sáng.

“Ai ném?” Hắn trầm giọng hỏi, không có nhìn ra được hắn đang tức giận.

“Cô ấy.” Lời vừa nói ra, ngay lập tức, hai ngón tay duỗi ra chỉ về phía Lý Quả, chính là Vu Tú Tình cùng Hà Tiểu Ngân.

Lý Quả bị bọn họ bán đứng, lửa giận trong lòng liền dâng cao, không phải vì các cô mà là nghĩ đến mấy con rắn kia, cô không nhịn được càng giận hơn.

“Không sai, là tôi ném, sủng vật của anh bỏ đến phòng chúng tôi còn bỏ lên giường của tôi, anh có biết loại vật này rất nguy hiểm không? Ngộ nhỡ cắn chết người thì phải làm sao? Tôi còn chưa tìm anh tính sổ đó.” Cô giận đùng đùng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, hoàn toàn không quan tâm người đàn ông trước mặt là một soái ca, một chút cảm tình cũng không cho.

Mặc Nhật Tỳ yên lặng nhìn cô, sau đó dưới ánh mắt không thể tin của Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân mới nhả nhận nói: “Thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Hắn một lời hai ý, hàm chứa thâm ý.

“Không cần.” Lý Quả lập tức quả quyết từ chối, không cho hắn một vẻ mặt hòa nhã.

Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân rốt cuộc cũng sức tỉnh, bị lời của cô chọc cho tức chết, cô không cần nhưng bọn họ cần a.

“Quả Quả không hiểu chuyện, soái ca anh đừng để ý nhé. Đúng rồi, anh tên gì vậy? Có muốn chúng em giúp anh tìm về không?” Vu Tú Tình liền bày ra dáng vẻ hiểu rõ đạo lý, lén trừng mắt Lý Quả mấy lần.

“Đúng, đúng nha.” Hà Tiểu Ngân cũng phụ họa, vội vàng nói.

Hai người này sợ rắn muốn chết còn yêu cầu tìm giúp, Lý Quả nghe xong suýt chút nữa học máu, thấy sắc quên bạn. Cô cũng cảm hận, trừng mắt liếc hai người kia một cái, lại chạy về tiếp tục ăn cơm.

Mặc Nhật Tỳ liếc mắt cũng nhìn thấu ý định của hai người này nhưng hắn chỉ hơi mỉm cười, sức quyến rũ vô hình liền tỏa ra khắp nơi.

“Cám ơn hai vị tiểu thư xinh đẹp, nhưng mà các cô biết bọn chúng bị ném đến chỗ nào sao?” Hắn vẫn giữ nguyên vẻ lịch sự, nhả nhận nhưng lời của hắn chính là hỏi Lý Quả.

Lý Quả coi như không nghe thấy, tiếp tục cầm đầu ăn.

Thái độ của cô làm cho Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân lo lắng, lập tức chạy về phía cô, cướp đi cơm của cô còn vỗ vai cô.

“Mau nói cho người ta biết.”

Mặc Nhật Tỳ vẫn thản nhiên đứng bên ngoài không đi vào nhưng nhất cử nhất động bên trong hắn lại nắm rõ.

“Mình không biết ném ở chỗ nào cả.” Lý Quả tức giận, trơ mắt nhìn cơm bị cướp đi.

Vu Tú Tình e thẹn liếc nhìn người đàn ông đứng ở ngoài cửa bên ngoài, sau đó dí sát tai cô, vừa đe dọa vừa dụ dỗ: “Cậu mau nói đi, tối nay mình mời cậu ăn đại tiệc.”

Đại tiệc? Lý Quả một bụng lửa giận sau khi nghe câu này liền tức tốc hạ nhiệt, nước dãi suýt chảy xuống, đã lâu rồi cô không có ăn đồ ngon.

“Tôi ném vào bụi cỏ bên ngoài cách đây không xa, chỉ là không biết bây giờ còn ở đó không nữa.” Cô không khỏi có chút sung sướng khi người gặp họa, bởi vì cô tin rằng những con rắn kia sẽ không ngốc đến nỗi còn ở đó.

Nhưng là, cô vừa dứt lời, Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân đã chạy về phía Mặc Nhật Tỳ ở bên ngoài kia rồi.

“Soái ca, chúng em tìm giúp anh.”

Ai ngờ, Mặc Nhật Tỳ chỉ mỉm cười, từ chối hai người.

“Không cần, các cô sẽ sợ. Hay là mời bạn của các cô người đã ném súng vật của tôi tìm lại giúp tôi, lát nữa tôi xin mời các vị mỹ nữ dùng cơm.” Ánh mắt của hắn hướng về phía Lý Quả cách đó không xa.

Vu Tú Tình cùng Hà Tiểu Ngân tuy có chút không cam lòng nhưng vừa nghe trai đẹp có thể sẽ trở lại tìm mình, hơn nữa còn mời các cô ăn cơm, dĩ nhiên liền đồng ý.

“Quả Quả, cậu đi tìm giúp anh ấy đi.”

Dựa vào cái gì chứ?

Lý Quả tâm không cam lòng không nguyện, bĩu môi, vô cùng bất mãn đi phía trước, tuyệt không muốn quan tâm đến người phía sau, cho dù hắn có đẹp trai đến đâu đi nữa.

Mặc Nhật Tỳ đương nhiên biết cô gái phía trước kia rất miễn cưỡng, vẻ mặt lộ ra sự mất kiên nhẫn, cũng biết cô bị ép buộc.

“Kia, chính là chỗ này, tự anh tìm đi.” Đi một lúc, Lý Quả cuối cùng cũng dừng lại, chỉ bụi cỏ cách đó không xa, nhàn nhạt nói.

Mặc Nhật Tỳ nhìn về phía bụi cỏ, tuy bên trong đã không còn bóng rấn nhưng hắn biết cô nói là sự thật.

“Anh từ từ tìm đi, tôi về trước.” Lý Quả không muốn giúp anh, càng không muốn nhìn thấy bầy rấn kia. Cô đối với rấn không có thiện cảm lại càng không có cảm tình với người đàn ông này.

3. Chương 3: Người Thoát Được Sao?

Mặc Nhật Tỳ ánh mắt chợt lóe, chỉ thấy hắn khẽ mỉm cười, sau đó sảng khoái nói: “Được, cô về đi.”

Lý Quả chỉ mong hắn nói những lời này sớm một chút, không nói hai lời lập tức xoay người rời đi không muốn nán lại thêm một phút nào nữa.

“Ai da, bọn nó ở trong này.” Đột nhiên, sau lưng truyền đến thanh âm vui mừng của Mặc Nhật Tỳ, tiếp đó chính là tiếng lướt qua bụi cỏ.

Lý Quả bị lời của hắn khiến cho bước chân ngập ngừng, những con rấn này cũng quá kém thông minh đi, sao vẫn còn ở chỗ này, cô đang cầu nguyện cho hắn không tìm ra được đây.

Đang mãi suy nghĩ, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Mặc Nhật Tỳ đã đuổi kịp cô, tay cầm ba bốn con rấn cười tít mắt lộ ra hàm răng sáng bóng, nhìn cô: “Quả Quả, cảm ơn cô, cô nhìn xem tôi tìm được rồi này.

Quả Quả?

Lý Quả bị cách xưng hô thân mật của hắn chọc cho phát cáu, cô cùng hắn rất thân sao? Quả Quả là để hắn gọi à? Lý Quả cảm phẫn nộ, ánh mắt lại liếc nhìn tay hắn đang vươn ra trước mặt mình như hiển vật báu.

“Rấn, anh, anh mau cách xa tôi một chút.” Cô giống như bị giật điện, nhảy dựng lên, vẻ mặt đề phòng nhìn anh cùng đám rấn trong tay anh.

Mặc Nhật Tỳ cố ý nhìn cô lại lướt qua đám rấn đang thè lưỡi trong tay, bày ra vẻ mặt vừa buồn vừa tội nghiệp.

“Quả Quả, cô không thích bọn nó sao?”

Lý Quả hận không thể mọc thêm hai cánh bay ra xa, tên này nhất định là cố tình, thấy hắn có sở thích bắt lương như thế, cô liền cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

“Anh đừng đến gần tôi, tôi không thích rắn, tôi vô cùng ghét rắn. Anh đã tìm thấy sủng vật của anh, chúng ta hết nợ, sau này trông chừng tốt sủng vật của anh đi, sau này có bị đánh chết hay bị ăn sạch thì cũng đừng đến tìm tôi. Hiện tại đừng ở đây, viễn vông không gặp.” Lý Quả nói như gió cuốn, sau đó bỏ chạy mất dạng.

Mặc Nhật Tỳ trợn mắt há mồm nhìn cô giống như gắn bánh xe vào chân biến mất trước mặt mình, lại nhìn đám rắn không dám động đậy trong tay, gương mặt tuần tú chợt trầm xuống. Nhưng chỉ một thoáng, vẻ mặt hắn liền giống như hoa nở, thần bí khó lường nở nụ cười.

Trốn? Người thoát nổi sao? Người thoát được sao?

Lý Quả thở hồng hộc chạy về ký túc xá, dùng hết sức bò lên mấy tầng gác, còn chưa kịp thở đã thấy ba người kia như hồn vọng phu nhìn chăm chăm cô.

“Rắn đâu?”

“Anh ta đâu?”

“Cậu sao lại chạy về?”

Ba người đồng thanh hỏi, nhìn cô rồi lại nhìn về phía sau, lúc phát hiện chỉ có một mình cô thì vô cùng bất mãn, có chút không vui.

Lý Quả vừa mới vui mừng vì đã thoát khỏi tên kỳ quái cùng đám rắn kia lại bị ba người như sói như hổ vây quanh liền cảm thấy bất an, bọn họ sao vậy?

“Rắn tìm được rồi, anh ta cũng nên về thôi.” Lý Quả nhún vai, hồ hững nói.

“Về rồi?” Ba người đồng thanh hỏi, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Lý Quả gạt đầu, chẳng lẽ còn giữ hắn lại?

“Quả Quả, đồ ngốc này.” Vu Tú Tình bày ra dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận, dậm chân nói.

Ngốc? Không phải chỉ là một tên đàn ông thôi sao, vậy mà dám nói mình ngốc, Lý Quả khinh thường nghĩ.

“Cậu đi tìm anh ta về đây, không, là mời về đây.” Vu Tú Tình giọng điệu thay đổi, lập tức ra lệnh cho cô.

Cái gì? Bảo cô đi tìm tên đem rắn làm sủng vật kia về đây? Thần kinh à? Đầu óc bị bệnh hay là đang đùa vậy? Lý Quả kinh ngạc đến không nói nên lời.

“Mình không đi.” Cô kiên quyết tỏ rõ lập trường, đánh chết cũng không đi.

Vu Tú Tình lập tức thưởng cho cô một cái cốc đầu, trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết thế này thì đã đi theo rồi, cái gì mà sợ rắn chứ. Hiện tại tốt rồi, trai đẹp bỏ đi, cô ngốc kia cũng không cho bọn họ có cơ hội để cửa trai đẹp, thật sự tức chết người mà.

Hà Tiểu Ngân cùng Lý Lan cũng trừng mắt nhìn Lý Quả, là người đều yêu thích trai đẹp nha, cô không thích sao không giữ lại cho bọn họ, thật đúng là ngốc như heo mà.

“Chào mọi người.” Đột nhiên, một thanh âm dễ nghe hàm chứa ý cười vang lên, có mấy phần quen thuộc.

Bốn cô gái như bị thứ gì đó dọa sợ, từ từ quay đầu lại, trước cửa chính là người mà bọn họ đang tranh luận.

“A, là anh à.” Vu Tú Tình nhảy lên đầu tiên, vui sướng chạy đến trước mặt Mặc Nhật Tỳ hô to.

Mặc Nhật Tỳ cười tíu tít mắt, gạt đầu, trong tay vẫn cầm đám rắn kia.

“Soái ca.” Hà Tiểu Ngân lấy lại tinh thần, vô cùng hưng phấn tới gần hắn.

Còn Lý Lan thì thẹn thùng, đứng yên nhìn hắn.

“Sao anh lại đến nữa?” Lý Quả ngược lại suýt chút thì hóa đá, sau khi hoàn hồn, lập tức không để ý hình tượng kêu to, cô thật sự không thể nào thích nổi tên này.

Mặc Nhật Tỳ hơi sững sờ, gương mặt tuần tú đỏ lên, có chút lúng túng, không nhìn được mỉm cười xấu hổ nói: “Cái đó, thật xin lỗi, tôi lại tới làm phiền rồi.”

“Không phiền, không phiền, chào đón còn không kịp nữa là.” Vu Tú Tình suýt chút nữa thì ném Lý Quả ra ngoài, dám làm phiền, chán sống rồi.

“Đúng, đúng, mời vào, mời vào.”

Hà Tiểu Ngân chính là cái đuôi của Vu Tú Tình, hai người kẻ xướng người họa, vội vàng mời Mặc Nhật Tỳ vào, hoàn toàn quên mất rắn trong tay hắn. Lúc đi qua người Lý Quả, còn hết sức ăn ý tặng cô hai cái nhìn cảnh cáo.

Lý Quả biết điều tránh ra, cảm thấy mình rất không được hoan nghênh, tìm một xó tự mình phiền muộn a.

Mặc Nhật Tỳ liếc Lý Quả bị lạnh nhạt một cái, vô thức mỉm cười, sau đó vừa bình tĩnh lại ưu nhã ngồi xuống.

“Tôi tên là Mặc Nhật Tỳ.” Hắn nhìn ba người đang phấn khích, mỉm cười tự giới thiệu.

Vu Tú Tình lập tức nhảy lên, còn kèm chưa hoa tay múa chân: “Oa, người đẹp tên cũng rất êm tai nha. Em là Vu Tú Tình.”

“Tên rất có ý nghĩa, em là Hà Tiểu Ngân, kia là Lý Lan, còn cô gái trong xó là Lý Quả.” Hà Tiểu Ngân hai mắt lóe sáng, vẻ mặt sùng bái nói.

Lý Lan vẫn ngưỡng chừng như cũ, chính là thỉnh thoảng lại nhìn lên anh.

Tên có ý nghĩa? Làm ơn, các cô đừng làm mất thể diện như thế có được hay không? Khen quá đơn giản rồi, kẻ ngốc cũng hiểu được, mấy người này một chút rụt rè cũng không biết. Lý Quả trong lòng thầm khinh bỉ bọn họ, vì mấy người bạn tốt của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Mặc Nhật Tỳ tiếp tục phát ra sức quyến rũ cường đại của mình, ánh mắt thâm thúy lướt qua đám rắn trong tay, tiếp đó hướng về các cô khẽ cười: “Cảm ơn, các cô thật tốt.”

Câu này còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ, mấy cô gái lần nữa kích động nhưng lần này có chút rụt rè hơn.

“Không có.”

“Thật sao?”

“Soái ca, anh cũng rất tốt nha.”

Ba cô gái vui đến âm ỹ, hận không thể khiến Mặc Nhật Tỳ nhìn trúng mình nhưng lại không dám quá rõ ràng, sợ dọa người ta chạy mất.

Mặc Nhật Tỳ mỉm cười nhìn bọn họ, thực ra hắn tuyệt không muốn cười chút nào càng không muốn ở lại đây. Mấy nữ nhân ngu ngốc này căn bản không phải là mục tiêu của hắn, mục tiêu của hắn đang ước gì hắn đi, đang khinh thường hắn kia kìa.

“Tôi có chuyện muốn các cô giúp, không biết có được hay không?” Mặc Nhật Tỳ nhã nhặn nói, nhưng gương mặt tuần tú lại lộ ra tia khó xử cùng bối rối.

Song, hắn vừa dứt lời, ánh mắt ba người liền sáng lên như nhìn thấy kim cương, tranh nhau nói: “Chuyện gì, chúng em nhất định sẽ giúp.”

Để các người đi chết, các người có đi không? Lý Quả tiếp tục khinh bỉ, cô thật sự không thể nhìn được nữa rồi, lấy tay che mặt lại.

Hai mắt Mặc Nhật Tỳ lập tức lóe sáng, thần bí cười. Hắn liếc nhìn ba người lại nhìn Lý Quả cách đó không xa, sau đó bày ra vẻ mặt khổ tâm, tội nghiệp cầu xin.

“Là thế này, bố mẹ tôi không cho phép tôi nuôi rắn nhưng tôi lại vô cùng yêu thích, cho nên, cho nên, tôi nghĩ xin các cô nuôi hộ tôi. Tôi sẽ thường xuyên đến thăm bọn nó, hơn nữa còn chịu trách nhiệm thức ăn của chúng, không biết các cô có thể giúp tôi hay không?”

“Được, không thành vấn đề.” Vu Tú Tình đồng ý đầu tiên, hoàn toàn quên mất rắn trong tay hắn, trong mắt chỉ có trai đẹp.

“Chúng em nuôi giúp anh.” Hà Tiểu Ngân cũng lập tức đáp, chỉ sợ chậm một bước người đàn ông trước mắt này sẽ đau lòng đến chết.

“Vậy anh phải thường xuyên đến thăm bọn nó nhé.” Vẫn chưa lên tiếng, Lý Lan lúc này mới chen vào một câu, đương nhiên là đồng ý.

Mặc Nhật Tỳ nhanh chóng nở nụ cười, hắn thừa biết những cô gái này rất dễ giải quyết, chỉ một nụ cười thêm vào câu nói là xong.

“Mình không đồng ý.”

Lý Quả vốn đang khinh thường ba người, bỗng nhiên nghe thấy tin này lập tức chạy ra phản đối. Đùa gì vậy, bọn họ sợ rắn muốn chết, bây giờ lại chủ động đem rắn làm sủng vật, có làm không đây?

“Phản đối vô hiệu.” Không ngờ, ba người càng dứt khoát hơn, đồng thanh cắt đứt lời cô còn dè dặt nể nể, một vẻ như định tính sổ với cô.

Mặc Nhật Tỳ nhìn cô rồi nhìn bầy rắn trong tay, lo lắng không yên, sau đó tủi thân nói: “Quên đi, tôi vẫn là nên mang bọn nó đi thôi, Quả Quả có lẽ không thích chúng.”

Hắn vừa dứt lời, Vu Tú Tình ngay lập tức nhảy dựng lên, liên tục xua tay, cuống quýt nói: “Sẽ không, sẽ không đâu, Quả Quả thích rắn nhất, cô ấy làm sao sẽ phản đối chứ, vừa rồi cô ấy nói đùa đấy.”

“Đúng, đúng vậy. Cô ấy nói đùa đó.” Hà Tiểu Ngân cũng tỏ thái độ, trong lòng đã sớm muốn bóp chết bạn tốt.

Lý Lan thực tế hơn, ba bước chạy thành hai đến trước mặt Lý Quả, véo cánh tay cô, nói: “Chị ấy nghĩ một đằng nói một nẻo đó, rõ ràng là rất thích, đúng không?”

Lý Quả bị véo đau đến suýt rơi nước mắt, đúng là thấy sắc quên bạn, cô sao có thể cùng bọn họ trở thành bạn tốt cơ chứ? Trước kia cô đúng là mắt mù mà, hối hận quá.

“Nói nhanh.” Lý Lan khê cảnh cáo, chị em họ có là gì?

“Ai da, đau, đau, đau, em nhẹ một chút. Đúng, đúng, đúng, vô cùng đúng.” Lý Quả nhe răng, liên tục gật đầu. Cô đã bị ép thành như thế, còn không thức thời thì không biết bọn họ sẽ dùng phương pháp gì để trừng phạt mình đây.

Mặc Nhật Tỳ biết rõ cô bị ép buộc nhưng lại giả vờ như không thấy, sau khi thấy cô đáp ứng liền nở nụ cười, ánh mắt thâm thúy ẩn giấu rất nhiều mưu đồ.

“Thật sao? Tốt quá rồi, vậy chúng nó xin nhờ các cô chăm sóc, tôi sẽ thường xuyên đến thăm chúng.” Mặc Nhật Tỳ lập tức đem rắn bỏ vào trong lòng Vu Tú Tình gần mình nhất, cực kỳ vui sướng.

Vu Tú Tình đang vui mừng đột nhiên bị nhét mấy con rắn vào trong lòng, nhất thời sững sờ, cả người bất động, ngay cả tươi cười cũng cứng ngắc, sắc mặt thay đổi liên tục.

Rắn, rắn a, cô rất sợ thứ này hiện tại lại ở trong lòng cô khiến cô phản xạ có điều kiện muốn ném chúng ra, nhưng là, Mặc Nhật Tỳ đang nhìn cô, cô phải cố gắng chịu đựng.

“Ha ha...” Vu Tú Tình dở khóc dở cười, đám người Hà Tiểu Ngân cũng vội vàng cách xa, đều không cười nổi.

Về mặt Lý Quả vui sướng khi người gặp họa, thấy dáng vẻ của bọn họ trong lòng cực kỳ thoải mái, mới vừa rồi tức giận cũng chạy trốn mất dạng.

Mặc Nhật Tỳ ánh mắt chợt lóe, thu hết vẻ mặt của mọi người vào đáy mắt, mí mắt hơi hạ xuống, đôi lông mi cong dài xinh đẹp khẽ chớp vô cùng mê người.

“Cám ơn mọi người, tôi đi trước, ngày mai tôi lại đến thăm chúng.”

“A, anh muốn đi sao?” Hà Tiểu Ngân cách Vu Tú Tình khá xa, vội chạy đến bên hắn có chút lưu luyến, nhưng vừa nghe thấy hắn nói mai sẽ đến liền yên tâm.

Mặc Nhật Tỳ gật đầu, từ trong túi lấy ra vài tờ giấy bạc để vào tay cô, cười tí mắt nói: “Đây là phí sinh hoạt của bọn nó, ngày mai tôi nhất định sẽ đến.”

Đám người Hà Tiểu Ngân ngây ngốc gật đầu, nhìn theo bóng lưng hắn cho đến khi biến mất mới thôi.

“Á...” Đột nhiên, Vu Tú Tình phát ra một tiếng long trời lở đất, kêu la thảm thiết, tiếp theo chỉ thấy mấy con rắn bay một vòng trên không trung rồi rơi xuống trên giường.

“Rắn, rắn a, làm mình sợ muốn chết.” Vu Tú Tình tay chân luống cuống ném đám rắn đi, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, lắp bắp nói. Cô nhìn đến bây giờ đã là cổ lăm rồi, lúc Mặc Nhật Tỳ còn ở đây, cô thật sự đã rất muốn ném chúng đi rồi.

“Ha ha ha...” Lý Quả thấy dáng vẻ của bạn thân liền vui sướng cười to. Thật đúng là tự mình làm việc ác là không thể sống mà, tâm tình cô thật thoải mái nha.

Cô vừa cười lập tức nhận được mấy ánh mắt vô cùng hung ác, không có ý tốt nhìn mình.

“Quả Quả, rất buồn cười sao?” Vu Tú Tình sắc mặt khó coi, trợn mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, cực kỳ đáng sợ.

Hà Tiểu Ngân tuy cầm tiền trong tay nhưng vẫn nhìn chằm chằm cô, hắc hắc cười nói: “Quả Quả, bây giờ cậu giống như đang rất đắc ý thì phải?”

Lý Quả nhìn bộ dạng của bọn họ vội khép miệng, cố nhịn cười, cuống quýt xua tay: “Không có, không có, mình không dám, không dám a.”

“Hừ.” Hà Tiểu Ngân hừ lạnh một tiếng, sau đó mới nhìn Vu Tú Tình.

“Làm sao bây giờ?” Cô giơ tiền trong tay lên, hai mắt lấp lánh. Mặc Nhật Tỳ đúng là giàu có nha, rút ra chính là mấy trăm.

“Tiền!” Đám người Vu Tú Tình nhìn tiền trong tay cô không nhịn được hai mắt sáng ngời, cực kỳ hưng phấn, hoàn toàn quên mất mấy con rắn bị ném trên giường kia.

Lý Quả nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của bọn họ, lần nữa cảm nhận sâu sắc sai lầm của mình.

“Đó là phí sinh hoạt của mấy con rắn kia.” Cô vừa nói vừa chỉ vào bầy rắn trên giường, không có ý tốt nhắc nhở.

Để xem bọn họ xử lý thế nào, cô sẽ chờ xem kịch vui.

Lời của cô giống như một chậu nước lạnh dội thẳng lên đầu ba người, ngay lập tức khiến cho họ từ trong vui sướng tỉnh táo lại. Nhìn tiền trong tay rồi lại nhìn mấy con rắn ở trên giường đang thè lưỡi, liền có cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Mình không dám chạm vào chúng.” Vu Tú Tình tỏ thái độ đầu tiên, vừa nãy còn ở trên tay cô bây giờ vẫn cảm thấy rợn người, đánh chết cô cũng không chạm.

“Mình cũng vậy.” Hà Tiểu Ngân tội nghiệp nói, nói là một chuyện làm lại là một chuyện khác.

“Mình cũng không dám.” Lý Lan tiếp lời, một bên là mỹ nam, một bên là bầy rắn đáng sợ, trong lòng cô thật không thể cân bằng nổi.

Lý Quả nhìn ba người, cười vui vẻ. Thật đáng đời, đúng là tự dời đá đập chân mình.

Trong lúc cô đang vui sướng xem kịch thì ánh mắt của ba người kia một lần nữa không hẹn mà cùng nhìn về phía cô, chứa đựng toàn ý xấu.

“Các cậu, sao lại nhìn mình như thế?” Lý Quả trong lòng hoảng sợ, một dự cảm xấu nổi lên, muốn xoay người bỏ chạy.

“Quả Quả.” Vu Tú Tình nũng nịu kêu lên, nhanh tay kéo cô lại. (Sởn gai ốc với mấy bà này!)

Hà Tiểu Ngân và Lý Lan cũng vội vàng vây quanh, chặn hết đường lui còn cười tít mắt nhìn cô giống như cô là cô bé quàng khăn đỏ.

“Các chị em, các cậu làm gì vậy? Không phải chỉ là nói các cậu mấy câu thôi sao, không nên tức giận, không nên tức giận.” Lý Quả vội vàng cười xòa nói, một cảm giác bất an nẩy lên trong lòng.

Đám người Vu Tú Tình cũng cười ngọt ngào với cô, hơn nữa còn bắt ngờ kéo cô ngồi xuống ghế, người rót nước, người đấm lưng.

“Này, này, này, các cậu làm gì thế?” Cô chỉ cảm thấy nổi da gà giống như bọn họ muốn bán mình vậy, khiến cô có chút hoang mang.

“Quả Quả, chúng ta là chị em tốt đúng không?” Vu Tú Tình cười hỏi đầu tiên.

Lý Quả vô thức gật đầu, Vu Tú Tình đối với mình đúng là không tệ, có ăn đều nhớ đến mình hơn nữa còn là bạn cấp 2, cấp 3 đến đại học.

“Quả Quả, chúng ta có phải bạn tốt không?” Hà Tiểu Ngân lập tức tỏ vẻ đáng thương hỏi, cậu không thừa nhận mình sẽ khóc cho cậu xem.

Lý Quả bất đắc dĩ gật đầu, Hà Tiểu Ngân cũng là bạn thời cấp 3, cũng không thể đắc tội.

Lúc này, đến lượt Lý Lan, cô cười híp mắt cầm cốc của Lý Quả, nhiệt tình đặt trong tay chị họ.

“Chị, không phải chị sẽ không nhận em chứ, tuy chỉ là em họ thôi.”

“Không dám, không dám.” Lý Quả nào dám, chuyện này cô đâu quyết định được, tổ tiên mới có thể nha. Nếu biết cô không nhận người em họ này thì không biết tổ tiên có thể đội mồ sống dậy tìm cô tính sổ hay không. Cho dù cô có một vạn lá gan cũng không dám.

Lúc này, Vu Tú Tình, Hà Tiểu Ngân và Lý Lan cùng liếc nhau một cái, cười đến vui vẻ.

Hà Tiểu Ngân liếc mấy trăm đồng trong tay, bắt ngờ vỗ tay.

“Quả Quả, từ hôm nay trở đi, cậu thay bọn mình chăm sóc bọn nó.” Ba người đồng thanh nói, ba ngón tay còn ăn ý chỉ vào đám rắn trên giường.

Mình? Lý Quả trợn mắt há mồm, sao lại là cô? Nghiệp chướng a, kiếp trước cô nợ gì bọn họ chứ? Còn thiếu bầy rắn kia nữa? Cuộc đời này thế nhưng...

“Mình không làm.” Cô lập tức từ chối, vẻ mặt kiên định.

Ba người liếc nhau một cái, vẻ mặt như sớm đã đoán được, tiếp đó đồng thanh nói: “Không được.”

“Chị, chị muốn em chết phải không?” Lý Lan đột nhiên mở miệng nói, vẻ mặt rất đau lòng.

“Đúng vậy nha, biết rõ bọn mình sợ rắn muốn chết mà còn thấy chết không cứu.” Hà Tiểu Ngân cũng tủi thân nói.

Vu Tú Tình không nói gì chỉ nhìn cô.

Lý Quả lập tức thấy đầu ần ần đau, bọn họ sợ rắn chẳng lẽ cô không sợ? Cô cũng rất sợ được không? Nói như kiểu cô với rắn là người thân mà rắn thật sự sẽ không hại cô vậy. (Ta rất ghét ba người kia!)

“Quên đi, cô ấy không giúp cũng được, tự bọn mình làm, nếu có bị cắn thì đều là bọn mình tự tìm.” Hà Tiểu Ngân bỗng nhiên thở dài, mặt như đưa đám, sau đó cúi đầu tỏ vẻ cam chịu.

Lý Lan liếc nhìn Lý Quả, sau đó cũng thất vọng cúi đầu, không nói nữa.

Vu Tú Tình không lên tiếng, nhưng chỉ cần liếc mắt cũng hiểu, cô rất thương tâm.

Lý Quả nhìn đáng vẻ của ba người liền cảm thấy khó chịu, cuối cùng đành đầu hàng: “Được rồi, mình giúp, mình giúp, mình giúp các cậu, được chưa?” Dứt lời, cô liền cảm thấy bản thân thật sự quá đáng thương.

Cô vừa dứt lời, ba người không hện mà cùng nhảy lên, vui vẻ ôm cô, luôn miệng kêu to: “Thật quá tốt, Quả Quả tốt nhất.”

Lý Quả chỉ có thể cười khổ, im lặng chống đỡ.

Thế nhưng, các cô đều không biết, không biết từ khi nào trên giường đột nhiên xuất hiện thêm một con tiểu hắc xà, mắt lóe sáng nhìn bọn họ, vô cùng an tĩnh, giống như hiểu hết những lời các cô nói.

4. Chương 4: Rắn Nhỏ

“Á...” Sáng sớm, một tiếng hét thảm thiết chợt vang lên, phá tan mộng đẹp của mọi người.

Lý Quả vừa sợ hãi vừa tức giận nhìn tiểu hắc xà đang nằm trên gối mình, cô đương nhiên biết lai lịch của con rắn này, nó chính là một trong số sủng vật của tên đáng ghét mà ba người kia đang si mê.

Tiểu hắc xà bị thanh âm cực đại của cô đánh thức, đầu nhỏ nâng lên khê lắc lư, híp đôi mắt nhỏ không vui nhìn chằm chằm cô.

“Ai ày bò lên giường tao hả? Ồ của mày ở dưới kia, ở dưới kia kia, mau bò xuống.”

Lý Quả cố nén lửa giận trong lòng, tay chỉ vào tiểu hắc xà ra lệnh, cũng mặc kệ nó nghe có hiểu hay không.

Tiểu hắc xà nhìn cô, không nhúc nhích, ngược lại còn lười nhác duỗi duỗi người, vô cùng thoải mái nằm ở trên gối, hoàn toàn xem lời nói của cô như gió thoảng qua tai.

Lý Quả lập tức bị thái độ của nó chọc cho tức giận. Tối qua bị ba người kia vừa dụ dỗ vừa dọa nạt, sợ sẽ không chăm sóc tốt những con rắn đó nên mới bất chấp nguy hiểm làm ỏ cho chúng.

Cứ nghĩ có thể được ngủ một giấc ngon lành nhưng trong lúc mơ màng lại cảm thấy trên mặt mình như có cái gì, vừa động dậy vừa mềm nhũn còn hơi lạnh lạnh. Không biết tại sao cô chợt cảm thấy kinh sợ vội tỉnh dậy, sau khi mở mắt liền nhìn thấy một con rắn nhỏ ngủ bên cạnh mình làm cho cô sợ đến tỉnh cả ngủ, hồn xiêu phách lạc.

“Mày...” Cô tức đến không nói nên lời.

Tiểu hắc xà chẳng qua chỉ mở mắt tượng trưng thôi rồi lại chậm rãi nhắm mắt.

Lý Quả có cảm giác như mình bị nó bắt nạt, người bị rắn bắt nạt, cái này mà truyền ra ngoài không phải sẽ thành truyện cười sao? Cô biết giấu mặt vào đâu đây? Ngay cả con rắn nhỏ cũng khinh thường mình, không đúng, đến cả rắn nhỏ cũng không sợ mình, cô làm người quá thất bại rồi.

“Mày không chịu xuống?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, hạ quyết tâm đây là lần cuối cùng mình có lòng tốt khuyên nhủ, còn không xuống thì đừng trách cô trở mặt.

Tiểu hắc xà vẫn rất kiêu ngạo vươn đầu quả dưa lên giống như đang ra oai, rồi lại nằm xuống gối.

Két (thanh âm nghiêng răng nha!), rốt cuộc Lý Quả cũng không nhịn được nữa, quên cả sợ hãi, không chút do dự vươn tay nắm lấy cái đuôi nhỏ của tiểu hắc xà, vén màn, sau đó nhắm trúng mặt bàn ném qua.

Bịch, tiểu hắc xà bị ném lên đứng mặt bàn, hơn nữa còn ở trên mặt bàn dùng sức bật lên, sau đó mới ổn định được thân thể. Nó vừa rơi xuống mặt bàn liền nhanh chóng xoay thân, không chớp mắt nhìn cô.

5. Chương 5: Chết Rồi

“Nhìn cái gì? Không ở cùng một chỗ với bạn mày, bò lên giường tao làm gì? Mày là đồ sắc xà.” Lý Quả bị nó lạnh lẽo nhìn như thể tìm chợt căng thẳng, chỉ cảm thấy trong lòng rét lạnh, có chút sợ hãi.

Tiểu hắc xà híp mắt nhìn cô một hồi lâu dường như thật sự có thể hiểu lời cô, trong đôi mắt nhỏ lướt qua tia sáng, sau đó từ từ nhũn xuống ngã trên mặt bàn, mắt nhắm lại không hề nhìn cô nữa.

Lý Quả thấy nó không còn quấy nữa, lửa giận trong lòng mới dần tiêu tan.

Nhưng không bao lâu, đám người Vu Tú Tình đều lần lượt tỉnh giấc....

“Quả Quả, con rắn nhỏ kia làm sao vậy?” Hà Tiểu Ngân kinh ngạc kêu lên, nhìn chăm chăm con rắn nhỏ đang nằm trên mặt bàn không nhúc nhích.

Lý Quả vừa mới chớp mắt, nghe thấy có người gọi liền khó chịu nói: “Sao mình biết được, mình đâu phải là nó.” Chuyện gì cũng tìm mình, cô thật sự rất bức nha.

Vu Tú Tình và Lý Lan nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, lập tức cẩn thận đi đến cạnh bàn, phát hiện tiểu hắc xà trên bàn không động đậy, trong lòng có chút sốt ruột.

“Quả Quả, cậu mau đến xem một chút đi, hiện tại cậu chịu trách nhiệm chăm sóc bọn nó, nếu nó bị bệnh hay chết thì bọn mình sẽ cho cậu biết tay.”

“Đúng thế, hôm nay Mặc Nhật Tỳ sẽ đến đó.” Nghe mọi người nói chuyện, Hà Tiểu Ngân lập tức nhớ đến Mặc Nhật Tỳ, vội kinh hô. (sợ hãi hô lên)

“Quả Quả, đừng ngủ nữa, nhanh qua xem nó đi.” Vu Tú Tình ra lệnh, chạy đến vén màn cùng chăn của cô lên, còn dùng sức vỗ vào chân.

Lý Quả nổi giận, bật người ngồi dậy rất bất mãn nhìn ba người lại nhìn sang tiểu hắc xà không nhúc nhích kia, trong lòng liền hoảng sợ, lúc này mới không cam lòng bước xuống.

“Này, rắn hự, dậy, dậy, đừng ngủ nữa.” Cô cẩn thận dùng hai đầu ngón tay nhắc nó lên, đưa đến trước mặt kiểm tra.

Thế nhưng, tiểu hắc xà vẫn không động đậy, bị người nhắc lên cũng không có cảm giác.

“Rắn hự, đừng có giả chết.” Lý Quả thấy nó không nhúc nhích liền có chút hoảng hốt, chẳng lẽ vừa rồi bị mình cầm đuôi ném một cái nên chết rồi?

Tiểu hắc xà vẫn không có phản ứng, đến cả đuôi cũng không vẫy.

“Quả Quả, cậu giết nó rồi!” Hà Tiểu Ngân đứng bên cạnh kinh ngạc hét ầm lên, sau đó dùng ánh mắt giết người nhìn cô.

6. Chương 6: Mỹ Nam Kế

Vu Tú Tình quên cả sợ hãi, vội vàng vọt đến trước mặt Lý Quả khẩn trương nhìn tiểu hắc xà trong tay cô, sau khi phát hiện thật sự không có chút động tĩnh gì liền gờ tay vỗ vào đầu cô.

“Muốn chết à, bảo cậu chăm sóc chúng cậu lại để cho nó chết.”

“Ai da, cậu nhẹ một chút.” Lý Quả bị đau không nhịn được hô to.

Ai ngờ, ngay lập tức, đầu của cô bị vỗ ba bốn cái cùng một lúc, chỉ có điều ra tay không phải là Vu Tú Tình mà là Hà Tiểu Ngân cùng Lý Lan.

“Cậu cũng biết đau sao?”

“Rắn nhỏ chết rồi, cậu rõ ràng đã giết chết một mạng.” (mạng rắn đó!)

Lý Quả bị Hà Tiểu Ngân và Lý Lan trái một câu, phải một câu khiến cho đầu phình ra, đột nhiên nhớ đến con rắn nhỏ gặp lúc đi dã ngoại.

“Các cậu không cần ngũ thập bộ tiểu bách bộ*, lần trước các cậu cũng giết chết một con rắn còn ăn nó nữa.”

*Ngũ thập bộ bách tiểu bộ: đi năm mươi bước cười một trăm bước tương tự câu chó chê mèo lắm lông của ta đó!

Lúc này, ba người đều hoàn toàn im lặng, trừng mắt nhìn cô không dám nói gì.

“Lúc thế này, lúc thế khác mà.” Một lúc sau, Hà Tiểu Ngân mới nhỏ giọng cãi lại.

Lý Quả liền không còn gì để nói.

“Được rồi, nghĩ xem nên làm gì bây giờ? Nó chết rồi à?” Vu Tú Tình ra vẻ hòa giải, lập tức lôi kéo sự chú ý của mọi người, cô chỉ chỉ răn nhỏ trên tay Lý Quả, lo lắng hỏi.

Hà Tiểu Ngân và Lý Lan vội gật đầu, căng thẳng nhìn cô.

“Sao mình biết được? Nó đâu phải là người, sao có thể dò mũi xem có thở hay không?” Lý Quả tức giận, lắc lắc tiểu hắc xà trên tay rồi kéo gần lại để quan sát.

Thế nhưng răn nhỏ trong tay cô vẫn không động đây, mặc cho cô đung đưa.

“Chết rồi!” Rốt cuộc Vu Tú Tình ở bên cạnh quan sát một lúc lâu rồi đưa ra kết luận như thế.

Mọi người nhìn nhau rồi cùng nhất trí dời ánh mắt oán trách lên người Lý Quả.

Lý Quả bị trừng đến sồn gai ốc, thật sự muốn ném răn ‘chết’ trong tay đi.

“Mọi người đang làm gì vậy?” Bỗng nhiên, giọng nói của Mặc Nhật Tỳ chợt vang lên, hần đang đứng ở cửa ký túc xá cười híp mắt nhìn các cô.

“Á...” Không biết là ai vội hét lên, sau đó bốn cô gái liền loạn thành một đồng trong đó ba người kia nhanh chóng đem Lý Quả che ở phía sau, ngăn cản tầm mắt của Mặc Nhật Tỳ.

Lý Quả cũng rất biết điều, nghe được giọng nói của hần lập tức giấu tiểu hắc xà ra sau lưng bị dọa ột thân mồ hôi lạnh.

“Tôi đến thăm bọn nó.” Mặc Nhật Tỳ tao nhã đứng, nhàn nhạt cười, ôn hòa nói.

“Chúng tôi biết, chúng tôi biết.” Bốn cô gái trước nay chưa từng ăn ý, đồng loạt gật đầu, cười hắc hắc nói.

Mặc Nhật Tỳ cười một tiếng, mắt sáng như đuốc, chỉ là môi mỏng mím lại khẽ cười.

“Tôi có thể đi vào thăm chúng một chút hay không?” Hần vừa khiêm tốn lại vừa ôn hòa nói, lễ phép nhưng vẫn rất quân tử.

Lý Quả vô cùng căng thẳng, nhìn ba người đang khấn trương trước mặt, cô cúi đầu cắn môi dưới sau đó giống như hạ quyết tâm liền xoay người bỏ chạy đến bên giường, ba chân bốn cẳng trèo lên hoàn toàn xem Mặc Nhật Tỳ là người vô hình.

“Mình ngủ tiếp đây.” Cô bỏ lại một câu như vậy rồi kéo chăn lên trùm kín đầu.

Lúc này, Vu Tú Tình đã hoàn toàn hiểu ý định của cô, lập tức cười to: “Quả Quả chính là người như vậy đó, tính khí không tốt, anh đừng để ý.” Nói xong, vội bước đến bên hần.

Hà Tiểu Ngân cùng Lý Lan cũng tỉnh ngộ, nhanh chóng đi kéo ghế, rót nước.

Mặc Nhật Tỳ có chút dăm chiêu, liếc Lý Quả trên giường một cái, không nói gì, cũng phối hợp ngồi xuống, sau đó bắt đầu tìm kiếm sủng vật của hần.

“Bọn nó đâu rồi?”

“Ồ, ở, ở.” Mấy cô gái lúng ta lúng túng, cuối cùng liền dè dặt mang ra một cái hộp, nịnh nọt đặt xuống trước mặt hần.

Mặc Nhật Tỳ vừa nhìn, khuôn mặt tuấn tú có chút thay đổi. Chỉ thấy bên trong giống như một ngôi nhà nhỏ, có chăn, có thức ăn, nước uống thậm chí còn có vài cây cỏ ở bên trong, mà mấy con xà đang nằm thè lưỡi trong đó.

“Ừm, hình như không đúng lắm.” Mặc Nhật Tỳ nhìn một lúc, đột nhiên nâng mặt lên ra vẻ kinh ngạc, hô lên.

Tiếng hô của hần dọa các cô giật mình, vẻ mặt ba người liền thay đổi, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi đều vô cùng bất an.

“Cái gì không đúng?” Vu Tú Tình cách hần gần nhất gần như là vai kề vai, còn có thể ngửi thấy được hơi thở đàn ông đặc biệt thuần thực tỏa ra từ trên người hần, có chút tự hồi.

Sáu ánh mắt si mê theo dõi hắn.

Mặc Nhật Tỳ khoe miệng khe khẽ, nhướn lại đôi mày đẹp sau đó vươn ngón tay thon dài chỉ vào bày răn trong hộp: “Hình như thiếu mất một con.”

7. Chương 7: Kỳ Quái

Đùng!

Câu nói này giống như một đạo sấm sét khiến cho trái tim của mấy cô gái đập mãnh liệt, sắc mặt liên tục thay đổi dường như có chút hoang mang.

“Đâu có, không có nha.”

Vu Tú Tình hồi phục tinh thần đầu tiên, giả vờ xem xét, cố kiềm chế tâm tư bất an, lắp bắp nói.

Hà Tiểu Ngân và Lý Lan cũng vụng về giả bộ, hòa theo cô.

Mặc Nhật Tỳ hiểu hết tất cả nhưng lại tỏ vẻ mê man, sau đó khẽ cười, ôn hòa nói: “Chắc là tôi nhìn lầm rồi, mấy ngày không gặp có chút rối loạn. Bọn nó ở chỗ các cô, sao có thể thiếu chứ.”

Ba người nghe xong không khỏi thổ phào, vội cười phụ họa.

Mà Lý Quả nằm trong chăn cũng bị hắn làm ột phen kinh sợ, tay nắm tiểu hắc xà vẫn không rời lỏng, cứ lo lắng đề phòng tình hình bên kia.

Trong khi cô đang khom người, lực chú ý hoàn toàn đặt vào mấy người kia thì tiểu hắc xà trong tay bỗng nhiên giật giật rồi từ từ mở mắt, lóe sáng nhìn cô.

Lý Quả bị nó hù dọa suýt chút nữa đã vén chăn lên, tâm cũng theo đó mà thả lỏng. Thì ra nó vẫn chưa chết nha, dọa chết cô mà. Cô tức giận trừng nó, không có chết thì mày giả vờ làm gì chứ, đùa rất vui sao?

Tiểu hắc xà chớp mắt rồi dễ dàng thoát ra khỏi tay cô, rơi xuống trên giường mềm mại, sau đó nó liền lắc lắc thân hình nhỏ bé bò lên gối nằm song song với đầu của cô.

“Mày muốn làm gì?” Cô bĩu môi, nhỏ giọng hỏi, tâm vừa buông lỏng lại lần nữa căng thẳng.

Nhưng tiểu hắc xà lại kiêu ngạo, không thèm để ý đến cô, thẳng tắp ngã xuống gối, nhìn chằm chằm vào mắt cô hồi lâu rồi mới chậm rãi nhắm mắt lại. Nó giống như đồng sàng cộng cảm (cùng giường chung gối) với cô, cùng hít thở, cách mặt cô rất gần, rất gần...

Thật là một con rắn nhỏ kỳ lạ, tính cách cũng rất kỳ dị, hành động càng thêm kỳ quái.

Lúc này, Lý Quả muốn giận cũng không giận nổi, nó cũng không làm hại lại càng không cần mình, chẳng qua là chỉ thích ngủ trên gối của cô, còn là rắn lười, yêu ngủ.

Trong lúc một người một xà nằm ngủ trên giường vô cùng yên lặng thì bên kia lại hết sức nào nhiệt.

“Để cảm ơn mọi người đã chăm sóc sủng vật của tôi, tôi muốn tặng các cô chút quà mọn.”

Mặc Nhật Tỳ nhìn lướt qua ba cô gái đang lộ ra vẻ mặt si mê đối với mình, bất ngờ nói.

8. Chương 8: Người Đàn Ông Đây Là Của Mình

Hả!? Tặng quà cho bọn họ? Ngay lập tức, ánh mắt ba người sáng lên, không nén nổi hưng phấn, mặt mày rạng rỡ hận không thể nhào vào lòng người đàn ông này.

Mặc Nhật Tỳ khẽ cười, từ trong túi lấy ra ba món trang sức khác nhau, chia ra đưa tới trước mặt mỗi người.

“Á, là rắn.” Vu Tú Tình nhận lấy món trang sức, hóa ra là do vui quá nên không nhìn rõ vật trong tay nên mới hô lên.

“Không phải là rần, là dây chuyền hình rần.” Hà Tiểu Ngân cũng bị vật trong tay dọa cho hết hồn, sau đó mới phát hiện Mặc Nhật Tỳ tặng mình chẳng qua chỉ là một sợi dây chuyền hình rần mà thôi.

Lý Lan giật mình, không nói thêm gì liền nhận lấy.

Mặc Nhật Tỳ cười híp mắt nhìn bọn họ thu hết biểu cảm của ba người vào đáy mắt rồi lại có chút dăm chiêu.

“Đúng rồi, Quả Quả cũng có phần.” Hắn giống như nhớ ra điều gì, lại lấy từ trong túi ra một vật cũng là một sợi dây hình rần, chỉ có điều sợi dây này vô cùng giống với tiểu hắc xà.

Vu Tú Tình vội vàng nhận lấy sợi dây từ tay hắn, lập tức đứng lên đi đến bên giường Lý Quả: “Đây là quà Mặc Nhật Tỳ tặng cậu, nhanh cảm ơn người ta đi.”

“Cám ơn nhiều.” Trên giường truyền ra giọng nói nhàn nhạt của Lý Quả.

Còn Mặc Nhật Tỳ chỉ khẽ cười, cũng không để ý.

“Nhật Tỳ, anh thật sự rất thích rần nha.” Ba cô gái nhìn dây chuyền hình rần trong tay, rần, rần, rần, tất cả đều là rần, người đàn ông này thích rần thành si rồi.

Mặc Nhật Tỳ mỉm cười, gật đầu. Vô nghĩa, hắn cũng là rần hơn nữa còn là thủ lĩnh, nếu như đến cả chính mình còn không thích thì thích cái gì chứ?

“Nhật Tỳ, anh có bạn gái chưa?” Vu Tú Tình lấy dũng khí một lúc lâu, cuối cùng mới đỏ mặt, đầu cũng không dám nâng lên, hỏi.

Hà Tiểu Ngân và Lý Lan nghe xong ánh mắt lập tức lóe sáng nhìn hắn chờ đợi.

“Chưa có.” Mặc Nhật Tỳ suy nghĩ một chút liền đáp.

Lời của hắn ngay lập tức khiến cho ba người bùng nổ, sau khi nhìn nhau một lượt, Vu Tú Tình mới xấu hổ, tiên phong nói: “Vậy em có thể làm bạn gái anh được không?”

“Không được, mình cũng muốn làm bạn gái của anh ấy.” Hà Tiểu Ngân không chịu, bị bạn giành nói trước, lập tức cũng thổ lộ.

Lý Lan thì cắn chặt môi dưới, do dự, nhất gan không biết mở miệng như thế nào.

Cái gì? Điên rồi sao? Lý Quả đang nằm trên giường nghe thấy, vội nhấc chân lên, thò đầu ra, vẻ mặt không thể tin nổi.

Mặc Nhật Tỳ không chút bối rối, nữ nhân lớn mật hắn đã thấy nhiều rồi, còn có đêm khuya leo lên giường hắn chủ động dâng hiến, dạng gì cũng có, chỉ đơn giản muốn làm bạn gái của hắn như thế thực có chút thành ý.

“Nhật Tỳ, chọn em đi, em sẽ chăm sóc tốt sủng vật của anh.” Vu Tú Tình không ngừng cố gắng, yêu ai yêu cả đường đi, đến cả con rần mình sợ nhất cũng yêu.

Hà Tiểu Ngân đương nhiên không chịu thua, tại sao cô ấy làm được mà mình thì không chứ?

“Em sẽ xem sủng vật của anh như trân bảo, so với cô ấy còn tốt hơn.”

Hai người thường ngày vẫn là bạn tốt hiện tại chỉ vì một người đàn ông mà bắt đầu trở mặt.

Lý Lan nhìn hai người, suy nghĩ một chút rồi lặng lẽ bước sang một bên. Cô quyết định rút lui, người đàn ông này tuy tốt nhưng có nhiều cô gái yêu mến như vậy, cho dù ra sao thì cô cũng không tranh giành được, không bằng sớm buông tha đi.

“Các cậu điên rồi? Vì một người đàn ông như thế có đáng giá không?” Cuối cùng Lý Quả không nhịn nổi nữa, đùng đùng nổi giận, mặc kệ Mặc Nhật Tỳ vẫn đang ở đó.

“Chúng mình không điên.” Ai ngờ, hai người này không hiểu được lòng tốt của cô, trừng mắt nhìn còn đồng thanh hô lên.

Lý Quả tức đến không nói nên lời, ngày thường cô không tranh cãi âm ỹ với bọn họ, hiện tại càng không cần phải nói. Cô lập tức trừng mắt lườm Mặc Nhật Tỳ vài lần sau đó liền quay về giường mặc kệ bọn họ.

“Nhật Tỳ, anh nói gì đi.” Vu Tú Tình quay sang Mặc Nhật Tỳ nũng nịu nói, phong tình vạn chủng, ánh mắt dịu dàng nghĩ muốn dụ dỗ hẳn.

Hà Tiểu Ngân không chịu yếu thế, vẻ mặt e thẹn trong mắt tràn đầy tình ý, lạnh lẽ nhìn hẳn chăm chú.

Mặc Nhật Tỳ vẫn mỉm cười như cũ, thản nhiên đón nhận ánh mắt mê đắm của hai người, sau khi không dấu vết lướt nhìn cả bốn người, vẻ mặt hẳn vừa chân thành lại vừa nhã nhặn nói: “Các cô là chị em tốt, tôi đều thích.”

Đều thích? Mấy cô gái nghe vậy liền kinh ngạc, đều thích, phải làm sao bây giờ? Vu Tú Tình giận đến nổi trừng mắt oán hận liếc Hà Tiểu Ngân bên cạnh, đều do cô ta muốn cùng mình tranh đoạt, nếu không Mặc Nhật Tỳ nhất định là của mình rồi.

9. Chương 9: Tôi Thích Cô Ấy

“Chỉ có thể thích một người thôi.” Vu Tú Tình không chịu, phản đối quyết định của hẳn.

Hà Tiểu Ngân cũng dùng sức gật đầu, nhìn hẳn đầy chờ mong.

Trong bốn người, Hà Tiểu Ngân xinh đẹp nhất mà có sức hấp dẫn nhất là Vu Tú Tình, đáng vẻ Lý Lan so với Lý Quả khá hơn một chút, kém nhất dĩ nhiên là Lý Quả, cho đến bây giờ vẫn không có người đàn ông nào để ý đến cô.

Mặc Nhật Tỳ liếc hai người một cái, lại nhìn Lý Lan thấp thoáng chút hy vọng sau đó tầm mắt hướng về phía Lý Quả đang mang dáng vẻ chuyện không liên quan đến mình, ý vị cười. Muốn không quan tâm? Muốn xem náo nhiệt? Không có cửa đâu! Hẳn chính vì cô mà đến.

“Tôi thích...Quả Quả.” Mặc Nhật Tỳ mỉm cười quảng ra trái bom nặng ký khiến ọi người bất ngờ.

“Quả Quả!” Ba cô gái đồng thanh kêu, ánh mắt đổ kị lập tức hướng về phía Lý Quả vô tội đang trốn ở trên giường.

Anh, anh, anh ta nói gì vậy? Anh ta thích mình? Lý Quả vốn mang tâm tình xem kịch vui đột nhiên bị những lời này đánh cho không còn manh giáp, ngây ngẩn cả người, lúc nhận được ba tầm mắt vừa đổ kị vừa thương tâm mới giật mình.

“Tôi không thích anh.” Cô vội vàng chạy ra tỏ rõ thái độ, căm tức nhìn Mặc Nhật Tỳ. Hẳn lại dám phá hoại quan hệ của bọn họ, quá xấu xa!

“Không cần em thích, chỉ cần tôi thích em là được rồi.” Mặc Nhật Tỳ còn không ngại đổ thêm dầu vào lửa, thâm tình bày tỏ, không quan tâm cô có thích mình hay không.

Hộc máu!

Lý Quả chỉ cảm thấy máu từ từ dâng trào gần như nhấn chìm cô.

“Tôi không cần anh thích.” Cô hét lớn, chạy ra xa người đàn ông này.

“Quả Quả, tôi sẽ dùng hành động để chứng tỏ.” Hẳn giống như thấy vẫn chưa đủ, lại tiếp tục đổ thêm dầu.

Lần này tiêu rồi. Ánh mắt giết người của bọn họ đều chiếu tới trên người cô, nếu như ánh mắt có thể giết người, sợ rằng cô đã sớm tiêu rồi.

“Tôi không muốn gặp lại anh.” Cô hung tợn nói, sau đó liền không để ý đến hẳn chạy về giường mình.

Mặc Nhật Tỳ không những không rời đi, ngược lại còn chủ động đi đến bên giường cô, liên tục mỉm cười lộ ra tình ý, đối với người bên trong lấy lòng: “Quả Quả, em biết không? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em, tôi đã thích em rồi, em đừng cảm, lương thiện, hơn nữa rất có tâm đối với răn...”

Hắn nói lưu loát một tràng, quả thật đã đưa cô lên tận trời, gạt các cô gái khác sang một bên chỉ có cô là tốt nhất.

10. Chương 10: Bị Cô Lập

“Đủ rồi.”

Lý Quả sắp điên rồi, trước đây không ai thích cô cảm thấy đau lòng nhưng hiện tại thì không vui vẻ chút nào. Chị em tốt của cô đều thích người đàn ông này mà anh ta lại thích mình, cô cảm thấy thế giới này thật quá điên cuồng rồi.

Mặc Nhật Tỳ biết điều ngậm miệng, hắn biết mục đích hôm nay đã đạt được, dù sao trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu vẫn còn nhiều thời gian, hắn cũng không muốn kết thúc nhanh như vậy, hắn giống như đùa đến ngiên rồi.

Thú vị nha! Hắn sáng khoái nghĩ, nụ cười trên mặt càng thêm sâu lại không biết nụ cười của mình ở trong mắt đám người Vu Tú Tình liên biến thành thâm tình, nồng nàn cùng vui sướng.

“Quả Quả, có lẽ em tạm thời chưa thể tiếp nhận nhưng không sao cả, tôi chắc chắn sẽ khiến em cảm động và thích tôi, ngày mai tôi lại đến thăm em.” Mặc Nhật Tỳ nhàn nhã nói, ngày mai lại đến thêm ít dầu còn hôm nay cứ để ấy nữ nhân này từ từ giải quyết đi.

Lý Quả ghen hòng, cảm tức nhìn nụ cười của hắn. Cô đánh chết cũng không tin người đàn ông này thật sự thích mình, cô đã từng quăng súng vật của hắn đi đó.

Mặc Nhật Tỳ rời đi mang theo nụ cười vừa thỏa mãn vừa thần bí, tâm tình cực kỳ tốt thiếu chút nữa còn không để ý đến hình tượng mà hát ca.

Hắn vừa đi, Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân tức giận vọt đến trước mặt Lý Quả, cảm phẫn nhìn cô.

“Quả Quả, sao cậu có thể như vậy chứ?” Vu Tú Tình cực kỳ đau khổ, toàn thân đều run rẩy.

“Quả Quả, chúng mình nhìn trúng anh ấy trước.” Hà Tiểu Ngân vô cùng đồ kị, cô chỉ cảm thấy Lý Quả trước kia luôn tỏ ra vụng về là vì muốn thu hút lực chú ý của Mặc Nhật Tỳ.

Ngược lại, Lý Lan tương đối bình tĩnh vì Lý Quả là chị họ của cô, đối thủ nhiều như thế vẫn nên rút lui thì hơn. Hiện tại thấy Lý Quả bị hai người kia dồn ép cô liền thấy rất thông cảm cho chị họ.

“Mình không biết xảy ra chuyện gì, nhất định là anh ta nói đùa, anh ta sao có thể thích mình chứ, mình cái gì cũng không có...” Lý Quả vội vàng giải thích, trong lòng giận đến cực độ, tên kia phải mộng rồi đi để lại một đồng hồ loạn cho cô, quá đáng giận nha.

“Đừng nói nữa, mình không ngờ cậu lại là người như thế.” Vu Tú Tình hoàn toàn không muốn nghe cô giải thích, trong cơn nóng giận liền cắt đứt lời nói của cô rồi quay người rời đi.

Hà Tiểu Ngân oán hận nhìn cô rồi bỏ lại một câu: “Lý Quả, cậu sẽ không có được anh ấy đâu.”

11. Chương 11: Đợi Phục Vụ

Lý Quả trở mắt nhìn các cô rời đi không biết nên nói gì, trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu, bạn thân còn thua kém một người đàn ông, thật vô cùng nực cười mà.

Cô không muốn tranh, không muốn tranh, hoàn toàn không nghĩ đến nhưng vì sao kết quả cuối cùng lại thành ra thế này? Cô đột nhiên rất muốn khóc, trong lòng rất tủi thân.

Thế nhưng, cô không biết có một đôi mắt vẫn lặng lẽ nhìn chăm chăm mình, thu hết vẻ mặt cùng hành động của cô vào đáy mắt.

“Vương, hôm nay là ngày tốt gì mà ngài lại vui vẻ thế?” Trong một biệt thự sa hoa, một cô gái cực kỳ diễm lệ đang thân mật dựa vào một người đàn ông, giọng nói kiều mỵ khiến cho người ta kích động.

Mặc Nhật Tỳ tâm tư vui sướng liếc nhìn nữ nhân quần trên người mình, nhàn nhạt nói: “Không có gì.”

Ngu Cơ thấy xà vương không có mất hứng vì lời mình nói trong lòng không khỏi vui mừng, động tác so với ngày thường càng thêm to gan, cánh tay thon dài lạng lẽ mò vào trong quần áo của hắn.

“Vương, để Ngu Cơ phục vụ ngài.” Ả nũng nịu nói, tay nhỏ bé không xương đã sớm sờ tới sờ lui trên lồng ngực rộng dày, như có như không trêu chọc hắn.

Mặc Nhật Tỳ nhắm mắt hưởng thụ, hắn không từ chối cũng không đồng ý, chỉ để mặc cho ả trêu chọc mình, lướt từ lồng ngực đến thắt lưng rồi xuống phía dưới.

“Vương...” Ngu Cơ trêu chọc hồi lâu đã sớm không thể kiềm chế được, thân thể nóng rực, vừa khẽ sát lại vừa khấn trương quan sát thái độ của hắn.

Mặc Nhật Tỳ không nói gì nhưng tay hắn lại bất ngờ tập kích sau lưng ả, sau đó nắm lấy cặp mông tròn căng của ả...

“A, vương, ngài thật xấu nha.” Ngu Cơ đột nhiên bị nắm lấy không nhịn được vui sướng hô lên, thừa dịp dùng thân thể mình ma sát hắn.

Xấu? Hắn tà tà cười một tiếng, đột nhiên mở mắt tiếp đó vung tay lên khiến cho quần áo mỏng như cánh ve trên người Ngu Cơ roẹt một tiếng rách nát, lộ ra thân thể tuyết trắng vừa đầy đặn vừa mảnh mai.

“Vương...” Ngu Cơ rất kích động, thân thể khẽ run, da thịt tuyết trắng nhuộm lên một tầng hồng nhạt, hô hấp cũng trở nên dồn dập, tim đập mãnh liệt.

Mặc Nhật Tỳ hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm cơ thể lộ ra trong không khí của ả, khoe miệng khẽ động, bàn tay to xoa nhẹ khuôn mặt xinh đẹp sau đó từ từ đi đến chiếc cằm thon nhỏ.

“Phục vụ bốn vương.”

Ngu Cơ cực kích động, khi vương vừa ra lệnh ả suýt chút nữa đã mừng đến phát khóc.

Nữ nhân của vương quá nhiều nhưng có thể lấy được sủng ái của hắn lại không có mấy. Vương là người trong mộng của toàn bộ nữ nhân ở xà giới, mỗi nữ nhân đều muốn gả cho hắn.

Cánh tay thon dài run run lần vào quần áo của hắn...Chậm rãi cởi quần áo trên người hắn...

Rất nhanh, hắn đã bị ả...

Ừc, nhìn người đàn ông kia...Vừa to lớn lại tràn đầy sức mạnh...Cơ thể ả đã sớm không đợi được.

“Vương...” Ả không biết phải làm sao, muốn nhào đến nhưng lại không dám, đành phải mở miệng cầu xin sự giúp đỡ.

Mặc Nhật Tỳ nhìn nữ nhân trước mặt đối với mình thêm khát trong lòng càng thêm sáng khoái, đặc biệt nghĩ đến vẻ mặt tức giận cùng đáng vẻ khổ sở của Lý Quả thì lại càng thoải mái.

Ai bảo người đắc tội ta? Xà vương là người người có thể tùy tiện đắc tội sao?...

“Người, lên đi.” Hắn ngoắc ngoắc đầu ngón tay đối với Ngu Cơ bên cạnh không kiềm chế được ra lệnh.

Ngu Cơ nhận được lệnh liền vứt bỏ rụt rè như sói như hổ nhào về phía hắn...

“Quả Quả, ăn cơm.” Lý Lan hướng về phía chị họ mình kêu to. Hiện tại cô chỉ cảm thấy chị mình thật đáng thương, trừ mình thì hai người kia không hề để ý đến cô nữa.

Lý Quả rất bất đắc dĩ, cô đã thử trao đổi với bọn họ nhiều lần rồi nhưng chỉ nhận được những lời nói châm chọc hoặc là lạnh nhạt, vì một người đàn ông tình bạn thật quá mong manh.

“Chị, không cần khổ sở, bọn họ là vậy đó, sau này dần dần sẽ tốt hơn.” Lý Lan làm cơm cho cô, tự mình đặt vào trong tay cô, nhỏ giọng khuyên.

Cô gật gật đầu, đành thế vậy, may mà còn có người em họ này để ý đến mình mới có thể qua được mấy ngày khó khăn kia. Cô nhận lấy hộp cơm, mở ra, chọn ít thịt cùng rau rồi bỏ vào trong hộp của bày sẵn.

Kể từ hôm Mặc Nhật Tỳ thổ lộ với cô, những con rắn này liền không có người chăm sóc, bỏ đói đã lâu, cô thật sự không chịu nổi lương tâm áy náy mới phải đi chăm sóc bọn nó. Tiểu hắc xà kia vẫn cứ chơi xấu nằm ỳ trên giường cô, đánh chết cũng không chịu ở cùng với mấy con rắn kia, đến cả ăn cũng phải mình đút cho.

Thiếu gia mà! Con rắn này thực sự giống như một thiếu gia, đáng vẻ, động tác, ánh mắt đều chứng tỏ bản thân khác biệt so với người thường, cứ muốn được đối xử đặc biệt.

Giống như hiện tại, sau khi cô ấy con rắn kia ăn liền vội vàng đem tiểu hắc xà ở trên giường đặt xuống bên cạnh, chọn một miếng thịt nhỏ đưa đến tận miệng nó mới há mồm ăn.

Nhìn nó miệng nhỏ khê động, cô cũng nhanh chóng ăn cơm của mình. Không hiểu tại sao, bây giờ cô thà rằng đối mặt với rắn cũng không muốn gặp mặt bọn họ.

Có đôi khi, rắn so với người còn đơn giản hơn.

Tiểu hắc xà thoải mái hít thở, vừa nhai thịt trong miệng vừa quan sát cô, vô cùng thông dong, tự tại. Ăn xong, nó liền thè cái lưỡi rắn hồng hồng không chớp mắt nhìn cô.

Lý Quả hiểu tiểu đông tây này đang chờ mình đút, cô chọn một miếng thịt cắn một cái rồi đưa đến miệng nó. Ai ngờ, tiểu hắc xà lại ngơ ngác nhìn cô rồi liếc mẩu thịt trước mặt không nhúc nhích.

“Mau ăn đi.” Cô thúc giục, con rắn nhỏ này biết suy nghĩ sao? Ăn một mẩu thịt còn nghĩ lâu như vậy? Cô không khỏi có chút nghi ngờ.

Tiểu hắc xà vô thức mở miệng nhỏ, bị cô nhét vào mẩu thịt đã dính nước bọt.

Lý Quả tiếp tục ăn cơm không để ý đến nó có ăn hay không, còn tiểu hắc xà cũng rất biết điều, cô cho ăn cái gì thì nó liền ăn cái đó.

Một lúc sau, trong khi Lý Quả đang rửa bát thì nó liền một mình bò trở về giường giống như đại gia nằm ở trên gối của cô, nhàn nhã nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Rắn nhỏ, mày ở đâu?” Cô xoay người trở về lại không thấy rắn nhỏ ở trên bàn, sợ hết hồn, vội tìm kiếm khắp nơi, không ngừng gọi nó.

Tiểu hắc xà nghe thấy cô gọi liền mở mắt ra, sau đó chậm rãi bò dậy, vươn đầu quả dưa lên thè lưỡi rắn.

Lý Quả dường như hiểu ý nhìn về phía giường quả nhiên thấy nó đang nằm đó, tâm mới hơi bình ổn lại. Cô thật sự lo lắng đám người Vu Tú Tình sẽ tức giận ném bọn chúng đi nên mới không nhịn được mà có chút khẩn trương.

Tiểu hắc xà thấy mình đã bị phát hiện liền rút đầu về, bò đến chỗ cũ, thông thả nằm xuống rồi nhắm mắt lại.

“Mày thật biết hưởng thụ đó.” Lý Quả nhìn đáng vẻ của nó không nhịn được cười mắng, trong lòng bắt đầu hơi thích con rắn nhỏ có nhân tính này.

Rắn nhỏ nghe được lời của cô, đôi mắt nhỏ hơi hé mở rồi lần nữa nhắm lại.

12. Chương 12: Rắn Cũng Muốn Tắm!

Buổi tối, chờ đám người Vu Tú Tình tắm xong hết cô mới cầm áo ngủ cùng khăn mặt chuẩn bị đi tắm. Nhưng ngay tại lúc cô cầm mấy món đồ lên định đi thì một bóng đen nho nhỏ nhanh chóng phóng tới, rơi xuống trên áo ngủ của cô.

“Mày muốn làm gì? Tao đi tắm rửa mà.” Cô giật mình, sau đó định thần nhìn kỹ, hóa ra là tiểu hắc xà đang ở trên giường không biết tại sao lại nằm trên áo ngủ, ánh mắt rực sáng nhìn mình.

Lý Quả nhắc nó lên định thả về giường thì vật nhỏ chưa bao giờ chống cự này thế nhưng lại cố giãy dụa, cái đuôi nhỏ lắc lắc, thè lưỡi rắn giống như muốn nói cho cô biết mình không thích.

Nó vài lần giãy dụa khiến cô suýt chút nữa thì hét vang ra, bất đắc dĩ đành phải đem nó đặt lên áo ngủ lần nữa.

“Mày muốn làm gì?” Cô không vui nhìn về phía rắn nhỏ hỏi, hoàn toàn không để ý xem nó nghe có hiểu hay không.

Ai ngờ, cô vừa dứt lời, tiểu hắc xà liền nâng thân dậy, đầu quả dưa hướng về phía phòng tắm không ngừng gật gật giống như muốn nói cho cô biết, nó cũng muốn tắm.

“Mày muốn tắm?” Lý Quả khó thể tin được một con rắn lại muốn tắm? Chuyện này truyền đi còn tưởng rằng nó thật sự có nhân tính đó.

Song, tiểu hắc xà còn thật nghiêm túc gật đầu, cùng cô mắt to trừng mắt nhỏ.

Trời ạ, chuyện cổ tích rồi, một con rắn lại yêu cầu tắm rửa, không lẽ rắn cũng có thói quen tắm rửa? Sao cô không biết vậy? Được rồi, tắm thì tắm, dù sao nó sạch sẽ thì giường cô cũng sạch sẽ không bị tanh hôi.

“Vậy, mày tắm trong này, tao đi tắm đây.”

Cô đem tiểu hắc xà thả vào trong bồn rửa tay rồi vặn một chút nước cẩn thận không để nó bị chết đuối rồi mới yên tâm cởi quần áo.

Tiểu hắc xà thoải mái ngâm mình trong nước, mắt nhỏ hơi híp nhưng rất nhanh mắt của nó liền mở thật to, nhìn về phía trước không chớp mắt.

Lúc này, Lý Quả vừa mới cởi xong quần áo hoàn toàn không chú ý đến mình đang bị một con rắn nhỏ ngắm nhìn. Cô ở trong nước kỳ cọ từng chút một đôi lúc còn quay đầu ngo tiểu hắc xà đang ngâm mình trong nước.

“Mày ngâm mình ở trong nước thì làm sao sạch được? Đến đây, tao giúp mày tắm.” Sau khi kỳ cọ xong, cô liền tiện tay vớt rắn nhỏ từ trong bồn nước lên, đặt trên tay rồi kỳ cọ thân thể của nó.

13. Chương 13: Mày Là Đực Hay Cái?

Ánh mắt tiểu hắc xà đột nhiên trợn to, không chớp mắt nhìn về phía trước dường như còn liên tục nuốt nước bọt, không dám động đậy mặc cho cô định đoạt.

Lý Quả không để ý đến vẻ yên tĩnh của nó mà rất nghiêm túc giúp nó tắm rửa. Cọ cọ, cô chợt nhớ ra một vấn đề liền nhin không được đem nó gơ cao, đặt trước mắt mình nhìn tới nhìn lui.

“Rắn nhỏ, mày là đực hay cái?”

Không nghĩ đến, cô bất ngờ hỏi một câu như thế. Hóa ra là cô đang tìm kiếm cái...của nó để phân biệt là đực hay cái.

Tiểu hắc xà nghe xong thân thể giống như bị điện giật, run nhẹ một cái nhưng trấn định rất nhanh mặc cô tùy tiện.

“Rắn là cùng loại với những con vật khác sao? Chắc là ở chỗ này nhĩ.” Lý Quả lẩm bẩm, tay đặt dưới thân nó sờ loạn còn lướt qua đuôi, mặt ghé sát lại hơi thở phả lên người nó.

Tiểu hắc xà không nhúc nhích, cảm nhận độ ẩm trên tay cô cùng với hơi nóng lướt qua thân thể mình, nội tâm không khống chế được khẽ kích động.

“A, là chỗ này sao?” Bỗng nhiên, Lý Quả phát hiện dưới bụng tiểu hắc xà có một khe nhỏ, cô nhin không được lấy ngón tay đâm đâm, hỏi. (Bó tay với chị này =.=!)

Tiểu hắc xà cuối cùng không nhin nổi liền quấy đuôi, tiếp tục giãy mạnh khỏi tay cô lấy tốc độ cực nhanh phóng đến ngực cô, vèo một tiếng lập tức nằm sấp lên một ngọn núi cao.

“Mày, rắn hư.” Lý Quả bị hành động của nó dọa cho giật nảy, nghĩ là nó muốn cắn mình song lại phát hiện nó chẳng qua chỉ dán chặt lên phía trên, hơn nữa cái miệng nhỏ còn không tử tế đụng vào...lưỡi vẫn đang thè ra.

Mặt của cô dần đỏ lên, thân rắn lạnh như băng hơn nữa còn đang trên chỗ kia của mình chính giữa hồng tâm khiến cô nổi lên cảm giác, thân thể khẽ run nhẹ.

“Xuống mau.” Mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống nhấc nó ra khỏi người mình, không biết nên tức giận hay nên khóc cuối cùng đành phải thả nó vào bên trong bồn.

Tiểu hắc xà đang hưởng thụ song rất nhanh đã bị lôi xuống liền cực kỳ khó chịu nhưng rất biết điều không dám phản kháng, mặc cho cô xử lý.

Lý Quả sau khi nhấc nó ra liền vội vàng xoay người đưa lưng về phía tiểu hắc xà trong bồn không để nó nhìn cơ thể mình nữa. Cô mơ hồ cảm thấy mình không phải đang đối mặt với một con rắn nhỏ mà giống như một người đàn ông vậy.

14. Chương 14: Rắn Lười

Chắc là do mình nghĩ quá nhiều!

Rất nhanh liền tắm rửa xong, sau khi mặc quần áo cẩn thận cô mới dám đối mặt với con rắn nhỏ vẫn đang ngâm mình trong nước, kỳ cọ sạch sẽ rồi mới vớt nó lên.

“Mày sẽ không đại tiểu tiện trên giường tao đó chứ? Nếu muốn thì mày phải nói một tiếng đấy.” Lúc giúp nó lau khô thân thể, cô chợt nhớ đến chuyện đại sự vội nói với nó.

Song, khiến cô bất ngờ chính là tiểu hắc xà trong tay cô vậy mà lại gật đầu một cái.

Ầm! Lý Quả ngậy người, nó vậy mà nghe hiểu được lời mình nói? Điều này khiến cô rất kinh ngạc, cô vẫn nghĩ rằng tự mình ‘đàn gảy tai trâu’ nhưng hình như là không phải.

Đây không phải là lần đầu tiên cô cảm nhận được con rắn nhỏ này rất thần bí cũng rất kỳ lạ.

“Mày là vật nuôi trong nhà hay là hoang dã?” Bỗng nhiên nhớ đến lời tỏ tình khó hiểu của người đàn ông kia, cô liền cảm thấy tò mò đối với lai lịch của nó.

Ngất, còn phân ra nuôi trong nhà với hoang dã nữa, tiểu hắc xà bĩu môi, kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ, mắt của cô là mọc trên đầu sao? Nó cao quý như thế thì sao có thể bị người nuôi chứ? Trừ khi người đó chán sống.

“Này, mày còn biết tức giận, xem ra nhất định là giống đực không phải cái rồi.” Sau một hồi quan sát, cuối cùng Lý Quả cũng kết luận được giới tính của nó.

Vô nghĩa! Cô có thấy giống cái ở cùng nhau sao? Giống đực mới thích ở cùng với giống cái, nếu không, ai sẽ nhảy lên chỗ đó của cô chứ? Tiểu hắc xà khinh thường nghĩ, tầm mắt liếc tới liếc lui.

Lý Quả mang nó ra khỏi phòng tắm đúng lúc gặp phải Hà Tiểu Ngân đi vào, cô vừa định tươi cười chào hỏi thì nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ của Hà Tiểu Ngân, thậm chí còn không thèm liếc cô một cái.

Tiểu hắc xà thu hết vẻ mặt cùng cử chỉ của bọn họ vào đáy mắt sau đó liền lúc lắc cơ thể muốn cô nhanh mang nó về giường.

Thoát khỏi tình thế khó xử, cô vội cầm quần áo với rắn nhỏ nhanh chóng chạy về phía giường mình rồi mới đặt nó xuống. Rắn nhỏ vừa thấy giường liền vèo một cái bò lên gối, thân hình nhỏ bé nằm duỗi thẳng.

“Rắn lười.” Cô cười mắng, phát hiện mình đã không còn ghét rắn lại càng không sợ nữa.

Lúc cô mắng nó, tiểu hắc xà chỉ hơi mở mắt tiếp đó lại thích chí nhắm lại.

Cô gái này thật thú vị so với suy nghĩ ban đầu của hắn hoàn toàn khác nhau, cơ thể còn rất mềm mại đặc biệt là hương vị phía trên lưu lại dư âm đến tận bây giờ cho hắn.

15. Chương 15: Vô Cùng Tốt

“Mày ngoan ngoãn ngủ đó.” Trước khi ngủ, không hiểu tại sao, cô bỗng nhiên có chút lo lắng. Giác quan thứ sáu cho biết con rắn này rất khác lạ, vì vậy mới dặn dò nó.

Tiểu hắc xà hai mắt khê đảo, thẳng tắp nằm bên cạnh cô, nhắm mắt mặc kệ cô nói. Lý Quả thấy vậy, cuối cùng đành nhắm mắt từ từ đi gặp Chu công.

Cô vừa ngủ, tiểu hắc xà chợt giật nhẹ thân mình rồi mở to hai mắt sáng rực trong bóng đêm, sau đó dựng thân lên chăm chú nhìn Lý Quả say ngủ.

Một lúc sau, trong bóng đêm hai mắt tiểu hắc xà chợt lóe sáng như hai vì sao, tiếp đó thân thể của nó càng trở nên to lớn dần biến thành hình người.

Người nọ lười biếng duỗi tay chân sau đó nằm sát vào Lý Quả, tay đặt lên ngực chân gác lên đùi ôm cô ngủ.

Lý Quả đang ngủ say chợt cảm thấy như bị ôm lấy, tiếp đó ngực bị ép chặt vô cùng khó chịu, vừa định quơ tay lại thấy dễ thở hơi liền mơ màng ngủ tiếp.

Không tệ, cảm giác rất tốt. Tay đặt ở phía trước cảm thấy đặc biệt mềm mại và thoải mái, tuy không quá lớn nhưng rất vừa vặn khiến hắn vô cùng yêu thích.

Thật không ngờ dáng người cô gái này lại được đến vậy. Da dẻ tuy không mịn màng lắm nhưng lại rất nhắn nhui, bắp đùi thon dài vô tình gợi lên dục vọng của hắn.

Hắn vùi đầu vào cổ cô, trong mũi tất cả đều là hơi thở của cô vừa ngọt ngào lại yên bình khiến hắn không nhận được mà khê thè lưỡi ra liếm nhẹ. Mới liếm vài cái hắn suýt chút nữa đã mất khống chế, chưa từng có nữ nhân nào cho hắn cảm giác như thế, từ xinh đẹp đến hoàn mỹ giống như tiên nữ cũng không thể.

Đúng lúc này, Lý Quả vô thức xoay người vừa khéo cùng hắn bốn mắt nhìn nhau dọa hắn giật nảy mình tiếp theo liền cảm thấy tim đập nhanh hơn. Hắn sao lại quên mất cô không hề biết đến thân phận của mình.

Thực ra cô gái này rất dễ nhìn lại đặc biệt có hương vị. Hắn nghiên cứu về mặt say ngủ của cô một lúc lâu rồi rút ra kết luận như thế, ngay cả hắn cũng chưa từng phát hiện bản thân vậy mà có ý định tìm hiểu một cô gái hơn nữa còn nhắn nài như đang chơi một trò thú vị.

16. Chương 16: Mất Mát

Lý Quả không biết mình bị nghiên cứu hơn nữa còn là người mà cô vĩnh viễn không ngờ đến, nếu biết cô nhất định sẽ tức chết, tìm hắn liều mạng.

Tay của hắn tựa như có ma lực xoa nhẹ mặt cô trong cơn ngủ mê, không có gương nanh múa vuốt, không có tử thân, bắt đắc dĩ như ban ngày chỉ còn lại sự yên bình khiến tim hắn có chút loạn nhịp.

Từ vầng trán đến lông mày, đôi mắt, mũi, cánh môi cuối cùng ánh mắt sáng rực dừng lại trên đôi môi ẩm áp, hơn nữa còn vô thức liếm môi mình. Hắn muốn thử, rất muốn, rất muốn...

Trong lòng có một giọng nói không ngừng xúi giục, tiếng tim đập thành thạch vang dội trong đầu hắn. Hắn khẩn trương, kích động, hô hấp dồn dập, đến cả tay đang vuốt ve mặt cô cũng khê run lên. Đây là chuyện chưa từng xảy ra, chỉ có nữ nhân đối với hắn như vậy còn hắn ngay cả tâm cũng không hề xao động nhưng bây giờ hình như đã có sự khác biệt.

Gần như là không chút do dự, hắn bỏ qua giây dựa áp môi mình lên môi cô, đụng chạm trong nháy mắt khiến hắn như bị điện giật.

Không chỉ tâm hồn ngay cả cơ thể cũng khê run lên, giờ phút này hắn giống một thiếu niên mới hiểu chuyện, tim đập như nai con chạy loạn. Thật vất vả mới trấn tĩnh lại, thế nhưng cảm xúc tốt đẹp ấy khiến hắn không cách nào dừng được.

Rất thơm, rất ngọt khiến hắn luyến tiếc, nụ hôn lướt qua không thỏa mãn được, lưỡi dần tiến vào dây dưa cùng chiếc lưỡi thơm tho. Xúc cảm ẩm áp khơi gợi hắn, nếu không phải sợ động tĩnh quá lớn sẽ đánh thức cô thì hắn đã không nhận được mà hành động rồi.

“Ừm.”

Trong lúc hắn đang say mê hấp thụ ngọt ngào của cô thì bỗng nhiên Lý Quả phát ra thanh âm vô thức rồi xoay người một cái liền đưa lưng về phía hắn, thoát khỏi lòng hắn...

Nhìn người ta quay lưng về phía mình không hiểu sao hắn lại cảm thấy có chút mất mát, khát vọng ban nãy không có nửa điểm giảm xuống ngược lại còn có chiều hướng gia tăng để hắn muốn ngừng cũng không được.

17. Chương 17: Xà Đại Gia

“Rắn hừ, không phải tao đã bảo mày ngoan ngoãn một chút sao? Hiện tại mày đang ngủ ở đâu vậy hả?” Sáng sớm, lúc Lý Quả tỉnh lại, liền nổi giận đùng đùng nhắc tiểu hắc xà vẫn còn đang say ngủ lên, tức giận quát.

Tiểu hắc xà chỉ lười biếng hé mắt, rồi nhắm lại, tiếp tục ngủ, giống như không thấy được cô đang mắng nó. Tối hôm qua, nó đã quá mệt mỏi rồi.

Lý Quả tức đến nỗi chỉ muốn bóp chết nó, nhưng nó lại chưa từng làm cô bị thương, cũng chưa gây ra chuyện gì lớn, nên cô không thể giết hại một sinh mệnh được. Cô không thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Thế nhưng, cơn giận của cô vẫn chưa tiêu tan, điều này làm cho cô vô cùng buồn bực.

Mới sáng tinh mơ, cô còn đang ngái ngủ, liền cảm thấy giữa ngực mình có cái gì đó cứ ngo ngoáy, dính sát vào da. Sau một lúc sợ hãi, cô vội tỉnh dậy, sau đó, lo lắng nhắc chân lên, liền nhìn thấy tiểu hắc xà đang vô cùng thoải mái nằm trên ngực mình.

Đùng! Suýt chút nữa thì cô đã bị chọc cho tức đến ngất xỉu, chẳng trách sao cô lại cảm thấy khó chịu. Hóa ra là do con rắn nhỏ kia, ngủ cũng không yên, còn bò lên người cô nữa. Cô có thể không tức giận sao?

Vươn tay, nhắc nó ra khỏi ngực, cô đưa đến trước mặt mình, rồi mới to tiếng quát nó. Hai ngày nay, nó đúng là không ngoan chút nào.

“Mày có nghe tao nói không vậy?” Thấy nó chẳng coi mình ra gì, cô liền phát hỏa. Cô hơi tăng thêm lực tay, nhưng vẫn là có chừng mực.

Tiểu hắc xà lại từ từ mở mắt ra, hơi giật giật thân nhỏ, rồi lại nghiêng đầu sang một bên, ngủ tiếp.

Lý Quả bị hành động này của nó làm cho kinh sợ. Cô nghĩ rằng do mình hơi nặng tay nên con rắn nhỏ này không chịu nổi, cô lập tức đặt nó lên gối, dùng một ngón tay chọc chọc nó.

“Này, mày chết thật hay chết giả vậy?” Cô dựa sát vào nó, hỏi. Tất cả hơi thở của cô đều thổi lên thân thể nó.

Tiểu hắc xà xì bồng nhiên co mình lại, thân thể hơi giật một chút, bé đến mức không thể nghe được một tiếng thở dài. Nó chậm rãi mở mắt ra, rồi nhìn cô chằm chằm.

Còn sống! Lúc cô nhìn thấy ánh sáng trong mắt nó, cô liền thở phào nhẹ nhõm, song lại không kìm được mà mắng nó: “Mày định dọa chết ta à, xà đại gia.”

18. Chương 18: Con Rắn Kỳ Lạ

Con rắn này rất có cá tính, còn có chút...Cô thật không biết nên nói thế nào. Sắc lang thì cô biết rồi, nhưng rắn háo sắc thì là lần đầu tiên cô gặp đó.

Xà đại gia? Tiểu hắc xà nghe xong, liền hơi động thân thể, nó cảm thấy hơi buồn cười. Người khác luôn gọi nó là vương, hoặc xà vương, chưa từng có ai gọi nó là xà đại gia cả. Cô đúng là thú vị.

“Tao cảnh cáo mày lần cuối, sau này, không được chui vào người tao nữa, nếu không tao sẽ ném mày đi đó.” Một lúc sau, cô mới vươn một ngón tay, chọc chọc vào thân thể mềm mại của nó, hung ác nói.

Tiểu hắc xà không thèm quan tâm đến dáng vẻ ‘nghĩ một đằng nói một nẻo’ đó của cô, nó tiếp tục ghé đầu qua một bên, ngủ tiếp. Tâm phụ nữ thật ra rất là yếu đuối.

Lý Quả thấy lời uy hiếp của mình không mấy hiệu quả, liền cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì rắn nhỏ hoàn toàn mặc kệ cô, chỉ nằm giả chết trên gối.

Không phải rấn không thể ở cùng con người sao? Vì sao con rấn này lại thích ở chung với cô chứ? Lại còn không cần cô nữa? Đúng là một con rấn kỳ lạ.

“Lý Quả, chăm sóc tốt cho lũ rấn của cậu đó, đừng để chúng bò ra cắn người lung tung. Đến lúc đó thì đừng trách chúng tởm đánh chết bọn nó đấy.” Đột nhiên, thanh âm của Tiểu Ngân từ bên ngoài truyền vào, cô ta còn đang giận Lý Quả nên giọng nói cũng không mấy thân thiết.

Vừa nghe nhắc đến rấn, cô mới chợt nhớ ra, trong cái hộp đặt ở trên bàn học còn có mấy con rấn đang chờ cô chăm sóc. Tuy không thích câu nói vừa rồi của Tiểu Ngân, nhưng cô vẫn vội vàng nhảy xuống giường, chạy đi xem đám rấn trong hộp.

Cô vừa rời khỏi, tiểu hắc xà liền mở mắt ra, đương nhiên nó cũng nghe thấy câu nói của Tiểu Ngân. Chỉ thấy ánh mắt nó chợt lóe, không biết là đang suy nghĩ điều gì, song, nó lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

Lúc Lý Quả nhìn thấy mấy con rấn đang an tĩnh nằm trong hộp kia, cô liền thở phào nhẹ nhõm. May quá, chúng nó vẫn còn ở trong này, một con cũng không thiếu, tất cả đều rất ngoan ngoãn.

Những con rấn này vừa nhìn thấy Lý Quả, liền rất ngoan ngoãn, giống như đang nhìn thấy chủ nhân của mình vậy. Trong mắt chúng, còn lơ mơ thấy được một tia kính sợ.

“Bọn mày phải ngoan nhé, tao đi lấy thức ăn cho bọn mày.” Cô giống như đang nói chuyện với con người. Sau khi dặn dò xong, cô liền khép nắp hộp, thay quần áo rồi cầm lấy cặp lồng, vội vàng ra ngoài.

Chỉ một lúc sau, cô đã nhanh chóng chạy về, trong tay có một túi đồ ăn, còn cả nước nữa. Cô cầm bánh bao, xé nhỏ ra rồi bỏ vào trong hộp. Sau đó, còn đổ nước ra nắp rồi cho vào trong hộp.

19. Chương 19: Đầu Sở Gây Ra Chuyện Đến

“Quả Quả, chúng nó ăn được những thứ này sao?” Vẫn là Lý Lan quan tâm đến cô nhất. Lý Lan thật cẩn thận bước đến gần cô, hỏi ra nghi ngờ của mình.

“Chị cũng đâu phải là rấn, cũng chưa từng nuôi qua, nên không biết.” Xòe hai tay ra, Lý Quả thành thật đáp.

Dù sao thì cô cũng không thể đi đào sâu cho chúng nó ăn được? Cô không rảnh, cũng không quan tâm.

Lý Lan cũng hiểu được, nghĩ nghĩ một lúc, cô vẫn cố khuyên bảo: “Chờ Mặc Nhật Tỳ đến, chị hãy đưa chúng nó cho anh ta mang đi đi. Để ở đây không tiện, mà mọi người cũng không thích.”

Cô đang muốn ám chỉ Hà Tiểu Ngân cùng Vu Tú Tình. Tuy đám rấn này là do hai người kia muốn giữ lại, nhưng giờ đã bỏ mặc rồi.

“Chị biết rồi.” Cô cũng có ý như thế.

Hiện giờ, tuy bọn chúng rất nghe lời, nhưng ai biết sau này chúng có đột nhiên tấn công bọn họ hay không? Hơn nữa, cô cũng không thích rấn, tuy không còn sợ nữa nhưng vẫn là không thích.

“Quả Quả, chị đừng buồn nữa, chờ một thời gian nữa là mọi chuyện sẽ tốt thôi.” Là em gái, Lý Lan có thể hiểu được tâm tư cùng hoàn cảnh của chị gái mình. Huống chi, đây là chuyện không liên quan đến mình, cô lại càng không thể ngăn cản được.

Lý Quả bị lời cô nói làm cho cảm động đến nỗi suýt rơi nước mắt. Bốn người họ đều từ quê lên, đã nhiều năm học cùng nhau như thế, giờ lại vì một người đàn ông mà cãi nhau, khiến cô vô cùng đau lòng.

“Cám ơn Lan Lan.” Cô khẽ nói với Lý Lan, cô không muốn ai nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình.

Lý Lan hơi mỉm cười, nếu đổi lại là cô, thì cô nhất định sẽ tức giận giống như Tiểu Ngân và Tú Tình, nhưng Quả Quả lại là người thân của cô, nên sẽ khác.

“Tiểu hắc, tao quyết định sẽ trả bọn mày về với chủ.”

Chủ nhật nhân rồi, sau khi đã lấp đầy bụng, cô lại tiếp tục lăn lộn trên giường. Cô vừa lật sách vừa nói chuyện với tiểu hắc xà đang nằm giả chết trên gối.

Tiểu hắc xà nghe được, khê giật mình, rồi mở mắt, nhìn cô. Sau đó, lại nhắm mắt lại tỏ ý không quan tâm. Trả nó lại? Nằm mơ đi!

“Quả Quả.” Đột nhiên, trong ký túc xá yên tĩnh chợt vang lên giọng nói rõ ràng của Mặc Nhật Tỳ. Hắn đang đứng trước cửa, tay còn ôm một bó hoa hồng đỏ tươi, đang mỉm cười, nhìn cô.

Thanh âm của hắn khiến cho bốn người trong phòng đều sững sờ, trong đó có hai người tỏ ý không vui, quay đầu nhìn chỗ khác. Chỉ có Lý Lan là bình tĩnh, còn Lý Quả thì đang rất mất hứng.

Đầu sỏ gây nên chuyện đã đến rồi!

20. Chương 20: Vô Lại

“Vương, ngài lại muốn đi đâu vậy?” Ngu Cơ biết mình không nên hỏi, nhưng mà ả ta không thể quản được tâm cùng miệng mình. Nhìn thấy Mặc Nhật Tỳ nhanh chóng đi ra ngoài, ả ta không nhịn được bật hỏi.

Mặc Nhật Tỳ lạnh lùng liếc ả ta một cái. Là nữ nhân của hắn thì không nên hỏi, không cần quản nhiều, nếu không thì không cần phải giữ lại nữa.

Ngu Cơ kinh sợ nhìn hắn, sợ đến run rẩy. Ả ta hiểu rất rõ tính cách của xà vương, hắn ta ghét nhất là bị nữ nhân hỏi chuyện của mình, càng không thích nữ nhân quản hắn. Hiện tại, ả ta đã phạm vào đại kỵ của hắn rồi.

“Vương, Ngu Cơ sai rồi, cầu xin Vương tha thứ cho Ngu Cơ lần này, nô tỳ không dám có lần sau nữa.” Ả ta sợ đến suýt phát khóc, rồi vội vàng dập đầu, liên tục nhận lỗi, hy vọng hắn có thể tha thứ ình.

Mặc Nhật Tỳ lạnh lùng nhìn nữ nhân đang dập đầu cầu xin mình, hắn chỉ hơi nhếch môi, vẫn không nói lời nào, rồi sau đó hắn xoay người đi ra ngoài.

Hắn vừa ly khai, Ngu Cơ giống như được giải thoát, ả mềm người, ngã trên mặt đất.

Rốt cuộc, Vương cũng tha thứ cho ả ta.

Cuối cùng, người đàn ông kia cũng xuất hiện rồi, Lý Quả còn tưởng phải đợi anh ta đến mấy ngày nữa cơ. Kinh ngạc qua đi, cô liền quên luôn tiểu hắc xà đang nằm trên giường.

“Anh đến đúng lúc lắm, anh hãy mau đem lư rần của anh đi đi, tôi không thể nuôi nổi nữa rồi.” Cô nhảy xuống giường, cầm lấy cái hộp đưa đến trước mặt anh ta, nói.

Mặc Nhật Tỳ chỉ nhìn cô, hoàn toàn không thèm liếc cái hộp đến một cái, trên môi vẫn nở nụ cười. Sau đó, ngoài dự đoán của mọi người, liền gật đầu đồng ý.

“Được rồi.”

Anh ta đồng ý dễ dàng vậy sao? Lý Quả vốn đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lời, thậm chí, nếu anh ta còn không mang đi thì cô sẽ chẳng chút do dự mà ném ra ngoài nữa. Thật không ngờ mọi chuyện lại đơn giản vậy.

Lý Quả có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh liền phục hồi tinh thần. Cô lập tức nhét cái hộp vào lòng anh ta, sau đó liền chạy đi lấy tiền, rồi cũng nhét vào lòng anh ta luôn.

“Được rồi, về sau sẽ không ai nợ ai nữa. Sau này, anh cũng không cần đến đây nữa, chúng tôi không chào đón anh.” Cô giống như là vừa hoàn thành xong một sự kiện quan trọng, vừa vung tay là muốn đuổi người luôn.

Mặc Nhật Tỳ vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, vô cùng tao nhã, chứng tỏ anh ta được giáo dục rất tốt. Anh ta vẫn đứng nguyên đó với bó hoa tươi cùng cái hộp trên tay.

“Quả Quả, đừng như thế mà.” Anh ta nhẹ giọng cầu xin. Nụ cười trên mặt đã thu lại, thay vào đó là chút ưu thương. Đáng người cao lớn lộ vẻ cô đơn khiến người ta xót xa.

21. Chương 21: Thổ Lộ

Lý Quả bị lời nói của anh dọa đến nổi hết da gà, nhưng khi thấy vẻ u buồn cùng cô đơn của anh, trái tim cô có chút mềm xuống, đến cả giọng nói cũng dịu đi.

“Tôi không thích anh, cho nên, về sau anh đừng đến đây nữa.”

“Quả Quả, em cho tôi một cơ hội đi, tôi sẽ chứng minh cho em xem.” Khuôn mặt tuần tú của Mặc Nhật Tỳ tràn đầy ưu thương, bám theo cô sát sao, vội vàng nói.

Đây là lần đầu tiên hắn theo đuổi một cô gái đó, loài người vẫn hay dùng cách này để theo đuổi đối phương, thật sự là quá lãng phí thời gian, lãng phí sức lực mà! Đối với hắn, không muốn ư? Cường bức.

Lý Quả bị anh ta đeo bám, cùng với hai cô bạn cùng phòng đang rất tức giận, nhìn mình khiến cô cảm thấy hơi khó chịu cùng khổ sở.

“Tôi cảnh cáo anh, anh đừng bám theo tôi nữa, mau cầm rắn của anh, đi mau đi.”

Cô chưa bao giờ bị người bám riết như vậy, nên không hề có kinh nghiệm. Thế nhưng, bị người mình không thích ép buộc như thế, khiến cô vô cùng khó chịu.

Tình yêu vốn là một chuyện rất vui vẻ và phấn khích, nhưng hiện tại, cô lại không có tí vui vẻ nào.

Hiện tại, Mặc Nhật Tỳ đã chơi đùa đến nghiện, hắn cảm thấy cô gái này rất thú vị, lại thêm vẻ mặt ghen tỵ của ba người kia nữa, khiến hắn càng vui vẻ, vậy hắn có thể bỏ được sao?

“Quả Quả, xem đi, hoa hồng tượng trưng cho trái tim tôi.”

Không biết hắn học được chiêu này ở đâu, đột nhiên, hắn chợt nhớ ra mình còn đang ôm một bó hoa to, hắn lập tức nâng bó hoa đến trước mặt cô, mặt dày nói.

Bó hồng rực rỡ lại xinh đẹp chắn ngang tầm mắt, khiến Lý Quả bối rối.

“Quả Quả, đừng giận nữa, tôi sẽ giải thích rõ với các cô ấy, có được không?” Mặc Nhật Tỳ lập tức nhét bó hoa vào tay cô, sau đó liền đi về phía Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình.

Lúc này, Lý Quả bị ép ôm bó hoa đang trợn mắt há mồm, nhìn Mặc Nhật Tỳ đi về phía hai người kia. Không hiểu sao trong lòng cô lại có chút chờ mong.

“Rất xin lỗi, tôi thật lòng thích Quả Quả, không phải cố ý muốn tổn thương hai bạn, mong các bạn tha thứ cho chúng tôi.” Mặc Nhật Tỳ bày ra vẻ mặt thành khẩn, nhã nhặn giải thích. Hắn giả vờ tỏ ra chân thành để bọn họ càng thêm ghen tỵ, hăm dọa.

Hà Tiểu Ngân xoay đầu sang phía khác, vờ như không thấy.

Vu Tú Tình liếc Lý Quả một cái, lại nhìn Hà Tiểu Ngân, rồi mới hơi mỉm cười khách sáo: “Chuyện của hai người không liên quan đến chúng tôi, nên không cần phải tha thứ.”

22. Chương 22: Tôi Không Phải Mẹ Chúng

Mặc Nhật Tỳ giả vờ thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhã nhặn nói: “Cảm ơn các bạn, tôi sẽ đối xử tốt với Quả Quả.”

Đúng, đối xử tốt với cô gái này, đúng là quá vui mà, hiện tại, hắn không thể buông tay rồi.

Đối xử tốt với mình? Lý Quả nghe xong, mặt mày nóng lên, không được tự nhiên. Với vài ba câu nói, anh ta liền quyết định hết tất cả sao, cô có liên quan gì đến anh ta sao?

“Tôi và anh là không thể, tôi cũng không cần anh đối xử tốt với tôi.” Cô lập tức chạy ra, kích động hét lên. Người đàn ông này nhã nhặn như vậy, nhưng sao vẫn khiến cô cảm thấy rất gian tà?

Nụ cười của Mặc Nhật Tỳ lập tức biến mất, có chút đau lòng bước đến gần cô, trầm giọng nói: “Quả Quả, đừng như vậy mà, em đối xử với bọn chúng tốt như vậy, giống y như mẹ chúng vậy, sao em lại đối xử như thế với tôi?”

Đối tốt với rắn? Giống như mẹ chúng? Lý Quả bị ví như vậy, tức giận đến mức không biết nên cười hay khóc.

Anh ta nghĩ rằng cô bằng lòng à? Cô là bị bắt ép, bị ép buộc, bị cưỡng ép đó.

Có trời mới biết lúc trước cô sợ rắn bao nhiêu, chán ghét chúng bao nhiêu, nếu không phải vì bạn thân, thì cô đã sớm chạy mất dép rồi.

“Dừng lại, anh không cần nói nghe xuôi tai như vậy, tôi ghét rắn, vì chúng nó mà tôi đã rất khổ sở, tôi cũng không có cái sở thích nuôi rắn, cũng không có hứng thú với người nuôi rắn như anh. Bắt đầu từ hôm nay, anh đừng đến đây nữa, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh cùng đám rắn của anh nữa.” Cô khẽ cắn môi, nói ra suy nghĩ thật sự của mình. Cô không bao giờ thay đổi vì một người, thích anh ta lại phải thích cả đám rắn của anh ta nữa, nằm mơ đi.

“Quả Quả...”

Cô gái này rất thành thật, hần đẹp trai như vậy, thân phận cao quý, sức hấp dẫn vô biên, nữ nhân đối với hần đều là vừa gặp đã yêu, mà cô lại chán ghét hần, chỉ muốn hần đi thôi? Mặc Nhật Tỳ không còn gì để nói, chỉ cảm thấy ánh mắt của Lý Quả có vấn đề.

Lý Quả không đợi anh ta nói hết, lập tức đuổi người, cô ôm lấy bó hoa rồi đẩy Mặc Nhật Tỳ ra bên ngoài.

“Đi, đi, đi, đừng đến nữa, tạm biệt, không, viễn vông không gặp.”

Sau khi đẩy anh ta ra khỏi cửa, cô lập tức đóng cửa lại.

Mặc Nhật Tỳ đứng ngoài cửa, có chút tức giận. Đường đường là xà vương, lại bị người ta đuổi ra ngoài như thế, hơn nữa còn là sau khi thổ lộ nữa. Đây là lần đầu tiên đó, hần thật sự có chút tức giận rồi.

Cô gái kiêu ngạo này, thế mà lại chán ghét mình. Được, được lắm, hần cũng không tin cô không để ý đến sức quyến rũ, thân phận và địa vị của hần.

Đến lúc đó, chờ người cam tâm tình nguyện, bốn vương liền tàn nhẫn vứt bỏ người, rửa lại mối nhục hôm nay.

23. Chương 23: Trở Mặt Thành Thù

“Hoa đẹp quá.” Mặc Nhật Tỳ đi rồi, lúc Lý Quả đem bó hoa đặt ở trên bàn, hoa tươi lập tức thu hút sự chú ý của Lý Lan, vẻ mặt cô đầy hâm mộ, nói.

Con gái ai mà không thích hư vinh, ai mà không thích những thứ phù phiếm như thế? Kim cương, hoa tươi, trong lòng cô gái nào mà chả có một chàng bạch mã hoàng tử? Mà hai thứ này chính là đại diện tốt nhất.

“Cho em đó.” Lý Quả nói với Lý Lan.

Cô cũng rất thích hoa, nhưng là người tặng hoa thì thôi đi.

Lý Lan hơi bất ngờ, rồi lại vui mừng. Nhiều như vậy, mình lấy một ít cũng không sao mà.

“Vâng.” Cô đưa tay ôm một nửa số hoa của Lý Quả.

“Hai người có lấy không?” Lý Lan ôm hoa, quay đầu hỏi hai người kia.

Ai ngờ, lòng tốt lại không được báo đáp!

“Ai cần chứ, không lấy.” Hà Tiểu Ngân vẫn còn tức giận, vẻ mặt khó chịu, đến cả giọng nói cũng đầy tức giận.

“Không lấy, đây là hoa của người ta, chúng ta không thể chia sẻ niềm vui được.” Vu Tú Tình lạnh nhạt nói. Tuy vừa rồi cô ăn nói nhỏ nhẹ với Mặc Nhật Tỳ, nhưng cũng chỉ là giả vờ mà thôi. Đối với Lý Quả thì vô cùng lạnh nhạt.

Trong lòng Vu Tú Tình vẫn không phục, dựa vào cái gì chứ? Cô xinh đẹp hơn Lý Quả, cho tới bây giờ, đàn ông đều thích mình, đối xử rất tốt với mình. Còn Lý Quả thì chẳng có chàng trai nào thích cả. Cô ấy không biết ứng xử, không biết làm dáng, không biết làm nũng, còn chẳng biết cách nói chuyện nữa. Mà bây giờ, người đàn ông cô thích lại đi thích Lý Quả tầm thường kia, cô thật sự không thể hiểu được.

“Đúng đó.” Hà Tiểu Ngân lập tức phụ họa, cảm tức tròng Lý Quả.

Lý Lan liền biết mình nói sai rồi, cảm thấy vô cùng khó xử, sao cô lại quên mất hai người kia đang giận chứ?

“Đều là lỗi của mình, các cậu đừng nên tức giận mà.”

Thế nhưng, hai người kia vẫn chẳng thêm để ý đến Lý Lan.

Lý Quả đứng bên cạnh, khẽ cắn môi dưới. Cô vẫn muốn làm hòa với bọn họ, nhưng bọn họ hoàn toàn không cho cô cơ hội. Không để ý đến cô, không vui đùa cùng cô, thậm chí còn chẳng thêm nói câu nào, coi cô như vô hình, khiến cô rất khổ sở.

“Lan Lan, thôi đi.” Cô không đành lòng nhìn em họ tự trách, chuyện của mình có liên quan gì đến em họ đâu chứ? Lan Lan cũng chỉ có ý tốt, không ngờ mọi chuyện lại thành như vậy.

Lý Lan thấy chị an ủi mình, liền thở phào một hơi, gật gật đầu, vỗ nhẹ tay Lý Quả, nhỏ giọng nói: “Đừng buồn, rồi sẽ qua thôi.”

Lý Quả gật nhẹ đầu, hy vọng mọi chuyện sẽ qua đi, hy vọng người đàn ông kỳ quái kia sẽ không dây dưa nữa. Cô không muốn trở thành kẻ thù của hai người kia, không muốn trở mặt thành thù.

24. Chương 24: Đồ Ky

“Quả Quả, hoa của cậu.”

“Quả Quả, quà của cậu.”

“Quả Quả, của cậu.”

Lý Quả đau đầu nhìn đồng hoa, quà, điểm tâm liên tục được đưa đến phòng mình chỉ trong chưa đến một ngày.

Rốt cuộc là người kia muốn làm gì đây? Cô cảm giận ghĩ.

Hoa đã không còn chỗ để, đã đành phải để lên giường ngủ rồi, mà điểm tâm cũng đến mấy hộp rồi, quà tặng còn khiến cô kinh ngạc hơn.

Tất nhiên là, kim cương. Kim cương đó, không phải là vật tầm thường đâu, đừng nói mua, đến xem cô cũng chưa dám đâu. Lý Quả trốn mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương to đùng kia, không dám nghĩ xem nó nặng bao nhiêu cara.

Viên kim cương kia khiến cho Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình ghen tỵ đến đỏ mắt, càng thêm khó chịu ra mặt với Lý Quả. Sự đố kỵ thường thể hiện qua các câu nói lạnh nhạt.

“Đã sớm muốn quyến rũ người ta rồi? Chắc là đã nhìn ra ngay từ đầu, không ngờ lòng dạ lại sâu như vậy.” Vu Tú Tình không thể nào bình tĩnh được, những người thích cô, cũng không thể vung tay tặng một viên kim cương lớn như thế. Vừa nhìn Mặc Nhật Tỳ đã biết không phải là người bình thường rồi.

Hà Tiểu Ngân cũng vô cùng ghen tỵ: “Người ta đã ra tay trước rồi, lúc trước đi tìm răn, không biết có dùng quỷ kế gì để quyến rũ người ta hay không? Đúng là biết người biết mặt mà không biết lòng mà.”

“Mình không có.” Rốt cuộc, cô cũng bị lời nói của bọn họ chọc cho tức giận, một chút áy náy kia cũng sớm tan thành mây khói. Hai người họ là bạn tốt nhất của cô, có chuyện cô đều giúp đỡ, gặp nguy hiểm cũng chưa từng bỏ lại bọn họ. Thế nhưng, hiện tại, chỉ vì một người đàn ông mà bọn họ lại chỉ trích mình. Tim cô dần lạnh lẽo rồi.

“Có hay không thì trong lòng cậu rõ nhất.” Hà Tiểu Ngân bỏ lại những lời này, rồi dứt khoát kéo Vu Tú Tình ra khỏi phòng.

Nhìn bọn họ rời đi, Lý Quả liền cười khổ. Nhìn thấy những thứ sắc sỡ này, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Mày nói xem, tao nên làm gì bây giờ?”

Cô mệt mỏi ngồi xuống giường, nhìn tiểu hắc xà đang nằm trên gối, lẩm bầm.

Mặc Nhật Tỳ đi rồi, cô mới phát hiện mình đã quên không trả lại tiểu hắc xà, đành phải để nó lại, rồi trả sau.

Tiểu hắc xà vẫy vẫy đuôi, đem tất cả thu vào trong mắt. Những cô gái như thế, hắn đã thấy nhiều rồi, thế nhưng, cứ để cho Lý Quả biết đi. Lợi ích trước mắt, sẽ chẳng bao giờ có bạn bè, giống như hiện tại vậy.

25. Chương 25: Bị Oan

Cô đúng là điên rồi, lại đi hỏi ý kiến của một con rắn nhỏ, xem ra là cô thật sự rơi vào bế tắc rồi. Cô khẽ thở dài, rồi rầm nghĩ.

Nhưng là ngày hôm sau, thời thế xoay vần, mọi chuyện còn vượt ra cả suy nghĩ của Lý Quả, làm cho trái tim cô càng thêm băng giá.

“Lý Quả, nghe nói cô ta cướp bạn trai của bạn thân?”

“Không ngờ, cô ta còn có tố chất làm hồ ly tinh nữa.”

“Kẻ thứ ba, kẻ thứ ba mà.”

“Lý Quả à, xuất sắc đó, đúng là người ‘thâm tàng bất khả lộ’.”

“Thật không nhìn ra mà, còn tưởng cô ta rất lương thiện chứ.”

“Thật đúng là đồ mặt dày mà. Nhóm người Vu Tú Tình đối xử tốt với cô ta như thế, vậy mà còn cướp bạn trai của người ta nữa.”

“Lòng người khó đoán mà.”

Ngày thứ hai kể từ lúc cô bắt đầu xuất hiện, những âm thanh như vậy vẫn không ngừng truyền đến bên tai, thậm chí còn có vài bạn nam chạy tới, chất vấn cô, dáng vẻ như đang bênh vực kẻ yếu. Không nói cũng biết, những nam sinh này đều là những người theo đuổi Vu Tú Tình.

Lý Quả trợn mắt, cô thật không ngờ mọi chuyện lại trở nên như thế, mọi người đều chỉ trở sau lưng cô, họ cũng không thèm kiêng kỵ, tất cả đều khinh bỉ cô.

“Tôi không có”. Cô vô lực phản bác, nhưng lời nói vô lực như thế, nên chẳng ai tin tưởng cô cả.

Chỉ có Lý Lan là vẫn tốt với cô, nhưng cũng không có cách nào giúp đỡ.

“Thôi, sau này sự thật sẽ rõ ràng thôi”.

Lý Quả chỉ im lặng ôm tiểu hắc xà, hiện tại, cô mới phát hiện ra, con người so với rắn độc còn máu lạnh hơn, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, rất đau lòng.

“Chị không sao”. Hít một hơi thật sâu, đè xuống tất cả lửa giận trong lòng, cô bình tĩnh nói.

Lý Lan gật đầu, ngoại trừ lo lắng, thì cô đúng là hết cách.

May mà sắp tới ngày tốt nghiệp, mọi người cũng không còn nhiều thời gian để ở cùng với nhau, điều này làm Lý Quả cảm thấy còn có chút hy vọng. Sau này, cô sẽ rời xa bọn họ, chắc là sẽ chẳng bao giờ gặp nữa.

“Lý Quả, cô quá vô liêm sỉ rồi”. Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, đám người Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân vội vàng xông đến trước mặt cô, tức giận quát.

Vô liêm sỉ? Cô đứng lên, khó hiểu nhìn bọn họ. Cô lại làm cái gì để cho hai người bạn thân nhất của mình tức giận?

Về mặt vô tội của Lý Quả lại càng chọc giận đám người Vu Tú Tình, bọn họ tức giận đẩy cô một cái: “Cô còn không biết xấu hổ mà giả vờ vô tội? Dừng răn dọa bọn tôi?”

Dừng răn dọa bọn họ? Cô đâu có, đây là chuyện gì vậy? Cô có chút khó hiểu, vì thế, không nhịn được mà quát lên: “Tôi không có, thật sự không có.”

“Cô không có? Trừ cô ra thì còn ai nữa? Cô không sợ răn, lại còn ngủ cùng chúng nữa, không phải cô mới là lạ”. Hà Tiểu Ngân chỉ vào Lý Quả, quả quyết là Lý Quả làm.

Những người khác cũng cùng hòa theo, đã sớm thấy tiểu hắc xà trên tay Lý Quả, càng thêm chắc chắn là Lý Quả làm.

Lý Quả vô cùng oán giận, cô ở cùng với răn thì làm sao? Phạm pháp sao? Không được sao?

“Tôi không hề lấy răn dọa các cậu, ngoại trừ con hắc xà này ra, tôi không còn con nào khác.” Tuy rất tức giận nhưng cô vẫn cố gắng giải thích, không muốn mọi chuyện quá căng thẳng.

Thế nhưng, chẳng có ai tin lời cô cả. Chỉ biết càng lau càng đen, vẫn cứ cho là cô là kẻ đầu sỏ.

“Lý Quả, cô cứ chờ đó”. Vu Tú Tình hung dữ trừng cô, bỏ lại lời cảnh cáo, rồi mang theo người bỏ đi.

Bọn họ vừa đi, Lý Quả liền không chịu nổi nữa, ngã ngồi xuống giường, toàn thân run rẩy. Rốt cuộc là cô đã làm sai điều gì? Sao lại gặp phải chuyện như vậy chứ?

“Quả Quả”. Lý Lan đứng một bên, không dám xen miệng vào, cho đến khi bọn họ rời đi, cô mới dám lên tiếng.

“Chị không sao.” Lý Quả thẫn thờ nói, càng nghĩ càng khó chịu, chỉ muốn gào khóc thật to, để phát tiết khổ sở trong lòng.

Lý Lan trầm mặc, sau đó đi ra khỏi phòng, chỉ để lại một mình Lý Quả.

Trong phòng trống rỗng, ngoại trừ Lý Quả vẫn ngồi đờ đẫn, chỉ còn mỗi tiểu hắc xà đang nằm an tĩnh trong lòng cô. Tuy vẫn lười nhác như cũ, nhưng đôi mắt nhỏ vẫn chú ý đến từng hành động của cô.

Đột nhiên, tiểu hắc xà cảm thấy thân mình hơi lạnh, rồi ầm ụt mang theo hơi ẩm. Nó mới phát hiện, hóa ra là Lý Quả đang khóc, cô chỉ im lặng rơi lệ, những giọt lệ mang đến cảm giác vô lực.

Lý Quả không hề muốn yếu đuối như thế, không hề muốn khóc, nhưng vẫn chẳng thể dừng lại được. Cô biết, từ nay về sau, tình bạn không còn, sẽ chỉ là người xa lạ mà thôi. Tất cả đều bị hủy trong tay một người đàn ông nuôi răn.

“Đây là báo ứng sao?” Trong lúc thương tâm, cô chợt nhớ tới lần nấu cơm đã ngoại cách đây không lâu, tuy cô không hề có liên quan đến con răn bị đánh chết kia, nhưng cô cảm thấy, từ đó đến nay, răn liền xuất hiện trong toàn bộ cuộc sống của mình, phá đi cuộc đời mình.

Tiểu hắc xà nghe thấy, hai mắt liền sáng lên, dường như đang nở một nụ cười thần bí.

26. Chương 26: Răn So Với Người Còn Tốt Hơn.

Hóa ra, hận một người còn có thể hận đến mức này.

Lý Quả chỉ im lặng nhìn ga giường ướt sũng của mình, trong lòng không biết là nên vui hay buồn. Sau khi tan học, Lý Quả về phòng, liền phát hiện giường của mình bị người ta hắt nước lên.

“Quả Quả”. Lý Lan nhìn giường của Lý Quả, lại thấy Lý Quả chỉ im lặng, nên có chút lo lắng.

Lý Quả hít vào thở ra mấy lần, cố gượng cười, an ủi Lý Lan: “Chị không sao, rất khỏe, em không cần lo cho chị”.

Lý Lan khẽ gật đầu, cô thật chẳng giúp được gì, mà nếu có giúp thì chính mình sẽ bị liên lụy.

Tiểu hắc xà nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Quả, mắt thấy toàn bộ mọi chuyện nhưng nó cũng chưa từng có ý nghĩ ngăn cản. Hơn nữa, mấy người phụ nữ kia còn muốn ném nó xuống đất, song dưới ánh nhìn lạnh lùng đầy nguy hiểm của nó, bọn họ chỉ hắt nước lên thôi, không dám làm gì thêm nữa.

“Tiểu hắc, mày không bị thương chứ.” Sau khi bình ổn lại lửa giận trong lòng, Lý Quả vội hỏi. Cô rất lo lắng cho tiểu hắc xà, sợ bọn họ đem lửa giận trút hết lên nó, nó cũng là một sinh mệnh, không phải là đồ vật.

Tiểu hắc xà thè lưỡi, rồi lắc lắc cái đầu quả dưa nhỏ.

Nhìn dáng vẻ tràn trề sức sống của tiểu hắc xà, Lý Quả cũng an lòng. Ít ra là bọn họ cũng không dám làm nó bị thương, còn những cái khác cô vẫn có thể chịu được.

“Xin lỗi nhé, đêm nay sợ là chúng ta không có chỗ ngủ tốt rồi”. Cô nhìn cái giường ướt một cái, bất đắc dĩ cười khổ, nói.

Tiểu hắc xà cũng chẳng quan tâm, nghe xong lời cô nói, nó liền trườn đến những chỗ bị ướt, rồi lăn lộn trên đó, làm đủ mọi động tác.

“Thật đáng yêu”. Lần đầu tiên cô phát hiện, hóa ra nuôi một con rắn cũng chẳng phải chuyện vất vả gì, hóa ra rắn còn tốt hơn nhiều so với người. Ít nhất thì nó còn chọc ình vui vẻ, lại có thể làm bạn mình nữa.

Tiểu hắc xà nghe cô khen, bất chợt chui tọt vào trong chăn ẩm ướt, rồi lén lút thò ra cái đầu nhỏ, đôi mắt nhỏ lấp lánh nhìn cô.

“Ha ha ha”. Lý Quả bị bộ dạng lén lút của nó chọc cho bật cười, lập tức quên đi mọi đau thương, cười vui vẻ.

Tiểu hắc xà thấy cô bật cười, liền chui ra khỏi chăn, trườn đến trước mặt cô, sau đó cúi đầu, thè lưỡi nhỏ, khẽ liếm tay cô.

“Cảm ơn mày”. Cô có chút cảm động, có chút đau lòng, cô đặt nó lên lòng bàn tay, rồi dịu dàng vuốt ve đầu nó, khẽ nói, mặc kệ nó có hiểu hay không.

27. Chương 27: Trả Thù

“Sắc xà, mới khen mày vài câu, đối với mày tốt một chút, mày liền quên mất mình họ gì rồi hả?”. Lý Quả mơ màng tỉnh lại, liền phát hiện trên ngực mình có cái gì đó, vừa xốc áo lên, đã thấy tiểu hắc xà đang nằm trên đó rồi, đầu còn gồi lên đỉnh núi của mình nữa.

Lý Quả đỏ mặt, lập tức nhắc nó lên, ném lên trên gối, thở phì phò, thấp giọng mắng. Bây giờ còn nhỏ đã giống sắc lang như thế, sau này lớn lên thì còn như thế nào nữa?

Tiểu hắc xà đang lim dim ngủ, lại bất ngờ bị ném lên chiếc gối mềm, liền thẫn thờ dài trong lòng.

Lại không có chỗ ngủ tốt rồi, bên đó còn thoải mái gấp mấy trăm lần chỗ này, đúng là không nở rời khỏi mà!

“Còn có lần sau, tao sẽ cắt ‘cái ấy’ của mày, ày thành thái giám luôn”. Thấy nó không chịu hối cải, Lý Quả tức đến nổi nói năng lung tung. Cô hoàn toàn quên mất, sao có thể dễ dàng tìm thấy cái kia của rắn? Khả năng trở thành thái giám là cực nhỏ rồi.

Quả nhiên, tiểu hắc xà vờ như không nghe thấy lời đe dọa của cô, vẫn tiếp tục ngủ lả, khiến cô hết cách với mình.

Lý Quả thấy thế, đành phải nằm xuống tiếp tục ngủ. Thật cẩn thận tránh đi chỗ ẩm ướt, cuộn tròn người lại, ngủ vô cùng khó chịu.

Thật sự là hết cách, cô cũng chỉ có một cái chăn, mai đành phải phơi nắng rồi.

Tiểu hắc xà híp mắt nhìn dáng vẻ chật vật của Lý Quả, trong lòng có chút cảm tức, cô chỉ biết đi bắt nạt người khác, còn người ta thì không được.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng yên tĩnh liền loạn hết cả lên, vô cùng ầm ỹ.

“Ai da, sao chăn của tôi lại ướt thế này?” Hà Tiểu Ngân bị cảm giác ẩm ướt đánh thức, vội sờ chăn của mình, kinh ngạc phát hiện ra chăn của mình không hiểu vì sao lại bị ướt.

Ngay sau đó, Vu Tú Tình cũng kêu lên: “Của mình cũng vậy”.

Chỉ có Lý Lan là bình an vô sự, không xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Là cô làm, đúng không?” Hà Tiểu Ngân tức giận hỏi.

Lúc nghe thấy Vu Tú Tình cũng gặp chuyện giống mình, lập tức nghi ngờ Lý Quả. Hà Tiểu Ngân nổi giận ùng ùng nhảy xuống giường, chạy đến trước giường Lý Quả, xốc màn của cô lên, cảm tức hỏi.

Lý Quả vẫn chưa tỉnh ngủ, bất ngờ bị người khác quát như thế, cô liền kinh ngạc mở mắt, vẻ mặt mờ mịt.

“Cô nói cái gì? Tôi không nghe rõ”. Nhìn vẻ mặt tức giận của Hà Tiểu Ngân, cô vội vàng hỏi.

“Là cô nửa đêm đổ nước vào trong chăn của chúng tôi phải không? Cô đúng là quá thất đức, chẳng có lương tâm.” Hà Tiểu Ngân tiếp tục mắng người, chẳng phân biệt đúng sai.

Cô hận Lý Quả đến tận xương tủy.

28. Chương 28: Nhu Tình Như Nước

Đổ nước?

Về mặt Lý Quả đầy khó hiểu, đổ nước gì? Cô chưa bao giờ làm chuyện như vậy, hơn nữa, cô cũng không làm, bởi vì không cần thiết, cũng chẳng có hứng thú.

“Chăn của các cô bị ướt thì liền đổ lỗi cho tôi, vậy, chăn của tôi bị ướt, tôi có thể nói là do các cô làm không? Không có chứng cứ thì đừng nói linh tinh.” Có thể là do nhìn nhầm quá lâu, hoặc là giận vì bị oan, cô lạnh lùng nhìn Hà Tiểu Ngân, trầm giọng hỏi.

Quả nhiên, lời nói của cô đã khiến cho Hà Tiểu Ngân á khẩu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, giận đến toàn thân run rẩy. Nhưng cũng chẳng thể làm gì Lý Quả, cuối cùng cũng chỉ có thể hừ một câu, oán giận lườm Lý Quả một cái rồi bỏ đi.

Lý Quả yên lặng nhìn Hà Tiểu Ngân, hoàn toàn không e sợ ánh mắt của cô. Chính trực chẳng sợ gian tà, cô không làm gì thì sao phải sợ?

Thái độ này của Lý Quả thật sự đã dọa đến những người khác, bọn họ không dám nói thêm gì, chỉ có thể ôm hận trong lòng, tìm cơ hội để trả thù.

Một hồi phong ba, cứ như vậy mà lắng xuống.

“Quả Quả, tôi đem chăn đến cho em đây.”

Vừa mới ăn xong bữa sáng, đang chuẩn bị đi học, thì đột nhiên, Mặc Nhật Tỳ mặc tây trang xuất hiện trước mặt mọi người, dáng vẻ nhã nhặn của hắn, luôn là tâm điểm thu hút mọi người. Chỉ thấy hắn mang theo một cái thùng lớn, mỉm cười nhìn Lý Quả.

Đem chăn đến? Lý Quả vô cùng kinh ngạc. Làm sao anh ta biết được...

“Hừ...” Sắc mặt của Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình cực kỳ khó coi, hừ lạnh một tiếng, tức giận rời khỏi phòng.

“Sao anh biết được?” Lý Quả nhìn cái thùng anh ta đem theo, tò mò hỏi.

Mặc Nhật Tỳ không nói gì, chỉ thu toàn bộ chăn đệm ướt của cô bỏ ra, rồi lại lấy hết chăn tơ cùng mọi thứ trong thùng trải lên giường.

“Tôi nghe người ta nói, sợ em cảm lạnh, nên vội vàng mang đến đây.” Hấn dịu dàng nói. Ánh mắt thâm sâu kia chặt chẽ khóa lấy cô.

Sao anh ta lại biết chuyện này? Lý Quả rất tò mò với thân phận của anh ta.

Nuôi rắn làm thú cưng, coi như gia thế không tệ. Nói năng khéo léo, ngoại trừ đã từng tỏ tình với mình ra, thì một người ông như vậy, không muốn động lòng cũng khó.

“Rất xin lỗi, là tôi không tốt, mới hại em như vậy.” Hấn áy náy nói, vô cùng thành khẩn, dịu dàng như nước, giống như một tấm lưới vô hình bao phủ lấy cô.

Tim Lý Quả bị ánh mắt của anh ta khóa chặt, đập mạnh như sấm. Mặt cô lập tức đỏ bừng, không dám nhìn anh ta, chỉ biết cúi đầu.

29. Chương 29: Ở Chung?

Sao ánh mắt của người này lại mạnh bạo đến vậy? Cô hơi mất tự nhiên nghĩ, dũng khí cũng biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn sự bối rối.

Mặc Nhật Tỳ nở nụ cười đắc ý. Hấn biết mà, làm gì có cô gái nào có thể chống lại sức quyến rũ của hấn? Cô gái trước mặt này cũng chỉ giả vờ mà thôi.

“Hay là, em chuyển đến chỗ tôi ở đi, nhà tôi rất lớn, em nhất định sẽ thích”. Hấn bất ngờ đưa ra yêu cầu như vậy, dĩ nhiên là muốn cô ở cùng rồi.

Ở chung? Lý Quả bị câu nói của anh ta làm cho hoảng sợ, vẻ mặt kinh hoàng, lập tức cách xa một chút, rất sợ anh ta thật sự bắt cóc mình.

“Không, không, không cần, tôi ở đây là được rồi”. Cô lắp bắp nói.

Cho tới bây giờ, chưa hề có người nào yêu cầu cô như thế, cô cũng chưa từng gặp qua, nên có chút lúng túng.

Mặc Nhật Tỳ biết cô sẽ từ chối, nên không bắt ép cô nữa. Sớm muộn gì thì cũng sẽ có một ngày cô phải chuyển đến chỗ hấn thôi, hiện tại không thể làm căng được, nóng vội sẽ không ăn được hết đậu phụ nóng.

“Tôi rất lo lắng cho em, hay là em cứ suy nghĩ kỹ đi, được không?” Hấn bày ra dáng vẻ lo nghĩ cho cô, nhìn thế nào cũng thấy giống như người rất yêu Lý Quả, vô cùng dịu dàng.

Lý Quả vội gật đầu đồng ý, rất sợ người này sẽ dùng vũ lực với mình.

“Còn cần thêm gì thì em cứ gọi điện cho tôi”. Hấn lấy ra một tấm danh thiếp bằng vàng từ trong túi áo, đặt vào tay Lý Quả, sau đó xoa xoa đầu cô, thúc giục.

“Đã đến giờ lên lớp rồi, em mau đi đi, tôi cũng có việc phải đi rồi”.

“A, được, được rồi”. Lý Quả bị câu nói sau cùng của Mặc Nhật Tỳ làm cho bình tĩnh, suýt chút nữa thì cô đã quên mất buổi học rồi. Vội vàng đáp lại, cô nhanh chóng cầm túi xách, cùng Mặc Nhật Tỳ ra khỏi phòng.

Tiết học buổi sáng, cô luôn bị một vài ánh mắt vừa đổ kỵ lại hâm mộ chiếu thẳng tới. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì không biết cô đã chết bao nhiêu lần rồi, chẳng nghĩ cũng biết là vì sao.

“Lý Quả, cô đừng có mà kiêu ngạo, sẽ bị báo ứng đó”. Về đến phòng, Hà Tiểu Ngân lại nhìn Lý Quả, oán hận mắng, vô cùng ghen tỵ với đồ trên giường Lý Quả.

Lý Quả không nói gì, cũng chẳng biết nên nói gì cho phải, đành để Hà Tiểu Ngân tùy ý mắng mình, tùy ý kiếm chuyện.

“Được rồi, người ta chẳng qua cũng chỉ để ý đến thân thể của cô ta mà thôi, kẻ có tiền có thiếu gì đâu, dùng xong sẽ bỏ thôi. Hiện giờ, cậu nhìn thấy cô ta cười, chỉ vài ngày sau là sẽ thấy cô ta khóc mà. Không đắc ý được lâu đâu”. Vu Tú Tình độc ác nói, ám chỉ Lý Quả sẽ không có kết quả tốt.

30. Chương 30: Không Phải Của Mình, Tôi Không Lấy.

Trầm mặc! Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn trầm mặc. Nếu cứ tiếp tục âm ỹ thì sẽ chẳng được gì cả, có lẽ mấy người đó ồn ào thêm vài ngày nữa, thì sẽ cảm thấy chán thôi.

Cô vừa mới đem cái chăn tơ mới tinh kia thu lại, chuẩn bị đi thì chợt phát hiện ra, không biết tự lúc nào, Mặc Nhật Tỳ đã đứng yên bên cạnh mình, trong tay còn cầm theo một cái thùng giống như cái thùng ban sáng.

Hắn thấy cô đang kinh ngạc nhìn mình, liền không nhịn được cười dịu dàng. Hắn đặt thùng trong tay xuống, thản nhiên nói: “Tôi sợ em còn thiếu đồ, nên vội đem tới cho em”.

Hắn thu hết tất cả mọi chuyện vào trong mắt, tuy chuyện này là do hắn cố ý gây ra, nhưng hắn vẫn muốn nhìn xem cô gái này có thể làm được những gì, có thể kiên trì được bao lâu?

Lý Quả vô cùng xấu hổ, thật không ngờ lại bị Mặc Nhật Tỳ bắt gặp, cô xấu hổ ôm chăn.

Rốt cuộc, đây là lần đầu tiên, cô cảm thấy anh ta cũng không đáng ghét đến vậy, cô hơi mỉm cười, nói: “Cám ơn anh, đợt tôi có tiền, tôi sẽ trả lại tiền chăn cho anh”.

Cô thấy được, hai tấm chăn tơ này là đồ tốt, ít nhất là cô chưa từng thấy ai dùng chăn tốt như thế, vừa mềm mại lại thoải mái đúng là chưa từng thấy qua.

“Quả Quả, em lại khách sáo rồi. Tôi thích em, chỉ muốn làm vài chuyện cho người mình thích mà thôi, chẳng lẽ em còn so đo với tôi nữa sao?” Mặc Nhật Tỳ thâm tình nói, giống như coi cô là bảo vật vậy.

Mặt Lý Quả đỏ bừng, tim đập như hươu chạy, đầu óc trống rỗng, không biết nên trả lời thế nào. Thế nhưng, cô tỉnh lại rất nhanh, bởi vì có một vài ánh mắt hung dữ đang nhìn mình. Chẳng cần nhìn cô cũng biết là ai.

“Anh là anh, tôi là tôi, không thể vô duyên vô cớ nhận đồ của người khác được, tiền tôi nhất định trả cho anh”. Cô kiên định nói. Không phải vì những ánh mắt làm tổn thương người khác kia, mà vì đó là nguyên tắc của cô, không thể nhận bữa của người khác được.

Mặc Nhật Tỳ chăm chú nhìn cô, phát hiện bản thân vẫn có đôi chút không hiểu được cô gái nhỏ này. Ai mà chẳng vui vẻ khi nhận được đồ tốt, ai mà chẳng muốn nhận được thêm nhiều thứ nữa từ hắn? Cô, dường như có chút khác biệt.

“Phải rồi, phải rồi, tôi suýt chút nữa thì quên, cái này trả lại cho anh”. Nói đến đây, Lý Quả đột nhiên nhớ đến nhẫn kim cương Mặc Nhật Tỳ tặng, lập tức lục túi, lấy ra đưa cho anh ta.

“Những đồ điểm tâm kia, bởi vì không để được lâu, nên tôi đã ăn rồi. Cám ơn anh, những thứ đắt tiền như vậy, tôi không thể nhận”.

31. Chương 31: Anh Là Đại Gia

“Quả Quả, tôi đã cho đi cái gì, thì sẽ không nhận lại.” Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn không để viên kim cương vào mắt, đối với viên kim cương chưa đến mười cara kia, hắn chẳng thèm để vào trong mắt, đặt ở trong lòng.

Lý Quả kiên quyết lắc đầu, dứt khoát nhét viên kim cương vào trong tay Mặc Nhật Tỳ, kiên định nói: “Quá quý giá, tôi thật sự không thể nhận, anh mau cầm đi, mất thì không tốt đâu”.

Kể từ lúc cô cầm viên kim cương này, cô liên lo lắng suốt ngày đêm. Có ngốc đến đâu cô cũng biết giá trị của kim cương, huống chi là một viên lớn như thế. Chắc chắn là rất nhiều tiền, có bán cô đi cũng không được một viên đâu.

Mặc Nhật Tỳ thấy cô rất kiên quyết, vẻ mặt của hắn cũng không còn nhã nhặn nữa, thay vào đó là nét mặt nghiêm túc khó gặp.

Hắn nhìn cô chằm chằm, bình thản hỏi: “Em thật sự không cần?”

Lý Quả dứt khoát gật đầu, cô không cần những thứ không thuộc về mình.

“Được rồi”.

Sau khi Mặc Nhật Tỳ bất ngờ nói một tiếng ‘được rồi’, liền không chút do dự ném viên kim cương trong tay ra ngoài cửa sổ, không hề lưu luyến, giống như tiện tay ném một viên đá vậy.

Yên lặng.

Anh ta điên rồi! Đó là kim cương, chứ có phải là viên đá đâu. Tiền nhiều đến nỗi muốn đốt à, hay nghĩ đó là giấy bản?

Lý Quả có chút ngây ngẫn, trợn mắt há mồm nhìn anh ta, sau đó lập tức phản ứng, nhanh chóng vọt tới cửa sổ. Lúc cô nhìn thấy hồ nước phía dưới nổi lên bọt khí, cô liền biết viên kim cương kia rơi mất rồi.

Không chỉ có Lý Quả, ngay cả đám người Vu Tú Tình đang đứng một bên đỏ mắt ghen tỵ, cũng chẳng nhận được mà chạy đến cửa sổ, không thể tin được một viên kim cương vô giá như vậy mà cứ thế...Ném.

“Mau, mau xuống vớt lên đi”. Hoàng đề chưa vội, thái giám đã gấp rồi.

Cô nhìn nơi viên kim cương rơi xuống, lập tức xoay người, kéo Mặc Nhật Tỳ đang đứng yên tại chỗ, thúc giục.

Ai ngờ, Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn không quan tâm, vẫn đứng bình thản. Thấy dáng vẻ sốt ruột của Lý Quả, hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Tôi đã cho đi cái gì thì sẽ chẳng bao giờ nhận lại. Không cần tìm lại, em không cần, tôi cũng chẳng cần”.

Anh đại gia quá đó! Nhiều tiền thì nhàn chán vậy sao? Bất ép cũng không thể ép đến mức đó. Lý Quả cảm thấy rất tức giận, kẻ có tiền vẫn là kẻ có tiền, nhưng cô thì không.

“Dù sao thì tôi đã trả lại cho anh rồi, muốn làm gì tùy anh.”

Ai sợ ai chứ? Dù sao cô cũng không nhận, anh ta thích làm gì thì làm, cô cũng chẳng muốn xen vào, vì sao cô phải sốt ruột chứ?

32. Chương 32: Say Đắm

“Mò được chưa?” Trong buổi tối nay, câu cô nghe thấy nhiều nhất chính là câu này.

Sau khi đám người Vu Tú Tình truyền tin ra ngoài, tất cả trường đều xôn xao. Vô số nam nữ đều dừng cảm quên mình nhảy xuống hồ nước sâu 10m, chỉ vì viên kim cương mười cara kia.

Sau khi Mặc Nhật Tỳ ném viên kim cương đi, liền ung dung rời đi, mặc kệ hết những ánh mắt ngây ngốc của đám nữ sinh.

Hắn vừa đi thì toàn bộ ký túc xá liền phát ra những tiếng hét chói tai, tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập. Chỉ thấy đám người Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân lao xuống trước tiên, dẫn đầu nhảy vào hồ nước. Hiện tại, bọn họ vẫn chưa trở lại, vẫn ở trong nước cố tìm kiếm.

Không khí náo nhiệt ở bên ngoài, hoàn toàn không ảnh hưởng đến Lý Quả. Lý Quả bất đắc dĩ nhìn chán tởm mà Mặc Nhật Tỳ vừa mang đến.

Từ sau khi gặp Mặc Nhật Tỳ và đám rần của anh ta, cuộc sống của cô hoàn toàn bị đảo lộn, yên bình đã cách cô rất rất xa. Bạn bè tốt trước kia lại trở thành kẻ thù, tuồng vui như vậy, thật buồn cười.

“Là tôi sai rồi sao?” Cô nhìn tiểu hắc xà đang an tĩnh, ghen ngào hỏi, chẳng biết là hỏi nó, hay là hỏi mình nữa.

Tiểu hắc xà duỗi thẳng mình nằm trên gối đầu, chợt nghe thấy lời cô nói, liền quay đầu nhìn. Vừa thấy, nó liền kinh ngạc phát hiện Lý Quả đang rơi lệ.

Nó lắc lắc đầu, sau đó chợt cuộn thân lại, co thành một khối, quăng mình về phía Lý Quả. Sau khi đến trước mặt cô, nó liền vươn lưỡi nhỏ màu hồng, liếm hết nước mắt của cô, giống như lau hết nước mắt vì cô.

Thế nhưng, hành động của nó lại càng làm cô thêm đau lòng, nước mắt không ngừng rơi, không thể kiềm chế được. Tiểu hắc xà thấy thế, lập tức kề sát mặt cô, cảm nhận những giọt nước mắt chua xót và ấm nóng.

Một lúc lâu sau, cô mới bình tĩnh lại, rồi ngừng khóc. Lúc này, cô mới xấu hổ, kéo tiểu hắc xà trên mặt mình ra.

“Rần nhỏ, tuy mày không phải là người, nhưng còn tốt hơn rất nhiều so với người. Cám ơn mày.” Cô vừa lấy tay lau nước mắt, vừa cảm động nói.

Tiểu hắc xà nhìn cô, rồi gật gật đầu, sau đó lại dờ mắt qua ngực Lý Quả, nhìn chăm chăm, dáng vẻ như sắp chảy nước dãi. Kia rõ ràng muốn nói, nếu muốn cảm ơn nó thì có thể để cho nó ngủ trên ngực cô không?

33. Chương 33: Tập Kích Ngực

“Mày nghĩ cũng không được nghĩ.” Lý Quả phát hiện mình có thể hiểu được suy nghĩ của nó, nhìn dáng vẻ mê mẩn của nó, cô đỏ mặt, trách mắng.

Tiểu hắc xà lập tức khinh thường quay đầu qua chỗ khác, trở về chỗ nằm vốn có của mình mà cô cũng không cho sao? Buổi tối sẽ ra tay.

Lý Quả bị dáng vẻ của nó chọc cho bật cười, tạm thời quên đi những điều không vui.

Cô vươn tay vuốt nhẹ đầu nó, ngọt ngào nói: “Ngoan nhé, rần con ngoan đáng yêu nhất, tao yêu mày chết mất!”

Tiểu hắc xà vừa nằm xuống, liền lập tức dựng thẳng người, trừng to đôi mắt nhỏ, giống như vừa nghe thấy một chuyện rất kỳ lạ.

Cô thương nó? Thân thể tiểu hắc xà như có dòng điện chạy qua, chợt run lên vài cái.

“Ha ha ha, đừng kích động, đừng kích động”. Cô bị dáng vẻ của nó chọc cười, cười đến gập cả người xuống.

Tiểu hắc xà xoay xoay thân nhỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn Lý Quả. Đúng là nó có chút kích động, nhưng là câu nói kia của cô khiến cho nó rất kinh ngạc.

“Rần con, mày đúng là quá đáng yêu, giống như một đứa bé vậy.” Trong mắt cô, tiểu hắc xà đáng yêu như một đứa trẻ, ngoại trừ vẻ ngoài yên tĩnh của nó.

Đứa bé? Đó là gì vậy? Nó bé như vậy sao? Đường đường là xà vương đã sống ba nghìn năm, há có thể so sánh với một đứa bé?

Nó thâm khinh bỉ trong lòng, sau đó ử rử phát hiện, hóa ra không phải cô gái này ‘yêu’ nó, mà là thích, hại nó vui mừng hệt mà.

Đi ngủ thôi. Tiểu hắc xà bĩu môi, cô có nói cái gì thì cũng chẳng đả động được nó nữa.

Phịch một tiếng, nó đã quăng thân mình lên trên gối đầu, nhắm hai mắt lại, không thèm để ý đến Lý Quả.

Có vậy mà rần con này cũng tức giận, Lý Quả vui vẻ nghĩ.

Tiểu hắc xà rất có linh tính, nên lúc cô gặp Mặc Nhật Tỳ mới không muốn trả nó lại cho anh ta, mà lén lút giữ lại ỉn.

Có thể là vì âm ỹ với tiểu hắc xà, nên cô đã dần quên đi chuyện bên ngoài, chỉ một lát sau, đã mệt mỏi tiến vào giấc ngủ, yên bình ôm chăn ngủ thiếp đi.

Đúng lúc Lý Quả đã đi vào giấc ngủ, tiểu hắc xà đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm dung nhan lúc ngủ của cô, sau đó là thân thể dưới tấm chăn tơ kia.

Một bóng đen nho nhỏ chọt lóe lên, tiểu hắc xà liền biến mất khỏi gối đầu, chui vào trong chăn, rồi thật cẩn thận chui vào trong áo của Lý Quả, nhẹ nhàng trườn trên con đường quen thuộc, đi đến trước ngực cô.

34. Chương 34: Hồng Mai Mỹ Vị.

Cao vút tuyết trắng, dựng đứng giống như mọi ngày, trên đỉnh còn có một đóa hồng mai tựa như nụ hoa sắp nở, đỏ hồng thoát tục, tỏa ra vô vàn sức hút.

Tiểu hắc xà không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, lần đầu tiên nó không thể nhịn được, ngoại trừ lúc cùng cô tắm rửa, nó mới có thể quang minh chính đại mà nhìn, thì bây giờ chính là thời điểm hưởng thụ tốt nhất rồi.

Nó cố gắng làm nhẹ nhàng, chỉ sợ sẽ đánh thức Lý Quả đang ngủ không an ổn thức dậy. Nếu nó bị tóm thì sẽ chẳng thể vào được nữa.

Nước dãi suýt chút nữa chảy xuống bộ ngực trắng muốt, may mà nó thu lại kịp thời, không thì nguy hiểm rồi. Tiểu hắc xà không do dự nữa, nó thật cẩn thận trườn đến bên cạnh đóa hồng mai, thân thể nho nhỏ cuộn thành vòng tròn, vừa khéo đem đóa hồng mai vây ở trong đó. Đầu nhỏ vừa vịn đặt ở trên đỉnh núi, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nó.

Tim đập dồn dập, miệng nhỏ hơi mở ra, ngậm lấy đóa hồng mai kia...

Lý Quả đang ngủ, nhưng không phải là ngủ say giống mọi ngày, mà là nửa tỉnh nửa mê, lăn qua lộn lại, lúc thì ôm chăn ngủ, lúc lại đá chăn ra.

Đột nhiên, thân thể Lý Quả chọt run lên, một cảm giác đặc biệt kỳ lạ, không thể nói thành lời lan khắp toàn thân, tiếp đến là một dòng khí nóng từ sâu trong cơ thể truyền ra.

Cô mơ màng nghĩ không biết mình bị làm sao vậy? Có phải là bị cảm lạnh rồi không? Vì thế liền vô thức kéo chăn lên đắp trên người, cô không muốn mình bị bệnh đâu.

Trong lúc tiểu hắc xà đang vô cùng vui vẻ ngậm một đóa hồng mai, thì suýt chút nữa đã bị tốc độ lật chuyển của Lý Quả hất ra ngoài, may mà nó đã dán chặt mình vào ngực của cô, mới không có việc gì.

Song, nó cũng cực kỳ nhanh trí, lập tức hiểu được tình hình hiện tại của Lý Quả, tạm thời càng không dám hành động, ngay cả miệng cũng chỉ dám ngậm mà thôi, cố nén kích động liếm liếm vài cái.

Sau một lúc lâu, Lý Quả mới yên tĩnh lại, giữ nguyên tư thế nằm, tiểu hắc xà liền thở phào nhẹ nhõm. Yên lặng đợi một lúc, nó mới dám mở miệng, nhả đóa hồng mai kia ra, hai mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào ngực Lý Quả.

Cái lưỡi nhỏ ẩm nóng to gan liếm liếm vài cái, chẳng biết đã qua bao lâu, mới lưu luyến chuyển sang bên kia, cho đến khi cảm thấy mỹ mãn, nó mới vui sướng ôm đóa hồng mai chuẩn bị đi ngủ.

Thế nhưng, ngay lúc nó định thực hiện theo kế hoạch thì Lý Quả bất ngờ cho tay vào, mắt thấy sắp đụng đến mình...

35. Chương 35: Bị Phát Hiện

Vụt!

Tiểu hắc xà đoán rằng Lý Quả chưa tỉnh, chẳng qua chỉ là hành động vô thức, cho nên nó lập tức di chuyển xuống phía dưới, vụt một cái liền nằm ngay trên bụng của cô.

Quả nhiên, Lý Quả chỉ gãi gãi ngực vài cái, liền rút tay ra, tiếp tục ngủ, hoàn toàn không biết hành động to gan của tiểu hắc xà.

Nhìn hai điểm cách đó không xa, tiểu hắc xà cũng không dám thở mạnh. Song kiểu hành động lén lút lại làm nó thấy hưng phấn, kích động và đùa rất vui nữa.

Đôi mắt nhỏ đảo như chớp, nó không muốn trở về chỗ kia nữa. Ánh mắt đảo đến nội y gần ngay trước mắt, nó suyết chút nữa thì run rẩy không ngừng.

Nội y bằng vải, đang nhấp nhô theo từng nhịp thở đều đặn, tiểu hắc xà không nhịn được chảy nước dãi, rơi đúng vào thân thể nó.

Hấp dẫn, quá hấp dẫn mà. Giống như là bị ma ám, nó từ từ di chuyển thân mình đi xuống phía dưới, nhưng không có tiến vào bên trong, mà là đi tới chỗ ẩm ướt giữa hai chân cô, rồi thoải mái nằm xuống.

Một nóng một lạnh, thế nhưng nó lại cảm thấy vô cùng vừa vặn, cực kỳ thích hợp. Tâm tư đang không ngừng kích động, cũng dần trở nên bình tĩnh, nó ngáp một cái, rồi dần tiến vào mộng đẹp trong cảm giác say nồng hiếm có.

Lý Quả ngủ rất không thoải mái, trong cơn mê, cô chợt cảm thấy dưới thân như bị một vật gì đó đè nặng, rất khác so với bình thường. Cô lập tức giật mình tỉnh lại, theo bản năng nhìn gối đầu, thì chẳng thấy tiểu hắc xà đâu.

Cô không chút nghĩ ngợi liền kéo áo ngủ ra, nhìn xuống ngực, nhưng lại chẳng thấy tiểu hắc xà, trong lòng cô cảm thấy rất kỳ quái.

Nó lại chạy đi đâu rồi?

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi, thì lại thấy dưới thân có chút lạnh lẽo, lại giống như có thứ gì đang ở trên đó. Lý Quả kinh hãi, vội vàng vén quần lên, khi nhìn thấy vật kia, cô liền cảm thấy vừa giận vừa xấu hổ.

“Sao mày lại háo sắc như vậy, có nhiều chỗ như thế lại không ngủ, còn dám ngủ trên người tao nữa?”

Muốn ngủ thì ngủ đi, vì sao lại cứ thích ngủ ở trên hai chỗ đó của mình chứ? Cô thật sự không thể tiếp nhận nổi chuyện này. Cô vội nhắc tiểu sắc xà đang ngủ say lên, dùng sức lắc nó, tức giận mắng.

Tiểu hắc xà đang ngủ ngon, bỗng nhiên bị Lý Quả ra sức lắc, liền cảm thấy mộng đẹp như dần rời xa. Đôi mắt nhỏ nhấp nhem hơi mở ra, vừa lúc thấy được Lý Quả đang rất giận dữ, vì thế, nó liền rùng mình một cái.

36. Chương 36: Con Rắn Đáng Thương.

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Lý Quả liên tục hít sâu vài cái, cô biết bây giờ mình có tức giận cũng vô dụng. Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên con tiểu sắc xà này làm chuyện như vậy, cô đã sớm biết rồi.

Tiểu hắc xà vô tội nhìn Lý Quả, thỉnh thoảng còn thè cái lưỡi nhỏ, đáng vẻ vô cùng đáng thương. Nó không dám giãy dụa, chẳng dám lộn xộn, cứ ngoan ngoãn mặc cho Lý Quả lắc lư.

Cơn tức của Lý Quả không có chỗ phát tác, lại sợ chính mình thật sự không cẩn thận sẽ bóp chết nó. Không thể nhẫn tâm, cô dứt khoát ném nó lên trên gối đầu, rồi thở phì phò, chẳng thèm nhìn nó nữa.

Tiểu hắc xà biết cô đang tức giận, liền cuộn thành vòng tròn, đầu nhỏ tựa vào gối, hai mắt bắt đầu nhắm lại. Nó cố gắng nhận được sự đồng tình của Lý Quả, nhanh chóng dập tắt lửa giận của cô.

Bị một con rắn ngủ ở trên chỗ riêng tư nhất của mình, thật sự khiến cô thẹn quá thành giận. Nhưng cô cũng biết con tiểu sắc xà này chẳng phải là lần đầu, chỉ là thay đổi vị trí mà thôi.

Tức giận một lúc lâu, cô mới phát hiện tiểu hắc xà vô cùng an tĩnh, mà cô cũng biết vừa rồi mình có hơi nặng tay. Nghĩ đến đây, Lý Quả liền xoay người lại, nhìn xem nó đang làm gì.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cô liền bị dọa đến nhảy dựng lên.

Tiểu hắc xà đang khóc, đáng thương như một đứa trẻ phạm lỗi, khiến cho người ta không đành lòng.

“Này, đáng vẻ này của mày giống như là bị tao bắt nạt vậy”. Lý Quả tức giận nói.

Thật không biết ai mới là người bị hại đây!

Tiểu hắc xà nghe cô nói như vậy, nước mắt càng chảy nhiều hơn, càng đáng thương hơn. Đầu vẫn tựa vào gối, đáng vẻ bị thương, quả thực khiến người ta đau lòng sinh ra áy náy.

“Được rồi, là tao không nên túm mày, mày có bị thương không? Lại đây, để tao xem nào”. Cô có cảm giác như mình đang dỗ một đứa trẻ vậy.

Cô nhẹ nhàng nhắc nó lên, nhìn khắp thân thể đen tuyền của nó, song vẫn không phát hiện được gì.

Tiểu hắc xà để mặc cô xem xét, chỉ là đôi mắt ửng hồng vẫn đang nhìn Lý Quả, như muốn nói rằng nó rất oan ức.

“Bị đau chỗ nào hả?” Cô không tìm được, đành phải hỏi nó.

Tiểu hắc xà tội nghiệp lắc đầu, tỏ ý mình rất tốt.

Thấy thế, Lý Quả mới yên lòng. Cô đặt nó lên gối, chọc nhẹ vào cái đầu nhỏ của nó, dặn dò: “Về sau mày không được như thế nữa, nếu vẫn không chịu nghe lời, tao lập tức trả mày về cho Mặc Nhật Tỳ”.

Không cần, không cần! Tiểu hắc xà hò hét trong lòng. Nó vẫn còn muốn ngủ trên người cô mà, rất thoải mái đó. Thế nhưng, vì để thoải mái về sau, nó phải tiếp tục cố gắng lừa cô mới được.

37. Chương 37: Khiêu Khích

“Có tìm được hay không?”

Trong lúc một người một xà đang chơi đùa vui vẻ, cửa phòng bị đẩy ra, Vu Tú Tĩnh và Hà Tiểu Ngân vô cùng mệt mỏi, toàn thân ướt sũng bước vào. Vừa mới tỉnh dậy không lâu, Lý Lan vội lên tiếng hỏi trước.

Vu Tú Tĩnh và Hà Tiểu Ngân liếc cô một cái, chậm rãi lắc đầu. Viên kim cương kia không biết trị giá bao nhiêu vạn, là người không thể thờ ơ, huống chi là bọn họ? Hai người họ cũng phải đấu tranh một lúc, mới gạt hết sĩ diện để đi mò nó.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lý Lan lo lắng hỏi.

Tuy là cô cũng rất muốn đi tìm, nhưng nhìn thấy hồ nước sâu, rộng như thế, cô lại chẳng biết bơi, không biết là phải mò đến ngày, tháng, năm nào nữa. Huống chi, viên kim cương kia lại rơi xuống bùn, có mò cũng chẳng được.

Hà Tiểu Ngân cắn răng, hạ quyết tâm nói: “Hôm nay không có lớp, tiếp tục đi mò, chúng ta là người nghèo, không thể để lãng phí như vậy được”.

Nói xong, còn oán giận liếc Lý Quả một cái.

Có những người không muốn nhưng vẫn cứ đạt được, mà những thứ bọn họ muốn lại chẳng chiếm được. Cho nên, trong lòng bọn họ cực kỳ bất bình, hơn nữa, Mặc Nhật Tỳ là do bọn họ phát hiện trước mà.

“Hiện tại, người ta đang bám lấy kẻ có tiền, đâu còn để mắt đến viên kim cương nho nhỏ đó chứ? Người ta còn thu được nhiều hơn cơ”. Vu Tú Tĩnh hừ lạnh nói, rồi vội vàng cởi quần áo ướt nhẹp ra.

Hà Tiểu Ngân cũng đứng về phía Vu Tú Tĩnh, hoàn toàn cắt đứt với Lý Quả.

Lý Quả mặt không đổi sắc nghe hai người họ chầm chọc, trong lòng cảm thấy vô cùng bi ai. Nhưng cô sẽ không tiếp tục tranh cãi hay xin bọn họ tha thứ nữa, chẳng cần thiết, cũng không còn ý nghĩa.

Qua mấy tháng nữa là tốt nghiệp rồi, sẽ đường ai nấy đi. Tuy cô vẫn rất quan tâm, nhưng người ta lại không cần, cô cần gì phải quá cố chấp.

Tuy là như thế, nhưng cuộc sống của cô cũng chẳng mấy dễ chịu.

Sau khi Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình thay đồ và ăn qua loa xong, liền tiếp tục đi mò, cho dù là trở lại hay rời đi, họ vẫn không quên mĩa mai cô một trận.

Lý Quả không muốn tiếp tục chịu đựng cơn giận của bọn họ nữa, nghĩ nghĩ một lúc liền mang theo tiểu hắc xà, lén lút đi tới phòng học. Cầm cuốn tiểu thuyết lên đọc, như vậy cô mới có thể quên hết chuyện không vui.

Chỉ có điều, vận mệnh vẫn không muốn buông tha cho Lý Quả.

Sẩm tối, lúc cô đang chuẩn bị về ký túc xá ăn cơm tối, chợt nghe thấy rất nhiều tiếng la hét, dường như còn có cả tiếng kêu cứu.

Cô có chút khó hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì, vì thế liền mang theo tiểu hắc xà cùng sách vở quay về ký túc xá. Mặc kệ chuyện gì đang xảy ra, cũng chẳng liên quan đến cô, cô không muốn đi xem náo nhiệt.

38. Chương 38: Ngoài Ý Muốn

“Hu hu hu...”

Tiếng còi xe cứu thương dần dần truyền đến, sau đó là những thanh âm la hét ầm ỹ.

“Xe cứu thương đến rồi, xe cứu thương đến rồi.”

“Người ở đây, người ở đây.”

“Mau nâng bạn ấy lên đi, mau, mau...”

Rất nhanh, không đợi Lý Quả hiểu kỳ đến xem náo nhiệt, xe cứu thương kia đã rút lên, chở người đi, chỉ để lại mọi người đang ngơ ngác đứng nhìn.

Lý Quả đi đến chỗ xe cứu thương vừa đỗ, vừa thấy liền có chút ngáy người. Đó chính là hồ nước, nơi Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân nhảy xuống mò kim cương.

Đã xảy ra chuyện rồi! Cô vừa nghĩ như vậy, lập tức hơi kinh hoàng.

Không biết là ai vậy? Không biết người kia thế nào rồi? Tuy không liên quan đến mình, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi hoảng hốt.

Bốp!

Đột nhiên, một người toàn thân ướt sũng vừa rồi còn đang khóc rống, lúc phát hiện thấy Lý Quả, liền vọt tới trước mặt cô, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, quăng cho cô một cái tát vang dội.

“Là cô, là cô, đều là cô. Là lỗi của cô, cô là đầu sỏ gây nên chuyện. Nếu không phải cô cướp mất người trong lòng chúng tôi, nếu không phải cô để cho anh ta ném viên kim cương kia đi, thì Tú Tình cũng sẽ không chìm. Cô là hung thủ, cô là kẻ sát nhân.”

Cô gái toàn thân ướt sũng kia chính là Hà Tiểu Ngân, chỉ thấy mặt cô đầy nước mắt, sau khi tát Lý Quả xong, liền vừa đánh vừa kéo Lý Quả, đem tất cả trách nhiệm và tội danh đều đổ lên đầu Lý Quả.

Lý Quả nghe xong, lập tức không ngừng run rẩy, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Đây là chuyện gì chứ? Cô đã làm gì sai sao? Vu Tú Tình thật sự đã chết sao? Cô ấy, cô ấy...

Hà Tiểu Ngân liên tục đánh người, tay dẫm chân đá, mọi người thấy thế liền vội vàng kéo cô ra, sau đó mới cứu được Lý Quả vẫn còn chưa hồi phục tinh thần.

“Cô là hung thủ, nếu cô ấy chết, có thành quỷ cũng sẽ không tha cho cô đâu”. Hà Tiểu Ngân vừa khóc vừa gào.

Cô ta hận Lý Quả đến tột cùng, không có khả năng tha thứ.

Lý Quả thất hồn lạc phách, suýt chút nữa thì lỡ tay buông tiểu hắc xà ra, may mà cô vẫn luôn ôm chính mình, đồng thời cũng ôm cả nó, mới không để cho nó xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô ấy, đã chết rồi?

Lòng cô thật lạnh, rất lạnh, lạnh đến nỗi cô cảm giác như linh hồn mình đã tiêu tan rồi. Toàn thân đau đớn Lý Quả cũng chẳng cảm nhận được, thậm chí là ánh mắt khác thường của mọi người, cô cũng không biết, cô chỉ có một suy nghĩ.

Vu Tú Tình, đã chết?

39. Chương 39: Cô Ấy Không Chết

“Đây là thật sao?” Lý Quả giống như một du hồn, mắt không có tiêu cự nhìn người bên cạnh, thì thào hỏi, đã mất đi sức sống ngày xưa.

“Có lẽ Tú Tình bị chuột rút, sau đó liền chìm xuống. Quả Quả, không liên quan đến chị đâu, chị đừng tự trách mà.”

Người luôn đứng bên cạnh và đỡ lấy Lý Quả, không phải ai khác, chính là em họ Lý Lan của cô.

Sau khi Lý Lan thấy Lý Quả bị đánh, liền lập tức đỡ lấy Lý Quả, sợ Lý Quả lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sắc mặt Lý Quả trắng bệch, cô lắc lắc đầu, đầu óc trống rỗng, vô cùng khủng hoảng, vô cùng bất an. Một người còn đang sống sờ sờ, đột nhiên có thể biến mất, cô thật sự chẳng thể tiếp nhận được.

“Đều là lỗi của chị, lỗi của chị”. Cô thì thào nói. Trong mắt dường như không chứa bất kỳ ai, tất cả đều rất mơ hồ.

Lý Lan rất buồn rầu, chỉ có cô biết, tất cả đều không phải lỗi của chị họ. Chỉ tại hai người kia cứ nghĩ quẩn trong lòng, chỉ biết đổ kị, vậy còn trách ai được? Chỉ có thể trách chính họ mà thôi.

“Là chị, là chị.”

Trong lòng Lý Quả vô cùng hối hận, lúc trước cô nên sớm nhường lại, sớm tránh xa, thì sẽ không có chuyện ngày hôm nay.

Lúc này, Lý Lan không biết nên nói gì, hiện tại, Lý Quả đang hoảng hốt, có nói gì thì cũng không nghe lọt.

“Hung thủ, hung thủ.” Sau khi Hà Tiểu Ngân bị mọi người kéo ra, vẫn không ngừng vừa khóc vừa kêu Lý Quả.

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Lý Quả đang thất hồn lạc phách, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, đủ loại suy đoán cũ rích đều lần lượt xuất hiện.

Lý Lan kéo Lý Quả xuyên qua đám đông, đi về phía ký túc xá, dẫn Lý Quả về phòng.

“Lan Lan, là lỗi của chị”. Trở lại ký túc xá, sau một hồi sững sờ, Lý Quả mới dần khôi phục lại lý trí, vô cùng đau thương nói.

“Chị không có lỗi gì trong chuyện này cả, yên tâm, em nghĩ Tú Tình sẽ không sao đâu. Vừa nãy, lúc được cứu lên, cô ấy cũng đã tỉnh lại rồi, Tiểu Ngân hơi phóng đại thôi”.

Lý Lan tận mắt thấy Vu Tú Tình sau khi được cứu lên đã tỉnh lại, cô cảm thấy Hà Tiểu Ngân đang chuyện bé xé ra to, chỉ là mượn dịp này để trút giận mà thôi.

Lý Quả vừa nghe trước khi bị đưa đi, Vu Tú Tình đã tỉnh lại, liền thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng cùng thân thể cứng ngắc cũng dần buông lỏng, không còn hoảng loạn như lúc trước.

“Lan Lan, có thật không? Em không gạt chị chứ?” Cô không yên lòng hỏi lại. Cô chỉ sợ em họ vì muốn an ủi mà gạt mình, nên hỏi lại cho chắc.

40. Chương 40: Bị Ép Đến Cùng

Lý Lan nghiêm túc gật đầu với cô, để Lý Quả yên tâm, cô sẽ không nói dối.

“Cảm ơn em, em họ”. Lý Quả cảm kích nói.

Nếu như không có Lý Lan ở bên cạnh, luôn ủng hộ và giúp đỡ mình, thì cô thật sự không biết mình có thể tiếp tục được nữa hay không? Có lẽ đã sớm suy sụp rồi.

“Vậy, sau này chị phải làm sao?”

Tuy chỉ còn mấy tháng nữa là tốt nghiệp, nhưng Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình lại đối xử như vậy với Lý Quả, thì một ngày của Lý Quả trôi qua chắc sẽ không suôn sẻ, vậy sao có thể chịu được?

Lý Quả lắc đầu, cô cũng chẳng biết sau này phải làm sao, mấy tháng nữa phải sống như thế nào. Chỉ sợ từ giờ chỉ đi, tiếng xấu của cô sẽ càng lan xa, ngày trôi qua sẽ rất vất vả.

Lý Lan cũng rất buồn, song lại chẳng thể giúp được gì. Nghĩ ngợi một lúc, hai mắt cô chợt sáng lên, giống như nghĩ được điều gì, liền cầm tay Lý Quả, vội vàng nói: “Quả Quả, hay là chị chuyển ra ngoài ở đi, thuê một phòng nhỏ thôi, dù sao cũng sắp tốt nghiệp, về sau đi làm cũng phải thuê phòng, sớm muộn gì cũng phải ra ngoài thôi”.

Đúng vậy, lời nói của Lý Lan khiến cho hai mắt cô sáng lên, sao cô lại không nghĩ đến chuyện đó chứ? Hiện tại, chẳng bằng chuyển ra ngoài ở, vừa tự tại, biết đâu lại có thể giải trừ hận ý của bọn họ.

Tiểu hắc xà yên tĩnh nằm trong lòng Lý Quả, nghe hai người nói chuyện. Đôi mắt nhỏ của nó hơi nheo lại, trong lòng bắt đầu nổi lên tính toán. Đúng lúc, đúng lúc lắm!

Đêm hôm đó, sau khi nghe tin Vu Tú Tình đã bình an vô sự, Lý Quả mới hoàn toàn yên tâm. Mà Hà Tiểu Ngân cũng không trở lại, sợ là không muốn nhìn thấy cô nữa.

Sáng sớm hôm sau, dưới ánh mắt khác thường của các bạn học, Lý Quả vội vàng rời khỏi phòng học, bắt đầu đi tìm phòng trọ. Cô vừa bước ra khỏi cổng, đã có một chiếc xe thể thao bắt gặp ở bên cạnh.

“Quả Quả, lên xe”. Bên trong xe, Mặc Nhật Tỳ mỉm cười gọi cô, một tay mở cửa xe, chờ Lý Quả lên xe.

Lý Quả không ngờ lại gặp anh ta ở đây, nhất thời chưa thể chấp nhận được, liền liên tục lùi về sau vài bước. Vừa mới đứng vững, cô liền phòng bị người đàn ông trước mắt này.

Mặc Nhật Tỳ vẫn rất phong độ và lịch sự như cũ, sự xuất hiện của hắn đã thu hút không ít ánh mắt hâm mộ. Hắn không hề tức giận với hành động của Lý Quả, vẫn mỉm cười, chăm chú nhìn cô.

Trước đám đông, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Lý Quả có chút bối rối. Sự kiên trì của Mặc Nhật Tỳ làm cho cô không dám do dự nữa, liền chặt vật bước vào xe.

41. Chương 41: Vô Cùng Hấp Dẫn

Đây là chiếc xe thể thao bản giới hạn mới nhất hiện nay, nghe nói trên toàn thế giới chỉ có mười cái, bên trong vô cùng xa hoa, lúc khởi động cũng chẳng có chút xóc nảy nào.

Khóe miệng Mặc Nhật Tỳ hơi nhếch lên, vẻ mặt khoái chí, thực ra trong lòng đã sớm vụn vụn rồi.

Cô gái này đã mắc bẫy rồi, cuộc sống sau này của hắn sẽ không còn cô đơn nữa, chắc chắn sẽ rất thú vị.

Lý Quả nhìn Mặc Nhật Tỳ đang ung dung lái xe, còn cười đến vô cùng đắc ý, thì cảm thấy hơi tức giận. Nhìn anh ta, cô lại nhớ đến Hà Tiểu Ngân, còn cả Vu Tú Tình đang nằm trong bệnh viện.

“Anh, anh có thể đi thăm hai bạn ấy được không?” Đột nhiên, Lý Quả khẽ cất tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng, cô khép nép nói.

Cho dù đã hết tình hết nghĩa, nhưng cô vẫn muốn làm một điều gì đó cho họ.

Khóe miệng Mặc Nhật Tỳ hơi nhếch lên, hắn không hề có hứng thú với hai cô gái kia. Diễn hình cho kiểu háo sắc mà, còn Lý Quả lại chưa từng để hắn ở trong mắt, có đôi khi hắn cảm thấy cô quá mức nhu nhược rồi.

“Tôi có thể đồng ý với em, nhưng có một điều kiện?” Hắn nhìn cô, mỉm cười nói.

“Cái gì?”

Lý Quả thật không ngờ, anh ta lại đặt điều kiện với mình. Đây không phải chỉ là chuyện ‘nhón tay làm phúc’ thôi sao, huống hồ chính anh ta đã gây ra chuyện, chẳng lẽ không có chút áy náy nào hay sao?

Mặc Nhật Tỳ biết cô nhất định sẽ từ chối yêu cầu của mình, nhưng hắn cũng tin cô sẽ đồng ý, chắc chắn sẽ đồng ý.

“Chuyển đến nhà tôi ở đi.”

Hả! Lý Quả há hốc mồm, khó tin nhìn Mặc Nhật Tỳ.

Anh ta vừa nói gì vậy? Chuyển đến nhà anh ta ở? Anh ta điên rồi sao? Không đúng, anh ta chắc bị bệnh rồi?

“Không được”. Sau khi phục hồi tinh thần, cô lập tức từ chối.

Nói đùa à, ở chung với một người đàn ông? Chưa nói đến cô không đồng ý, bố mẹ mà biết thì sẽ đánh chết cô mất.

“Vậy tôi sẽ không đến thăm bọn họ”. Hắn thông thả đáp lại.

Dù sao thì cô có đồng ý hay không cũng thế thôi, hắn có rất nhiều cách để lừa cô.

Đồ vô liêm sỉ! Vô lại! Vô đạo đức! Đồ đáng ghét!

Trong nháy mắt, trong đầu cô xuất hiện một loạt những từ này, hoàn toàn khác với chuỗi từ đẹp trai, nhã nhặn về người đàn ông trước mắt này.

“Người không thể nhìn bề ngoài, biển không đo được bằng đấu”, Mặc Nhật Tỳ chính là người như vậy.

Lý Quả tức đến nổ phổi, giận dữ nhìn Mặc Nhật Tỳ, một lúc lâu vẫn chưa nói nên lời.

“Bảo bối, đừng tức giận, nếu là người khác, tôi sẽ đồng ý với em vô điều kiện. Nhưng hai cô gái kia là người như thế nào, tôi nghĩ em còn biết rõ hơn tôi, đúng không? Em bảo tôi đồng ý, thật khiến tôi rất khó xử.” Hắn mỉm cười giải thích, sau đó trong lòng hắn có chút kinh sợ.

Từ khi nào hắn đã học được phải giải thích với người ta rồi? Hắn luôn duy ngã độc tôn, luôn làm theo ý mình, ‘giải thích’ là từ chưa từng xuất hiện trong từ điển của hắn, hôm nay hắn bị làm sao vậy?

42. Chương 42: Bảo Bối

Bảo bối? Lý Quả lập tức đen mặt.

Người đàn ông này không chỉ mặt dày mà còn luôn tự mình là đúng. Những chữ ám muội như vậy, anh ta lại có thể tùy tiện nói ra, người luôn nho nhả đây sao?

“Đừng gọi tôi bảo bối”. Lý Quả vầy vầy nắm tay trước mặt Mặc Nhật Tỳ, gương nanh múa vuốt, gằm nhẹ.

Nếu không phải xe đang chạy, thì cô đã sớm rời đi rồi, tuyệt đối không muốn ở cùng với anh ta.

Mặc Nhật Tỳ cười cười, không hề tức giận đối với dáng vẻ hung ác của cô. Nếu không phải đã biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì, có lẽ hẳn vẫn cho rằng cô đang giả vờ.

“Có nghe không đó?” Cô rất bất mãn với dáng vẻ này của anh ta, nhưng lại hết cách, bất đắc dĩ đành phải thấp giọng quát.

“Được rồi, em đã suy nghĩ kỹ đề nghị của tôi chưa?” Hần không trả lời mà hỏi ngược lại. Dù sao thì mọi thứ vẫn nằm trong tay hắn, cô có mọc cánh cũng chẳng thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Lý Quả lập tức im lặng, thực ra cô cũng không phải kẻ hay gây sự, sao cô lại không biết, Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn vô tội, anh ta càng không có liên quan đến chuyện này. Anh ta chưa từng quyến rũ bọn họ, cũng không hề đùa giỡn bọn họ. Chuyện tình cảm không ai có thể nói trước được, tất cả chỉ là do bọn họ nghĩ không thông mà thôi.

“Em cứ nghĩ kỹ đi”. Hần không bắt ép Lý Quả, bởi vì hắn biết chỉ là sớm hay muộn mà thôi, hắn không vội.

Lý Quả không nói lời nào, thật sự quá khó xử. Đúng là cô muốn ra ngoài tìm phòng trọ, nếu có thể miễn phí thì càng tốt, cô là sinh viên nghèo, làm sao có nhiều tiền để thuê phòng, huống hồ vẫn còn phải tìm việc nữa.

Một lúc lâu sau, cô chợt nhớ đến tiểu hắc xà trong túi xách, không biết nó sao rồi? Lý Quả vội vàng mở túi xách, lấy nó ra.

Chỉ thấy tiểu hắc xà cuộn tròn thân mình, không nhúc nhích. Bình thường còn có thể lười nhác hé mắt, hôm nay lại chẳng hề động đậy, đầu nhỏ gục xuống.

“Rắn con, dậy, dậy”. Lý Quả hơi hoảng hốt.

Tiểu hắc xà vẫn nằm trong túi cô suốt, không biết có phải vì thiếu không khí mà ngạt thở không? Lý Quả gấp đến nỗi cứ lấy tay chọc chọc thân nó.

Song, chỉ vì quá sốt ruột mà Lý Quả đã không biết, ngay tại lúc tiểu hắc xà bị lấy ra, vẻ mặt Mặc Nhật Tỳ liền thay đổi, hai mắt lấp lánh, sau đó mỉm cười thần bí, trong lòng đã có kế sách.

“Rắn nhỏ.”

Đọa chết cô, sao lại có thể quên nó chứ? Lý Quả vô cùng hối hận, liên tục gọi nó.

43. Chương 43: Anh Định Đưa Tôi Đi Đâu

Trong lúc cô đang hốt hoảng, liên tục gọi nó, thì tiểu hắc xà bỗng giật giật, hai mắt nhỏ từ từ mở ra, sau khi liếc Lý Quả một cái, lại nhắm lại.

“Mày làm tao sợ muốn chết, có biết không hả?” Khẽ vỗ lên thân thể của nó, Lý Quả dịu dàng nói, lo lắng dần tiêu tan.

Tiểu hắc xà lại mở mắt, nhìn cô một chút, đầu vừa nghiêng đi, lại bắt đầu ngủ tiếp.

“Mày phải là heo mới đúng, hiện tại cũng đâu phải mùa đông, sao lại thích ngủ giống như heo vậy?”

Tuy cô đã quen với những hành động kỳ lạ của tiểu hắc xà, nhưng vẫn cảm thấy nó không có mấy thói quen của loại rắn.

Tiểu hắc xà khẽ giật thân nhỏ tỏ ý kháng nghị, rồi lại thoải mái ngủ, chẳng thèm để ý đến cô.

“Em thật thú vị”. Tiếng cười trầm thấp của Mặc Nhật Tỳ chợt truyền tới, chỉ thấy hắn vừa lái xe vừa liếc bọn họ.

Lý Quả vì tiểu hắc xà mà quên mất sự tồn tại của Mặc Nhật Tỳ, lúc nghe thấy giọng nói trầm ồm kia, cô mới hơi hốt hoảng. Sau đó mới nhớ ra anh ta, nhất thời có chút xấu hổ.

“Em vẫn hay nói chuyện với nó à?” Hần không hề chế giễu cô, ngược lại còn nghiêm túc hỏi, rồi lại liếc mắt nhìn tiểu hắc xà.

“Nó rất ngoan, cũng rất đáng yêu, chưa bao giờ đi loạn hay gây chuyện, không kén ăn, lại rất nghe lời.” Cô nghĩ nghĩ, rồi liệt kê hết ưu điểm của tiểu hắc xà. Nói tóm lại, nó vô cùng đặc biệt.

Mặc Nhật Tỳ cười thần bí, sau đó nói tiếp: “Em rất thích rắn”.

Thế nhưng, Lý Quả lại lắc đầu, “Tôi sợ rắn, nhưng không biết vì sao, những con rắn ấy lại không sợ, cũng chưa từng hại tôi, tóm lại là vô cùng ngoan ngoãn, đến cả chính tôi cũng chẳng hiểu”.

“Có lẽ em có duyên với rắn”. Hắc sâu xa nói, rồi chuyển tâm lái xe.

Lúc này, xe đã ra khỏi nội thành, rẽ vào khúc cua đường Bách Thanh, tiếp tục đi tới nơi dân cư thưa thớt.

“Tôi không biết, có lẽ vậy”. Lý Quả không hề để ý đến cảnh sắc bên ngoài, bị đề tài của anh ta cuốn hút, cô nghĩ ngợi một chút mới trả lời.

Mặc Nhật Tỳ chỉ mỉm cười, về sau cô sẽ biết.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

Lúc Lý Quả thấy rõ khung cảnh trước mắt, cô liền vô cùng sợ hãi, quay đầu bối rối nhìn Mặc Nhật Tỳ, không hề che dấu sự kinh hãi.

Khi nào thì tâm đề phòng của cô lại thấp như thế? Vô thức bị đưa đến chỗ này, hiện tại mới phát hiện ra.

44. Chương 44: Đây Là Chỗ Bồng Lai Tiên Cảnh Sao?

“Nhà tôi”. Hắc thông thả đáp, vẫn chuyên chú lái xe, giống như tất cả là chuyện đương nhiên.

Nhà anh ta? Đáp án này làm cho tâm tư kinh sợ của cô dần ổn định. Chỉ có điều, vùng ngoại ô này khiến cô rất bất an, bởi vì, cho dù là biệt thự, thì vẫn rất xa xôi.

“Tôi không đi”. Cô kiên quyết từ chối, song, đang ở trên xe, cô cũng không dám nhảy ra.

Mặc Nhật Tỳ như nhìn thấu tâm tư của Lý Quả, hắc mỉm cười, thần nhiên nói: “Em sẽ thích”.

Nhà anh ta cũng đâu phải nhà cô, sao cô phải thích? Song, nhìn thấy anh ta không có ác ý, cô mới tạm yên lòng, cuối cùng cũng bình tĩnh được một chút.

Chỉ một lát sau, khi chiếc xe thể thao xa hoa rẽ đến bảy, tám lần, thì một khu biệt thự mỹ lệ đột nhiên xuất hiện trước mắt Lý Quả.

Biệt thự theo phong cách phương tây, phía trước cổng là một vườn hoa to rộng, trồng rất nhiều loại hoa, cách đó còn có rừng cây ‘thanh sơn tú thủy’, giống như một vương quốc trong truyện cổ tích.

Đẹp quá, đẹp quá đi! Lý Quả bị cảnh sắc này hấp dẫn, miệng há to, một lúc lâu vẫn chưa thể khép lại, hai mắt trừng lớn, khó có thể tin nơi đây lại có chốn bồng lai tiên cảnh này.

Cô đang mơ sao? Cô cứng nhắc quay đầu, nhìn Mặc Nhật Tỳ đang ngồi bên cạnh. Mặc Nhật Tỳ đã dừng xe, vẻ mặt tươi cười nhìn đáng về ngôi ngóc của Lý Quả.

“Đây, đây là nhà anh sao?” Giọng nói của cô như truyền ra từ trong mộng, ánh mắt tham lam nhìn cảnh sắc trước mắt.

Mặc Nhật Tỳ bĩu môi, cô gái này thấy kim cương không hề có phản ứng, ngược lại chỉ có mấy cảnh này thôi, lại làm cho cô bày ra dáng vẻ đó, thật đúng là dễ thỏa mãn mà!

“Chào mừng về nhà”. Hắc bày ra tư thế xin mời, sau đó tự mình xuống mở cửa xe, rồi kéo cô ra ngoài.

“Anh ở đây à?” Cô chăm chú nhìn những đóa hoa, chiếc lá xinh đẹp đang đong đưa trước gió, cảm thấy vô cùng thoải mái, vô cùng hâm mộ.

Mặc Nhật Tỳ nhìn lướt qua chỗ ở của mình, hắc cũng chẳng cảm thấy có gì đặc biệt mà. Nếu nói đến đặc biệt thì chỉ có nơi đây không hề có một bóng người, vậy mà cô gái này chẳng thèm để ý.

“Đúng vậy.”

“Thật là hạnh phúc”.

Cô thực sự rất ghen tỵ, đây chính là ước mơ của cô đó, chỉ có điều, mãi mãi cũng chẳng thể thực hiện được.

“Em thích là tốt rồi, về sau em sẽ ở lại đây”. Hắn dắt tay cô, xuyên qua vườn hoa, đi đến tòa nhà chính.

45. Chương 45: Cửa Tôi Là Cửa Em

Thích, sao có thể không thích đây? Nhưng ở chỗ này?

“Không, không được, tôi không thể tùy tiện ở nhà người khác được, như vậy là không đúng”. Cô vội vàng từ chối, nhưng trong lòng lại rất tiếc nuối.

“Nhà của tôi chính là nhà của em”. Hắn quay đầu lại, bình tĩnh nói ra những lời này, sau đó nắm lấy tay Lý Quả, dạo bước trong biển hoa.

Thích!

Tim của Lý Quả đột nhiên đập mạnh, bởi vì câu nói này, đã khiến cô rất cảm động. Chưa từng có ai đối xử tốt như vậy với cô, cũng chưa từng có ai nói với cô như thế, cho dù là giả vờ, cũng chưa từng.

So với những đóa hoa cô đã thấy, những bông hoa này còn kiều diễm, xinh đẹp hơn rất nhiều. Tâm phòng bị của Lý Quả đã tan biến, chỉ còn lại niềm vui sướng khi chìm trong biển hoa. Cô có thể đứng vững trước sự tấn công của kim cương, nhưng lại khuất phục trước biển hoa kia.

“Tôi thích chỗ này”. Cô khẽ nói, vẻ mặt như mộng như ảo, không hề che dấu suy nghĩ của mình.

Mặc Nhật Tỳ chỉ mỉm cười, hắn đã sớm biết nên mới từng bước dẫn cô đến đây, hắn tổn không ít tâm tư đâu.

Tòa biệt thự ngày càng gần, tường được sơn màu trắng, càng thêm nổi bật giữa cái sắc xanh êm dịu của cây cỏ. Chưa đến nơi, cửa đã bị kéo ra, một người đàn ông trung tuổi từ trong bước ra, vẻ mặt cung kính nhìn hai người.

“Chủ nhân, tiểu thư, hai người đã trở về”. Người đàn ông trung tuổi không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy Lý Quả, ngược lại, giống như đã sớm biết. Lúc nhìn Lý Quả, vẫn là cung kính gật gật đầu.

Mặc Nhật Tỳ gật đầu với ông ta, sau đó, hơi mất tự nhiên nói với Lý Quả: “Đây là quản gia Lâm, về sau em có chuyện gì thì cứ bảo ông ấy làm”.

“Vâng, tiểu thư, về sau có chuyện gì thì cô cứ nói với tôi.” Quản gia Lâm nở nụ cười tươi tắn, phụ họa theo Mặc Nhật Tỳ.

Lý Quả chưa từng gặp qua tình cảnh này, nên hơi bối rối, không biết trả lời như thế nào, đành xấu hổ mỉm cười nhìn hắn, khách sáo gật đầu.

“Cám ơn quản gia Lâm.”

“Quả Quả, chúng ta vào thôi”. Mặc Nhật Tỳ kéo tay cô, vượt qua quản gia Lâm, đi thẳng vào trong.

Quản gia Lâm cũng đi theo sau, thái độ vô cùng cung kính, cực kỳ cẩn thận.

Vừa mới bước vào biệt thự, Lý Quả lại bị dọa. Bên trong xa hoa, lộng lẫy, trên mặt đất còn trải một lớp thảm dày, kiến trúc theo phong cách châu Âu, tất cả đều toát lên vẻ xa xỉ.

Cô bước cũng không được, mà không bước cũng không được. Tầm thảm kia còn đắt hơn gấp nhiều lần so với trang phục của cô, đẹp đến nỗi cô không thể phá hỏng. Lý Quả chợt dừng bước chân.

46. Chương 46: Cô Là Nữ Chủ Nhân.

“Làm sao vậy?” Thấy cô không đi, Mặc Nhật Tỳ khó hiểu hỏi.

Lý Quả xấu hổ vô cùng, ở chỗ xa lạ này, cô liền cảm thấy luống cuống tay chân, hoàn toàn không thể dung hòa.

“Tôi, tôi sợ làm bẩn nhà anh”. Trước ánh mắt khó hiểu của Mặc Nhật Tỳ, Lý Quả lắp bắp nói.

“Cho dù đẹp, cũng chỉ là nơi ở mà thôi”. Hần không để ý đến lời giải thích của cô, lập tức kéo cô vào trong, hoàn toàn không cho cô cơ hội từ chối.

Lý Quả đành phải cam chịu bước theo sau, cho đến khi ngồi xuống ghế sofa rộng rãi, thoải mái, cô mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Chủ nhân, phòng của tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi”. Quản gia Lâm tự mình bưng trà lên, sau đó cung kính nói.

Mặc Nhật Tỳ gật gật đầu.

“Tôi không ở đây đâu”. Lý Quả nghe thấy mình có phòng ở, không khỏi kinh sợ, vội vàng nói.

“Quản gia Lâm, về sau tiểu thư chính là chủ nhân ở nơi đây, không được thất lễ, không được quá đáng. Tiểu thư muốn cái gì thì là cái đó, mệnh lệnh của tiểu thư chính là của tôi”. Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn không để ý đến cô, lập tức căn dặn quản gia Lâm.

Về mặt của quản gia Lâm rất bình tĩnh, cung kính đáp: “Vâng, chủ nhân”.

Đây là tình huống gì vậy? Người ta cứ như vậy mà quyết định hộ cô sao? Chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, không phải cô đang nằm mơ đó chứ? Lý Quả thật khó có thể tin được, cô lại có thể may mắn như vậy, tuyệt đối không có khả năng.

“Mặc, Mặc Nhật Tỳ, chúng ta không thân cũng chẳng quen, như vậy không tốt đâu”.

Cô biết thiên hạ chẳng có bữa cơm nào là miễn phí cả, tuyệt đối không có, sao lại không có mục đích chứ? Cô biết mình chẳng phải là người ”nghiêng nước nghiêng thành” gì mà khiến cho đàn ông đưa đến tận biệt thự sang trọng như vậy cả, Lý Quả cô tuyệt đối biết điều này.

“Quả Quả, của tôi chính là của em, tôi thích em, sau này nơi đây chính là nhà của em. Có cái gì mà không tốt, tôi cảm thấy rất tốt đó.”

Mặc Nhật Tỳ biết cô đang nghĩ gì, trong lòng không khỏi cảm thán sự bình tĩnh, không ham vật chất và cả sự tự ti của cô.

Lý Quả tròn tròn mắt, cô có điểm gì khiến anh ta cứ nắm chặt mãi không buông, sao nói mãi mà anh ta vẫn chẳng nghe chứ?

Cô hơi bối rối, liên tục xua tay: “Không được, không được, vô công hưởng lộc, chúng ta lại chẳng thân, tôi không thể đồng ý”.

Mặc Nhật Tỳ nhìn cô, im lặng một lúc lâu, rồi bất ngờ nở nụ cười, sau đó nhàn nhạt nói: “Quả Quả, em cũng không thể ở lại trường nữa, cần gì phải làm khó bản thân. Thật ra, trong lòng em cũng rất rõ ràng, các cô ấy đối xử với em ra sao, làm người không cần tự làm khó mình, hãy đối xử tốt với bản thân một chút”.

47. Chương 47: Vương Thần Bí.

Nghe Mặc Nhật Tỳ nói như vậy, Lý Quả lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại của bản thân, nhất thời im lặng. Anh ta nói đúng, “mục tiêu công kích” chính là tình cảnh hiện giờ của cô.

“Quản gia Lâm, hằng ngày, ông lái xe đưa tiểu thư đi học, và nghe theo sự dặn dò của cô ấy.” Hần biết mình đã thuyết phục được Lý Quả, không nhịn được cười đắc chí, sau đó liền căn dặn quản gia Lâm đang đứng bên cạnh.

Quản gia Lâm vô tình nhìn thấy Mặc Nhật Tỳ đang mỉm cười, liền bị dọa đến giật nảy, thân mình không ngừng run rẩy.

Ông ta chưa từng nhìn thấy Vương cười thoải mái như vậy, vội ổn định lại tâm trạng, cuống quýt nói: “Vâng, chủ nhân, tôi nhất định sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt.”

Mặc Nhật Tỳ vừa lòng gật đầu, cảm thấy cực kỳ vui vẻ khi kế hoạch của mình tiến hành vô cùng thuận lợi.

Lý Quả không còn gì để nói, trong lòng thầm nghĩ: mình có cái gì để người ta lợi dụng cơ chứ? Tiền bạc không, nhan sắc không, có mỗi cái mạng này, cô đã có quyết định rồi.

“Em đi xem phòng mình trước đi, lát nữa xuống đây, tôi sẽ chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn cho.” Mặc Nhật Tỳ vỗ vỗ tay cô, giục cô đi nghỉ ngơi trước.

“Cám ơn anh”. Lý Quả không từ chối nữa, ngoan ngoãn đi theo quản gia Lâm về phòng mình.

Cô vừa đi, Mặc Nhật Tỳ liền đứng dậy, rời khỏi phòng khách, đi ra bên ngoài biệt thự, rồi biến mất.

Một căn phòng xa hoa nào đó trên tầng hai.

“Tiểu thư, đây là phòng của cô, không biết cô có thích hay không?” Quản gia Lâm cẩn thận đưa Lý Quả lên tầng, sau khi dẫn cô vào trong một căn phòng, mới cung kính hỏi.

Ngay khi Lý Quả vừa bước vào, cô liền không biết nên nói như thế nào, không chỉ là thích, mà chính là “được sung mà lo”. Phòng này đúng là không dành cho những kẻ bình dân, ít nhất cũng phải là đại gia mới có thể ở được gian phòng như thế.

Quản gia Lâm thấy sau khi Lý Quả bước vào vẫn chưa hề nói một lời, liền nghĩ rằng cô không thích, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, vội nói: “Có phải là tiểu thư không thích? Tôi lập tức sắp xếp lại lần nữa, nhất định sẽ khiến tiểu thư vừa ý”.

“Không, không, không, vậy là được rồi, tôi rất thích. Quản gia Lâm đừng vội, đã làm phiền ông nhiều rồi.” Lý Quả thấy ông ta lo lắng, mới phát hiện mình chỉ mãi kinh ngạc mà quên mất quản gia Lâm.

Quản gia Lâm nghe xong, lập tức thở phào. Vị tiểu thư này rất tốt, không giống vị kia...

“Vậy tiểu thư có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Ông ta chu đáo hỏi, thái độ lại càng thêm cung kính.

48. Chương 48: Sợ Hãi

Lý Quả vừa định nói cũng được, nhưng sau đó lại chợt nhớ ra tiểu hắc xà trong tay mình, vội vàng gọi ông ta: “Quản gia Lâm, tôi muốn xin ông tìm chút thức ăn giúp tôi, tôi muốn dứt cho nó ăn”.

Dứt lời, Lý Quả liền giơ tiểu hắc xà đang nằm trong lòng bàn tay mình ra, có chút ngượng ngùng. Vừa mới đến đây làm phiền người ta, cô thật sự rất áy náy.

Song, lúc quản gia Lâm nhìn thấy tiểu hắc xà trong tay Lý Quả, liền sợ đến mức lùi về phía sau vài bước. Sắc mặt ông ta lập tức thay đổi, vô cùng sợ hãi, thân mình run rẩy, cuối cùng, vẫn không dám nhìn tiểu hắc xà và Lý Quả.

Vương, vương, là bản thể của Vương, ông ta vừa nhìn liền nhận ra ngay, còn cả cảm giác quen thuộc kia nữa. Bản thể của Vương lại ở trong tay tiểu thư, cái này, cái này, thật sự là quá khó tin rồi!

Làm sao có thể, làm sao có thể, sao Vương có thể đem bản thể của mình ột nhân loại được? Trong lòng ông ta lại tiếp tục tăng tầm quan trọng của Lý Quả lên gấp bội, thân phận cô gái này chắc không đơn giản rồi.

“Quản gia Lâm, ông làm sao vậy? À, ông sợ rần à, đừng sợ, tiểu hắc xà không cắn người đâu, nó vô cùng hiền chuyện, sẽ không làm loạn. Ông yên tâm, tôi sẽ mang nó theo hàng ngày.”

Lý Quả tưởng quản gia Lâm sợ rần, lại sợ rần sẽ dọa người, nên vội vàng bảo đảm, hy vọng tiểu hắc xà sẽ không bị đuổi đi.

Quản gia Lâm bị lời nói của Lý Quả dọa cho đổ mồ hôi lạnh, sau lưng đã ướt đẫm rồi. Ông ta không dám nhìn thẳng cô, vẻ mặt càng thêm cung kính: “Không, không, tiểu thư, tôi không sợ rần, tôi, tôi, tôi chỉ sợ xúc phạm tiểu thư thôi”. Suýt chút nữa ông ta đã không biết nên viện cớ gì rồi.

Lý Quả nghe xong, liền thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự sợ quản gia Lâm ghét rắn, sẽ không để mình nuôi nó.

“Quản gia Lâm, ông yên tâm, nó không có độc, cũng chẳng phải là rắn độc, hơn nữa, tôi sẽ để ý đến nó.”

“Tiểu thư, tôi, tôi đi cho...tìm đồ ăn.” Quản gia Lâm không biết nên gọi tiểu hắc xà như thế nào, vội vàng bỏ lại một câu này, rồi bỏ chạy mất dạng.

Bộ dạng của ông ta làm cho Lý Quả có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh đã bị cách bày biện trong phòng hấp dẫn, cô liền bắt đầu đi dạo quanh căn phòng thuộc về mình.

Đây là một gian phòng khép kín, có một phòng sách, một phòng ngủ, một phòng khách, một nhà tắm, rộng tới 100m vuông. Trong phòng có đầy đủ mọi thứ, tất cả đều là đồ cao cấp, đều là những vật phẩm xa xỉ cô chưa từng thấy qua.

“Tên kia thật sự rất giàu có”. Cô thở dài một hơi, khẽ lẩm bẩm.

‘Nhân bỉ nhân khí tử nhân*’ (người có thể bức chết người), anh ta là ngậm chìa khóa vàng ra đời, còn cô là ngậm rễ cây ra đời, đúng là khác nhau một trời một vực mà.

49. Chương 49: Xà Vương Nhỏ Mọn Nhất Trong Lịch Sử

“Rắn con, dậy, dậy đi”. Đi dạo xong, Lý Quả liền tóm lấy tiểu hắc xà đang ngủ say như chết, nhỏ giọng gọi.

Mùa hè rồi mà sao vẫn mê ngủ như vậy? Chắc là không có vấn đề gì đi?

Tiểu hắc xà bị đánh thức, bất mãn từ từ hé mở một con mắt, sau đó lại lười biếng xoay người một cái, nằm thẳng đơ trong lòng bàn tay Lý Quả.

“Ngủ nhiều như thế, cũng không thấy béo, chẳng thấy lớn nữa.”

Mấy ngày nay, tiểu hắc xà vẫn ăn no ngủ kĩ, nhưng thân hình lại chẳng phát triển mấy.

Ngủ? Nó ngủ nhiều hồi nào, buổi tối thì bị cắt phúc lợi, ban ngày bị cô mang đi, lúc ẩn lúc hiện lại càng không dễ chịu. Còn về phần ăn? Càng phải nói, cơm, thịt, bánh mì, nước, một bữa cố định, nó chưa từng nếm qua thứ gì khó ăn như vậy đâu.

Tiểu hắc xà bất mãn trợn mắt nhìn Lý Quả, sau đó, đôi mắt nhỏ nhanh chóng loạn chuyển, không biết lại đang nghĩ cái quỷ gì.

“Rắn con, về sau chúng ta sẽ ở tạm nơi này, nên mày không được chạy loạn, không được cắn người, không được dọa người. Tao sẽ cố gắng mang mày đi cùng, mày phải nghe lời đó, nếu không tao đành phải thả mày vào rừng thôi”. Lý Quả vuốt ve thân thể mềm mại của nó, cảm giác trơn bóng giống như tơ lụa hảo hạng vậy.

Nhóc con kia vừa nghe, lập tức nâng người dậy, bò tới bò lui trong lòng bàn tay cô, lúc lắc đầu, giống như muốn phản đối sự tàn nhẫn của cô.

“Chỉ cần mày nghe lời, tao bảo đảm sẽ không vứt mày đi.” Cô cười tí mắt nói với nó, rồi chọc chọc vào cái đầu quả dưa, như đang đe dọa nó.

Từ ngoài cửa nhìn vào, quản gia Lâm vừa vặn chứng kiến cảnh này, sắc mặt của ông ta lập tức biến đổi như bảy sắc cầu vồng, vô cùng khó coi, trong lòng cũng đầy kính sợ.

Vương chưa bao giờ để ai chạm vào thân thể của mình cả, lại càng không thể biến thành nhỏ như vậy để lấy lòng một nhân loại, đúng là quá khó tin rồi. Ông ta lập tức quyết định, nhất định phải phục vụ vị tiểu thư này thật tốt.

“Tiểu thư, đồ ăn đến đây”. Ông ta vội lau mồ hôi, đứng ở bên ngoài, cung kính nói, không dám có nửa phần sơ suất.

Lý Quả thấy ông ta cung kính đứng chờ ở ngoài, lập tức đứng dậy, bước lên trước nói: “Quản gia Lâm, chuyện nhỏ nhặt này cũng phải làm phiền ông, thật ngại quá”.

“Không dám, không dám, cô là tiểu thư, đây là chuyện tôi phải làm. Mà chuyện nhỏ này không đáng nhắc tới, tiểu thư đừng bận tâm, không tôi sẽ rất bất an”. Về mặt quản gia Lâm lo sợ, nói. Sao ông ta dám nhận lễ của Lý Quả, sao dám để cô khó xử chứ.

50. Chương 50: Đút Cho Nó Ăn

Lý Quả có chút nghi ngờ, thái độ của quản gia Lâm khiến cô nhớ đến các quản gia thời cổ đại, cũng kính sợ, khách sáo như thế, giống như đang bán mình vậy.

“Vâng, cảm ơn quản gia Lâm”.

Tuy ‘lễ nhiều người không trách’, nhưng quản gia Lâm quá khách sáo, thực khiến cô hơi đau đầu. Cứ giữ lễ qua lại, thật có đôi chút khổ sở.

Quản gia Lâm nghe xong, liền thở phào một hơi, càng cảm thấy vị tiểu thư này dễ phục vụ, không chút kiêu ngạo, rất dễ sống chung, mà còn rất hiểu lễ nghĩa. Tuy là nhân loại, nhưng cũng không tệ.

“Quản gia, ông đặt xuống bàn đi, tự tôi lấy được rồi.” Cô thấy ông ta đang bê một cái mâm lớn, bên trên bày đủ loại điểm tâm, rực rỡ muôn màu, làm cô hoa hết cả mắt, vội vàng nói.

“Vâng, tiểu thư”. Quản gia Lâm hoàn toàn nghe theo cô, trong lòng ông ta đã sớm xem cô là chủ nhân. Ngoại trừ Mặc Nhật Tỳ, thì cô là người thứ hai.

Sau khi quản gia Lâm rời đi, Lý Quả mới đặt tiểu hắc xà lên trên bàn, rồi dùng tay lấy từng đĩa thức ăn ra.

“Rắn con, ăn cơm thôi.”

Thật hạnh phúc quá đi, đến cả thức ăn cho rắn cũng ngon như vậy, sơ qua cũng khoảng mười món khác nhau rồi. Người cũng chưa từng được đối xử tốt đến vậy đâu, cô hâm mộ quá rồi đó!

Tiểu hắc xà chậm rãi nâng người lên, nhìn thoáng qua những món điểm tâm phong phú, cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú, tuy đây chính là những món bình thường nó thích ăn nhất.

“Đến đây, nếm thử chút đi, nhìn nữa cũng không thể no đâu”. Cô viên tròn một mẫu bánh, đưa tới miệng nó, dụ dăng dờ.

Tiểu hắc xà mở miệng nhỏ, cắn nửa non miếng bánh, sau đó từ từ nhai nuốt, không chút vội vàng, tao nhã vô cùng.

“Woa, mày không có kén ăn, cái gì cũng ăn được, không hề tham ăn, đúng là không tầm thường đâu”. Nhìn dáng vẻ này của nó, cô không nhịn được khen ngợi. Đối lại là mình, chắc đã sớm ăn như hổ đói rồi, sao có thể ăn từng miếng từng miếng được chứ?

Đó là cô thôi! Tiểu hắc xà nói thầm trong lòng, sau khi ăn được hai, ba miếng, nó liền hết hứng. Thật ra, nó không nhất thiết phải ăn, cho dù có đói dầm ba hôm cũng chẳng sao, bảy ngày không ăn cũng chẳng chết được. Nhưng là, ở trước mặt cô, sao nó có thể chẳng ăn tí gì được? Nó sẽ bị nghi ngờ ngay.

“Thôi rồi hả? Mày không đói sao?” Khi cô đút cho nó ăn thêm vài miếng, nó sống chết cũng không chịu mở miệng, làm cho Lý Quả hơi ngạc nhiên.

Con rắn nhỏ này rất kỳ lạ, mà lúc Mặc Nhật Tỳ nhìn thấy nó, cũng không hề đòi lại, thật sự khiến cô hơi khó hiểu.

51. Chương 51: Người Đàn Ông Kia Trở Lại

Nó không ăn thì cô ăn!

Lý Quả vươn tay cầm điểm tâm lên, chống cằm, nhàm chán nhìn nó, rồi lại nhìn phong cảnh bên ngoài.

Trước lúc Mặc Nhật Tỳ xuất hiện, cô thật chẳng biết nên làm cái gì, càng khỏi phải nói sẽ ở chỗ nào, đến đi cũng chẳng xong.

“Rắn con, người ở đây ngoại trừ hơi khách sáo, còn lại là rất được đó.” Cô không tìm được người nói chuyện, đành nói tâm sự trong lòng mình cho tiểu hắc xà nghe. Cô đã quen náo nhiệt, bỗng chốc yên tĩnh, đúng là có chút cô đơn.

Tiểu hắc xà tựa vào cái đĩa nhỏ mà Lý Quả vừa dùng xong, khép hờ mắt nghe cô lảm nhảm, thỉnh thoảng lại giật giật thân nhỏ, tỏ ý mình vẫn còn sống.

“Mày xem, quần gia Lâm đối với mày rất tốt nè, vậy mà lập tức mang nhiều thức ăn ngon lên đây, đúng là quá nhiệt tình.”

Lý Quả cảm thấy quần gia Lâm thực sự rất kỳ lạ, cô tưởng ông ta sẽ lấy thịt lợn hay cái gì gì đó cho tiểu hắc xà ăn, không ngờ ông ta lại mang nhiều món điểm tâm tinh xảo đến đây như vậy. Tất cả đều dành cho tiểu hắc xà, hại cô cho rằng mình cũng có phần.

Hừ, ông ta dám vô lễ với ta sao, có mấy cái đầu chứ? Tiểu hắc xà thầm khinh bỉ trong lòng, mắt vẫn nhìn cô đang không ngừng nhét hết điểm tâm của nó vào bụng mình.

“Mày nói xem, Mặc Nhật Tỳ là ai nhỉ? Anh ta thực sự rất giàu, chẳng trách các cô ấy lại như vậy.”

Nhìn tòa biệt thự xa hoa, vườn hoa xinh đẹp này, cô đã biết Mặc Nhật Tỳ là người rất giàu có, đúng là không thể không bội phục ánh mắt nham hiểm của Vu Tú Tĩnh và Hà Tiểu Ngân.

Tiểu hắc xà biết ‘các cô ấy’ trong lời của Lý Quả là ai, nó bất mãn lật người một cái, trực tiếp lăn vào trong cái đĩa nhỏ, tìm một vị trí nằm thật thoải mái.

Một người một xà cứ như vậy mà ngây người, thỉnh thoảng nói chuyện một chút, không thì lại ngắm phong cảnh. Cứ ở lì trong phòng cho đến khi có tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, chủ nhân đã về, mời tiểu thư xuống dưới”. Thanh âm cung kính của quần gia Lâm từ ngoài cửa truyền vào, sau đó, ông ta liền đứng đợi bên ngoài.

Lý Quả nghe nói Mặc Nhật Tỳ đã trở về, hai mắt lập tức sáng lên, suýt chút nữa là nhảy lên vui sướng. Cô nhắc tiểu hắc xà lên, đặt vào trong lòng bàn tay, sau đó liền mở cửa bước ra.

“Cám ơn quần gia Lâm”. Cô mỉm cười với quần gia Lâm, rồi lễ phép nói lời cảm ơn.

Song, quần gia Lâm lại càng cung kính hơn, hơi khom người xuống, tay duỗi thẳng ra, vội nói: “Tiểu thư đừng khách sáo, mời tiểu thư đi bên này”.

Nói xong, liền đứng chờ Lý Quả đi trước.

52. Chương 52: Hành Động Vô Cùng Thân Thiết

Lần đầu tiên được đối xử như nữ vương, Lý Quả có chút ‘được chiều mà sợ’, trong lòng lo lắng, đành phải bước lên trên, nhưng cũng gần như là đi song song với quần gia Lâm.

Quần gia Lâm thấy Lý Quả cư xử như vậy, liền cảm thấy vô cùng hài lòng. Tuy ông ta chỉ là một quần gia, nhưng có thể luôn ở bên cạnh Vương, thì cũng xem như có địa vị.

Dưới sự chỉ dẫn của ông ta, Lý Quả lại trở về phòng khách một lần nữa.

Mặc Nhật Tỳ đang ung dung đọc báo, khi nghe được tiếng bước chân của cô, mới thông thả gấp tờ báo lại, rồi dời mắt về phía cô.

“Quả Quả, nghỉ ngơi tốt chưa?” Hấn vẫy tay với cô, cười nói. Sau đó lại vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, ý bảo cô qua đó ngồi.

Lý Quả không có lựa chọn, đành phải bối rối ngồi xuống, cố gắng cách Mặc Nhật Tỳ xa một chút, đề phòng chút thân thiết quá mức.

Mặc Nhật Tỳ không hề để ý đến động tác nhỏ này của Lý Quả, nếu đổi lại là cô gái khác thì đã sớm vui vẻ lao đến rồi. Chỉ có cô vẫn luôn muốn duy trì khoảng cách đối với hấn, là một cô gái khá đặc biệt.

“Tôi vừa mới đi thăm các cô ấy, bọn họ đều rất khỏe, Vu Tú Tình cũng đã xuất viện rồi, em không cần lo lắng nữa. Tôi đã tặng một chút quà, về sau, em không cần canh cánh trong lòng nữa”. Hấn nhàn nhạt nói hành tung của mình, không phải muốn làm anh hùng, mà chỉ muốn cô yên tâm thôi.

Lý Quả nghe xong, có hơi kinh ngạc, sau liền nhớ lại anh ta đã đồng ý với mình, không khỏi có chút cảm động. Anh ta không phải là gì của cô, càng không có quan hệ gì với bọn họ, thật khiến cô không thể từ chối anh ta.

“Cảm ơn anh”. Lần đầu tiên, cô thật tâm nói.

Cô cũng phát hiện, người đàn ông này thật sự rất tốt, chỉ là tự mình sinh ra thành kiến với anh ta mà thôi.

Mặc Nhật Tỳ mỉm cười, chủ động nắm lấy tay cô, rồi kéo cô đứng dậy, đi về phía phòng ăn. Sau đó, hấn chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Em vui là được rồi”.

Chỉ để cô vui sao? Lý Quả vô cùng kinh ngạc, để anh ta tùy ý nắm tay mình, cho đến khi một bàn đầy thức ăn ngon hiện ra trước mắt, cô mới giật mình tỉnh táo lại.

“Ăn cơm thôi”. Hấn ngồi bên cạnh cô, cầm đũa gấp thức ăn vào bát Lý Quả, nhẹ giọng nói.

Chỉ một lát sau, bát của Lý Quả đã đầy ắp thức ăn.

“Vâng”. Cô cười với Mặc Nhật Tỳ, sau đó mới cầm đũa, bắt đầu ăn ngon nếm nhỏ trong bát.

Cô ấy nở nụ cười? Mặc Nhật Tỳ có chút mất hồn, cô ấy rất ít khi hòa nhã với mình, nhưng nụ cười kia lại rất đẹp, làm cho gương mặt thanh tú kia trở nên rất có ý vị.

53. Chương 53: Đình Vạn Xà

“Tôi muốn về nhà”. Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lúc ở phòng khách, Lý Quả mới do dự mở lời.

Đã không cần phải tìm nhà nữa, cô phải về lại ký túc xá một lần, nhân tiện lấy ít đồ đạc cá nhân.

Mặc Nhật Tỳ nghe vậy, lập tức đứng dậy, nắm lấy tay Lý Quả, ôn nhu nói: “Tôi đưa em về”.

Anh ta đưa mình về? Lý Quả có chút ngạc nhiên.

Bị Mặc Nhật Tỳ nắm chặt tay, cô chỉ có thể bị động đi theo sau, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Quả Quả, tôi đưa em đi xem thú cưng của tôi trước nhé”. Đột nhiên, Mặc Nhật Tỳ quay đầu lại, mỉm cười với cô.

Sau khi đi ra khỏi biệt thự, hấn lập tức đi vào ngã rẽ, phía sau biệt thự còn có một con đường đá nhỏ, thông với rừng rậm.

Lời nói của Mặc Nhật Tỳ khiến Lý Quả chợt nhớ đến mình đã từng giúp anh ta chăm sóc vật cưng, nên cô cũng không phản đối gì. Nuôi rắn trong một căn phòng xa hoa như vậy, cô cảm thấy quá lãng phí, may mà anh ta không làm như vậy.

“Anh xây hấn một cái nhà cho chúng nó sao?”

Trước khi bước vào rừng rậm, Lý Quả cảm thấy Mặc Nhật Tỳ rất có thể sẽ làm như vậy, dù sao thì anh ta cũng rất giàu, xây nhà cho rắn cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ.

Mặc Nhật Tỳ không trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ cười thần bí, tiếp tục dắt cô vào trong rừng rậm.

Trong rừng rậm cũng có một con đường đá nhỏ, đi thêm một lúc, liền thấy một hàng rào màu trắng hiện ra. Lý Quả sớm đã bị những danh tác của anh ta làm cho kinh sợ, cô có cảm giác như mình đang bước vào một công viên lớn vậy. Kể có tiền đứng là kể có tiền, phong cách thật quá khác người.

Hắn đi đến trước hàng rào, liền buông tay Lý Quả, nhẹ nhàng đẩy hàng rào kia ra, sau đó lại nắm tay cô, cùng đi vào bên trong.

Lý Quả khó hiểu đi theo Mặc Nhật Tỳ, mắt vẫn không quên liếc nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, cô bất ngờ thấy cách đó không xa có một cái đình lưu ly, vô cùng nổi bật trong sắc xanh của cây lá.

“Cái đình kia đẹp quá”. Lý Quả không nhịn được tán thưởng, kéo kéo Mặc Nhật Tỳ, nói ra phát hiện của mình.

Mặc Nhật Tỳ không đáp chỉ mỉm cười, lập tức dắt cô đến chỗ đình lưu ly. Đến khi gần tới nơi, cô mới phát hiện, trong đình đã có sẵn bàn ghế đá rồi.

Đình Vạn Xà!

Ngay tại lúc Lý Quả đang hưng phấn muốn bước vào trong đình, cô đột nhiên nhìn thấy ba chữ to dùng ngay chính giữa đình lưu ly ngũ giác, mà ba chữ đó đã dọa cho cô nhảy dựng lên, trái tim đập mạnh mẽ.

54. Chương 54: Sờn Gai Ốc, Cả Đời Khó Quên

Chờ cho hoảng hốt qua đi, cô mới phát hiện Mặc Nhật Tỳ đã buông tay mình, tự bước vào trong đình, đang đứng quay lưng về phía mình, nhìn về nơi xa.

“Mặc Nhật Tỳ, vì sao nơi đây lại gọi là Đình Vạn Xà?” Lý Quả vẫn đứng ở bên ngoài, tò mò hỏi. Cô chợt cảm thấy khiếp sợ, sờn hết gai ốc.

Mặc Nhật Tỳ nghe cô nói xong, chỉ quay đầu, cười thần bí, rồi vẫy vẫy tay với cô. Dáng vẻ hiện tại của hắn khác một trời một vực so với bình thường, càng toát ra vẻ bí hiểm.

Lý Quả hơi chần chừ, không phải vì dáng vẻ của anh ta mà chỉ vì một loại trực giác có tên giác quan thứ sáu. Trực giác này nói cho cô biết: nguy hiểm! Cho nên, hiện tại anh ta có vẫy tay gọi cô nhưng cô vẫn chưa muốn đi vào.

“Quả Quả, lại đây”. Mặc Nhật Tỳ thấy Lý Quả không nhúc nhích, lại nhẹ giọng gọi, hắn không hề xoay người lại nhìn cô.

Lý Quả rất muốn lắc đầu, trong lòng vô cùng khản trương, ôm tiểu hắc xà trong tay, nhưng cô vẫn không có can đảm bước thêm nửa bước. Nguyên nhân chỉ là trực giác, và thêm một cảm giác sợ hãi đang tồn tại.

Mặc Nhật Tỳ cũng không ép buộc cô, sau khi liếc cô một cái, lại tiếp tục nhìn ra phương xa không chớp mắt.

“Quả Quả, thú cưng của tôi đều ở đây, em sợ sao?” Một lúc lâu sau, tiếng nói của hắn theo gió bay tới, có cảm giác rất mơ hồ.

Cô sợ sao? Lý Quả suy nghĩ một chút, đúng là cô rất sợ, thế nhưng phong cảnh nơi đây rất đẹp, còn có cả Mặc Nhật Tỳ nữa, mà cô lại bị ba chữ Đình Vạn Xà kia làm cho suy nghĩ liên miên.

“Tôi không sợ”. Lý Quả can đảm hắn lên, cuối cùng cô cũng bước vào trong đình, chậm rãi đi về phía Mặc Nhật Tỳ.

Mặc Nhật Tỳ nở nụ cười.

“Mặc Nhật Tỳ, vì sao anh lại nuôi chúng ở đây, phóng sinh...A...”

Cô vốn rất tò mò, sau khi bước vào trong đình, tâm tư dần ổn định lại, cho nên mới hỏi ra nghi ngờ của mình. Nhưng cô còn chưa dứt lời, đã bị tình huống trước mắt dọa cho đến biến sắc, hét chói tai.

Cô đã thấy cái gì vậy? Lý Quả thật sự không tin vào mắt mình, suýt chút nữa đã ném tiểu hắc xà trong tay đi, thân mình run rẩy kịch liệt không thể khống chế, trong lòng sợ hãi đến cùng cực. Cô vô thức lùi về sau mấy bước, máu trên mặt như bị rút hết, chỉ còn màu trắng bệch.

Sợ hãi, run rẩy, sờn gai ốc, tất cả cảm giác này đều ùn ùn kéo đến, như muốn nhấn chìm cô.

55. Chương 55: Bầy Rắn Nhảy Múa

Rắn, rất nhiều, rất nhiều...chỉ chút, không đếm được, lớn có nhỏ có, dài có ngắn có, đủ mọi màu sắc, chỉ thấy chúng bắt đầu cựa quậy trong một cái hố sâu ngoài trời.

Lý Quả sợ tới mức liên tục lùi về sau, cô thật sự không ngờ, cái đình này được xây lên là để dành cho ngàn con rắn kia. Lại càng không thể ngờ thú cưng của Mặc Nhật Tỳ không phải là vài mà là mấy ngàn con.

Đây đâu phải là nuôi thú cưng? Mà chính là nuôi rắn chuyên nghiệp, anh ta chính là một người nuôi rắn chuyên nghiệp.

Nhưng, cũng không giống, đẹp trai, lịch sự, nhã nhặn, nuôi vài con rắn thì được, song, lại nuôi nhiều như vậy, hẳn là có vấn đề rồi!

“Rắn, rắn, vì, vì sao lại nhiều như vậy?” Giọng nói của Lý Quả có chút run rẩy, tiểu hắc xà trong tay cũng bị cô nắm cho chặt cứng.

Mặc Nhật Tỳ nhàn nhạt cười, trong mắt chỉ có mỗi rắn, đối với cô dường như rất xa cách.

“Tôi nuôi chúng, em không vui sao?” Một lúc lâu sau, hắn mới nhìn cô, nhàn nhạt nói, giống như chuyện này rất bình thường.

Lý Quả phát hiện chính mình nói chuyện cũng rất không bình thường, cô nuốt nước bọt, cô thích sao? Dĩ nhiên là không rồi, cô chỉ có sợ hãi mà thôi, đặc biệt là nhiều rắn như thế, da đầu cô tê dại, da gà rơi đầy đất rồi.

“Đừng sợ, chúng nó sẽ không tổn thương em đâu”. Mặc Nhật Tỳ cảm nhận được nỗi sợ hãi của Lý Quả, chỉ cười cười, rồi vươn tay kéo cô lên, đứng bên cạnh mình.

Không sợ mới là lạ! Sắc mặt Lý Quả vô cùng khó coi, nhưng may mà anh ta vẫn là người sống, lại là đàn ông, nên cô mới có thể nhịn xuống kích động muốn quay đầu bỏ chạy. Bây giờ vẫn còn đứng ở đây, đã chứng minh lá gan cô lớn lắm rồi.

“Anh, anh nuôi vì tiền sao?” Một lúc lâu, cô mới tìm về được suy nghĩ, giọng nói của mình, cô nghi ngờ hỏi anh ta. Hình như nuôi rắn cũng kiếm được nhiều tiền!

Ai ngờ, Mặc Nhật Tỳ lại lắc đầu, nhìn cô, nhếch miệng cười: “Không, tôi nuôi làm thú cưng, một mình ngắm nhìn, tôi thích chúng”.

Hoang đường! Lý Quả chỉ cảm thấy một tiếng sấm nổ đằng bên tai, một cảm giác rất khác thường chọt ủa vào lòng.

Ai lại biến thái đến nỗi nuôi nhiều rắn như vậy chỉ để một mình ngắm nhìn? Cô vội rùng mình, liếc nhìn bầy rắn đang chuyển động kia, cô càng không thể bình tĩnh được. Nếu bị ném xuống thì đúng là tan xương nát thịt rồi.

56. Chương 56: Lấy Rắn Làm Quà

Không biết tại sao, trong đầu Lý Quả lại xuất hiện suy nghĩ hoang đường như vậy. Cô càng tự dọa mình sợ chết khiếp, đồng thời cũng có chút sợ Mặc Nhật Tỳ.

“Em sợ tôi”. Mặc Nhật Tỳ bất ngờ quay đầu lại, mỉm cười nhìn Lý Quả, rồi nhẹ giọng nói ra suy nghĩ của cô.

“Không, không có”. Cô bị lời nói của Mặc Nhật Tỳ dọa sợ đến mức muốn hắt tay của anh ta ra, nhưng chẳng hiểu tại sao, cô lại không dám, đành cuống quýt phủ nhận.

Mặc Nhật Tỳ gật gật đầu, tiếp tục nói: “Không có thì tốt”.

Lý Quả chẳng dám nói lời nào, chỉ gật gật đầu, có sợ cũng không dám nói ra! Ở chỗ này, cô chẳng đại gì mà nói ra cả!

“Quả Quả, tôi tặng em một món quà.”

Lý Quả muốn yên tĩnh, nhưng hần thì không. Nghĩ ngợi một lúc, hần liền nói, chẳng thèm quan tâm cô có đồng ý hay không.

“Không cần, tôi không cần cái gì cả...Á...”

Lại tặng quà! Lý Quả vội từ chối, thế nhưng, Mặc Nhật Tỳ lại không để cô có cơ hội nói hết lời. Một vầng sáng màu vàng bất ngờ xuất hiện trước mặt, khiến câu nói kế tiếp của Lý Quả biến thành tiếng thét chói tai.

Rắn! Một con rắn rất to, da màu vàng trắng đan xen, đôi mắt to như hai cái đèn lồng, thân hình tròn vo, đang cách cô chưa đến một mét, thè lưỡi, nhìn cô chăm chăm.

“Em có thích không?” Lúc này, giọng nói dịu dàng của Mặc Nhật Tỳ chọt truyền vào tai cô, không giống thiên sứ, ngược lại giống ác ma hơn.

“Tôi không cần”. Cuối cùng, Lý Quả dùng hết sức hắt tay Mặc Nhật Tỳ ra, rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

Tiểu hắc xà bị cô nắm chặt cứng, đôi mắt nhỏ vẫn mở to, không hề lộn xộn, để mặc cho nỗi sợ hãi của Lý Quả truyền vào thân thể mình. Nó chỉ im lặng nhìn Mặc Nhật Tỳ.

“Quả Quả”. Mặc Nhật Tỳ cũng cảm nhận được ánh mắt của tiểu hắc xà, chỉ thấy trong mắt hần lóe lên tia sáng, cất giọng gọi Lý Quả.

Lý Quả chỉ biết cắm đầu chạy, nếu không chạy cô sẽ bị cắn chết, rồi bị xơi tái. Cô mới hai mươi tuổi xuân, còn chưa có yêu đương, kết hôn, hiện tại cô còn chưa muốn chết!

Con rắn to màu vàng trắng thấy Lý Quả bỏ chạy như vậy, không khỏi có chút khó hiểu.

Không phải Vương muốn đem mình tặng cho nhân loại kia sao? Vì sao người ấy lại chạy thế? Chẳng lẽ người ấy không thích mình?

Đại xà nhìn Lý Quả, rồi lại nhìn Vương, thấy Vương không có phản ứng gì, nó suy nghĩ một chút, mới vội vàng đuổi theo Lý Quả.

Tiểu thư, đừng chạy nữa, đợi tôi với!

57. Chương 57: Tiểu Thư Đứng Chạy

Thiên đường, địa ngục, hóa ra chính là như thế!

Lý Quả có chút đỡ khốc đỡ cười ngẫm, đây cũng coi như là cô đã trải qua rồi. Trong vui sướng có nguy hiểm, thật sự đã vượt quá khả năng chịu đựng của cô!

Chạy! Trong đầu cô chỉ còn mỗi chữ này.

Thế nhưng, Lý Quả vẫn cảm thấy như có cái gì đó đang đuổi theo phía sau mình, cô không nhịn được quay đầu nhìn lại. Lý Quả suýt chút nữa thì rụng rời tay chân, cả người choáng váng.

Chỉ thấy con đại xà xinh đẹp mà Mặc Nhật Tỳ tặng mình đang đuổi theo phía sau, từng trận gió tanh nổi lên hòa vào tiếng sột soạt của cây cỏ bị va chạm.

Tiểu thư, tiểu thư, đừng chạy nữa, đợi tôi với! Con rắn to màu vàng trắng kia ra sức đuổi theo Lý Quả, trong lòng hò hét không ngừng.

Sắc mặt Lý Quả trắng bệch, cô phát hiện bản thân chạy không nhanh bằng nó, chỉ một lát sau, con rắn kia đã đuổi gần tới hông rồi.

“Đừng qua đây, đừng qua mà”. Rốt cuộc, cô cũng không nhịn được hết to, trong lòng vô cùng khẩn trương, chỉ muốn mau chóng chạy về biệt thự, cầu cứu quần gia Lâm.

“Cứu mạng, Mặc Nhật Tỳ cứu tôi, nhanh tới cứu tôi đi”.

Mặc Nhật Tỳ vẫn đứng nguyên ở trong Đình Vạn Xà, nhìn bóng dáng chạy trốn của Lý Quả, nghe được tiếng cô kêu cứu cũng chẳng động đậy. Hắn sẽ không để cô chết, nhưng dọa một chút thì không sao.

“Vương, tiểu thư đang sợ hãi”. Thanh âm của quần gia Lâm đột nhiên truyền đến, ngay sau đó, quần gia Lâm cung kính xuất hiện. Ông ta lén lút liếc nhìn Mặc Nhật Tỳ, không dám nói lớn tiếng.

Ông ta thật không hiểu tại sao Vương dẫn tiểu thư đến đây, rồi lại bảo hoàng xà đi dọa cô?

“Không sao, bổn vương tự có chừng mực”. Mặc Nhật Tỳ thản nhiên nói, tầm mắt lại hướng xuống phía dưới hố.

Quần gia Lâm không dám nhiều lời, cung kính đứng đợi.

Chỉ có Lý Quả là thê thảm, vốn đã không giỏi chạy bộ, cuối cùng cũng bị con đại hoàng xà xinh đẹp kia đuổi kịp, hơn nữa còn là kiểu rất dọa người. Bởi vì thân hình của con rắn kia đã theo sát phía sau, còn cái đầu rắn to đùng thì đang ở trước mặt cô, nghi ngờ nhìn đáng sợ chạy trốn của cô.

Tiểu thư, tôi đuổi kịp ngài rồi! Đại xà cực kỳ kích động, vui sướng reo hò trong lòng.

Nhưng mà, tiểu thư vẫn cứ cầm đầu chạy, thậm chí còn rất hoảng sợ khi nhìn thấy nó khiến nó có cảm giác như chính nó đã hù dọa cô.

58. Chương 58: Có Hai Xà Vương?

“Á...” Một tiếng hét thảm thiết vang lên, bịch một tiếng, Lý Quả lập tức ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự, tiểu hắc xà nắm trong tay cũng bị văng ra ngoài.

Tiểu thư, tiểu thư! Hoàng xà giật bản mình, nó không hề muốn dọa Lý Quả, nhưng nó thật sự không biết tiểu thư lại kinh sợ như vậy, còn tưởng rằng Lý Quả đang chơi đùa cùng mình nữa. Đến lúc nó thấy Lý Quả ngất đi, nó mới biết là có chuyện lớn, nó đã dọa tiểu thư ngất xỉu rồi.

Trên mặt đất, tiểu hắc xà đang thông thả bò lên lòng bàn tay Lý Quả, rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm hoàng xà, giống như rất khó chịu.

Một cảm giác ớn lạnh chợt dâng lên trong lòng hoàng xà, nó cảm nhận được một ánh mắt vừa sắc bén lại thâm trầm đang chiếu thẳng vào mình, sợ tới mức lùi vội về sau, lúc này nó mới phát hiện ra tiểu hắc xà trên mặt đất.

Vương, vương, đúng là vương rồi...

Cái cảm giác uy nghiêm này là thật rồi, đang đứng trước mặt mình đúng là tiểu xà vương. Ngài ấy rất mất hứng, giống như mình đã làm sai chuyện gì đó.

Hoàng xà sợ tới nỗi toàn thân run lấy bầy, không dám nhìn thẳng vào tiểu hắc xà, nó chỉ cảm thấy mình đã gây ra họa lớn rồi, dường như đã chọc phải vương hỉ nộ vô thường.

“Trở về đi”. Miệng xà bắt ngờ phun ra tiếng người, ra lệnh cho con hoàng xà kia.

Hoàng xà như nghe được lệnh đại xá, vội vàng xoay người chạy mất. Nó thực sự không hiểu gì cả, rõ ràng là vương đem nó cho tiểu thư, nhưng một lúc sau, vương lại bảo nó trở về. Thật sự là quá khó hiểu mà!

Chỉ có điều, vừa bỏ đến Đình Vạn Xà, nó lại sợ đến nỗi dừng ngay lại. Vương đang đứng ở đó, mặt không biến sắc nhìn nó, không biết là đang nghĩ gì?

“Vương, xin tha mạng”. Nó vội vàng cúi rạp đầu xuống, run rẩy cầu xin. Có phải nó lại làm sai gì không, hay là vì nó đã dọa tiểu thư sợ?

Mặc Nhật Tỳ chỉ im lặng, tầm mắt vẫn dõi theo người đang nằm trên mặt đất và tiểu hắc xà.

“Người lui xuống đi”. Lúc này, quản gia Lâm vội lên tiếng, ông ta trông hoàng xà đang cúi rạp trên đất một cái, rồi bảo nó mau rời đi.

Hoàng xà nghe xong, sợ hãi nhìn thoáng qua Mặc Nhật Tỳ, rồi lập tức biến mất, giống như chậm chút nữa thì nó sẽ chết không có chỗ chôn.

“Về thôi”. Dứt lời, Mặc Nhật Tỳ liền bước ra khỏi đình, đi về phía người đang nằm trên đất kia.

Quản gia Lâm cũng tiếp bước theo sau, thái độ vô cùng cung kính.

59. Chương 59: Cô Không Bị Rắn Ăn Thịt?

“Rắn, rắn, cứu tôi với”. Trên giường lớn mềm mại, ấm áp, đang ngủ mê, Lý Quả đột nhiên vùng tay loạn xạ, rồi vội vàng ngồi bật dậy, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy?” Một cô gái thanh tú mặc một chiếc váy màu vàng thanh lịch, duyên dáng, vội vã chạy đến bên cạnh Lý Quả, lo lắng hỏi.

Lý Quả hoảng hốt nhìn cô gái, cô gái này là ai? Mình đang ở đâu? Không phải bị đại xà ăn rồi chứ? Mình không chết?

“Tiểu thư”.

Hoàng xà bị Lý Quả dọa cho kinh sợ, sau khi được quản gia Lâm chỉ bảo, nàng đã biết tiểu thư chỉ là một người bình thường, mà con người thì vô cùng sợ hãi loài rắn, cho nên, dưới sự trợ giúp của quản gia Lâm, nàng mới hóa thành hình người để hầu hạ Lý Quả.

“Tôi đang ở đâu đây?” Cô khàn giọng hỏi, mắt liếc nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy chỗ này rất quen thuộc.

Hoàng xà lập tức cung kính đáp lại: “Tiểu thư, ngài bị té xỉu trong biệt thự, chủ nhân liền bế tiểu thư về phòng. Tiểu thư không sao chứ, ngài có muốn uống nước không?”

Mặc Nhật Tỳ? Lý Quả nhớ tới anh ta, hai mắt liền tròn tròn, tất cả ký ức đều ủa về.

Sau khi mình bị rắn dọa cho ngất xỉu, anh ta mới đưa mình về, anh ta đúng là quá đáng mà, anh ta không biết như vậy sẽ dọa chết mình sao?

“Anh ta đâu rồi?” Cô rất tức giận, lớn tiếng hỏi.

Hoàng xà thấy cô tức giận, liền hoảng sợ, cuống quýt nói: “Tiểu thư, Hoàng nhi không biết, Hoàng nhi không dám hỏi chuyện của chủ nhân. Nếu tiểu thư muốn tìm chủ nhân, thì có thể đi hỏi quản gia Lâm”.

Lý Quả thấy đáng sợ về sợ hãi của cô, cơn giận liền giảm một chút.

Cô cũng biết đáng về hung dữ của mình đã dọa cô gái này, lập tức dịu giọng hỏi: “Cô là ai? Quần gia Lâm đâu rồi?”

“Hoàng nhi. Quần gia Lâm ở dưới nhà, có phải tiểu thư muốn Hoàng nhi đi mời quần gia Lâm không ạ?” Hoàng xà cung kính nói, vẫn không dám nhìn thẳng Lý Quả.

Lý Quả rất muốn nói ‘cũng được’, nhưng chợt nhớ ra mình chỉ là khách, có tư cách gì đi chất vấn hay chỉ trích quần gia nhà người ta? Đó là người ta thuê, chứ mình đâu có thuê.

“Thôi, không cần, cảm ơn cô, Hoàng nhi. Tôi tên là Lý Quả, cô đừng gọi tôi là tiểu thư nữa. Tôi không phải là tiểu thư gì cả, cô cứ gọi tôi là Quả Quả đi.”

Cái cô Hoàng nhi này nhìn qua cũng chỉ tầm trên dưới mười tám tuổi, lại cứ gọi cô là tiểu thư, khiến cho Lý Quả cảm thấy mất tự nhiên, nên phải vội sửa lại.

60. Chương 60: Không Thấy Tiểu Hắc Xà Đâu

“Không được, không được đâu ạ. Tiểu thư chính là tiểu thư, Hoàng nhi không thể gọi thẳng tên tiểu thư được”. Hoàng xà sợ hãi nói.

Cho dù có cho nàng mười lá gan thì nàng cũng chẳng dám. Vương vẫn luôn ở bên cạnh tiểu thư, nếu nàng dám thất lễ thì nhất định sẽ chết, năm trăm năm tu hành không có dễ đâu.

Nhìn vẻ mặt cầu xin của Hoàng nhi, Lý Quả cảm nhận được hình như chuyện xưng hô này rất nghiêm trọng, nên cũng chẳng dám ép. Miễn cưỡng cũng không tốt, cứ để tùy cô ấy đi.

“Hoàng nhi, tôi đã ngủ bao lâu, bây giờ là lúc nào rồi?” Cô không nhìn ra được hiện tại là giữa trưa hay là buổi chiều, chỉ cảm thấy tay chân cứng đờ.

Hoàng nhi cực kỳ nhu thuận, lập tức đáp lại: “Tiểu thư, bây giờ đã chạng vạng rồi. Ngài mới ngủ có vài tiếng, có muốn nghỉ thêm chút nữa không ạ?”

Nàng nhỏ nhẹ khuyên nhủ, cảm thấy thân thể của vị tiểu thư này quá yếu, giật mình một chút đã ngất xỉu rồi.

Chạng vạng rồi sao? Lý Quả kinh sợ, đã nói là phải về trường học, giờ lại bỏ lỡ. Nghĩ đến đây, cô lập tức muốn xuống giường, chuẩn bị trở về.

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Cần cái gì thì cứ bảo Hoàng nhi, ngài đang muốn làm gì ạ?” Hoàng nhi thấy Lý Quả hỏi thời gian xong, sắc mặt lập tức thay đổi, trong lòng liền lo lắng.

Sau đó lại thấy Lý Quả bước xuống giường tìm giày, đáng vẻ gấp gáp, nàng vội bước lên trước đỡ lấy Lý Quả, vội hỏi.

Sau khi bước xuống đất, Lý Quả chỉ mãi hoảng hốt nên hơi mất thăng bằng, may mà có người đỡ kịp, lúc này cô mới dám thở phào.

“Tôi muốn về trường học, cô bảo quần gia Lâm chuẩn bị xe chở tôi về đi.”

Về trường học? Đó là chỗ nào vậy? Tiểu thư không ở đây sao?

Hoàng nhi không hiểu ý của Lý Quả, nhưng nàng cũng rất thông minh không hề hỏi lại. Sau khi giúp Lý Quả đứng vững, nàng mới vội vàng đi tìm quần gia Lâm.

“Rắn, rắn của tôi đâu?”

Ngay lúc Lý Quả định mở cửa đi ra ngoài thì đột nhiên ngẩn ra, cảm thấy hình như mình đã quên thứ gì đó. Vừa nhìn xuống tay liền nhớ đến tiểu hắc xà, không khỏi kích động kêu lên.

Sau khi mình ngất đi, đã quên mất tiểu hắc xà, không biết giờ nó thế nào rồi? Có phải đã quay về Đình Vạn Xà hay là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi?

Lý Quả càng nghĩ càng lo lắng, vội lật tung giường tìm kiếm. Sau khi đã tìm khắp phòng, cô mới xác định tiểu hắc xà không có ở đây.

“Hoàng nhi, quần gia Lâm...” Lòng nóng như lửa đốt, Lý Quả vội chạy ra ngoài, lớn tiếng gọi.

“Tiểu thư.”

Cô gọi chưa được bao lâu, quần gia Lâm và Hoàng nhi đã vội vàng xuất hiện trước mặt cô.

Vừa nhìn thấy quần gia Lâm, Lý Quả nửa mừng nửa lo chạy tới, miệng sốt ruột nói: “Quần gia Lâm, ông có thấy tiểu hắc xà của tôi không?”

61. Chương 61: Lòng Nóng Như Lửa Đốt

Tiểu hắc xà? Xà Vương?

“Tiểu thư, Vương, à, Tiểu hắc xà không có ở chỗ cô sao?” Quần gia Lâm cẩn trọng hỏi, vẻ mặt biến đổi liên tục, có chút lo lắng.

Lý Quả gật gật đầu, vội vàng nói: “Sau khi tôi ngắt đi, các người không nhìn thấy nó à?”

Không biết tên nhóc này lại chạy đâu rồi, cô rất lo lắng đó!

Thấy thì có thấy, chỉ là...Quần gia Lâm không dám nói lung tung, đó là xà vương, những tiểu xà như bọn họ sao dám tùy tiện tiết lộ chứ, nhưng tiểu thư cũng đâu phải người lạ.

“Mặc Nhật Tỳ? Có phải anh ta bế tôi về không? Người đâu rồi?” Thấy vẻ mặt phân vân của quần gia Lâm, Lý Quả lập tức muốn tìm Mặc Nhật Tỳ, có lẽ anh ta biết.

“Chủ nhân không có ở nhà”. Quần gia Lâm vội nói, mồ hôi lạnh chảy ra liên tục.

Cho dù Vương có nhà thì ông ta cũng chẳng dám nói! Chưa có lệnh của Vương, ông ta không dám nói bất cứ điều gì.

Lý Quả càng thêm lo lắng, cho dù có đem tiểu hắc xà đi thì cũng nên nói với cô một câu, để cô biết đường mà tìm, giờ thì đã mất tung tích rồi.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô thì thào nói, thật sự không biết nên làm cái gì.

Sau đó, lại chợt nhớ tới cái hồ chứa ngàn con rắn kia, lập tức nghĩ muốn đi tìm.

“Tôi muốn quay lại chỗ vừa nãy tìm thử.”

Quần gia Lâm nghe xong, hai mắt tròn to.

Không phải tiểu thư rất sợ rắn sao? Chỉ vì xà vương mà cô dám quay lại đó? Ông ta liếc Hoàng nhi đang lúng túng một cái, rồi vội vàng chạy theo Lý Quả.

“Tiểu thư, chủ nhân đi vắng rồi, cô lại vừa mới ngắt xiu ở đó, nên đừng qua đấy nữa, cô sẽ không chịu nổi kích thích đâu.” Ông ta tận lực khuyên nhủ, chỉ sợ Lý Quả mà ngắt xiu nữa thì trái tim ông ta sẽ nổ mất.

Lý Quả không hề dừng chân, vẫn bước đi như cũ, song cô đã có chút do dự. Chỉ là, cô không định chạy vào bên trong, mà chỉ đứng bên ngoài gọi thôi.

“Tiểu thư, cô đã tìm kỹ trong phòng chưa? Có lẽ tiểu hắc xà đang ngủ ở một chỗ nào đó mà cô không hề phát hiện ra, hay là về phòng tìm lại đi”.

Đúng lúc quần gia Lâm đang sốt ruột, không biết nên khuyên Lý Quả như thế nào, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói uy nghiêm, quen thuộc truyền vào trong tai, trong lòng cực kỳ mừng rỡ, vội vàng bước tới trước mặt Lý Quả.

“Quản gia Lâm, tôi đã tìm rồi”. Cô không thể đẩy ông ta ra, đành phải dừng lại, giải thích.

Tiểu hắc xà mà ở trong phòng thì cô cũng chẳng muốn đi ra đối mặt với đám rắn vừa đáng sợ vừa khủng bố đó đâu!

62. Chương 62: Huy Động Nhân Lực

“Tiểu thư, sao không về tìm thử lại xem? Hình như tôi nghe chủ nhân nói qua, vật cưng của tiểu thư chưa từng rời khỏi tiểu thư, cho nên tôi nghĩ, bất kể thế nào, nó nhất định ở trong phòng, mà không phải ở chỗ đó đâu.”

Quản gia Lâm ra sức khuyên cô trở về phòng tìm, nếu đổi lại là người khác, ông ta đã sớm lôi về rồi. Nhưng mà, ông ta thật sự không dám động vào người trước mặt này.

Lý Quả ngẫm lại, thấy quản gia Lâm nói cũng đúng. Tiểu hắc xà rất nghe lời, lại không thích ở cùng với những con rắn khác, khả năng nó quay lại chỗ có nhiều con rắn như vậy là không cao.

Vì thế, Lý Quả liền gật đầu đồng ý: “Được rồi, chúng ta về tìm lại xem, nếu còn không thấy thì nhất định phải qua bên kia tìm”.

“Vâng vâng vâng”. Suýt chút nữa thì quản gia Lâm đã nước mắt lưng tròng, cảm động không dứt. Chủ tử này chẳng những dễ nói chuyện mà còn rất trung thành, quan tâm đến Vương.

Quản gia Lâm vội vàng bày ra tư thế mời, còn Hoàng nhi thì nhanh chóng đỡ lấy Lý Quả, dìu cô về phòng.

“Quản gia Lâm, thật là phiền ông quá”. Lý Quả vừa đi vừa ngại ngần nhận lỗi.

Vì tiểu hắc xà mà mình đã làm phiền đến rất nhiều người, đúng là ngại quá, trong lòng cô có chút bần khoản.

Quản gia Lâm vội cúi đầu, cẩn trọng đi theo phía sau: “Tiểu thư quá khách sáo rồi, đây là chuyện tôi phải làm”.

“Tiểu thư, ngài đừng quá lo lắng, Vương, à, nó nhất định đang ở trong phòng chờ tiểu thư đó”. Hoàng nhi muốn an ủi cô vài câu, nhưng suýt nữa lại lỡ lời.

Trong sự an ủi của hai người, Lý Quả cũng về đến phòng. Hoàng nhi vội vàng mở cửa, rồi cẩn thận dìu Lý Quả vào phòng.

“Tiểu hắc xà, tiểu hắc xà, mày ở đâu? Nhanh ra đây đi”.

Sau khi nhìn lướt qua một lần, Lý Quả lại bắt đầu tìm kiếm từ bàn trà và ghế sofa, vừa tìm vừa gọi.

Quản gia Lâm và Hoàng nhi vẫn đứng cạnh cửa, chỉ biết im lặng, cứ như vậy mà đứng chờ.

Lý Quả tìm khắp một lượt, tủ quần áo, phòng tắm, phòng sách, đến cả gầm giường cũng không tha, nhưng vẫn chẳng tìm được gì, cô cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Quản gia Lâm, tiểu hắc xà không có ở trong này.” Cuối cùng, cô rất thất vọng, bất đắc dĩ nói với quản gia Lâm đang đứng im một chỗ.

Quản gia Lâm thầm nghĩ: Không thể nào, Vương đã nói rõ ràng là trở về phòng rồi mà, sao lại không ở đây? Chẳng lẽ Vương tạm thời có việc gấp cần phải đi?

63. Chương 63: Con Rắn Lười Nghịch Ngợm

“Nó nhất định ở trong này”. Quản gia Lâm sốt ruột, kiên định nói, còn đang do dự xem có nên tự mình đi tìm hay không.

Tuy Lý Quả không tin, nhưng thấy vẻ kiên định của ông ta, cô không khỏi hoài nghi chính mình chưa tìm cẩn thận chẳng?

Tiểu hắc xà lười như thế, thường xuyên ngủ trời đất mịt mù, không nghe thấy tiếng cô gọi cũng là bình thường.

“Tôi đi tìm tiếp vậy.”

Dứt lời, Lý Quả lại khấn trương đi tìm, lúc này đã cẩn thận hơn rất nhiều, đến cả góc ngách cũng không bỏ sót. Tìm tới tìm lui, cuối cùng lại lật chăn trên giường lên, cô vừa mới nhấc chăn lên, tiểu hắc xà đã chui ra, mở to đôi mắt ngái ngủ, vô tội nhìn cô.

“Trời ạ, hóa ra là mày trốn trong này, làm tao tìm kiếm rất lâu. Mày rất hư đó, đã ngủ say còn nằm ở trong chăn, hại tao tìm mãi mà chẳng thấy”. Lúc vừa thấy nó, Lý Quả rất ngạc nhiên, sau đó là mừng rỡ như điên, vội vươn tay nhấc nó lên, oán giận nói.

Tiểu hắc xà vô tội chớp chớp mắt vài cái, vừa đóng đưa cái đuôi vừa thè cái lưỡi răn nho nhỏ.

“Tên nhóc này, mày ham ngủ quá đó, về sau không được như thế nữa. Tao nghĩ mày mất tích nên đã tìm kiếm khắp nơi, lần sau mà như thế, tao sẽ không đi tìm mày nữa đâu.” Cô thở phà uy hiếp, rồi vươn tay vỗ nhẹ đầu nó.

Tiểu hắc xà cúi đầu tỏ vẻ oan ức, nước mắt lưng tròng, cái đuôi nhỏ cong lên.

Lý Quả thấy thế, có chút không đành lòng, thanh âm cũng dịu đi vài phần: “Được, được rồi, không được có lần sau nhé, biết chưa? Tao đã rất sợ, sợ mày gặp chuyện không may”.

Tiểu hắc xà gật gật đầu, thu lại nước mắt, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô chăm chăm.

“Quản gia Lâm, cảm ơn ông, đã tìm được tiểu hắc xà rồi, thật phiền mọi người quá”.

Tìm thấy tiểu hắc xà, Lý Quả lập tức mỉm cười ngại ngùng, nói lời xin lỗi với quản gia Lâm vẫn đứng chờ ngoài cửa.

Quản gia Lâm sợ tới mức xua tay liên tục, tỏ ý không dám nhận, lại càng không dám nhìn thẳng Lý Quả và tiểu hắc xà, thấp giọng nói: “Tiểu thư, đây là chuyện tôi phải làm, tiểu thư đừng quá khách sáo, việc nhỏ như vậy, tiểu thư không cần để trong lòng”.

Tính tình của vị tiểu thư này rất tốt, khó trách Vương nhất định muốn ở cùng với cô, mặc cho cô xoa nắn, cũng chẳng tức giận, địa vị của cô chắc không tầm thường đâu! Quản gia Lâm thầm nghĩ, lại càng cẩn thận hơn.

“Cảm ơn cô, Hoàng nhi”. Lý Quả cảm động, mỉm cười với quản gia Lâm, rồi lại quay sang nói với Hoàng nhi đang đứng im một chỗ.

Cô gái nhỏ này cũng rất nhiệt tình, hơn nữa, còn đối xử rất tốt với mình!

64. Chương 64: Tiểu Thư Lương Thiện

“Tiểu thư, Hoàng nhi có làm gì đâu”. Hoàng nhi nghe Lý Quả nói như vậy, hoàn toàn sống sờ.

Tiểu thư cảm ơn mình cái gì nhỉ? Mình đã dọa tiểu thư ngắt xiu mà, tiểu thư lại không hề so đo, còn cảm ơn mình nữa, thật là khó hiểu!

Lý Quả nhìn vẻ mặt mờ mịt của Hoàng nhi, nhất thời ghen hòng, rồi nở nụ cười. Cô gái này không hề có tâm cơ, đơn thuần, lương thiện, giống như một tờ giấy trắng, cô rất thích người như thế.

Quản gia Lâm liếc mắt một cái cũng biết Lý Quả rất thích Hoàng nhi, không khỏi thầm khen ngợi ánh mắt của Vương, thoáng cái đã nắm bắt được tâm lý của tiểu thư, Vương đúng là Vương mà!

“Tiểu thư, có phải ngài muốn ra ngoài không?” Quản gia Lâm vô cùng biết điều, nhớ đến cô tìm ông ta nhất định là muốn ra ngoài, nên lập tức hỏi thẳng.

Quản gia Lâm không hỏi thì thôi, vừa hỏi Lý Quả liền nhớ ngay đến chuyện của mình, vội gật đầu: “Đúng rồi, quản gia Lâm, tôi định về ký túc xá lấy quần áo, nhân tiện nói với bạn học một tiếng”.

Quần áo? Còn cần phải lấy sao? Về mặt quần gia Lâm cung kính, khó hiểu nói: “Tiểu thư, trong phòng có quần áo của ngài mà”.

Nơi này có quần áo của cô? Mặc Nhật Tỳ bảo người mang đến?

Lý Quả có chút sững sốt, sau đó đem tiểu hắc xà đi đến tủ quần áo, vừa mới mở ra, một tủ đầy quần áo, giày dép đã hiện ra trước mắt.

“Đây, đây, đây không phải là đồ của tôi”. Lý Quả kinh ngạc quay đầu, nói với quần gia Lâm.

Cô làm gì có nhiều quần áo đắt tiền như vậy, ngoại trừ đồng phục, cô chỉ có vài cái quần bò, áo phông, váy, hoàn toàn không có những thứ hàng hiệu vừa sang trọng lại xa hoa này.

Quần gia Lâm mỉm cười, từ ái nói: “Đây là chủ nhân dặn tôi chuẩn bị cho tiểu thư, tôi không biết ngài có thích hay không? Nếu ngài không thích, tôi sẽ chuẩn bị lại cho ngài”

Nghe ông ta nói như thế, Lý Quả đã hiểu ra, có chút cảm động, vội nói: “Không cần đâu, quần gia Lâm. Tôi đã có trang phục rồi, những thứ quần áo sang trọng thế này, tôi không thể nhận được. Nếu Mặc Nhật Tỳ trở lại, ông hãy giúp tôi nói lời cảm ơn anh ấy”.

Tiểu thư không nhận? Quần gia Lâm vô cùng kinh ngạc, cô gái này không thích những thứ kia? Quần áo, vàng bạc châu báu đều là những thứ tầm thường, phi tử bên cạnh Vương, ai mà chẳng nghĩ hết cách để leo lên? Vậy mà tiểu thư lại không giống bọn họ.

Ông ta do dự một lúc, mới cung kính nói: “Hay là tiểu thư nói với chủ nhân đi, việc này tôi không quyết được”.

65. Chương 65: Thật Đáng Yêu

“Vậy, vậy khi nào tôi gặp anh ta sẽ nói sau. Quần gia Lâm, tôi muốn về ký túc xá lấy ít đồ, ông có thể nhờ người đưa tôi về được không?” Cô gật gật đầu, rồi tiện thể đưa ra yêu cầu luôn, về gặp Lý Lan, lấy ít đồ, nhân tiện hỏi thăm tình hình của hai người kia, như vậy cô mới có thể yên tâm.

Quần gia Lâm tưởng có chuyện gì, chút chuyện nhỏ ấy không đáng để nhắc tới.

“Tiểu thư, tôi lập tức đi chuẩn bị cho tiểu thư. Hoàng nhi, cô nhớ chăm sóc tốt cho tiểu thư.” Dặn dò Hoàng nhi xong, ông ta lập tức rời đi.

Hoàng nhi vội vàng đi theo Lý Quả, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

“Hoàng nhi, cùng đi xuống thôi”. Một tay cầm tiểu hắc xà, một tay kéo Hoàng nhi, Lý Quả mỉm cười nói.

“Vâng”. Hoàng nhi cực kỳ nghe lời, vội đỡ Lý Quả, cùng nhau đi xuống. Đối với nàng, Lý Quả nói cái gì thì là cái đó!

Hoàng nhi đỡ Lý Quả đi vào phòng khách, sau khi Lý Quả ngồi xuống, nàng mới vội đi pha trà, lấy điểm tâm.

“Tiểu thư, uống trà đi, đây còn có cả điểm tâm nữa.”

Vừa thấy trà và điểm tâm, Lý Quả chợt nhớ ra sau khi mình ngất xỉu, tiểu hắc xà hình như vẫn chưa ăn gì, cô liền cầm một mẫu bánh nhỏ đưa đến bên miệng tiểu hắc xà, dỗ dành: “Đây đây đây, ăn chút đi, mày chắc đói lắm rồi nhỉ!”

Tiểu hắc xà nhìn cô một chút, rồi ngoan ngoãn há mồm, cắn một miếng nhỏ, sau đó lại chậm rãi ăn hết miếng bánh trong tay Lý Quả, ăn xong liền uống ngụm nước cô đưa qua.

Hoàng nhi trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, thật sự không thể tin vào hai mắt mình. Nếu không phải nàng nhanh chóng cúi đầu thì nàng đã sớm thất lễ rồi.

Vương, rất nghe lời! Thật quá khó tin!

Quản gia Lâm cũng nhìn thấy cảnh này, ông ta sợ đến mức quên cả bước đi, mồm há hốc, sau đó lập tức cúi đầu, không dám nhìn tiếp.

Vương, chưa từng bày ra dáng vẻ như thế, chưa một vị phi tử nào có được đặc quyền như vậy. Vương không bao giờ nghe theo sự sắp đặt của bất cứ kẻ nào, Vương luôn luôn cương thế, sẽ không cùng bất kỳ ai thân thiết như vậy.

Tiểu hắc xà thu hết dáng vẻ kinh sợ của hai người vào đáy mắt, nhưng nó cũng chỉ thờ ơ liếc họ một cái, rồi tiếp tục ăn, uống theo ý Lý Quả.

“Không ăn nữa à?”

Mới ăn hết hai miếng bánh nhỏ, tiểu hắc xà liền ngậm miệng, không ăn nữa, chỉ uống thêm chút nước rồi cuộn người, nằm biếng nhác trong lòng bàn tay Lý Quả.

Lý Quả vuốt ve thân thể trơn bóng của nó, bị vẻ mặt thỏa mãn của nó chọc cho buồn cười.

Cô chỉ chỉ vào cái đầu quả dưa, cười nói: “Như một đứa con nít vậy, thật đáng yêu”.

66. Chương 66: Vô Cùng Kinh Hãi

Ai! Những lời kinh động này vừa thốt ra, Hoàng nhi sợ đến nỗi lui về sau vài bước, toàn thân run rẩy, còn quản gia Lâm thì giật bắn cả mình, rồi lại cảm thấy lo lắng cho Lý Quả.

Thế nhưng, khiến bọn họ kinh sợ hơn là, tiểu hắc xà lại rất thoải mái, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

“A, quản gia Lâm, ông quay lại rồi”. Lý Quả đang đùa nghịch với tiểu hắc xà, nghe thấy tiếng bước chân, liền ngẩng đầu lên nhìn. Đúng lúc thấy quản gia Lâm đang lo lắng đứng ở gần đó, không khỏi cười hỏi.

Quản gia Lâm lau mồ hôi lạnh trên trán, vội cúi đầu không dám nhìn Lý Quả, cung kính nói: “Tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong, tiểu thư có thể xuất phát rồi”.

Lý Quả vừa nghe có thể đi rồi, lập tức đứng lên, đi ra ngoài.

“Quản gia Lâm, phiền ông quá. Tôi đi ngay bây giờ đây, chậm tý nữa sẽ không tốt.”

“Tiểu thư đừng khách sáo.”

Quản gia Lâm đi theo sau Lý Quả, vẫy vẫy tay với Hoàng nhi, Hoàng nhi vội chạy theo.

Ngoài biệt thự, có một chiếc xe sang trọng đang đỗ, một người đàn ông trung niên đang cung kính đứng đợi bên cạnh xe.

“Tiểu thư, đi đường cẩn thận, Hoàng nhi sẽ đi cùng với ngài”. Quản gia Lâm dặn dò người lái xe xong, liền quay lại nói với Lý Quả.

Hoàng nhi cũng đi? Không cần phải khoa trương thế đâu, cô thầm nghĩ.

Đang định mở miệng từ chối, nhưng Hoàng nhi lại đỡ lấy cô, không chịu buông tay.

“Tiểu thư, để Hoàng nhi đi cùng ngài, giúp ngài xách đồ, cũng tiện mà”. Quản gia Lâm rất biết quan sát sắc mặt người khác, liếc Hoàng nhi một cái, rồi mới mỉm cười nói với Lý Quả.

“Tiểu thư, để cho em đi đi, em muốn đi cùng với tiểu thư”. Hoàng nhi nhận được ám hiệu của quản gia Lâm, lập tức lắc lắc tay Lý Quả, cầu xin.

Lý Quả rất dễ mềm lòng khi thấy người khác làm như thế, nên đành đồng ý. Nếu có Hoàng nhi đi cùng, thì khi cô trở về ký túc xá chắc cũng không khó chịu lắm.

Thực ra, quản gia Lâm chỉ sợ Lý Quả không quay lại, có Hoàng nhi đi theo, thì tiểu thư vẫn phải trở về thôi.

Xe chở hai người đã đi khuất, quản gia Lâm vẫn đứng bất động ngoài cửa, nhìn theo hướng hai người rời đi.

Đột nhiên, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó, một giọng nói hung dữ truyền vào trong tai quần gia Lâm: “Quần gia Lâm, đó là ai thế? Nơi này chẳng phải không cho người lạ vào sao? Không đứng, hình như là con người”.

67. Chương 67: Nghênh Ngang Kiêu Ngạo

Quần gia Lâm nghe xong, thân thể không nhịn được rung mình một cái, trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét, nhưng che dấu rất tốt, lập tức xoay người, cung kính đối với người mới tới.

“Phu nhân, đó là khách của Vương”. Quần gia Lâm khiêm tốn nói, vẫn cung kính như cũ.

“Con người?” Ngu Cơ không hề tin, ả ta cảm nhận được rất rõ hơi thở của con người, lại thấy quần gia Lâm đối với người kia rất tốt, không khỏi có chút nghi ngờ, khinh miệt nói.

Quần gia Lâm nhướng mày, sao nàng ta có thể nói như thế? Loại thái độ này, nếu mà gặp được tiểu thư, thì nhất định sẽ không có sắc mặt tốt. Lại nghĩ nếu như Lý Quả gặp phải chủ tử này, thì tiểu thư chắc chắn sẽ chịu thiệt rồi.

Ngu Cơ thấy ông ta không hề trả lời mình, liền thấy hơi tức giận. ả ta mới ra ngoài một lúc mà đã xảy ra chút chuyện gì rồi, mà tên nô tài này như đang giấu mình chuyện gì đó.

Khuôn mặt xinh đẹp của ả ta dần lạnh xuống, hung dữ chỉ vào ông ta: “Nô tài to gan, bản phu nhân hỏi ông đó, ông mau nói thật cho bản phu nhân biết, cái người kia là ai? Có quan hệ gì với Vương?”.

ả ta lo nhất là có người chiếm được Vương thì ả ta sẽ mất đi ân sủng, cho nên bằng bất cứ giá nào, ả ta cũng không cho phép bất cứ ai chiếm đoạt Vương, càng không thể để bất cứ kẻ nào thay thế mình, không thể.

Quần gia Lâm bị ả ta quát như vậy, chán ghét trong lòng càng tăng thêm, nhưng bên ngoài vẫn làm ra vẻ sợ sệt, cuống quýt nói: “Phu nhân, nô tài chỉ là người nghe theo lệnh của Vương, đâu dám hỏi đến chuyện của Vương. Nếu phu nhân muốn biết, mời phu nhân đi hỏi Vương, nô tài không dám nói lung tung”.

Chỉ cần ông ta nhắc đến Vương, thì chắc chắn nữ nhân này sẽ không dám đi tìm chủ tử, trừ khi là nàng ta không muốn sống nữa. Chẳng qua cũng chỉ là thân phận phu nhân, vậy mà luôn nghênh ngang kiêu ngạo, hoa tay múa chân, hung ác vô cùng, ông ta đã không vừa mắt từ lâu. Nếu để nàng ta về xà cung thì bọn họ nhất định khổ rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngu Cơ nào dám đi hỏi Mặc Nhật Tỳ. ả ta cũng chẳng phải kẻ ngốc, nô tài còn có thể hù dọa được, chứ sao có thể ngốc ngếch chạy đi tìm Vương, đâu phải ả ta chưa từng thấy qua Vương hỉ nô vô thường.

“Quần gia Lâm, Vương đâu?” Không hỏi được lý do, ả ta cũng có chút nóng vội, nghĩ muốn mau chóng đi hầu hạ Vương cho tốt, để củng cố địa vị của mình.

Quần gia Lâm bĩu môi, nhàn nhạt nói: “Phu nhân, nô tài không biết, Vương cũng không hề nói cho nô tài”.

68. Chương 68: Đồ Cẩu Nô Tài Này

Đồ cẩu nô tài này, hỏi cái gì cũng không biết!

Phối Ngu Cơ suýt chút nữa bị ông ta chọc cho nổ tung, hai tay nắm chặt, cổ nén lửa giận trong lòng. Nếu không phải là sợ Vương bất ngờ xuất hiện ở đây, ả ta đã sớm ra tay rồi, há lại để cho ông ta chống đối như thế sao?

Quản gia Lâm đương nhiên biết mình đã mạo phạm người phụ nữ trước mặt này, nhưng ả ta cũng không dám động vào ông. Bởi vì ông ta là người bên cạnh Vương, nếu ả ta thông minh một chút, tuyệt đối sẽ không dám động tay.

“Được rồi, quản gia Lâm, nếu Vương trở lại thì phải báo cho bản phu nhân một tiếng”. Ngu Cơ đề lửa giận trong lòng xuống, lạnh lùng nói với ông ta, sau đó cao ngạo xoay người rời đi.

Ả ta vừa đi, quản gia Lâm liền ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn thoáng qua hướng ả ta rời đi, không nói câu gì, đi thẳng vào bên trong biệt thự, rồi biến mất trong đó.

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu ạ?” Lần đầu tiên được ra ngoài, Hoàng Nhi hết nhìn đông lại ngó tây, không ngừng tíu tít, giống hệt như một đứa trẻ.

Lý Quả cũng giống như nàng, hết nhìn đông lại ngó tây, muốn nhìn xem đây rốt cuộc là chỗ nào? Có xa thành phố không? Và cô nên đi về như thế nào?

Bên tai truyền đến tiếng nói vui vẻ của Hoàng nhi, cô không nhận được nở nụ cười: “Về trường học của tôi”.

Trường học? Đó là nơi nào vậy? Về mặt Hoàng nhi mờ mịt, nuốt nuốt nước bọt muốn hỏi, nhưng lại nhớ đến lời dặn dò của quản gia Lâm lúc gần đi, nàng liền nuốt trở lại trong bụng.

Không hỏi, không nghe, không xem!

“Tiểu thư, còn xa không ạ?” Hoàng nhi nheo một lúc lâu, vẫn không nhận được hỏi tiếp.

“Không biết, hẳn là không lâu nữa đâu”. Lý Quả nghĩ ngợi một chút mới đáp.

Bởi vì lúc này xe rẽ bẩy, tám lần, đã rời khỏi ngọn núi, cũng chẳng còn thấy biệt thự, mà đường quốc lộ thì đã hiện ra rồi.

Hoàng nhi gật gù đầu, lại tiếp tục rơi vào trạng thái hưng phấn, thiếu chút nữa là dán mặt vào cửa kính thủy tinh luôn.

Qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy cánh cổng đại học, xe rất nhanh đã dừng trước cổng, Lý Quả vội kéo Hoàng nhi xuống.

“Tiểu thư, tôi sẽ đợi ở đây ạ”. Tài xế đứng bên cạnh xe, cung kính nói.

Nhiệm vụ của ông ta là đưa tiểu thư đi, đón tiểu thư về. Nếu tiểu thư không quay về thì ông ta cũng không được đi, nhất định phải chờ tiểu thư về.

“Vâng, tôi biết rồi”. Lý Quả vẫy vẫy với ông ta, nói.

69. Chương 69: Cô Và Anh Ta Sống Chung

“Quả Quả, chị về rồi”. Từ xa, Lý Lan đã nhìn thấy cô, vội vàng chạy tới, ôm chặt Lý Quả.

Đúng là dọa chết cô mà, đi ra ngoài cả một ngày, không trở về cũng chẳng có tin tức, khiến cô vô cùng lo lắng.

“Lan Lan, chị về rồi”. Lý Quả cười tíu tít, kéo tay Lý Lan, rất vui vẻ khi nhìn thấy cô.

Lý Lan vội hỏi tình hình của cô: “Sao rồi? Chị tìm được phòng chưa? Sao đi lâu vậy? Em nghỉ giữa trưa chị sẽ trở về chứ? Chị không về làm em rất lo đó”.

“Cái đó, chị tìm được phòng rồi, vốn định giữa trưa sẽ quay về, nhưng lại có chút việc nên không về được”. Lý Quả suy nghĩ một chút, mới nói tóm tắt cho Lý Lan.

Trong lòng đang do dự xem có nên nói cho cô ấy biết mình ở cùng với Mặc Nhật Tỳ không, lại càng không dám nói, mình nhìn thấy rất, rất nhiều rắc rối, bị dọa ngất xỉu nên không về được.

“Chị trọ ở đâu? Sau này em có thể đến chơi bất cứ lúc nào, thật tốt quá”. Lý Lan cực kỳ vui sướng, lôi kéo cô, lúi rúi không ngừng.

Hoàng nhi tò mò nhìn Lý Lan, vẫn ngoan ngoãn đi theo hai người.

“Chị...” Lý Quả ghen hòng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Song, Lý Lan hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt của Lý Quả, bởi vì cô chợt phát hiện ra khuôn mặt thanh tú của Hoàng nhi vẫn đang đi theo phía sau.

“Woa, chị, cô ấy là ai vậy?”

“Cô ấy là...”

Lý Quả không biết nên giới thiệu Hoàng nhi như thế nào, chẳng lẽ lại nói Hoàng nhi là người hầu của gia đình Mặc Nhật Tỳ, chuyên chăm sóc ỳnh?

“À, em biết rồi, cô ấy là bạn mới của chị, cùng thuê trọ với chị, đúng không?” Lý Lan tự hỏi tự đáp, không đợi Lý Quả trả lời, liền tự suy đoán thân phận của Hoàng nhi.

Lý Quả bị suy đoán của cô làm cho á khẩu, đành gật gật đầu, coi như cô ấy nói cái gì thì chính là cái đó, mình đỡ mất công giải thích.

“Hoàng nhi, đây là Lý Lan, em họ của tôi, cũng là bạn học nữa”. Lý Quả giới thiệu Lý Lan cho Hoàng nhi biết.

Hóa ra là em họ của tiểu thư, vậy nguy rồi, Hoàng nhi vội cung kính nói: “Tiểu thư Lý, tôi là Hoàng nhi, ngài cứ gọi tôi là Hoàng nhi đi”.

“Hoàng nhi? Không cần khách sáo thế đâu, cái gì mà tiểu thư Lý, gọi tôi là Tiểu Lan hoặc Lan Lan là được”. Lý Lan bị dáng vẻ nhã nhặn của Hoàng nhi khiến cho có chút bối rối, vội nói.

Hoàng nhi không dám hỏi lại, đành phải nhỏ giọng đáp ứng.

“Rồi, rồi, Lan Lan, chị về lấy ít đồ. Sau này nếu có tiết chị sẽ trở lại, không có lớp thì chị định đi tìm việc làm”. Lý Quả sợ Lý Lan nghi ngờ, liền vội vàng dời sự chú ý của cô.

Lý Lan nghe xong, trong lòng hơi buồn. Lý Quả chuyển đi, chỉ còn cô đối mặt với hai người Vu Tú Tĩnh và Hà Tiểu Ngân, bình thường quan hệ cũng không tốt lắm, Lý Quả đi rồi, cô liền cảm thấy có chút cô đơn, giống như mất đi chỗ dựa.

“Quả Quả, em không nỡ xa chị.”

Nếu không phải vì hai người kia, sao Quả Quả phải chuyển đi? Đúng là cố ý gây sự, ép chết người ta mà! Hiện tại, Lý Lan thật sự giận hai người kia.

Nghe Lý Lan nói, trong lòng Lý Quả vô cùng khó chịu, hiện giờ mọi chuyện thành ra thế này, khiến cô có chút không kịp trở tay. Cô chưa từng nghĩ đến, tình bạn nhiều năm lại yếu ớt như vậy, trong lòng chua xót, cô ôm lấy Lý Lan, nói: “Chị cũng không nỡ”.

Hoàng nhi đứng một bên, thấy hai người như thế, lập tức đỏ mắt, nước mắt lưng tròng, dáng vẻ như sắp khóc.

Một lúc sau, hai người mới cùng đi về ký túc xá, chỉ có điều, vẫn có rất nhiều người nhận ra Lý Quả, chỉ trỏ, bàn tán không ngừng.

Mặt Lý Quả lập tức đỏ bừng, có chút xấu hổ, nhưng lại chẳng thể biện minh gì. Mãi đến khi về ký túc xá vắng người, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lan Lan, cô ấy thế nào rồi?” Lý Quả lấy tiểu hắc xà từ trong túi ra, đặt lên giường, sau đó bắt đầu thu dọn quần áo, đồ dùng cá nhân của mình, vừa sắp xếp vừa hỏi.

Lý Lan rót trà cho Hoàng nhi xong, liền ngồi xuống, nhìn Lý Quả thu dọn đồ đạc, thờ ơ nói: “Không có việc gì, chắc là xuất viện rồi, chị không cần quan tâm đâu, không liên quan đến chị mà”.

Ngừng một chút, Lý Quả thăm thở dài, tất cả mọi chuyện đều như một giấc mơ, có lúc cô không thể chấp nhận nổi.

“Dù sao thì chị cũng có liên quan, bây giờ bọn họ không sao nữa, chị cũng yên tâm, ít nhất là an lòng.”

“Tiểu thư, để em sắp xếp cho”. Hoàng nhi mở to hai mắt, mù mờ đứng nghe. Lúc thấy Lý Quả tự mình động tay, không chút nghĩ ngợi vội đi đến bên cạnh, nhận lấy mấy thứ trên tay Lý Quả, nói.

Tiểu thư? Lý Lan mở to hai mắt, cảm thấy cách gọi này thật kỳ lạ.

“Hoàng nhi, cô cứ ngồi đi, cô không biết sắp xếp đồ của tôi thế nào, cũng không biết tôi muốn lấy cái gì, cô cứ ngồi nhìn là được rồi. Lát nữa cô còn phải xách đồ giúp tôi đó”. Lý Quả vội ngăn cản Hoàng nhi, cô thật không quen sai khiến người khác.

“Tiểu thư, được rồi ạ”. Hoàng nhi đành phải bỏ đồ trong tay xuống, đứng sang bên cạnh, nhìn Lý Quả.

Lý Lan hết nhìn Lý Quả, lại nhìn Hoàng nhi, đây một bụng nghi vấn, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

“Chị, vì sao cô ấy lại gọi chị là tiểu thư?” Cô cố bấu môi, ý chỉ Hoàng nhi.

Lý Quả biết không thể giấu nữa, không nói thật với cô thì sớm muộn gì cô cũng biết, dù sao vẫn là chị em, cô không thể lừa cô ấy được.

“Lan Lan à, thật ra chị không hề thuê phòng trọ, chị ở nhờ nhà Mặc Nhật Tỳ, Hoàng nhi là người hầu nhà anh ta, theo về giúp chị lấy đồ.”

Hả! Lý Lan nghe xong, mồm há hốc, vẻ mặt khó tin nhìn Lý Quả, vài giây sau mới tiêu hóa được lời của cô, vội đứng bật dậy, run run chỉ vào cô, hét lớn: “Chị, chị ở chung với anh ta?”

Đừng! Mặt Lý Quả lập tức đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa lo lắng. Chỉ có điều, đó cũng tính là ở chung sao? Chỉ cùng một mái nhà thôi mà, song, đúng là có chút mờ ám nhỉ?

“Nhà anh ta rất lớn, có rất nhiều phòng, chị chỉ ở tạm thôi mà”. Cô thật không biết nên giải thích thế nào, có cảm giác như mình càng lau càng đen.

“Sao chị lại nghĩ tới chuyện đến ở nhà anh ta? Chị không sợ sẽ biến giả thành thật à?” Lý Lan kinh ngạc một lúc, sau đó khó hiểu hỏi.

Cô cảm thấy chị họ vẫn không mấy thiện cảm với Mặc Nhật Tỳ, vậy mà có thể đến ở nhà anh ta?

Lý Quả nghĩ ngợi một chút, đành phải kể hết chuyện gặp được Mặc Nhật Tỳ, cùng những chuyện trải qua gần đây. Nhưng cô không hề nhắc đến chuyện mình nhìn thấy hàng ngàn con rắn, chuyện mình ngất xỉu, và đương nhiên cả chuyện Mặc Nhật Tỳ thật sự rất giàu.

“Hóa ra là vậy, xem ra anh ta đối xử với chị rất tốt, chị, nhớ phải nắm thật chắc đó”. Lý Lan nghe xong, chẳng những không phản đối, mà còn cổ vũ Lý Quả phải biết tận dụng, còn kèm thêm vẻ mặt hâm mộ.

Lúc này, Hoàng nhi vẫn đứng yên một chỗ, vội chen vào: “Tiểu thư Lý, chủ nhân rất tốt với tiểu thư”. Bọn họ đều nhìn ra được, tiểu thư là người rất quan trọng.

Lý Quả nhất thời xấu hổ, không biết nên nói gì cho phải.

“Chị, chị thật là hạnh phúc”. Lý Lan có chút thương cảm nói.

Người ngốc có ngốc phúc! Lý Quả vừa lương thiện lại không thích tranh với người, chính chị ấy không biết mình có phúc mà thôi.

“Lan Lan, đừng nói lung tung, chị với anh ta không có gì cả. Chị chỉ ở tạm thôi, đến khi tìm được việc, chị sẽ chuyển đi.”

Lý Quả có chút dở khóc dở cười, sao cô lại chẳng cảm nhận được hạnh phúc nhỉ? Tất cả chỉ là trùng hợp thôi mà!

Hoàng nhi không thể nghe lọt nữa, lập tức kéo kéo ống tay áo của Lý Quả, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Tiểu thư, chủ nhân đối với ngài rất tốt mà, vì sao ngài lại muốn chuyển đi nữa?”

“Cái, cái này, cô chưa hiểu được đâu, được rồi, cô ngoan ngoãn ngồi chờ đi, tôi sắp xong rồi”. Cô thấy Hoàng nhi rất khờ khạo, lại sợ cô bé nói ra những điều kỳ quái, vội vàng đỡ cô bé ngồi nghỉ ngơi.

Hoàng nhi bị Lý Quả đẩy đến bên cạnh Lý Lan, bị bắt ngồi xuống, vẻ mặt có chút bất an.

“Cô ấy làm sao thế? Ngồi một lúc cũng không được à? Cô ấy vội về sao?” Lý Lan nhìn dáng vẻ lo lắng của Hoàng nhi, kỳ quái hỏi.

Đúng là quá quý củ, chẳng lẽ phép tắc của nhà giàu rất nghiêm sao? Người hầu không được tự do à?

“Đâu có, cô ấy là như vậy đấy”. Lý Quả thật sự hết cách với thái độ kinh sợ của Hoàng nhi, cảm thấy Hoàng nhi rất có tính nết.

Lý Lan không nói thêm gì nữa, cũng bắt tay thu dọn giúp Lý Quả.

Trong lúc ba người đang bận rộn trong phòng thì Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân cũng chậm rãi đi về ký túc xá. Vừa vào cửa liền thấy được ba người, lập tức biến sắc mặt.

Nghe thấy tiếng bước chân, cả ba cùng quay lại, phát hiện hóa ra là hai người, liền cảm thấy hơi ngượng ngùng. Bầu không khí tự nhiên lúc trước lập tức biến mất chẳng thấy tăm hơi, tất cả đều im lặng.

“A, tôi còn tưởng là ai? Còn dám quay về à.” Hà Tiểu Ngân vừa thấy kẻ thù liền đỏ hết cả mắt, hung dữ nói.

Sắc mặt Lý Quả thay đổi, cúi đầu tiếp tục thu dọn, nhưng trong lòng vô cùng khó chịu.

Lý Lan vội đứng dậy, mỉm cười nói: “Hai người về rồi, không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi!”

Cô vẫn đảm nhận chức hòa giải, song trong lòng rất rõ ràng: trong chuyện này, chị họ mình quá oan ức rồi.

Hoàng nhi lập tức phát hiện có chút không thích hợp, nghi ngờ nhìn Lý Quả đang cúi đầu dọn dẹp đồ đạc, lại nhìn dáng vẻ hung ác của hai cô gái xa lạ kia, trong lòng cảm thấy hơi tức giận.

70. Chương 70: Tôi Liều Mạng Với Cô.

“Cái gì gọi là ‘không có việc gì thì tốt rồi’? Hiện tại thì có đấy, sao cô không hỏi cô ta xem, có phải Tú Tình suýt nữa mất mạng vì cô ta không?” Hà Tiểu Ngân nhất định đem chuyện này đổ hết lên đầu Lý Quả, chết cũng không tha.

Lý Lan vốn định cãi lại, nhưng lại bị Lý Quả kéo kéo góc áo, ý bảo đừng nên quá khích, dù sao thì mình vẫn đang ở đây, nếu trở mặt sẽ không hay.

Hành động nhỏ của Lý Quả đều rơi vào trong mắt Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân, Hà Tiểu Ngân lại càng thêm hung dữ.

Cho rằng Lý Quả đuối lý, nên vội buông tay Vu Tú Tình ra, lập tức vọt đến trước mặt Lý Quả, chỉ vào mũi cô, chửi ầm lên: “Hồ ly tinh, giầu cũng kỹ đó, nhiều năm như vậy cũng chưa thấy được bộ mặt thật của cô, giờ lại dám sau lưng chúng tôi, đúng là đồ dê tiện, vô liêm sỉ!”

“Tôi không có, tôi chẳng làm cái gì cả”.

Lý Quả vốn muốn cố chịu đựng, thế nhưng bọn họ lại chẳng buông tha cô. Hiện tại, cô ra đi còn chưa được sao, còn muốn cô gánh trên lưng một đồng tội danh lớn như vậy à? Cô chưa bao giờ biết con người cũng có thể ích kỷ đến mức đó?

Vì một người đàn ông, bạn bè thân thiết liền trở mặt, nói trắng thành đen. Không hề làm gì, chẳng hề nói gì, vậy cũng chẳng được sống yên ổn, cô làm người thất bại đến vậy à? Đột nhiên, trong lòng cô dâng lên một nỗi đau thương.

“Không có mới lạ, cô cố ý, cố ý hại chết chúng tôi, cô là hung thủ, tội phạm giết người”. Hà Tiểu Ngân càng nói càng kích động, nước bọt đều bắn hết lên mặt Lý Quả, ánh mắt trợn to như chuông đồng, hệt như muốn cắn nuốt cô.

Lý Quả bị cô dọa cho vấp ngã, vẻ mặt khó tin nhìn cô, nửa chữ cũng không thốt ra được.

Lý Lan không dám tiến lên giúp đỡ, chỉ có thể lo lắng suông trong lòng.

Lúc này, Hoàng nhi thấy tiểu thư nhà mình bị người ta bắt nạt, lại càng thêm tức giận, vụt một cái đứng lên, chạy đến bên cạnh hai người. Nàng dùng sức đẩy ngã Hà Tiểu Ngân đang hung dữ, kiêu ngạo, sau đó hai tay chống nạnh, che ở trước mặt Lý Quả, nổi giận nhìn Hà Tiểu Ngân.

“Cô dám bắt nạt tiểu thư nhà tôi, tôi liều mạng với cô!”

Hà Tiểu Ngân bất ngờ bị người đẩy ngã, vẫn chưa nhìn rõ là ai, lại nghe được tiếng gầm giận dữ, liền giật bắn cả mình. Sau khi hoàn hồn nhìn lại, mới biết đó là một cô gái xa lạ, khuôn mặt thanh tú, đang tức giận nhìn mình chằm chằm.

“Cô là ai? Là người cô ta tìm đến để giúp sao? Việc này không liên quan đến cô, cô màu tránh ra.” Hà Tiểu Ngân khinh thường nói.

Nếu đổi lại là một người đàn ông, cô chắc sẽ không dám như thế, nhưng trước mặt chỉ là một cô bé nhỏ xinh, cô hoàn toàn không sợ.

71. Chương 71: Cô Sai Rồi, Hoàn Toàn Sai Rồi

Hoàng nhi vô cùng tức giận, mắng nàng thì được, nhưng không được mắng tiểu thư của nàng, nàng không cho phép.

“Tôi là Hoàng nhi, không cho phép cô mắng tiểu thư nhà tôi”. Hoàng nhi đứng thẳng tắp trước mặt Lý Quả, tuy thân hình nhỏ bé, nhưng khí thế rất hùng hổ, hoàn toàn chẳng sợ Hà Tiểu Ngân.

“Tiểu thư nhà cô? Ha ha, hừ, buồn cười thật, cô ta thành tiểu thư nhà người ta từ khi nào vậy? Sống cùng đại gia rồi hả?” Hà Tiểu Ngân càng xem thường Lý Quả đang trốn sau lưng người khác, đáng về kia càng chọc cô thêm tức giận.

Hoàng nhi không biết ‘sống cùng đại gia’ là cái gì, nhưng cũng hiểu được những lời này không hay ho gì. Nàng không hề có một chút thiện cảm với hai người trước mắt này, lạnh lùng như sương mây, nàng cảm giận nói: “Không cho cô cười tiểu thư nhà tôi, ngài ấy là người tốt”.

Ai ngờ, lời của nàng lại càng khiến cho Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình cười khẩy, vẻ mặt hai người đều là khinh thường.

“Cô ta là người tốt? Ha ha ha, chỉ sợ là truyện buồn cười nhất đi. Em gái à, cô bị lừa rồi, cô ta là kẻ đại lừa đảo, đừng bị đáng về đáng thương của cô ta đánh lừa, cẩn thận có ngày bị đâm sau lưng đó”. Rốt cuộc, Vu Tú Tình cũng chẳng chịu yếu thế, cười lạnh nói.

Hoàng nhi cuống lên, nàng cảm thấy được không phải là như vậy, không phải như vậy. Nàng không có nhìn lầm người đâu, tiểu thư vô cùng lương thiện, không hề kiêu ngạo, đến cả quản gia Lâm cũng đối xử rất tốt với tiểu thư, tiểu thư không phải là kẻ lừa đảo mà.

“Các người nói dối”. Nàng gầm lên, giận đến nổi siết chặt nắm tay.

Lý Quả vẫn im lặng, không phải cô không tức giận, mà là quá bi ai. Bọn họ gần như là thanh mai trúc mã, vậy mà trở thành thế này, lòng của cô có bao nhiêu đau xót, bao nhiêu lạnh lẽo, chỉ sợ chỉ mình cô biết mà thôi. Lời nói của Hoàng nhi, làm cho cô vừa buồn vừa cảm động.

“Cô ta là kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo, đại lừa đảo”.

Hà Tiểu Ngân mắng nhiều thành nghiện, sau khi Vu Tú Tình mắng xong, cô liền tiếp lời, như muốn phát tiết hết lửa giận cùng ghen tỵ trong lòng.

“Không phải, không phải, tiểu thư không phải!” Hoàng nhi cũng rất mạnh mẽ, chống nạnh cùng đối chọi với hai người, giống như gà mẹ đang che chở cho con mình.

Rốt cuộc, Lý Quả không nghe nổi nữa, cô đã đấu tranh rất lâu, ản nhĩn quá nhiều. Cô vốn cho rằng mình rời đi thì mọi chuyện sẽ dần lắng xuống, tuy không thể giống như lúc trước, ít nhất cũng sẽ chẳng giống hiện tại. Chỉ có điều, cô đã quá ngây thơ, toàn tự cho là mình đúng, hoàn toàn khinh thường bọn họ rồi.

“Đủ rồi!”

72. Chương 72: Mạnh Mẽ Phản Kích

Một tiếng rống to bất ngờ vang lên khiến ọi người ngảy ra như phồng, mọi ánh mắt đều dồn vào Lý Quả, có chút hốt hoảng.

Lý Quả bình tĩnh liếc bọn họ một cái, giống như tiếng rống long trời lở đất vừa rồi không phải do cô phát ra, nó chỉ là ảo giác. Nhưng ánh mắt kia lại vô cùng kiên định, không vui không buồn.

“Tôi có nợ các cô cái gì sao?” Lý Quả lạnh lùng nói.

Cô chịu đủ rồi, nghe đủ rồi, cô không nhịn nổi nữa, đau thương cũng được, trái tim bằng giá cũng chẳng sao, có lẽ cô đã từng hy vọng xa vời, để rồi phải thất vọng tràn trề.

Hiện giờ cô đã phát hiện ra, chỉ mình cô tình nguyện, chỉ mình cô ngốc nghếch mà thôi.

Nếu là lúc trước thì hai người họ chắc chắn sẽ phản bác lại câu nói này, nhưng hiện tại, nhìn thấy Lý Quả lạnh lùng như biến thành người khác, bọn họ lại chẳng dám lên tiếng. Lo lắng bắt đầu nhen nhóm, lòng tin có chút dao động.

”Tôi sai à? Cái gì hai người cũng để tôi làm, hai người thích anh ta không sai, thế nhưng anh ta không thích hai người thì sai sao? Tôi không ngờ các người vì một người đàn ông mà đối xử với tôi như vậy. Lúc trước là ai nói phải nuôi răn giúp anh ta? Kết quả thì sao? Toàn bộ đều giao cho tôi. Vì muốn lấy lòng đàn ông, kết quả vừa phí sức lại chẳng được gì, người ta không cảm động thì đổ hết lên đầu tôi, có quá bất công không?”

Tôi ở cùng người ta thì có lỗi với các người? Là tôi xúi giục hai người đi mò kim cương à? Là tôi cổ vũ hai người thích anh ta à? Là tôi xúi giục anh ta không thích các người sao? Cái gì cũng là tôi, hai người làm như vậy có thấy quá đáng không? Tìm lại lương tâm của các người đi, nhớ kỹ, người đang làm, trời đang nhìn!”

Cô lạnh lùng nói, vẫn nhìn thẳng vào mắt hai người, lần này chẳng còn chút ảo tưởng nào, trong lòng cũng không vương bận bất cứ trách nhiệm gì, cho nên lời lẽ rất nghiêm khắc.

Lý Quả vừa dứt lời, mọi người đang đứng ngoài cửa hóng chuyện không khỏi sửng sốt, lúc này mới hiểu ra mình toàn nghe tin vĩa hè, hoàn toàn không biết những chuyện đã xảy ra, hóa ra đây mới là sự thật.

“Hóa ra là như vậy!”

“Vậy mà còn đổ oan cho người.”

“Nghe nói bọn họ từng là bạn tốt, không ngờ chỉ vì một người đàn ông, mà bạn tốt lại thành như thế.”

“Đổ oan cho người tốt.”

“Đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ giống như cô ấy vậy.”

Những lời này đều rơi vào trong tai Vu Tú Tĩnh và Hà Tiểu Ngân không sót một chữ, sắc mặt hai người lúc xanh lúc trắng, có chút bối rối, nhất thời không biết nên nói gì, cứ dùng ánh mắt tức giận cùng căm giận nhìn Lý Quả.

73. Chương 73: Cô Không Dễ Bắt Nạt

“Cô, cô nói lung tung, chúng tôi không hề đối xử như thế với cô”. Dưới áp lực cường đại của quần chúng, Hà Tiểu Ngân đối lòng phủ nhận, song lời nói của cô có bao nhiêu sức thuyết phục cũng không rõ.

Lý Quả vẫn lạnh lùng nhìn hai người, trong mắt chỉ có khinh thường, không chút đồ kỵ, chẳng chút lưu luyến. Sự hèn mọn của cô, bọn họ không quý trọng, cho nên cô sẽ không hy vọng xa vời nữa.

Vu Tú Tình u ám nhìn Lý Quả, biết dưới tình huống này sẽ không nói lại được cô, liền kéo Hà Tiểu Ngân đứng bên cạnh, ý bảo đừng đấu với Lý Quả nữa. Dù sao sau này cũng còn nhiều cơ hội, bọn họ cô lập cô ta, từ từ vấy bẩn thanh danh của cô ta, xem cô ta còn hung dữ được không?

Hà Tiểu Ngân bị Vu Tú Tình kéo lại, rốt cuộc có bậc thang để bước xuống, thở phào, cảm giận nhìn Lý Quả, rồi cùng Vu Tú Tình về giường của mình, không nói nữa.

Lý Quả thở phào một cái, tuy thấy trong lòng trống rỗng nhưng vẫn kiên định, chỉ có đáng tiếc, không chút thương hại.

“Tiểu thư”. Hoàng nhi có thể cảm nhận được sự mất mát của cô, vội tiến lên đỡ Lý Quả, lo lắng gọi.

Lý Lan trốn mắt há mồm nhìn bọn họ, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn. Đột nhiên cô cảm thấy mọi người đã thay đổi, không còn là bạn bè quen thuộc nữa, mặc kệ là ép buộc hay tự nguyện, tất cả đều thay đổi rồi. Lý Quả luôn bình lặng vậy mà cũng có lúc phát hỏa, song cô lại cảm thấy Lý Quả nên như thế, sẽ không chịu thiệt, không bị tổn thương.

Tiểu hắc xà nhàn nhã nằm trên giường Lý Quả, lúc nghe thấy Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân đả kích Lý Quả, nó hơi động thân thể, mắt rần lạnh buốt nhìn chằm chằm vào hai người. Chỉ có nó mới có thể bắt nạt Lý Quả, bọn họ không được phép.

Sau đó, nghe thấy lời nói kia của Lý Quả, nó liền trợn to hai mắt, lần đầu tiên phát hiện ra cô cũng có lúc hung dữ như thế.

“Hoàng nhi, chúng ta thu dọn xong, lập tức đi ngay”.

Hiện tại, cô không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa, nhân lúc trời còn chưa tối, cô chỉ muốn lấy đồ rồi nhanh chóng rời đi. Cô sẽ mãi mãi mất hứng khi nhìn thấy bọn họ.

Hoàng nhi nhu thuận đáp lại, sau khi Lý Quả sắp xếp xong, liền xách một túi lớn.

“Lan Lan, bọn chị đi đây”. Lý Quả đặt tiểu hắc xà trong tay, tay kia xách một túi lớn, nhẹ giọng nói với Lý Lan.

Lý Lan vô cùng nuối tiếc, vẫn phải gật đầu, nói: “Em sẽ dõi theo chị”.

Lý Quả khẽ gật đầu, cũng chẳng thèm liếc Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân một cái, liền dẫn theo Hoàng nhi rời khỏi ký túc xá, đi về phía cổng trường.

74. Chương 74: Trở Về Là Tốt Rồi

“Tiểu thư, bọn họ thật xấu mà!” Hoàng nhi xách theo túi lớn túi bé, đi ở phía sau, không nhận được oán giận, vẻ mặt rất mất hứng.

Lý Quả chỉ biết cười khổ, nếu cô ấy biết trước đây bọn họ rất thân thiết, không biết sẽ nghĩ thế nào, có lẽ là rất khó hiểu.

“Tiểu thư, sau này không phải nhìn thấy bọn họ nữa rồi”. Hoàng nhi có thể cảm nhận được trong lòng Lý Quả đang rất buồn, vô cùng chân thành nói.

Hiện tại, sao có thể nói không thấy thì sẽ không gặp chứ, cô thật sự không muốn gặp lại bọn họ, tránh được thì cứ tránh thôi.

“Tôi biết rồi”. Lý Quả mỉm cười với Hoàng nhi, đồng ý nói.

Hoàng nhi nghe xong, vô cùng vui mừng. Nàng hy vọng tiểu thư sẽ vui vẻ, càng hi vọng tiểu thư sẽ hạnh phúc, bởi tiểu thư là người tốt, mới nhìn thoáng qua nàng đã thích tiểu thư rồi.

Từ xa, tài xế đã nhìn thấy hai người, lập tức xuống xe, vội vàng chạy tới, xách đồ cho hai người. Sau khi đợi hai người lên xe xong, mới khởi động xe trở về.

Gần nửa tiếng sau, rốt cuộc các cô cũng trở lại biệt thự, trời cũng vừa sẩm tối. Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, vô cùng tĩnh lặng, quản gia Lâm đã đứng trước cửa biệt thự, tươi cười chào đón Lý Quả.

“Tiểu thư, ngài trở lại rồi”. Vừa thấy Lý Quả bước ra, quản gia Lâm lập tức nghênh đón, cung kính hỏi thăm.

Lý Quả thấy ông ta, trong lòng chợt ấm áp, cười nói: “Đúng vậy, quản gia Lâm, chúng tôi về rồi”.

“Chủ nhân đang đợi tiểu thư cùng dùng bữa, tiểu thư mau vào đi, đồ cứ để bọn họ sắp xếp”. Quản gia Lâm bước sang bên, vươn tay làm tư thế mời, cung kính nói.

Mặc Nhật Tỳ về rồi? Lý Quả hơi sửng sốt, sau đó liền mỉm cười, gật đầu. Nghe theo lời quản gia Lâm, Lý Quả nhanh chóng bước vào, dù sao thì đây vẫn là nhà người ta, cô không thể tùy ý được.

Hoàng nhi và quản gia Lâm lập tức đi theo sau, cùng bước vào biệt thự, đi thẳng tới phòng khách.

“Quả Quả, em về rồi!” Mặc Nhật Tỳ vô cùng dịu dàng nói, đặt tờ báo xuống, hẩn đứng dậy, đi về phía cô.

Lý Quả có chút ngượng ngùng khi nhìn thấy anh ta, chợt nhớ tới lời Lý Lan nói, tim cô dường như đập rộn lên, liếc Mặc Nhật Tỳ một cái, lại cúi đầu, khẽ nói: “Tôi đã trở về”.

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ lóe lên, hẩn liền nắm lấy tay cô, dắt cô đi về phía phòng ăn.

“Trở về là tốt rồi!”

75. Chương 75: Nữ Nhân Hung Dữ

Đừng! Nghe được câu nói ấm áp như vậy, Lý Quả chỉ cảm thấy có một luồng khí nóng lan khắp cơ thể, làm cho cô tủi thân muốn òa khóc. Hốc mắt chợt đỏ lên, nếu không phải sợ dọa người khác, thì Lý Quả đã để nước mắt rơi xuống rồi.

“Quản gia Lâm đặc biệt chuẩn bị cho em một bữa tối phong phú thế này, em nhất định phải ăn nhiều một chút, đừng để ông ta thất vọng.” Mặc Nhật Tỳ kéo cô ngồi xuống ghế, chỉ vào một bàn mỹ vị, cười nói.

Lý Quả nghe xong, vô cùng xúc động, mỉm cười, nói với quản gia Lâm: “Cảm ơn quản gia Lâm, tôi lại gây thêm phiền toái cho ông rồi”. Cô hơi bối rối, thật sự không biết nên diễn tả như thế nào, tay chân càng thêm luống cuống.

Quản gia Lâm hơi khom lưng, cung kính nói: “Tiểu thư, xin đừng khách sáo, đây là chuyện tôi phải làm”.

Thật ra, ông ta không hề chuẩn bị những món này, là chủ tử tự mình căn dặn mà? Ngại ngùng liền kéo ông ta ra làm thế thân, chỉ có điều, chủ tử đối với tiểu thư đúng là quá tốt.

“Được rồi, đừng khách sáo nữa, nơi đây chính là nhà của em, không cần kiêng kỵ nhiều thế đâu”. Mặc Nhật Tỳ gấp rau cho cô, dịu dàng nói.

Lý Quả khẽ gật đầu, sau đó cúi mặt, lặng lẽ ăn những món mà Mặc Nhật Tỳ gấp ình. Có lẽ ngoại trừ cha mẹ ra, thì cũng chỉ có anh ta đối tốt với cô thôi.

“Sao lại không gọi bản phu nhân dùng bữa?” Một thanh âm cao vút, giận dữ bất ngờ truyền đến từ phòng khách, tiếp đó là tiếng bước chân đang tiến về phòng ăn.

Quản gia Lâm biến sắc, lập tức rời khỏi phòng ăn, đi về phía phát ra tiếng bước chân. Chỉ một lúc sau, ông ta đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Phu nhân, chủ nhân đang ở bên trong”. Có thể nghe được rất rõ giọng nói gấp gáp của quản gia Lâm, ông ta muốn ngăn Ngu Cơ, khuyên ả ta đừng xông vào.

Song, Ngu Cơ lại chẳng thèm nghe, tức giận gầm lên: “Đồ tiện nô tài, mau cút ngay, đừng có ngăn bản phu nhân. Bản phu nhân muốn gặp chủ tử, người còn ngăn cản nữa, bản phu nhân sẽ đánh chết người”. Vì sao không để ả ta gặp Vương, nhất định là chủ ý của những người này.

Quản gia Lâm hơi nhíu mày, ả ta sao cứ không phân rõ phải trái như thế chứ? Ả cứ như vậy chỉ càng làm Vương thêm chán ghét thôi, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ phải trả giá.

“Phu nhân, chính chủ nhân đã dặn như thế”. Ông ta hạ mắt xuống, đúng mực nói.

“Ta không tin, ta không tin”. Ngu Cơ đẩy ông ta ra, hốt hoảng kêu to, nói xong, liền xông vào.

76. Chương 76: Cưng Chiều Thì Thế Sao?

Tiếng cãi nhau bên ngoài khiến Lý Quả có chút tò mò, cô cũng chưa gặp qua nhiều người ở đây, nên không biết cô gái bên ngoài kia là ai? Cô trộm liếc Mặc Nhật Tỳ mặt không đổi sắc một cái, rồi miên man nghĩ.

Hiện tại, Mặc Nhật Tỳ rất không vui, nữ nhân kia càng ngày càng không biết chừng mực, nữ nhân đều như vậy ư? Mới cưng chiều một chút, đã nghĩ rằng mình có thể bay lên cành cao làm Phượng Hoàng rồi sao? Cô ấy cũng sẽ như thế chẳng?

Hắn liền hướng tầm mắt của mình về phía Lý Quả đang yên lặng ăn cơm.

Lý Quả đương nhiên cảm nhận được ánh mắt của Mặc Nhật Tỳ, nhất thời cảm thấy toàn thân hơi bối rối, không hiểu vì sao anh ta lại nhìn mình như thế?

“Chủ nhân, chủ nhân, quản gia Lâm không cho thiệp vào.” Cuối cùng, Ngu Cơ cũng xông vào, vừa thấy Mặc Nhật Tỳ, ả ta lập tức nhào đến, ngã vào người hắn, vô cùng tủi thân nói, đáng vẻ như muốn rơi lệ.

Quản gia Lâm chật vật đi theo sau, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng chỉ dám im lặng cúi đầu, đứng ở bên cạnh.

Mặc Nhật Tỳ liếc nữ nhân trong lòng mình một cái, không nói câu gì.

“Chủ nhân, Ngu Cơ rất nhớ ngài.” Nói xong, nước mắt Ngu Cơ như những hạt châu bị đứt ầm ầm rơi xuống, đáng vẻ “lê hoa đới vũ” kia làm cho người ta đau lòng không thôi.

Lý Quả tò mò nhìn cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện này, thầm suy đoán quan hệ giữa hai người. Chỉ là, nghe những lời vừa rồi, thì có lẽ cô ấy là người phụ nữ của Mặc Nhật Tỳ.

Cô biết mà, một người vừa giàu có vừa đẹp trai, thì sao có thể chưa có người yêu cơ chứ? Người khác tin, cô cũng không tin.

“Cô tới đây làm gì? Ta đâu có cho cô tới.” Hai câu nói lạnh lùng thốt ra từ miệng hắn, không hề có chút độ ấm, hắn cũng chẳng thèm liếc ả ta một cái.

Những lời này vừa thốt ra, trong lòng quản gia Lâm và Ngu Cơ đều cảm thấy lạnh lẽo, bọn họ cảm thấy hình như Vương đang rất tức giận, cực kỳ không vui.

Ngu Cơ rùng mình một cái, vội vàng rời khỏi người hắn, lập tức đứng thẳng người, cúi đầu, kinh sợ nói: “Ngu Cơ không nhìn thấy chủ nhân, nên mới muốn gặp chủ nhân, xin chủ nhân tha tội, Ngu Cơ không hề cố ý”.

“Quản gia Lâm, mau đưa cô ta đi đi”. Tầm mắt Mặc Nhật Tỳ vẫn chiếu lên người Lý Quả, chỉ là mệnh lệnh lạnh lẽo như vậy, hoàn toàn không thương tiếc gì đối với cô gái yếu đuối, xinh đẹp này.

77. Chương 77: Trời Ạ, Cô Ăn Thịt Rắn Rồi

“Vương, không, chủ nhân, Ngu Cơ sai rồi, xin chủ nhân đừng đuổi Ngu Cơ đi!” Ngu Cơ bất ngờ khóc rống lên, quỳ xuống đất, rất hoảng sợ, bất an, kinh hãi, vội cầu xin.

Quản gia Lâm lập tức bước đến, kéo ả ta lên, một câu cũng chẳng dám nói, trực tiếp kéo ra khỏi phòng ăn.

“Mặc Nhật Tỳ, cô ấy cũng đâu có làm gì, hay để cho cô ấy vào đây ăn cơm đi.” Lý Quả chưa từng gặp loại chuyện này, nghĩ rằng bởi vì mình nên nhất thời hơi lo lắng, nhỏ giọng khuyên.

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ lóe lên, khuôn mặt chợt thay đổi, khẽ mỉm cười, dịu dàng nhìn dáng vẻ lo lắng của cô: “Cô ta cố tình gây sự, Quả Quả đừng để ý tới cô ta nữa, đây, ăn cái này đi, ngon lắm”. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, hắn lại gấp thêm đồ ăn cho cô.

Cô còn nói thế nào được nữa? Lý Quả liền im lặng, nhìn dáng vẻ như không muốn nghe của Mặc Nhật Tỳ, cô đành phải tiếp tục ăn cơm.

Sống dưới mái hiên của người khác không thể không cúi đầu, hơn nữa, đây là việc nhà của anh ta, cô không quản cũng không được phép quản.

Một lúc sau, quản gia Lâm lặng lẽ bước vào, ông ta vẫn cung kính đứng ở chỗ cũ.

“Sao anh không ăn?” Cô ăn một lúc lâu rồi, mới phát hiện Mặc Nhật Tỳ vẫn chưa động đũa, cô hơi tò mò, ngượng ngùng hỏi.

Mặc Nhật Tỳ chỉ cười, lại gấp thêm đồ ăn cho Lý Quả, thấy cô nuốt vào, mới chậm rãi nói: “Tôi không thích, những đồ này tôi đều không thích ăn”.

“Vì sao?” Lý Quả vừa ăn vừa khó hiểu hỏi.

Cô cảm thấy ăn rất ngon mà, cô chưa từng nếm qua những món ăn vừa ngon lại vừa tinh xảo đến vậy, khiến tâm tình cô rất tốt, khẩu vị cũng tăng lên.

“Bởi vì...” Mặc Nhật Tỳ cố ý ngập ngừng, dưới ánh mắt nghi ngờ của Lý Quả, hắn mới cười thần bí, thông thả nói: “Bởi vì những món này đều làm từ rắn, da rắn, mật rắn, thịt rắn...”

“Oe...” Không đợi Mặc Nhật Tỳ nói hết, đang ăn nhiệt tình, Lý Quả chỉ cảm thấy một luồng khí đầy ghê tởm từ dạ dày hướng lên, mặt biến sắc, lập tức phun hết tất cả những gì vừa ăn ra.

Trời ạ, cô đã ăn rắn sao? Nhớ đến bầy rắn vừa nhìn thấy hôm nay, Lý Quả lập tức choáng váng.

Thật quá biến thái, quá đáng ghét mà! Toàn thân run rẩy, cô lại không nhịn được muốn nôn hết ra.

78. Chương 78: Biến Thái

“Anh, anh...” Lý Quả vừa nôn vừa tức giận chỉ vào Mặc Nhật Tỳ, thân mình run rẩy, cảm thấy thật lạnh lẽo.

Mặc Nhật Tỳ chỉ cười mỉm, dù sao hắn đã quyết định, từ hôm nay trở đi, cô đã bước vào đây rồi, thì đừng hồng nhĩ ra ngoài nữa. Bây giờ, trò chơi của hắn sẽ bắt đầu.

“Chẳng phải em vừa mới nói ăn ngon sao? Sao giờ lại nôn hết rồi? Không thích à?” Hắn lại gấp thêm những món tinh xảo vào bát của cô, cười nói, giống như không thấy cô nôn ra những thứ kinh khủng kia.

Biến thái! Trong lòng Lý Quả chỉ có mỗi suy nghĩ này, cô thật sự buồn nôn, chỉ cần nghĩ đến mình đã ăn những con rắn sắc sỡ sắc màu kia, cô liền muốn phun ra, toàn thân nổi hết da gà.

“Không cần.” Cô vừa phun vừa muốn tránh xa những món ăn tinh xảo kia.

Mặc Nhật Tỳ vẫn mỉm cười, nhìn dáng vẻ chật vật của Lý Quả.

Trong bụng có cái gì đều tuôn ra hết, Lý Quả vẫn tiếp tục nôn cho đến khi phun cả mật xanh mật vàng.

Quản gia Lâm có chút lo lắng, ông ta không hiểu tại sao Vương lại dọa tiểu thư như thế? Rõ ràng là những đồ ăn bình thường, Vương cứ nói là thịt rắn, bản thân mình cũng là rắn, sao có thể ăn thịt đồng loại được?

Hoàng nhi vô cùng lo lắng, hai mắt đã sớm ửng hồng. Nếu không phải quản gia Lâm ngăn nằng thì nằng đã chạy ngay đến để chăm sóc cho tiểu thư rồi. Nhìn tiểu thư khổ sở như vậy, nằng cũng thấy khổ sở theo.

“Thịt rắn ăn vừa ngon lại rất giàu dinh dưỡng, chẳng phải có rất nhiều người thích ăn sao? Tôi nghĩ em thích ăn, nên đặc biệt dặn dò nhà bếp. À, đúng rồi, con rắn hôm nay dọa em ngất đi, tôi đã bắt nó làm thịt

rồi, để báo thù giúp em đó”. Mặc Nhật Tỳ giống như ngại cô phun chưa đủ, liền cười tít mắt, tiếp tục hành hạ Lý Quả.

“Anh, anh đừng nói nữa!”

Thật quá tàn nhẫn, con rắn kia cũng đâu tổn thương cô, vì sao lại giết nó? Giết thì cứ giết, lại còn cố tình nấu cho cô ăn, đúng là rất quá đáng mà!

Nàng bị giết rồi à? Hoàng nhi chớp chớp mắt, nhưng nàng vẫn sống rất tốt, còn đứng ở đây nữa mà! Vì sao Vương lại lừa gạt tiểu thư, lại trêu chọc khiến tiểu thư khó chịu? Vương có ý gì đây? Hoàng nhi càng nghĩ càng không hiểu, song nàng không dám nói lung tung. Nàng vô cùng kính sợ Vương, cho nên đành xin lỗi tiểu thư vậy.

79. Chương 79: Muốn Chạy À? Không Dễ Vậy Đâu!

“ Anh, quá tàn nhẫn, sao anh có thể làm vậy? Nó đâu có tổn thương tôi ”. Lý Quả nôn khan, cuối cùng cũng phun hết mọi thứ trong bụng ra, đến cả nước mật cũng ra hết, toàn thân vô lực, ngồi thở ở trên ghế, tức giận mắng.

Mặc Nhật Tỳ cười dịu dàng, còn chủ động vươn tay vuốt tóc cô, nói: “ Không phải em thích hắn sao? Chúng nó cũng thích em, em ăn chúng, chúng cũng không trách em đâu ”.

Lý Quả rất muốn hất tay anh ta xuống, nhưng hoàn toàn vô lực, hơn nữa, Mặc Nhật Tỳ lại gần sát như vậy, cô có muốn tránh cũng chẳng được.

“ Anh đã hỏi ý tôi chưa? Tôi đồng ý sao? Tôi nguyện ý à? Đừng nói với tôi, anh nuôi nhiều rắn như thế, không phải là làm vật cưng mà là để ăn nhé? ” Càng nói Lý Quả càng trợn tròn hai mắt, cảm thấy người đàn ông đẹp trai trước mắt này thật sự đáng giận.

Mặc Nhật Tỳ thật dở khóc dở cười với cách nghĩ của Lý Quả, cô đúng là quá đáng yêu, quá dễ lừa. Hắn thật không ngờ cô lại có thể nghĩ thành như thế.

“ Em rất thông minh ”. Hắn cũng hòa theo cô, về sau, cuộc sống của hắn sẽ bớt nhàm chán rồi.

Tâm thần! Biến thái! Lý Quả chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt này không còn là trí thức nữa, mà giống ma quỷ hơn. Đúng là ‘ người không thể nhìn bên ngoài, biến chẳng thể đo bằng đầu ’, bảo cô ăn rắn mỗi ngày, thà bảo cô chết đi còn hơn.

“ Tôi, tôi phải về ”. Lý Quả mở to mắt, cố nén ác tâm, dùng hết khí lực nói.

Mặc Nhật Tỳ nở nụ cười, ngón tay nắm lấy cằm Lý Quả, khẽ nói: “ Em, không thể trở về được nữa. ”

Lý Quả muốn né người, nhưng lại bị lời của anh ta dọa cho suýt thì ngã xuống.

“ Quản gia Lâm, đưa tiểu thư về phòng ”. Hắn thu tay, nhàn nhạt nói với quản gia Lâm đang cung kính đứng bên cạnh.

Quản gia Lâm lập tức tiến lên, cung kính đáp: “ Vâng, thưa chủ nhân. ”

Sau đó, lại quay về phía Lý Quả, cung kính nói: “ Tiểu thư, tôi đưa ngài về phòng ”.

“ Hoàng nhi, đưa tiểu thư về phòng ”. Quản gia Lâm không dám đỡ Lý Quả, vội nói với Hoàng nhi, nâng Lý Quả đang vô lực về phòng.

“ Tôi, tôi phải về, đưa tôi về. ” Lý Quả cố gắng giãy dụa, song cô hoàn toàn chẳng có chút khí lực nào, chỉ có thể lả bầm. Sau cùng, đành phải để quản gia Lâm và Hoàng nhi đỡ mình về phòng.

Chọc lăm xà vương lưu manh

80. Chương 80: Canh Rắn?

Lý Quả được Hoàng nhi dìu về phòng, còn quần gia Lâm thì theo sát phía sau. Chỉ một lát sau, đã có người hầu tiến vào, bưng một ít điểm tâm và nước trà bay đầy phòng.

“ Mang đi, mang đi đi! Tôi không ăn, đừng để mấy thứ này xuất hiện trước mặt tôi nữa ”. Lý Quả vừa nhìn đồ ăn, đã cảm thấy ghê tởm, vội nhắm mắt lại, rên rĩ. Cô thật sự rất sợ!

Quần gia Lâm cười khở, Vương đã dọa tiểu thư hơi quá rồi, tiểu thư vừa thấy cái gì đó lại nghĩ ngay đến rắn, còn không chịu ăn nữa.

“ Tiểu thư, những món ăn này không hề làm từ rắn, tiểu thư yên tâm ăn đi. ” Ông ta không biết Vương đang nghĩ gì, nhưng cũng biết Vương sẽ không để tiểu thư chết đói, nên khản trương nói.

Ai ngờ, Lý Quả hoàn toàn không tin, chết cũng không chịu ăn. Hai mắt tròn to giống như đồ ăn trước mắt là mánh thú, đầu lắc như trống bỏi, thái độ vô cùng kiên quyết: Đánh chết tôi cũng không ăn!

“ Tiểu thư, là thật đó, đây chỉ là đồ ăn bình thường thôi, không phải rắn, chúng em sẽ không tự ăn, ách, rắn ”. Hoàng nhi suýt chút thì lỡ lời, may mà ngưng kịp, mà Lý Quả cũng không chú ý, vẫn coi những thứ kia như mánh thú, độc vật.

“ Không ăn, đánh chết cũng không ăn, mang đi, mang đi đi ”. Lý Quả sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, dạ dày nhộn nhạo. Cho dù có đói chết, cô cũng không ăn, từ giờ cô sẽ không ăn những thứ đó nữa.

Quần gia Lâm dở khóc dở cười, lá gan tiểu thư quá nhỏ, mới vậy mà đã sợ thành thế này rồi.

Hoàng nhi tròn tròn mắt, vị tiểu thư này quá quật cường, nhưng nàng sẽ rất lo lắng, không ăn sao được chứ? Bọn họ thì chịu được, nhưng tiểu thư phải khổ.

“ Không ăn, không ăn ”. Lý Quả muốn cách xa Hoàng nhi một chút, rất sợ cô ấy sẽ đút hoặc ép mình ăn hết. Hiện tại, thân thể cô chẳng có chút khí lực nào.

Hoàng nhi đành phải nhìn quần gia Lâm, hy vọng ông ta sẽ có cách cứu tiểu thư, cứ như thế này thì rất nguy hiểm.

“ Tiểu thư, không ăn thì uống ít canh đi, canh này hầm kỹ lắm rồi ”. Quần gia Lâm nghĩ nghĩ, rồi thật cẩn thận bưng một bát canh ấm đến trước mặt Lý Quả, nhẹ giọng khuyên.

Không ăn thì uống canh cũng được!

Canh rắn? Lý Quả vừa nhìn thấy bát canh màu vàng nhạt kia, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là canh rắn, hơn nữa còn là canh nấu từ con đại xà màu vàng trắng đó

81. Chương 81: Đánh Chết Cũng Không Ăn

“Không uống!” Lý Quả vô cùng kiên quyết nói.

Ăn thịt rắn, uống canh rắn thì có gì khác nhau đâu? Trong nước canh kia đều là tất cả tinh hoa của rắn, thật quá ghê tởm!

“Tiểu thư!” Hoàng nhi sốt ruột gọi.

Nàng có nói thế nào tiểu thư cũng không nghe, tiểu thư sẽ chết đói mất. Nhìn tiểu thư khổ sở như thế, nàng cũng rất đau lòng.

Lý Quả xua xua tay, vô lực nói: “Đừng khuyên nữa, có đánh chết tôi cũng không ăn đâu, các người mau đem đi đi, không tôi sẽ nổi giận đó.”

Cô chỉ muốn nghỉ ngơi, chẳng còn sức để từ chối nữa, tính tình cũng sắp bạo phát rồi.

Về mặt Hoàng Nhi rầu rĩ, lo lắng nhìn Lý Quả, rồi lại cầu cứu quần gia Lâm.

“Tiểu thư, không uống canh thì uống chút trà đi”. Quản gia Lâm yên lặng một lúc, liền đặt bát canh trong tay lên bàn, rồi cầm một tách trà đưa đến trước mặt Lý Quả, cung kính nói.

Trà? Lý Quả liếc tách trà trong tay ông ta một cái, xác định đúng là trà, lúc này mới dám đưa tay nhận lấy. Trong trà này không có răn, chỉ có nước và lá trà, Lý Quả cảm thấy rất khó chịu, cần phải uống một cái gì đó cho ấm bụng.

Nhìn Lý Quả uống hết tách trà, Hoàng nhi cảm thấy vô cùng vui sướng. Nàng thật sự sợ tiểu thư sẽ tuyệt thực, chỉ cần tiểu thư đồng ý uống chút gì đó là được rồi.

Quản gia Lâm thấy vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ một lúc, lại khuyên nhủ: “Tiểu thư, những thứ kia không hề làm từ răn, tiểu thư có thể phân biệt mà, hay là tôi lấy cho tiểu thư xem nhé”.

“Không cần đâu, quản gia Lâm, tôi thật sự không muốn ăn”. Uống một hơi hết tách trà, Lý Quả cảm thấy rất mệt mỏi, khẽ lắc đầu. Hiện tại, cho dù có đói cô cũng chẳng muốn ăn.

“Tiểu thư, ngài ăn chút đi mà, như vậy sẽ rất hại thân thể đó.”

Hoàng nhi biết Lý Quả cực kỳ sợ răn, nếu tiểu thư biết nàng là con răn kia, có khi nào sẽ chẳng cần nàng không?

Lý Quả hơi lắc đầu, rồi nhắm mắt lại, không muốn phí sức tranh cãi cùng bọn họ. Không ăn chính là không ăn!

“Hoàng nhi nhớ chăm sóc tốt cho tiểu thư, lát nữa, tôi sẽ bảo người đưa điểm tâm lên”. Quản gia Lâm thấy vậy, liền nghiêm mặt dặn dò Hoàng nhi, sau đó gọi người bê hết đồ ăn trên bàn đi, rồi cũng lui xuống.

“Cô ấy sao rồi?” Mặc Nhật Tỳ vắt chéo hai chân, ung dung ngồi thưởng trà trong phòng khác, thấy quản gia Lâm bước vào, nhàn nhạt hỏi.

Quản gia Lâm đứng ở bên cạnh, hơi cúi đầu, cung kính nói: “Tiểu thư đã nghỉ ngơi rồi, nhưng vẫn chẳng chịu ăn gì cả. Vương, vì sao ngài lại lừa tiểu thư?” Do dự một lúc, ông ta vẫn không nhận được hỏi.

82. Chương 82: Vì Sao Lại Lừa Cô?

Vì sao Vương lại lừa tiểu thư? Quản gia Lâm nghĩ mãi không ra, tiểu thư thật sự rất tốt, hơn nữa, cho đến bây giờ cũng chưa thấy Vương lừa gạt bất cứ cô gái nào. Hỉ, nộ, ái, ố của Vương luôn không hề kiêng kỵ, cho nên ông ta thật chẳng thể hiểu được.

Mặc Nhật Tỳ nhấp ngụm trà, rồi nhẹ nhàng đặt tách xuống, liếc quản gia Lâm đang đứng bên cạnh một cái, một lúc sau, mới nhàn nhạt nói: “Trừng phạt cô ấy một chút, quản gia Lâm, sau này không được để cô ấy rời khỏi đây nữa bước, nhớ trông chừng cô ấy.”

“Thưa vâng!” Quản gia Lâm cung kính đáp, cũng không dám nói thêm nữa chữ.

Chỉ là, tiểu thư thật đáng thương!

“Lát nữa bốn vương sẽ đi thăm cô ấy.” Một lúc lâu sau, hắc bắt ngờ nói.

Không hiểu tại sao, tuy là hắc lừa Lý Quả, nhưng khi thấy dáng vẻ khó chịu của cô, lòng hắc lại chẳng mấy vui sướng, ngược lại còn có chút lo lắng nữa. Cô nhỏ gầy như thế, có thể sẽ...

Mặc Nhật Tỳ lắc lắc đầu như muốn bỏ hết những suy nghĩ khó hiểu vừa rồi, cô sao có thể dễ dàng chết như thế? Đừng thấy bình thường cô vẫn dịu dàng, ngoan ngoãn mà nhầm tưởng, nếu không cẩn thận chạm vào giới hạn của cô, thì sẽ nổi lên một trận giông tố đó.

“Vâng.” Quản gia Lâm đáp. Ông ta đã biết bây giờ mình nên làm gì rồi.

Lúc này, ở trong phòng, Lý Quả tội nghiệp đang nằm ở trên giường, cô bị dọa đến kinh sợ, chỉ cảm thấy mình cũng là một con răn, ăn nhiều như thế, nghĩ lại vẫn thấy lạnh cả người.

Hoàng nhi ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc, thỉnh thoảng lại sờ trán Lý Quả, đắp chăn lại giúp cô, sau đó liền an tĩnh đứng bên giường.

“Hoàng nhi, em ngồi đi, không cần đứng đâu, sẽ mệt đó.” Tuy đang nhắm mắt, nhưng Lý Quả vẫn cảm nhận được sự quan tâm của cô bé, trong lòng vô cùng ấm áp, cảm động nói.

“Tiểu thư, em không mệt”. Hoàng nhi lắc đầu, khéo léo từ chối. Nô tỳ sao được ngồi chứ.

Lý Quả cũng chẳng còn sức để so đo với Hoàng nhi: cô ấy thích đứng thì cứ đứng đi, mệt mỗi sẽ tự ngồi xuống thôi. Nghĩ như vậy, Lý Quả cũng không bắt ép Hoàng nhi nữa, bắt đầu mê man ngủ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có lẽ là bước sang đêm rồi, Hoàng nhi không biết đã rời khỏi phòng từ lúc nào, có một người đang ngồi bên cạnh Lý Quả, hẩn chỉ chăm chú nhìn cô.

Một lúc sau, hẩn mới chậm chậm vươn tay, gạt đi vài sợi tóc trên trán Lý Quả. Chăm chú nhìn dung nhan có chút bất an của cô, hẩn nhẹ nhàng tựa đầu vào cổ cô.

“Tôi nên giữ lấy em thế nào đây?”

83. Chương 83: Tôi Nên Giữ Lấy Em Thế Nào Đây?

Hẩn nên làm gì với cô đây? Lúc này, trong lòng hẩn vô cùng mâu thuẫn, có chút do dự, không biết phải làm thế nào mới tốt, hay là chấm dứt thôi?

Mùi hương ấm áp phả vào mặt, hẩn tham lam hít vào, không nỡ rời khỏi cô. Hình như hẩn đã thích cái cảm giác này rồi, ở bên cạnh cô, giúp đỡ cô, nghe cô nói chuyện với mình, thậm chí là bảo vệ mình.

Hẩn, đã không thể tách khỏi cô rồi!

Ngón tay thon dài dịu dàng xoa mặt Lý Quả, cảm nhận hô hấp không an bình cùng tiếng tim đập hơi dồn dập của cô. Thế giới như chìm lắng trong sự yên tĩnh này, đột nhiên, hẩn phát hiện mình rất thích cảm giác đó, mấy ngàn năm qua, hẩn chưa từng yên bình như bây giờ.

Nếu có thể cứ như vậy mãi thì thật là tốt biết bao. Tron đầu hẩn chợt thoáng qua ý nghĩ này, chỉ là, hẩn không hề thấy kinh ngạc, mà lại có chút chờ mong. Sau đó, hẩn liền mỉm cười, càng dựa sát đầu vào cổ cô.

Tiếp đó, thân thể hẩn liền biến hóa, chẳng còn bóng người nào nữa, mà bên cổ Lý Quả lại xuất hiện một con rắn đen, đang dính chặt lấy cô, giống như muốn hút hết sự ấm áp của cô.

Vài giây sau, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trong phòng, hẩn nhẹ nhàng khép cửa lại, rồi lặng lẽ đi đến bên giường.

Mặc Nhật Tỳ chăm chú nhìn cô gái đang ngủ không được ngon giấc trên giường, rồi vươn tay vuốt nhẹ tóc cô.

Cô đúng là quá cả tin mà, vừa sợ rắn lại dám nuôi rắn, thật đúng là một cô gái đầy mâu thuẫn!

Tay hẩn khẽ xoa lên khuôn mặt tái nhợt của Lý Quả, rò lướt qua mắt, mũi đến cánh môi xinh, sau đó vội vàng thu về.

Sao hẩn lại ở đây? Tầm mắt của hẩn lại chiếu thẳng lên người tiểu hắc xà đang tựa vào cổ Lý Quả, mà tiểu hắc xà kia giống như không hề có cảm giác gì, vẫn tiếp tục vùi đầu ngáy to.

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ tối lại, lập tức đưa tay định bắt lấy tiểu hắc xà, nhưng ‘vụt’ một tiếng, tiểu hắc xà đã biến mất.

“Người không được chạm vào ta.” Thanh âm quen thuộc vang lên, khiến người ta kinh hãi là thanh âm này giống y hệt giọng nói của Mặc Nhật Tỳ.

“Người cũng không được ở bên cạnh nàng”. Mặc Nhật Tỳ bình tĩnh nói, giống như thanh âm này đối với hẩn hoàn toàn không xa lạ, không đáng để kinh ngạc.

84. Chương 84: Nàng Là Của Chúng Ta nàng Là Của Chúng Ta

“Không thể nào!” Thanh âm lạnh lùng, dứt khoát vang lên.

Mặc Nhật Tỳ im lặng nhìn chằm chằm phía trước, đột nhiên nở nụ cười: “Người còn phân chia với ta sao?”

Bên kia cũng im lặng, sau đó thản nhiên nói: “Trong lòng người đã có tính toán, sao còn phải hỏi ta?”

Lần này, đến lượt Mặc Nhật Tỳ im lặng, hắn nhìn về phía trước một lúc lâu, mới dời tầm mắt, nhìn Lý Quả đang bất an ngủ trên giường, hắn vươn tay xoa nhẹ mặt cô.

“Thật ra chúng ta đâu cần phải tranh giành, nàng là của chúng ta mà.”

Bên kia cũng lặng im, không biết là đồng ý hay phản đối lời của Mặc Nhật Tỳ.

Một lúc lâu sau, bên kia mới nhàn nhạt nói: “Người không nên lừa nàng, để nàng khổ sở như thế”. Hắn muốn ám chỉ chuyện đồ ăn vừa rồi.

“Chỉ có nàng ngốc nghếch mới tin thôi, nhưng là, rất đáng yêu, đúng không?” Mặc Nhật Tỳ chẳng có nửa điểm áy náy, ngược lại còn thấy rất thú vị.

“Mong người giữ chừng mực một chút, nếu không...” Bên kia nói được một nửa, liền im lặng.

Mặc Nhật Tỳ không hề quan tâm đến lời đe dọa này, tay hắn vuốt ve khuôn mặt Lý Quả một lúc, mới thu lại, sau đó xoay người, rời đi.

Sau khi Mặc Nhật Tỳ ra khỏi phòng, tiểu hắc xà mới xuất hiện bên cổ Lý Quả, nó vẫn dán chặt vào cô, giống như chưa từng xảy ra chuyện vừa rồi, Mặc Nhật Tỳ cũng không hề vào đây.

Nửa đêm, Lý Quả bị cơn đói đánh thức, cơ thể cuộn lại giống như con tôm, cô đành cố chịu đựng. Thế nhưng, cô lại không hề thấy thèm ăn, cô không muốn ăn, cũng không dám ăn.

“Tiểu thư.” Chẳng biết Hoàng nhi vào từ lúc này, nàng bật đèn, lo lắng bước tới trước giường Lý Quả, nhỏ giọng gọi.

Lý Quả hé mắt nhìn Hoàng nhi một cái, yếu ớt nói: “Hoàng nhi, em không ngủ à?”

“Tiểu thư, có phải ngài đói bụng không? Hoàng nhi đã bảo người mang điểm tâm lên, ngài mau ăn chút đi.”

Hoàng nhi nhớ tới lời dặn của quản gia Lâm, biết nửa đêm tiểu thư nhất định sẽ đói, nên nàng đã chuẩn bị sẵn điểm tâm nóng hổi cho tiểu thư.

Lý Quả lắc đầu, cô không ăn đâu, ai biết những thứ đó có phải cũng làm từ rắn hay không?

“Tiểu thư, bên trong thật sự không có rắn đâu, chẳng lẽ ngài không muốn sống nữa? Nếu ngài còn không ăn, về sau Hoàng nhi cũng sẽ không ăn không ngủ, chịu đói cùng ngài.” Hoàng nhi vô cùng sốt ruột, sau đó kiên định nói.

Nàng không ăn uống cũng chẳng sao, nhưng tiểu thư thì không được, nàng thật sự rất thương tiểu thư!

85. Chương 85: Thật Ấm Áp

Không ăn không ngủ? Lý Quả lập tức mở to mắt, kinh ngạc nhìn nàng. Hoàng nhi thật tốt với cô, khiến cô không biết nên nói gì cho tốt đây.

“Hoàng nhi, đừng như thế, chị thật sự không muốn ăn mà!” Lý Quả lắc đầu, vừa muốn đánh tan suy nghĩ đó của Hoàng nhi, đồng thời giữ vững kiên trì của mình.

Nhưng là lần này, Hoàng nhi đã hạ quyết tâm, nàng kiên quyết lắc đầu, nói khẽ: “Tiểu thư thế nào, Hoàng nhi sẽ như thế đó!” Nàng ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn Lý Quả.

Lý Quả rất bất đắc dĩ, cô đói đến mức không thể ngủ nổi, Hoàng nhi lại quan tâm cô như vậy, khiến cô bắt đầu dao động.

Hoàng nhi quyết theo Lý Quả tới cùng, nàng đắp lại chăn, rồi sờ trán Lý Quả, sau đó chạy đi rót nước.

“Được rồi, được rồi Hoàng nhi, chị ăn là được chứ gì?” Lý Quả đành thỏa hiệp.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Lý Quả cảm thấy không cần để bản thân chịu thiệt, hơn nữa, chỉ cần cô nhìn kỹ trước khi ăn là được.

“A, tiểu thư, thật không? Em đi gọi người mang lên nhé!” Hoàng nhi vô cùng vui sướng, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Sau khi bỏ lại câu đó, nàng lập tức chạy ra ngoài.

Lý Quả cố gắng nâng người dậy, vừa vặn thấy tiểu hắc xà nằm bên cạnh mình, trong lòng có chút xúc động. Cô vươn tay ra, sờ sờ đầu tiểu hắc xà, biết được mình không có cô đơn, trong lòng liền ấm áp.

“Tiểu thư, đồ ăn lên đây!” Thoáng một cái, Hoàng nhi đã vui vẻ xuất hiện trong phòng, nàng bê một bát canh lớn, đặt lên bàn, rồi vội vàng chạy tới nâng Lý Quả dậy.

Phía sau nàng là vài nữ hầu đang nói nhau bước vào, bọn họ đặt hết chén đĩa lên bàn, rồi im lặng bước ra ngoài.

“Tiểu thư, uống canh trước đi, đây là canh gà, tiểu thư an tâm, không có rắn đâu.” Hoàng nhi sợ Lý Quả không uống, nên vội vàng múc ra một bát nhỏ, đưa đến trước mặt cô, còn dùng thìa khuấy lên cho cô xem.

Lý Quả gạt đầu, nhận lấy bát rồi đưa lên mũi ngửi ngửi, còn khuấy thêm vài cái, lại thử một ngụm nhỏ, thấy không có vấn đề gì, cô mới dám uống hết bát canh.

Hoàng nhi đứng bên cạnh, mở to mắt nhìn, thấy Lý Quả uống hết canh, mới thở phào một hơi, vẻ mặt vô cùng vui mừng.

“Tiểu thư, ăn chút điểm tâm nhé, ở đây có rau xanh, còn món này, món này, món kia cũng không tệ!”

Nàng hưng phấn giống như mình mới chính là người ăn, nàng chỉ hận không thể bắt Lý Quả ăn hết tất cả.

86. Chương 86: Nó Muốn Tắm Rửa Cùng Cô

“Tiểu thư, ăn thêm nữa đi!” Hoàng nhi thấy Lý Quả ăn hơi ít, còn muốn khuyên cô ăn thêm.

Lý Quả ăn không nổi nữa, vội lắc đầu, ngăn Hoàng nhi: “Chị ăn đủ rồi.”

Còn ăn nữa? Cô có phải là heo đâu!

Hoàng nhi thấy Lý Quả kiên quyết như vậy, đành phải chịu thua, lập tức gọi người lên dọn dẹp.

“Hoàng nhi, chị muốn đi tắm”. Cô nhớ ra mình còn chưa tắm rửa, không nhịn được nói.

“Vâng, tiểu thư, em đi pha nước giúp ngài.” Hoàng nhi vui vẻ nói, rồi vội vàng chạy vào phòng tắm.

Lý Quả cực kỳ xúc động, nghỉ ngơi một lát, liền đứng lên, đi lấy quần áo để thay. Cô cầm quần áo, vừa định đi vào phòng tắm thì ‘vút’ một tiếng, một bóng đen đã nằm chiếm trệ trên áo ngủ của cô. Chỉ thấy tiểu hắc xà đang yên tĩnh nhìn cô.

“Tiểu hắc, mày làm sao vậy?”

Đang yên lành, nó lại chạy lên áo ngủ của cô làm gì? Kỳ quái nhất là, đang ngủ say sưa, sao nó tự động tỉnh dậy chứ? Nó định làm gì đây?

Tiểu hắc xà nâng thân nhỏ, cái đầu quả dưa hướng về phía phòng tắm, ý muốn bảo, nó cũng cần phải tắm rửa, hơn nữa, còn phải cùng tắm với cô cơ.

“Mày cũng muốn tắm à?” Lý Quả có chút dở khóc dở cười, không ngờ nó lại nhớ tới chuyện này, đúng là con rắn thích sạch sẽ mà.

Hoàng nhi vừa pha nước xong, vui vẻ bước ra, nàng chưa phát hiện ra tiểu hắc xà, cười títt mắt nói: “Tiểu thư, ngài có thể đi tắm rồi. A, Vương, ách, tiểu thư...”

Nói được một nửa, chợt liếc thấy tiểu hắc xà, nàng suýt chút nữa thì lỡ lời. Sau khi nhận được ánh mắt cảnh cáo của tiểu hắc xà, nàng sợ đến nỗi vội thu lời lại.

“Được rồi, tao mang mày đi tắm nhé.”

Cũng đâu phải cô chưa từng tắm cùng nó, chỉ là số lần rất ít thôi. Hôm nay cô quá mệt mỏi nên không nghĩ nhiều, chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, nên mới đồng ý.

Tiểu hắc xà lập tức hưng phấn, thân nhỏ liên tục lắc lư, đáng vẻ vô cùng chờ mong.

Vừa bước vào phòng tắm, Lý Quả liền ngậy người, chỉ thấy những cánh hoa hồng đang dập dờn trong bồn tắm xa hoa, rộng lớn, trong không khí còn vương hương thơm ngát.

“Tiểu thư, để em cởi quần áo giúp ngài.” Hoàng nhi cũng theo vào, đang đứng ở phía sau, vươn tay giúp Lý Quả cởi quần áo.

Lý Quả hoảng sợ, lập tức lùi lại, vội nói: “Không cần, không cần, chị tự làm, tự làm”.

87. Chương 87: Cơ Thể Của Cô Đã Bị Nó Nhìn Hết Rồi

Hoàng nhi nghiêng đầu, khó hiểu nhìn Lý Quả.

“Hoàng nhi, chị không quen để người khác cởi quần áo hộ mình, nếu đó là phép tắc ở đây thì chị không thể nhận nổi. Em cứ ra ngoài trước đi, để chị tự tắm rửa, có việc gì chị sẽ gọi, được không?”

Cô chưa từng sống trong nhà quyền quý, nên không biết đó có phải là phép tắc của họ không, cho nên đành vội vàng giải thích với Hoàng nhi. Có đánh chết cô cũng không để người khác cởi quần áo giúp mình, thật quá xấu hổ mà, hơn nữa, tay chân cô lạnh lạnh, có phải người tàn phế đâu!

“Tiểu thư, Hoàng nhi biết rồi, nếu có cái gì, ngài nhớ phải gọi Hoàng nhi đó!” Hoàng nhi nhớ rất kỹ lời dặn dò của quân gia Lâm, cũng biết Lý Quả là con người, nên nàng không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Hoàng nhi vừa đi, Lý Quả liền thở phào nhẹ nhõm. Cô đặt quần áo lên giá, lúc sắp sửa cởi đồ, mới nhớ ra tiểu hắc xà.

“Tiểu hắc, mày qua kia tắm nhé.” Cô chỉ vào chiếc bồn rửa mặt vừa sạch sẽ vừa trắng sáng, nhẹ giọng nói.

Tiểu hắc xà nhìn theo tay cô chỉ, lập tức mất hứng. Có đánh chết nó cũng không qua đó đâu, nơi nó muốn chính là..., ánh mắt nó chiếu thẳng vào bồn tắm lớn kia.

Trước khi Lý Quả phát hiện ra ý đồ của nó, nó đã phóng thẳng vào trong bồn tắm.

“A, tên nhóc kia, mày...” Đợi đến lúc Lý Quả hiểu được chuyện đang xảy ra, cô chỉ có thể vừa giận vừa bất đắc dĩ nói.

Tiểu hắc xà bơi bơi một lúc, sau đó xuyên qua những cánh hoa, trộm nhìn Lý Quả.

Đang đắc ý, thân thể của nó chợt cứng đờ, hai mắt tròn to, vô thức nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Lúc này, Lý Quả đang cởi quần áo, từng món từng món lần lượt rơi xuống, cởi xong áo ngoài, cô liền đưa tay ra sau lưng mở cúc áo ngực, cuối cùng là nơi tối mật nhất.

Tiểu hắc xà chỉ cảm thấy nước trong bồn như nóng lên, như muốn nuốt chửng nó. Tuy nó đã nhìn qua thân thể của Lý Quả rồi, nhưng lần này thật sự vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi nó không nhìn được nữa...

Cô chậm rãi cởi nội y xuống, lần lượt nhấc chân lên, thuận lợi cởi ra nội y, đặt sang một bên, rồi xoa tung mái tóc dài.

88. Chương 88: Nhìn Trộm Nơi Thần Bí

Tiểu hắc xà chỉ cảm thấy cổ họng giật giật, suýt chút nữa thì chảy nước dãi. Cô thật sự rất quyến rũ, trong phòng tắm sáng rỡ và xa hoa, lại lộ ra vẻ phong tình vô cùng hấp dẫn.

Lý Quả xoa tung mái tóc dài, rồi búi gọn lên cao, sau đó xoay người, đi về phía bồn tắm.

Thật ra, cô cũng tràn ngập hứng thú và mong chờ với bồn tắm lớn rải đầy cánh hoa kia, bởi vì đây là lần đầu tiên cô được hưởng thụ như vậy.

Lúc tiểu hắc xà thấy Lý Quả đi về phía mình, thân thể nhỏ chìm ở trong nước của nó giống như bị điện giật, không ngừng run rẩy. Sau đó, ánh mắt gian tà của nó chiếu thẳng vào hai điểm hồng hồng trên ngực Lý Quả, liên tục nuốt nước bọt.

Nó đã ngủ trên chỗ mềm mại kia vài lần, càng làm cho tim nó đập rộn lên là, nó đã từng ném qua rồi!

Còn phía dưới, nó vẫn chưa có cơ hội để hành động, chỉ mới nằm ngủ ở trên nội y mà thôi, chưa có tiến vào bên trong, đúng là quá thất bại mà! Nghĩ đến đây, nó không chịu nổi nữa, lại lặn xuống nước, ngay cả cảnh xuân trước mặt cũng không nhìn.

Lý Quả không hề biết mình bị nhìn trộm, vẫn thong thả đi đến trước bồn tắm, dùng tay thử nhiệt độ của nước, rồi ngồi bên mép bồn, hắt ít nước lên người, sau đó mới vui sướng bước vào bồn nước.

Thoải mái quá! Nhiệt độ nước vừa vặn, mực nước ngang ngang cổ cô, hương thơm nhàn nhạt tràn ngập mũi, khoan khoái đến mức Lý Quả không nhìn được khép hờ hai mắt.

Bỗng nhiên, Lý Quả chợt nhớ ra chuyện gì đó, lập tức mở to hai mắt.

“Tiểu hắc, mày ở đâu? Mau ra đây!” Cô đã quên mất tiểu hắc xà rồi, không biết cô có nằm đè lên nó hay không? Lý Quả sợ đến kinh hồn bạt vía.

Tiểu hắc xà ở dưới đáy bồn, đang không ngừng chảy nước dãi, nhìn chằm chằm vào nơi riêng tư của Lý Quả. Nó không dám đến gần, rất sợ cô sẽ phát hiện ra.

Đột nhiên, nó nghe thấy thanh âm lo lắng của Lý Quả, tuy rất thất vọng, nhưng nó vẫn ngoan ngoãn bơi lên, lộ ra cái đầu quả dưa.

“Phù, làm tao sợ muốn chết, tao rất sợ mày đã bị đè chết rồi!” Cô vươn tay nhắc nó lên, thở phào nhẹ nhõm, nói.

Tiểu hắc xà ngoan ngoãn để Lý Quả nhắc lên, đôi mắt nhỏ vô tội nhìn cô, còn nghịch ngợm thè ra cái lưỡi nhỏ.

“Lần sau không được như thế nữa, nếu tao vô tình giẫm chết mày thì phải làm sao hả?” Vừa nghĩ đến đây, trong lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu, thật chẳng dám nghĩ tiếp

89. Chương 89: Rất Muốn Qua

Giẫm chết nó? Có thể sao? Tiểu hắc xà khinh thường nghĩ.

Thế nhưng, nó có thể cảm nhận được sự lo lắng và bất an của cô, làm cho lòng nó rung động. Vì thế, nó rất nhu thuận nhìn cô, đáng vẻ vô cùng nghe lời.

Dáng vẻ yên tĩnh và nhu thuận của nó thật sự quá khác biệt so với những con rắn khác, chỉ có điều, Lý Quả lại rất thích bộ dạng này của nó. Cô chẳng thể tức giận, chỉ có quan tâm và bảo vệ mà thôi.

“Lần sau không được như vậy nữa, mày phải biết rằng tao vô cùng lo lắng đó.” Cô chọc nhẹ vào đầu nó, dịu dàng nói.

Tiểu hắc xà vội gật đầu, thở phào nhẹ nhõm. Nếu như cô lại khóc trước mặt nó, nó e là mình không nhìn được sẽ biến thân an ủi cô mất. Chỉ là, nhất định sẽ làm cho cô sợ hãi.

“Mày tự tắm đi nhé, nhớ là phải cẩn thận đó.” Lý Quả đặt nó vào trong nước, không quên dặn dò. Cô cũng không ghét bỏ nó tắm cùng mình.

Tiểu hắc xà vô cùng vui vẻ, gật gật đầu, rồi nhanh chóng chìm vào trong nước, biến mất sau những cánh hoa.

Lý Quả chẳng hề để ý đến nó, bắt đầu kỳ cọ cơ thể mình. Sau khi kỳ cọ xong, cô mới ngẫm mình trong nước, nhắm hai mắt lại, gồi đầu lên thành bồn nghỉ ngơi.

Vừa vào trong nước, tiểu hắc xà liền lặn thẳng xuống đáy bồn, lượn lờ gần chỗ bấp dùi Lý Quả, đôi mắt nhỏ liếc ngang liếc dọc, thỉnh thoảng vẫn chú ý đến hành động của Lý Quả. Không phải nó sợ cô làm nó bị thương, mà là sợ cô phát hiện ra suy nghĩ và hành động của nó, chắc chắn sẽ chẳng còn lần sau nữa.

Đúng như tiểu hắc xà suy đoán, chỉ lát sau, nó đã thấy Lý Quả đưa tay xuống, kỳ cọ thân thể, có vài lần còn suýt đụng trúng nó. May mà nó chuồn nhanh, không thì đã bị phát hiện rồi.

Vất vả lắm mới đợi được Lý Quả kỳ cọ xong, lúc này, nó mới dè dặt lượn đến gần dùi trong của cô, lăm la lăm lét hưởng về nơi riêng tư của cô. Nhưng nó cũng không dám đến quá gần, cách chỗ kia mười centimet liền dừng lại.

Bởi vì nó sợ, nếu còn tiến thêm nữa, chính mình thật sự sẽ không chịu nổi, chẳng may dọa đến cô, thì nó còn có thể theo bên cạnh cô nữa sao? Sợ là cô sẽ rất chán ghét nó, cho nên mới chẳng dám mạo hiểm.

Nước dãi, quá trời nước dãi! Nó làm tổ dưới đáy bồn, hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào chỗ thần bí kia, tiếc là lực bất tòng tâm.

Một lúc lâu sau, nó liền chán nản nằm bò xuống, trừng mắt nhìn chỗ riêng tư kia, tinh thần cực kỳ uể oải.

90. Chương 90: Hét Chối Tai

“Á...” Lý Quả giống như chợt nhớ ra cái gì, kinh hãi kêu lên. Sau đó, vội đưa hai tay vào trong nước như muốn ngăn cản điều gì, nhưng lại cảm thấy không mấy hiệu quả.

Tiểu hắc xà hoảng sợ, nhanh chóng trồi lên mặt nước, có chút lo lắng.

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy?” ‘Rầm’ một tiếng, cửa bật mở, Hoàng nhi hoảng hốt lao vào, thấy Lý Quả liền vội vàng hỏi.

Mặt Lý Quả đỏ bừng, cô không ngờ chỉ vì một ý nghĩ bất chợt của mình, lại quấy rầy Hoàng nhi, khiến cho người ta lo lắng.

“Không có việc gì, chị chợt nhớ ra tiểu hắc xà còn ở trong nước...” Câu kế tiếp cô thật sự không nói ra lời.

Lý Quả chợt nghĩ đến, tiểu hắc xà ở trong nước có phải đã nhìn thấy hết cơ thể của mình nên sẽ có suy nghĩ bậy bạ hay không, cho nên mới kêu to như thế.

Hoàng nhi nghe vậy, liền thở phào một hơi, nàng còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, hóa ra...

“Tiểu hắc ở đó hả? Đến đây, mày cùng Hoàng nhi ra ngoài trước đi, tao sẽ ra ngay đây.”

Thấy tiểu hắc xà nổi lên, Lý Quả liền mừng rỡ, vội nhắc nó lên định đưa cho Hoàng nhi, để ỉnh mặc quần áo.

Ai ngờ, Hoàng nhi và tiểu hắc xà đều không chịu, tiểu hắc xà lập tức phóng vào trong nước, trốn ở trong đó không chịu ra. Còn Hoàng nhi thì sợ hãi, liên tục lùi về sau, không dám ngẩng đầu lên.

“Tiểu thư, Hoàng nhi không dám ạ.” Hoàng nhi kinh hãi nói.

Nàng sao dám tiếp xúc thân mật như vậy với Vương chứ? Chán sống rồi chẳng?

Lần này, Lý Quả có chút kinh ngạc, nghĩ rằng Hoàng nhi sợ rắn, nên cô cũng không miễn cưỡng nữa.

“Hoàng nhi, chị tắm xong rồi, chị muốn mặc đồ, em cứ ra ngoài chờ trước đi.” Cô không quen khóa thân trước mặt người ngoài, liền vội vàng đuổi người ra.

Hoàng nhi như trút được gánh nặng, nhanh chóng rời khỏi phòng tắm.

“Tiểu hắc, chúng ta ra thôi, mau lên đi.” Cô bước ra khỏi bồn tắm, cầm khăn tắm lau khô người, sau đó vừa mặc quần áo, vừa quay đầu nói.

Tiểu hắc xà nổi lên trên mặt nước, như si như say nhìn thân thể của Lý Quả. Lúc nghe thấy lời cô nói, nó cực kỳ thất vọng, nhưng vừa nghĩ đến chốc nữa có thể ngủ chung với cô, nó liền bùng bùng sức sống.

Cơ hội, còn rất nhiều mà!

Lý Quả mặc quần áo xong, liền quay người, nhắc tiểu hắc xà đang nổi lênh bênh ở trên mặt nước lên, đặt vào khăn tắm cô vừa dùng để lau khô người, thấm hết nước trên người nó, sau đó lại lấy kem dưỡng da thoa cho người nó thơm tho.

91. Chương 91: Đẹp Trai Chết Được

Hắt xì...Mùi thơm trên người làm cho tiểu hắc xà có chút khó chịu.

Một mình cô bôi kem là được rồi, sao cứ nhất định phải bôi cho nó chứ, nó dùng được à? Một thân trơn bóng, sáng láng, đúng là đẹp trai chết đi được.

“Được rồi, thơm thơm, như vậy mới thoải mái.” Lý Quả bôi cho nó xong, còn dí sát mũi ngửi ngửi, vô cùng hài lòng nói.

Hơi thở ấm nóng của cô phả lên thân nó, cảm giác ngứa ngứa làm cho nó vô cùng mãn cảm, lập tức quên đi mùi hương khó ngửi kia. Tiểu hắc xà mở to hai mắt nhìn cô, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Cô ấy khen mình, cô ấy khen mình, cô ấy khen mình đó!

“Tiểu thư, vẫn ổn chứ?” Đứng đợi mỗi mồn ở bên ngoài, một lúc lâu vẫn chưa thấy Lý Quả đi ra, Hoàng nhi có chút sốt ruột, vội hỏi.

“A, đến đây, lập tức ra ngay.” Cô vội vàng đáp, sau đó mang tiểu hắc xà ra khỏi phòng tắm.

Hoàng nhi thấy Lý Quả bước ra, liền thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bước lên đỡ lấy cô.

“Tiểu thư, còn đói không?” Hoàng nhi vẫn muốn Lý Quả ăn nhiều một chút, bởi vì cô quá gầy.

Còn ăn nữa? Nghĩ cô là heo à, cô vừa mới ăn xong còn đói bụng được sao!

“Không, chị chỉ muốn nghỉ ngơi thôi, em cũng mau đi ngủ đi.”

Dày vò cả một buổi tối, tuy bây giờ đã là nửa đêm, mới là lúc bắt đầu cuộc sống về đêm, nhưng cô luôn là một đứa trẻ ngoan, luôn ngủ đúng giờ.

Hoàng nhi đỡ Lý Quả lên giường, chờ cô nằm xong, đắp chăn cẩn thận, nàng mới lùi về sau vài bước, nhưng không hề rời đi.

“Hoàng nhi, em cũng đi nghỉ ngơi đi, đứng sẽ mệt đó, ngủ đi, chị không sao đâu.” Nhìn hành động của Hoàng nhi, Lý Quả cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ người hầu đến tận đêm vẫn không thể nghỉ ngơi sao? Phải đứng hầu hạ đến bình minh? Cô thật sự không hiểu nổi quy tắc của nhà giàu.

“Vậy Hoàng nhi sẽ ngủ ở bên ngoài, có chuyện gì tiểu thư nhất định phải gọi em đó.” Hoàng nhi ngẫm nghĩ một chút liền gật đầu, song vẫn không quên dặn dò Lý Quả.

Lý Quả gật đầu, nhìn Hoàng nhi bước ra ngoài, liền sửa lại gối cho tiểu hắc xà.

“Tiểu hắc, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Lý Quả lẩm bẩm với tiểu hắc xà.

Trải qua chuyện tối nay, cô thật sự rất sợ, không nghĩ sẽ ăn rắn mỗi ngày đâu.

Rời đi? Đôi mắt đang dần híp lại của tiểu hắc xà chợt mở to, sau đó hơi nheo lại. Nó biết bữa ăn tối nay đã dọa đến cô, thế nhưng, nó sẽ không buông tha cô đâu.

“Mày nhớ phải ngủ nghiêm túc đó.” Lúc sắp nhắm mắt lại, Lý Quả chợt nhớ tới điều gì, lập tức mở to mắt nhìn nó, nói.

92. Chương 92: Tranh Giành Tình Nhân

Nghiêm túc? Có thể à? Tiểu hắc xà thâm nghĩ, song nó chẳng đại gì mà nói ra. Nếu cô biết được thì chắc chắn sẽ quăng nó đi mất, sau này cũng chẳng còn phúc lợi như thế nữa, nó đâu có gốc!

Tiểu hắc xà khép chặt mắt, bày ra dáng vẻ vừa an tĩnh vừa nghe lời, làm cho Lý Quả rất an tâm, liền nhắm mắt lại, một lát sau đã thi u thi u ngủ.

Ngủ say rồi! Thấy Lý Quả đã ngủ say, tiểu hắc xà lập tức nâng người dậy, nghe ngóng, quan sát một hồi, ‘vèo’ một tiếng liền chui vào chăn của Lý Quả, thẳng tiến đến mục tiêu.

Khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào phòng, Lý Quả mới từ từ tỉnh giấc, lơ mơ nhìn bốn phía một lúc, mới nhớ ra mình đang ở đâu.

“Tiểu thư dậy rồi à?” Lý Quả vừa tỉnh giấc, Hoàng nhi đã biết, lập tức tiến vào.

Lý Quả vội vàng rời giường, trong lòng thâm nghĩ: ngày đầu tiên ở nhà người ta, đã ngủ nướng rồi, chẳng biết mình có để lại ấn tượng xấu cho họ không nữa?

“Mặc Nhật Tỳ đâu?” Nhớ đến chuyện lát nữa phải nói cho anh ta biết mình không thể ở lại đây, cô vội hỏi.

“Chủ nhân ra ngoài rồi ạ, tiểu thư tìm chủ nhân có chuyện gì sao?” Hoàng nhi vừa gấp chăn giúp Lý Quả vừa hỏi.

“Không có gì, chỉ muốn tìm anh ta nói chuyện phiếm thôi.” Cô chán nản nói.

Người không có ở đây thì cô đi làm sao? Lát nữa gặp quản gia Lâm phải nhớ hỏi mới được, nghĩ như vậy, Lý Quả liền vào phòng tắm rửa mặt.

Hoàng nhi vừa thu dọn phòng xong thì Lý Quả cũng vừa vặn đi ra, Hoàng nhi liền mỉm cười nói: “Tiểu thư chắc đói bụng rồi, quản gia Lâm đã chuẩn bị xong bữa sáng, chúng ta xuống dưới hay ăn ở trên đây?”

“Chúng ta xuống thôi.” Cô vội nói, sau đó quay về giường nhắc tiểu hắc xà lên đặt vào lòng bàn tay, rồi cùng Hoàng nhi rời khỏi phòng.

Trong phòng khách, vẻ mặt quản gia Lâm tràn đầy bất đắc dĩ đứng một bên, còn Ngu Cơ đang kiêu ngạo ngồi trên ghế sofa xa hoa. Chỉ có điều, trên gương mặt mỹ lệ kia không hề có nụ cười, thay vào đó là vẻ hờn giận.

“Nữ nhân kia đâu?” Thừa lúc Mặc Nhật Tỳ ra ngoài, Ngu Cơ lập tức ra oai, muốn tìm Lý Quả để tính sổ.

Nữ nhân này lại dám ra oai phủ đầu ả ta trước, muộn thế này còn chưa thấy bóng dáng.

Quản gia Lâm cố đè sự chán ghét trong lòng xuống, cung kính nói: “Tiểu thư vẫn chưa dậy, tối hôm qua tiểu thư cảm thấy mệt mỏi nên tỉnh giấc hơi muộn. Phu nhân có chuyện gì cần tìm tiểu thư à?”

“Loài người đều vô phép vậy sao? Vào cửa cũng không biết đến chào hỏi bản phu nhân, một chút quy tắc cũng không biết, sao có thể quyến rũ Vương được?” Ngu Cơ căm giận nói.

Ả ta mới được sủng ái có vài ngày, đã xuất hiện một nữ nhân rồi, hơn nữa còn là nữ nhân loài người dê tiện nữa.

93. Chương 93: Hung Hăng, Kiêu Ngạo

“Phu nhân, đó là chuyện của Vương, nô tài không tiện hỏi.” Ngoài miệng thì cung kính nhưng trong lòng quản gia Lâm lại thâm khinh bỉ.

Chẳng phải người cũng quyến rũ Vương sao? Người hiểu được bao nhiêu phép tắc?

Ngu Cơ không hề biết ý nghĩ trong lòng quản gia Lâm, bằng không ả đã trở mặt lâu rồi.

Ả ta thậm chí coi thường Lý Quả, không quỵến rũ, thân phận cũng chẳng cao quý, hoàn toàn kém ả ta về mọi mặt, không phải là kém quá xa mà là xa đến vạn dặm.

“Ông bảo cô ta đến gặp bản phu nhân.” Ngu Cơ cố hạ thấp giọng.

Ả ta nhất định phải dạy dỗ Lý Quả một chút, xem cô ta còn kên kiệu được nữa không Nhân tiện ả ta cũng cần phải ra oai, chèn ép, để tránh sau này cô ta lại trèo lên cổ, ngồi trên đầu ả.

Quản gia Lâm rất muốn nói: người là ai chứ? Nhưng ông ta lại không thể làm như vậy. Ông ta chỉ là một tên nô tài, phải nghe theo lệnh của chủ nhân, chủ nhân đi vắng, ông ta thật không biết phải xử lý sao với màn tranh giành tình nhân này, đều không thể đắc tội.

“Phu nhân, tiểu nhân không dám.” Quản gia Lâm chỉ có thể kéo dài thời gian.

Không thể đắc tội với phu nhân, càng không thể đắc tội với tiểu thư, ông ta chỉ là một nô tài, nên ông ta mới dám nói như thế với ả ta.

Không thể sai khiến đồ cẩu nô tài này, trong lòng Ngu Cơ đã rất khó chịu rồi, lại còn nghe thêm câu kia, ả ta liền đứng bật dậy, giận dữ hét lên: “Người nói cái gì?”

Ả ta thật khó có thể tin một tên nô tài lại dám nói như vậy, lại dám cãi lệnh của ả. Ả ta nhất thời mất lý trí, vung tay lên định tát quản gia Lâm.

“Dừng tay, sao cô lại đánh người chứ?” Lý Quả và Hoàng nhi vừa xuống, liền nghe thấy tiếng tranh cãi, vội chạy đến, vừa vặn chứng kiến quản gia Lâm sắp bị đánh, cô không nhịn được quát lên, sau đó chạy đến bên quản gia Lâm.

Tiểu thư đến rồi! Hai mắt quản gia Lâm sáng lên, thậm chí phào một hơi, bây giờ chỉ sợ Ngu Cơ càng thêm khó chịu thôi.

“Tiểu thư.” Ông ta cúi đầu, cung kính nói, thái độ càng thêm kính cẩn hơn.

“Quản gia Lâm, sao lại thế này? Vì sao cô ta muốn đánh ông?” Lý Quả liếc Ngu Cơ đang căm tức trừng mình một cái, sau đó liền quay đầu, ân cần hỏi thăm quản gia Lâm.

“Một tên nô tài thấp hèn, muốn đánh thì đánh thôi, làm sao nào?” Không đợi quản gia Lâm trả lời, Ngu Cơ liền cất giọng sắc bén nói, vẻ mặt tràn đầy khinh thường.

Lý Quả vô cùng tức giận nghĩ: lời này cũng nói ra được à? Quá coi thường người khác rồi, làm thuê cũng là người, cô nghĩ mình là ai chứ?

94. Chương 94: Nữ Nhân Đó Bị Bệnh

“Cô cũng chỉ là đồ thấp hèn, cô dám đánh ông ta, tôi sẽ đánh cô.” Chẳng biết có phải gần đây tích lũy quá nhiều hỏa khí hay không, Lý Quả thay đổi cực nhanh, vô cùng hung dữ, nói chuyện cực kỳ bạo lực.

Ngu Cơ bị chọc tức, chưa từng có ai dám nói chuyện như thế với ả ta, Lý Quả chỉ là loài người nhỏ bé mà dám nói ngông cuồng, thật là quá căm phẫn rồi.

“Đồ tiện nhân, người dám.” Ả tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Lý Quả, hung ác nói.

Lý Quả chẳng chút sợ hãi, cũng trừng mắt lại, lạnh lùng nói: “Sao tôi không dám? Cô có muốn thử không?”

Cô thật sự, cực kỳ cần phát tiết, nếu cô gái xinh đẹp, hung dữ này dám làm, thì cô cũng không sợ.

“Người...” Không ngờ, đối lại là Ngu Cơ hơi hoảng sợ.

Lần đầu tiên kẻ kiêu ngạo như ả ta lại sinh lòng sợ hãi khi đối mặt với một nữ nhân không sợ chết, ngoại trừ đầu võ mồm ra, ả ta thật chẳng dám ra tay.

Lý Quả lạnh lùng nhìn Ngu Cơ, chẳng thèm đáp lời, nhưng ánh mắt và khí thế vô cùng hung hãn của cô đã thừa dè bẹp ả ta rồi.

“Chẳng qua chỉ là một con người, sao có thể xứng với Vương cao quý của chúng ta?” Ngu Cơ có chút chột dạ, cố gắng uốn ngực, nói.

Ai mà chẳng là người, cô ta không phải là người à? Nói gì vậy hả? Còn Vương nữa? Cô ta nghĩ mình là công chúa của quốc gia nào sao? Nào ủng nước chẳng? Hay là muốn cãi nhau?

Lý Quả khinh thường nghĩ, vừa định đáp trả, đã thấy vẻ mặt đang hung dữ của Ngu Cơ lập tức thay đổi, liên tục lùi về sau, dáng vẻ kinh hãi, lo sợ.

Ngu Cơ không biết Lý Quả còn chưa biết bản thể của bọn họ là rắn, cho nên vừa dứt lời, ả ta đã cảm nhận được một ánh mắt vô cùng khủng bố chiếu thẳng vào mình.

Ánh mắt kia chính là của tiểu hắc xà trên tay Lý Quả, chỉ thấy tiểu hắc xà nâng người dậy, lạnh lùng nhìn ả.

Vương?! Ngu Cơ toát mồ hôi lạnh, sắc mặt vô cùng khó coi, thậm chí còn không ngừng lùi về sau.

Không phải Vương đã ra ngoài rồi sao? Sao Vương lại ở đây? Dọa chết ả rồi, vừa nãy Vương đã thấy hết rồi à? Trời ạ, ả tiêu đời rồi.

“Phu nhân, ngài hãy về phòng nghỉ đi. Mấy ngày nay ngài quá mệt mỏi, thân thể không được khỏe, nên đừng xuống đây thì hơn”. Quản gia Lâm thấy thế, lập tức nói với Ngu Cơ, sau đó phất tay để hạ nhân đưa ả ta đi.

Ngu Cơ giống như con rối nghe theo sự sắp xếp của quản gia Lâm, im lặng lên lầu.

“Tiểu thư, thần kinh cô ta có chút vấn đề, ngài đừng để ý.” Quản gia Lâm cười tíu mắt, nói với Lý Quả, thái độ vô cùng hòa ái.

95. Chương 95: Tiểu Thư Tội Nghiệp

Thần kinh có vấn đề? Nghe quản gia Lâm nói vậy, Lý Quả có chút dở khóc dở cười. Người sáng suốt đều nhìn ra được Ngu Cơ cố ý tìm cô để gây chuyện.

“Cám ơn ông, quản gia Lâm.” Cô thật tâm nói lời cảm ơn, ai đối xử tốt với cô, cô đều biết.

Quản gia Lâm lập tức lắc đầu, rồi cung kính cúi đầu. Nếu không phải Vương đang ở đây thì Ngu Cơ nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta.

“Tiểu thư, đừng để ý đến cô ta, chúng ta dùng bữa thôi.” Hoàng nhi vô cùng nhanh trí, vội vàng nói. Nàng không muốn tâm tình của tiểu thư bị ảnh hưởng, làm tiểu thư mất hứng.

Lý Quả vừa gật đầu, đã bị Hoàng nhi kéo vào phòng ăn, quản gia Lâm cũng vội bước theo sau.

Lúc bọn họ bước vào, nhóm người hầu đã nói tiếp nhau đặt món ăn lên bàn rồi.

“Tiểu thư ăn thử đi”. Hoàng nhi luống cuống gấp đồ ăn cho Lý Quả, cực kỳ cẩn trọng.

Sau khi Lý Quả kiểm tra kỹ càng điểm tâm Hoàng nhi gấp ình, mới dám bỏ vào miệng nhai. Cô vẫn nhớ rõ hình ảnh tối hôm qua, trong lòng đã có bóng ma. Chỉ một lát sau, Lý Quả đã ăn no nê, liền đặt đũa xuống.

“Tiểu thư có muốn đi dạo một lúc không?” Quản gia Lâm thấy sắc mặt của Lý Quả khá tốt, liền đề nghị.

Lý Quả lắc đầu, cảm thấy bản thân không hợp với chỗ này, bèn nói: “Quản gia Lâm, tôi muốn về ký túc xá, Mặc Nhật Tỳ đi vắng, có thể phiền ông bảo người đưa tôi về được không?”

Đúng là không ngoài dự liệu, tiểu thư kiên trì muốn rời khỏi đây, nhưng Vương đã hạ lệnh, không được để tiểu thư rời đi.

“Hay là tiểu thư đợi chủ nhân về rồi nói với ngài ấy, tôi không thể quyết định được.” Quản gia Lâm cung kính nói, vẻ mặt khó xử.

Lý Quả vô cùng phiền muộn, chờ anh ta về? Phải đợi đến khi nào đây? Nhưng thấy vẻ mặt khó xử của quản gia Lâm, cô có chút ngại ngùng, dù sao thì người ta cũng chỉ là người làm thuê mà thôi.

“Được rồi, chờ anh ta về sẽ nói.” Cô nói.

Lúc này, quản gia Lâm mới thở phào một hơi, tiểu thư đúng là rất lương thiện và dễ nói chuyện, thật khiến người ta quý mến.

“Cảm ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư.”

Lý Quả có chút xấu hổ khi nghe hai tiếng ‘cảm ơn’ này. Cô cũng đâu có làm gì, chỉ mang lại phiền phức cho bọn họ thôi, cô phải cảm ơn bọn họ mới phải.

Trong lúc Lý Quả còn đang mải nghĩ, Hoàng nhi đã giành nói trước: “Tiểu thư, chúng ta ra bên ngoài ngắm hoa đi, ngoài kia hoa vừa đẹp lại nhiều nữa.” Hoàng nhi hưng phấn nói, có thể dễ dàng nhận ra các cô gái trẻ đều thích thứ này.

96. Chương 96: Nữ Nhân Đê Tiện

“Tức chết ta, tức chết ta rồi.” Vừa bước vào phòng mình, sắc mặt trắng bệch của Ngu Cơ lập tức thay đổi, liên tục âm ỷ, sau đó liền ném đồ lung tung, trút hết cơn giận không thể phát tiết với Lý Quả.

Khi nào thì ả ta phải chịu nhục như vậy? Một người yếu điệu như ả sao có thể chịu nổi đây?

Nô tỳ theo hầu sợ tới mức không dám lên tiếng, run rẩy cúi đầu, sợ mình sẽ bị vạ lây. Bọn họ biết tính tình của nữ chủ tử này luôn không tốt, cũng chưa từng nể mặt quản gia Lâm chứ đừng nói tới bọn họ.

“Nữ nhân đê tiện, cứ chờ đó.” Qua một lúc lâu, rốt cuộc ả cũng phát tiết xong, vô cùng mệt mỏi ngồi xuống thở phì phò, khuôn mặt xinh đẹp càng thêm dữ tợn.

Lời của ả khiến cho nô tỳ bên cạnh thầm kinh sợ, không nhịn được mà cảm thấy lo lắng cho Lý Quả. Nghe nói vị tiểu thư đó rất lương thiện, hơn nữa Vương còn đặc biệt chiều cô nàng, ngay cả quản gia Lâm cũng chẳng được đả ngộ như thế.

Trút xong cơn giận, Ngu Cơ liền ung dung uống trà, bắt đầu động não, nghĩ xem nên đối phó với Lý Quả như thế nào.

“Tiểu thư, nơi đây đẹp quá!” Sau khi ra bên ngoài biệt thự, miệng Hoàng nhi liền hoạt động liên tục, hai mắt càng tham lam hơn, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ.

Lý Quả cảm thấy nơi này đúng là rất đẹp, nói là chốn bồng lai tiên cảnh cũng không quá. Biển hoa như trải dài vô tận, phía xa xa có rất nhiều cây ăn quả, rừng cây um tùm, rậm rạp. Cảnh sắc ở công viên cũng chưa chắc được như thế, ít nhất thì đây là nơi đẹp nhất mà cô từng thấy.

“Tiểu thư, em đi hái ít hoa cho ngài nhé.” Hiện tại tâm tình Hoàng nhi rất ngứa ngáy, tay lại càng ngứa hơn, đã chẳng thể thỏa mãn với việc chỉ đứng nhìn nữa, vì vậy liền vội vàng nói.

“Không cần ddaaum Hoàng nhi.” Lý Quả vội ngăn cản, nhưng Hoàng nhi đã nhanh tay ngắt hai bông hoa rồi.

Hoàng nhi chẳng thèm để ý, những bông hoa kia có ngắt đi thì cũng dài nhanh thôi, chỉ cần tiểu thư vui vẻ thì ngắt vài bông có sao đâu?

“Nếu tiểu thư thích, về sau cứ bảo Hoàng nhi ngắt một ít để trong phòng ngài.” Quản gia Lâm vẫn đi theo sau hai người, cười tí mắt nói.

Về sau? Tôi định hôm nay sẽ rời đi mà, trong lòng Lý Quả thầm nghĩ, nhưng không dám nói ra, bởi vì có nói cũng vô dụng, quản gia Lâm không thể quyết định, đành phải đợi Mặc Nhật Tỳ về thôi.

“Quản gia Lâm, khi nào Mặc Nhật Tỳ mới về?” Nghĩ ngợi một lúc, cô bèn hỏi, sợ muộn quá thì sẽ chẳng đi được.

Quản gia Lâm lắc đầu, thành thật nói: “Tiểu thư, tôi cũng không biết, chủ nhân không có nói.”

97. Chương 97: Bản Tiểu Thư Đấu Với Cô

Chỉ có điều, một hồi đợi lại chính là ba ngày, trong ba ngày này, cô đợi từ sáng đến tối muộn, nhưng Mặc Nhật Tỳ vẫn chưa xuất hiện, biến mất chẳng thấy tăm hơi.

“Quản gia, anh ta có về không vậy?” Ba ngày qua, cô sắp mốc meo rồi, hết ăn lại uống, rồi ngủ dài, vô cùng nhàm chán. May mà còn có Hoàng nhi, nếu không cô còn tưởng mình đã lạc vào một nơi nguyên thủy.

Quản gia Lâm cười trừ, vô cùng cung kính, bởi vì lúc Lý Quả không vui, cũng chưa từng trút giận lên bọn họ, nhiều nhất chỉ làm nhảm như hiện tại thôi.

“Tiểu thư, tôi thật sự không biết, chúng tôi không dám hỏi chuyện của chủ nhân. Tiểu thư đừng lo lắng, có lẽ chủ nhân sẽ sớm về thôi, ngài cứ từ từ.”

Đợi? Còn phải đợi bao lâu nữa? Nếu như anh ta vĩnh viễn không quay về, thì chẳng phải cô cứ ở đây chờ chết sao? Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu! Lý Quả nằm úp sấp lên bàn, cảm giận nghĩ. Hiện giờ, cô có cảm giác như mình đã lên nhảm thuyền giặc.

“Đồ vô giáo dục, đúng là làm mất mặt chúng ta.” Giọng nói sắc bén của Ngu Cơ đột nhiên truyền tới, sau đó là tiếng bước chân của ả.

Ai, lại tới nữa rồi! Mấy ngày nay, cứ có cơ hội là cô ả lại trách mắng cô, hơn nữa còn bùng bùng khí thế, càng đấu càng hăng, dũng khí tăng cao. Chỉ có điều, Lý Quả không hề có tâm tình đấu với cô ta, bằng không cô ta đã sớm tức đến giậm chân rồi.

“Một chút lễ phép cũng không có, nhìn thấy bản phu nhân còn không chịu hành lễ, chủ nhân tìm đâu ra đã nha đầu này vậy, đúng là thiếu dạy bảo.” Mấy ngày nay, Ngu Cơ vô cùng đắc ý, bởi vì Lý Quả chẳng hề đáp trả, rất dễ bắt nạt, khiến cho tâm tình của ả rất vui vẻ.

Cô nhần, cô thật sự không có tâm trạng để cãi nhau, đã không muốn ầm ỹ thì trốn có được không? Lý Quả rầu rĩ ngồi dậy, thở dài, rồi đứng lên, đi về phòng. Hoàng nhi vội vàng tiến lên đỡ Lý Quả.

Ngu Cơ thấy thế, nghĩ rằng mình đã thắng, lập tức nở nụ cười đắc ý, tiếp tục mắng: “Đúng là thiếu giáo dục, thật không hiểu chủ nhân sao lại nhìn trúng người...”

“Bà cô, nói thêm câu nữa xem? Những lời cô nói mới đúng là vô giáo dục, thực nữ sẽ mắng chửi người à? Người lễ phép lại nói chuyện vậy à? Nào cô có tật à? Hay thần kinh có vấn đề? Gia đình cô dạy dỗ rất tốt đó, nói cách khác hóa ra giáo dưỡng của cô cũng chỉ đến thế thôi sao? Đừng có đi 50 bước đã cười 100 bước, người ta sẽ cười chết đó.” Lý Quả không nói thì thôi, đã nói là tuôn ra một tràng, hoàn toàn chặn họng của ả, giọng đầy mỉa mai.

98. Chương 98: Kẻ Thứ Ba Hung Dữ Cái Gì

Tức, rất tức, cực kỳ tức, tức đến bốc khói! Đây là tâm trạng hiện tại của Ngu Cơ, ả tức đến sôi máu, hai mắt trợn to, tay nắm chặt, nếu không phải còn chút lý trí, ả ta đã xông lên xé nát Lý Quả rồi.

“Sao nào? Không phục? Muốn đánh nhau? Hay là muốn cắn người? Nhìn dáng vẻ của cô như muốn xé xác tôi ra, còn nói mình là thực nữ, có giáo dục, hiểu lễ nghĩa, tôi khinh. Tiểu thư giả dối, không đúng, phu nhân giả dối, nhảm, hoàng hoa khuê nữ, chỉ là, cô đã cưới chứ? Đăng ký chưa? Hay mới là tình nhân? Kẻ thứ ba?”

Quá đên tiện, chắc, chắc, có giáo dục như vậy mà vẫn chỉ là kẻ thứ ba! Cả tư cách ‘lươn ngấn chề trạch dài’ cũng chẳng có, chẳng cái gì mà chẳng! Kiêu ngạo gì chứ? Đã chẳng bằng người ta thì đừng có khoác lác trước mặt tôi.” Mặc kệ cái gì lịch sự với bất lịch sự, tóm lại có thể khiến cô ả trước mặt này tức chết thì chính là lời hay.

Lý Quả cô không phải người dễ bắt nạt, nhịn đám người Vu Tú Tình là vì tình bạn nhiều năm, nhưng không có nghĩa là người ngoài có thể ức hiếp cô, một vừa hai phải còn chấp nhận được, chứ quá là hãy coi chừng.

Lời nói của Lý Quả làm cho Ngu Cơ méo miệng, kích động đến vùng tay lên, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, ả liền thả tay xuống, giận chân giận dữ rống lên: “Đội chủ nhân về, ngài nhất định sẽ trừng phạt người.”

“Được thôi, tôi sẽ chờ.” Lý Quả không phải dễ dọa, tốt nhất là Mặc Nhật Tỳ đuổi cô ra ngoài, cô chỉ mong có vậy thôi. Anh ta không về, cô cũng hết cách.

Ngu Cơ giận run, đành phải ôm nỗi uất ức rời đi.

Ả vừa đi, Hoàng nhi lập tức nhảy lên, hưng phấn nói: “Quá hay, tiểu thư, ngài thật lợi hại! Hoàng nhi vô cùng sùng bái ngài.”

“Cảm ơn.” Tiếng cười của Hoàng nhi như cuốn hút cô, mềm thì nói bình thản, lại không nhịn được mà mỉm cười.

Quản gia Lâm có chút kinh ngạc, rất bất ngờ vì trông cô yếu đuối như vậy mà lại vô cùng kiên cường, thật làm cho người ta ngạc nhiên và khó tin.

Chỉ có điều, một lát sau, Hoàng nhi lại nhú mày, lo lắng nói: “Tiểu thư, nếu Ngu Cơ chạy đi mách chủ nhân thì ngài ấy có nghe lời Ngu Cơ không?”

“Không quan tâm.” Lý Quả thờ ơ nói. Tốt nhất là nghe xong thì nhanh chóng đuổi cô đi, cô cũng không muốn gây ngốc ở đây nữa.

Chọc lăm xa vương

99. Chương 99: Túc Chết Cô Ả Kia

Ngu Cơ thật tức chết được, đấu thua Lý Quả, Ngu Cơ tức đến sôi máu, nhưng lại chẳng thể làm gì. Phép tắc làm cho ả không thể mắng chửi người, càng không thể đánh nhau, như vậy rất thất lễ, còn ra thể thống gì nữa. Đây là hành động của kẻ vô văn hóa, ả ta mới không làm đâu.

Quản gia Lâm vô cùng bội phục Lý Quả, đương nhiên sẽ đứng về phía cô, chỉ có điều ông ta không dám nói ra, dù sao Mặc Nhật Tỳ vẫn là chủ nhân của ông ta.

“Tiểu thư, phu nhân Ngu Cơ tức chết rồi.” Hoàng nhi cực kỳ vui sướng, nàng cảm thấy Lý Quả quá lợi hại, làm cho nàng càng thêm sùng bái.

Tức chết mới hay, cô chẳng quan tâm! Hiện tại, Lý Quả chỉ muốn quay về ký túc xá, nhưng Mặc Nhật Tỳ lại không thấy đâu.

Hôm nay, Hoàng nhi vừa đỡ Lý Quả xuống lầu dùng cơm, đúng lúc gặp phải Ngu Cơ. Hai người vốn đã không hợp nhau, có ngồi đối diện cũng chẳng thèm liếc đối phương một cái, mũi đều héch lên trời. Ban đầu là cô gặp tôi liền trốn, tôi thấy cô sẽ tránh, nhưng giờ, ai cũng không muốn tỏ ra yếu thế, vậy nên thường xuyên đấu nhau trên bàn cơm.

“Bản phu nhân thích ăn món đó nhất, người đặt chỗ nào vậy?” Đang gấp thức ăn, Ngu Cơ thấy những món mình thích đều đặt trước mặt Lý Quả, lập tức quát lên.

Người hầu kia giật bắn mình, chứng tỏ là không để ý đến chi tiết này, sợ tới mức vội vàng đổi lại vị trí món ăn, bày hết trước mặt Ngu Cơ.

Sau này, khi bưng đồ ăn lên nhất định phải xem sắc mặt của ả, những món ả thích phải để trước mặt ả, còn lại thì để cho Lý Quả ăn.

Hoàng nhi thở phì phì, không dám lên tiếng. Về mặt quản gia Lâm đầy bất đắc dĩ, nhưng lại không thể nói.

Trái lại, Lý Quả rất bình tĩnh, chẳng hề khó chịu, càng không giận dữ, giống như mình là người vô can, ngồi chờ ăn cơm là được.

Ngu Cơ cười đắc ý, mặc kệ Lý Quả có tức giận hay không, dù sao kết quả này cũng chứng tỏ tất cả đều phải nghe theo ả, ả nói gì thì chính là cái đó.

“Hoàng nhi, đi lấy cái bát lớn nhất, chị muốn ăn cơm bằng bát to.” Lý Quả đột nhiên ra lệnh cho Hoàng nhi đứng đằng sau, rồi đặt cái bát nhỏ sang bên cạnh.

Nghe vậy, Ngu Cơ liền mỉm cười, châm chọc nói: “Người vô phép tắc chính là người vô phép tắc, thô lỗ chính là thô lỗ.”

Lý Quả thân nhiên nghe, chẳng thèm đấu võ mồm với ả ta như lúc trước, cầm đũa lên bắt đầu gấp thức ăn trước mặt.

100. Chương 100: Đấu Với Tôi, Còn Non Lắm

Ngư Cơ nghĩ rằng mình thắng, càng thêm đắc chí, đang định mỉa mai tiếp, đúng lúc Hoàng nhi cầm một bát lớn đặt trước mặt Lý Quả.

“Tiểu thư, bát đây ạ.”

“Tốt lắm.”

Hoàng nhi không biết Lý Quả cần bát to để làm gì, tuy rất tò mò nhưng không dám nhiều lời, đặt bát xuống rồi đứng ra đằng sau, sẵn sàng phục vụ.

Ngư Cơ vừa thấy bát lớn kia, không nhịn được cười mỉa: “Tục nhân chính là tục nhân, sợ ăn ít sẽ bị thiệt, kiếp trước chắc chưa từng ăn ngon như vậy nhỉ.”

Tiếc là, Lý Quả chẳng thèm cãi nhau, chỉ nhìn ả rồi cười ha hả, sau đó đứng bật dậy, duỗi hai tay ra, đem toàn bộ đồ ăn mà Ngư Cơ thích nhất, đổ hết vào trong bát của mình.

Ha!

A!

Tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, mất khả năng ứng biến chẳng hiểu Lý Quả muốn làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn. Đến cả Ngư Cơ vừa nãy còn cười mỉa mai cũng không hiểu Lý Quả định làm gì, cho đến khi đồ ăn trước mặt bị đổ hết vào bát lớn, ả mới kịp phản ứng.

“Người, người muốn làm gì?” Ắt tức điên, chợt hiểu ra mục đích của Lý Quả, vươn tay định ngăn cản.

Nhưng đáp lại ả là một cái đĩa bị ném trở về, khiến ả ta lập tức rụt tay. Trên đĩa còn rất nhiều dầu mỡ, không thể để bàn tay ngọc của ả bị bẩn được.

“Dừng tay, sao người có thể vô lại như thế?” Ngư Cơ tức điên rồi, mắt thấy tất cả đồ ăn đều nằm trong bát Lý Quả, muốn cướp lại cảm thấy thất lễ, đành phải ngồi nói chuyện.

Vô lại? Lý Quả mỉm cười, vô cùng vui vẻ, bát to không chứa hết, cô liền đặt mấy đĩa đồ ăn gần mình, xem Ngư Cơ ăn thế nào?

“Cô cũng quá vô lại, món ngon đều đặt trước mặt cô, những thứ này tôi cũng thích, đương nhiên là phải đặt chỗ tôi rồi, có sao không?”

Ngang ngược? Không so đo với cô là chị đây rộng lượng, đã so đo là chị đây tức giận. Cô nghĩ chị đây không có cách trị cô à? Không muốn đối phó chỉ vì khinh thường cô thôi.

Ngư Cơ chưa từng giận dữ đến vậy, mặt đỏ bừng, nhưng lại hết cách.

“Người, người, người...”

“Tôi rất khỏe, ăn rất tốt.” Lý Quả ngồi xuống, giơ giơ bát đồ ăn đầy ắp trước mặt Ngư Cơ, cười tít mắt nói. Vừa cười vừa ăn như muốn chọc Ngư Cơ tức chết.

“Híc híc...” Rốt cuộc, Ngư Cơ cũng không chịu nổi nữa, ầm ỨC khóc, sau đó quăng đũa, bắt đầu hất tung đồ ăn trước mặt.

101. Chương 101: Hưng Phấn Nè, Đánh Nhau Nè

Xoảng... Choang... Những cái đĩa trên bàn bị hất văng xuống đất, vỡ tan tành, trông như một trận chiến tranh thế giới, chỉ là, vai chính chỉ có một, đó là phu nhân Ngu Cơ. Lúc này vị thực nữ đó đã mất đi vẻ kiêu ngạo, tính danh đá nổi lên, bắt đầu đập phá.

Lý Quả ngồi ung dung, vừa ăn vừa xem diễn, Ngu Cơ càng nổi điên, cô càng vui vẻ. Hóa ra chộc người phát hỏa có thể thành nghiện, rất thú vị, đặc biệt là hiện tại.

“Nữ tính một chút, nữ tính một chút, cô chính là tiểu thư khuê các đó, chỉ sau đại gia tôi thôi” Giống như thấy chưa đủ, Lý Quả tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, miệng liên tục hoạt động.

Ngu Cơ nghe xong, không biết có nên ném đồ trong tay đi không, tiến thoái lưỡng nan, xấu hổ vô cùng, giận đến mức muốn giết người.

Hoàng nhi che miệng cười trộm, lúc trước nàng còn rất lo cho tiểu thư, hiện tại nàng mới phát hiện tiểu thư của nàng rất lợi hại.

Chỉ cần không trêu chọc tiểu thư thì ngài ấy cực kỳ lương thiện và đáng yêu, nhưng đã chọc đến ngài, thì sẽ như vị phu nhân kia.

Quản gia Lâm trợn tròn mắt, mồm há hốc, não tạm dừng hoạt động.

Tiểu thư, tiểu thư...

“Ta muốn giết người.” Rốt cuộc, Ngu Cơ cũng bùng nổ, ả ta không ném đồ nữa mà định xông tới đánh Lý Quả.

Được lắm đến đây đi! Lý Quả vô cùng hưng phấn, mấy ngày qua, cô nhàm chán đến phát sợ, có người đấu võ mồm cũng không tệ, đánh nhau càng tốt. Dù sao cô cũng chẳng thiệt thòi gì, chịu thiệt là Mặc Nhật Tỳ thôi.

Đúng lúc Ngu Cơ xông tới, Lý Quả lập tức cầm một cái đĩa ném về phía ả, trên đĩa vẫn còn đồ ăn.

Ngu Cơ trơ mắt nhìn cái đĩa bay đến, không kịp né tránh, hoảng sợ hét lên một tiếng, liền bị nện trúng đầu, đồ ăn dính đầy tóc và mặt.

“Tiện nhân...” Một tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên.

Tất cả đều sợ ngây người, chỉ có Lý Quả giống như không có chuyện gì, vẫn tranh thủ ăn cơm.

“Kêu cái gì? Giết heo à!” Cô tiếp tục nói ra một câu tức chết người.

Ngu Cơ sắp điên rồi! Sau khi bị dính đồ ăn như thế, ả không hề kiểm chế, ngược lại còn rất hăng máu xông lên, bắt chước Lý Quả, ném đĩa đồ ăn.

102. Chương 102: Tức Chết Cô Ta

Lý Quả đã sớm có chuẩn bị, vô cùng nhanh nhẹn túm khăn trải bàn lên chặn lại, rồi chạy cách Ngu Cơ thật xa.

Cô ném đi, ném đi, cô có ném cũng chẳng trúng!

Lý Quả bắt đầu chơi trò mèo vờn chuột với Ngu Cơ khiến cho ả càng thêm giận dữ, gương mặt xinh đẹp co rúm lại, kết hợp với đồng đồ ăn trên đầu trông vô cùng buồn cười.

“Ha ha ha...” Hoàng nhi bật cười to, ban đầu nàng có chút lo lắng cho Lý Quả, nhưng hiện giờ đã tan biến hết, lại nhìn cái dáng vẻ chật vật của Ngu Cơ, liền không nhịn được cười ha hả, hoàn toàn không nề mặt Ngu Cơ chút nào.

Quản gia Lâm muốn cũng không dám cười, song vẫn chẳng nhịn được, khoe miệng nhếch cao, nhìn cũng biết là đang cười.

Những người khác nhin không được nhưng vẫn không dám cười, tất cả đều bịt chặt miệng cười thầm.

“Tiện nhân, người đừng chạy.”

Ngu Cơ sắp phát điên rồi, ả đánh không lại Lý Quả, cũng chẳng thể đuổi kịp cô, bên tai còn vang lên những tiếng cười châm chọc làm cho lửa giận của ả cháy dữ dội.

“Tiện nhân, tôi cứ chạy đó, không chạy là kẻ ngốc.” Lý Quả bắt chước dáng vẻ của ả, kêu oang oang, thật sự là muốn chọc Ngu Cơ tức chết.

Ngu Cơ không đuổi kịp Lý Quả, còn vừa chạy vừa thở hồng hộc, cuối cùng đành phải dừng lại, hai mắt bốc lửa trừng Lý Quả, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Lý Quả đứng đối diện Ngu Cơ, cách một cái bàn không lớn lắm, cũng không dài lắm, cười tít mắt nhìn ả ta.

“Tiện nhân, chủ nhân về nhất định sẽ trừng phạt ngươi, cho ngươi biết thế nào là đau khổ.”

Hiện tại, Ngu Cơ chỉ có thể đặt toàn bộ hy vọng của mình vào Mặc Nhật Tỳ, ả biết Mặc Nhật Tỳ rất chán ghét nữ nhân vô phép tắc.

“Được, được đó, cô mau gọi anh ta về đây, tôi sẽ đợi, đợi anh ta đuổi tôi đi.” Lý Quả cười tít mắt nói, chẳng thêm để tâm đến lời của Ngu Cơ, thậm chí còn cầu cho Mặc Nhật Tỳ sớm trở về. Cô rất muốn xem Ngu Cơ sẽ đe dọa mình như thế nào?

Ngu Cơ điên rồi, điên lắm rồi! Nữ nhân trước mặt này hoàn toàn không biết xấu hổ, ung dung đối phó ả, bức ả đến điên rồi.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” ả lắp bắp một lúc lâu vẫn chẳng nói nên lời, xem ra là vô cùng tức giận.

103. Chương 103: Truyện Cười Kinh Điển Nhất Trong Lịch Sử

Rốt cuộc, Ngu Cơ cũng bị Lý Hải Đường chọc cho bùng nổ, còn tiếp tục như thế, ả nhất định sẽ tức chết.

Ả nói không lại, không được kịp Lý Quả, nhưng hận ý khiến ả không nhin được mà ném mấy cái đĩa về phía Lý Quả.

Lý Quả cảm thấy âm ỉ thế đủ rồi, nên dừng lại thôi, bằng không chọc người ta tức chết thì sao?

Cô là người có đạo đức, nhưng lúc thấy Ngu Cơ điên cuồng ném đĩa, cô lập tức cầm ăn ném về phía Ngu Cơ.

Ầm ầm...

“Á.... nữ nhân đề tiên, ta sẽ không để ngươi yên đâu” Chỉ thấy Ngu Cơ bị một đồng ăn khăn trùm lên đầu, sợ đến nỗi hét chói tai giận run lên.

Hoàng nhi không ngờ kết quả cuối cùng lại như vậy, kinh ngạc đến há hốc mồm, vẻ mặt khó tin.

Tiểu thư, tiểu thư thật qua lợi hại mà

Quản gia Lâm sững sốt một lúc mới phục hồi tinh thần, tay chân luống cuống chạy đến giúp Ngu Cơ lấy hết khăn ăn xuống, song vừa nhìn thấy dáng vẻ của Ngu Cơ, suýt chút nữa đã không nhin được cười.

“Ha ha” Lý Quả bật cười to, cười đến mức chảy cả nước mắt, cười đến lăn lộn, cười đến đau bụng.

Những người khác đều không giám cười, cố gắng đứng thẳng lưng, nhưng cơ thể run run đã bán đứng họ.

Ngu Cơ chẳng cần nhìn cũng biết dáng vẻ hiện tại của mình, sau khi trừng mắt nhìn Lý Quả bằng đôi mắt tóe lửa, liền bật khóc to, rồi liền xông ra ngoài, chạy về phòng.

“Thú vị, quá thú vị” Lý Quả nằm úp sấp trên bàn, tay liên tục đập xuống mặt bàn, cười đến rung cả người.

Sau một hồi kinh ngạc, quản gia Lâm lập tức bảo hai người hầu đi theo Ngu Cơ, ý muốn an ủi và hầu hạ ả ta tắm rửa.

“Tiểu thư ngài qua lợi hại” Hoàng nhi vừa cười vừa chạy đến bên Lý Quả, ve mặt khâm phục, hai mắt sáng lấp lánh.

Thế nhưng, Lý Quả còn đang bận cười, không rảnh để ý nàng, chỉ xua xua tay, rồi gục xuống bàn cười tiếp.

104. Chương 104: Ai Sợ Ai?

Thoải mái, thoải mái, thật quá thoải mái! Lý Quả vừa cười vừa đi loạng choạng, may mà có Hoàng nhi theo bên cạnh, nếu không cô đã ngã trái ngã phải rồi. Vì cười quá nhiều nên cô đã bị đau bụng!

“Tiểu thư, vị phu nhân kia có tìm người gây sự nữa không?” Vui vẻ qua đi, Hoàng nhi lại cảm thấy lo lắng cho chủ tử của mình.

Lý Quả cười tít mắt, vung tay lên, hào sảng nói: “Sợ cái gì? Cô ta dám! Chị sẽ liều mạng với cô ta.”

Thục nữ với thục nữ, không phải cùng một đẳng cấp!

Hoàng nhi lại chẳng thể ung dung như Lý Quả được, bởi vì Lý Quả không hề biết bí mật của bọn họ, còn Hoàng nhi thì rất rõ, cho nên nàng vô cùng lo lắng. Nàng biết tiểu thư rất sợ rắn, nếu bị Ngu Cơ phát hiện nhược điểm này, tiểu thư chết chắc luôn.

“Tiểu thư, ngài đừng chọc giận phu nhân nữa, phu nhân sẽ mách chủ nhân đó, đến lúc ấy chủ nhân trách tội, tiểu thư sẽ bị phạt.” Hoàng nhi lo lắng nói, sợ Lý Quả vui quá hóa buồn, càng sợ tiểu thư sẽ bị phạt.

Lý Quả chẳng thèm để ý, cười nói: “Yên tâm, yên tâm, chị chỉ mong anh ta đuổi đi thôi, cầu còn chẳng được ấy. Chỉ là, chị không nỡ xa em, Hoàng nhi đối xử với chị rất tốt.”

Hoàng nhi chu môi, tiểu thư chỉ biết nói thể thôi, nhưng nàng cũng rất luyến tiếc.

Chủ tớ hai người về phòng, vừa nô đùa vừa tắm rửa, đương nhiên là tiểu hắc xà chẳng thể nhìn thấy cảnh mà nó mong đợi rồi.

Bên kia, sau khi Ngu Cơ cùng người hầu và quản gia Lâm về phòng, liền liên tục náo loạn, mất hết hình tượng thục nữ, tiếp tục đập vỡ đồ. Sau khi vật lộn một lúc lâu, ả ta mới chịu tắm rửa, thay quần áo.

Trời đất ơi, nữ nhân quả là phiền phức, đặc biệt là nữ nhân này, vô cùng phiền phức. Quản gia Lâm thầm thở dài, may mà ngày mai Vương về rồi, phiền phức này sẽ nhanh chấm dứt thôi.

“Quản gia Lâm, người phải nói với Vương chuyện bản phu nhân bị bắt nạt.” Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Ngu Cơ không quên nhắc Mặc Nhật Tỳ về dạy bảo Lý Quả.

“Phu nhân, mai Vương sẽ về.” Quản gia Lâm cung kính nói, cúi đầu không nhìn ả, thầm nghĩ Vương có trở về cũng chẳng ở bên người đâu, đừng hy vọng nhiều.

Ngu Cơ nghe nói Mặc Nhật Tỳ sắp trở về, hai mắt sáng lên, chẳng thèm để ý đến đám người quản gia Lâm, bắt đầu lên kế hoạch kẻ khổ với Mặc Nhật Tỳ, sau đó sẽ đuổi nữ nhân đáng ghét kia đi.

105. Chương 105: Thêm Mắm Dặm Muối

“Vương, ngài đã về rồi?”

Ngu Cơ cả đêm không ngủ, chỉ mong ngóng Mặc Nhật Tỳ. Cuối cùng thì sáng sớm hôm sau, Mặc Nhật Tỳ cũng trở lại.

Mặc Nhật Tỳ nhíu mày, chẳng phải hắn đã dặn ả không được gọi mình là Vương sao? Trong lòng hắn có chút không vui, may mà Lý Quả không ở đây, bằng không rất khó giải thích.

Ngu Cơ nhìn vẻ mặt của hắn, biết mình đã phạm phải sai lầm, sợ tới mức vội vàng sửa lại: “Chủ nhân, ngài về rồi.”

Ả ta cũng không muốn chưa đuổi được Lý Quả đi, mình đã bị tổng cổ trước.

Nghe ả sửa lại, Mặc Nhật Tỳ mới giãn mày, nhàn nhạt gật đầu, đưa mắt nhìn quản gia Lâm.

Quản gia Lâm hành lễ với hần, đáng vẻ cung kính.

“Tiểu thư vẫn ngủ à?” Hần dựa người vào ghế sofa mềm mại, thờ ơ hỏi.

“Vâng, tiểu thư vẫn chưa dậy, có cần nô tài đi gọi tiểu thư không ạ?” Quản gia Lâm cẩn thận đáp, trong lòng bắt đầu lo lắng cho Lý Quả.

Ngu Cơ đứng bên cạnh, vô cùng chờ mong nhìn hần, trong lòng đã sớm hình dung ra kết cục bi thảm của Lý Quả.

Ai ngờ, Mặc Nhật Tỳ nghe nói Lý Quả còn đang ngủ, lập tức xua tay, thản nhiên nói: “Cứ để cô ấy ngủ, bốn vương cũng không có chuyện gì lớn, lát nữa cô ấy dậy, sẽ cùng nhau ăn sáng.” Dứt lời, hần không hề để ý đến bọn họ, vừa ngồi đọc báo vừa chờ Lý Quả.

A?! Ngu Cơ không thể tin vào tai mình, Mặc Nhật Tỳ chẳng những không giận mà còn để cho nữ nhân kia ngủ thêm một chút, còn đợi cô ta cùng ăn sáng nữa?

“Vâng, chủ nhân.” Quản gia Lâm cung kính đáp, rồi đứng sang một bên, sẵn sàng chờ lệnh.

“Chủ nhân, nữ nhân kia vô cùng đáng giận, sao cô ta có thể ngủ mà bắt chủ nhân chờ chứ? Chủ nhân, ngài biết không, tối hôm qua cô ta...”

Ngu Cơ tức điên, bắt đầu bấm bấm từng chuyện từ lớn đến nhỏ cho Mặc Nhật Tỳ, còn không quên thêm mắm dặm muối, bôi nhọ Lý Quả.

Mặc Nhật Tỳ vừa nghe vừa đọc báo, một chút phản ứng với cái máy phát bên cạnh cũng chẳng có, vẻ mặt bình thản, cũng chẳng thêm cất ngang lời ả.

“Vương, ngài xem, cô ta quá kiêu ngạo rồi.” Cuối cùng, khi miệng đắng lưỡi khô, Ngu Cơ cũng chốt lại một câu, rồi nhìn hần đầy chờ mong.

Ả muốn thấy vẻ mặt tức giận của hần, nhưng đáng tiếc, vẻ mặt Mặc Nhật Tỳ vẫn bình tĩnh như cũ.

106. Chương 106: Cuối Cùng Anh Ta Cũng Về Rồi.

“Quả Quả rất tốt.” Một lúc lâu sau, rốt cuộc Mặc Nhật Tỳ cũng thông thả mở miệng vàng, nhưng là một câu khen Lý Quả, không hề có chút tức giận nào. Nói xong, hần lại tiếp tục đọc báo.

Ngu Cơ sắp tức chết rồi, sắc mặt ả vô cùng khó coi, nhưng vẫn không dám quá phận. Ả sợ nếu chọc tức Mặc Nhật Tỳ, đến lúc đó người ra đi không phải Lý Quả mà chính là mình. Song, ả ta thật sự không thể nuốt trôi cục tức này.

“Chủ nhân, về sau người ta đều có thể như thế, vậy Ngu Cơ có được phép không?” Ả giận tới mất khôn, lời nói ra chưa được nào bộ kiểm duyệt.

Ả ta đã quên, có một số việc người ta có thể làm, nhưng đổi thành kẻ khác thì hoàn toàn không được. Chỉ vì kẻ đó không phải là người kia, tình yêu chính là vậy đấy.

Mặc Nhật Tỳ tay cầm tờ báo, nhưng ánh mắt lại rời đi, lạnh lùng nhìn ả, cánh môi mỏng khẽ nhếch, vẫn không nói câu gì.

Hần im lặng càng khiến người ta cảm thấy áp lực hơn, làm cho người ta kinh hồn bạt vía. Ngu Cơ sợ hãi, vội cúi đầu, không dám nói thêm nữa, chỉ hận mình đã nhanh mồm nhanh miệng.

“Quả Quả là Quả Quả, không một ai có thể thay thế nàng.” Hồi lâu, hần mới lạnh lùng phun ra một câu, sau đó lại chăm chú đọc báo.

Lần này, Ngu Cơ không dám tranh luận nữa, nhưng trong lòng vô cùng đổ kỵ. Nữ nhân kia chiếm vị trí gì trong lòng Vương? Có lẽ Vương chỉ nhất thời ham sự tươi mới mà thôi, cũng có lẽ vì người và rắn không giống nhau.

Hiện tại, bầu không khí có chút trầm lắng, mọi người đang đợi Lý Quả dậy dùng bữa sáng, thời gian dần trôi đi, song trên lầu vẫn chưa có động tĩnh gì.

Có vài lần, Ngu Cơ rất muốn xông lên kéo nữ nhân đáng ghét kia xuống, song ả chỉ dám nghĩ mà thôi, không có gan hành động.

Lát sau, Lý Quả thong thả xuất hiện ở đầu cầu thang, cùng Hoàng Nhi cười cười nói nói, tiếp đó hai người mới phát hiện không khí có chút kỳ lạ.

“Tiểu thư, chủ nhân về rồi, đang chờ ngài dùng bữa sáng.” Quản gia Lâm vừa thấy Lý Quả đi xuống, lập tức bước tới chân cầu thang, cung kính nói.

Mặc Nhật Tỳ về rồi? Lý Quả hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền biết đó là sự thật, bởi vì Ngu Cơ cũng ở đó, vẻ mặt bất mãn nhìn mình. Sau đó, cô ngẫm nghĩ một lúc liền hiểu ra, nhưng tuyệt không lo lắng, vì vẻ mặt Ngu Cơ đã nói lên tất cả.

107. Chương 107: Phản Đối Vô Hiệu

“Tôi muốn về.” Vừa nhìn thấy Mặc Nhật Tỳ, cô lập tức đòi về, không chút lưu luyến.

“Nơi này không tốt à?” Mặc Nhật Tỳ nhìn cô, thần nhiên hỏi.

Thật ra, nơi này rất tốt, nhưng cô cảm thấy mình không hiểu rõ nơi đây và cả người đàn ông thần bí này nữa.

“Rất tốt, nhưng tôi vẫn muốn quay về.” Cô lắc đầu, kiên định nói.

“Vậy cứ ở lại, chuyện ở trường tôi đã giải quyết xong rồi, sau này em không cần đi học nữa.” Hắn bất ngờ tung ra tin tức này, trực tiếp cắt đứt đường lui của cô.

Lý Quả nghe xong, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

Cái gì? Anh ta đã giải quyết hết rồi? Cũng có nghĩa cô không cần đến trường nữa? Cũng có nghĩa cô chỉ có thể thờ thần ở đây? Bắt cóc? Giăm lỏng? Anh ta chính là sắc ma?..Lúc này, trong lòng Lý Quả đang mãnh liệt xoay chuyển, ý nghĩ quỷ quái gì cũng xuất hiện hết.

Không cần hỏi, Mặc Nhật Tỳ cũng biết suy nghĩ trong lòng cô gái nhỏ kia, hắn thật không biết nên khóc hay cười nữa, song hắn lại vô cùng mong chờ tương lai.

“Tôi mặc kệ, tôi phải về.” Đột nhiên, Lý Quả cương quyết nói, hai mắt sáng như sao nhìn hắn, không chút sợ hãi.

“Phản đối vô hiệu.” Ai ngờ, Mặc Nhật Tỳ lại đáp lại bằng một câu đùa bâng quơ, để cô biết đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời đi.

“Anh, anh, anh, chuyên chế, độc tài, ngang ngược, lòng lang dạ thú, không được chết tử tế.” Cô không nhịn được chửi ầm lên, tức đến muốn phát hỏa. Hiện giờ, cô đã hiểu thấu được tâm tình của Ngu Cơ tối qua rồi.

Lý Quả vừa dứt lời, đám người quản gia Lâm liền biến sắc, sợ hãi nhìn cô và Mặc Nhật Tỳ đang yên tĩnh như nước.

Tiểu thư ơi, đừng nên nói câu cuối mà, lần này xong rồi, mạng nhỏ của tiểu thư khó giữ rồi.

Ai ngờ, Mặc Nhật Tỳ chẳng hề tức giận, vẫn nhàn nhã như cũ. Hắn đặt tờ báo xuống, tao nhã đứng lên, nắm tay Lý Quả, vừa đi vào phòng ăn vừa thong thả nói: “Àm ỹ xong rồi, nên ăn sáng thôi. Chờ em cả buổi sáng, mọi người đều đói bụng rồi.”

Hả?! Tất cả đều sợ ngây người, vẻ mặt khó tin, ngay cả Ngu Cơ đang vui sướng khi người gặp họa cũng suýt nữa thì rớt cằm.

Sao Vương đối xử với ả ta và Lý Quả lại có sự khác biệt lớn vậy chứ?

“Anh, anh, anh...” Lý Quả lắp bắp một lúc lâu vẫn chẳng thể thốt ra lời.

108. Chương 108: Tôi Biết Mình Rất Đẹp Trai.

“Ăn sáng đi.” Mặc Nhật Tỳ để mặc Lý Quả lắp bắp hồi lâu, sau đó còn liên tục gấp thức ăn cho cô.

Vô lại! Đáng ghét! Lý Quả lườm Mặc Nhật Tỳ, rồi giận bản thân một chút biện pháp cũng chẳng có, chỉ có thể để anh ta sắp đặt.

“Tôi biết mình rất đẹp trai, nhưng em chỉ nhìn thì sao no bụng được?” Lần đầu tiên hắn nói lời trêu chọc, chỉ vì muốn dỗ cô ăn chút gì đó.

Mà lời hắn nói khiến mọi người muốn lột tròng, không ai có thể ngờ được Xà Vương lại biết nói đùa? Còn đồ dành nữ nhân nữa? Còn có thể cưng chiều một nữ nhân như vậy, chẳng chút tức giận.

“Anh đẹp trai cái rắm.” Mặt Lý Quả đỏ bừng, thẹn quá hóa giận nói. Sao tên này tự luyện quá vậy, thật sự làm cho cô hết nói nổi.

Câu nói thô tục của Lý Quả chẳng hề chọc tức được hắn, Mặc Nhật Tỳ chỉ cười mỉm, vươn tay xoa nhẹ đầu cô, ôn nhu nói: “Nếu đã như vậy thì mau ăn đi, đói bụng không tốt đâu.”

Trời sắp đổ mưa máu sao? Hay mặt trời mọc đằng tây rồi? Lý Quả tròn hai mắt, quyết định không nói chuyện với Mặc Nhật Tỳ nữa, nếu không cô sẽ bị chọc cho tức chết. Không nói nữa, cứ làm theo lời anh ta nói, ăn thôi!

Chỉ là, cô vừa định bỏ thức ăn vào miệng, chợt nhớ ra điều gì đó, vội bỏ xuống, tròn mắt nhìn Mặc Nhật Tỳ, nói: “Anh đừng nói với tôi là những món này lại làm từ rắn đó?”

Đã bị lừa một lần, lần này có đánh chết, cô cũng phải thật cẩn thận. Cô sợ, nên phải hỏi trước đã.

Trước tiểu nhân sau quân tử, nếu không chịu thiệt sẽ là chính mình, hơn nữa, sẽ thành truyện cười cho kẻ địch trước mặt mắt.

“Đó là vật cưng của tôi, em cảm thấy có thể sao?” Cô ngốc này, sợ rắn sợ tới mức này, sao lúc trước lại dũng cảm vậy? Mặc Nhật Tỳ thầm thở dài, thật không biết xử lý thế nào đối với sự bất an của Lý Quả.

Đáng tiếc, trong lòng Lý Quả thanh danh của Mặc Nhật Tỳ đúng là quá xấu.

Chỉ thấy cô liên tục gật đầu, nghiêm túc nói: “Cũng khó nói lắm, rất có thể chứ, chưa biết chừng anh nuôi rắn là một chuyện, thích ăn rắn lại là chuyện khác.”

Mặc Nhật Tỳ đúng là hết chỗ nói. Đây là kiểu lý luận gì vậy? Thích ăn thì phải nuôi sao? Xem ra cô gái này là kiểu người như thế, nên mới nghĩ người khác cũng giống như cô.

109. Chương 109: Tôi Cược Với Anh

“Mau ăn đi, không có rắn đâu.” Hắn tức giận gầm nhẹ, vỗ đầu cô một cái. Cô còn nói lung tung nữa thì hắn sẽ bắt cô ăn sạch sẽ.

Cường đạo! Lý Quả cảm giận nghĩ. Thế nhưng, lời đảm bảo của Mặc Nhật Tỳ đúng là rất hữu hiệu, nỗi bất an của cô đã biến mất hoàn toàn, dưới sự giám sát của Mặc Nhật Tỳ, Lý Quả ăn rất nhiều.

“Tôi muốn về.” Sau khi ăn uống no đủ, Lý Quả liền có khí lực để kháng nghị. Cô khẩn trương nắm chặt hai tay, mở to mắt, mong chờ nhìn Mặc Nhật Tỳ.

Mặc Nhật Tỳ liếc cô một cái, sau đó còn nghiêm túc suy nghĩ, rồi mới gật đầu đồng ý.

“Được, em có thể rời đi, nhưng em phải đi một mình. Nếu em ra được, tôi sẽ không ngăn cản nữa, bằng không em phải ngoan ngoãn ở lại đây.”

Từ lúc Lý Quả xuất hiện, Ngu Cơ liền vô cùng ghen tỵ, hâm mộ, chỉ mong sao Lý Quả sẽ rời đi. Ban đầu cứ nghĩ sẽ hết hy vọng, ai ngờ Vương lại đồng ý, làm ả ta cực kỳ vui mừng. Nếu nữ nhân này đi rồi, sẽ chẳng có ai tranh giành với ả nữa! Đi đi, mau đi đi, ả ta liên tục cầu nguyện.

“Thật sao?” Hiện tại, Lý Quả cảm thấy hơi khó tin, hoài nghi hỏi.

Sao dễ nói chuyện quá vậy? Thật không giống với tác phong của anh ta, dối trá, nhất định là dối trá!

Mặc Nhật Tỳ vẫn im lặng, ngược lại Ngu Cơ không nhịn được, giành nói trước: “Thái độ của người là sao đây? Dám nghi ngờ lời của chủ nhân hả?” Có phải người không muốn đi nữa không? Câu này ả chỉ dám nói thầm trong lòng.

Lý Quả hoàn toàn coi Ngu Cơ như không khí, chỉ chăm chú nhìn Mặc Nhật Tỳ, chờ đáp án.

Hắn không nói gì, cùng Lý Quả mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó mới gật mạnh đầu.

“Được rồi.” Cô đánh cược, bất luận thế nào, cô cũng sẽ cố gắng hết sức.

Mọi người thấy dáng vẻ vô cùng tự tin của Lý Quả liền sinh lòng đồng cảm.

Trong kết giới này, tiểu thư sao có thể đi ra ngoài được? Xà Vương đâu phải kẻ ngốc, tiểu thư sắp tiêu rồi!

“Khi nào thì bắt đầu?” Hưng phấn qua đi, Lý Quả vội vàng hỏi.

Chỉ sợ người đàn ông này lật lọng thì chẳng phải cô mừng hụt sao? Có một số việc cứ nên nói rõ sẽ tốt hơn.

“Bất cứ lúc nào, chỉ cần em thích.” Hắn nhàn nhạt cười, dịu dàng nói. Về mặt hắn giống như đang bao dung một đứa bé nghịch ngợm.

Nghe xong, Lý Quả cực kỳ phấn chấn. Tâm động không bằng hành động, đặc biệt là hiện tại, cô đã ăn uống no đủ, sức lực dồi dào, còn chờ gì nữa mà không đi?

Nghĩ tới đây, cô lập tức đứng dậy, cười tí mắt nói: “Tôi đi ngay đây, anh nhớ phải giữ lời đó.”

110. Chương 110: Cô Phải Rời Khỏi Đây

“Em cũng phải giữ lời.” Hắn không chút ngạc nhiên với hành động của cô, vẫn thản nhiên nói.

Lý Quả hất tóc, kiêu ngạo nói: “Ai nói dối sẽ là cún con.”

Dứt lời liền lao ra khỏi phòng ăn, định rời đi.

Mặc Nhật Tỳ chẳng thèm để ý đến Lý Quả, cô vừa đi, hắn liền ung dung ra phòng khách, ngồi trên sofa rộng rãi, tiếp tục đọc báo.

“Tiểu thư, đợi em với.” Hoàng Nhi thấy Lý Quả chạy vụt đi, do dự một lúc liền đuổi theo.

Khỏi phải nói Ngu Cơ có bao nhiêu vui sướng, nhưng trước mặt Mặc Nhật Tỳ, ả cũng không dám làm càn. Nghĩ ngợi một lúc, ả nhanh chóng bước theo sau Mặc Nhật Tỳ, định tranh thủ giành lại tình cảm.

“Chủ nhân, nàng đã muốn đi thì cứ để nàng đi đi. Cho dù người ở đây nhưng tâm không đặt nơi này thì nàng ấy sẽ chẳng vui về đâu.”

Những lời nói rất có đạo lý của Ngu Cơ không phải vì biện hộ cho Lý Quả mà vì chính ả. Nếu không có đáng chết ả cũng chẳng thêm nói hộ Lý Quả.

Mặc Nhật Tỳ chẳng thêm ngăn đầu, chỉ nhàn nhạt nói: “Nàng ấy sẽ hết hy vọng thôi.” Dứt lời liền bỏ mặc Ngu Cơ.

Ngu Cơ tự tìm xấu hổ, trong lòng càng chán ghét và ganh tỵ với Lý Quả. Dựa vào đâu mà Lý Quả dễ dàng có được sự sủng ái của Vương, mà ả ta hao hết tâm sức lại chẳng chiếm được gì. Hơn nữa còn phải nhìn sắc mặt của người ta, còn Vương lại nhìn sắc mặt của Lý Quả. Bất công, thật quá bất công!

Thế giới này chính là như vậy, người không cầu thì lại có được, kẻ mong muốn thì mãi mãi chẳng chiếm được, nhất là tình yêu. Cô có hết lòng hết dạ với một người, thì anh ta cũng chẳng quan tâm. Anh ta chỉ đối xử tốt với người không thích mình mà thôi.

Bên ngoài biệt thự, Lý Quả đang dựa vào trí nhớ của mình để tìm đường ra. Hai bên là hai hàng hoa nở rộ, bầu trời trong veo, non xanh nước biếc, mà tâm tình của Lý Quả lại cực kỳ tốt, bởi vì cô sắp tự do rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư, đợi em với.” Hoàng Nhi lão đảo chạy theo phía sau, gọi với theo.

“Tiểu thư, ngài đi rồi, Hoàng Nhi phải làm sao đây?” Hoàng Nhi chạy tới trước mặt Lý Quả, hai mắt còn phấp phất, vô cùng tủi thân nói.

Lý Quả dừng bước, khó hiểu nhìn Hoàng Nhi đang chạy về phía mình, vội hỏi: “Hoàng Nhi, em chạy ra đây làm gì vậy?”

Chẳng lẽ Hoàng Nhi muốn ra tiễn cô?

111. Chương 111: Em Sẽ Đi Cùng Ngài.

Cô đi rồi thì có thể làm sao nữa? Có thời gian rảnh sẽ tới gặp cô ấy thôi. Lý Quả trầm nghĩ, nhưng vẫn mở miệng an ủi Hoàng Nhi.

“Hoàng Nhi, chị phải về rồi, nơi đây không phải là nhà của chị. Về sau, có thời gian rồi chị sẽ tới tìm em, em cũng có thể ra ngoài tìm chị mà.” Đúng là một công đôi việc, Hoàng Nhi vừa có thể ra ngoài, đồng thời còn có thêm nhiều bạn nữa.

“Tiểu thư...”, trong lòng Hoàng Nhi vô cùng tủi thân, không nhịn được kéo dài giọng: “Em sẽ đi cùng ngài.”

“Hoàng Nhi, chị không thể đưa em đi cùng, vì chị không thể nuôi nổi em.”

Lời nói của Hoàng Nhi làm cho Lý Quả chấn động, bản thân cô còn chưa thể nuôi sống chính mình, đang phải dựa vào cha mẹ thì sao có thể nuôi Hoàng Nhi được? Không được, không được, tuyệt đối không được.

Hoàng Nhi nghe xong lập tức nóng nảy, nàng không cần tiểu thư nuôi đâu, nàng chỉ muốn ở cạnh để hầu hạ tiểu thư thôi.

“Tiểu thư, em có thể không ăn cơm, chỉ cần tiểu thư để em đi theo ngài, Hoàng Nhi sẽ không gây rắc rối cho tiểu thư đâu.”

Không ăn cơm? Không ăn cơm là sao? Không ăn cơm sao sống được? Chẳng lẽ Hoàng Nhi định dùng tiền của bản thân? Cô giống như cần trợ cấp thế à? Cô đối với Hoàng Nhi cũng đâu phải quá quan trọng, Hoàng Nhi hơi khoa trương rồi.

“Tiểu thư, Hoàng Nhi sẽ không để ngài khó xử đâu.” Hoàng Nhi thấy Lý Quả im lặng, lại càng nôn nóng, vội vàng nói, vẻ mặt đáng thương nhìn Lý Quả.

Lý Quả biết Hoàng Nhi đã hiểu lầm, liền vội vàng kéo cô, có chút bối rối.

“Hoàng Nhi, nếu chị rời khỏi đây thì phải ở lại trường trước, sau đó mới đi tìm phòng trọ. Hay chờ chị tìm được phòng và việc làm, sẽ tới đón em, có được không?”

Mặt Hoàng Nhi chảy dài, miệng dẫu cao. Tuy không muốn nhưng nàng biết tiểu thư đang rất khó xử, nên nàng đành phải gật đầu, coi như là đồng ý.

“Tiểu thư, vậy sau này ngài phải nhớ tới đón Hoàng Nhi đó.”

“Biết rồi.” Lý Quả thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thuyết phục được Hoàng Nhi, nhưng bây giờ vẫn còn chuyện quan trọng phải làm.

“Hoàng Nhi, hiện tại chúng ta phải rời khỏi đây trước đã, cùng tìm đường ra thôi.”

Hoàng Nhi gật đầu, cùng Lý Quả đi tìm đường.

Một giờ sau, trên trán hai cô gái đã nhễ nhại mồ hôi, nhưng vẫn chưa thoát ra khỏi ngọn núi này. Bởi vì biệt thự và hoa viên của Mặc Nhật Tỳ đều ở dưới chân núi, rõ ràng nhìn ngọn núi này không lớn, nhưng vừa đi liền có cảm giác sẽ không bao giờ thoát ra được.

112. Chương 112: Nam Nữ Vui Vẻ 1

“Hoàng Nhi, sao lại thế này? Sao đi mãi vẫn chẳng thấy đường ra?” Lý Quả hoảng hốt hỏi.

Theo lý, đi suốt một giờ như vậy, không được một km thì cũng phải là bốn, năm trăm mét, thế nhưng bọn họ cứ đi tới đi lui lâu như thế, mà vẫn có cảm giác như đứng nguyên tại chỗ.

Về mặt Hoàng Nhi mờ mịt, nàng cũng đâu có biết, theo lý thì bọn họ đã đi rất xa rồi, nhưng nàng lại cảm thấy như dậm chân tại chỗ, lãng phí sức lực.

Lý Quả nhìn vẻ mặt của Hoàng Nhi liền biết có hồi nũa cũng vô dụng, đành phải tăng thêm dũng khí, kéo tay Hoàng Nhi, tiếp tục đi về phía trước.

“Chủ nhân, tiểu thư đã đi một lúc lâu lắm rồi, thời tiết nóng như vậy, mặt trời như thiêu đốt, có cần mời tiểu thư về nghỉ ngơi không ạ?” Quản gia Lâm nhìn hai người đang đi quanh núi kia, rốt cuộc cũng không đành lòng, mở miệng hỏi.

Sao Mặc Nhật Tỳ lại không biết? Hắn đều thấy rất rõ hành động và tâm tư của hai người, thế nhưng, nếu nàng chưa tới sông Hoàng Hà thì vẫn chẳng chết tâm. Cho nên, phải để nàng chịu khổ, khiến nàng hết hy vọng, nàng mới có thể trở về được.

“Không cần, đến lúc nên về thì nàng sẽ trở về thôi.” Mặc Nhật Tỳ thần nhiên nói, tuyệt không lo lắng. Nếu có chuyện gì, với pháp lực của hắn, chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi. Không cần phiền lòng vì những chuyện cỏn con như thế.

Quản gia Lâm không dám nhiều lời nữa, lập tức cung kính nói: “Vâng, thưa chủ nhân.”

Ngu Cơ liếc nhìn hai nữ nhân đáng ghét ở bên ngoài kia, rồi lại nhìn xà vương đang ngồi ung dung, trong lòng ả bắt đầu rục rịch, vẻ mặt càng thêm quyến rũ động lòng người.

Ả hơi hành lễ với hắn, nũng nịu nói: “Chủ nhân, ngài hãy nghỉ ngơi một chút đi, Ngu Cơ sẽ hầu hạ ngài.”

Lời của ả không cần nói cũng biết, ả là mọi người đều hiểu ý tứ bên trong, chỉ cần nhìn ánh mắt đong đưa của ả, là dễ dàng hiểu được.

Mặc Nhật Tỳ liếc mắt ra bên ngoài, hơi gật đầu, nhàn nhạt nói: “Được, tới phòng người đi.” E là hai người kia còn kiên trì một lúc nữa, hắn cũng không vội.

Ngu Cơ nghe xong, suýt chút nữa đã nhảy căng lên, may mà ả kiềm chế kịp thời, ả lập tức bước lên, đỡ Mặc Nhật Tỳ lên phòng.

Quần gia Lâm nhìn thoáng qua hai cô gái đang chập vạt bên ngoài, chỉ im lặng lắc đầu, rồi vội chạy theo phía sau, chờ sai bảo.

Chỉ tội nghiệp cho Lý Quả và Hoàng Nhi vẫn còn vì tự do mà phấn đấu, chẳng hề hay biết Mặc Nhật Tỳ và Ngu Cơ đang trình diễn tiết mục hoan ái trong biệt thự.

“Vương, để Ngu Cơ phục vụ ngài nhé?” Vừa vào phòng, Ngu Cơ liền nũng nịu nói, âm thanh tràn ngập quyến rũ, để lộ một tia dục vọng.

Mặc Nhật Tỳ liếc ả một cái, do dự một chút, liền gật đầu. Hắn đã bị nữ nhân này khơi lên ham muốn vô hạn, trong khoảng thời gian này, hắn phải chịu khá nhiều khổ sở và dày vò.

Hai mắt Ngu Cơ sáng rực, vô cùng hưng phấn, ả thật không ngờ lại thành công dễ dàng như vậy. Trong lòng vương vẫn có ả, không phải chỉ có mỗi tiện nhân kia, nghĩ đến đây, ả càng ra sức quyến rũ hắn.

Quần gia Lâm đứng đằng sau, trong lòng biết mình chỉ cần phái người canh giữ bên ngoài là được rồi, nơi này đã không còn chuyện của ông ta nữa, ông ta nên đi xem tiểu thư và Hoàng Nhi thôi.

Tội nghiệp hai cô gái gốc ghêch kia, bên ngoài nắng như thiêu, mà vẫn cố chấp tìm đường ra. Thật tội nghiệp!

“Vương, ngài ngồi đi.” Đẩy Mặc Nhật Tỳ ngã ngồi xuống ghế quý phi, Ngu Cơ liền nở nụ cười quyến rũ, rồi đi bê trà và điểm tâm ra.

Mặc Nhật Tỳ nằm im, thoải mái nhắm mắt lại, để mặc nữ nhân kia thích làm gì thì làm, hắn chỉ cần hưởng thụ là được rồi.

Ngu Cơ nhấp một ngụm trà, sau đó kiều môi liền ghé sát môi hắn, bàn tay mềm mại không xương cũng không chịu an phận, lướt tới lướt lui trên vòm ngực dày rộng rắn chắc của hắn, giống như vô tình lại hữu ý, làm rung động thần kinh của hắn.

“Không được mớm nước cho bốn vương, bốn vương không thích bị người hôn.” Mặc Nhật Tỳ chợt mở to mắt, nhàn nhạt nói với Ngu Cơ đang phải ra sức kiềm nén ham muốn. Hắn không hề tức giận, chỉ lạnh lùng cảnh cáo.

“Vâng, thưa Vương.” Ngu Cơ bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, chẳng trách Vương chưa từng hôn qua đôi môi kiều diễm của ả, cũng chưa bao giờ để người khác hôn. May mắn là tâm tình lúc này của Vương khá tốt, không có trách phạt ả, nếu không....

Mặc Nhật Tỳ rất vừa lòng với thái độ của ả, hơn nữa, mấy ngày nay, Lý Quả luôn luôn chống đối còn trên chọc ả, làm cho tâm tình hắn càng sáng khoái, cũng chẳng thêm tức giận.

Si mê ngấm khuôn mặt anh tuấn của hắn, nỗi sợ của Ngu Cơ liền biến mất không thấy tăm hơi, lá gan cũng to dần. Lần này, ả chẳng muốn dùng kỹ xảo gì nữa, nếu có một chút sơ sẩy, chẳng phải sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Nghĩ xong, ả liền vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ hầu kết của hắn, rồi bắt đầu hôn xuống. ả hôn rất cẩn thận, rất có kỹ xảo, hai tay liên tục vẽ vòng tròn trên những điểm mẫn cảm của hắn.

Hiện tại, Mặc Nhật Tỳ cảm thấy cả người thư thái, ít nhất mỗi cọng lông tơ đều rất dễ chịu. Công phu của nữ nhân này đúng là không tồi, biết chính xác những điểm mẫn cảm trên thân hắn, hơn nữa, kỹ thuật cũng khá tốt.

“Vương...” Giọng nói động tình của Ngu Cơ vang lên, ả còn chưa mê hoặc được đàn ông, thì chính ả đã thất hồn lạc phách trước rồi. ả đã sớm muốn nhào qua, nhưng vì Vương chưa mở lời, nên ả đành phải buộc mình nhẫn nhịn.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng trơn bóng của ả, từ trên xuống dưới, càng khơi dậy những khát khao ẩn sâu trong nội tâm, khiến ả suýt nữa thì bỏ nhào tới.

“Vương, Ngu Cơ muốn ở bên trên.” Khuôn mặt kiều mỹ đỏ bừng, ánh mắt mơ màng, ả dùng một tư thế rất hấp dẫn, ngồi lên eo hắn. Quần áo trên người xộc xệch, bộ ngực trắng nõn như ẩn như hiện.

Mặc Nhật Tỳ chỉ im lặng, coi như là đồng ý. Dù sao hắn cũng lười quan tâm, nhóm nữ nhân trong hậu cung kia, ai mà chẳng sử dụng đủ thủ đoạn để thỏa mãn hắn? Có kiểu tư thế gì, mảnh khốe gì mà hắn chưa từng thấy qua? Ở trên cũng chỉ trò trẻ con mà thôi.

Ngu Cơ vô cùng hưng phấn, đầu lưỡi tinh xảo càng nhiệt tình đốt lửa trên da thịt màu mạch của hắn. Thâm nghĩ chinh phục kẻ vương giả này, để hắn khuất phục dưới thân thể mình, làm hắn mê luyện chính mình, chỉ độc sủng một người là ả.

Từ cổ đến chân, ả chẳng bỏ qua một phân nào, suýt chút nữa đã liếm cả đầu ngón chân của hắn. ả âm thầm vui sướng, ít nhất thì ả cũng có thể khơi lên lửa dục của nam nhân này.

Tay hắn cũng lướt khắp thân ả, nhào nặn hai khóa tròn trước ngực ả, trong lòng vô cùng hài lòng. Chỉ là, chưa được bao lâu, tâm tư của hắn lại bay đến bên cô gái nhỏ đang tìm cách rời đi kia.

Hắn chợt cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, bởi vì đây là chuyện chưa từng xảy ra. Trong lúc cá nước thân mật, hắn chưa từng nghĩ tới nữ nhân khác, cho dù là có thì cũng là chuyện quốc gia đại sự, mà không phải là nữ nhân nào đó.

Không ổn, không ổn, thật sự không ổn, hắn bị làm sao vậy? Văng trán rộng lớn khẽ nhăn lại, hắn hơi hé mắt, nhìn nữ tử đang thở dốc trên người, ra lệnh: “Ngồi lên trên.”

“Vương, vương, vương...”

Sau khi ngồi lên người Mặc Nhật Tỳ, Ngu Cơ vẫn kiều mỵ gọi hắn, âm thanh đó như chứa đầy ma lực, khiến ả phát cuồng, miệng đắng lưỡi khô, khó có thể kiềm chế chính mình.

Mặc Nhật Tỳ cực kỳ hưởng thụ, để mặc nữ nhân kia tự do phát huy. Hắn càng lúc càng lười, đã không còn cảm xúc bốc đồng chủ động tiến công nữa, cho dù là loại chuyện này, hắn cũng chẳng thể chủ động rồi.

Ngu Cơ chưa từng có cảm giác vui thích đến như vậy, cả người cực kỳ thoải mái, khiến ả vô thức hét to, tuyệt không cảm thấy xấu hổ, lo lắng, ngược lại càng muốn nhiều hơn. Đây là chuyện ả không dám nghĩ tới, hiện tại ả chỉ muốn buông thả, chẳng hề ngưng ngừng.

“Vương, Ngu Cơ hầu hạ ngài có thoải mái không?” ả nói ngắt quãng, hai tay chống lên vòm ngực dày rộng, đôi mắt mơ màng, muốn nuốt hết những xúc cảm của hắn, không muốn chia sẻ hắn với người khác.

Im lặng, chỉ còn lại tiếng thở dốc, kiều diễm đầy phòng, cảnh xuân như ẩn như hiện, hòa cùng hơi thở ái muội.

Ngu Cơ vô cùng gắng sức, cả người đầy mồ hôi, thân thể mềm mại không xương di chuyển giống như rắn nước, mái tóc không ngừng bay lượn trong không trung, vẽ ra cảnh tượng mỹ lệ.

Có vài lần, ả đã muốn đầu hàng, song, lúc nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Mặc Nhật Tỳ, đành cắn răng, tiếp tục lấy lòng hắn, chỉ mong cho hắn thay đổi sắc mặt hoặc hô hấp dồn dập.

“Vương, vương...” Hơi thở của ả đột nhiên gấp gáp, chứng tỏ ả đã đạt tới cực điểm rồi, nhưng vẫn cố nén, nếu không đã sớm gục lên người hắn rồi. Cho dù người đàn ông này chẳng làm gì cả, nhưng ả vẫn là chịu không nổi nữa.

Mặc Nhật Tỳ hơi mở mắt, nhìn nữ nhân mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt đỏ bừng trên người mình, liền biết nữ nhân này không chịu nổi nữa. Rất cực, hắn cũng vươn tay, đỡ cánh tay ngọc của ả, tự mình vận động.

Trời ạ, trời ạ, Ngu Cơ cảm thấy mình sắp ngất đi rồi, không phải vì mệt, mà là từng đợt sóng cảm xúc cứ dồn dập kéo tới, khiến ả hít thở không thông. Sau khi giao quyền chủ động cho hắn, ả liền nằm úp sấp, gát gao dính vào người hắn.

“Vương, thiếp không chịu nổi, không chịu nổi, a, tha cho thiếp, tha cho thiếp đi.”

113. Chương 113: Quá Quỷ Dị Rồi

“Tiểu thư, có mệt không?” Hoàng Nhi diu cô đi một lúc lâu, mặt trời đã lên cao rồi, nhưng hai người vẫn chưa ra được, mồ hôi chảy xuống như mưa.

Nói thừa, có thể không mệt sao? Cô mệt đến nỗi không đi nổi, còn khát nữa. Ánh nắng gắt khiến cô đổ mồ hôi như mưa, lau cũng chẳng kịp, thở hồng hộc, trong lòng sắp muốn bùng nổ.

“Tiểu thư, hay là chúng ta trở về nghỉ ngơi một chút, đợi trời dịu mát, chúng ta lại đi.” Hoàng Nhi hết cách, vội vàng khuyên nhủ. Nàng vẫn chịu được, nhưng tiểu thư thì sao? Chưa nói tới toàn thân vô lực, bụng cũng đói lắm rồi.

Lý Quả nhìn con đường đáng ghét này, lại nhìn biệt thự chói mắt ở phía trước, cuối cùng, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu. Vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, đợi mặt trời dịu xuống, sẽ đi tiếp.

Nhưng cũng thật quái dị, đi hơn nửa ngày trời, sao vẫn không đi ra được? Không có khả năng? Chẳng lẽ nơi đây là một mê trận? Nhưng mà, trên thế giới này còn có chỗ như vậy ư?

Đi ra hơn nửa ngày, nhưng lại mất chưa tới hai tiếng để quay về, hai người vô cùng nhếch nhác quay lại biệt thự. Trước cửa biệt thự, quản gia Lâm đã dặn nhóm nữ hầu dâng nước và khăn mặt cho hai người, giống như đã sớm biết rồi.

Lý Quả một hơi uống sạch nước, mới lau mồ hôi trên mặt, cuối cùng mới ổn định hơi thở.

“Tiểu thư, có đói bụng không? Hay là muốn về phòng tắm rửa trước?” Quản gia Lâm cực kỳ chu đáo, lập tức đề nghị.

Hoàng Nhi đang dịu Lý Quả, mở to hai mắt nhìn.

“Vâng.”

Lý Quả gật đầu, vừa được Hoàng Nhi đỡ đi vài bước, đột nhiên như nhớ ra cái gì, vội xoay người lại, hỏi quản gia Lâm

“Mặc Nhật Tỳ đâu ạ?”

Không được, cô phải tìm người đàn ông kia hỏi trước đã, nếu không chẳng phải sẽ uống công sao? Nếu anh ta sử dụng tà thuật gì đó, thì suốt đời này cô cũng đừng mong chạy thoát.

Nghe cô hỏi như vậy, sắc mặt quản gia Lâm có chút thay đổi, sao ông ta dám nói với tiểu thư là Vương và Ngu Cơ đang mây mưa trong phòng? Vậy chẳng phải sẽ khiến tiểu thư tức giận sao?

Ông ta không nói lời nào, khiến Lý Quả hơi nghi ngờ, càng cho rằng anh ta đang giả trò quỷ, vì thế liền quay người, đi về phía quản gia Lâm.

“Quản gia Lâm, ông đừng nói dối, anh ta đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh ta ngay lập tức.”

“Tiểu thư, ngài, ngài, hiện tại không thích hợp gặp chủ nhân đâu, chủ nhân đang bận.” Quản gia Lâm ấp úng, không dám nói thẳng ra, chỉ muốn cô biết, bây giờ không tiện.

114. Chương 114: Bại Lộ Cảnh Xuân

Lý Quả nghi ngờ nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của quản gia Lâm, trong lòng cảm thấy chuyện này nhất định quỷ dị, chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

“Quản gia Lâm, tôi có việc cần gặp anh ta.” Không phải vì muốn gây khó dễ cho bác quản gia thân ái, mà vì trực giác của cô mách bảo, chuyện này chắc chắn có liên quan tới Mặc Nhật Tỳ.

Hiện tại, quản gia Lâm chỉ cảm thấy, dưới ánh mặt trời chói chang, mình đang đổ mồ hôi như mưa. Nếu để tiểu thư chứng kiến chuyện Vương và phu nhân đang làm, chỉ sợ sẽ vô cùng nóng nảy rồi, nhưng nếu mình không nói, tiểu thư nhất định sẽ đi tìm.

“Tiểu thư, chủ nhân và phu nhân đang ở trong phòng.” Ông ta cảm thấy, có lẽ chủ nhân sẽ không tức giận đâu, nghĩ kỹ thì vẫn nên nói cho tiểu thư biết, dù sao cũng chẳng thể ầm ỹ đến chỗ của chủ nhân.

Ban ngày ban mặt ở trong phòng ư? Ở trong phòng làm gì?

Lý Quả khó hiểu nghĩ, nhưng cô cũng không quá để tâm, chỉ muốn mau chóng đi tìm anh ta để hỏi rõ, nhất định là anh ta giở trò quỷ rồi.

“Ở phòng nào?” Cô xoay người lên lầu, tiếp tục hỏi.

“Đang trong phòng phụ nhân ạ.” Quản gia Lâm cũng không dám giấu diếm, vội vàng nói, thật cẩn thận theo phía sau cô.

“Được, chúng ta đi thôi Hoàng Nhi.” Cô gọi Hoàng Nhi một tiếng, chủ tớ hai người một trước một sau, đi về phía phòng của Ngu Cơ.

Phòng Ngu Cơ rất dễ tìm, bởi vì lúc này, hai nữ hầu đang đứng bên ngoài cửa phòng, chỉ có điều, vẻ mặt của bọn họ rất kỳ quái, khuôn mặt đỏ bừng, đầu cúi thấp, thỉnh thoảng còn lén nghiêng tai như muốn nghe trộm cái gì đó.

Lúc Lý Quả bước tới, hai nữ hầu kia liền giật nảy cả mình, nhưng thấy người tới là cô, liền cung kính cúi đầu, định hành lễ. Ai ngờ, Lý Quả lại xua xua tay, bởi vì lúc này, cô đã nghe được tiếng động rất kỳ lạ.

“Vương, vương, a. . .”

Tiếng động thật sự rất kỳ quái, cô dí sát tai vào cửa, vẻ mặt đầy khó hiểu, không rõ lý do.

Vương là cái gì? A cái gì? Giống như có chuyện kỳ gì đó, cô nghe một lúc, liền hết hứng thú.

“Mở cửa, mở cửa, Mặc Nhật Tỳ, tôi muốn gặp anh.”

Cô không chút nghĩ ngợi liền giơ tay lên gõ cửa, ai ngờ cửa lại khép hờ, cô vừa gõ nhẹ, cửa đã tự mở ra, cảnh tượng trong phòng lập tức hiện rõ.

Chỉ thấy, ở trong phòng, Ngu Cơ không mặc gì cả, đang nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt phờ phợt xuân tình, hai mắt mê ly, lúc này đang nhếch cái miệng anh đào, nhìn chăm chăm người đứng ngoài cửa.

115. Chương 115: Lưu Manh

“Á, lưu manh. . .” Lý Quả sững sốt nhìn dáng vẻ trần trụi của hai người, sau đó không nhịn được hét to, rồi xoay người bỏ chạy, nhưng lại chẳng có lòng tốt đóng cửa giúp bọn họ.

Lưu manh!

Nghe xong, Mặc Nhật Tỳ và Ngu Cơ đều dừng động tác, có chút sững sốt, sau đó vẻ mặt vô cùng khác biệt. Mặc Nhật Tỳ thì dở khóc dở cười, còn Ngu Cơ lại cực kỳ tức giận, tất cả khát vọng đều hóa thành hư ảo.

“Tôi đi tắm trước.” Sau khi chạy ra, Lý Quả liền thấy quản gia Lâm đứng cách đó không xa, bắt đắc dĩ nhìn mình, còn Hoàng Nhi thì ngây ngốc đứng bên cạnh, cô đành phải cười gượng, vội vàng nói.

Dứt lời, hai má cô đỏ bừng lên, kéo Hoàng Nhi chạy như bay, mặc kệ người khác nghĩ gì. Dù sao cũng không phải mình mất mặt, là bọn họ bị bắt gặp chứ đâu phải mình.

“Đứng dậy.” Mặc Nhật Tỳ chẳng thèm để ý đến ánh mắt kẻ khác, nhưng là, sau khi Lý Quả bắt ngờ xông vào, hắn liền hết hứng, nhàn nhạt ra lệnh cho Ngu Cơ đang ngồi trên người mình, không có nửa điểm dục vọng.

Vì chuyện ban nãy, thân thể nóng rực của Ngu Cơ đã giảm đi vài phần, đang định ra sức cứu vãn. Còn chưa kịp phản ứng, đã nghe Vương ra lệnh như thế, trong phút chốc làm cho ả cực kỳ uể oải, cực kỳ căm phẫn.

Đồ tiện nhân! Tuy sắc mặt ả hơi kém, nhưng vẫn cực kỳ nghe lời, vội rời khỏi người hắn, yếu ớt ngã sang bên cạnh, dịu dàng nhìn hắn, tủi thân mở miệng.

“Vương, sao nàng ta có thể như vậy chứ? Thật vô lễ.”

Mặc Nhật Tỳ rời khỏi ghế quý phi, mặc lại quần áo, nghe Ngu Cơ nói xong, lại nhớ tới phản ứng vừa rồi của Lý Quả, không kiềm được nhếch môi cười.

Cô gái đó thật là đáng yêu!

Lưu manh ư! Ha ha ha . . .

Ở trước mặt Mặc Nhật Tỳ, Ngu Cơ vốn định trách móc Lý Quả vô phép tắc, nhưng vừa thấy phản ứng của Mặc Nhật Tỳ, ả đành nuốt những lời này xuống. Bởi vì, Vương đang mỉm cười, cười có chút suy tư, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Giống như, giống như một thiếu niên mới biết yêu đương.

Đúng, đúng như thế! Ngu Cơ chợt cảm thấy hoảng hốt, cảm thấy rất u ám, như có một mối đe dọa nào đó. Vương trở nên khác lạ, tất cả đều vì một nhân loại.

Tinh thần Mặc Nhật Tỳ rất tốt, vô cùng tốt, vốn nên tức giận, nhưng chẳng biết vì sao, hắn chỉ cảm thấy sự xuất hiện của Lý Quả còn khiến hắn thoải mái, vui sướng hơn so với kiểu ‘vận động’ này.

116. Chương 116: Sợ Cái Gì? Có Chị Đây

“Tiểu thư, chủ nhân có tức giận không?” Hoàng Nhi khiếp sợ, lo lắng hỏi.

Sau khi bị Lý Quả kéo đi, tim nàng vẫn đập dồn dập, đến giờ vẫn chưa ổn định, đúng là dọa chết nàng.

Lý Quả kéo Hoàng Nhi chạy vào phòng, liền đóng cửa lại, khóa kỹ, lúc này mới dám đứng thở dốc, tim vẫn đập thành thịch.

“Sợ cái gì? Anh ta dám làm, sẽ không sợ chúng ta thấy. Đáng đời hai kẻ lưu manh đó.”

Lý Quả mắng lưu manh, mắng đến rất thuận miệng, cường điệu một tràng dài, quyết định tặng tội danh cho bọn họ.

Hoàng Nhi gật đầu không được, lắc cũng chẳng xong, cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng lại không biết nói thế nào.

“Vậy, tiểu thư, chủ nhân có thể gây khó dễ cho chúng ta không?” Nàng lo lắng nhất chính là điều này, chứ không phải là chuyện vô tình thấy được việc tốt của chủ nhân và phu nhân.

“Sao em nhát gan thế? Anh ta dám ư, không phải còn có chị sao?” Lý Quả trợn mắt, hùng hổ nói, đáng vẻ hệt như một chị cả.

Lần này, làm cho Hoàng Nhi không thể kiềm chế bản thân, cảm động đến rơi nước mắt, bởi vì, chưa từng có ai đối xử tốt với nàng như thế.

Tiểu thư thật tốt, tiểu thư rất tốt, tiểu thư là người rất tốt! Trong lòng nàng không ngừng hô, quyết định có đánh chết cũng không rời khỏi tiểu thư.

Woa, Hoàng Nhi đâu cần phải như vậy? Sợ đến thế ư? Hay là quá cảm động?

Lý Quả vừa thấy Hoàng Nhi khóc, liền hơi luống cuống, không biết nên an ủi thế nào mới tốt, đành phải nói: “Được rồi, đừng quá lo lắng, chị đi tắm đây, tắm xong rồi ăn cơm, chị đói rồi.”

Hoàng Nhi nghe xong, thăm kêu không ổn. Tiểu thư đói rồi sao?

Nàng lập tức lau nước mắt, chạy vội vào phòng tắm xả nước, chờ đến lúc Lý Quả đi vào tắm rửa, Hoàng Nhi mới không sợ chết mở cửa, đi tìm quản gia Lâm, báo ông ta chuẩn bị bữa trưa cho tiểu thư nhà mình.

Quản gia Lâm đã chuẩn bị xong, không đợi nàng mở lời, vội nói trước: “Hoàng Nhi, bữa trưa chuẩn bị xong rồi, người mời tiểu thư xuống đi, chủ nhân đang chờ tiểu thư, cùng dùng cơm.”

Hoàng Nhi vừa mới trấn tĩnh, lúc này, lại nghe được hai chữ ‘chủ nhân’, sợ tới mức chưa kịp đáp lại, lập tức chạy vọt lên lầu như làn khói, chui vào phòng, khóa trái cửa, bấy giờ mới dám yên tâm. Không có tiểu thư bên cạnh, nàng vẫn rất sợ hãi đó.

“Hoàng Nhi, em làm sao vậy?” Bởi vì đói, nên Lý Quả cũng không ngâm mình quá lâu, rất nhanh đã tắm xong. Vừa bước ra, đã thấy đáng vẻ sợ hãi của Hoàng Nhi, không nhịn được tò mò hỏi.

117. Chương 117: Có Phải Anh Giở Trò Quỷ Không?

“Tiểu thư, chủ, chủ nhân chờ ngài cùng dùng bữa.” Hoàng Nhi vẫn chưa hoàn hồn lại từ trong nỗi khiếp sợ, vừa thấy Lý Quả, liền lo lắng đáp.

Lý Quả hơi sững sốt, anh ta chờ mình cùng ăn cơm? Thế cũng đâu phải chuyện gì lạ, Hoàng Nhi sợ cái gì chứ?

“Ăn cơm thì ăn cơm, em sợ cái gì? Anh ta đâu có ăn thịt người.” Lý Quả vừa mặc quần áo, vừa nói.

Lá gan của Hoàng Nhi cũng nhỏ quá đi!

Hoàng Nhi thấy Lý Quả bình tĩnh như thường, trái tim đập loạn cuối cùng cũng dần bình ổn, rồi đỡ cô đi xuống phòng khách.

“Quả Quả, đói bụng chưa?” Vừa vào phòng khách, giọng nói quan tâm của Mặc Nhật Tỳ liền truyền đến. Vừa thấy Lý Quả, hần liền đứng dậy khỏi ghế sofa, bước nhanh đến bên cạnh cô.

Thật ra, Lý Quả rất sợ hãi, vừa rồi ở trên lầu an ủi Hoàng Nhi, cô vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng khi nhìn Mặc Nhật Tỳ tiến về phía mình, cô bỗng cảm nhận được một luồng áp lực, là áp lực của anh ta.

“Ừm.” Cô gật gật đầu, bỗng nhiên không dám nhìn thẳng Mặc Nhật Tỳ. Nhưng vừa thấy anh ta càng tiến gần về mình, cô hơi luống cuống, trong đầu chợt nhớ tới hình ảnh kiều diễm, mờ ám ban nãy.

“Đi thôi, tôi dẫn em đi dùng bữa.” Hần nắm tay cô, kéo cô đi về phía phòng ăn, vẻ mặt tự nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lý Quả bị kéo đi, mặt liền đỏ bừng, căng thẳng đến nỗi mồ hôi tay. Cô muốn giả vờ tự nhiên, nhưng lại phát hiện mình không làm được.

“Nghĩ cái gì đó? Mau ăn cơm đi.” Sau khi gấp một đồng đồ ăn vào trong bát cô, Mặc Nhật Tỳ liền cười tít mắt nhìn cô, hỏi.

“À, chẳng nghĩ gì cả. Sao cô ấy chưa xuống ăn cơm?” Lý Quả kinh hãi, vội hoàn hồn, hấp tấp nói. Nhưng chuyện kia đâu có liên quan đến mình, nói nữa sẽ tự chuốc lấy phiền phức, nghĩ vậy, sắc mặt cô càng đỏ hơn.

Mặc Nhật Tỳ chỉ cảm thấy buồn cười, dùng khí mạnh mẽ hô to lưu manh vừa nãy đi nơi nào rồi hả? Giờ còn xấu hổ, giống như một cô gái nhỏ, khiến người ta liếc mắt một cái cũng biết cô đang nghĩ gì.

“Em không cần quan tâm cô ta, cứ chăm sóc tốt cho bản thân là được.”

Khẽ gật đầu, cô không dám nói thêm nữa, lập tức cúi đầu ăn cơm, để tránh cho càng lúc càng xấu hổ. Một lúc sau, rốt cục cô cũng nhớ ra chuyện mình không thể thoát được, liền trợn to hai mắt, vẻ mặt thay đổi.

“Vì sao chúng tôi không thể ra khỏi đây? Có phải anh giở trò quỷ không?” Nghĩ tới đề tài này, Lý Quả như biến thành người khác, nhe nanh múa vuốt, vẻ mặt nghiêm túc, không còn dịu dàng nữa.

118. Chương 118: Sao Tôi Phải Nói Cho Em?

Hỏi rồi! Cuối cùng cũng nổi bão rồi ! Mặc Nhật Tỳ nhìn cô, nhàn nhạt cười, cảm thấy đáng vẻ khi tức giận của cô thật đáng yêu, rất có sức sống.

“Xung quanh đây có chút kỳ dị, chính là thường xuyên bị lạc đường, giống như lọt vào một tòa mê cung. Nhà của chúng ta chính là lợi dụng kiểu địa thế này để xây biệt thự ở trong đây, bằng không em nghĩ rằng

nơi hoang vắng như thế này rất an toàn à?” Hần thản nhiên nói, giống như đang nói một chuyện vô cùng bình thường, không đáng để mắt tới.

Thật hay giả vậy? Lý Quả không tin tưởng lắm, nhưng cô cũng biết, trên thế giới này có rất nhiều nơi tồn tại những chuyện vô cùng khó tin, cũng không thể phủ nhận hoàn toàn. Chỉ có điều, cô là trùng hợp gặp được chẳng?

“Vậy, bình thường anh ra ngoài thế nào? Bọn họ thì sao?” Cô không phục, lòng đầy nghi ngờ, không quá tin vào lời của anh ta.

Mặc Nhật Tỳ liếc cô một cái, rồi nhấp một ngụm trà, giọng nói vẫn đều đều như cũ: “Tôi rất ít khi ra ngoài, bọn họ cũng rất hiếm đi. Ở đây cái gì cũng có, nếu thiếu cái gì cũng toàn được bổ sung đầy đủ trong một lần, cho nên không có vấn đề gì.”

Lý Quả lườm anh ta, phát hiện mình không thể nói gì, luôn luôn nghi ngờ, vì thế liền chán nản, nhụt chí. Nhưng mà, cô vẫn quyết định, lúc mặt trời lặn sẽ thử lại lần nữa, cô tin chắc sẽ có quy luật gì đó đi? Nghĩ đến quy luật, trước mắt cô liền sáng lên, đúng rồi, sao cô không nghĩ đến nó chứ?

“Tôi nghĩ nơi đây nhất định có quy luật gì đó có thể khiến người ta ra vào tự do như bình thường. Anh mau nói cho tôi biết đi.” Cô dựa sát vào Mặc Nhật Tỳ, cười tít mắt hỏi, đáng vẻ cực kỳ thông minh, lanh lợi, hai mắt lấp lánh nhìn Mặc Nhật Tỳ.

Mặc Nhật Tỳ không khỏi bật cười, nhìn ánh mắt chờ mong của cô, ác tâm lại nổi lên.

Hần nhìn cô, cười nói: “Đúng thế, chỉ là, không thể nói cho em biết.”

Không thể nói cho cô biết? Lý Quả sững sốt, rồi lập tức phát hỏa, suýt chút nữa đã đập bàn đứng dậy, túm cổ áo Mặc Nhật Tỳ, đe dọa anh ta phải nói ra.

Thế nhưng, cô cũng biết mình đâu không lại người ta, đành cắn phẫn nói: “Vì sao không thể nói cho tôi biết?”

Vì sao? Vì sao? Vì sao chứ?

“Em quên rồi ư? Tôi đã nói, em phải đi ra ngoài bằng chính khả năng của mình, nếu tôi nói cho em biết, vậy lời từng nói sẽ là gì đây?” Hần nở nụ cười tao nhã, kiêu ngạo nói.

Lý Quả nghe xong liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, song lại chẳng có chút biện pháp nào. Nếu đổi thành mình, cô cũng sẽ làm như vậy, cho nên cô đành phải im lặng, ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.

119. Chương 119: Thật Sự Không Cam Lòng!

“Tức chết ta, tức chết ta rồi.” Trên lầu, Ngu Cơ tức giận đến mức cắn chặt chặn lựa xa xỉ, sắc mặt vừa dữ tợn vừa chưa thỏa mãn, trông cực kỳ khó coi.

Lúc Mặc Nhật Tỳ rời đi, ả vẫn chưa hoàn hồn, cho đến lúc hần đi mất, ả mới biết mình đã bỏ lỡ cái gì, hơn nữa cái đó còn do tiện nữ nhân kia phá hủy, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Tiện nhân, dám phá hoại chuyện tốt của ta, ta sẽ không tha cho người đâu.” ả cực kỳ tức giận, ngoan độc nói, sau đó mới miễn cưỡng mặc quần áo, chuẩn bị xuống lầu.

Thế nhưng, vừa mới bước ra cửa, đã bị hai nữ hầu đứng bên ngoài cản lại, nói là Mặc Nhật Tỳ không cho phép ả xuống lầu. Lần này, ả càng giận đến sôi máu, rằng ngọc sắp cắn nát môi mông.

Oán hận, căm phẫn, không cam lòng, từng cảm xúc đều lần lượt nổi lên trong lòng ả. Chồng bị cướp, chuyện tốt bị phá hư, hạn chế tự do, tất cả đều do tiện nữ nhân loài người kia giữ trò quỷ. Cô ta quyến rũ Vương, mê hoặc Vương.

Không được, không được, ả nhất định phải nghĩ cách, đuổi đồ tiện nhân kia đi, để cô ta không bao giờ xuất hiện trước mặt Vương nữa. Nhưng mà, chuyện này thật sự rất khó giải quyết, bởi vì Vương luôn ở bên cạnh cô ta, còn cả nha hoàn tên Hoàng Nhi nữa.

Ngu Cơ đi đi lại lại quanh phòng, khi thì buồn bực, cảm phẫn, lúc lại tức giận, thời gian trôi qua bao lâu, thì suy nghĩ của ả cũng loạn chuyển bấy lâu. Rốt cuộc, sắc mặt của ả dần tốt lên, cuối cùng liền nở nụ cười.

Cuối cùng, ả ta cũng nghĩ ra cách rồi. Nhân loại dê tiện kia, cứ chờ xem, bản phu nhân sẽ khiến người vô cùng hối hận. Ha ha ha. . .

“Tiểu thư, chúng ta vẫn phải đi à?” Hoàng Nhi nhìn Lý Quả đang chán nản nằm úp sấp trên ghế sofa, không nhìn được dè dặt hỏi. Thật ra ở đây rất tốt mà, Vương tốt với tiểu thư như thế, sao tiểu thư vẫn muốn rời đi?

“Đương nhiên.” Nghe Hoàng Nhi hỏi, Lý Quả đang buồn bực tới cùng cực, vội ngẩng đầu, liếc nàng một cái, đáp.

Cô, không buông tay, không từ bỏ, chưa tới sông Hoàng Hà chưa chết tâm, còn chưa từng thử, sao có thể buông tay dễ dàng như thế?

Vì tự do, đầu cũng có thể vứt bỏ! Không, không thể nào vứt bỏ đầu, nhiều nhất, chỉ lãng phí chút thời gian, sức lực, hỏa khí, còn có thể làm ‘người da đen’ bất cứ lúc nào.

“Tiểu thư, Hoàng Nhi nghe theo ngài.” Hoàng Nhi suy nghĩ một lúc, bèn đáp.

Tiểu thư là tiểu thư của nàng, nàng không nghe tiểu thư thì còn nghe ai? Cho nên, nàng quyết định, về sau sẽ không nghi ngờ lời của tiểu thư nữa, tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đó.

120. Chương 120: Lại Thất Bại

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời ngả về tây, có hai bóng người đang luẩn quẩn bên sườn núi, trong đó có một người thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn mặt trời, người kia thì liên tục lau mồ hôi cho cô gái.

“Tiểu thư, ngài nhìn cái gì vậy?” Hoàng Nhi nhìn Lý Quả, khó hiểu hỏi. Thỉnh thoảng tiểu thư lại nhìn trời một lúc, rồi ngó xung quanh một chút, giống như đang tìm cái gì, khiến nàng không hiểu gì cả.

“Đoán phương hướng đó, không có la bàn, đành phải dựa vào mặt trời thôi. Mặt trời thường mọc đằng đông, lặn đằng tây, chúng ta cứ theo quy luật này là được.” Lý Quả quay lưng về phía mặt trời, tiếp tục đi về phía trước, sau đó mới trả lời câu hỏi của Hoàng Nhi.

Lời của cô khiến Hoàng Nhi cực kỳ sùng bái, hai mắt lấp lánh nhìn Lý Quả, hưng phấn nói: “Tiểu thư, ngài thật là lợi hại, cả cái này cũng biết, có phải tiểu thư thường xuyên dùng cách đó không? Vậy chúng ta nhất định có thể thoát ra rồi.”

Vả mồ hôi! Nhìn vẻ mặt vui sướng của Hoàng Nhi, cô chỉ cảm thấy rất áp lực, nếu lát nữa mà không ra được, vậy sẽ bị chê cười rồi.

“Hoàng Nhi, chị cũng chưa thử qua, chỉ nghe nói thôi. Dù sao thì khi người ta bị lạc đường, có thể thử một lần, tóm lại là chị cũng không biết có đúng không.” Cô thành thật nói.

“Tiểu thư, thật sao? Tiểu thư biết nhiều quá.” Hoàng Nhi hoàn toàn không quan tâm Lý Quả có biết hay không, dù sao, chỉ cần là lời tiểu thư nói, nàng sẽ tin ngay, chưa từng nghĩ xem đó là đúng hay sai.

Lý Quả có chút dở khóc dở cười với sự sùng bái mù quáng của Hoàng Nhi. Nhưng cô cũng nhìn ra được, Hoàng Nhi không hề nịnh nọt, cũng chẳng hề tăng bốc, mà là suy nghĩ phát ra từ tận đáy lòng. Cho nên cô chưa từng nghĩ Hoàng Nhi đang nịnh bợ mình.

Chủ tớ hai người đi rất lâu, trời sắp sáng rồi mà vẫn chưa thể ra ngoài, giống như đi lòng vòng quay chỗ cũ, cô hoàn toàn không phân biệt nổi phương hướng nữa.

“Tiểu thư, phải làm sao bây giờ?” Hoàng Nhi vẫn ổn, nhưng thấy Lý Quả vô cùng uể oải, không khỏi chép miệng, nói.

Còn có thể làm gì nữa? Quay về thôi! Ai phát minh ra cái kiểu cứ đi về hướng đông, nhất định sẽ thoát khỏi khó khăn chứ? Vì sao đến lượt cô lại vô ích chứ?

Lừa đảo, lừa đảo! Sắc mặt Lý Quả vô cùng khó coi, trong lòng liên tục mắng chửi. Thật ra, cô không hề biết, lúc cô lựa chọn đi hướng đông thì Mặc Nhật Tỳ đã thay đổi một chút, biến thành hướng nam rồi.

“Tiểu thư, ngài đã trở về?” Quản gia Lâm thấy hai người ủ rũ quay lại, khóe miệng nhếch cao, phần khích nói.

121. Chương 121: Anh Ta Đổi Tính Rồi Hả?

Lý Quả buồn bã gật gật đầu với ông ta, rồi uể oải đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, thở dài.

“Về rồi.”

Mặc Nhật Tỳ vẫn cầm tờ báo, ngồi trên ghế sofa, giống như một công tử bột. Nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của cô, cũng chẳng nói thêm câu gì, càng không hề cười nhạo, chỉ nhàn nhạt nói, giống như đã biết trước kết quả của cô sẽ như vậy.

Lý Quả trợn mắt nhìn Mặc Nhật Tỳ, ừ ừ không nói câu nào, chỉ ủ rũ ngồi nghỉ ngơi. Tất cả đều do anh ta ban tặng, cho nên, cô không muốn nói chuyện với anh ta nữa!

Mặc Nhật Tỳ cũng biết cô đang mất hứng, hẳn cũng chẳng thêm để ý, chỉ là một lúc lâu sau, mới ra lệnh cho Hoàng Nhi.

“Đưa tiểu thư đi tắm rửa đi, sau đó xuống ăn cơm.”

Hoàng Nhi lập tức gật đầu, rồi vội vàng nâng Lý Quả đứng lên khỏi ghế sofa, đỡ cô lên lầu.

“Chủ nhân, hình như tiểu thư rất không cam lòng.” Quản gia Lâm thấy hai người đi xa, nghĩ ngợi một chút, liền lo lắng nói.

“Không sao, chờ thêm vài ngày nữa, cô ấy không ra được, sẽ hết hy vọng thôi, để cô ấy chịu khổ chút đi.”

Mặc Nhật Tỳ chẳng thêm để ý, quyết định để Lý Quả biết khó mà lui, tránh cho cô ảm ỹ.

Quản gia Lâm liền im lặng, ông ta thật sự không nỡ nhìn tiểu thư chịu khổ, nhưng Vương đã quyết định như vậy, ông ta cũng không thể nói thêm gì, đành phải xin tiểu thư tự bảo trọng rồi.

Tiểu thư thật đáng thương!

“Sau này, nhớ nấu canh bổ cho tiểu thư, thân thể cô ấy rất yếu ớt. Cô ấy muốn ăn cái gì thì làm cái đó, không được để cô ấy tủi thân.” Mặc Nhật Tỳ bất ngờ nói, nhưng đáng vẻ lạnh nhạt kia lại trái ngược với lời vừa nói.

Quản gia Lâm cực kỳ kinh ngạc, ngay cả việc ăn uống của tiểu thư, Vương cũng quan tâm như vậy. Thật không hiểu vì sao Vương lại hành hạ tiểu thư, thật chẳng biết Vương đang nghĩ cái gì.

Lúc Lý Quả tắm rửa xong, đi xuống thì Mặc Nhật Tỳ và quản gia Lâm đã ở phòng ăn, chờ cô. Trên bàn ăn bày đầy món ăn ngon, hương thơm khiến Lý Quả nuốt một ngụm nước bọt, thật là đói mà!

“Mau tới đây ăn cơm thôi.” Hắn vẫy tay với cô, ôn nhu nói.

Cô đương nhiên không chống đối rồi, rất biết điều ngồi xuống bên cạnh Mặc Nhật Tỳ, một chén canh lập tức được đưa lên.

“Đừng buồn bực nữa, vài ngày nữa đợi tôi rảnh, tôi sẽ đưa em đi dạo.” Trong lúc Lý Quả đang ăn như hổ đói, hắn liền đưa ra một đề nghị vô cùng bất ngờ.

Anh ta đưa mình đi chơi ư? Lý Quả nuốt chút nữa đã nuốt không trôi thức ăn trong cổ họng. May mà cô nuốt nhanh, nên kết quả mới không bị sặc.

122. Chương 122: Cô Làm Sao Vậy?

“Vậy anh thả tôi về ư?” Cô dò hỏi, mong chờ nhìn anh ta, cầu nguyện anh ta đại nhân đại lượng, đừng trêu chọc cô nữa.

Mặc Nhật Tỳ nở nụ cười với Lý Quả, cô gái này đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu rõ tình hình nhĩ, còn đang làm “Xuân Thu Đại Mộng” nữa.

“Em nói xem?” Hắn cười títt mắt, hỏi lại cô.

“Tôi nói, tôi nói anh sẽ không làm vậy đâu.” Cô ủ rũ nói, cảm giác bản thân lại bị anh ta đùa giỡn.

Anh ta sẽ chẳng thả cô đi, là do mình quá ngây thơ, quá. . . Nhảm chán, mắc lừa thôi.

“Bảo bối thật thông minh.” Hắn mỉm cười, xoa xoa đầu cô, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Trêu đùa cô thế này, khiến hắn cực kỳ vui vẻ.

Lý Quả lập tức cảm thấy buồn nôn, sao cô nghe vậy lại mất tự nhiên? Khó chịu như thế? Vì thế, liền tức giận đập vào tay Mặc Nhật Tỳ, cực kỳ không vui.

“Không được gọi vậy.”

Mặc Nhật Tỳ chẳng thèm để ý, ngược lại còn cười vui hơn, nhìn cô ăn cơm, mới nói: “Chúng ta đi ra bên ngoài, ngồi ngắm trăng một lúc, sau đó em về nghỉ ngơi.”

Phản đối!

Lý Quả trừng Mặc Nhật Tỳ, cô không muốn đi cùng anh ta, thà thơ thẩn một mình, cũng không muốn!

Cô vừa định nói chuyện, lại bất ngờ bị Hoàng Nhi đứng bên cạnh đang hưng phấn đẩy đẩy, sau đó Hoàng Nhi nói nhỏ: “Tiểu thư, mau đồng ý đi. Thật tốt quá, ngài và chủ nhân. . .”

Ngừng ngừng ngừng! Cô còn chưa hành động, Hoàng Nhi đã gấp gấp hơn so với cô rồi. Đây là chuyện gì thế? Rốt cuộc là mình là chủ hay là cô ấy đây?

“Chủ nhân, tiểu thư, tôi đi chuẩn bị ngay.” Ngoài Hoàng Nhi thì quản gia Lâm đương nhiên cũng rất vui mừng rồi.

Ông ta sợ Lý Quả sẽ từ chối, lập tức thừa dịp cô còn chưa kịp nói, liền vội vàng đi chuẩn bị rồi.

Sao bọn họ còn háng hái hơn mình vậy? Lý Quả không còn gì để nói, chỉ im lặng, để mặc bọn họ thôi.

Nhìn hai người vui vẻ như thế, cô cũng không nỡ để bọn họ thất vọng. Hơn nữa, cô cũng rất thích ngồi ở bên ngoài, vừa hóng gió, vừa ngắm phong cảnh, rất đẹp.

Mặc Nhật Tỳ đứng dậy, cầm tay Lý Quả, kéo cô ra khỏi phòng ăn, đi thẳng ra ngoài cửa.

Lý Quả rất muốn hất tay anh ta ra, bởi vì, không biết vì sao, trong đầu cô đột nhiên nhớ tới chuyện xế chiều ngày hôm nay, tâm tình lắng xuống, cực kỳ mất hứng. Hơn nữa, cô rất muốn hất bàn tay kia ra.

“Sao thế?” Mặc Nhật Tỳ cảm nhận rất rõ cảm xúc của cô đang dao động, không nhìn được quay đầu lại, khó hiểu nhìn cô, sau đó liền ôm cô vào lòng.

123. Chương 123: Ôm Ấp Của Anh Ta

“Anh buông ra.” Lần đầu bị một người đàn ông ôm, cô giật nảy cả mình, vội vàng muốn giấy dựa. Cô vô thức nhớ tới cô gái kia, trong lòng rất khó chịu.

Mặc Nhật Tỳ đâu phải người biết nghe lời, hắn vẫn ôm lấy cô như cũ, ôm cô đi về phía trước, vờ như không thấy sự chống cự của Lý Quả. Chẳng hề tổn sức, vẫn giữ chặt cô trong lòng, đi về phía bàn ghế đã chuẩn bị tốt.

“Chủ nhân, tiểu thư.” Quần gia Lâm cười tí mắt, nhìn bọn họ đi đến, vô cùng vui sướng, có chút kích động.

Hoàng Nhi cũng vui mừng đến nỗi đuôi mày cong lên, chủ nhân và tiểu thư hòa hợp, bọn họ là người vui sướng nhất. Chỉ là, sao tiểu thư lại không vui? Chủ nhân thật sự tốt với tiểu thư mà!

Lý Quả giấy dựa không được, đành phải tùy ý Mặc Nhật Tỳ. Trước mặt nhiều người như vậy, cô cũng không nỡ để anh ta mất mặt, rơi vào thế bí. Hơn nữa, cũng đã đến đích rồi.

Quả nhiên, quần gia Lâm đã sắp bàn xong, Mặc Nhật Tỳ liền thả cô ra, để cô ngồi xong xuôi, sau đó mới tùy tiện ngồi xuống bên cạnh cô.

“Chủ nhân, tiểu thư, không biết những điểm tâm này đã hợp khẩu vị chưa ạ?”

Trên mặt bàn đã bày đầy trái cây và các món điểm tâm tinh xảo, gần như là có đủ mọi thứ, vô cùng đầy đặn. Nhưng, quần gia Lâm vẫn lo lắng thế này vẫn chưa đủ.

Mặc Nhật Tỳ gật đầu, hắn không ăn kiêng, song quan trọng vẫn là cô gái nhỏ bên cạnh này, khẩu vị của cô thật sự rất tốt.

“Quả Quả, còn cần gì nữa không?”

“Đủ rồi, quá nhiều rồi, cảm ơn quần gia Lâm.” Cô vừa thấy, liền vội vàng nói. Lớn từng này, vẫn chưa nếm qua những món phong phú như thế, sao cô dám yêu cầu đây?

Quần gia Lâm cực kỳ vui mừng, ông ta biết cô sẽ trả lời như vậy mà. Tính cách tiểu thư tốt, còn biết phải cảm ơn, thật sự là không chê vào đâu được, khiến ông ta cực kỳ vui vẻ.

Sao Mặc Nhật Tỳ không biết cô gái nhỏ này đang nghĩ gì? Hắn cười cười, thản nhiên nói: “Ngồi với tôi một lúc đi, nơi này cực kỳ yên tĩnh, rất thoải mái.”

Nói thừa, tất nhiên là yên tĩnh, thoải mái rồi! Ở đây, biển hoa trải dài ngay trước mặt, trên bầu trời muôn vàn ánh sao, gió núi thổi mát rượi, nếu bên cạnh có thêm người yêu nữa, sẽ là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới.

“Quả Quả, nếm thử trà này đi, em uống hợp đấy.” Mặc Nhật Tỳ tự tay pha một ấm trà cho cô, hoa hồng trong vườn này phơi khô thành trà, đặc biệt thơm mát.

Cô không thể từ chối, đành phải nhận ly trà hết sức tinh tế trong tay Mặc Nhật Tỳ, uống từng ngụm từng ngụm, hương thơm vẫn vương trong miệng, hương vị lại ngon. Cô vừa uống liền thích ngay.

124. Chương 124: Giả Vờ Bệnh

“Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!” Ở trên lầu, Ngu Cơ thấy hai người trong vườn hoa, không khỏi giận đến dậm chân, đứng trong phòng mắng chửi Lý Quả.

Vương chưa từng cùng bất kỳ nữ nhân nào ngồi ở trước hoa, dưới trăng lãng mạn như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, luôn đối xử đặc biệt với một nhân loại như Lý Quả, cực kỳ khác biệt, phi thường bất đồng, ai thấy cũng đều đổ kỵ.

Ngu Cơ thở hổn hển, nhưng hết cách, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người lãng mạn dưới ánh trăng tuyệt mỹ, uống trà, ăn điểm tâm, ngắm trăng. . .

“Phu nhân. . .” Hai nữ hầu của Ngu Cơ thấy ả đi đi lại lại, hùng hùng hổ hổ, không nhìn được kêu lên một tiếng khiếp sợ, sau đó liền rút người.

“Chuyện gì? Không có việc gì thì đừng làm phiền bản phu nhân, không thấy bản phu nhân đang phiền não à? Tất cả đều là hồ ly tinh, tiện nhân, không một ai tốt cả.” Ngu Cơ phát cáu, quát tháo hai người, trút giận lên bọn họ, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Hai nữ hầu chẳng dám thở mạnh, không biết bọn họ đã trêu chọc ai chứ. Vị phu nhân cũng quá ngang ngược, không phân rõ phải trái mà, đâu phải bọn họ chọc tức ả, sao cứ phát hỏa lên đầu họ?

“Phu nhân, quản gia Lâm hỏi, phu nhân có muốn ăn hay uống gì không?”

Hóa ra là cái lão già kia? Hắn còn nhớ đến mình à? Không phải hắn vẫn nịnh bợ tiện nữ nhân kia sao? Chẳng phải hắn vẫn luôn đứng bên cạnh tiện nữ nhân kia ư? Còn nhớ tới sự sống chết của ả?

“Người bảo hắn lặn lên đây, cứ nói là ý của bản phu nhân.”

“Vâng ạ” Hai nữ hầu không dám nhiều lời, lập tức đáp lại, vội vàng chạy ra ngoài, không muốn ở cùng quả bom hẹn giờ này thêm một phút nào nữa.

Chỉ chốc lát sau, quản gia Lâm vội vàng chạy lên, ông ta không cần hỏi cũng biết Ngu Cơ cực kỳ không vui. Cho dù không muốn, nhưng ông ta vẫn phải đi lên.

“Phu nhân, không biết người muốn dặn dò điều gì?” Ông ta cung kính đứng cạnh cửa, hơi cúi đầu, nói.

“Quản gia Lâm, người đi nói với chủ nhân, bản phu nhân có chút khó chịu.” ả chậm rãi bước tới bên giường, ngồi xuống giường, sau đó dặn dò ông ta.

Khó chịu? Giả vờ bệnh?

Quản gia Lâm hiểu ý của ả, nhưng cũng không dám nhiều lời, vội vàng cung kính nói: “Vâng, phu nhân, tôi đi báo cho chủ nhân ngay.” Nói xong, ông ta vội vã đi ra.

Ngu Cơ nhanh chóng nằm lên giường, trùm kín chăn, sau đó cố tình bày ra dáng vẻ khó chịu, lòng như lửa đốt đợi Mặc Nhật Tỳ tới.

125. Chương 125: Nhìn Rõ Thủ Đoạn.

Bịch bịch bịch. . . , tiếng bước chân càng lúc càng gần. Nằm trên giường, Ngu Cơ thầm vui mừng trong lòng, Vương đến rồi, Vương đến rồi, rốt cuộc ngài cũng đến nhìn mình! ả không khỏi kích động, suýt chút nữa đã quên mất mình đang giả vờ bệnh.

Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, tiếp đó là giọng nói cung kính của quản gia Lâm truyền vào: “Phu nhân, chủ nhân phái một vị đại phu tới xem bệnh cho phu nhân.”

Cái gì? Vương không đến, lại phái đại phu tới?

Ngu Cơ lập tức ngồi bật dậy, cảm phần nhìn đám người quản gia Lâm đang đứng ngoài cửa.

“Vương đâu, Vương đâu, vì sao Vương không đến?” ả gào to.

“Phu nhân, Vương ở bên tiểu thư, bảo tôi tìm đại phu cho phu nhân, có lẽ Vương sẽ tới sau.” Quản gia Lâm đầu đầy mồ hôi, không biết phải làm gì với nữ nhân này nữa.

Rõ ràng là không bị bệnh, còn muốn giả vờ, ả nghĩ Vương bắt tài, không biết lòng dạ của ả sao?

Ngư Cơ giận run, nhưng chẳng có cách nào, Vương không đến, ả cũng chẳng thể làm gì, cuối cùng ả phát hỏa, ném vài món đồ về phía bọn họ, rồi hét lên: “Các người đi, các người đi đi, đừng đến làm phiền ta nữa.”

Đám người quản gia Lâm mong còn không được, đầu dám nhiều lời, vội vã rời đi. Đứng ngây người thêm chút nữa thì bọn họ đều điên hết.

“Anh đi thăm cô ấy đi, cô ấy khó chịu cần người chăm sóc đó.” Sau khi nghe quản gia Lâm báo lại, Lý Quả lập tức nói. Không phải vì quan tâm người kia, mà vì cô không muốn ở cùng anh ta, chỉ mong Mặc Nhật Tỳ đi nhanh thôi.

Sao Mặc Nhật Tỳ lại không biết suy nghĩ của cô, hẳn cũng hiểu rất rõ lòng dạ của người trên lầu, cho nên hẳn chỉ mỉm cười, thản nhiên nói: “Quản gia Lâm, mời bác sĩ tới khám cho cô ta, nhớ dùng thuốc tốt nhất.”

“Vâng, chủ nhân.” Quản gia Lâm vội vàng đáp, rồi lập tức đi làm.

“Anh không đi à?” Lý Quả kinh ngạc, khó hiểu nhìn Mặc Nhật Tỳ.

“Vì sao phải đi?” Hắn hỏi lại cô.

“Cô ấy là của anh. . . Cô gái.” Lý Quả nghĩ ngợi một lúc, mới nói.

Mặc Nhật Tỳ mỉm cười, uống một ngụm trà, thản nhiên nói: “Cho nên, tôi hiểu rõ cô ta.”

Thật ra, phải nói là, trong phạm vi nơi này, không gì có thể thoát khỏi mắt thần của hắn, tất cả hắn đều biết rõ trong lòng.

Hiểu cô ấy? Cho nên mới không tới thăm người ta? Đây là cái logic quỷ quái gì thế?

Cô không hiểu, nhưng cuối cùng chỉ im lặng, bởi vì không liên quan đến mình, cô cần gì phải nhiều lời chứ.

126. Chương 126: Tâm Lý Cô Cân Bằng Rồi.

“Mặc Nhật Tỳ, vì sao anh lại muốn tôi ở lại đây?” Một lúc lâu sau, cô mới đánh bạo hỏi.

Chuyện này đã quấy nhiễu cô rất lâu rồi, cô không hiểu vì sao người đàn ông kia lại đối với mình như thế?

Cô tuyệt đối không phải là kiểu con gái khiến cho đàn ông vừa gặp liền không thể buông tay, cô phải tự mình hiểu chứ? Chỉ sợ người đàn ông này có mục đích gì đó thôi.

“Bởi vì tôi thích em.” Hắn nhìn cô, thản nhiên cười nói, mặt không đỏ thỏ không gáp, không chút dè chừng, da mặt thật sự rất dày.

Lý Quả lại vì câu nói này mà đỏ mặt, nhưng không phải vì động tâm, mà vì bên cạnh còn có Hoàng Nhi và vài người nữa. Quá mất mặt, cô phải giấu mặt vào đầu đây?

Đám người Hoàng Nhi bị lời tỏ tình của Vương làm cho thẹn thùng, mắt sáng lấp lánh như sao, cảm thấy vui mừng thay Lý Quả, ánh mắt nhìn Lý Quả đã khác hẳn bình thường.

“Không nên nói lung tung, mục đích cuối cùng của anh là gì? Tôi nói cho anh biết, tôi không có gì cả, chỉ có mỗi cái mạng thôi.” Cô kiên quyết phá tan bầu không khí xấu hổ này, vô cùng thẳng thắn nói.

Mặc Nhật Tỳ cười cười, sau đó nói giống như đùa: “Tôi muốn sinh mạng của em, còn có . . . Người em.”

Biến thái, đáng sợ! Lý Quả chợt lạnh lòng vì câu nói này, có chút tức giận, song cô vẫn nhin xuống. Bởi vì ở trong đây, cô không thể làm gì được. Lối ra duy nhất chính là rời đi, rời khỏi chỗ này.

“Đây, ăn miếng bánh đi, đừng làm khó bản thân nữa.” Mặc Nhật Tỳ đưa cô một miếng bánh, cười tí mắt khuyến khích.

Lý Quả không muốn để ý tới anh ta, nhưng ngẫm lại vẫn thấy lời của anh ta rất có lý. Trước khi giết người cũng phải để người ta ăn no chứ, hưởng chi hiện tại cô được ăn, được uống, được hưởng thụ, vậy sao không tận hưởng? Cô đâu có ngu?

Cho nên, vốn có chút kháng cự, vừa nghĩ thông suốt, liền muốn ăn những thứ mình thích, uống những đồ mình yêu.

“Tôi muốn cái kia.” Lý Quả chỉ chỉ điểm tâm đặt trước mặt Mặc Nhật Tỳ, ra lệnh.

Mặc Nhật Tỳ mỉm cười, ngoan ngoãn gấp vào bát cho cô.

“Rót trà đi, khát rồi.” Cô vừa ăn vẫn không quên ra lệnh cho Mặc Nhật Tỳ, để anh ta phục vụ mình.

Hắn cũng không phản đối, lập tức rót một ly trà thơm ngát, đặt trước mặt Lý Quả. Tóm lại là cầu gì được nấy, tự mình phục vụ.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn để mình sai khiến của Mặc Nhật Tỳ, cuối cùng trong lòng cô cũng cân bằng rồi. Ít nhất cũng rất thoải mái, tức giận giảm đi.

127. Chương 127: Tôi Không Thể Để Em Rời Đi.

“Em ngắm ánh trăng xinh đẹp đi, đừng nên tức giận, chỉ hại thân thôi, chứ chẳng ảnh hưởng tới người khác đâu.” Trong lúc cô uống trà, ăn điểm tâm, hắn nhấp một ngụm xong, cười tít mắt nói.

“Vậy anh thả tôi về nhé?” Lý Quả hỏi dò. Tuy biết rõ không thể nào, nhưng vẫn không ngừng hy vọng xa vời.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, Mặc Nhật Tỳ hờ hững liếc cô một cái, ôn hòa nói: “Em biết là không thể mà.”

Lần này, Lý Quả chẳng hề buồn bực, chỉ thản nhiên nhún nhún vai. Cô tiếp tục sự nghiệp ăn, uống của mình, sau đó thì ngắm sao, ngửi hương hoa, nghe gió thổi, vô cùng thích ý.

Mặc Nhật Tỳ thấy thế, khẽ mỉm cười, không hề nhiều lời, yên tĩnh ngồi bên cô. Lần đầu tiên hắn cảm thấy cuộc sống cũng thi vị đến vậy, vô cùng thoải mái, cực kỳ yên ổn.

“Này, anh nên đi thăm cô ấy đi.” Qua một lúc lâu, cô lại thúc giục.

Bị ốm rất tội nghiệp, cần có người quan tâm nhất, hơn nữa, cô gái kia còn vô cùng yêu anh ta, được người yêu quan tâm là liều thuốc tốt nhất đó.

Mặc Nhật Tỳ nghiêm túc nhìn cô, rồi nhìn sắc trời, rốt cuộc cũng gật đầu.

“Em cũng về nghỉ ngơi đi, đi suốt một ngày, nhất định là mệt mỏi rồi.”

Tiếp đó, không đợi Lý Quả đáp lời, liền ra lệnh cho Hoàng Nhi đỡ cô về phòng.

Lý Quả thấy vậy, cũng không tiện nói thêm gì, dưới ánh mắt chăm chú của Mặc Nhật Tỳ, để Hoàng Nhi đỡ mình rời đi, lập tức trở về phòng.

“Tiểu thư, Hoàng Nhi đi chuẩn bị nước cho ngài tắm rửa nhé.” Vừa vào phòng, Hoàng Nhi vội vàng chuẩn bị đồ tắm cho cô, nói xong, liền chui vào trong phòng tắm.

Lý Quả nhàm chán ngồi xuống, sau đó đột nhiên nhớ ra: “Tên nhóc kia, mày ở đâu vậy?”

Tiểu hắc xà đã trốn trong phòng nghỉ ngơi cả một ngày, chẳng thèm đi với bọn họ. Chẳng hiểu vì sao nó lại không không muốn đi cùng bọn họ, bắt nó, nó cũng chẳng đi.

Tiểu hắc xà nghe thấy tiếng gọi của Lý Quả, lập tức chui ra khỏi chỗ ẩn nấp, vô cùng có tinh thần nhìn cô, rồi nhún người, phi tới chỗ Lý Quả.

“Tiểu hắc, có đói bụng không?” Cô vừa vặn bắt được tiểu hắc xà đang phi tới, nhìn nó tinh thần sáng láng, cười hỏi.

Kết quả, tiểu hắc xà lại lắc lắc đầu, rồi thè lưỡi nhỏ, vừa liếm liếm lòng bàn tay Lý Quả, vừa chăm chú nhìn cô.

“Ai da, không cần, ngựa mà.” Cảm giác tê dại từ lòng bàn tay truyền tới, khiến thần kinh Lý Quả hơi nhảy cảm, không nhận được nói.

128. Chương 128: Rất Ngựa Đó.

Ngựa? Tiểu hắc xà không rõ nguyên do, nâng đầu nhỏ, mờ mịt nhìn cô. Nó không biết cô bị làm sao, nhưng nó có thể cảm nhận rõ rệt sự khác thường từ lòng bàn tay cô truyền tới.

“Tiểu thư, cơ thể ngài ngựa à?” Hoàng Nhi từ trong phòng tắm đi ra, nghe thấy câu đó, vội vàng chạy tới bên cạnh Lý Quả, lo lắng hỏi.

“Chị không sao, là tên nhóc kia liếm lòng bàn tay chị, nên chị thấy hơi ngựa.” Cô cười tíu mắt, sờ sờ tiểu hắc xà, rồi giải thích với Hoàng Nhi.

Hoàng Nhi không nhận được thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là như vậy, hại nàng tưởng rằng da tiểu thư quá mẫn cảm.

Tiểu hắc xà nghe thấy lời cô, đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại, sau đó nghịch ngợm nghiêng đầu nghĩ ngợi, trong lòng đã có tính toán.

“Tiểu thư, nước được rồi, ngài đi tắm gội đi, hôm nay quá mệt mỏi, nên nghỉ ngơi sớm đi.” Hoàng Nhi đỡ Lý Quả đứng dậy, đi về phía phòng tắm, quan tâm nói.

Hoàng Nhi nói, Lý Quả đương nhiên sẽ nghe, vì vậy, khẽ gật đầu, rồi mang tiểu hắc xà vào phòng tắm. Sau khi bỏ tiểu hắc xà vào bồn tắm, cô mới cởi quần áo, rồi bước vào bồn.

“Ai da, thoải mái quá, hôm nay mệt muốn chết.” Lý Quả vừa tắm vừa lầu bầu, song cũng chỉ có tiểu hắc xà nghe thôi, bởi vì trong đây chỉ có mỗi tên nhóc này.

Tiểu hắc xà nổi lên mặt nước, lượn lờ cách bộ ngực cô không xa, chớp chớp mắt, gật đầu đồng ý.

“Mày cũng biết vất vả à? Vì sao không đi cùng tao chứ? Chẳng lẽ mày không sợ tao vứt bỏ ư? Hay là mày cho rằng tao sẽ không thoát khỏi nơi này?”

Nghĩ đến chuyện mình và tiểu hắc xà luôn gắn nhau như hình với bóng, lại bất hòa, cô liền thất vọng.

Tiểu hắc xà vẫy vẫy đuôi, dè dặt nhìn dáng vẻ mất hứng của cô, sau đó đáng thương cúi đầu xuống, lén liếc Lý Quả một cái, rồi cúi đầu, cứ lặp lại hành động đó vài lần.

“Được rồi, được rồi, làm như tao luôn không phân rõ phải trái, toàn ngược đãi mày vậy.”

Chịu không nổi dáng vẻ tội nghiệp của tiểu hắc xà, cuối cùng cô đành đầu hàng, vươn tay chọc chọc đầu nhỏ của nó.

Tiểu hắc xà vui vẻ, phấn khích lẩn vào làn nước, rồi lại nổi lên, cứ lặp lại vài lần như vậy, trông vô cùng buồn cười và hài hước. Chọc cho Lý Quả cười ha hả, quên hết những chuyện không vui.

“Ngựa, ngựa. . .”

Sau khi lẩn vào làn nước, tiểu hắc xà không nổi lên ngay, Lý Quả đang cảm thấy kỳ quái, thì đột nhiên cảm nhận một cảm xúc tê dại từ bàn chân truyền đến. Lý Quả kinh sợ, lập tức rút chân, kêu to.

129. Chương 129: Đùng Chọc Tao Nữa.

“Nhóc kia, là mày giở trò quỷ hả?” Sau khi rút chân về, cô lập tức đoán chắc chắn là tiểu hắc xà làm, không khỏi nở nụ cười, nói vọng vào làn nước.

Tiểu hắc xà ngoi lên, cái đầu nhỏ nửa chìm trong nước, lăm la lăm lét nhìn cô, nghịch ngợm thè lưỡi răn.

“Tiểu hắc, mày thật hư đó.” Cô gắt giọng, hất nước vào nó.

Tiểu hắc xà vừa thấy không ổn, lập tức chuồn xuống dưới, tránh bị hất nước.

“Không được trốn.” Thấy tiểu hắc xà trốn mất, Lý Quả sợ hãi kêu lên, sau đó bắt đầu lo lắng nó ở trong nước sẽ trêu đùa mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cố gắng thu mình phòng bị, chân đã rút về, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận rõ sự khác lạ từ ngón chân truyền đến. Thân hình nhỏ bé, trơn bóng của tiểu hắc xà lướt qua chân cô, mang đến cảm xúc mềm mại.

“Á.” Cô kêu một tiếng, lập tức ngồi dậy, vội vàng ngồi xổm.

Lúc này, tiểu hắc xà đang ở trong nước, nhìn Lý Quả ngồi xổm, còn ôm chặt thân thể, đáng vẻ phòng bị nó, đầu nhỏ lập tức chuyển loạn, sau đó nó lăm lét chui vào bắp đùi cô.

Nơi đó, rừng cây rậm rạp, lối nhỏ vào u cốc, đúng là nơi nó vẫn luôn mong mỏi. Mà hiện tại, hai mắt nó tỏa sáng, suy nghĩ bắt đầu lệnh lạc.

“Tiểu hắc, tao cảnh cáo mày, không được đùa nữa.”

Tiếng cười của cô truyền đến, tuy đang đe dọa, nhưng lại chẳng nghe thấy một chút mùi đe dọa nào trong đó cả, không hề e ngại cái gì.

Tiểu hắc xà chớp đôi mắt nhỏ, rồi thật cẩn thận bơi tới cánh tay của cô. Sau đó lượn quanh cánh tay Lý Quả, còn cố ý chạm vào làn da của cô.

“Á.” Tiếng hét chói tai lại vang lên, Lý Quả lập tức vươn hai tay ra khỏi mặt nước, không che chắn bộ ngực như vừa rồi nữa.

Thực hiện được rồi ! Tiểu hắc xà đắc ý, cảm thấy chơi đùa như vậy thật rất vui. Nó vừa có thể hưởng lợi, mà Lý Quả lại chẳng thể tức giận, cũng không biết ý đồ của nó.

Tiếng hét vừa dứt, tiểu hắc xà lại chui qua đùi Lý Quả, dọa cô sợ tới mức kêu to một tiếng, rồi vội vã đứng lên, toàn bộ cơ thể lộ hết trong không khí.

“Không chơi, không chơi nữa.” Cô đầu hàng, không thể chơi cùng nó nữa, nên khẩn trương nói.

Tiểu hắc xà nổi lên mặt nước, không phải chứ? Mới vậy đã không chơi nữa? Nó còn chưa chơi đủ đâu, chưa đã nghiền, chưa làm mà!

Nó lại diễn lại trò cũ, bày ra dáng vẻ tội nghiệp, đôi mắt nhỏ ngân ngấn lệ.

130. Chương 130: Lối Nhỏ Vào U Cốc

“Được được, chơi một lúc nữa thôi nhé.” Cô lại mềm lòng, thật sự đầu hàng, đành phải tùy nó.

Tiểu hắc xà nghe xong, cực kỳ vui vẻ, lập tức chui xuống nước, chờ Lý Quả.

Lý Quả đứng bất động, cô hơi do dự, biết một khi ngẫm mình, tên nhóc kia chắc chắn tới quấy rối mình, cô tránh không thoát được. Nghĩ ngợi một lúc, cô đành phải đáp ứng, lại từ từ ngồi xuống.

“Chơi một lúc nữa thôi đó, tao mệt lắm rồi.” Cô dằn dò, không muốn ằm ỹ lâu thêm nữa.

Tiểu hắc xà mặc kệ cô, lúc này, nó đang ở trong nước nghĩ cách để đạt được ý nguyện của bản thân, cho nên nó thật buồn bực. Lúc nghe xong lời cô nói, nó biết, nếu lần này không còn cơ hội, lần sau sẽ rất xa xôi.

Vừa ngồi xuống, Lý Quả liền ôm chặt hai chân, cố gắng không tạo cơ hội cho tiểu hắc xà, loại chuyện bị động đó nên tránh thì hơn, cô cũng chẳng thích thú gì.

Mà cô cũng không hề biết, tư thế đó của cô, càng làm cho cửa vào mở rộng thêm, chắn được cái này, lại che không được cái kia, lộ hết cảnh xuân.

Tiểu hắc xà nhìn đến ngực người, hai mắt mở to, chảy nước dãi, vô thức bơi về phía lối nhỏ vào u cổ kia, từ từ tiến về cửa cổ, nó thật sự, thật sự rất muốn. . .

Không được, không được, tuyệt đối không được, nó không thể làm như vậy được! Đến lúc đó, lỡ Lý Quả tức lên, vậy nó sẽ hết cơ hội rồi, không thể vì chuyện nhỏ mà đánh mất đại nghiệp được.

Nó nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành bỏ qua, chỉ chơi đùa quanh cánh tay và bắp đùi cô, làm giảm bớt sự phòng bị của Lý Quả.

“Thôi, thôi, không chơi nữa, mệt quá rồi.” Sau một hồi cười đùa, cô liền đầu hàng, mệt mỏi ngồi ở trong nước, bắt đầu dĩ nói với tiểu hắc xà đang ở dưới nước.

Tiểu hắc xà cũng rất biết điều, lập tức chui lên khỏi mặt nước, bơi tới cổ cô, dán lên cơ thể ấm áp của Lý Quả, thật sự rất thân thiết.

“Tiểu thư, xong chưa ạ?” Lúc này, Hoàng Nhi đẩy cửa ra, thò đầu vào bên trong hỏi. Đã lâu như vậy mà tiểu thư vẫn chưa ra, khiến nàng có chút lo lắng.

Lý Quả vừa thấy nàng, lập tức đáp: “Rồi, rồi, lập tức ra ngay.” Nói xong, liền đứng dậy, quần khăn tắm to quanh người, lau sạch cơ thể, mới mặc áo ngủ vào.

Hoàng Nhi thấy Lý Quả bước ra, lập tức tiến vào dọn dẹp mọi thứ, sau đó lại chui ra.

“Tiểu thư đói chưa?” Nàng đỡ Lý Quả nằm lên giường, sau khi đắp chăn cẩn thận, mới hỏi.

131. Chương 131: Hắc Là Ai? Nó Là Ai?

“Hoàng Nhi, làm ơn đi, chị không phải heo, mới ăn xong chưa được bao lâu mà, em lại bảo chị ăn nữa?” Cô không nhịn được bật cười, ăn ngủ, ngủ ăn, cô sắp thành heo rồi.

Hoàng Nhi gãi gãi đầu, tiểu thư nói cũng đúng nhỉ, vì thế ngượng ngùng nở nụ cười.

“Hoàng Nhi, em mau ngời đi tắm rửa rồi ngủ đi, hôm nay quá mệt mỏi rồi.” Cô vỗ vỗ tay Hoàng Nhi, để Hoàng Nhi mau đi nghỉ ngơi. Cô mệt, còn Hoàng Nhi không mệt sao, Hoàng Nhi đi theo cô suốt một ngày, nên cả hai đều mệt rồi.

“Cảm ơn tiểu thư, Hoàng Nhi không mệt.” Hoàng Nhi lại cảm động, hai mắt rưng rưng, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng, nghe lời rời đi.

Lý Quả nhìn Hoàng Nhi đi ra, vô thức thở dài một tiếng. Sau tiểu hắc xà thì Hoàng Nhi chính là người cô không nỡ bỏ lại, cô không đưa Hoàng Nhi đi cũng không được. Nghĩ ngợi một lúc, cô cũng chầm chậm ngủ thiếp đi.

Cửa phòng lặng lẽ mở ra, Mặc Nhật Tỳ xuất hiện ở trong phòng, hần bước đến bên giường Lý Quả, im lặng nhìn cô, không biết đã đứng bao lâu.

Tiểu hắc xà nâng thân, thản nhiên nhìn hắc.

“Nàng đối xử với người thật tốt đó.” Đột nhiên, Mặc Nhật Tỳ đang im lặng bỗng mở miệng, câu nói kia đầy vị đắng chua.

“Đó là đương nhiên, chúng ta cùng tắm, cùng ngủ, cùng ăn cơm, như hình với bóng.” Tiểu hắc xà cũng nói tiếng người, giọng điệu cực kỳ đặc ý, giống như là có được vinh quang to lớn.

Mặc Nhật Tỳ nheo mắt, vẻ mặt vô cùng khó coi, tiếp đó mới chậm rãi nói: “Người đừng có được đằng chân lân đằng đầu, đừng quá đáng, nếu không...”

“Nếu không thì sao? Người không phải là ta sao? Ta không phải là người sao? Người muốn làm gì ta? Hoặc là làm gì chính mình?” Tiểu hắc xà lạnh lùng cất tiếng cười to, tuyệt nhiên không sợ hắc đe dọa.

“Người...” Hắc tức đến nỗi không thốt ra lời, cũng hết đường bắt bẻ, bởi vì nó nói đều là sự thật.

“Người muốn dùng hình dáng này ở bên cạnh nàng mãi mãi ư?” Lúc lâu sau, hắc nở nụ cười, nhìn thân thể nhỏ bé của nó, cười nhạo nói.

Bọn hắc không phải tám lạng nửa cân, đi năm mươi bước cười một trăm bước sao?

Tiểu hắc xà phớt lờ hắc, hồ hững nói: “Không cần người quan tâm, người vẫn nên quản lý tốt chính mình đi, nếu ta không tốt, thì người cũng không hơn đâu.”

Nụ cười của Mặc Nhật Tỳ lập tức cứng đờ, sau đó mặt không biểu cảm, không nói chuyện.

132. Chương 132: Hãy Đợi Đây

“Người làm người tốt, ta làm người xấu, phối hợp như vậy không tệ nhỉ.” Tiểu hắc xà cười hì hì, cực kỳ đặc ý nói.

“Người đừng vui mừng quá sớm, nếu nàng biết thân phận của người, xem người còn cười được hay không?” Mặc Nhật Tỳ có chút vui sướng khi người gặp họa, gậy ông đập lưng ông, nói.

Quả nhiên, tiểu hắc xà liền im bặt, thở phì phò, nghiêng răng nghiêng lợi trừng hắc.

“Hừ, hãy đợi đây.” Nó oán hận nói.

“Được, cứ chờ xem.” Hắc cười tít mắt nói, thế nào cũng sẽ không chịu thiệt.

Sau khi hừ lạnh hai tiếng, tiểu hắc xà trợn mắt nhỏ, không vui nói: “Người nhìn xong rồi, nói xong rồi, còn không đi mau? Đừng làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của chúng ta.” Nói xong, liền làm tổ bên cổ Lý Quả.

Thật sự là tức chết hắc mà, cho chút màu sắc nó lại định mở phường nhuộm, cho chút ánh dương nó liền rực rỡ à! Thế nhưng, hắc cũng hết cách với nó, oán hận cộng thêm vài phần đố kỵ, sau vài lần trừng nó, hắc liền bực bội đi ra.

Mặc Nhật Tỳ vừa đi, tiểu hắc xà liền nâng người rời khỏi cổ Lý Quả, rồi nhìn cửa phòng một lúc lâu, cuối cùng nó giống như cá chết trợn trắng mắt, bỏ về bên cổ cô.

Tất cả chuyện này, Lý Quả đều không hay biết. Bởi vì quá mệt, nên cô ngủ rất say rất nồng. Đi suốt một ngày, thân thể thật sự quá mệt mỏi, vừa nằm xuống đã ngủ ngay, nên hoàn toàn không biết Mặc Nhật Tỳ đến.

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ, trong lúc Lý Quả còn đang say giấc nồng, Hoàng Nhi đã lặng lẽ tiến vào. Thấy cô ngủ ngon như vậy, Hoàng Nhi liền thấy phân vân, không biết có nên đánh thức Lý Quả hay không, bởi vì chủ nhân đang chờ tiểu thư dưới lầu.

“Tiểu thư, tiểu thư, dậy đi.” Một lúc lâu sau, rốt cục nàng cũng hạ quyết tâm, khẽ lay Lý Quả, nhỏ giọng gọi.

“Hoàng Nhi, để chị ngủ thêm lúc nữa đi, buồn ngủ lắm.” Cô đang ngủ say, đột nhiên nghe thấy Hoàng Nhi gọi, liền nỉ non nói, sau đó vùi đầu ngủ tiếp.

Chỉ có điều, Hoàng Nhi lại không thể để cô ngủ tiếp được. Nàng sợ chủ nhân đợi lâu quá sẽ tức giận, nên đành phải kiên trì gọi Lý Quả, lo lắng nói: “Tiểu thư, đừng ngủ nữa, chủ nhân đang đợi ngài cùng ra ngoài đó, nếu không chủ nhân sẽ mất hứng đấy.”

Chủ nhân? Ai là chủ nhân? Lý quả mơ mơ màng màng nghĩ, đầu óc mờ mịt, còn chưa tỉnh táo, không biết Hoàng Nhi nói chủ nhân là ai?

“Ai là chủ nhân? Hoàng Nhi à, anh ta có liên quan gì tới chị?” Cô nhắm mắt lại, ngáy ngủ hỏi.

133. Chương 133: Rất Có Cá Tính

Hả! Hoàng Nhi há hốc mồm, vẻ mặt khiếp sợ, tiểu thư không biết chủ nhân là ai?

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Đừng dọa Hoàng Nhi mà!” Hoàng Nhi sắp khóc rồi, lập tức bổ nhào lên người cô.

Lý Quả bất ngờ bị nàng dọa cho giật mình tỉnh giấc, sâu ngủ cũng chạy mất, đây là cái quái gì vậy?

Cô mở to mắt, nhìn Hoàng Nhi rơi nước mắt, vội vàng nói: “Hoàng Nhi, em làm sao vậy? Chị không sao, chị vẫn khỏe mà.”

“Vậy vì sao tiểu thư lại không biết chủ nhân là ai? Tiểu thư quên rồi hả?” Hoàng Nhi ngẩng đầu lên, vẻ mặt không tin, nghi ngờ hỏi.

Chủ nhân! Chủ nhân! Chẳng phải là tên Mặc Nhật Tỳ đáng ghét à? Sao cô có thể quên chứ?

Haizz, chẳng qua là cô ngủ say quá nên tạm thời quên thôi, cô bé này lại tưởng là thật, nói khóc liền khóc, trình độ cũng quá lợi hại rồi.

“Hoàng Nhi, chị biết ai là chủ nhân, vừa rồi ngủ mơ, tỉnh dậy liền nhớ ra rồi, chẳng phải là người đàn ông đó sao?” Lý Quả tức giận nói.

Sáng sớm đã gây phiền phức cho cô, cũng không để người ta ngủ yên nữa.

Hoàng Nhi nghe xong, lập tức đứng dậy khỏi người cô, mở to đôi mắt to sáng ngời, nói: “Tiểu thư thật sự nhớ ra rồi?”

“Đương nhiên, sao chị có thể quên chứ? Anh ta bảo em tối làm gì?” Âm ỹ đến mức này, cô có muốn ngủ tiếp cũng chẳng được, không ngủ được, đành phải dậy thôi.

Hoàng Nhi nghe Lý Quả hỏi, mới nhớ ra lệnh của Mặc Nhật Tỳ, vội vàng nói: “Tiểu thư, chủ nhân nói muốn cùng ngài ra ngoài, cho nên mới dặn Hoàng Nhi gọi ngài dậy.”

“Biết rồi.” Lý Quả kéo dài giọng, sau đó đi vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt.

Chỉ một lát sau sau, cô liền mặc quần áo chỉnh tề, rồi đi bắt tiểu hắc xà ở trên giường.

“Rắn lười, mau dậy đi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Thế nhưng, tiểu hắc xà lại ‘vút’ một tiếng, chui vào trong chăn, không chịu bò ra, tỏ ý nó không muốn ra ngoài.

“Mày không đi cùng tao à?” Cô khó hiểu hỏi.

Gần đây tên nhóc này hơi là lạ, từ dính lấy nhau mỗi ngày, biến thành nó không muốn đi sẽ không đi, bắt đầu có tính cách, có chủ kiến rồi.

Tiểu hắc xà chui ra khỏi chăn, nhìn Lý Quả, lắc lắc đầu, rồi lại chui vào.

“Tao đi đây, tao đi nhé?” Cô kêu thử vài tiếng, nhưng tiểu hắc xà vẫn không có phản ứng, quyết tâm không đi cùng cô.

“Tao đi thật đây, tao đi rồi, một mình mày phải ngoan ngoãn ở trong nhà, không được bỏ loạn, cấm chơi trò mất tích nhé.”

134. Chương 134: Tuyệt Chiêu Tán Gái.

“Tiểu thư, ngài cứ yên tâm, mỗi lần ngài về, chẳng phải nó luôn ở đây à? Nó cũng không nở rời khỏi tiểu thư mà.” Hoàng Nhi thấy thế, vội nói. Nhưng nói xong, trong lòng lại có chút run sợ, vị này cũng là chủ tử đó.

Lý Quả gật gật đầu, cô chưa từng nghi ngờ điều này, vì có vứt bỏ nó cũng chẳng được, cho nên nó rất biết điều.

“Vậy chúng ta đi thôi. Đúng rồi, em có biết anh ta muốn đưa chị đi đâu không?” Tên đàn ông kia lại muốn làm gì nữa?

Hoàng Nhi thật thà lắc đầu, chuyện của chủ nhân, sao nàng có thể biết được? Tiểu thư cũng biết là nàng không biết mà.

“Em không biết ạ.”

“Chúng ta đi thôi.” Lý Quả suy nghĩ một lúc, vẫn chẳng nghĩ ra người này đang giở trò gì, đành phải cùng Hoàng Nhi ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Hai người vừa xuống lầu, Mặc Nhật Tỳ và quản gia Lâm đã nghênh đón. Mặc Nhật Tỳ bước lên dắt tay cô, đi vào phòng ăn.

“Chúng ta ăn sáng trước, sau đó sẽ ra ngoài.”

“Đi đâu?” Cô tò mò hỏi, suy đoán ý tứ của anh ta.

Mặc Nhật Tỳ thần bí cười với cô, không nói nửa lời, rồi lấy điểm tâm cho cô.

Giả thần giả quỷ! Cô mắng thầm trong lòng, biết anh ta sẽ không nói, vì thế liền biết điều ăn bữa sáng của mình. Mọi thứ đều không quan trọng bằng cái bụng của cô, người sống nhờ thức ăn mà!

Chỉ lát sau, cô đã ăn no, cảm thấy mỹ mãn, bởi vì những món kia thật sự quá ngon, lại thay đổi mỗi ngày. Trung tây kết hợp, cái gì cũng có, khách sạn lớn còn thua xa.

“Ăn no chưa?” Mặc Nhật Tỳ giống như một quý ông hỏi.

Cô rất nể mặt gật đầu, ‘bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm’, lần này cô không nghe lời cũng không được.

Mặc Nhật Tỳ vô cùng vừa lòng, vẻ mặt tươi cười dắt cô ra khỏi phòng ăn, đi ra cửa biệt thự. Vừa bước ra ngoài, miệng Lý Quả liền há to, hai mắt sáng lấp lánh.

“Sao vậy? Có thích không?” Hắn hài lòng nhìn vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng của cô gái đứng bên cạnh, cảm thấy chút đồ nhỏ kia quá dễ dàng khiến cô thỏa mãn.

Lý Quả chỉ biết gật đầu, trong mắt chỉ có mỗi vật kia thôi.

Xe ngựa xa hoa, hơn nữa, vừa mở ra, còn giống như xe ngựa châu Âu thời cổ, cực kỳ xinh đẹp, khiến người ta không nhận được muốn ngồi lên, thử nghiệm một chút.

“Lên đi, tôi đưa em đi dạo.” Mặc Nhật Tỳ đã đứng ở trên xe ngựa, vươn tay, cười nói với cô.

“Chúng ta đi đâu?” Cô vừa hỏi vừa kích động trào lên xe. Lần đầu tiên ngồi loại xe này, đây là chuyện trong mộng, nhưng không ngờ cô lại thực hiện được, cứ giống như nàng công chúa vậy.

Mặc Nhật Tỳ thần bí cười, sau đó ôm lấy eo cô, cùng nhau ngồi xuống, thản nhiên nói: “Lát nữa em sẽ biết.”

Hoàng Nhi và quản gia Lâm vội vàng ngồi lên một chiếc xe ngựa khác ở phía sau, cùng đi theo bọn họ.

Lý Quả rất mong chờ, tâm tình hết sức thoải mái, oán hận vì sáng sớm bị đánh thức đã tan biến, trong lòng tràn đầy vui sướng. Trên mặt là nụ cười tươi tắn, cho dù không có bất ngờ gì, thì cứ như thế này cũng đủ rồi.

Mặc Nhật Tỳ nhìn nụ cười trên mặt cô, liền cảm nhận rõ ràng nội tâm vui mừng của Lý Quả, biết bản thân đã làm đúng rồi. Cô gái này luôn dễ dàng thỏa mãn, cực kỳ dễ dụ. Chỉ cần đối xử tốt với cô, là được.

“Tôi rất thích.” Rốt cuộc, cô cũng không thể giấu nổi sự hưng phấn, cười rạng rỡ, nói với Mặc Nhật Tỳ.

“Lát nữa, em sẽ càng thích hơn.” Mặc Nhật Tỳ mỉm cười, bị lây sự hứng thú của cô, vui vẻ nói.

Hai mắt Lý Quả sáng lên, tâm trí đã bay xa rồi.

Mặc Nhật Tỳ cũng im lặng, chỉ ôm cô, nhìn về phía trước, giống như ở đó có rất nhiều điều bất ngờ đang chờ.

Một hồi lâu sau, Lý Quả mặc kệ phía trước có cái gì khiến mình bất ngờ, chỉ ngắm phong cảnh dọc đường đã đủ hài lòng lắm rồi. Những ngọn núi trùng điệp, non xanh nước biếc, rừng cây rậm rạp, còn có bãi cỏ, những bông hoa nhỏ không biết tên, đây đúng là vương quốc trong đồng thoại.

“Anh sẽ không nuôi thêm rắn để dọa tôi đấy chứ?” Trong lúc tâm tình khoan khoái, cô liền hỏi đùa.

Mặc Nhật Tỳ sững sốt, không nhận được bật cười. Cô gái này thù dai quá, xem ra ấn tượng về hắn không tốt mấy, vẫn còn đề phòng hắn.

“Rắn của tôi quá nhiều rồi, em cũng biết mà, cho nên chiêu này vô dụng với em rồi.” Hắn hiếm khi giải thích, rất khoan dung với cô.

Cũng đúng, chiêu đó dùng một lần còn được, chứ dùng tiếp sẽ mất linh.

Lý Quả cười cười, ánh mắt nhìn về phía xa, sau đó liền ngây dại, miệng há hốc, rồi vội vàng bịt lại, kích động thật lâu vẫn không thốt nên lời.

Đây, đây, đây là cái gì? Cô vừa khiếp sợ, nhưng trong lòng vẫn dâng lên một luồng kích động. Nếu cô không bị hoa mắt, thì cô đã thật sự bước vào vương quốc trong đồng thoại.

135. Chương 135: Vương Quốc Trong Đồng Thoại

Lâu đài! Không sai, chính là lâu đài, lâu đài giữa thế kỷ của châu Âu, phía trước lâu đài là biển hoa hướng dương, violet, hoa oải hương, cùng lâu đài cổ làm nổi bật nhau, giống như vô tình xông vào một vương quốc cổ kính.

“Đây, đây là thật ư?” Cô thật sự nghĩ rằng mình đã xuyên thời không, đi tới châu Âu, tất cả đều quá huyền diệu, như mộng như ảo.

Mặc Nhật Tỳ nở nụ cười, chút chuyện nhỏ không cần tốn nhiều sức này, lại dễ dàng làm cho cô rung động. Hắn cảm thấy rất thành công, rốt cuộc hắn cũng biết hóa ra pháp lực có thể dùng như vậy.

“Đi, đi xem thôi.” Hắn không hề nhiều lời, lập tức xuống xe ngựa, nắm tay Lý Quả, cùng nhau đi dạo lâu đài.

Hoàng Nhi và quần gia Lâm cung kính đi theo phía sau, chỉ là vẻ mặt không thay đổi như Lý Quả.

Lý Quả không thể biểu đạt hết tâm tình của mình, kích động, vui sướng, chẳng thể thốt lên lời, giống như phát hiện ra một bảo vật vậy.

Thật cổ kính, thật xinh đẹp! Đến cả đi cô cũng không biết nên đi như thế nào, may mà Mặc Nhật Tỳ luôn giữ lấy mình, nếu không cô thật sự không bước nổi nữa.

Bọn họ đi ở chính giữa, hai bên là hàng hoa hướng dương cùng hoa oải hương, cách đó không xa là lâu đài tỏa ra hơi thở cổ kính, mà trước lâu đài hình như có khá nhiều người đang đứng chờ.

“Đây, đây là nơi nào? Làm sao có thể có. . .” Cô khiếp sợ nói, khó tin nhìn Mặc Nhật Tỳ.

Trên đất nước này, sao có thể tồn tại điều đó, tuy có thể mô phỏng, nhưng chắc chắn sẽ không có được hơi thở và cảm giác như vậy.

Cảm giác chân thật! Cô không hề nghi ngờ đây là giả, nhưng lại không thể tin được mọi thứ trước mắt, cho nên cô mới hỏi anh ta. Người đàn ông này quá thần bí, hơn nữa còn có rất nhiều khả năng to lớn. Chẳng lẽ anh ta chính là người trong gia tộc thần bí từ xưa đến nay? Tồn tại đã mấy trăm năm? Mới có thực lực như thế?

“Nơi đây chính là địa bàn của tôi, tòa cổ堡 này được xây rất lâu rồi, từ thời các bậc tiền bối cơ. Em có biết vì sao mình luôn không thể ra khỏi đây không? Bởi vì mảnh đất này rất đặc biệt, nên tổ tiên tôi đã mua từ rất lâu, em cũng đừng khó hiểu.”

Mặc Nhật Tỳ hiểu rõ suy nghĩ của cô, rất hợp ý hần, bởi vì cô đã cho hần bậc thang để leo xuống. Một cái có rất tốt, cho nên hần mới giải thích, nếu không hần nhất định sẽ không nói.

136. Chương 136: Rất Có Tiền Nhỉ!

“Nhà anh thực sự có tiền nhỉ!” Cô không nhịn được hít sâu, rồi nói.

Cô không biết nên hâm mộ hay ghen tị nữa, đây chính là người vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng trong truyền thuyết đó! Kiếp trước phải tu rất nhiều phúc mới có thể có duyên phận này!

Mặc Nhật Tỳ cười cười, đúng là hần rất giàu, nhưng lại chẳng có liên quan gì đến tiền bạc cả, hần muốn cái gì sẽ có cái đó.

“Thật sự là ganh tỵ với anh mà, sao tôi lại không có mệnh tốt như vậy chứ?” Cô không nhịn được nói ra ý nghĩ trong lòng, quá chán nản, người so với người, thật tức chết được.

“Ha ha ha, em thích không? Thích thì cứ nói, tất cả đều là của em.” Hần cười ha hả, cảm thấy lời từ miệng cô nói ra thật sự rất thú vị, không kiềm được nói, tuyệt không do dự.

Cho cô? Lý Quả giật nảy mình, người giàu đến nỗi tùy tiện tặng cả tòa cổ堡, nếu nhà anh ta không có vài trăm triệu, thì chẳng thể dứt khoát thế được. Mà người có vài trăm triệu không nhiều lắm, trên thế giới cũng khoảng trăm người nhỉ, không phải là tiện tay vớt một cái cũng có một bố to ư?

“Tôi không cần, tôi không thể nhận, vật không phải của mình, thì có cho tôi cũng không lấy.”

Cô và anh ta đâu có quan hệ gì, tặng cả một tòa lâu đài vô giá như vậy, đúng là dọa chết cô. Cô không thể ‘vô công mà hưởng lộc’, nên cô sẽ không nhận.

“Vì sao không cần? Tôi tặng em thì chính là của em.” Mặc Nhật Tỳ chẳng hề để mắt đến tòa lâu đài kia, rất hào phóng, giống như chỉ bỏ đi mấy chục đồng vậy, mắt chẳng thèm chớp lấy một cái.

Lý Quả vội vàng xua tay, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không nhận đâu, anh đừng nói thêm gì nữa, chúng ta vào xem đi.”

Dứt lời, cô liền bước về phía lâu đài, không muốn nói với Mặc Nhật Tỳ về đề tài này nữa, bởi vì cô sợ bản thân không kim được mà chấp nhận.

Mặc Nhật Tỳ liền im lặng, theo bước chân cô, tâm tình cũng bị cô ảnh hưởng rồi. Đã biết rõ cảnh sắc bên trong lâu đài, nhưng lòng hần vẫn rất thích khoan khoái. Cái cảm giác thoáng qua này, là một loại cảm xúc vô cùng thoải mái, không hề nhiễm chút dục vọng.

Cửa lâu đài mở ra, hai hàng người hầu đang đứng ngoài cửa, dẫn đầu là một người đàn ông lớn tuổi, ông ta cười tủm tỉm, chăm chú nhìn hai người đang tiến đến, sau đó ông ta hơi cúi người, hành lễ với bọn họ.

“Chủ nhân, tiểu thư.”

“Quản gia Bùi.” Về mặt Mặc Nhật Tỳ bình thản, hơi gật đầu với ông ta.

137. Chương 137: Quá Chấn Động.

Lại một quần gia, rốt cuộc Mặc Nhật Tỳ này có bao nhiêu quần gia vậy? Có bao nhiêu người hầu đây? Suy nghĩ của Lý Quả hơi rối loạn, ngoại trừ lễ phép mỉm cười, cô đều không biết nên làm gì mới đúng.

“Chào quần gia Bùi.” Cô lạnh trí chào hỏi quần gia Bùi, vô cùng lễ phép.

Quần gia Bùi lập tức gật gật đầu, cực kỳ cung kính với cô.

“Chào tiểu thư.”

Mặc Nhật Tỳ nắm tay cô, cùng nhau bước vào bên trong. Ngay từ lúc đứng bên ngoài lâu đài, bọn họ đã có thể nhìn thấy được những nét điêu khắc cổ xưa trên tường lâu đài, lộ ra mùi rêu phong, phủ vào mặt hai người.

Lý Quả sớm đã bị vẻ đẹp đó làm chấn động, giống như một cô gái ở nông thôn lần đầu vào thành phố. Mồm há hốc, vẻ mặt khó tin, đôi mắt không hề chớp lấy một lần.

“Quả Quả, bên trong cũng không tệ đâu.” Mặc Nhật Tỳ bị biểu cảm hài hước của cô chọc cho vô cùng vui vẻ, rốt cục cũng có lúc hân khiến cô khiếp sợ, nên hân cực kỳ đặc ý.

“Bên trong cũng là kiến trúc châu âu trăm năm trước sao?”

Lý Quả hoa cả mắt, không kịp tiêu hóa, có chút vượt quá tưởng tượng rồi. Vừa nghe nói bên trong không tệ đâu, đầu cô càng chậm chạp, cảm giác như bay đến thiên đường.

Mặc Nhật Tỳ sâu sa nói: “Đương nhiên.”

Cũng không nghĩ xem, hân tạo ra cái này, chính là kiến trúc châu âu tốt nhất, hoàn thiện nhất, và cổ kính nhất, hân đã chuyển tiền tới đây, chỉ vì khiến cô gái nhỏ kia kinh ngạc vui mừng.

Nghe xong, Lý Quả hơi vội vã, tâm tình vô cùng kích động. Đây là phải tích lũy bao đời đây, rốt cuộc nhà Mặc Nhật Tỳ giàu cỡ nào thế? Cô gặp được người như vậy, giống như bị năm trăm vạn rơi trúng đầu rồi.

Mặc Nhật Tỳ không nói gì, kéo Lý Quả đang đứng sau đoàn người hầu đi, cùng nhau đi vào cổng chính của tòa lâu đài. Vừa vào cửa, đã thấy hiện ra bức phù điêu xa hoa, sàn đá cẩm thạch trơn bóng, và đủ loại đèn trang trí trắng lộng lẫy, cây cột, thảm. . .

Quá, quá xa hoa, quá, quá mỹ lệ! Lý Quả hít sâu vài hơi, thực sự không thốt nên lời, vẫn bị chấn động ghê gớm.

“Chủ nhân, tiểu thư, trà và điểm tâm đều chuẩn bị xong rồi.” Ở phía sau, Quần gia Bùi lên tiếng phá vỡ sự im lặng, cung kính nói.

Mặc Nhật Tỳ nghe xong, liền dắt Lý Quả đang đứng bất động như rỗng gối, tiến vào phòng khách. Bước trên tấm thảm mềm mại, cô cảm thấy như đi trên mây vậy.

138. Chương 138: Âm Mưu Của Ngu Cơ

“Tiện nhân, tiện nhân, cô ta có gì tốt, mà khiến Vương làm này làm nọ.” Ngu Cơ lại phát hỏa.

Sáng sớm, từ chỗ nữ hầu nghe nói Vương và đám người quần gia Lâm đi ra ngoài, hơn nữa còn vì nữ nhân kia mà chuẩn bị vài thứ tốt. Ắ nghe xong liền vô cùng hâm mộ và đố kỵ. Vương chưa từng phí tâm suy nghĩ cho bất kỳ nữ nhân nào, nhưng nhân loại đó lại khiến Vương liên tục phá lệ. Không được, không được, ắ không thể đợi thêm nữa, phải nhanh chóng hành động thôi.

Hai nữ hầu phục dịch không dám thở mạnh, sợ động chạm cảm xúc của ắ, sẽ rước họa vào thân, bọn họ không chịu nổi hành hạ đâu.

“Người, đi tìm hiểu tin tức cho bản phu nhân, sau đó trở về bẩm báo.” Một lúc lâu sau, Ngu Cơ mới chỉ vào một trong hai người, ra lệnh, sắc mặt hết sức khó coi.

Nữ hầu kia nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, nhưng không có biện pháp, đành phải gật gật đầu, ‘vâng’ một tiếng rồi vội vàng chạy đi.

Sự việc đã như thế, Ngu Cơ chẳng thể bình tĩnh nổi, đứng ngồi nằm cũng không yên. Tóm lại, một mình lượn lờ quanh phòng, liên tục nghĩ kế, cực kỳ khẩn trương.

Cuối cùng, có lẽ quá yên tĩnh quá nhàm chán, ả không nhịn được nói với nữ hầu kia: “Người có biết nguồn gốc của tiện nhân đó không? Sau khi đến đây, cô ta có gặp phải chuyện gì đặc biệt không? Người nhất định phải kể hết với bản phu nhân.”

Nữ hầu giật nảy mình, vốn đang bất an, nghe ả nói như vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt, hết sức sợ hãi. Tuy rất sợ hãi nhưng nàng vẫn nhanh chóng ngấm lại lời của ả. Chần chờ một chút, nàng mới nhỏ giọng kể hết những chuyện xảy khi Lý Quả ở đây.

“Người nói cô ta sợ rắn?” Ngu Cơ bị tin tức này làm cho chấn kinh, trong lòng hết sức kinh ngạc, nghi ngờ.

Bởi vì ả chưa từng biết việc này, hơn nữa, cũng không hiểu vì sao Lý Quả sợ rắn, mà còn dám sống giữa bọn họ? Bởi vì bọn họ đều là rắn mà!

Nữ hầu đâu dám nói lung tung, vội vàng gật đầu.

“Phu nhân, tất cả mọi người đều biết chuyện đó, tiểu thư nghe nói đồ ăn làm từ thịt rắn, lập tức nôn đến long trời lở đất, đáng vẻ vô cùng khó coi.”

Ngu Cơ gật gật đầu, trong lòng bừng sáng, chẳng lẽ cô gái đó không biết bọn họ là rắn sao?

Rất có thể, rất có thể, đặc biệt có thể! Trong lòng ả càng ngày càng vui sướng, càng lúc càng sáng tỏ, ánh sáng chợt lóe, trong lòng đột nhiên có chủ ý.

139. Chương 139: Sẽ Không Để Người Sống Tốt.

Hừ, tiện nữ nhân, ta sẽ không để người đắc ý lâu nữa, cứ chờ xem đi. Cầm hận trong lòng Ngu Cơ bỗng chốc liền tan đi, tâm trạng của ả rất tốt, tươi cười đầy mặt, giống như đổi thành một người khác hoàn toàn.

Nữ hầu thấy sắc mặt ả chợt thay đổi, trong lòng rất nghi ngờ, nhưng nàng biết chắc sẽ không có chuyện gì tốt, trong lòng vô cùng bất an.

Chỉ chốc lát sau, nữ hầu vừa bị ả phái đi tìm hiểu tin tức đã trở lại, vẻ mặt rất bất an. Nàng cúi đầu, không dám nhìn Ngu Cơ, cũng chẳng dám lớn tiếng, do dự một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: “Phu nhân, chủ nhân và tiểu thư đi đến tòa lâu đài cách mấy chục dặm, nghe nói là chủ nhân cố ý dời từ phương xa tới, chỉ vì muốn tiểu thư vui vẻ. . .”

Nàng không nói được nữa, bởi vì đôi mắt lạnh như băng giống như dao găm đang nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy cả người rét run.

Sau khi nghe xong, Ngu Cơ lập tức từ thiên đường rơi xuống địa ngục, sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng bệch, rồi biến thành đen, cả người nhìn qua trông rất khủng bố. Nếu vừa rồi nàng còn chút do dự, thì hiện tại sẽ phải lo lắng rồi.

“Tiện nữ nhân, chờ xem.” Một lúc sau, ả mới phun ra một câu hung tợn như vậy, hai tay nắm chặt, hai mắt bốc hỏa.

Hai nữ hầu không kiềm được co rúm lại, hoảng sợ bất an. Rốt cuộc phu nhân muốn làm gì? Chẳng lẽ sẽ thật sự gây bất lợi cho tiểu thư? Nếu vậy thì bọn họ thành đồng lõa rồi?

“Người ra bên ngoài chờ, nếu bọn họ trở về, lập tức bấm báo bản phu nhân.” Sau khi bình tĩnh, Ngu Cơ lập tức chỉ vào một nữ hầu, ra lệnh.

Nữ hầu bị điểm danh không có biện pháp, đành phải cung kính đáp lời, sợ hãi rời khỏi phòng ả.

Ả đã nghĩ ra cách, chờ tiện nữ nhân kia trở lại, chỉ cần cô ta dám trở về, thì sẽ có một màn kịch vui chào đón. Chắc Vương sẽ không phát hiện ra, cho dù biết, sao vương có thể quản chuyện tranh đấu của nữ nhân chứ? Nhất định sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt thôi. Nghĩ như vậy, ả liền không lo lắng nữa.

Trong lúc Ngu Cơ vắt óc nghĩ kế, thì ở bên trong lâu đài, đám người Lý Quả đã đi dạo khắp nơi.

Nỗi khiếp sợ và ngạc nhiên của Lý Quả vẫn chưa tan đi. Hành lang và thang gác của tòa lâu đài cổ xưa này rất âm u, cần phải chiếu sáng, cho nên nơi đây có vô số giá cắm nến, tranh vẽ trên tường, tác phẩm điêu khắc, phòng ốc thì nhiều không kể xiết.

140. Chương 140: Kế Độc

Ba ngày sau, Mặc Nhật Tỳ và đám người Lý Quả mới hùng dũng quay về biệt thự. Bọn họ đã ở lâu đài cổ chơi đùa, rồi trở về dưới sự dẫn dắt của Mặc Nhật Tỳ.

“Chủ nhân, ngài đã về rồi?” Ngu Cơ vừa nhận được tin tức, lập tức phi như bay từ trên lầu xuống, thấy Mặc Nhật Tỳ liền mừng rỡ như điên nói. ả không gặp hẳn một ngày, như cách ba thu.

Mặc Nhật Tỳ hơi gật đầu, kéo tay Lý Quả đi vào phòng khách, rồi cùng nhau ngồi xuống ghế sofa, chẳng thèm để ý tới ả.

Ngu Cơ biến sắc, sau đó lại mỉm cười, giấu sự khó chịu xuống đáy lòng, bước đến bên Lý Quả.

“Tiểu thư cũng về à, mấy ngày nay chơi có vui không?” ả thân thiết ngồi bên cạnh Lý Quả, giống như rất thân với cô.

Lý Quả cảm thấy hơi lúng túng với sự nhiệt tình đó, song thấy Ngu Cơ không hề có ác ý, mà Mặc Nhật Tỳ còn đối xử lạnh nhạt với Ngu Cơ, trong lòng không khỏi đồng tình, thuận miệng đáp: “Cảm ơn, tạm tạm.”

Sự đáp lại của cô khiến hai mắt Ngu Cơ sáng lên, càng thêm hăng hái, kéo tay cô, riu rít trò chuyện, về mặt lấy lòng, khiến tất cả mọi người bất ngờ.

“Chủ nhân, sau này Ngu Cơ có thể chơi cùng tiểu thư sao? Một mình Ngu Cơ rất nhàm chán, đoán rằng tiểu thư cũng như vậy. Hai người chúng em có thể làm bạn với nhau rồi.” Ngu Cơ bất ngờ nói với Mặc Nhật Tỳ vẫn luôn im lặng, giọng điệu vô cùng chân thành, giống như quan tâm Lý Quả thật lòng.

Mặc Nhật Tỳ nhìn ả một chút, suy nghĩ một lúc, liền gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Ngu Cơ chợt lóe, nụ cười trên môi càng rạng ngời, trong lòng cực kỳ hưng phấn, song ả vẫn cố gắng kiềm chế, rồi cười tíu mắt, nói với Lý Quả: “Tiểu thư, chúng ta làm bạn với nhau nhé, nếu không sẽ rất buồn chán.”

Lý Quả thấy Mặc Nhật Tỳ không phản đối, mà sau lần ầm ỹ với Ngu Cơ, cô cũng cảm thấy cô gái này thật sự rất đáng thương. Nghĩ ngợi một chút, cô cảm thấy nếu trở thành kẻ thù, không bằng trở thành bạn bè đi, chạm mặt hàng ngày sẽ thoải mái hơn.

“Được.” Lý Quả đáp lại.

“Tiểu thư, thật tốt.” Ngu Cơ thấy cô không phản đối, vô cùng vui sướng, ngọt ngào nói.

Lý Quả không nói gì, chỉ cười cười.

“Tiểu thư, khi nào thì chúng ta cùng đi dạo đây? Hay là hái hoa nhé? Ra bên ngoài ngồi một chút cũng được.” Ngu Cơ càng hăng hái, ra sức dụ Lý Quả từng bước tiến vào kế hoạch của ả.

141. Chương 141: Tâm Cơ Trùng Điệp

“Ừ, chờ tôi rảnh nhé.” Lý Quả thấy Ngu Cơ nhiệt tình như vậy, không nỡ từ chối, đành đáp ứng.

Lý Quả vừa dứt lời, Ngu Cơ có chút không vui. Ắ đã hạ thấp mình nịnh bợ rồi, vậy mà nữ nhân kia vẫn không nể mặt, còn đối xử lạnh nhạt với ắ, khiến ắ cực kỳ khó chịu. Thế nhưng lại chẳng còn cách nào, dù sao Vương đang nhìn, ắ cũng không dám làm gì Lý Quả.

“Lúc chủ nhân đi vắng, em có thể ở cạnh ngài, dù sao ở đây cũng không có ai, chỉ có em và ngài thôi. Mọi người đều là chị em, nên trò chuyện cùng nhau đi, nếu không quá buồn chán mà.”

Ngu Cơ lại bắt đầu thuyết phục, không muốn buông tha dễ dàng như thế. Mặc dù cảm thấy rất khó chịu khi ở cùng Lý Quả, nhưng ắ vẫn phải mau chóng thực hiện kế hoạch.

Lý Quả thấy Ngu Cơ nói miên man, đành phải đồng ý, mới khiến Ngu Cơ im miệng, trả lại chút yên tĩnh.

Chỉ có điều, thời gian tĩnh lặng của cô quá ngắn ngủi, vì đến lúc dùng cơm, Ngu Cơ lại ngồi bên cạnh, cùng Mặc Nhật Tỳ liên tục gấp thức ăn cho cô. Ngu Cơ đối xử với cô vô cùng tốt, biến thành một người hoàn toàn khác.

Kỳ lạ là Mặc Nhật Tỳ không hề biểu lộ bất kỳ điều gì, chỉ mặc kệ hai người.

“Chủ nhân, hình như phu nhân hơi kỳ lạ.” Sau khi Ngu Cơ ồn ào dẫn Lý Quả lên lầu, quản gia Lâm do dự lúc lâu, mới đánh bạo nói với Mặc Nhật Tỳ.

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ lóe lên, một lúc lâu sau, mới thản nhiên nói: “Ta biết rồi.”

Quản gia Lâm thấy thế, không dám nói thêm nữa, nhưng sự nhiễu loạn trong lòng vẫn chưa tan đi.

Đúng là Ngu Cơ nói được thì làm được, đêm hôm đó, ắ lẻn vào phòng Lý Quả, riu rít như con chim sẻ. Nhưng trọng tâm câu chuyện chỉ xoay quanh việc trong ba ngày qua, bọn họ đã đi những nơi nào.

Lý Quả thật có chút lúng túng với sự nhiệt tình của Ngu Cơ, song không nỡ để người ta thất vọng, đành phải tán gẫu với Ngu Cơ.

May mà, Ngu Cơ nhanh chóng rời đi, nhưng lại hẹn cô ngày mai cùng đi dạo.

“Quả Quả, ngài mai em tới tìm ngài nhé.” Ngu Cơ vô cùng thân thiết nói, từ tiểu thư đã sửa thành Quả Quả, giống như bạn bè lâu năm.

“Ngày mai, tôi, tôi sẽ đi.” Lý Quả thấy thế, vội vàng nói.

Cô vẫn còn nhớ chuyện Mặc Nhật Tỳ đã hứa, chỉ cần bản thân có thể ra khỏi đây, thì sẽ đồng ý cho cô rời đi. Giờ nghe Ngu Cơ nói như vậy, cô liền vội vàng nói

142. Chương 142: Thận Trọng Từng Bước

Hai mắt Ngu Cơ loạn chuyển, nữ nhân này nhân muốn đi ư? Thật hay giả thế? Chắc không phải đang chơi trò lạt mềm buộc chặt chứ? Định thu hút sự chú ý của Vương à? Cô ra không cần vinh hoa phú quý? Vương đẹp trai như vậy mà cô ta vẫn vứt bỏ? Ắ mới không tin đâu.

“Quả Quả, vì sao phải đi? Chủ nhân đối với ngài tốt như vậy mà, với lại ngài đi rồi, em sẽ không có bạn nữa.” Ngu Cơ cố tình dùng giọng điệu đầy khổ sở nói với Lý Quả, vẻ mặt tựa như luyến tiếc cô rời đi.

Lý Quả có cảm giác như mình là người sai, nhưng không biết nên trả lời thế nào, đành phải cười ngượng ngùng.

Ngu Cơ thấy cô quyết chí ra đi, liền giả vờ khuyên nhủ vài câu, sau đó lại có ý tốt, nói: “Quả Quả, hay em đưa ngài đi nhé, thêm một người trò chuyện, sẽ không cô đơn như vậy nữa.”

“Vậy, vậy được rồi, cảm ơn cô nhé.”

Cô vốn muốn từ chối, nhưng cô đã từ chối rất nhiều lần rồi, bây giờ từ chối nữa sẽ rất ngại. Dù sao cũng chỉ đi một chút thôi, sẽ không có chuyện gì đâu nhĩ.

“Vậy ngày mai em sẽ tìm ngài, hiện tại không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa, ngày mai gặp lại.”

Đã đạt được mục đích, Ngu Cơ liền vội vàng đứng dậy chào tạm biệt. Ắ cũng không dám ở lại lâu, nếu không sẽ lộ hết.

Lý Quả mỉm cười, gật đầu, rồi cùng Hoàng Nhi tiễn ả ra cửa.

Ngu Cơ vừa đi, Hoàng Nhi liền khó hiểu nói với cô: “Tiểu thư, vị phu nhân đó thật kỳ quái, trước kia còn ganh đua với tiểu thư, giờ lại chủ động làm thân với ngài. Không ngờ ngài ấy lại khoan dung đến vậy, mà còn đối xử tốt với tiểu thư nữa.”

“Chị cũng không biết, có thể là do cô ấy quá cô đơn, có lẽ chị phải đi thôi.”

Lý Quả không đoán được tâm tư của Ngu Cơ, chỉ có thể nghĩ ra hai lý do đó, cô tuyệt đối không ngờ Ngu Cơ sẽ hại mình.

Hoàng Nhi gật gật đầu, bởi vì nàng cũng nghĩ như thế. Hơn nữa, tâm tư của Hoàng Nhi quá đơn thuần, chưa từng gặp chuyện như vậy, nên cho dù nàng biết Ngu Cơ là xà, nhưng lại không hề nghi ngờ tâm tư của ả.

“Quên đi, quên đi, mặc kệ cô ấy, dù sao thì cô ấy muốn thế nào thì là thế đó. Tóm lại chị đều phải đi, cô ấy cũng sẽ không thể làm gì chị.” Lý Quả nói với Hoàng Nhi. Cô quyết định không suy đoán tâm tư của cô gái này, cũng không muốn nghĩ nhiều.

Hoàng Nhi cũng vội vàng nói: “Tiểu thư, ngài phải dẫn em đi cùng đó.”

Hiện tại, Hoàng Nhi sợ nhất là Lý Quả sẽ bỏ lại mình, nên nàng vội vàng nói

143. Chương 143: Chọc Giận Xà Vương

“Hoàng Nhi, chị sẽ dẫn em đi, chỉ cần chị có ăn, sẽ không để em đói đâu.” Cô không nỡ bỏ lại Hoàng Nhi, cho nên cô quyết định dẫn Hoàng Nhi theo, vì vậy cô liền cười tí mắt nói.

Hoàng Nhi cực kì kinh ngạc, suýt chút nữa đã bổ nhào lên người Lý Quả.

“Tiểu thư ơi, chúng ta mau nghỉ ngơi thôi, ngày mai còn tiếp tục lên đường nữa.” Trong cơn hưng phấn, Hoàng Nhi lập tức nghĩ đến ngày mai phải ra khỏi nơi đây như thế nào, vì vậy liền khuyên Lý Quả nghỉ ngơi.

Lý Quả gật gật đầu, có Hoàng Nhi thật sự quá tốt.

Ngày hôm sau, hai người vừa mới rời giường, Ngu Cơ đã đợi sẵn ở bên ngoài cửa. Lúc nhìn thấy hai người, chẳng những không hờn giận, càng không buồn bực vì đợi lâu, ngược lại vô cùng vui vẻ, tươi cười đầy mặt, giống như hết sức chờ mong và tự nguyện.

“Quả Quả, ngài dậy rồi à?” Cửa mở ra, vừa thấy Lý Quả, Ngu Cơ cười rất rạng rỡ, bước lên, thân thiết kéo tay cô, cùng đi xuống dưới lầu.

“Đã để cô đợi lâu, cô đến sao không gõ cửa vào?” Lý Quả bị Ngu Cơ làm cho cực kỳ xấu hổ, bởi vì Ngu Cơ đã đợi cô lâu rồi.

Ngu Cơ mỉm cười, dịu dàng nói: “Em sợ ngài mệt, nghỉ ngơi không tốt thì sao rời đi được? Em thì không sao, chỉ sợ ngài quá vất vả thôi.”

“Cảm ơn cô.”

Lý Quả bị lời của ả làm cho cảm động, chợt nhớ tới lúc trước gây lộn cùng Ngu Cơ. Thật ra Ngu Cơ cũng không xấu, chỉ là hơi khinh người mà thôi, về cơ bản thì Ngu Cơ vẫn là người tốt.

“Quả Quả, khách sáo gì chứ? Chúng ta cùng ở đây, em không kết bạn với ngài, thì kết bạn với ai nữa.” Ngu Cơ mừng thầm trong lòng.

Nữ nhân này đã mắc lừa rồi, còn thật sự xem tình cảm giả dối của ả thành thật lòng thật dạ, như vậy cũng tốt, rất thuận lợi cho ả hành động.

Lý Quả gật gật đầu, Ngu Cơ nói không sai, nhiều kẻ thù không bằng nhiều bạn bè, dù sao cô và Mặc Nhật Tỳ cũng không có gì.

Vừa xuống dưới lầu, đã thấy Mặc Nhật Tỳ đang chờ. Nhìn thấy hai người đi cùng nhau, ánh mắt hắn hơi lóe lên, không nói gì, chủ động dẫn đầu bước vào phòng ăn.

Hai cô gái cũng mau chóng cùng đi vào, ngồi vào chỗ, rồi im lặng ăn cơm.

Qua một lúc lâu sau, Lý Quả ăn no rồi, liếc Mặc Nhật Tỳ lại liếc Ngu Cơ ở bên cạnh, mới chần chừ nói: “Hôm nay tôi muốn trở về, lời anh đã nói vẫn tính đó chứ?” Trong lòng cô hơi lo lắng, rất sợ anh ta nuốt lời.

Cô gái này vẫn chưa chịu bỏ cuộc ư?

Mặc Nhật Tỳ có chút không vui, hắn vì nàng làm nhiều việc như vậy, mà nàng vẫn muốn rời đi, khiến lòng hắn rất khó chịu, giọng nói cũng lạnh thêm vài phần.

“Từ trước đến nay tôi nói chuyện đều giữ lời, chỉ cần em ra khỏi đây được, thì em có thể rời đi.”

144. Chương 144: Rời Đi.

“Thật sao?” Hai mắt Lý Quả sáng lên, hoàn toàn xem nhẹ giọng nói lạnh lùng của Mặc Nhật Tỳ, bất đắc dĩ hỏi.

Mặt Mặc Nhật Tỳ càng đen thêm, nàng không chỉ muốn rời đi, mà còn luôn nghi ngờ lời hắn nói, chẳng lẽ lời của hắn thật sự không có trọng lượng sao? Cô gái này, đúng là chọc hắn tức chết mà.

Ở bên cạnh, Ngu Cơ cảm nhận được rõ ràng hắn đang tức giận, không khỏi vui mừng, trong lòng liên tục nói: Lý Quả mau chọc Xà Vương tức giận, rồi lập tức cuốn xéo đi, để ả đỡ tốn công sức.

Thế nhưng, Lý Quả không hề biết Mặc Nhật Tỳ phát hỏa, mãi đến khi Mặc Nhật Tỳ lạnh lùng gật đầu, trái tim lơ lửng của cô mới hạ xuống, vẻ mặt vui sướng, hoàn toàn mặc kệ Mặc Nhật Tỳ đang tức giận.

“Quả Quả, hay là đừng đi nữa?” Đôi con ngươi loạn chuyển, Ngu Cơ nghĩ thầm một lúc, lập tức ở trước mặt Mặc Nhật Tỳ khuyên nhủ Lý Quả.

Ả biết: chỉ cần Lý Quả càng nói những lời khiến Mặc Nhật Tỳ mất hứng, thì hắn nhất định sẽ càng tức giận, Lý Quả liền càng lúc càng mất cơ hội.

Lý Quả không biết là mưu kế, nghe ả nói vậy, thì càng sốt ruột, vội vàng nói: “Không được, không được, tôi phải trở về, nhất định phải trở về.” Cô còn cố tình nhấn mạnh câu cuối cùng, chỉ sợ Mặc Nhật Tỳ sẽ không để mình đi.

Quả nhiên, sắc mặt Mặc Nhật Tỳ càng thêm khó coi, cuối cùng chẳng thèm nói câu nào, liền rời khỏi phòng ăn.

Quản gia Lâm bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lý Quả đang mù mờ, thở dài một tiếng, rồi vội vàng đi ra ngoài.

“Anh ta sao thế? Giống như không vui vậy?” Lý Quả cảm thấy khó hiểu.

Người đàn ông này làm sao vậy? Hình như sắc mặt không tốt, chưa nói câu gì đã bỏ đi rồi, thật là vui buồn thất thường, quá khó hiểu mà.

Ngu Cơ thầm vui sướng, vừa nghe Lý Quả nói, trong lòng càng vui mừng hơn. Lòng thầm nói: tốt nhất là Xà Vương đuổi người luôn đi, nhưng miệng lại nói: “Em cũng không biết, có lẽ ngài ấy bận việc. Ngài đừng suy nghĩ nhiều quá, chúng ta mau đi thôi.” Ắ muốn tự mình đưa Lý Quả đi, như vậy ả mới an tâm.

Lý Quả nghĩ một lúc, thấy có lý liền gật gật đầu, cùng Ngu Cơ rời khỏi phòng ăn, sau đó đi ra cửa chính. Cô vốn định nói chuyện với Mặc Nhật Tỳ, nhưng vừa nghĩ tới anh ta mất hứng, liền không đi tìm mất mặt nữa.

Một lát sau, ba cô gái liền rời khỏi biệt thự, đi theo hướng Lý Quả chỉ. Bước chân của ba người khá nhanh, một thoáng sau đã ra được bên ngoài, chỉ có điều lần này cũng giống lần trước, vẫn chẳng tìm thấy đường ra.

145. Chương 145: Lại Thất Bại

Ba giờ sau. . .

“Vẫn là không ra được.” Lý Quả cực kỳ chán nản, chân vừa mỏi vừa đau, sắp bất động rồi. Ngược lại, Hoàng Nhi và Ngu Cơ vẫn rất ung dung, cô không nhịn được mất mát nói.

Hoàng Nhi vội vàng đỡ cô, an ủi: “Tiểu thư, đừng lo lắng, biết đâu lần sau chúng ta có thể ra được.”

Có trời mới biết! Cô nói thầm, vô cùng nản lòng nhụt chí, không muốn đi tiếp nữa.

Ngu Cơ nhìn ngó, dọc đường đi, ả phát hiện nơi đây tràn đầy kết giới, hẳn là do Xà Vương bày ra. Song, ngay cả ả cũng không thể phá giải, ả lập tức hiểu rõ ý tứ của Mặc Nhật Tỳ, dĩ nhiên là không để Lý Quả rời đi. Nghĩ đến đây, Ngu Cơ vừa tức giận vừa đổ kị, nhưng không có biện pháp, ả cũng bất lực.

“Quả Quả, mệt rồi nhỉ!” Tuy đã rõ ràng, nhưng Ngu Cơ vẫn phải nhịn xuống. Nếu để Lý Quả tự rời đi chắc chắn là không được, vậy ả đành phải thực hiện cách khác thôi. Chỉ là bây giờ vẫn chưa thể trở mặt với Lý Quả, nên ả vẫn cố tỏ ra quan tâm hỏi.

Lý Quả liếc ả, lại nhìn Hoàng Nhi, khẽ lắc đầu, áy náy nói: “Thật xin lỗi, để hai người đi theo tôi lâu như vậy, nhưng lại uống công rồi, vốn là không thể thoát khỏi đây.”

Lần thứ ba, lần thứ ba rồi, cô đã quá chán nản!

“Chúng ta quay về thôi.” Lý Quả nói với bọn họ, sau đó dẫn đầu đi về phía biệt thự.

Hoàng Nhi lập tức đi theo sau Lý Quả.

Ngu Cơ đứng tại chỗ một lúc lâu, mới miễn cưỡng theo sau cùng quay về biệt thự, nhưng lòng ả vẫn chưa yên bình, không ngừng bày mưu tính kế.

“Hay là, chúng ta nghỉ ngơi một chút, rồi lại đi tiếp.” Sau khi về biệt thự, Ngu Cơ liền đề nghị, còn kiên trì hơn so với Lý Quả.

Lý Quả ngẫm nghĩ, rồi gật đầu, dù sao cũng chẳng có việc gì, thử thêm vài lần có lẽ sẽ thoát được.

Ngu Cơ thấy cô đồng ý, không khỏi nở nụ cười. Bất kể ra sao ả cũng phải nghĩ cách giúp Lý Quả thoát ra, chưa đến bước cuối cùng, ả tuyệt đối không tự mình ra tay. Ắ biết Vương rất quan tâm Lý Quả, ả tuyệt không muốn chọc hấn tức giận.

“Tiểu thư về rồi à?” Quản gia Lâm thấy bọn họ quay về, lập tức cười tí mắt hỏi Lý Quả, hoàn toàn phớt lờ Ngu Cơ.

Lý Quả uể oải gật đầu, nản chí nói: “Quản gia Lâm, chắc đến già tôi cũng không thể rời khỏi đây quá!”

Cô thật sự phiền muộn chết được, cái đầu nhỏ bé của cô đâu có nhảy bén, sao cô có thể hiểu được loại chuyện khó khăn này.

146. Chương 146: Cô Tuyệt Vọng Rồi.

“Tiểu thư, đừng quá lo lắng, cứ từ từ thôi.” Quần gia Lâm không dám nói nhiều, đành phải an ủi cô như vậy. Ông ta cũng biết nếu Xà Vương không đồng ý, thì tiểu thư khó mà rời đi, cho dù là bọn họ cũng không có khả năng.

Lý Quả gật đầu, không nói thêm gì, mềm nhũn ngã vào ghế sofa nghỉ xả hơi.

Ngu Cơ ngồi bên cạnh, chậm rãi uống trà, không biết đang suy nghĩ cái gì, một lúc lâu sau, ả mới cười tí tít nói: “Quả Quả không cần lo lắng, xe đến trước núi ắt có đường, nhất định có thể tìm được.”

Lời của ả làm cho trước mắt Lý Quả sáng lên, không nhịn được nhìn Ngu Cơ, nghĩ ngợi một chút liền hỏi: “Ngu Cơ, cô có hay ra ngoài không? Làm sao để ra được? Và vào bằng cách nào?” Có lẽ Ngu Cơ biết cách để rời khỏi đây?

“Em không đi ra ngoài, em thích ở đây, không muốn rời.” Ngu Cơ thản nhiên đáp.

Chỉ có đồ ngọc mới muốn đi thôi, ả mới không muốn đâu, ả muốn làm nữ nhân của Xà Vương, vĩnh viễn ở bên cạnh Vương. Chỉ có Lý Quả ngu ngốc mới muốn chạy trốn thôi.

Song Lý Quả đâu phải là bọn họ, cô ấy là con người mà!

“Cô thích nơi đây đến vậy ư?”

Lý Quả cảm thấy hơi bất ngờ, vậy mà còn có người như vậy, thích sống trong rừng sâu núi thẳm, không đúng, là thích sống trong chốn bồng lai tiên cảnh ngăn cách với bên ngoài.

Ngu Cơ gật đầu, tỏ vẻ đó là đương nhiên.

“Nơi này không phải là nhà của tôi, nên tôi mới muốn trở về.”

Thật ra, chủ yếu vẫn là Mặc Nhật Tỳ không cho phép cô rời đi, nếu để cô tự do, thì cô thật sự rất thích ở đây. Vừa yên tĩnh lại xinh đẹp, mà điều kiện còn rất tốt nữa.

“Vậy thì quay về thôi.”

Ngu Cơ chỉ mong sao Lý Quả nhanh chóng rời đi, Lý Quả càng ở lâu thì ả càng cảm thấy chướng mắt, trong lòng cực kỳ buồn bực.

“Tôi biết rồi.” Nhất định phải tìm được đường ra, cô thầm nói.

Ba ngày sau, lúc Lý Quả, Ngu Cơ và Hoàng Nhi lại thất bại quay về biệt thự, thì không chỉ mình Lý Quả thất vọng, ngay cả Ngu Cơ cũng bắt đầu u ám.

Chết tiệt, vì sao vẫn không ra được chứ?

Ngu Cơ cảm tức nghĩ, ả đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng đều vô dụng, lại còn phí sức đi lòng vòng cùng Lý Quả nữa. Tuy những thứ đó không là cái gì, nhưng ả rất ghét ở cùng Lý Quả, luôn phải nhẫn nại, hiện tại ả thật sự không chịu nổi, không nhịn được nữa rồi.

Làm sao bây giờ? Lý Quả tuyệt vọng, không muốn thử nữa rồi!

147. Chương 147: Cảm Giác Đó Rất Khó Chịu.

“Quả Quả, ngày mai chúng ta có thử nữa không?” Ngu Cơ trái lo phải nghĩ, sợ nhất là Lý Quả bỏ qua, chính là không buông tay lại không có cách nào rời đi. Trong lòng bồn chồn, Ngu Cơ liền hỏi dò.

Lý Quả mờ mịt lắc đầu, cô cũng không biết hiện tại nên làm gì nữa? Hay là thử lại lần nữa?

Quốc phụ (người cha già dân tộc) từng nói, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng!

Vậy mà cô còn chưa thử hết 108 cách đã buông xuôi như vậy, hình như hơi tùy tiện thì phải. Nếu không buông tay, thì lòng cô lại rất hoang mang và không chắc chắn.

Ngu Cơ vừa thấy vẻ mặt đó của Lý Quả liền biết gay to. Có lẽ nữ nhân này nản lòng rồi, vậy ả phải tiếp tục tranh giành một người nam nhân với Lý Quả ư? Dựa theo thái độ của Xà Vương thì địa vị của ả còn kém Lý Quả rất xa, Lý Quả càng được Mặc Nhật Tỳ coi trọng.

“Không thử nữa hả?”

“Để tôi nghĩ nhé.”

“Vậy, được rồi.”

Ngu Cơ không thể nói rõ với Lý Quả, đành phải gượng ép khuyên nhủ. Dù sao cũng chưa tới lúc trở mặt, vẫn phải quan sát thêm thái độ của Lý Quả, chờ thời cơ thích hợp.

“Ngày mai em qua thăm ngài.” Lời cuối cùng của ả trước khi rời đi.

Lý Quả yếu ớt gật đầu, cùng Hoàng Nhi quay về phòng.

“Tiểu thư, đừng buồn nữa, nếu không ra được thì chúng ta sống ở đây cũng tốt mà. Chủ nhân chắc sẽ không đối xử tệ với chúng ta đâu.” Tuy Hoàng Nhi không hiểu rõ ý nghĩ nhất định phải rời đi của Lý Quả, nhưng nàng cũng rất biết an ủi người. Vừa thấy cô ủ rũ, lập tức nói.

“Chị biết, chỉ là cảm giác ăn nhờ ở đậu thật khó chịu, ăn chùa uống chùa, tư tưởng sẽ hư đó.” Lý do của cô rất đơn giản, chính là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm. Cô cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, không thoải mái.

Hoàng Nhi vẫn chưa hiểu, suy nghĩ một lúc, mới nói: “Tiểu thư đừng khổ sở, ngày mai chúng ta sẽ thử lại.”

Lý Quả gật đầu, tắm rửa xong, vừa nằm xuống liền ngủ thiếp đi. Mấy ngày qua thật sự quá mệt mỏi rồi, chuyện ngày mai để ngày mai tính.

Ngày hôm sau, Ngu Cơ vẫn đợi ở ngoài cửa, vẻ tươi cười không thay đổi, giống như cực kỳ kiên nhẫn, hoàn toàn không sốt ruột.

“Quả Quả, hay em dẫn ngài đi dạo nhé, trước đừng vội tìm đường ra, có gấp cũng vô dụng thôi. Chi bằng nghỉ ngơi một chút, nói không chừng sẽ tìm ra đường.”

Lý Quả nghĩ một chút, rồi đáp ứng: “Cũng được, chúng ta đi dạo thôi.”

Cô thật sự không muốn thất bại nữa, mùi vị của thất bại rất khó chịu.

148. Chương 148: Đó Là Một Nơi Cực Kỳ Khủng Bố.

Ngu Cơ thấy cô đồng ý liền vô cùng vui sướng, hăng hái kéo tay Lý Quả, trông càng thân thiết hơn so với ngày thường, thậm chí có chút bất đắc dĩ.

Vừa ăn xong bữa sáng, Ngu Cơ vội vàng nắm tay Lý Quả kéo ra khỏi biệt thự, lần này không đi đường trước nữa, mà là chạy tới phía sau biệt thự.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Đi một hồi, Lý Quả không nhin được mở miệng hỏi. Ban đầu cô cũng không để ý lắm, sau khi hồi phục tinh thần, mới phát hiện có chỗ bất ổn.

Ngu Cơ cười cười, thần nhiên nói: “Quả Quả, em muốn đến đình Vạn Xà, lâu lắm rồi chưa qua đó, nghe nói lần trước ngài đã đến rồi?” Nói xong, ả nhìn cô chăm chăm, hiểu kỳ muốn thấy phản ứng của cô.

Đình Vạn Xà? Lý Quả nghe thấy cái tên quen thuộc, lập tức nhớ ra cái gì đó, sắc mặt trắng bệch. Nơi đó cực kỳ đáng sợ, có rất nhiều rất nhiều rắn, lúc nha lúc nhúc, hết sức khủng bố.

“Tôi không đi.” Cô lập tức từ chối, sau đó xoay người, muốn chạy đi.

Thế nhưng, Ngu Cơ quyết đoán giữ cô lại, quyết không bỏ qua cơ hội này, vẻ mặt tươi cười nói: “Quả Quả, sợ cái gì chứ? Rắn ở đó không bò lên được đâu, mà lá gan của ngài cũng nhỏ quá đi. Đừng sợ, có em ở đây rồi.” Nói xong liền vỗ ngực, tỏ ý bảo đảm.

“Không đi, không đi.” Có đánh chết cô cũng không đi! Lý Quả liên tục lắc đầu, sợ gần chết. Không phải cô chán ghét rắn, nhưng nhiều rắn như vậy, cô cũng sẽ sợ hãi, buồn nôn nhá!

Ngu Cơ giữ chặt cô, ra sức khuyên nhủ: “Quả Quả, chỉ chút chuyện nhỏ thế đã sợ, vậy sau này ngài gặp phải chuyện lớn hơn thì phải làm sao? Chẳng lẽ ngài không muốn sống nữa? Ngài phải dũng cảm hơn, về sau sẽ không cần ý lại người khác nữa.”

Nghe xong lời của Ngu Cơ, Lý Quả đang chống cự cũng dần cảm thấy rất có đạo lý. Đâu có bảo cô tiếp xúc với nhiều rắn như vậy, cũng đâu bảo cô đi xuống, chỉ là nhìn một cái thôi mà, có thể tăng thêm can đảm, cũng đâu phải chuyện gì xấu.

“Được rồi, chỉ có điều, không được ở đó quá lâu.” Suy xét hồi lâu, cuối cùng cô đành hạ quyết tâm, nặng nề gật đầu, vội vàng ra điều kiện.

Thành công rồi! Ngu Cơ thầm vui vẻ.

Ả buông Lý Quả ra, vội vàng đồng ý: “Yên tâm đi, chúng ta chỉ vào một lát thôi.” Dứt lời, giống như sợ Lý Quả sẽ đổi ý, liền hấp tấp kéo cô chạy về phía đình Vạn Xà.

Lý Quả và Hoàng Nhi đành phải đi theo bước chân của ả. Hoàng Nhi vẫn không có gì, còn Lý Quả đã biến sắc rồi. Càng đến gần đình Vạn Xà, tim cô càng đập liên hồi, vô cùng dồn dập, vô cùng gấp gáp.

149. Chương 149: Trở Về Đình Vạn Xà.

“Ông nói bọn họ đến đình Vạn Xà?” Trong phòng khách, Mặc Nhật Tỳ nhàn nhã ngồi trầm ngâm trên ghế sofa, chợt nghe quản gia Lâm bấm báo, không khỏi nhíu mày, có chút kinh ngạc nói.

Quản gia Lâm cung kính gật đầu, nói nhỏ: “Vâng, là phu nhân dẫn tiểu thư đi, ban đầu tiểu thư không đồng ý, nhưng không biết phu nhân đã nói gì mà tiểu thư lại đi theo phu nhân đến đình Vạn Xà. Lão nô sợ là. . .”

Lời còn chưa dứt, mặt mày quản gia Lâm đã tràn đầy lo lắng, ông ta biết rõ tiểu thư sợ rắn, nên vừa nhận được tin tức, liền bấm báo ngay với Mặc Nhật Tỳ.

Mặc Nhật Tỳ gật đầu, tất nhiên là hắn hiểu ý của quản gia Lâm, nghĩ ngợi một chút, hắn mới thần nhiên nói: “Không sao, cứ để nàng luyện sự can đảm cũng được, đợi đến khi về xà giới sẽ không còn sợ nữa.”

Nếu Xà Vương đã nói như vậy, thì quản gia Lâm cũng không thể nói thêm gì nữa, đành phải ép lo lắng vào trong lòng, miệng cung kính đáp một tiếng ‘vâng’. Chỉ là vẫn có đôi chút băn khoăn, liền lên phái một người đi theo xem.

Thấy quản gia Lâm sắp xếp như vậy, Mặc Nhật Tỳ không hề nói gì, ở trong tay hắn, hắn tự tin Lý Quả sẽ không gặp nguy hiểm gì.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Ngu Cơ giả vờ an ủi Lý Quả, nhưng thật ra đang rất dắc ý.

Xem ra nữ nhân này thật sự rất sợ đồng loại của ả, thật sự không biết bọn họ đều từ rắn biến thành người, thế thì tốt rồi.

Lý Quả đâu muốn sợ, chẳng qua chỉ là khó kiềm chế thôi. Cô chưa quay đầu bỏ chạy đã là cực kỳ nể mặt rồi, còn hy vọng cô có thể bình tĩnh nữa à? Bình tĩnh ung dung? Vậy cô không còn là người rồi, ít nhất không phải là Lý Quả nữa.

“Tôi biết, tôi biết.” Thấy Ngu Cơ liên tục lải nhải, đành phải thuận miệng đáp. Lúc thấy sắp đến gần đình Vạn Xà, chân cô suýt chút nữa nhũn ra, may mà Hoàng Nhi vẫn luôn đỡ cô.

Hoàng Nhi không biết Lý Quả sợ cái gì, nàng cũng là rắn, nhưng tiểu thư đâu có sợ nàng, lại đi sợ đồng loại của nàng, thật là lạ mà. Tuy Hoàng Nhi rất nghi ngờ, nhưng cũng không dám nói ra.

Đã đến đình Vạn Xà, mà hồ Vạn Xà thì ở ngay bên cạnh, chỉ là rất ít rắn có thể leo lên đây, bọn chúng vẫn ngẩn ngơ ở dưới hồ như cũ. Lý Quả đứng trước cửa đình, chân không nhấc nổi nữa.

“Lại đây, lại đây, thưởng thức một chút đi.” Ánh mắt Ngu Cơ lóe lên, thần thái sáng láng, thấy Lý Quả không bước tiếp, liền nắm tay cô kéo vào trong đình, đi về phía hồ Vạn Xà.

150. Chương 150: Sao Cô Ấy Dám Bắt Rắn Chứ?

Rắn, chỉ chút, đủ loại đủ kiểu, giống gì cũng có, to to bé bé, dài dài ngắn ngắn, liên tục thè lưỡi, lượn qua lượn lại trong hồ to, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ‘tê tê’, nghe cực kỳ khủng bố.

Lý Quả không ngừng run rẩy, cô cũng không muốn vô dụng như thế, song cô lại không thể khống chế sự run rẩy, sợ hãi phát ra từ nội tâm. Cô cắn chặt răng, vẫn không thể kiềm chế nổi kinh hãi.

“Tiểu thư, đừng sợ, chúng nó không tổn thương ngài đâu.” Hoàng Nhi đỡ Lý Quả, tất nhiên sẽ cảm nhận được tin tức từ cơ thể cô truyền đến, nên lập tức trấn an.

“Hoàng Nhi à, không phải chị muốn sợ hãi, mà vì chúng thật sự quá dọa người rồi.” Hai hàm răng va vào nhau, Lý Quả khó khăn lắm mới thốt ra được những lời này. Cô vẫn níu chặt Hoàng Nhi không rời.

Hoàng Nhi nhìn thoáng qua nhóm đồng loại dưới hồ kia, trong lòng không khỏi buồn bực.

Bọn họ dọa người đến thế sao? Nàng cảm thấy rất ổn mà, thế nhưng tiểu thư lại sợ hãi, nàng thật không hiểu nổi.

“Tiểu thư đừng sợ, chúng nó không dám thương tổn ngài đâu, hơn nữa Hoàng Nhi cũng tin tưởng chúng nó rất thích tiểu thư.”

Thích cô ư? Cho xin nhé! Cô mới không cần rắn thích đâu! Thích cô có thể theo cô không? Lý Quả liều mạng lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý.

“Quả Quả, chúng nó thích ngài, ngài không phải sợ đâu.” Ngu Cơ đứng bên cạnh quan sát phản ứng của Lý Quả, sau khi nghe xong đoạn đối thoại của hai người, đôi mắt lập tức sáng rực, tươi cười nói.

“Nhiều rắn như thế, tôi thật sự sợ hãi.” Chỉ cần nghĩ đến bản thân có thể rơi vào trong đám xà này, cô liền sởn gai ốc, toàn thân run rẩy.

Ngu Cơ nở nụ cười, cuối cùng ả cũng hiểu rõ: Lý Quả sợ rắn, lại không biết bọn họ là rắn biến thành. Nếu Lý Quả biết sự thật thì kết quả sẽ như thế nào đây. . .

Vừa nghĩ đến đây, tâm tình Ngu Cơ liền hưng phấn hơn.

“Đừng sợ, ngài xem em có sợ gì đâu.” Hình như Ngu Cơ muốn phô trương trước mặt Lý Quả, chỉ thấy ả bắt ngờ bước đến hồ xà, bắt một con rắn to bò bên cạnh hồ, quay đầu, cười tít mắt nói.

Lý Quả kinh hoàng nhìn con rắn rực rỡ trong tay Ngu Cơ, khó có thể tin Ngu Cơ lại dám tay không bắt rắn, vẻ mặt còn bình thản đến vậy. Trong khi tim cô đang không ngừng đập mạnh, hết sức sợ hãi.

“Sao cô dám tay không bắt chúng nó? Cô không sợ sao?” Lý Quả liên tục nuốt nước bọt, mở to hai mắt nhìn, một lúc lâu sau mới thốt nên lời.

151. Chương 151: Tội Nghiệp Cô Vẫn Bị Dọa Rồi

Ngu Cơ không ngừng cười khanh khách, nghiêng đầu nhìn cô, sau khi cười thần bí với Lý Quả, liền vươn tay còn lại, vuốt ve đầu đại xà. Con đại xà kia rất nghe lời, vô cùng ngoan ngoãn, cuối cùng ả còn ôm con đại xà đó vào trong lòng.

“Cô, cô, cô . . .” Lý Quả hoảng sợ nhìn hành động của Ngu Cơ, sợ tới mức không thốt nên lời.

Trời ạ, Ngu Cơ lại dám ôm ấp rắn!

“Tiểu thư, đừng sợ.” Hoàng Nhi thấy thế, vội vàng an ủi cô, không biết làm như thế nào mới có thể khiến cô không còn sợ rắn nữa.

Ngu Cơ ôm đại xà, còn từ từ đi về phía hai người, miệng không ngừng cười.

“Đừng tới đây, đừng tới đây.” Lý Quả kinh sợ kêu.

Ngu Cơ tự mình ôm ấp rắn thì thôi đi, bây giờ còn muốn ôm nó qua đây, làm cô sợ tới mức vội vã hô to, ý muốn ngăn cản ả.

“Quả Quả, đừng sợ, nó không tổn thương ngài đâu. Ngài xem, nó rất ngoan ngoãn mà.” Ngu Cơ vuốt ve nó, miệng thì an ủi như vậy, trên mặt đầy ý cười.

Lý Quả nhìn Ngu Cơ càng bước đến gần, trong lòng hoảng sợ đến tột cùng, tay nắm bàn tay Hoàng Nhi không ngừng run rẩy, ý nghĩ muốn chạy trốn càng lúc càng mãnh liệt. Cuối cùng thấy Ngu Cơ sắp bước vào đình, cô cũng không thể không chế được tâm lý sợ hãi và áp lực, hét lên một tiếng, chạy trốn.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Hoàng Nhi bị cô dọa sợ, thấy Lý Quả bỏ chạy, không khỏi vừa gọi vừa đuổi theo.

Trong lòng cứ mãi thổ dài, lần trước cũng như thế, tiểu thư chạy, nàng đuổi theo, chỉ có điều, khi đó nàng còn chưa hóa thân thành người. Sao tiểu thư lại sợ bọn họ đến thế? Rõ ràng tiểu thư rất thiện lương mà, nàng nghĩ mãi không ra đó.

Ở phía sau, Ngu Cơ tràn đầy thâm ý nhìn bóng lưng chủ tớ hai người, một bàn tay ngọc còn đang vuốt ve con đại xà kia, miệng khẽ nói: “Sợ ư? Ha ha, mới như vậy đã sợ rồi hả? Thú vị, rất thú vị.”

Hiện tại, Lý Quả đang chạy như bay, thở hổn hển phóng về phía trước, cho dù cô đã không thấy rõ cảnh vật trước mắt. Cô chỉ có một ý nghĩ mãnh liệt, trốn, trốn, trốn, giống như có dã thú đang đuổi theo phía sau.

Hoàng Nhi cũng thở hồng hộc chạy đến, khó khăn lắm mới đuổi tới phía sau tiểu thư. Chủ tớ hai người một trước một sau chạy ra khỏi rừng rậm, lúc chạy tới bên ngoài biệt thự, Lý Quả mới dám ngừng bước chân, mềm nhũn ngã ngồi trên đất.

“Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Thấy Lý Quả ngã ngồi trên đất, Hoàng Nhi sợ tới mức kêu to một tiếng, rồi vội vàng đi kiểm tra tình hình của cô.

152. Chương 152: Cực Kỳ Thú Vị

Lý Quả thở hổn hển, xua xua tay với nàng, ý bảo mình vẫn ổn, nhưng không cách nào nói nên lời. Chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập mãnh liệt.

“Tiểu thư, sao ngài lại sợ em như thế, à, là rắn chứ?” Hoàng Nhi buồn bực hỏi. Suýt nữa nàng đã ngoắc ngónchỉ đến nỗi nói ra thân phận của mình, may mà sửa lại kịp thời.

“Loài người chúng ta vốn cực kỳ sợ rắn mà! Em xem, rắn rất dài, vô cùng sắc sảo, hình dáng xấu xí, lại còn có độc. Ai da, không nói nữa, càng nói chị càng cảm thấy sờn gai ốc, toàn thân nổi đầy da gà rồi.”

Vì sao Hoàng Nhi không hề sợ rắn chứ? Lý Quả cũng thấy khó hiểu, không khỏi ngạc nhiên, nên giải thích cho Hoàng Nhi biết.

Bọn họ rất xấu ư? Không phải chứ, không biết có bao nhiêu tiểu xà nữ vô cùng xinh đẹp, còn thiên kiều bá mị, nhiệt tình như lửa, song cũng có nhiều xà nữ không thu hút, bình thường giống như nàng vậy.

“Tiểu thư, đâu có kinh khủng như ngài nói chứ.” Hoàng Nhi không biết phải trả lời cô như thế nào, đành phải nói như thế.

“Hoàng Nhi, lá gan em thật lớn đó.” Cô nhìn Hoàng Nhi, không nhịn được khâm phục nói.

Những cô gái thật sự không sợ rắn rất ít, cô gái nào nghe thấy rắn mà không biến sắc chứ? Hoàng Nhi và Ngu Cơ chính là nằm trong thiểu số đó.

Hoàng Nhi há to miệng, muốn nói không phải vì gan nàng lớn, mà là nàng vốn là rắn. Nàng cũng không dám nói ra, chỉ có thể cười ngậy ngô với Lý Quả.

Qua một lúc lâu sau, Lý Quả mới đứng lên khỏi mặt đất, không còn sợ hãi giống vừa rồi nữa, nhưng dưới ánh mặt trời, cô vẫn có chút lạnh run như cũ.

Cô nhìn về phía rừng rậm, rồi nói với Hoàng Nhi: “Sao cô ấy còn chưa ra nhỉ? Sẽ không có chuyện gì chứ?”

Có chuyện gì? Hoàng Nhi lắc đầu, Ngu Cơ cũng là rắn, thì sao có thể có chuyện gì?

Tiểu thư đúng là quan tâm thái quá rồi!

“Tiểu thư, phu nhân không có việc gì đâu, phu nhân cũng đâu có sợ rắn.” Nàng nói vô cùng chắc chắn.

Chính tiểu thư còn đang sợ hãi mà vẫn lo lắng cho người khác, thật đúng là người tốt nha!

Cũng đúng! Lý Quả yên tâm gật gật đầu, nhưng vẫn không đi, chỉ đứng đợi Ngu Cơ đi ra.

Hoàng Nhi không nói gì, đứng chờ cùng cô.

Lúc này, Ngu Cơ ôm đại xà, đợi đến khi không thấy bóng dáng chủ tớ hai người Lý Quả nữa, mới lẩm bẩm với con đại xà trong tay.

“Mày nói xem, ta nên đối phó với cô ta thế nào đây? Biến thân cho cô ta xem nhé? Ha, chắc chắn vô cùng thú vị.”

Đại xà kia không dám thở mạnh, nằm ngoan ngoãn trong lòng ả, nghe được lời của ả, trong lòng liền nổi lên hơi lạnh.

153. Chương 153: Cơ Hội Tới Rồi.

Phu nhân ra rồi.” Hoàng Nhi tinh mắt thấy được Ngu Cơ trong rừng cây, lập tức kêu lên.

Lý Quả vừa nghe thấy Ngu Cơ đã trở lại, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm. Cô chạy nhanh quá, chưa kịp lưu lại lời nào, không biết Ngu Cơ có mất hứng hoặc cảm thấy cô không có nghĩa khí hay không?

“Cô ấy ra thì tốt rồi.”

“Quả Quả, vừa rồi ngài chạy nhanh như thế làm gì, những con rắn đó tuyệt không đáng sợ đâu, xem ra ngài quá nhất gan rồi.” Ngu Cơ đã thu lại đuôi rắn, đang đi bộ bằng đôi chân thon dài, hét lên với cô từ xa.

“Tôi sợ, cho nên. . .”

Sau khi bình tĩnh lại, Lý Quả cũng hơi xấu hổ, song cô vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Không hiểu vì sao, cô thật sự không sợ tiểu hắc xà, nhưng vừa thấy những con khác, cô lại sợ gần chết.

Ngu Cơ cười cười, tiến lên kéo tay cô, thản nhiên nói: “Rồi, rồi, không sao đâu, sau này sẽ tốt thôi.” Ánh mắt ả lóe lên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lý Quả thở phào nhẹ nhõm, cô hơi sợ Ngu Cơ sẽ tức giận, may mà cô ta cũng không xấu lắm, cho nên cô càng có chút thiện cảm với Ngu Cơ.

“Chúng ta trở về đi.” Ngu Cơ cảm thấy hôm nay đã đủ rồi, ả cần quay về suy nghĩ cẩn thận, tìm kiếm cơ hội.

“Được.” Lý Quả đương nhiên đồng ý rồi, cô bị dọa cho kinh hãi, ý nghĩ tàn bạo cũng sớm tiêu tan, chỉ mong sớm trở về, vì thế lập tức hòa theo.

Ba cô gái cùng quay về biệt thự, dĩ nhiên còn nói chuyện một lúc, cùng ăn cơm, rồi mới giải tán.

Hôm sau, lúc Ngu Cơ và Lý Quả cùng nhau từ trên lầu đi xuống như mọi ngày, thì chỉ có một mình quản gia Lâm đang đứng đợi bọn họ, còn Mặc Nhật Tỳ lại chẳng thấy xuất hiện giống thường ngày.

“Quản gia Lâm, chủ nhân đâu?” Tim Ngu Cơ nảy lên một cái, lập tức hỏi, ánh mắt vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng Mặc Nhật Tỳ.

Quản gia Lâm liếc ả một cái, lại nhìn Lý Quả, vẻ mặt cung kính nói: “Tiểu thư, phu nhân, hôm nay chủ nhân không có nhà, đã đi ra ngoài rồi.”

“Đi ra ngoài rồi hả? Đi đâu? Đi bao lâu?” Ngu Cơ cực kỳ kích động, hai mắt liền lóe sáng, vội vàng hỏi.

“Tôi không biết, chủ nhân không nói, càng không dẫn dò gì.” Tuy quản gia Lâm có chút không vui, nhưng Ngu Cơ cũng là một nửa chủ nhân, ông ta đành phải nói thật.

Lý Quả thì ngược lại, không hề quan tâm xem Mặc Nhật Tỳ đi hay ở, vì vậy cô chẳng thèm để trong lòng, càng không để ý tới những thứ này

154. Chương 154: Bởi Vì Chúng Rất Xấu.

Mặc Nhật Tỳ không có nhà! Xà Vương đi vắng rồi! Trời ạ, cơ hội tới rồi!

Ngu Cơ cực kỳ kích động, vô cùng kích động, kích động đến toàn thân run rẩy, suýt chút nữa đã không khống chế nổi bản thân. Đôi mắt xinh đẹp lóe sáng, giống như nhìn thấy bảo vật gì đó.

“Cô làm sao vậy? Có việc tìm anh ta à?” Tuy Lý Quả không thèm để ý đến tung tích của Mặc Nhật Tỳ, nhưng vừa thấy dáng vẻ đó của Ngu Cơ, liền cho rằng cô ta có việc gấp muốn tìm anh ta, vì thế không nhịn được hỏi dò.

Quản gia Lâm cũng nghi ngờ nhìn Ngu Cơ, không biết vị phu nhân này lại muốn làm gì nữa. Dáng vẻ đó không giống như là có việc tìm Vương.

Ngu Cơ nghe thấy lời của Lý Quả, tâm tình kích động lập tức bình ổn rất nhiều, không dám biểu lộ vẻ mặt khiến mọi người nghi ngờ nữa.

Tròng mắt loạn chuyển một lúc, liền nảy ra ý hay, ả tươi cười nói: “Chủ nhân không có ở đây, vậy thì tốt rồi. Chúng ta không cần phải lo lắng ngài ấy sẽ phản đối, biết đâu Quả Quả có thể tìm được đường ra.”

Lý Quả nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, cảm thấy Ngu Cơ nói rất đúng, bèn gật gật đầu.

“Anh ta đi vắng cũng tốt, chúng ta tự do, vui vẻ rồi!”

“Đúng, đúng, chúng ta muốn làm gì thì làm cái đó, thật tốt quá!” Ngu Cơ thấy Lý Quả tán thành lời của mình, trong lòng không khỏi vui sướng, vội vàng nói.

Quản gia Lâm chỉ im lặng, không hề nhiều lời.

“Chúng ta ăn xong rồi đến phòng em ngồi một lúc đi, ngài còn chưa tới phòng em đó.” Sau khi ngồi xuống cùng Lý Quả, Ngu Cơ vừa ăn vừa thản nhiên mời cô.

Lý Quả chẳng hề nghi ngờ, lập tức gật gật đầu. Mấy ngày qua, cô đã thân với Ngu Cơ hơn, trong lòng một chút phòng bị cũng không có, nên mới không hề nghĩ nhiều liên đồng ý.

Chỉ một lát sau, Lý Quả và Hoàng Nhi liền theo Ngu Cơ về phòng ả, trước đó, Ngu Cơ đã sai người bưng lên rất nhiều điểm tâm, hoa quả và trà. Lý Quả thì ngồi xuống, còn Hoàng Nhi đứng bên cạnh.

“Quả Quả, sao ngài lại sợ rắn đến vậy?” Ngu Cơ đang dùng manh mối nọ dẫn ra manh mối kia, biết rõ Lý Quả sợ rắn, vẫn cực kỳ cố gắng thăm dò thêm tin tức.

“Dáng vẻ khó coi, nhìn rất hung ác, hơn nữa càng không đáng yêu, tôi cảm thấy sờn gai ốc rồi.” Cô nhàu mày, nhấp ngụm trà, thản nhiên nói.

Về mặt Ngu Cơ đầy kinh ngạc, không khỏi ghen lời: “Chỉ vậy thôi?”

Ả không thể tin được, Lý Quả dám nói bọn họ xấu, còn hung ác, tuyệt đối không thích bọn họ

155. Chương 155: Chân Tướng Dần Dần Bại Lộ.

Đúng thế, loài người vốn sợ rắn, con gái còn sợ hơn.” Lý Quả không hề thấy kỳ quái, người bên cạnh cô đều sợ, dần ông cũng có vài người sợ, con gái đương nhiên là sợ hơn rồi, cô nói thầm trong lòng.

“Sao có thể chứ? Ta tuyệt đối không cảm thấy chúng ta xấu xí, chúng ta khó coi, nhân loại các người mới khó coi đó.” Sắc mặt Ngu Cơ đột nhiên thay đổi, lớn tiếng nói, còn vụt đứng lên, trừng mắt Lý Quả.

Lý Quả bị hành động của ả làm cho đầu óc mù mờ, khó hiểu, không khỏi nghi ngờ nói: “Cô làm sao vậy? Cái gì mà chúng ta xấu xí, chúng ta khó coi? Cái gì mà nhân loại các người?”

Ngu Cơ không phải là người sao? Cô rối tinh rối mù lên rồi.

“Chính là nhân loại các người, giết chúng ta, ăn thịt chúng ta, ăn mật chúng ta, còn dám nói chúng ta xấu xí, khó coi. Nhân loại các người dựa vào cái gì hả? Các người cao quý ư? Hừ, trong mắt chúng ta, các người đều là loại thấp hèn.”

Lúc này, Ngu Cơ dường như đã biến thành một người khác, cảm tức nhìn Lý Quả, hai mắt sắp phun ra lửa rồi.

Lý Quả giật nảy mình, lúng túng nhìn ả, cảm thấy lời của ả thật sự rất khó hiểu.

Thật ra, cô chưa từng nghĩ theo hướng khác, nên đương nhiên sẽ không tin trên thế giới này, rắn có thể biến thành người, lại còn ở cùng với cô nữa.

“Cô đừng tức giận, tôi không biết cô đang nói gì. Ngu Cơ, cô làm sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi hả? Có phải cô đã gặp phải chuyện gì rồi không? Chúng ta có thể đi tìm Mặc Nhật Tỳ để giải quyết mà.” Cô có chút lo lắng, cho rằng Ngu Cơ đã gặp phải chuyện gì.

Ngu Cơ lạnh lùng nở nụ cười, miệng lại nói sắc bén: “Lý Quả, chẳng lẽ người chưa từng nghi ngờ chút nào ư? Người có biết Mặc Nhật Tỳ là ai không? Người có biết đây là chỗ thể nào không? Người có biết vì sao

lại có nhiều răn đến vậy không? Người có biết Hoàng Nhi bên cạnh người là gì không?” Ả mĩa mai nhìn Lý Quả, hung tợn hỏi.

Lý Quả nghe xong, toàn thân liền run rẩy. Không phải cô chưa từng hoài nghi, nhưng cô cho rằng: trên thế giới này, người có sở thích đặc biệt rất nhiều, nhất là người có tiền như Mặc Nhật Tỳ có chút kỳ quái cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng, hiện tại nghe thấy Ngu Cơ nói như vậy, trong lòng cô bất ngờ xuất hiện một dự cảm không lành, khiến cho đáy lòng cô bất giác hoảng hốt.

“Cô, cô, cô muốn nói cái gì? Hoàng Nhi là người, chứ còn là gì nữa? Cô có ý gì?” Giọng nói của cô đã hơi run rẩy, sững sờ đứng lên, ánh mắt trợn to, nhìn Ngu Cơ.

156. Chương 156: Tôi Không Tin.

Mau, mau chóng thông báo cho Vương!

Sau khi Lý Quả và Ngu Cơ rời đi, trong lòng quản gia Lâm càng nghĩ càng cảm thấy bất an, càng cảm thấy Ngu Cơ khả nghi, ông ta liền lén lút đi theo sau. Quả nhiên nghe được lời nói của Ngu Cơ, sắc mặt liền đại biến, lập tức rời đi, sau đó vội truyền tin tức cho Xà Vương.

Hi vọng Vương có thể trở về đúng lúc, nếu không sẽ chẳng biết sau khi tiểu thư biết tất cả bọn họ đều là răn, có thể bị dọa chết không nữa. Quản gia Lâm cực kỳ lo lắng, Lý Quả là người tốt, nên ông ta sẽ sốt ruột rồi.

Sau khi nhận được tin tức quản gia Lâm truyền đến, Mặc Nhật Tỳ liền nhú chặt mày, sau một hồi suy nghĩ, cả người dần biến mất, trực tiếp quay về. Bất luận ra sao, Lý Quả đã có chỗ đứng nhất định trong lòng hắn, hắn không muốn thả nàng đi.

Trong lúc hắn đang vội vàng quay về, thì Ngu Cơ đã cười đến toàn thân run rẩy, hết sức đắc ý: “Ta muốn nói cái gì à? Lý Quả, người là ngốc thật hay giả ngốc? Ta nói cho người biết, chúng ta đều không phải là người, Mặc Nhật Tỳ cũng vậy.”

Không phải là người? Không phải người thì là cái gì? Lý Quả ngây người, khó tin nhìn Ngu Cơ, trong lòng rối mù, đã không hiểu được lý lẽ rồi.

“Hừ, chúng ta là. . .” Ngu Cơ cười tít mắt nói, rồi bất chợt ngừng lại, sau đó nói tiếp: “Chúng ta không phải là người, chúng ta là răn, là răn người ghét nhất, sợ hãi nhất và yêu thích nhất.”

Răn! Bọn họ đều là răn?!

Hai mắt cô lập tức trợn to chỉ vì câu nói đó, vẻ mặt không dám tin, nhìn Ngu Cơ, lại nhìn Hoàng Nhi, không cách nào tiếp nhận sự thật.

“Không, không phải, cô nói dối, cô lừa người.”

“Nói dối? Lừa người? Vì sao ta phải nói dối? Ta lừa người làm gì? Lý Quả, người là nhân loại duy nhất trong bầy răn chúng ta, người đã sống với răn nhiều ngày như thế, giờ mới biết sợ hãi sao? Ha ha ha.”

Hiện tại, tâm tình của Ngu Cơ rất tốt, cực kỳ tốt. Sau khi nói xong, ả vô cùng vui sướng, đặc biệt là lúc nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lý Quả, ả càng hết sức sảng khoái. Hóa ra niềm vui nhất định phải xây dựng trên nỗi đau của người khác, đó mới là hạnh phúc thật sự.

Lý Quả lắc đầu, liều mạng lắc đầu. Cô không tin, chuyện đó hoàn toàn vô lý, sao răn có thể biến thành người được?

“Tôi không tin.” Cô yếu ớt phản bác, lắc lư như sắp ngã xuống.

“Tiểu thư.” Hoàng Nhi vô cùng lo lắng gọi.

Ban này, lúc Ngu Cơ nói về những điều này, nàng không dám ngăn cản, chỉ sợ tiểu thư sẽ kinh hãi, sẽ chán ghét mình. Nàng vẫn cố đè nén nỗi sợ hãi, mãi đến khi thấy dáng vẻ hiện tại của tiểu thư, nàng mới không nhịn được nữa.

157. Chương 157: Bọn Họ Đều Là Rắn.

Nghe thấy tiếng gọi của Hoàng Nhi, Lý Quả mới mờ mịt nhìn nàng, không hề hé miệng, trong đầu trống rỗng.

“Người không tin à? Ha ha, người vẫn chưa từ bỏ ý định ư? Người còn muốn lừa dối chính mình? Được rồi, ta sẽ cho người xem.” Đôi mắt xinh đẹp của Ngu Cơ trợn to, cười nhạo Lý Quả vẫn lừa mình dối người, rồi hung ác nói.

Xem? Xem cái gì? Lý Quả đã rơi vào hỗn loạn, ngơ ngác nhìn Ngu Cơ, không biết cô ta muốn làm gì? Không biết cô ta chứng minh như thế nào?

Lúc này, Ngu Cơ chỉ cười đắc ý với cô, sau đó đôi chân ả liền biến thành một cái đuôi sắc sỡ, liên tục quất trên sàn nhà, Ngu Cơ thì đang cười vô cùng vui vẻ.

“Thấy chưa? Đây là cái đuôi của ta, người nhận ra chứ.” Ngu Cơ dùng cái đuôi vừa lướt về phía Lý Quả vài bước, vừa nói, nhìn hết sức sung sướng.

Đôi mắt Lý Quả trợn to hết cỡ, miệng cũng mở to, sững sờ nhìn cái đuôi bất ngờ xuất hiện, lại thấy Ngu Cơ đang tiến về phía mình, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, liên tục lùi về sau vài bước.

“Đừng, đừng qua đây!” Cô hoảng hốt kêu to.

“Ha ha ha, sợ gì chứ? Mỗi ngày chúng ta đều ở cùng nhau mà, đừng sợ, đừng sợ.” Ngu Cơ cười vui vẻ, nhưng lại từng bước ép sát cô.

Hoàng Nhi sốt ruột, vội vàng chen vào giữa hai người, muốn kéo Lý Quả.

“Tiểu thư, đừng sợ.”

“Em, em cũng đừng qua đây!” Ai ngờ, Lý Quả vừa thấy nàng xuất hiện, ngược lại còn giật cả mình, vội vàng kêu lên.

Hoàng Nhi thấy thế liền ngây dại, nhìn Lý Quả nói không ra hơi. Hình như tiểu thư rất sợ nàng.

“Hoàng Nhi, em thật sự cũng là rắn à?” Nuốt một ngụm nước bọt, Lý Quả như tìm được giọng nói, run run hỏi Hoàng Nhi.

“Nàng dĩ nhiên cũng là rắn, Hoàng Nhi, người hiện hình cho ả nhìn đi, để ả đừng lừa mình dối người nữa. Dù sao sớm hay muộn gì ả cũng biết thôi.” Ngu Cơ nói xen vào, ngược lại còn bắt đầu khuyên Hoàng Nhi hiện hình cho Lý Quả xem.

Hoàng Nhi khó xử, bởi vì dáng vẻ hiện tại của tiểu thư chắc chắn biết nàng là rắn rồi, nàng không biết nên làm gì bây giờ.

Lý Quả vừa thấy vẻ mặt này của Hoàng Nhi, trong lòng đã nguội lạnh, không tin cũng biến thành tin, toàn thân liền run rẩy.

“Còn chưa tin sao?”

Ngu Cơ nhìn sắc mặt Lý Quả, trong lòng cực kỳ sáng khoái. Thế nhưng ả vẫn muốn Lý Quả càng khổ sở, vì thế, vừa nói dứt lời, đầu lưỡi liền biến đổi, hóa thành lưỡi rắn dài ngoằng, thè ra thụt vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

158. Chương 158: Chạy Mau.

Xà! Xà mỹ nữ!

Trong đầu cô chỉ có những từ này, phá vỡ tất cả nhận thức của cô. Nhân vật thần thoại kia chỉ có trong truyền thuyết, thế mà cô lại gặp phải, đúng là rối loạn, hồ đồ.

“Tiểu thư, đừng sợ, chúng em sẽ không tổn thương ngài.” Hoàng Nhi vô cùng lo lắng, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ Lý Quả bị dọa chết, nên đành phải thật cẩn thận nói.

Hoàng Nhi cũng là xà mỹ nữ! Trời ạ, cô ở cùng cô ấy mỗi ngày, còn có Ngu Cơ, vậy Mặc Nhật Tỳ đâu, anh ta cũng là rắn, không biết chừng còn là một con rắn lớn, có thân phận và địa vị. Quần gia Lâm cũng thế, người ở đây đều thế, chỉ có cô là không phải.

“Đừng sợ, sợ cái gì chứ? Chúng ta thân thiết như vậy mà.” Ngu Cơ đột nhiên đẩy Hoàng Nhi chắn ở phía trước ra, lướt về phía cô, cười dịu dàng.

Lý Quả bị hình dáng của ả dọa cho hồi hồn, lúc thấy Ngu Cơ càng tiến gần về phía mình, lập tức rùng mình, bất ngờ nhảy dựng lên, hét to: “Đừng qua đây, không cần qua đây.” Sau đó liền chạy về phía cửa phòng.

Hoàng Nhi bị vẻ kích động của cô dọa cho ngây người, sau đó lập tức đuổi theo: “Tiểu thư, tiểu thư. . .”

“Ha ha ha. . .” Sau khi hai người rời đi, Ngu Cơ không kìm được cười như điên, sau đó cũng đuổi theo đằng sau. Không bức điên Lý Quả, ả sẽ không bỏ qua, dù sao Vương cũng không có nhà, ả không sợ.

Rắn, tất cả đều là rắn, lại còn biến thành người nữa! Lý Quả bị những tin tức này công kích, không biết nên hình dung tâm tình của bản thân như thế nào. Cô chỉ biết chạy, nhất định phải chạy, chạy trốn thật xa, cho nên cô cứ xông thẳng một mạch.

“Tiểu thư.” Quần gia Lâm vừa thấy Lý Quả hoảng hốt từ trên lầu lao xuống, liền biết hỏng đại sự rồi. Tiểu thư đã biết tất cả, ông ta liền khẩn trương kêu to về phía Lý Quả đang chạy trốn.

Lý Quả đương nhiên cũng thấy ông ta, nhưng cô chẳng những không dừng lại, ngược lại còn vòng qua quần gia Lâm, chạy ra ngoài cửa, không hề để ý đến ông ta đang gọi.

“Tiểu thư, tiểu thư. . .” Phía sau, vẫn truyền đến tiếng gọi lo lắng của Hoàng Nhi.

Không thể ngừng, không thể ngừng! Lý Quả liên tục nói với chính mình ở trong lòng, dưới chân giống như sinh ra gió, chạy đi tìm lối thoát, không muốn nghĩ cái gì cả.

Ngu Cơ cũng đuổi theo, nhưng ả không hề chạy, mà là phóng lên, chỉ chốc lát sau đã bay đến bên cạnh Lý Quả, cười tít mắt nói: “Quả Quả, chạy gì thế?”

159. Chương 159: Xà Mỹ Nữ.

Lý Quả vừa nghe thấy tiếng của ả, toàn thân bất giác run lên, lúc cô nhìn thấy Ngu Cơ bay đến bên cạnh mà cái đuôi lại không chạm đất, suýt chút nữa đã sợ đến mức ngã sấp xuống.

“Cô, á. . .” Lý Quả sững sốt một lúc, sau đó bất ngờ hét chói tai, rồi chạy như bay.

Ngu Cơ cười cười, vô cùng đắc ý, lại tiếp tục đuổi theo.

“Đừng chạy mà, người chạy không thoát đâu.” Ngu Cơ bay đến gần Lý Quả, đắc chí nói.

Lý Quả giật cả mình, vội vàng cách xa ả.

Cô gái này vốn không có lòng tốt, tâm tư bất chính, thật đúng là xà mỵ nữ!

“Cô muốn làm gì?” Lý Quả thở hổn hển, tức giận nói.

Vì sao cô ta luôn đi theo mình, không buông tha ỉnh chứ?

“Người chạy cái gì hả?” Ngu Cơ cứ muốn đùa giỡn Lý Quả, rõ ràng chỉ vì trút hận, Lý Quả mơ hồ lâu như vậy, không phải là chờ tới hôm nay ư?

Lý Quả đã sớm tức giận, cô gái kia là cố ý, tất cả đều là bẫy của cô ta, đây là âm mưu của cô ta. Lý Quả lắc đầu, chỉ im lặng, mặc kệ Ngu Cơ, cô cứ chạy thôi.

Ngu Cơ thấy Lý Quả phớt lờ mình, có chút thẹn quá hóa giận, vui sướng ban đầu biến thành căm phẫn, ả không chộc tức được Lý Quả, ngược lại mình còn bị tức chết. Lửa giận tuôn trào trong lòng, ả không chút nghĩ ngợi, trực tiếp biến thân trước mặt Lý Quả.

Một con rắn lớn sắc sỡ, mỹ lệ xuất hiện bên người Lý Quả, đôi mắt căm tức nhìn cô, cái mồm to như chậu máu, phun cái lưỡi rắn thật dài.

“Cô. . .” Đột nhiên nhìn thấy một con rắn lớn xuất hiện ngay trước mặt mình, còn Ngu Cơ đã biến mất. Cô đã từng thấy qua thân rắn sắc sỡ kia, cho nên cô lập tức biết được con rắn lớn đó chính là Ngu Cơ.

“Lý Quả.” Ngu Cơ biến thành đại xà liền mở lời, thè lưỡi, đầu xà dựa gần sát cô.

Tim Lý Quả nảy lên, cũng chẳng biết vì lý do gì mà bất ngờ sinh ra một luồng sức mạnh, cố chấp vòng qua thân rắn của Ngu Cơ, tiếp tục chạy về phía trước.

Lần này, cô cực kỳ may mắn, có thể thoát khỏi kết giới do Mặc Nhật Tỳ thiết lập, chạy ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, đã thấy được đường cái.

Trốn thoát rồi! Lý Quả cực kỳ hưng phấn, ném toàn bộ khổ sở ra sau đầu, vội vã cưỡi một chiếc xe, chạy về phía nội thành, hoàn toàn bỏ mặc đám người Hoàng Nhi và Ngu Cơ.

160. Chương 160: Mặc Nhật Tỳ Đến Rồi.

Hoàng Nhi, quần gia Lâm và Ngu Cơ đều trơ mắt nhìn Lý Quả bỏ trốn mất dạng, bọn họ cũng không dám đuổi theo, bởi vì Lý Quả đã thoát khỏi kết giới của Xà Vương. Đó chưa phải điều quan trọng, quan trọng nhất là Xà Vương vừa mới truyền tin cho bọn họ rồi.

Thất bại ư? Ánh mắt Ngu Cơ liên tục chớp lóe, trong lòng vừa ghét vừa giận vừa hối hận. Ban nãy không xử lý dứt điểm Lý Quả, hiện tại Xà Vương quay lại rồi, chỉ sợ nhân loại kia về đây lần nữa, thì ả cũng chẳng còn cơ hội.

Tức chết ả, tức chết ả mà! Ngu Cơ ở trong thân rắn trợn mắt nhìn về phương xa một hồi lâu, rồi từ từ hóa lại hình người. ả cắn chặt răng, dậm dậm chân, lúc này mới không cam lòng rời đi.

“Tiểu thư, có thể trở về ư?” Hoàng Nhi đi theo phía sau quần gia Lâm, tâm tình vô cùng mất mát, không nhận được khe hở.

Quần gia Lâm thở dài một hơi, ôn hòa nói: “Tiểu thư sẽ trở về, Vương đã có sắp xếp, tiểu thư đối với Vương mà nói là cực kỳ đặc biệt.”

Đôi mắt Hoàng Nhi sáng lên, chậm rãi nở nụ cười, vội vàng nói: “Thật vậy sao, quần gia Lâm?”

Tiểu thư mới rời đi, nàng đã rất nhớ tiểu thư rồi, tiểu thư bỏ lại nàng không thương tiếc nhỉ!

“Thật sự?” Quần gia Lâm liên tục gật đầu, nở nụ cười tươi tắn.

Nửa giờ sau khi Lý Quả rời đi, tòa biệt thự và hoa viên cũng biến mất, ngoại trừ đồng cỏ và rừng cây, đâu còn thấy nửa phần bóng dáng con người? Tất cả đều biến mất rồi!

Rốt cục cũng trốn thoát được!

Lý Quả tê liệt ngã xuống, không ngừng thở dốc, còn luôn quay đầu nhìn quanh xem có ai đuổi theo không? Sau khi vào nội thành, người càng lúc càng nhiều, cô mới dần yên lòng.

Thật may quá, bọn họ không có đuổi theo!

Lý Quả đổi xe quay về trường học, lúc này, bởi vì đã sẩm tối nên người qua đường không nhiều, cô xuống xe ở gần trường học, chậm rãi đi về phía trường.

“Quả Quả.” Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

Ai thế?! Lý Quả phản xạ có điều kiện chấn động toàn thân, vội vàng nhìn về phía người đang gọi mình, cô lập tức há hốc mồm, vẻ mặt như gặp quỷ, không kịp nghĩ ngợi gì.

Má ơi! Đúng là Mặc Nhật Tỳ!

Mặc Nhật Tỳ nở nụ cười, chạy ư? Nàng trốn được sao?

Không hề để ý tới nơi này, ánh mắt Mặc Nhật Tỳ lóe lên, sau đó lặng lẽ lao nhanh về phía Lý Quả.

161. Chương 161: Đồ Đoàn Ông Xấu Xa.

Mà đang chạy băng băng, Lý Quả chỉ cảm thấy phía sau giống như có một cơn gió ồa đến, sau đó trước mắt cô bỗng tối sầm, cả người rơi vào trong bóng đêm. . .

Trên đường, người xung quanh không hề phát hiện ra Mặc Nhật Tỳ và Lý Quả lặng lẽ biến mất không một tiếng động, một màn thần bí đó không hề kinh động đến bất kỳ ai.

Rừng cây rộng lớn, bóng cây râm mát, cổ thụ thành hàng, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây, rải rác trên thảm cỏ, mà ở đây lại xuất hiện thêm một người.

Lý Quả cảm thấy bản thân giống như đã ngủ một giấc thật dài, rồi choáng váng tỉnh lại, cả người vô cùng khó chịu. Cô từ từ mở to mắt, chớp chớp, lúc này mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

“Á. . .”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên trong rừng cây tĩnh lặng, thậm chí còn hù dọa rất nhiều chú chim nhỏ nhất gan và đám động vật nhút nhát xung quanh.

Hiện tại, Lý Quả không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào. Hoang mang, sợ hãi, bất an, cô không biết sao mình có thể xuất hiện ở đây. Cô nhanh chóng đứng dậy, liền phát hiện nơi này thật yên tĩnh và cực kỳ xa lạ.

Đây là chỗ nào? Sao cô lại ở đây?

Cô không ngừng suy nghĩ, trong đầu một khoảng trống rỗng, cuối cùng mới nhớ được một chút. Cô nhớ lại tình cảnh cuối cùng, Mặc Nhật Tỳ đuổi theo, rồi cô chạy trốn, nhưng chẳng hiểu vì sao lại bị ngắt đi.

Mặc Nhật Tỳ, Mặc Nhật Tỳ. . .

“Này, anh đi ra ngay cho tôi?” Cô đều nghĩ hết khả năng, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là do anh ta giả trò quỷ. Anh ta biết chắc cô sẽ chạy trốn, nhất định là nghĩ cô phát hiện ra bí mật nên mới đuổi giết cô.

“Anh đi ra ngay cho tôi, mau ra đây.” Cô quát to lần đầu không thấy ai đáp lại, nhin không được lại quát thêm mấy lần, nhưng trả lời cô chỉ là bầu không khí yên tĩnh.

. . .

Lý Quả thở hổn hển, hai tay nắm chặt, ánh mắt liên tục lướt qua bốn phía, thần kinh bị kéo căng, nội tâm khó nén sự sợ hãi.

Rốt cuộc người đàn ông đáng ghét kia đã đưa cô đến nơi nào vậy? Sao cô không thấy được dấu vết của thành thị? Chẳng hề gặp bất cứ ai?

Mới một buổi tối, anh ta liền ném cô tới một thôn xóm nào đó ư? Người đâu rồi? Sẽ không định bỏ mặc cô chứ? Hay là muốn cô tự sinh tự diệt?

“Đồ đàn ông xấu xa.” Thật lâu sau, Lý Quả mới bình tĩnh lại, không nhìn được mắng to một câu.

162. Chương 162: Xà Thành

Cô nhìn quanh bốn phía, bên cạnh là rừng rậm, trước mắt là bãi cỏ, mặt trời trên cao, nhưng cô không thể phân rõ phương hướng, nghĩ ngợi một chút, đành phải đi theo cảm giác.

Sau khi chọn bừa một hướng, cô liền rời khỏi rừng rậm, đi về phía bãi cỏ. Cô không dám vào rừng rậm, bãi cỏ tương đối an toàn, ít nhất là dễ dàng gặp người.

Ngay tại lúc cô đi về phía bãi cỏ, Mặc Nhật Tỳ liền xuất hiện đúng chỗ cô vừa đứng, mắt sáng như đuốc nhìn Lý Quả, nét mặt lộ vẻ nghiến ngấm.

Con mồi à, trò chơi bắt đầu rồi!

Lý Quả đứng trên đường cái đông người qua lại, hình như cực kỳ choáng váng, miệng há hốc, vẻ mặt khiếp sợ, không dám tin nhìn người đi đường.

Đây, đây. . . Là chỗ nào thế?

Kiến trúc cổ đại, hơi thở cổ xưa, người mặc cổ trang, còn có đường đá màu xanh, xe ngựa, đủ loại âm thanh rao hàng, làm gì có chút bề tông cốt thép nào?

Cổ đại?

Đầu óc Lý Quả rối mù, đại não lại trống rỗng, mới một buổi tối, cô đã tới chỗ nào thế? Trường học đâu? Người cô quen đâu hết rồi?

Trong khi Lý Quả đang hốt hoảng, một thân quần áo kỳ dị của cô tự nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của những người ở đây, không ít người qua đường đều tò mò nhìn cô.

“Đây là đâu?” Sau khi hoàn hồn, cô lập tức tóm chặt một người đi đường, không khách sáo quát hỏi.

“Xà thành.” Người qua đường cuống quýt trả lời, rồi chạy trốn chết.

Xà thành? Cô nghe xong cả người liền run rẩy, lập tức nhớ đến đám người Mặc Nhật Tỳ và Hoàng Nhi.

Bọn họ cũng là rắn, vậy đây là xà thành ư? Lý Quả cảm thấy thật mờ mịt.

Trung Quốc có thành phố này à? Địa lý của cô sẽ không kém đến nỗi không nhớ rõ có một thành phố tên đặc biệt đến vậy chứ? Không đúng, tên đặc biệt cũng được, nhưng sẽ không phải chỗ có tập tục khác biệt đi? Chẳng lẽ, cô đã thật sự đến sào huyệt của đám người Mặc Nhật Tỳ?

Vừa nghĩ tới khả năng này, cô liền kinh sợ, gần đây tuy gặp phải chuyện rất kỳ quái, cô cũng có chút sức đề kháng. Nhưng vẫn tuyệt đối không thể ngờ, loại chuyện ngàn năm khó gặp đó sẽ rơi trúng đầu mình.

Sẽ không khéo đến thế chứ? Hẳn là chẳng quỷ dị vậy đâu? Thật xui xẻo thế sao?

. . .

Lý Quả chỉ cảm thấy sét đánh ầm ầm, càng thêm mờ mịt, không biết làm sao. Trái tim cô đập rất dữ dội, sau một lúc đứng im, cô liền bắt đầu lững thững đi về phía trước, bởi vì cô chẳng thể đứng ở đó cả đời được.

163. Chương 163: Bị Bắt Cóc.

Hoàng Nhi đâu rồi? Mặc Nhật Tỳ đâu? Ngu Cơ đâu? Cô đến nơi xa lạ này, vậy bọn họ ở đâu? Sao chẳng thấy bọn họ?

Lý Quả vừa đi vừa nghĩ, trong lòng chậm rãi bình tĩnh, từ từ tiếp nhận.

Thế nhưng, cô đã đi dạo một lúc lâu, cũng chưa thấy xuất hiện bất cứ người quen nào. Cô vẫn cho rằng đây là âm mưu của Mặc Nhật Tỳ, nhưng hiện tại phải thừa nhận, cô thật sự đơn độc rồi.

“Nàng ở đây!” Một trận tiếng bước chân đột nhiên truyền đến, tiếp đó là một giọng nói vô cùng trung khí vang dội.

Lý Quả nghe được tiếng vang đó, khó hiểu, bất giác quay đầu. Chỉ thấy phía sau có một nhóm người giống như binh sĩ đang chạy về phía mình.

“Chính là nàng, chính là nàng!” Nhóm binh sĩ chạy đến trước mặt, bao vây Lý Quả, rồi trong nhóm có một người hô to như vậy.

Lý Quả càng khó hiểu, cô vừa đến nơi này mà, cô thì sao chứ?

“Các người là ai? Tìm tôi làm gì?” Cô hơi kích động nói, rồi lập tức nhớ xem sau khi đến đây, rốt cuộc mình có đắc tội ai không, nhưng cô vẫn chưa làm gì mà!

Binh sĩ dẫn đầu hét lên với cô: “Ít nói nhảm, chúng ta tìm chính là ngươi. Mang đi!”

Hắn vừa dứt lời, nhóm binh sĩ liền áp tải cô, rời khỏi đường cái náo nhiệt.

“Các người muốn làm gì? Các người muốn đưa tôi đi đâu? Cứu mạng, cứu mạng với. . .” Lý Quả bị một nhóm người cao lớn áp tải, dưới tình thế cấp bách không kiềm được lớn tiếng kêu cứu, hi vọng ai đó có thể anh hùng cứu mỹ nhân, cứu giúp mình.

Chỉ có điều, tiếng kêu cứu của cô hết như một lời khách sáo, phần đông người qua đường làm như không thấy, chỉ đứng xem.

“Các người là cướp à? Rốt cuộc các người muốn làm gì? Buông tôi ra, mau thả tôi ra, nơi này còn có vương pháp nữa không? Giữa ban ngày ban mặt cũng dám cướp con gái nhà lành. . .” Cô thốt ra tất cả những điều vừa xuất hiện trong đầu, trong lòng thật sợ hãi, thật bất lực.

Song, nhóm binh sĩ đó vẫn thờ ơ, nhanh chóng áp tải cô đến trước một phủ đệ rất to, rồi áp tải cô vào trong.

Hiện tại, Lý Quả đã chán nản, không biết bọn họ muốn làm gì, không biết số phận của mình ra sao, toàn bộ đều vượt khỏi sự tưởng tượng của cô.

Trong khi cô đang nghĩ loạn, nhóm binh sĩ kia đã áp tải cô rẽ bầy, tám lượt, đến một cái phòng, liền đẩy cô vào, khóa cửa, rồi rời đi.

164. Chương 164: Cô Là Công Phẩm.

Một gian phòng cổ đại, đây là cảm giác đầu tiên của Lý Quả khi thấy gian phòng này, sau đó cô bước chậm rãi về phía cái bàn, cực kỳ mệt mỏi ngồi xuống.

Sau khi bước vào gian phòng này, trái tim cô từ từ ổn định. Bởi vì cô cho rằng: hiện tại mình không bị giam vào ngục, không bị nhốt vào phòng chứa củi gì gì đó, mà lại ở trong một gian phòng ấm áp như vậy, đã nói rõ cô hẳn là không có nguy hiểm gì. Cô thậm chí phào một hơi nhẹ nhõm.

Kết...!

Khoảng một lát sau, một nữ hài tử hết sức lo sợ bước vào. Lúc nàng nhìn thấy Lý Quả đang ung dung ngồi cạnh bàn, liền kinh ngạc há hốc miệng.

Lý Quả cũng thầm đánh giá nữ hài tử vận bộ trang phục cổ trang kia, liếc mắt một cái cô đã nhận ra đây là người hầu, chắc là đến để hầu hạ mình.

“Tiểu, tiểu thư.” Quả nhiên, nữ hài tử kia vô cùng cung kính, bất an gọi cô.

“Cô lại đây.” Lý Quả vẫy vẫy tay, lộ ra nụ cười hòa ái dễ gần, sợ nàng sẽ bị hù dọa.

Nữ hài tử thật sự rất nghe lời, lập tức nhu thuận bước đến cạnh cô, đặt thứ gì đó ở trong tay lên bàn, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, ngài có gì phân phó?”

“Cô tên là gì? Đây là đâu?” Lý Quả nhìn thoáng qua đồ nàng vừa đặt lên bàn, đó là một mâm điểm tâm tinh xảo.

“Nô tì tên Tiểu Xuân, nơi này là phủ đệ của Tri Phủ đại nhân.” Tiểu Xuân ngoan ngoãn trả lời cô, không chút giấu diếm. Cô rất tò mò đối với cô gái kỳ lạ trước mặt, song lại thấy nhưng không thể trách rồi.

Địa bàn của Tri Phủ? Ông ta bắt mình tới đây làm gì? Không phải là nhìn trúng mình, bắt về ép làm tri phủ phu nhân chứ? Lý Quả chợt nổi lên một suy nghĩ kỳ quái như vậy.

“Này ông ta bắt tôi để làm gì?” Thấy Tiểu Xuân dễ bảo, một vẻ hể biết thì sẽ nói, hể nói thì sẽ nói hết, cô tuyệt không khách sáo hỏi.

Có lẽ là bị chân thành của Lý Quả làm cảm động, hoặc là vô cùng đồng tình với cảnh ngộ của cô, nên Tiểu Xuân trầm ngâm một chút, mới ngẩng đầu, nói khẽ: “Tiểu thư Quả Quả, đại nhân bắt ngài là vì ngài rất đặc biệt, đại nhân muốn dâng ngài cho Vương của chúng ta.”

Không ngờ, câu hỏi của Lý Quả lại khiến sắc mặt Tiểu Xuân lập tức thay đổi, vội vàng cúi đầu không dám nói tiếp, thậm chí còn có khuynh hướng rời xa cô.

“Tiểu Xuân, Tôi tên là Lý Quả, cô có thể gọi tôi là Quả Quả. Cô đừng sợ, tôi sẽ không trách cô mà, đâu phải là cô bắt tôi, chẳng qua là tôi muốn biết tình cảnh hiện tại của bản thân thôi.” Lý Quả thấy thế, lập tức dùng giọng điệu cực kỳ chân thành nói chuyện với nàng.

165. Chương 165: Một Đêm Vài Lần

Hả! Lý Quả bị những lời đó dọa sợ.

Bởi vì cô đặc biệt, cho nên mới bắt cô đến đây? Chủ yếu là làm lễ vật dâng cho người khác? Quá vớ vẩn!

“Tiểu thư Quả Quả, thật ra hầu hạ Vương cũng rất tốt. Nghe nói Vương của chúng ta cực kỳ anh tuấn, phóng khoáng, rất lợi hại, ngài ấy là nam tử ôn nhu, anh tuấn nhất thiên hạ. Tiểu thư có thể trở thành nữ nhân của Vương, là một loại phúc khí ạ.” Về mặt Tiểu Xuân tràn đầy sùng bái, hâm mộ nói.

Nghe nói?! Thật không còn gì để nói!

Lý Quả nhìn dáng vẻ phát xuân của Tiểu Xuân, cô phát hiện bất kể là trước kia hay bây giờ, mình toàn gặp phải những người háo sắc.

“Chẳng lẽ Vương của các người toàn chấp nhận những cô gái.....Giống tôi?” Cô nghĩ nghĩ, nhin không được tò mò hỏi. Tùy tiện nhét một cô gái cấp độ này ột người đàn ông nghe nói rất tuần tú, anh ta cũng sẵn lòng nhận ư?

Tiểu Xuân lập tức bắt được trọng điểm, nàng thấy Lý Quả không hề phản đối kịch liệt, liền biết cô nương này nhất định cũng thích Vương, chắc chắn sẽ không từ chối.

“Anh ta là ngựa đực sao? Hay là lưu manh? Hoặc là cái kia quá cường đại?” Lý Quả chợt thấy tức giận. Cứ là phụ nữ sẽ muốn? Là phụ nữ liền làm?

Tiểu Xuân bị lời của cô dọa sợ, lại thấy vẻ mặt tức giận của Lý Quả, không khỏi sợ hãi lùi về sau ba bước, ngơ ngác nhìn cô. Lời của tiểu thư làm cho người ta rất ngượng ngùng đó.

“Anh ta làm vài lần một đêm ư? Hay là một đêm làm chết một cô gái? Cho nên, anh ta mới cần phụ nữ?” Lý Quả càng nói càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, càng cảm thấy người đàn ông nghe nói vô cùng đẹp trai kia là một tên đại biến thái.

Mặt Tiểu Xuân không thể đỏ hơn được nữa, lời của Lý Quả lạnh thấu xương, kẻ ngốc cũng có thể nghe hiểu. Vị tiểu thư kỳ quái kia thật đúng là to gan, cởi mở quá!

“Tiểu Xuân, cô mau nói đi.” Lý Quả nói một hồi, lại không nghe thấy Tiểu Xuân đáp lại, không khỏi thúc giục nàng.

“Tiểu thư, nô tì không biết. Nô tì chỉ biết là, Vương chúng ta thật sự rất tốt, nữ tử khắp thiên hạ đều yêu Vương.” Tiểu Xuân có chút bất mãn vì Lý Quả nói thần tượng của mình như vậy, song vẫn trả lời câu hỏi của cô.

Lý Quả cảm thấy nếu mình còn tiếp tục phỉ nhổ người đàn ông kia nữa, Tiểu Xuân chắc chắn sẽ không để ý đến mình nữa, cho nên cô rất thúc thời không nói tiếp.

“Tiểu Xuân, khi nào thì tôi bị đưa đến chỗ Vương gì đó?” Cô nhìn đĩa điểm tâm đặt trên bàn, vươn tay cầm một miếng, bỏ vào trong miệng.

“Ngày mai.”

Ngày mai?!

Nhanh vậy sao?

166. Chương 166: Chúng Ta Đầu Là Rắn.

Gay to!

Lý Quả cảm thấy quá sức rồi, vì sao những chuyện xui xẻo cứ rơi trúng đầu chứ? Kiếp trước cô là kẻ xấu à? Làm rất nhiều chuyện xấu xa ư? Đời này sao xui xẻo đến thế? Chỉ toàn gặp phải những chuyện ly kỳ, huyền ảo.

Không được, không được, cô phải nghĩ cách, ông trời chắc chắn sẽ không tuyệt đường người.

“Tiểu Xuân, cô có quen một nữ hài tử tên là Hoàng Nhi không?” Cô hỏi dò, trong lòng thấp thỏm không yên, cực kỳ chờ mong, nhưng lại sợ sẽ thất vọng.

Hoàng Nhi? Là ai vậy? Tiểu Xuân nghĩ nghĩ, sau đó kiên định lắc đầu.

“Vậy còn Ngu Cơ? Cô ta rất xinh đẹp, hết sức xinh đẹp.” Dưới tình thế cấp bách, cô đành thốt ra tên Ngu Cơ. Cô gái đó xinh đẹp như vậy, nếu Tiểu Xuân có quen biết, nhất định sẽ có ấn tượng thôi.

“Tiểu thư, Tiểu Xuân không biết, chưa từng nghe qua ạ.” Tiểu Xuân rất thành thật nói. Sau khi nàng thấy vẻ mặt của Lý Quả, chỉ cảm thấy rất đồng cảm với cô. Tiểu thư quá đáng thương!

Không biết?

“Vậy Mặc Nhật Tỳ thì sao? Ở đây có người này không?” Cô càng hỏi lòng càng lạnh lẽo. Chẳng lẽ chính cô tự đến đây bằng một cách nào đó? Nguyên nhân không phải vì bọn họ ư?

Họ Mặc? Tiểu Xuân vì cái tên đó, vẻ mặt bình tĩnh lần đầu tiên biến sắc, hoảng sợ nhìn Lý Quả.

“Tiểu Xuân, cô quen Mặc Nhật Tỳ sao?” Vốn là không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng vừa thấy vẻ mặt đó của Tiểu Xuân, Lý Quả liền vội vàng truy hỏi, tốt xấu gì cũng có một người quen mà.

Ai dè, Tiểu Xuân lập tức nhu thuận lắc đầu, thu lại vẻ mặt hoảng sợ, dè dặt nói: “Tiểu thư, Tiểu Xuân cũng không biết. . . người này. Chẳng qua là người đó cùng họ với Vương chúng ta, Xà thành chỉ có Vương mang họ Mặc ạ.”

Hóa ra là như vậy, cô chợt ngộ ra, có chút thất vọng, im lặng một lúc lâu, có chút cảm giác hốt hoảng, mờ mịt, thật không biết nên làm thế nào nữa.

Thật lâu sau, cô thở mạnh một hơi, nghiêm túc đưa mắt nhìn về phía Tiểu Xuân đang yên lặng, nhàn nhạt hỏi: “Tiểu Xuân, nơi đây là Xà thành, như vậy các người đều là xà à?”

“Tiểu thư, chúng ta đều là xà mà.” Tiểu Xuân bày ra vẻ mặt đương nhiên, nàng đơn thuần nên không hề nghe ra ý tứ trong lời nói của Lý Quả, cung kính nói.

Quả nhiên, cả người cô chấn động, nhưng không để lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng đã sớm đoán được, cho nên vẫn rất điềm tĩnh. Đối lại trước kia, cô đã sớm sợ tới mức tông cửa bỏ chạy, nhưng hiện tại thì không được, đã chịu nổi đả kích rồi.

167. Chương 167: Mặc Nhật Tỳ, Anh Ở Đâu?

“Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Tiểu Xuân không biết nên hình dung cảm giác của mình như thế nào, nàng cảm thấy vị tiểu thư trước mặt hơi kỳ quái, không nhận được lo lắng hỏi.

Lý Quả nhàn nhạt cười, lắc đầu với nàng, không nói thêm gì nữa.

Tiểu Xuân thấy thế, liền biết điều không dám nói lung tung, chỉ im lặng ở cùng cô.

Mặc Nhật Tỳ, tiểu hắc xà, Hoàng Nhi, mọi người ở đâu rồi? Mau tới cứu tôi đi! Cô âm thầm hò hét, có chút bất lực, có chút mất mát, có chút lúng túng.

Quả nhiên, ngày hôm sau, lúc Tiểu Xuân hầu hạ cô ăn qua điểm tâm xong, một binh sĩ lại áp tải cô ra khỏi phòng, cho đến tận cổng lớn.

“Đi lên.” Một giọng nói uy nghiêm vang lên ở cách đó không xa, ra lệnh cho cô.

Lý Quả nhìn sang nơi phát ra âm thanh thì thấy một người đàn ông trung niên vận y phục hoa lệ, mặt mũi phương phi, cực kỳ phúc hậu đang trừng mình. Người đàn ông này chắc chắn là Tri Phủ rồi.

“Đi lên.” Bọn lính thúc giục cô lên xe ngựa.

Lý Quả vốn muốn phản kháng, nhưng cô cũng đâu có ngốc chứ! Ở nơi xa lạ này, cô không có một xu dính túi, sinh tồn đều bất lợi, còn có, nếu cô không nghe theo, liệu có bị bán vào thanh lâu hay chỗ gì gì đó không?

Hoặc là bị vị Tri Phủ phúc hậu kia ép làm tiểu thiếp? Nghĩ tới nghĩ lui, còn không bằng thử đi gặp vị Vương nghe nói rất ôn nhu rất tuần tú trong miệng Tiểu Xuân, ít nhất cô có thể ở chung với trai đẹp, mà không phải là với ông lão.

Đoàn xe rất nhanh liền xuất phát, dọc đường đi vô cùng thuận lợi, ngay cả đám binh sĩ và vị Tri Phủ kia cũng bất ngờ, nữ nhân kỳ quái đó lại chẳng chút phản kháng, nhưng bọn hắn cũng không dám lơ là, luôn luôn cảnh giác.

Hiện tại, Lý Quả ngồi rất ung dung, trải qua một đêm điều chỉnh tâm lý, tự mình an ủi, bây giờ cô chỉ có một suy nghĩ đó là ‘thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng’. Không thay đổi được thì nhận thôi, đây là danh ngôn ngoài xã hội của cô.

Chỉ chốc lát sau, xe ngựa đã rẽ qua không ít đường, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng kiểm tra, cuối cùng, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

“Xuống dưới.” Giọng nói uy nghiêm lại vang lên, dĩ nhiên là tiếng vị Tri Phủ kia, ngay sau đó màn xe bị vén lên, hiện ra tình hình bên ngoài.

Lý Quả yên lặng bước xuống xe ngựa, phát hiện bản thân đứng ở bên cửa thành rộng lớn, bên cạnh vị Tri Phủ còn có ba nữ nhân.

168. Chương 168: Có Quỷ!

“Dung cô cô, chính là nàng ạ.” Vị Tri Phủ chỉ vào Lý Quả, hướng về phía vị nữ nhân có chút uy nghiêm, nịnh nọt, cung kính nói.

Dung cô cô đánh giá Lý Quả một hồi lâu, rồi mới gật đầu, phát tay để hai nữ nhân đứng phía sau đi về phía Lý Quả.

“Dẫn nàng qua đây, chúng ta trở về thôi.”

‘Vâng ạ.’ Hai nữ nhân kia tiến lên, ba chân bốn cẳng lôi kéo Lý Quả, đi theo phía sau Dung cô cô, rời đi.

Lý Quả vẫn không hề phản kháng, rất thuận theo để các nàng áp tải đi, chính là muốn xem bọn họ muốn làm gì. Bị ba nữ nhân mang đi rẽ bảy, tám lần, song cô vẫn có thể thấy rõ khung cảnh nơi đây. Hóa ra là một tòa cung điện, ngay cả Tử Cấm Thành cũng thua xa về độ xa hoa.

Đi một hồi lâu, cô bị đưa tới một chỗ trong cung điện, bị ba nữ nhân nhét vào bên trong, sau đó bọn họ liền đi mất hút.

Chỉ vậy thôi à? Lý Quả bị hành động của bọn họ làm cho hồ đồ rồi, không phải người canh giữ cô à? Chẳng để lại một cung nữ để sai bảo sao? Vì sao cô lại không có một cái gì vậy? Sau lại suy nghĩ một lúc, có lẽ chờ một chút nữa sẽ có, vì thế cô liền ngồi chờ.

Thế nhưng, cô đợi rồi đợi, song một lúc lâu vẫn chưa thấy ai xuất hiện, ngay cả bậc cửa cũng chẳng có người gác, tuyệt đối không lo cô sẽ chạy trốn.

“Có ai không?” Rốt cục không kiên nhẫn nổi, cô đành thở mở miệng la to.

Chỉ có điều, vẫn cực kỳ yên tĩnh, không ai trả lời.

“Có ai không? Người đâu.” Lần này, cô chẳng thể ngồi yên nữa, chẳng lẽ muốn xua cô vào đây chờ chết ư? Không phải cô vừa đến đã đắc tội với ai đó chứ?

Dù cô có la hét thì vẫn chẳng có ai trả lời, dường như ngoài cô ra thì nơi đây vẫn chỉ có và cũng có mỗi cô thôi.

“Không có người, thì quý cũng được mà.” Cô buồn bực ngồi xuống, tự lẩm bẩm, trong lòng vẫn muốn đợi một chút.

“Tiểu thư gọi nô tì ạ?” Đột nhiên, một giọng nói u oán bất ngờ vang lên bên tai cô.

“Á. . .Quý!” Lý Quả đang nhàm chán nằm sấp trên bàn, đột nhiên nghe thấy một giọng nói như thế, khiến cô giật nảy mình, nhảy dựng lên, sợ hãi kêu to.

“Á, ở đâu, ở đâu?” Giọng nói kia cũng trở nên hoảng hốt, không khỏi hét to theo, còn túm chặt lấy Lý Quả.

169. Chương 169: Chủ Tử Đặc Biệt.

Cung nữ kia thấy dáng vẻ bình tĩnh của cô, liền không còn sợ hãi nữa, nghe thấy câu hỏi của cô, lập tức gạt đầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, vừa rồi là Tri Vũ đang nói chuyện với ngài, Tri Vũ nghe thấy tiểu thư kêu to, nên mới qua đây xem.”

Hóa ra là như vậy, Lý Quả chợt hiểu ra.

“Vương, nàng đã đến rồi.” Dung cô cô lễ phép đứng ở trong đại điện, đầu cũng không dám nâng, cung kính nói.

“Được rồi, hễ là yêu cầu của nàng, tất cả phải thỏa mãn.” Một giọng nói quen thuộc vang vọng trong đại điện, đương nhiên là Mặc Nhật Tỳ, chỉ thấy hắc đang ngồi thẳng lưng trên Vương vị ở trên cao.

Toàn thân Dung cô cô chấn động, trong lòng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nhưng nàng lập tức khôi phục bình tĩnh, hết sức cung kính: “Tuân mệnh.” Sau đó vội vàng xoay người rời đi.

Mặc Nhật Tỳ chờ nàng đi xa, trên mặt không biểu cảm lại xuất hiện vẻ kỳ dị, hắc không nhìn được lộ ra vẻ nghiền ngẫm, cuối cùng bật cười như điên.

“Ha ha ha.”

Nàng, trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắc.

Sau một phen nói chuyện với nhau, rốt cuộc Lý Quả cũng biết hoàn cảnh hiện tại của mình. Nơi đây là Xà quốc, tòa thành này đương nhiên gọi là Xà thành, mà nơi đây chính là Vương cung của Xà quốc.

“Cô nói tôi ở trong này rất tự do?” Lúc Lý Quả biết được mình không có nha hoàn để sai khiến, không có hộ vệ, còn có thể tự do hành động, liền chấn động.

Tri Vũ dùng sức gạt đầu, nhưng trong mắt nàng cũng tràn đầy nghi ngờ.

“Nữ nhân khác có cung nữ hầu hạ không? Có thái giám không? Có hộ vệ không?” Cô vội vã truy hỏi. Thật không giống như cô vẫn nghĩ, sao lại bị vắng vẻ, ít nhất cũng phải cho nha hoàn để sai bảo chứ? Cô lại chẳng có cái gì cả.

Không bình thường, không bình thường!

“Những nương nương khác đều có cung nữ, thị vệ, nhưng ngài thì không có ạ.” Tri Vũ lập tức thành thật đáp, trong lòng có chút đồng tình với cô.

Lý Quả tròn tròn mắt, đây là cái Vương cung gì vậy? Keo kiệt quá thể, ngay cả một người cũng không để lại cho cô dùng, vậy cô phải sống thế nào đây?

“Vậy, ăn, mặc, ở, uống, ngủ của tôi thì phải làm sao bây giờ?” Cô quan tâm nhất chính là vấn đề ăn uống và vệ sinh cá nhân, để người ta hầu hạ chỉ là thứ yếu, sinh tồn dưới trời đất bao la mới là trọng yếu.

Tri Vũ thấy cô nói chuyện thẳng thắn như vậy, liền che miệng cười, “Tiểu thư, những thứ đó đương nhiên sẽ có người đưa tới đúng hạn, ngài không cần lo lắng ạ.”

Vừa nghe được sẽ có người đưa tới, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, yên lòng rồi. Tiếp đó, cô lại nghĩ đến: “Tri Vũ, tôi có thể ra bên ngoài dạo hay không?”

170. Chương 170: Rất Trâu Bò Rồi.

“Có thể ạ, tiểu thư tha hồ đi dạo.” Tri Vũ lập tức gật đầu, nhưng nàng lại rất tò mò với nữ tử ở trước mắt này.

Vương đã hạ lệnh không được hạn chế tự do của nàng, đây chính là chuyện chưa từng có. Bất kể là hoàng hậu hay quan lại, không ai có thể tùy tiện đi loạn trong Vương cung, nhưng Vương lại cho phép tiểu thư có đặc quyền đó, thật hết sức kỳ quái mà.

Lý Quả vừa nghe có thể tùy ý đi dạo, lập tức cao hứng nhảy dựng lên, vô cùng kích động. Xem ra ở đây đãi ngộ cũng không tệ, cô đã chọn đúng rồi.

“Tôi thật có thể tùy ý đi dạo?”

“Tiểu thư, mời tùy ý.”

“Vậy tôi muốn đi dạo một chút.”

“Nô tì hầu tiểu thư.”

Chỉ đơn giản vậy à? Lý Quả thật khó tin, nói hai ba câu liền quyết định rồi. Cô trợn mắt há mồm nhìn Tri Vũ, nếu trước đó trong lòng còn có chút nghi ngờ, thì bây giờ đã tan biến hết.

Tri Vũ thấy dáng vẻ sững sốt của cô, không khỏi có chút kỳ quái. Vừa rồi tiểu thư còn nói muốn ra ngoài đi dạo mà, sao lại bất động rồi? Tiểu thư bất động, nàng cũng không dám động.

“Tiểu thư, ngài muốn đi đâu?”

“Tùy ý đi một chút.” Cô lấy lại tinh thần, cười hì hì nói với Tri Vũ, ‘tùy ý đi một chút’ đã thành câu cửa miệng của cô rồi.

“Vâng ạ.” Tri Vũ không ý kiến, nói xong liền vươn tay đỡ Lý Quả.

Lý Quả cười với nàng, cùng nàng đi ra ngoài cửa, làm quen với nơi xa lạ này. Tuy có chút bất an, nhưng đã tới rồi thì cứ an tâm thôi, cô vẫn nên tìm hiểu nơi đây trước, mới có thể sống tốt được.

“Tri Vũ, nơi đây lớn quá đi!” Cô mới đi một lúc, trong lòng đã tràn ngập khiếp sợ, bởi vì cô đang đứng ở một nơi rất cao, mà vẫn chưa thấy hết hoàng cung. Có thể thấy được là vô cùng khổng lồ.

Tri Vũ cười cười, được huấn luyện vô cùng tốt, cũng không hề kinh hãi, chỉ nhàn nhạt cười, nói: “Tiểu thư, hoàng cung tất nhiên là lớn rồi! Nô tì còn chưa đi hết nửa hoàng cung đâu, toàn chỉ quanh quẩn ở đây thôi.”

Trời ạ! Lớn thế ư? Lý Quả giật mình, há hốc miệng, thật lâu vẫn chẳng thể khép lại. Cô đã từng đến Tử Cấm Thành, ban ngày, dù có đi liên tục thì cũng chưa hết một ngày. Mà hoàng cung này có lẽ đi suốt một tuần cũng chưa hết, còn phải là ngựa không dừng vó nữa.

“Vương của các người đúng là kẻ có tiền mà!” Một người có được tòa nhà lớn như vậy, chiếm nhiều đất thế kia, nuôi nhiều người đến vậy, phải có bao nhiêu tài lực đây?

Không phải là người, không phải là người mà!

171. Chương 171: Vương Tuấn Mỹ

Về mặt Tri Vũ bình tĩnh, giống như không có cảm giác mấy, thấy Lý Quả nói như thế, ‘phụt’ cười một tiếng, dịu dàng nói: “Tiểu thư, Vương chúng ta đâu chỉ có chút tài phú như vậy, tất cả Xà quốc đều là của Vương, Vương chính là thiên hạ của chúng ta.”

Trâu vậy sao? Cô chắc lưỡi, cảm thấy khó tin. Cô vẫn biết Mặc Nhật Tỳ lắm tiền nhiều của, nhưng so với vị Vương không biết quý danh và chưa từng gặp mặt kia, thì Mặc Nhật Tỳ chỉ là hạt cát trong sa mạc, hoàn toàn không xếp được thứ hạng.

“Anh ta giàu như vậy, nghe nói còn rất tuần tú? Cô gặp qua chưa?” Hứng thú của cô hoàn toàn bị khơi lên, từ lúc nghe Tiểu Xuân kể chuyện vị Vương giàu có kia, còn tận mắt chứng kiến hoàng cung không tưởng này, cô không nhịn được mà lắm chuyện.

Ai ngờ, Tri Vũ chỉ lắc lắc đầu, cười cười, vừa đi vừa nói: “Tiểu thư, thân phận Vương cao quý, địa vị cao ngất, những nô tỳ như chúng ta muốn gặp là có thể gặp được sao? Chỉ có điều, nghe nói Vương rất tuần mỹ, trong thiên hạ không có người thứ hai so được với Vương.”

Hóa ra Tiểu Xuân nói đúng là sự thật, Lý Quả gật đầu, sau đó lại bị cảnh sắc hoàng cung hấp dẫn, quên luôn vị Vương tuần mỹ trong truyền thuyết, dọc đường đi hết ngó lại nhìn, mất không ít thời gian.

“Tri Vũ, tôi mệt quá, chúng ta đã đi bao lâu rồi?” Không biết qua bao lâu, cô mệt đến mức không đi nổi nữa, đành phải ngồi phịch xuống bậc thang, xoa bóp hai chân, vẻ mặt đau khổ nói.

Ngược lại, Tri Vũ chẳng có cảm giác gì mấy, thấy Lý Quả như thế, lập tức tỉ mỉ xoa bóp chân cho cô, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta còn chưa đi hết cung Phượng Thê này đâu.”

Cung Phượng Thê? Nơi đây gọi là cung Phượng Thê, tên không tệ lắm.

“Cung Phượng Thê lớn vậy ư, có phải tất cả cung điện đều rộng lớn giống nơi này?”

“Không khác mấy ạ.”

“Sao không gặp được nửa vị phi tử hay nương nương nào nhỉ?”

Đi một hồi lâu, thật ra ngoại trừ muốn ngắm chút phong cảnh, Lý Quả còn nghĩ sẽ gặp được những nhân vật như phi tử, nương nương gì gì đó. Không biết có phải xinh đẹp như thiên tiên không? Đáng tiếc, dọc đường đi, cô chẳng gặp được bao nhiêu người, ngoại trừ cung nữ thì vẫn là cung nữ, ngoại trừ thị vệ thì vẫn là thị vệ.

Về mặt bình tĩnh của Tri Vũ bởi vì câu hỏi đó mà có chút thay đổi, nàng thấy Lý Quả tò mò, lại ngó xung quanh, mới thật cẩn thận nói: “Tiểu thư, nhỏ giọng chút, đừng nói lung tung ạ. Tuy hiện tại cung Phượng Thê này chỉ có mình tiểu thư, thế nhưng vẫn có không ít chủ tử đều muốn tiến vào. Hơn nữa, tiểu thư còn chưa phải là chủ tử, ngàn vạn lần phải chú ý đừng để chủ tử khác nắm được nhược điểm của ngài.”

172. Chương 172: Cung Phượng Thê.

Hả! Cung điện lớn như thế chỉ có một mình cô sao? Cô hít sâu một hơi, một mình cô ở trong cái nhà lớn đến vậy, cho dù có ở thêm một năm chắc cô mới có thể đi hết. Mà ở thành phố tắc đất tắc vàng kia, vậy phải rất giàu có đó!

“Cung Phượng Thê không có chủ tử à?” Lý Quả nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ phi tử của vị Vương trong truyền thuyết kia quá ít ư? Cho nên không ở hết?

Tri Vũ gật đầu, cung Phượng Thê không phải ai muốn ở thì ở, cung Phượng Thê chỉ dành cho hoàng hậu ở thôi, chẳng lẽ tiểu thư không biết?

“Hiện tại cho tôi ở hả?” Về mặt cô dần thay đổi, cuối cùng nở nụ cười vui vẻ.

Vương đã ra mệnh lệnh như thế. Tri Vũ gật gật đầu, không dám nhiều lời.

“Ha ha ha...” Đột nhiên, Lý Quả ngửa mặt lên trời cười ha hả, nhìn vô cùng hưng phấn.

Tri Vũ bị cô dọa sợ, vội vàng đỡ lấy cô, hỏi: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

“Tôi không sao, tốt lắm, cực kỳ tốt, vô cùng tốt.” Cô cười đủ rồi, mới dùng vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói.

Ồm, vị tiểu thư đó thật kỳ lạ, thay đổi liên tục, buồn vui vô thường, nhưng lại rất dễ chung sống, không hề cáu gắt gì. Tri Vũ thở phào nhẹ nhõm, không dám hỏi tiếp.

“Tri Vũ, tôi mệt quá, chúng ta về trước đi, nghỉ ngơi đủ lại đi tiếp.” Sau khi được Tri Vũ xoa bóp, chân cô đã thoải mái hơn, mà bụng cũng bắt đầu kháng nghị, vì thế liền nói với Tri Vũ.

“Vâng, tiểu thư, vậy nô tỳ liền gọi bọn họ đưa tiểu thư trở về.” Tri Vũ lập tức cung kính đứng dậy, bước sang một bên, vẫy tay về một phía, rồi quay lại bên cạnh cô.

Lý Quả tò mò nhìn nàng, không biết nàng định làm gì?

Chỉ chốc lát sau, một cỗ kiệu tinh xảo liền xuất hiện trước mặt hai người, bọn họ cung kính hành lễ với hai người.

“Tiểu thư, kiệu đến rồi, chúng ta trở về đi.” Tri Vũ nâng Lý Quả dậy, đi về phía cỗ kiệu.

Hả! Trở về còn được ngồi kiệu sao? Cô kinh ngạc một chút, cũng không chối từ, bởi vì chân cô thật sự nhức mỏi, đi về có hơi khó khăn. Có cỗ kiệu để ngồi, cũng không tệ.

Rất nhanh, hai người liền quay về phòng, sau khi Tri Vũ dìu cô ngồi xuống, liền đứng sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, ngài muốn tắm rửa, hay thay y phục, hay là ăn cái gì trước ạ.”

“Ăn cái gì trước đi, tôi đói bụng quá.” Cô đáp lại không chút nghĩ ngợi, mệt đến nỗi tạm thời không muốn động, đương nhiên là phải ăn no rồi nghỉ ngơi trước.

173. Chương 173: Cuộc Sống Hạnh Phúc.

Phong phú quá! Bữa tiệc Mãn Hán! Lúc Lý Quả nhìn từng đĩa thức ăn được bưng lên như một dây chuyền sản xuất, liền trợn mắt há mồm, thật lâu không thốt lên lời. Trên bàn lớn bày đầy những món ăn màu sắc sặc sỡ cô chưa từng thấy cũng chưa từng ăn qua.

“Tiểu thư, mời ngài chậm rãi dùng.” Sau khi đưa lên tất cả món ăn, cung nữ bưng đĩa thức ăn cuối cùng lên cung kính nói với cô, rồi hành lễ và lui xuống.

“Tri Vũ, đây đều là đồ ăn của tôi?” Cô chỉ chỉ vào khoảng 30 hay 50 đĩa đồ ăn, líu lưỡi hỏi.

Tri Vũ đang đứng bên cạnh cô, tỉ mỉ gấp đồ ăn, nghe cô hỏi như vậy, nhin không được nở nụ cười, cung kính nói: “Đúng vậy, tiểu thư.”

“Nhiều như vậy, sao ăn hết đây?” Cô nuốt nuốt nước bọt, có chút choáng váng, ăn không hết sẽ rất lãng phí đó, vậy thì tiếc quá!

“Tiểu thư, ăn không hết cũng chẳng sao, có thể ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu ạ.” Tri Vũ không cảm thấy to tát gì, bình tĩnh nói, rồi đưa đôi đũa bạch ngọc cho Lý Quả.

Xa xỉ, đây không phải cuộc sống của người thường mà là của thần tiên, hạnh phúc quá! Hai mắt cô tỏa sáng, cầm chiếc đũa thử hết một lượt, chỉ chốc lát sau, thử hết mấy chục đĩa đồ ăn, cô đã no căng bụng rồi.

Quá ngon! Cô chỉ có một cảm giác, đó chính là quá mỹ vị mà trước kia chưa từng được nếm qua. Lúc trước, chỉ cảm thấy những buổi tiệc đứng hay đồ ăn trong khách sạn đã là món ngon nhất cô từng ăn rồi, nhưng khi thử qua những món này thì giống như là hàng vỉa hè so với hàng cao cấp vậy.

Vị tiểu thư này ăn tốt thật! Tri Vũ thầm kinh ngạc, chưa bao giờ thấy những vị chủ tử kia có thể thử hết một lượt đồ ăn, thử vài đĩa là rất bình thường, rất ít khi được hơn mười đĩa. Vậy mà vị tiểu thư này thật sự rất khác biệt, khó trách Vương lại đối xử đặc biệt với nàng.

“Tiểu thư, còn dùng nữa không ạ?” Khiếp sợ thì khiếp sợ nhưng sắc mặt Tri Vũ vẫn không thay đổi, cẩn thận hỏi ý kiến cô.

Lý Quả ôm bụng, thật sự đã no, ăn không vô nữa. Tuy rất muốn ăn, nhưng cô không dám ăn nhiều, nếu không bụng sẽ nổ tung, vì thế lắc đầu, ánh mắt vẫn lưu luyến trên những món ăn kia.

“Vậy để nô tỳ gọi người thu dọn.” Tri Vũ cung kính nói xong, liền đi ra ngoài cửa vẫy vẫy tay, sau đó lại trở vào.

Chỉ chốc lát sau, các cung nữ liền nối đuôi nhau vào, nhanh chóng thu hết đồ ăn trên bàn đi, tiếp đó lại có một đoàn cung nữ khác tiến vào, mang hoa quả, điểm tâm và nước trà cho cô.

174. Chương 174: Tắm Rửa.

“Tiểu thư, mời dùng trà.” Tri Vũ đặt một tách trà bằng bạch ngọc vào trong tay cô, cung kính nói.

“Ừ.” Cô nhận lấy tách trà tinh xảo, vừa mở ra liền thấy, những cánh hoa vàng nhạt nổi lên phía trên, hương trà thơm ngát, sắc nước nhàn nhạt, vô cùng mỹ lệ. Cô ngồi phịch xuống ghế, chậm rãi uống.

Tri Vũ thấy thế, lại gọi hai cung nữ ở bên ngoài tiến vào, sau khi dặn dò bên tai các nàng vài câu, hai cung nữ kia liền quay sang thỉnh an Lý Quả, rồi ngồi xổm dưới chân cô, nhẹ nhàng xoa bóp chân Lý Quả.

Rất tốt để hưởng thụ! Nơi đây thật sự rất tốt, cô thoải mái muốn rên lên, ngay cả tách trà cũng chênh vênh, chỉ muốn nhắm mắt lại, thoải mái hưởng thụ tất cả.

Tri Vũ giống như là nhìn thấu suy nghĩ của cô, cực kỳ kịp thời đỡ lấy tách trà, đặt lên bàn, chủ động đi tới sau lưng Lý Quả, hai bàn tay mềm mại đặt lên bả vai cô nhẹ nhàng xoa bóp.

Lý Quả bởi vì thoải mái mà thả lỏng, không bao lâu sau đã vô tri vô giác tiến vào mộng đẹp, giống như không biết mình đang ở đâu.

Không biết qua bao lâu, cô mơ hồ nghe thấy Tri Vũ gọi, còn bị đẩy khế, mới dần bừng tỉnh, đập vào mắt là vẻ mặt bình tĩnh của Tri Vũ.

“Tiểu thư, ngài tỉnh rồi.” Tri Vũ vốn không muốn đánh thức cô, nhưng vì sắc trời đã tối, còn không biết Lý Quả muốn ngủ tới khi nào, mới to gan đánh thức cô.

Lý Quả nhìn sắc trời bên ngoài, đúng là đã có chút tối sầm, không biết mình ngủ bao lâu rồi, ngày đầu tiên tới nơi này vậy mà....

“Tri Vũ, có ai ghé qua không?” Lý Quả vừa có chút tỉnh táo, liền hỏi, sợ lúc mình đang ngủ thì có người đến mà mình không biết.

Tri Vũ lắc đầu, nếu như có người đến, nàng sẽ lay tiểu thư tỉnh giấc, ngoại trừ Vương đến thì không ai có thể tiến vào nơi đây.

Lý Quả thở phào nhẹ nhõm, may mắn, nếu có người nhìn thấy dáng vẻ lúc đó của cô, chỉ sợ sẽ không tốt lắm. Mà hiện tại cô cũng chưa chuẩn bị tâm lý để gặp ai cả.

“Tiểu thư, tắm rửa trước hay là dùng bữa ạ?” Tri Vũ nhìn sắc mặt của cô, cung kính hỏi.

Lại ăn? Bây giờ cô vẫn còn rất no, làm sao nuốt trôi được? Vì thế bèn lắc đầu, không ăn, vẫn là đi tắm thôi.

“Tắm rửa đi.”

Tri Vũ vừa nghe thấy cô quyết định tắm rửa, liền gọi hai cung nữ đứng ngay ngoài cửa, dặn dò các nàng vài câu, rồi đỡ Lý Quả vào bên trong.

175. Chương 175: Để Tôi Tự Cởi.

Bể nước lớn quá, gian phòng lớn quá! Lý Quả được Tri Vũ dẫn vào, nghĩ đến cùng lắm cũng chỉ có thể tắm thùng gỗ thôi, nào ngờ bên trong lại dựng theo cần khôn. Bên trái là bể, bên phải là phòng, tuy rằng tách ra, nhưng bể tắm kia rõ ràng là không bình thường, bên trong đang bốc hơi nghi ngút, làn hơi đó mang theo cảm giác vô cùng ấm áp.

“Tiểu thư, mời cởi y phục.” Tri Vũ dẫn cô đến thành bể, sau đó vừa nói vừa vươn tay cởi quần áo trên người Lý Quả.

“Không cần, không cần, để tự tôi, tự tôi làm là được.” Lý Quả giật nảy mình, trước giờ vẫn không có thói quen để người khác cởi quần áo, càng chưa từng cởi sạch trước mặt người khác, cô không khỏi có chút kích động.

Tri Vũ lập tức dừng tay, khó hiểu nhìn cô.

“Tiểu thư, đây là công việc của nô tỳ ạ.” Nàng giải thích với Lý Quả, không hề biết là Lý Quả không có thói quen đó.

Lý Quả vội vàng cười cười, sau đó nói: “Tôi không quen, với cả từ nhỏ đến lớn đều là tự mình làm, cô không cần giúp tôi đâu, tôi tự làm được.” Xem ra cô không biết hưởng thụ cảm giác ‘áo đến thì đuổi tay, cơm tới thì há miệng’ rồi.

Tri Vũ chần chờ một chút, mới không dám miễn cưỡng cô, đành gật đầu nói: “Vậy được rồi, nếu tiểu thư cần cái gì thì nhất định phải nói cho nô tỳ ạ.” Nói xong, liền im lặng đứng sang một bên.

“Ừ, cảm ơn cô.” Lý Quả thở phào nhẹ nhõm, cười cười với nàng, rồi cởi bỏ quần áo trên người.

Cô chẳng trông mong vào Tri Vũ sẽ rời đi khi mình cởi quần áo, không quen về sau cũng quen dần thôi, xem cũng đâu mất miếng thịt nào, hơn nữa Tri Vũ cũng là phụ nữ, nên cô chẳng sợ. Sau khi cởi hết, Lý Quả liền chậm rãi bước vào bể trong làn sương mờ, rồi đắm mình xuống nước.

“Tiểu thư, ôn tuyền này ngoại trừ Vương, chưa từng có ai dùng qua, tiểu thư rất có phúc khí ạ.” Vẫn đứng im lặng, Tri Vũ bắt ngờ nói chuyện.

Từ lúc Lý Quả tiến vào đây, nàng cảm thấy Vương đối xử với vị tiểu thư này rất đặc biệt, không biết tiểu thư đã từng gặp qua Vương chưa?

“Thật vậy chăng?” Lý Quả ngẫm mình trong làn nước ấm áp, thoải mái hưởng thụ, cực kỳ sảng khoái, nghe được lời của nàng, chỉ mỉm cười đáp lại một câu.

Tri Vũ ngồi bên thành bể, vươn tay tưới nước lên người Lý Quả, vừa dội vừa xoa bóp, còn không biết lấy từ đâu ra một cái bình nhỏ gì đó xoa lên người cô.

“Tiểu thư, nô tỳ đâu dám lừa ngài, trong hoàng cung ai mà không biết ạ.”

176. Chương 176: Ngủ Ở Đây?

Hóa ra mình vẫn có đãi ngộ tốt như vậy nữa! Trong lòng cô không nhận được có chút đắc ý, những suy nghĩ bất an trong đầu tan đi rất nhiều, cô vốn còn hơi mâu thuẫn, nhưng hiện tại đã tan biến hết.

Hay là cứ ở đây hưởng thụ trước đã, nếu tình hình bất ổn sẽ lập tức rút lui. Cuộc sống ở nơi này rất tốt, ăn ngon, mặc đẹp, ngủ tốt, còn có người hầu hạ nữa. Woa, quả thực chính là cuộc sống của đế vương, phải là cuộc sống của thần tiên mới đúng, đánh chết cô cũng chưa muốn rời đi.

Còn có, còn có, nghe nói vị Vương trong truyền thuyết kia rất tuấn mỹ, dù thế nào cũng phải nhìn qua trước đã, nếu tệ quá thì cô chạy trốn là được, có cái gì phải sợ chứ? Cùng lắm là mất cái mạng mà thôi.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tri Vũ thấy cô im lặng hồi lâu, đợi một hồi, nàng không nhin được hô to.

“Hả, chuyện gì?” Lý Quả đang nghĩ đến mê mẩn, nghĩ đến hưng phấn, hoàn toàn không chú ý tới nàng gọi, đợi đến khi phục hồi tinh thần, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Không biết đêm nay Vương có tới đây không nữa.” Vừa rồi, Tri Vũ chính là muốn nói với cô chuyện này lễ quý đôn, bởi vì vị tiểu thư kia được đãi ngộ quá tốt, cho nên nàng cảm thấy có lẽ đêm nay Vương sẽ qua triệu tiểu thư thị tẩm.

Cái gì? Lý Quả kinh hãi, suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi bể.

Tri Vũ vừa nói gì, vị Vương trong truyền thuyết kia muốn qua đây? Anh ta tới làm gì? Sẽ không phải kêu cô ngủ chung chứ? Cô chợt nhớ tới lời Tiểu Xuân, một đêm vài lần, hình như cô chưa gặp qua bóng dáng nữ nhân nào ở đây.

“Anh ta, anh ta, anh ta muốn qua đây?” Lý Quả kinh ngạc, lắp bắp hỏi, tâm tình vui vẻ ban nãy đã tan biến, chạy mất tiêu, hiện tại chỉ có một loại kích động, vội vàng trốn chạy, nhanh chóng trốn chạy.

Tri Vũ bị dáng vẻ của Lý Quả dọa cho hoảng sợ, thầm nghĩ tiểu thư có cần gấp vậy không? Giống như hận không thể thấy Vương ngay lập tức. Song, vị phi tử nào mà chẳng ngóng trông Vương giống như vậy, vì thế liền mở miệng nói: “Tiểu thư, nô tỳ cũng không biết, nô tỳ chỉ cảm thấy Vương có thể sẽ tới thôi ạ.”

Có thể? Vậy là chưa chắc rồi! Nghĩ đến đây, cô liền thở phào, nhưng tâm tình cũng chẳng thể yên bình nữa.

“Tri Vũ, tên đàn ông kia thật sự đến sao? Trước kia anh ta đều giống vậy ư?”

“Tiểu thư, phần lớn là vậy ạ.” Tri Vũ bị câu nói ‘tên đàn ông kia’ dọa cho kinh sợ, có chút kính nể. Tiểu thư lại dám gọi Vương của bọn họ như thế, song nàng cũng không dám nói lung tung, chỉ đành cung kính đáp.

177. Chương 177: Không Muốn Trở Thành Người Phụ Nữ Của Anh Ta.

“Vậy thì hi vọng anh ta đừng tới, tạm thời tôi cũng chưa muốn nhìn thấy anh ta.” Cô không chút nghĩ ngợi bật thốt ra, bởi vì cô còn chưa tận hưởng đủ đâu, đợi vui vẻ đủ rồi, cô sẽ bỏ trốn ngay. Cô tình nguyện để cho người đàn ông kia vĩnh viễn không nhớ tới mình, vậy thì cô có thể muốn làm gì thì làm.

Vị tiểu thư này thật sự rất đặc biệt, Vương đối với nàng cũng quá đặc biệt, không biết hai người họ muốn làm gì nữa. Tri Vũ thầm nghĩ, có lẽ hai người này có quen biết, bằng không sao lần này lại khác biệt so với các phi tử trước.

“Tiểu thư, sao ngài không muốn gặp Vương ạ? Vương tốt như vậy, không biết có bao nhiêu nữ tử muốn gặp Vương, muốn trở thành phi tử của Vương đó.” Tri Vũ không nhin được nói đỡ cho đại chủ tử của mình, nàng không thể hiểu được, có thể nữ nhân này bị chấp mạch chăng?

Lý Quả không hề biết suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ nhíu mày, mất hứng nói: “Vì sao tôi phải gặp anh ta? Anh ta tốt đến nhường nào tôi không cần biết, tôi cũng không hề muốn trở thành phi tử của anh ta giống như những nữ nhân đó. Tri Vũ, ai có chí nấy, không thể miễn cưỡng, đúng không?”

Tri Vũ há hốc mồm, vẻ mặt khó tin nhìn Lý Quả, lại có người không muốn trở thành nữ nhân của Vương? Hơn nữa còn không muốn gặp Vương, đây chính là chuyện lạ nhất thiên hạ, nếu truyền ra thì tiểu thư sẽ bị rất nhiều nữ nhân xé nát.

“Tiểu thư, ngài thật sự không muốn trở thành nữ nhân của Vương?” Nàng líu lưỡi, nghi ngờ hỏi.

Lý Quả gật gật đầu, kích động nói: “Tri Vũ, cô ngấm đi, cô còn chưa thấy qua mặt của anh ta, chẳng có cảm tình gì thì sao cô có thể sẽ thích người đó? Cô có thể bằng lòng trở thành nữ nhân của anh ta? Không phải người trong lòng mình, tôi không muốn, chết cũng không muốn.”

Chết cũng không muốn? Nghiêm trọng thế sao? Tri Vũ bị lời của cô dọa sợ, song tiểu thư vẫn rất cương liệt (kiên cường khí khái) nha. Thế nhưng lúc trước cũng có không ít phi tử cương liệt giống tiểu thư, song vừa thấy Vương không phải lập tức đầu hàng à? Chỉ hận không thể trở thành nữ nhân của Vương, cương liệt sớm đã bị ném lên chín tầng mây nào rồi.

Lần này, Tri Vũ rất biết điều không hề hé răng, nhu thuận xoa bóp, chà lưng cho Lý Quả.

Mà Lý Quả cũng không nói thêm nữa, im lặng tắm rửa, đại não liên tục chuyển động.

Chỉ chốc lát sau, dưới sự trợ giúp của Tri Vũ, rốt cục cô cũng mặc vào trung y ở nơi đây, thoải mái nằm trên giường lớn rộng rãi xa hoa, còn Tri Vũ thì đứng sang bên cạnh.

178. Chương 178: Vương Thần Bí Đến Rồi.

“Sao tôi phải đợi anh ta? Nếu anh ta đến đây, cô cứ nói là tôi ngủ rồi.” Lý Quả thoải mái làm tổ trong ổ chăn mềm mại, đây là biện pháp cô vừa mới nghĩ ra: giả vờ ngủ.

Chẳng lẽ cô ngủ rồi mà tên kia còn muốn Bá Vương ngạnh thượng cung à? Còn muốn thừa dịp mình ngủ mà XXOO? Có thể có cảm giác ư? Cô tin tưởng tên kia sẽ không biến thái đến vậy đâu.

Tri Vũ sửng sốt, tiểu thư cứ như vậy mà xua đuổi Vương? Trong nhất thời, nàng thật không biết nên làm thế nào mới tốt, đành phải cùng tiểu thư cầu nguyện cho Vương đừng tới.

Kỳ thật Lý Quả cũng không muốn ngủ sớm như vậy, nhưng bên ngoài hình như đã tối đen như mực cũng chẳng có gì chơi đùa, cộng thêm không chút tâm tình, đành phải quyết định ngủ sớm. Chính là vừa nằm xuống, cô đã mơ mơ màng màng ngủ mất.

Tri Vũ nhìn chủ tử chìm vào giấc ngủ, thật không biết nên khóc hay cười. Ai ai cũng muốn trở thành phi tử của Vương, chỉ mỗi tiểu thư là không muốn, hơn nữa còn chẳng thèm quan tâm. Nhìn tiểu thư ngủ ngon, ngủ sâu như vậy, nàng thật sự là bị tiểu thư chọc cho tức chết rồi.

“Nàng đã ngủ?” Một giọng nam trầm thấp, hữu lực đột ngột vang lên, tiếp đó là một bóng hình cao lớn tiến đến bên giường.

“Vương, tiểu thư đang ngủ ạ.” Tri Vũ đang ngơ ngác nhìn Lý Quả đến nhập thần, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói dọa nàng giật nảy, nâng mắt nhìn, càng bị dọa cho chết khiếp. Vương, Vương thế mà thật sự đến đây, nàng vội vàng hành lễ, sau đó cung kính nói.

Tiểu thư, tiểu thư, mau tỉnh dậy đi! Vương đến đó, sao ngài vẫn có thể ngủ an ổn, thoải mái vậy chứ?

Tức chết nàng, tức chết nàng mà, thật sự là hoàng đế không vội, thái giám đã gấp. Tri Vũ âm thầm sốt ruột, suýt chút nữa đã không khống chế được mà nhảy cẫng lên, hận không thể lập tức qua lay tỉnh Lý Quả.

“Vương, để nô tỳ qua đánh thức tiểu thư dậy.” Thấy sau khi tiến vào Vương vẫn im lặng, chỉ nhìn chăm chăm tiểu thư đang ngủ trên giường, Tri Vũ lớn mật một chút, nuốt nuốt nước bọt, không kiềm được nói.

Ai ngờ, Vương nghe xong, lại phát tay áo, lạnh nhạt nói: “Không cần, người ra bên ngoài canh giữ đi, bản vương ở trong này ngấm nàng.”

Trời ạ, Tri Vũ nghe xong những lời này suýt chút nữa đã hôn mê. Thật sự là quá rung động quá kinh ngạc, Vương thế nhưng lại ngấm một nữ nhân, nàng còn chưa từng nghe qua đó. Chỉ có điều, hiện tại nàng thật sự đã nghe rõ lời Vương nói, cho nên nàng không dám chần chờ, lập tức hành lễ rồi chạy nhanh ra bên ngoài, lẳng lặng chờ đợi.

179. Chương 179: Nàng Là Của Ta.

Quả Quả, Quả Quả...

Mặc Nhật Tỳ ngồi ở mép giường, ngắm nhìn vẻ mặt say ngủ của cô, bên tai đều là giọng nói của cô. Hôm nay nhất cử nhất động của cô, hần đều nhìn ở trong mắt, nghe vào trong tai, không hề có chút ảm áp nào. Nếu không phải cố nén chỉ sợ hần đã sớm xông vào tìm cô rồi.

Lý Quả không muốn trở thành nữ nhân của hần sao? Đêm nay hần đều nghe thấy hết lời của cô, trong lòng có chút mất mát, có chút khổ sở, nhưng lại khiến hần cảm thấy tra tấn. Đợi cho cô đi vào giấc ngủ, hần mới dám hiện thân, mới dám đến nhìn cô.

“Quả Quả, nàng chỉ có thể ở lại đây vĩnh viễn, nơi nào cũng không được đi, sau này nơi đây chính là nhà của nàng, không cho phép nàng rời đi.” Hần khàn giọng nói, sau đó vươn tay vuốt nhẹ lên mặt Lý Quả.

Đáng tiếc Lý Quả không nghe được, cô ngủ rất sâu, thế cho nên có người xuất hiện bên người, cũng chưa chắc đã đánh thức nổi cô.

Có thể là do hôm nay cả ngày bồn ba mệt nhọc, cũng có thể là vì đã lâu rồi chưa được ngủ ngon đến thế, nên cô không biết người đang ngồi bên cạnh sẽ khiến mình khiếp sợ.

Mặc Nhật Tỳ cứ ngồi như vậy, im lặng nhìn cô, chẳng hề chớp mắt, không biết qua bao lâu, không biết thời gian trôi qua thế nào, thẳng đến chân trời chuyển sáng, bóng đêm rời đi, bình minh sắp đến.

Hần đứng lên, thân hình cao lớn che khuất nửa bên giường, cuối cùng nhìn thoáng qua nữ tử còn ngủ say sưa, hần im lặng rời đi.

“Vương, tiểu thư nàng...” Tri Vũ ở bên ngoài canh giữ một đêm, nghiêm túc nghe ngóng suốt đêm, nàng cho rằng Vương sẽ ép buộc tiểu thư, nhưng bên trong lại im ắng, giống như không có gì xảy ra, làm nàng vô cùng thất vọng.

“Đừng đánh thức nàng, cũng không được nói ta đã tới.” Mặc Nhật Tỳ nhàn nhạt ra lệnh, hần không muốn tạo gánh nặng cho Lý Quả, thật ra càng hy vọng thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Lý Quả. Lúc đó nhất định cực kỳ phấn khích, thú vị.

Tri Vũ không dám nhiều lời, lập tức nhận lệnh, cung kính tiễn Vương rời đi, sau đó vội vàng vọt vào phòng Lý Quả. Lúc nàng nhìn thấy Lý Quả vẫn ngủ rất say sưa, liền không biết nên hâm mộ hay buồn cười nữa.

Vương đối với tiểu thư, quả nhiên không giống người bình thường. Nếu như trước kia còn hoài nghi, vậy hiện tại đã sớm tan thành mây khói. Địa vị của tiểu thư sau này nhất định rất cao, đoán chừng chính là Vương Hậu tương lai.

Tri Vũ vừa nghĩ, vừa canh giữ, thỉnh thoảng còn nhìn gương mặt của Lý Quả. Thật ra, nếu đưa ra so sánh thì Lý Quả còn không xinh đẹp bằng Tri Vũ, không bằng bất kỳ một cung nữ nào trong hoàng cung, nhưng Vương lại cố tình đối xử đặc biệt với nàng ấy.

180. Chương 180: Tôi Thích Cô.

“Tri Vũ, hiện tại là lúc nào rồi? Tôi đã ngủ bao lâu?” Trên giường, Lý Quả từ từ tỉnh giấc, mở to mắt nhìn một lúc lâu, mới nhớ ra hoàn cảnh của mình. Vừa quay đầu liền thấy Tri Vũ đang đứng một bên, không khỏi nhẹ giọng hỏi.

“Tiểu thư, trời đã sáng, ngài muốn rời giường sao?” Nghe thấy lời của cô, Tri Vũ lúc này mới phục hồi tinh thần, hấp tấp cung kính nói. Hôm nay thái độ của nàng không hề tùy ý nữa, cung kính hơn rất nhiều.

Thì ra cô đã ngủ lâu như vậy, khó trách tinh thần tốt lên, cảm thấy rất mỹ mãn. Cô cười cười, sau đó ngồi dậy, đứng lên, thăm nghĩ ăn qua loa gì đó rồi lại đi khám phá hoàng cung thần bí này.

Tri Vũ nhanh chóng giúp cô mặc y phục, sau đó lại hầu hạ cô rửa mặt, đợi đến khi hai người đi ra, trên bàn đã bày đủ loại điểm tâm, hoa quả, nước trà, canh, hương khí lượn lờ quanh phòng.

“Tiểu thư, dùng điểm tâm ạ.” Sau khi đỡ Lý Quả ngồi xuống, Tri Vũ vội vàng múc canh, gấp điểm tâm, cẩn thận hầu hạ cô.

Lý Quả ăn khá nhiều, hoàn toàn không để ý đến hình tượng, đã được ăn ngon, thì cô sẽ không nhần nhó, muốn ăn liền ăn, không hề cố kỵ.

Mọi người vừa thấy tướng ăn của cô, nhất thời đều câm nín, bởi vì chưa từng gặp qua vị phi tử nào ăn uống giống tiểu thư vậy. Ai ai mà không lịch sự, nhã nhặn, hơn nữa chỉ toàn ném thử một chút, cố giữ gìn dáng người xinh đẹp. Nhưng vị tiểu thư này lại khác biệt, ăn to uống nước, giống như kiếp trước đói ăn vậy.

“Ngon lắm, Tri Vũ, mấy món này của các người thật hết chỗ chê, là những món ngon nhất tôi từng được ăn.” Cô vừa ăn còn không quên khen ngợi, lại còn vừa ăn vừa nói, càng không có chút hình tượng thực nữ nào cả.

Đương nhiên là ngon rồi, đây là Vương cố ý dặn đầu bếp tốt nhất trong cung làm ra, phục vụ riêng cho tiểu thư, có thể thấy được Vương đối với tiểu thư không phải tốt bình thường, đặc biệt bình thường.

Tri Vũ thăm nghĩ, rồi nói: “Tiểu thư thích ăn thì hãy ăn nhiều một chút, về sau mỗi ngày đều làm cho tiểu thư món ngon nhất.”

“Ừ, ừ, Tri Vũ đúng là quá tốt, tôi thích cô.” Thật sự là ăn đến mở cờ trong bụng, miệng cũng ngọt không kém, cô vui vẻ nói với nàng.

Thích nàng? Tri Vũ bị hù chết rồi, tiểu thư không thích Vương, mà lại thích nàng? Đây, đây là tình huống gì vậy? Đây là ý tứ gì thế? Lòng nàng đập loạn, sắc mặt bắt đầu trở nên rất khó coi.

181. Chương 181: Ham Mê Bất Lương.

“Tiểu thư, ngài thích nô tỳ?” Nàng run rẩy hỏi, lén lút rời xa Lý Quả. Vị tiểu thư đó không có ham mê bất lương chứ, chẳng lẽ đoạn tỵ? l~q~đôn Vừa nghĩ đến đây, nàng có chút khóc không ra nước mắt.

Lý Quả hoàn toàn không biết Tri Vũ đang suy nghĩ cái gì, cũng chẳng hề liếc nhìn nàng một cái, liền cười tủm tỉm, nói: “Đúng vậy, Tri Vũ tốt như vậy, tôi đương nhiên là thích rồi.” Miệng còn nhét điểm tâm, ánh mắt đã híp lại.

Trời ạ! Không cần thích ta, không cần thích ta, ta không cần tiểu thư thích!

Sắc mặt Tri Vũ trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy, vô cùng hoảng sợ, trong lòng liên tục hò hét, tạm thời chưa thể đáp lời Lý Quả.

Ăn rồi ăn, hình như bầu không khí có vẻ không đúng, với cả sao Tri Vũ vẫn chưa nói tiếp nhỉ?

Cô khó hiểu, không khỏi quay đầu liếc Tri Vũ một cái, giờ mới phát hiện không biết tự bao giờ Tri Vũ đã cách xa mình đến vậy, d~đ~l~q~đ hơn nữa sắc mặt còn hơi kém, ánh mắt nhìn mình hình như có chút sợ hãi.

“Tri Vũ, cô làm sao vậy? Khó chịu à? Hay sinh bệnh? Hình như là chưa ăn bữa sáng? Đến đến đến, ăn cùng với tôi nào.” Cô quan tâm hỏi, nghĩ tới không biết tối qua Tri Vũ có ngủ ngon không, sáng sớm lại hầu hạ mình cũng không biết đã ăn sáng chưa, liền chạy qua đón nàng.

Tri Vũ bất giác lùi về phía sau, kích động lắc đầu, khẩn trương nói: “Tiểu thư, nô tỳ không đói bụng, nô tỳ không có việc gì, tiểu thư vẫn nên ăn một mình ạ.” Đùa gì thế, sao nàng có thể ngồi l~q~đ cùng bàn dùng chung cơm với tiểu thư? Hơn nữa, ham mê của tiểu thư...

“Thật hay giả? Sắc mặt cô nhìn hơi kém, có phải xảy ra chuyện gì không? Có việc cô cứ nói ra.” Tri Vũ đối xử với cô rất tốt, y hệt như Hoàng Nhi, cô thật sự không kim được muốn quan tâm.

“Tiểu thư, nô tỳ vẫn ổn, vẫn ổn, chuyện gì cũng không có.” Tri Vũ càng sợ hãi, vội vàng lùi về phía sau, giống như sợ Lý Quả sẽ bổ nhào lên. Nếu như tiểu thư nhào lên, sao nàng dám cự tuyệt? Làm sao dám phản kháng? dd-lê quý đôn-Tiểu thư là chủ, nàng là nô tỳ đó.

Không có việc gì mới là lạ! Nếu ổn thì sao lại biến thành như vậy?

“Quên đi, Tri Vũ, cô vẫn nên đi nghỉ ngơi đi, cô bảo một cung nữ khác theo giúp tôi là được. Lát nữa tôi muốn đi dạo, cô cứ nghỉ ngơi cho tốt, cần uống thuốc cứ uống, không cần quá lưu tâm.”

“Vâng, tiểu thư.” Tri Vũ nhanh nhẩu nói, không dám nhìn Lý Quả. Tuy tiểu thư rất quan tâm mình, nhưng biết đâu ngài ấy vẫn có tâm tư gì, hoặc là mượn danh nghĩa quan tâm để làm gì nàng.

182. Chương 182: Ngài Đùng Qua Đây.

Tri Vũ kích động lắc đầu, ra sức lắc đầu, chỉ ngại không thể làm cho tiểu thư biết, cho nên...

“Không sợ tôi, vậy đáng vẻ này của cô là sao?” Cô không tin, từ trên xuống dưới đánh giá nàng một lúc lâu, liền ra kết luận như vậy. Rõ ràng sợ, còn nói không sợ.

Tuy cô không hề có dụng tâm quan sát, nhưng ánh mắt đó lại khiến Tri Vũ sợ hãi. Sắc mặt nàng càng tái nhợt, thân thể buộc chặt, chỉ sợ Lý Quả sẽ nhào đến bất cứ lúc nào, vẻ tươi cười đều rất miễn cưỡng.

“Tiểu, tiểu thư, nô tỳ, không sợ.” Lấp bắp nói xong, đến cả chính nàng cũng không tin nổi.

Lần này, Lý Quả cảm thấy thật sự có vấn đề, nhất định là hết sức có vấn đề. Vì thế cô không ăn nữa, đứng lên, đi về phía nàng, nghĩ muốn kéo nàng hỏi cho rõ sự tình. Ai ngờ, cô mới đi chưa được mấy bước, Tri Vũ đã nhảy dựng lên, vẻ mặt hoảng sợ.

“Tiểu thư, đừng lại đây, đừng lại đây! Ngài buông tha cho nô tỳ đi, về sau nô tỳ đều nghe tiểu thư hết, tiểu thư bảo làm cái gì nô tỳ sẽ làm cái đó.” Vẻ mặt Tri Vũ hoảng hốt, đột ngột cầu xin, cuối cùng còn không kiếm được ‘bịch’ một tiếng, quỳ xuống.

Đây là cái quái gì thế? Nhất thời, Lý Quả chưa thể làm rõ tình hình, suy nghĩ vẫn chưa theo kịp.

Tri Vũ làm sao vậy? Cô có chỗ nào không đúng sao? Sao lại sợ hãi đến vậy, quá kỳ quái? Chẳng lẽ có người nhân hại Tri Vũ?

“Tri Vũ, cô đứng lên trước đã, có việc gì từ từ nói, ai bắt nạt cô? Nói cho tôi biết, tôi đi xử lý cô ta giúp cô.” Lý Quả vươn tay muốn đỡ nàng dậy, còn thật sự có nghĩa khí nói. Cô ghét nhất những người bắt nạt người khác.

Tri Vũ run rẩy né tránh tay Lý Quả, hoảng sợ nhìn cô, sau đó không dám nói lời nào, chỉ đề phòng nhìn cô chằm chằm, có chút bối rối.

“Tri Vũ, có việc nói mau, cô thật sự khiến tôi gấp chết rồi, là ai? Dám bắt nạt người của tôi ở trên đầu tôi, cô không phải sợ, có tôi ở đây, cùng lắm thì tôi mang cô rời khỏi nơi này.” Lửa giận nổi lên, Lý Quả đã nghĩ đến phương diện này rồi.

“Không, nô tỳ không đi cùng tiểu thư, nô tỳ muốn ở lại đây vĩnh viễn, dứt khoát không đi.” Lúc Tri Vũ nghe Lý Quả nói xong, chẳng những không cảm kích, mà ngược lại càng hoảng sợ, đặt mông ngồi dưới đất, nhanh chóng rời xa cô, giống như cô là dã thú vậy.

Có ngốc đến đâu thì hiện tại Lý Quả cũng nhìn ra không phải có người bắt nạt Tri Vũ, vừa rồi còn tốt, giờ lại biến thành như vậy, nhất định có nguyên nhân.

Nghĩ vậy, vẻ mặt cô trở nên cực kỳ nghiêm túc, giọng nói cũng trầm hơn rất nhiều: “Tri Vũ, đã xảy ra chuyện gì? Cô phải lập tức nói thật, bằng không...”

183. Chương 183: Ai Cũng Không Gặp.

Run rẩy, run rẩy, tiếp tục run rẩy! Tri Vũ tựa như cô bé quàng khăn đỏ tội nghiệp, còn Lý Quả giống như đại sói xám, đang nhìn nàng như hổ rình mồi.

“Nói.” Lý Quả hung dữ quát, dáng vẻ ôn hòa đã biến mất tăm.

Tri Vũ rùng mình, nước mắt đảo quanh hốc mắt, cắn cắn môi dưới. diễn!đàn! lê!quý!đôn Nàng vốn định nói không có việc gì, nhưng khi thấy dáng vẻ hung dữ của Lý Quả, những lời này liền nuốt trở về trong bụng.

“Nói mau.”

“Tiểu thư, nô tỳ không, không sao.”

“Nói.”

“Tiểu thư, ách, nô tỳ là sợ, là sợ tiểu thư đối với nô tỳ, chính là nô tỳ không thích cái loại ham mê này, thỉnh tiểu thư đừng tìm nô tỳ, buông tha nô tỳ đi.”

Ham mê? Cái gì ham mê? Lý Quả không rõ, đầu óc mờ mịt, cô thật sự là không hiểu, sao nghe không hiểu lời của nàng?

“Tri Vũ, cái gì ham mê? Tôi không có ham mê gì, ngoại trừ ăn, ngủ, chơi, không còn gì khác nữa.” Cô nghi hoặc nói, liệt kê những chuyện mình thích làm nhất, mà mấy thứ này đoán chừng mọi người đều thích đi.

Sao nàng có thể nói ra miệng được những chuyện như thế? Tri Vũ chần chừ, nàng cũng không thể nói tiểu thư là đoạn tụ, cầu ngài buông tha cho ta, ngài muốn thì cứ đi tìm người khác. Nàng không dám nói, cho nên đành lo lắng nhìn Lý Quả.

“Tri Vũ, sao cô lè mề vậy, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, tôi hồ đồ lắm rồi. Nếu cô không nói, diễn hôm nay tôi liền ở trong đây dây dưa với cô, cùng cô chịu đựng.” Cô quyết định chủ ý, nếu Tri Vũ không nói ra, cô sẽ không đi chơi nữa.

“Tiểu thư, ngài buông tha ta đi.” Vừa nghe cô nói như vậy, sắc mặt Tri Vũ càng khó coi, rất bối rối.

“Nói, không nói thì hôm nay chúng ta sẽ không đi đâu cả, tôi cứ ngồi ở đây chờ cô, cho đến khi cô nói mới thôi.” Cô hung dữ uy hiếp, không muốn bị những chuyện khó hiểu đó quấy nhiễu tâm tư.

Lúc này, trong khi chủ tớ hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, một cung nữ bước nhanh vào, thấy hai người ngồi dưới đất liền có chút kinh ngạc, nhưng nàng vẫn cung kính hành lễ, kính cẩn nói: “Tiểu thư, Dung phi nương nương và Hoa phi nương nương đang ở bên ngoài, các nàng muốn gặp tiểu thư ạ.”

“Không gặp.” Lý Quả chẳng thèm quay đầu lại đáp, hoàn toàn không nghe rõ cung nữ nói cái gì, lập tức từ chối, vẫn nhìn chăm chăm Tri Vũ như cũ.

Nhưng Tri Vũ vừa nghe đến Dung phi và Hoa phi, sắc mặt lại đại biến, lập tức bối rối, vội vàng nói: “Tiểu thư, hai vị nương nương tới chơi, nhất định phải gặp, tiểu thư nhanh đi gặp các nàng ạ.”

184. Chương 184: Đoạn Tụ Chính Là Đồng Tính Luyện Ái.

“Không gặp, không gặp, chính là không gặp, tôi không biết bọn họ, vì sao phải gặp chứ? Tri Vũ, hôm nay cô phải nói cho tôi biết cô bị làm sao?” Cô kiên định nói. Cái gì Hoa phi Dung phi, cho dù là quý phi đến đây cũng không gặp.

Tri Vũ sốt ruột, rút cuộc chẳng cố kỵ nữa, vội vàng nắm lấy tay cô, lo lắng nói: “Tiểu thư, ngài nhất định phải gặp các nàng, ngài chỉ là tiểu thư, còn chưa có cung vị. Nói thế nào thì hai vị nương nương cũng có địa vị cao hơn ngài, các nàng chính là phi tử của Vương đó!”

“Vậy thì sao?” Cô chẳng quan tâm cái gì địa vị và thân phận, hướng hồ bọn họ đâu liên quan đến mình, cô đâu muốn trở thành một thành viên trong nhóm đó, lại càng không muốn tranh giành một người đàn ông với nhiều phụ nữ như vậy. Xài chung một người đàn ông với đồng phụ nữ như vậy, thật quá ghê tởm, quá khó chịu!

Xong rồi, xong rồi! Tiểu thư không nghe lời, lá gan của tiểu thư quá lớn, cho dù tình huống đặc biệt cũng không thể đặc biệt đến mức ngay cả nhóm phi tử cũng đá luôn. Nếu các nàng ấy then quá hóa giận, cho dù có thể bảo vệ mạng nhỏ của tiểu thư, thì cuộc sống về sau cũng sẽ không dễ chịu.

“Tiểu thư, chỉ cần ngài gặp hai vị nương nương, nô tỳ liền nói cho ngài.” Cấn chặt răng, hiện tại nàng không để ý nhiều đến vậy, may rủi đi.

Hai mắt Lý Quả sáng lên, nói sớm có phải tốt không, dài dòng lâu như vậy, cuối cùng vẫn phải nói đầy thôi.

“Nói mau, nói mau.” Cô vội vàng thúc giục, hết sức tò mò, Tri Vũ này trước sau biến hóa nhanh như vậy.

“Tiểu thư, nói ngài đừng tức giận, ngài không thể tìm nô tỳ, buông tha nô tỳ đi.” Tri Vũ ai oán nói, sau đó cúi đầu.

“Hãy bớt nói nhảm đi, mau nói cho tôi biết, tôi sẽ không làm gì cô đâu, yên tâm đi.” Lý Quả vỗ vỗ ngực, lập tức đáp ứng, trong lòng càng tò mò hơn.

Tri Vũ nhìn lướt qua cô, sau đó cúi đầu, do dự một chút, mới nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, ngài có phải đoạn tụ không?”

Đoạn cái gì? Đoạn tụ? Đoạn tụ là cái quái gì? Sao cô cảm thấy có điểm quen thuộc mà vẫn không nghĩ ra nhỉ?

“Đoạn tụ là cái gì?” Suy nghĩ trong chốc lát vẫn chưa nghĩ ra được, cô không nghĩ nữa, hỏi thẳng.

Hả?! Tri Vũ bị lời của cô làm cho kinh ngạc, không kiềm được ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn vẻ mặt của Lý Quả, phát hiện không phải cô đang nói giỡn, suýt chút nữa xấu hổ toát mồ hôi, đành phải thành thật giải thích: “Chính là thích nữ tử, không thích nam tử.”

Đồng tính luyến ái! Hóa ra đoạn tụ nghĩa là đồng tính luyến ái! Cô bưng tỉnh đại ngộ, tiếp theo lại cảm thấy không đúng, cô khi nào thì chỉ thích bé gái mà không thích bé trai? Sao cô lại không biết nhỉ?

185. Chương 185: Trêu Đùa Nàng.

“Tôi thích nam hài, cũng thích nữ hài.” Đột nhiên, cô cười tủm tỉm, bởi vì lời của Tri Vũ mà nhanh chóng mở to hai mắt nhìn nàng nói. Một trò đùa dai hiện lên trong đầu, náo loạn một lúc lâu, cô lại bị Tri Vũ gán thành đồng tính luyến ái, khiến cô dở khóc dở cười.

Hù dọa! Tiểu thư thích nam hài và nữ hài? Đây, đây là ý gì thế? Vừa đoạn tụ lại không đoạn tụ? Nàng sợ đến hồ đồ, không biết phải làm sao, ngáy ngốc nhìn Lý Quả, hỏi lâu vẫn chưa khôi phục tinh thần.

“Ha ha ha, thật thú vị!” Hiểu được lý do, Lý Quả liền vui sướng. Người khác thấy mình thế nào cũng chẳng sao cả chỉ cần bản thân vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi, cho nên cô lập tức đứng dậy, đi về phía cái bàn.

Tiểu thư là làm sao vậy? Tri Vũ nhìn Lý Quả, vẫn chưa hiểu nguyên do.

“Vừa rồi có phải nói có hai nữ nhân tới tìm tôi không? Để cho bọn họ vào đi.” Tâm tình tốt cô lập tức nhớ tới hai vị phi tử kia, liền nói với cung nữ còn đang đợi mình lên tiếng.

Hai nữ nhân? Tri Vũ và cung nữ vừa nghe liền tròn mắt, lại dám xưng hô như thế với hai vị phi tử cao quý. Lá gan của vị tiểu thư này thật sự quá lớn, hơn nữa còn là vô cùng lớn.

“Dạ, tiểu thư.” Cung nữ chần kinh một chút, lập tức thông minh nói, rồi lui nhanh ra ngoài.

Đùa Tri Vũ hồi lâu, cô đã khát nước lắm rồi, cầm lấy tách trà uống cạn, lại ăn một miếng điểm tâm, vô cùng ung dung tự tại.

Chỉ chốc lát sau, vài tiếng bước chân truyền đến, tiếp theo là một trận mùi hương dịu nhẹ lượn lờ, cuối cùng là hai vị nữ tử mỹ lệ ăn vận lộng lẫy, đeo đầy đồ trang sức cùng tiến vào.

“Tiểu thư, Hoa phi và Dung phi đến rồi, ngài mau nghênh đón đi ạ.” Tri Vũ không quan tâm nhiều, lập tức đứng bên cạnh cô, vội vàng thúc giục.

Nghênh đón? Nghênh đón cái gì? Cô không trả lời Tri Vũ, chỉ nhìn hai vị nữ tử mỹ lệ càng đi càng gần, song vẫn nghiêm túc đứng lên, nhìn bọn họ, lộ vẻ tươi cười. Dù sao thì người tới là khách, hơn nữa người ta còn chạy tới xem mình, sao có thể làm mặt xấu cho người ta xem được.

“Hai vị mỹ nữ tốt lành.” Tươi cười đầy mặt, Lý Quả vừa vươn tay vừa chào hỏi hai người, hoàn toàn quên mất nơi đây không phải xã hội hiện đại của mình.

Tri Vũ đầu đầy hắc tuyến, sao tiểu thư không lẽ phép như vậy? Phải thỉnh an hai vị nương nương chứ, nàng vội vàng chọc chọc Lý Quả.

186. Chương 186: Thẩm Vấn.

“Nô tỳ gặp qua Dung phi nương nương, Hoa phi nương nương. Tiểu thư vừa mới đến còn chưa biết lễ nghi, thỉnh nương nương thứ lỗi.” Dưới tình thế cấp bách, Tri Vũ vội vàng thật cẩn thận cung kính nói, thuận tiện còn huých huých Lý Quả.

Dung phi và Hoa phi liếc nhau một cái, tầm mắt vẫn dừng ở trên người Lý Quả đang cười phớ lớ, âm thầm đánh giá cô, không hề buông tha cho bất kỳ động tác nhỏ nào.

“Ha ha, tôi vừa tới, không hiểu quy củ nơi đây, ngượng ngùng quá, hai người ngồi đi, ngồi đi.” Lý Quả cười ha ha, mời các nàng ngồi xuống, may mắn là còn có điểm tâm và nước trà, bằng không sẽ rất mất mặt.

“Người là kẻ ở bên ngoài xà thành được tri phủ đưa vào?” Dung phi cao quý thản nhiên mở miệng hỏi, khí thế sắc bén, có chút uy nghiêm.

Lý Quả gật gật đầu, “đúng vậy”, rồi cười cười với nàng ta.

“Hình như ngươi không phải người nơi này?” Lúc này đến lượt Hoa phi lên tiếng, hai nữ nhân này giống như quan hệ khá tốt, người một câu ta một câu, giống như đến ra oai phủ đầu.

“Đúng vậy.” Lý Quả lại gật gật đầu, có điều người mù cũng nhìn ra được mà, lại cười cười.

“Người tên là gì?” Giọng điệu của Dung phi cực kỳ lạnh nhạt, tự nhiên ngồi xuống, nâng mắt nhìn cô, sau đó ánh mắt dừng lại ở mấy món điểm tâm đặt trên bàn, hơi biến sắc.

“Tôi tên Lý Quả.” Cô là hỏi gì đáp nấy, dù sao cũng chẳng có gì, nên cứ nói thoải mái.

Chỉ nghe Dung phi và Hoa phi thấp giọng nhắc lại tên cô một lần, ánh mắt lại sáng như đuốc nhìn cô.

“Nghe nói Vương đối xử rất tốt với ngươi, cho ngươi ở tại cung Phượng Thê.” Lần này trong giọng nói của Hoa phi có chút đố kỵ cùng hàm mộ.

Các nàng vào cung lâu như vậy, vạn phần sủng ái, lại chưa ai có thể làm chủ cung Phượng Thê này. Tranh đoạt ngấm đã lâu, cũng không ngờ bị một người mới chiếm được, ngày hôm qua còn ngại xấu hổ không đến xem, hôm nay liền không nhịn được nữa.

Dung phi cũng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm thúy, như muốn tìm tòi nghiên cứu.

“Làm sao tôi biết được? Tôi còn chưa gặp qua anh ta, anh ta cho tôi ở đâu thì tôi ở đó, có cái gì sai sao?” Lý Quả bị tra hỏi có chút bực mình, đứng một lát, cô liền đặt mông ngồi lại chủ vị, nâng tách trà lên uống. Đúng là ‘khuôn mặt tươi cười dán cái mông lạnh’ mà!

“Người...” Thái độ của cô nhất thời chọc giận Hoa phi, nàng biến sắc, mắt tròn xoe, giận đến run cả người, nói không nên lời.

187. Chương 187: Anh Ta Đã Tới.

Tôi làm sao? Đây là lời nói thật mà, chẳng nhẽ không thể nói thật?

Lý Quả mới không sợ nàng ta, tuy người tới là khách, nhưng loại khí thế bức người đó, làm cho cô có chút chán ghét và không chào đón, tựa như Vu Tú Tĩnh và Hà Tiểu Ngân lúc trước vậy, cô đã lãnh giáo đủ rồi.

Lý Quả bình tĩnh liếc nàng ta một cái, tiếp tục nhấp từng ngụm trà, mặc kệ nàng ta.

Dung phi im lặng nhìn cô, sau đó vươn ngọc thủ vỗ nhẹ Hoa phi đang phẫn nộ, ddiễnn đoàn lle quýyy đonn ôn nhu nói: “Hoa muội muội, chúng ta đến là thăm vị muội muội này, sao người có thể tức giận với muội muội chứ? Nàng ấy cũng chưa biết cái gì, chúng ta làm tỷ tỷ, hẳn là phải giúp nàng.”

Cơn giận của Hoa phi dần tiêu tán dưới sự an ủi của Dung phi, nhưng vẫn không cam lòng hướng về phía Lý Quả ‘hừ’ một tiếng bằng giọng mũi, sau đó ngồi xuống, ánh mắt bắt đầu lướt qua điểm tâm trên bàn, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Lý Quả cũng không vì lời nói của Dung phi mà sinh ra hảo cảm, bây giờ cô đã không còn dễ tin vào người khác. Ille quýy đonn Nói thì dễ nghe như vậy, nhưng chẳng phải mới sáng sớm đã dẫn người tới cửa để thăm dò cô sao?

“Tỷ tỷ, đây...” Cuối cùng Hoa phi vẫn không kiềm chế nổi, nhìn chăm chăm điểm tâm trên bàn rồi chần chừ nói với Dung phi, vẻ mặt là không thể tin được.

Dung phi nhàn nhạt liếc nàng ta một cái, ý bảo đừng nói lung tung, rồi lại dời mắt về phía Lý Quả.

Lý Quả sớm đã gom hết nhất cử nhất động của bọn họ vào đáy mắt, lúc thấy vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ nhìn đến điểm tâm trên bàn, trong lòng cô cảm thấy kỳ quái, nhưng không hỏi ra.

“Nghe nói, tối hôm qua Vương ở lại đây.” Dung phi nhìn cô, khoan thai hỏi, cực kỳ hòa nhã, giọng nói ôn nhu, vô cùng êm tai.

“Tôi không biết.” Lý Quả sắc khoái nói thẳng, tối hay không cô cũng đâu biết, cô ngủ say mà.

Dung phi ngẩn ra, sững sờ nhìn cô, sau đó sắc mặt liền thay đổi, rất khó coi, có chút phẫn nộ rồi.

Tri Vũ đứng bên cạnh thật cẩn thận hầu hạ, vốn nhìn thấy Hoa phi mất hứng, nàng liền lo lắng cho Lý Quả, hiện tại lại thấy Lý Quả chọc Dung phi mất hứng, nàng khẩn cấp thốt ra: “Hai vị nương nương, tối hôm qua Vương có tới, nhưng tiểu thư đang ngủ, Vương đến một lúc rồi đi, tiểu thư quả thật không biết.”

“Anh ta đã tới? Sao tôi không biết vậy? Chuyện xảy ra khi nào?” Lần này, đến phiên Lý Quả kinh ngạc, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

Cô thế nhưng chẳng biết tối hôm qua có người vào phòng mình, còn thừa lúc cô ngủ nữa, ngấm lại liền cảm thấy sợ hãi.

188. Chương 188: Anh Ta Có Vô Lễ Tôi Không?

Dung phi và Hoa phi vừa thấy vẻ mặt đỏ của Lý Quả liền biết nàng không nói dối, nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái.

Vương sao có thể đến đây mà không đánh thức nàng lại cứ thế rời đi chứ? Tin tức bọn họ nhận được là Vương tức trực đến tận hững đông mới rời đi, trong khoảng thời gian này Vương làm gì ở trong phòng nàng ta vậy?

Hai nữ nhân khó hiểu, người nhìn ta, ta nhìn người, rồi lại nhìn về phía Lý Quả, nhưng vẻ mặt kinh ngạc của Lý Quả, không giống như đang giả vờ.

“Tiểu thư, Vương không cho phép nô tỳ đánh thức ngài, cho nên tiểu thư không biết ạ.” Ai bảo ngài ngủ như chết vậy, say như vậy, bỏ lỡ cơ hội tốt để gặp Vương. Tri Vũ nghĩ thầm trong lòng, ngoài miệng lại nói khác.

Hoa phi và Dung phi vừa nghe, thân thể lại chấn động, đây là ý gì? Để cho nữ nhân này ở tại cung Phượng Thê, đến đây lại không đánh thức nàng, Vương đang làm cái quỷ gì vậy?

“Sao Vương không đánh thức nàng ấy?” Hoa phi nhanh mồm nhanh miệng, trực tiếp hỏi, vẻ mặt vội vàng, còn sốt ruột hơn đương sự Lý Quả.

Tuy Dung phi không hỏi, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Tri Vũ kia, biểu lộ nàng ta cũng muốn biết.

Lý Quả trừng mắt nhìn Tri Vũ, lại nhìn hai nữ nhân vội vàng kia, tức giận nói: “Đúng là đáng giận, dám chọn lúc tôi ngủ say liền tới, Tri Vũ, anh ta không làm gì tôi chứ? Em đã theo hầu tôi, nhưng sao không nói cho tôi biết cũng không đánh thức tôi, ngộ nhỡ tôi có chuyện, bị anh ta vô lễ thì làm sao bây giờ?”

Dọa! Câu nói vừa dứt, toàn bộ cung điện liền hết sức tĩnh lặng, ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy rõ, mọi ánh mắt đồng loạt đổ về phía Lý Quả, trong mắt toàn là vẻ không dám tin. Nàng, nàng nói cái gì?

Vô lễ? Vương muốn vô lễ nàng? Đó không phải là chuyện buồn cười nhất thiên hạ ư? Nữ nhân nào mà không nghĩ hết cách để bò lên giường của Vương? Ai mà chẳng mong được Vương sủng hạnh? Ai mà chẳng xuất ra mọi thủ đoạn để giữ chân Vương, làm cho Vương chú ý? Không ngờ hôm nay lại có nữ nhân dám nói như vậy, bảo bọn họ chịu đựng thế nào đây?

“Người, người...” Hoa phi giận đến run rẩy, hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Khuôn mặt Dung phi cũng đen lại, vô cùng khó coi.

“Tiểu thư...” Tri Vũ sợ tới mức không biết nói gì cho phải, sắc mặt trắng bệch, cả người run run.

Tiểu thư nói chuyện thật đúng là không kiêng kỵ gì cả, thật quá thẳng thắn mà!

“Người người cái gì, không phải sao? Tri Vũ, về sau nếu có chuyện đại loại như thế, em nhất định phải nói cho tôi biết, bằng không tôi cứ ngốc nghếch bị người bán cũng không biết.” Cô hoàn toàn chẳng thèm để ý đến vẻ mặt của hai nữ nhân kia, chỉ lo dặn dò Tri Vũ.

189. Chương 189: Đừng Tới Quấy Rầy Tôi.

Đúng là đang ở trong phúc mà không biết hưởng! Mấy nữ nhân không hẹn mà chung ý nghĩ, vừa tức vừa hận, nhưng lại không làm được gì. Chẳng lẽ các nàng lại nói mình cũng muốn bị Vương vô lễ? Đương nhiên là muốn, song không thể nói ra.

“Tiểu thư.” Tri Vũ không biết nên tức hay nên cười, nàng đành phải nén xuống, oán giận gọi một tiếng, liền im miệng. Nàng còn nói nữa sẽ bị tiểu thư chọc cho tức chết, chứ đừng nói tới hai vị phi tử kia.

“Người, người là có ý gì? Vương đối xử tốt với người như vậy, người còn chưa biết đủ.”

Tức chết nàng, tức chết nàng mà! Hoa phi cảm thấy mình sắp không nhịn nổi nữa, muốn phát điên rồi, nữ nhân kia làm cho nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sắc mặt Dung phi cũng rất khó coi, hết sức căm tức, chỉ là thân phận của nàng ta thật khó có thể nói gì, đành phải chịu đựng đồ kỳ cùng hãm mộ mãnh liệt.

Người ta không cần, các nàng muốn đoạt lấy, người ta không thêm, các nàng lại thêm muốn chết! Bọn họ tranh giành thì không có được, người vô tranh lại được dễ dàng. Kết quả như vậy thật khiến cho bọn họ rất khó chấp nhận.

“Tôi đâu biết anh ta, anh ta đối xử tốt với tôi thì sao? Tôi không nhận nổi, cũng không thích anh ta.” Lý Quả mới không sợ hai phi tử gì gì này đâu, ép buộc cái gì chứ? Các nàng thích, nhưng cô không thích.

“Người, người, người lại không thích Vương, người đừng quá đáng!” Hoa phi giận sôi gan, không thể tin thế nhưng có người không thích nam nhân của mình, không chịu nổi nữa, ‘rầm’ một tiếng đứng lên, căm tức nhìn Lý Quả.

Lý Quả không sợ nàng ta, ‘rầm’ một tiếng cũng đứng lên, xem ai sợ ai! Cô đã sớm biết, tìm tới cửa chắc chắn là có ý đồ, nơi có nữ nhân là có chiến tranh, cô không phạm người thì người cũng đừng tới phạm cô.

“Nếu như hôm nay hai người tới để khởi binh vấn tội thì mời đi cho. Các cô là nữ nhân của anh ta, tôi thì không, các cô khởi phải tới đây nữa.” Cô lạnh lùng nói, không bao giờ chịu yếu thế. Chịu quá nhiều thiệt thòi, phải xem là ai thì mới có thể đối tốt được.

Rốt cuộc Dung phi chẳng thể giữ nổi bình tĩnh, ‘rầm’ một tiếng đứng lên, căm tức nhìn cô: “Người đừng quá kiêu ngạo, Vương chỉ tạm thời coi trọng người mà thôi, người không được sung ái lâu đâu, đến lúc đó chớ trách chúng ta không báo trước.”

“Sung ái? Các cô cần, tôi không cần, các cô là phi tử của anh ta, tôi thì không.” Lý Quả thản nhiên lạnh lùng phản bác, không thích đám người này tới cửa quấy rầy mình, vô cùng chán ghét.

190. Chương 190: Bị Ngài Chọc Tức Chết Rồi.

“Người...” Dung phi nổi bão, chỉ thấy sắc mặt nàng ta đỏ bừng, nhưng chỉ dám căm tức nhìn cô, tức giận đến run rẩy.

Lý Quả không sợ, ngày đầu tiên tìm tới cửa, cũng chẳng biết có tâm tư gì, chắc chắn là không có ý tốt.

“Không thích xin mời trở về, tôi mệt rồi.” Trời sụp xuống còn có vị Vương trong truyền thuyết kia chống đỡ dù sao thì cô sẽ không bị ức hiếp, cùng lắm thì bị đuổi đi, vì thế cô không khách khí đuổi người.

Dung phi và Hoa phi dùng ánh mắt giết người trừng cô vài lần, sau đó căm phẫn rời đi. Sau khi bọn họ đi khỏi liền không có ai nói muốn gặp cô nữa.

“Tiểu thư, ngài không nên đắc tội Hoa phi và Dung phi.” Tri Vũ sắp hồng rồi, đợi hai người kia vừa đi, nàng liền vội vàng mở miệng nói, có chút ai oán nhìn cô.

Lý Quả mặc kệ, ung dung ngồi xuống uống trà, thỉnh thoảng còn dùng chút điểm tâm, thấy Tri Vũ gấp gáp, liền nở nụ cười.

“Tiểu thư, ngài cười cái gì? Nô tỳ sắp bị ngài chọc tức chết rồi.” Tri Vũ nghiêng rằng oán hận, lè! quý! đôn gấp đến độ dậm chân, vừa thấy Lý Quả vẫn còn có thể cười được, nàng liền phát hỏa, tức giận nói.

“Tôi không gấp, em gấp cái gì? Đừng sợ, cùng lắm thì bị đuổi ra khỏi đây thôi.” Dù sao bây giờ cô cũng không đi được, đã gặp quá nhiều chuyện kỳ quái, ngược lại cô càng bình tĩnh, không chút sợ hãi.

Tri Vũ trợn tròn mắt, hóa ra vị tiểu thư này thật không biết sợ, lần này nàng chẳng còn gì để nói, oán hận ngậm chặt miệng.

Nhìn dáng vẻ đó của Tri Vũ, Lý Quả chợt có chút cảm động, cô nhớ tới Hoàng Nhi, không biết Hoàng Nhi đang ở đâu? Không biết cô bé có sống tốt không? Lần sau nhất định phải nhớ dẫn cô ấy theo bên cạnh. Từ từ, Hoàng Nhi là rắn, vậy Tri Vũ cũng là....

“Tri Vũ, em là xà à?” Cô tò mò hỏi, chẳng chút sợ hãi, trong lòng thật bình tĩnh.

Tri Vũ bắt đầu gật gù, câu hỏi của tiểu thư đúng là cổ quái, không phải xà thì là gì.

“Chúng em đều là xà mà, tiểu thư, nơi này chính là xà quốc đó.”

“Vậy Tri Vũ, em có quen Hoàng Nhi không? Mặc Nhật Tỳ thì sao? Ngu Cơ nữa?” Cô không nghe ngóng được gì từ chỗ Tiểu Xuân đầu óc vừa chuyển, liền vội vã thăm dò từ chỗ Tri Vũ.

Tri Vũ vốn định lắc đầu, nhưng khi nghe được một cái tên trong đó, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt, tròn to mắt nhìn Lý Quả, sau đó vội vàng lắc đầu, liên tục lắc đầu.

191. Chương 191: Hóa Ra Tiểu Thư Và Vương Có Quen Biết.

“Không biết, không biết ạ.” Nàng lo sợ nói, cúi đầu không dám nhìn Lý Quả.

“Không biết thì không biết, sao em lại giống như thấy quỷ thế?” Lý Quả lẩm bẩm, nhưng cô cũng không thêm để ý, bởi vì cô không ôm hi vọng quá lớn, nói không chừng bọn họ đều không có ở đây.

Tri Vũ không dám hé răng, đứng yên lặng, hiện tại nàng đã lỡ mớ đoán được, hóa ra Vương có quen với tiểu thư, mà tiểu thư lại chẳng hề hay biết Vương chính là Mặc Nhật Tỳ trong miệng mình. Chỉ là Vương đang làm cái quái gì vậy? Sao không cho tiểu thư biết chứ?

Trong lúc yên tĩnh, trước mắt Lý Quả chợt sáng ngời, hưng trí bừng bừng nói: “Tri Vũ, chúng ta đi dạo thôi, hôm nay chúng ta phải xem hết tòa cung điện này, ngày mai lại đi dạo cung điện khác, em thấy thế nào?”

“Vâng, vâng, nghe tiểu thư hết.” Tri Vũ phục hồi tinh thần, không có ý kiến nói.

Tiểu thư là chủ tử, chủ tử nói cái gì thì là cái đó, chủ nhân bảo nàng đi tìm chết, nàng cũng không thể sống, huống chi chỉ là đi dạo.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Cô không thể chờ được nữa, sáng sớm bị hai vị phi gí gí kia ép buộc một hồi lâu mất bao nhiêu thời gian, hiện tại sắp giữa trưa, chắc cũng chẳng đi được bao lâu rồi.

Tri Vũ không nói hai lời vội đỡ Lý Quả ra khỏi phòng, hiện tại chắc sẽ không ai quấy rầy tiểu thư nữa. -l3-qu4~d0n-Sau khi hai vị phi tử kia hồi cung nhất định sẽ truyền bá là tiểu thư kiêu ngạo, đoán chừng sẽ có rất ít người dám đến gặp tiểu thư.

“Tri Vũ, cung Phượng Thê này là cung điện lớn nhất trong hậu cung à? Vậy vị Vương kia đang ở đâu?” Đi tới đi lui, cô đột nhiên hỏi. Bởi vì cô phát hiện tòa cung điện này thế nhưng còn có cổng lớn, một cái cung điện có một cổng lớn, thì là chỗ rất rất lớn rồi.

“Tiểu thư, cung Phượng Thê đúng là một trong những cung điện lớn nhất trong cung, còn một cái khác là cung điện của Vương. Chỉ là, Vương ở đó chủ yếu là xử lý chính sự, tiếp kiến đại thần và thượng triều, phần lớn là Vương không ở đâu cả.” Tri Vũ tận tụy nói, giải thích từng ly từng tý với cô.

Lý Quả vô cùng kinh ngạc, chẳng nhẽ vị Vương đó không có chỗ ở?

Chắc anh ta đang ở trong cung điện của phi tử nào đó, một ngày một nữ nhân, ở địa phương lớn như vậy, d-d-lf-qy-d9n thích ở nơi nào mà chẳng được, 365 ngày, mỗi ngày đổi một người, không khéo còn chẳng trùng nữa.

Tri Vũ nhìn ra được tâm tư của tiểu thư, nàng hé miệng cười, sau đó mới chậm rãi nói: “Tiểu thư, Vương đa số sẽ ở tại cung Phượng Thê ạ, nơi đây là cung điện của Vương và Vương Hậu mà. Nếu không, nhóm

phi tử đó sao có thể đổ kị tiểu thư ngài chứ!”

192. Chương 192: Tôi Không Cần Anh Ta Yêu.

Anh ta cũng ở đây? Lý Quả nhất thời kinh hãi, vậy mà cô lại không biết, còn tưởng rằng số mệnh hên nên chiếm cứ được chỗ tốt như thế này, hóa ra đây là nơi vợ chồng người ta ở.

“Tri Vũ, sao tôi có thể ở đây được? Chỉ sợ sẽ bất tiện thôi.” Cô nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy rất không ổn, nhờ chọc người đổ kị, hơn nữa hiện tại cô còn không chịu yếu thế, đặc tội người ta sẽ khó sống lắm đó.

Tri Vũ cười cười, vừa dìu cô đi vừa an ủi: “Tiểu thư, đây là ý của Vương, ngài cho tiểu thư ở đây thì tiểu thư cứ ở, ai dám phản kháng ý của Vương? Tiểu thư đừng lo lắng, Vương đối xử rất tốt với tiểu thư mà.”

Đúng, là rất tốt, được ăn ngon mặc đẹp, còn có kẻ hầu người hạ nữa. Cô cảm thấy tốt vô cùng, chỉ là ăn ở miễn phí nên vẫn cảm thấy có chút bất an, dù sao không làm mà hưởng, trong lòng sẽ khó mà thoải mái.

“Tri Vũ, nếu buổi tối anh ta đến thì em nhất định phải đánh thức tôi, bằng không tôi vừa l1q1dkhông biết anh ta có đến, mà còn chẳng thấy được mặt anh ta. Gì thì gì, tôi vẫn phải cảm ơn anh ta, còn có đôi lời muốn nói với anh ta nữa.” Lý Quả ngẫm nghĩ rồi dặn dò nàng.

Kỳ thật cô cũng rất muốn trông thấy vị Xà Vương vừa tuấn mỹ vô song lại trẻ tuổi giàu có trong truyền thuyết. Không biết có thể thu hút mình, khiến mình động tâm hay không, nếu cô động tâm thì phải làm sao bây giờ? Vậy chẳng phải sẽ tranh giành một người đàn ông với rất nhiều phụ nữ khác sao?

Không được, không được, cô tuyệt đối không cần, đánh chết cũng không muốn chia sẻ một người đàn ông với nhiều phụ nữ như vậy, sau đó mỗi ngày đều trông mong anh ta lật thẻ bài, chờ sủng hạnh. Cô sẽ không thể chịu đựng nổi!

Cô nhất định không yêu người đàn ông như thế! Lý Quả thầm quyết định trong lòng, cho dù Xà Vương tuấn mỹ đến mê đảo chúng sinh, người gặp người thích, xe gặp xe chở, hoa gặp hoa nở, heo mẹ thấy đều muốn nhào lên, cô cũng không cần yêu.

“Dạ, tiểu thư, nô tỳ đã biết.” Tri Vũ vội vàng cung kính đáp ứng Lý Quả, nhưng trong lòng lại nói: nếu như Vương không cho phép nàng đánh thức tiểu thư, vậy nàng sẽ nghe Vương! Ai có địa vị cao hơn, nàng liền nghe người đó, dù sao đặc tội tiểu thư cũng tốt hơn là đặc tội với Vương.

Lý Quả rất vừa lòng, cuối cùng cũng bỏ được tảng đá trong lòng. Tóm lại, cô vừa gặp vị Xà Vương tuấn mỹ kia, phải từ chối dứt khoát,lvqvdhơn nữa còn phải thuyết phục anh ta: người và xà là không có khả năng, cô tuyệt đối không làm nữ nhân của xà, thứ tình yêu đó là cái gì? Nhân xà luyện?! Cũng đâu phải tình yêu biến thái!

193. Chương 193: Bỏ Lỡ.

Sau khi đi dạo qua vài phòng, Lý Quả lại hoa lệ một mẻ, cuối cùng vẫn là Tri Vũ kêu người nâng kiệu tới rước cô về cung điện. Tiếp đó là mát xa một chút, xong mới dọn ngọc thiện lên cho cô.

“Nếu anh ta tới, em nhớ gọi tôi đó.” Trước khi ngủ trưa, Lý Quả vẫn không quên dặn dò, chỉ sợ bỏ lỡ. Nếu không phải quá mệt thì cô sẽ chẳng muốn ngủ đâu.

Tri Vũ vội vàng gạt đầu, để cho cô yên tâm. Lúc này, Lý Quả mới an tâm say ngủ.

Chỉ có điều, chưa được bao lâu, Mặc Nhật Tỳ xuất hiện, thấy cô đang say ngủ, liền phát tay cho Tri Vũ lui xuống,lamnguyetminhlqsau đó ngồi ở bên giường nhìn cô, lộ ra vẻ tươi cười. Nhất cử nhất động của cô hẳn đều biết rất rõ, bao gồm cả chọc tức hai vị sủng phi của mình.

“Nàng, có bằng lòng ở lại đây cả đời, cùng ở chung một chỗ với ta hay không?” Hấn nắm tay cô, nhẹ giọng hỏi, mặc kệ cô có nghe được không.

Lý Quả tất nhiên là không biết cũng không nghe thấy rồi, nếu như cô nghe rõ, chỉ sợ là nhảy dựng lên, càng tránh xa hơn.

“Mặc kệ nàng có nguyện ý không, nàng chỉ có thể ở lại đây mãi mãi, ở lại bên cạnh ta, có trốn cũng chẳng thoát.” Cuối cùng, hấn bá đạo nói, tuyên án vận mệnh của nàng. Bởi vì hấn mà vận mệnh của nàng từ nay về sau sẽ bất đồng, sẽ thay đổi.

Lý Quả không hề hay biết, tất cả nghiệt duyên của mình đều bắt đầu từ rấn, lại còn là một sự hiểu lầm hoa lệ. Nếu sớm biết thì lúc trước liệu cô có làm như thế không? Có lẽ chỉ có chính cô biết thôi!

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, lại vuốt ve mặt Lý Quả, một hồi lâu sau, hấn mới thở dài một tiếng, đứng dậy rời đi.

Tri Vũ thấy hấn đi rồi, vội chạy nhanh vào, nhìn tiểu thư còn say giấc nồng, thật không biết nên hâm mộ hay ghen tỵ.

Vương lại tới nữa, thế nhưng tiểu thư cũng không hề hay biết, vừa rồi hình như Vương đã nói gì đó với tiểu thư, tiểu thư thật sự quá hạnh phúc, thật sự quá may mắn mà.

Lý Quả không biết mình đã ngủ bao lâu, dù sao cũng rất say, hoàn toàn không có chút cảm giác gì với bên ngoài. Đợi cô từ từ tỉnh lại, liền nhớ ra một chuyện, vội vàng tra hỏi Tri Vũ đứng bên cạnh: “Anh ta có đến đây không? Có không?”

Tri Vũ chần chờ một chút, mới cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Tiểu thư, vừa rồi Vương có đến, song ngài chỉ nhìn lướt qua tiểu thư rồi đi ngay, nô tỳ chưa kịp đánh thức tiểu thư ạ.”

194. Chương 194: Chờ Đợi Sự Xuất Hiện Của Anh Ta.

Chết tiệt, bỏ lỡ, lại bỏ lỡ, sao cô ham ngủ vậy chứ, còn ngủ say như chết nữa? Người ta đến cũng không biết!

Cô ôm chăn, tức giận oán trách bản thân một hồi lâu, hoàn toàn bỏ qua sự áy náy liên tục hiện lên trong mắt Tri Vũ, còn tưởng rằng mình quá ham ngủ.

Tri Vũ biết mình không nên lừa gạt tiểu thư, chỉ có điều tiểu thư là chủ tử, nhưng Vương lại là đại chủ tử, ông nàng đương nhiên là nghiêng về phía Vương rồi. Lời của Vương xếp thứ nhất, của tiểu thư xếp thứ hai, lừa gạt tiểu thư còn tốt hơn dối lừa Vương. Nàng đúng là trung thành và tận tâm mà!

“Quên đi, Tri Vũ, lần sau em hãy nói anh ta đừng đi vội, tôi có việc cần gặp anh ta.” Cô vẫn nghĩ rằng khó gặp được người này là do thời gian luôn sai lệch.

Tri Vũ lập tức ngoan ngoãn gật đầu, nàng biết trừ khi Vương muốn gặp tiểu thư, bằng không tiểu thư sẽ rất khó nhìn thấy Vương. Tiểu thư thật đáng thương!

Lý Quả vô cùng hài lòng, lại lôi kéo Tri Vũ dạo khắp cung Phượng Thê, thế mới biết hóa ra mình có lợi ích rất lớn khi ở tại cung Phượng Thê. Ở đây còn có phòng bếp riêng, đầu bếp, rất nhiều cung nữ thị vệ, cùng với người hầu giặt quần áo và thợ may.

Đến tận lúc sẩm tối, đèn đuốc sáng rực, cô mới chịu để Tri Vũ dìu về phòng, vừa về đến, cao lương mỹ vị đủ sắc đủ hương đã bày sẵn trên bàn, cô bắt đầu ăn như hùm như hổ, đánh chén no nê.

“Tri Vũ, cuộc sống ở đây thật sự quá hạnh phúc!” Võ vớ bụng, ngâm mình trong ôn tuyền tràn ngập hương hoa, cô cảm khái vô hạn nói. Cuộc sống như vậy khiến cô vui đến quên cả trời đất.

“Tiểu thư cảm thấy hạnh phúc, về sau cũng vẫn như thế mà.” Tri Vũ tươi cười rạng rỡ nói, ước gì tiểu thư không bỏ được này nọ.

“Vậy không được, tôi chẳng có bất kỳ quan hệ gì với Vương của em, không thể vô công mà hưởng thụ được. Tôi còn muốn tìm anh ta nói chuyện đây.” Lý Quả lắc đầu, không dám trầm mê.

Khó trách trong thế giới kia của cô, có nhiều xã hội thượng lưu, có nhiều xa hoa trụy lạc đến vậy.

Tiểu thư thật ngoan cố! Nhưng mà không sao, sau này tiểu thư sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của Vương. Nếu đổi lại là nàng thì sẽ cảm động lấy thân báo đáp, còn có thể đi theo Vương suốt đời suốt kiếp. Đáng tiếc, không phải bất kỳ ai, mà chính là tiểu thư.

Đi lên khỏi làn nước, Lý Quả đợi Tri Vũ hầu hạ thay y phục xong liền im lặng nằm trên giường. Song, lúc này cô chưa buồn ngủ lắm, chỉ hơi mệt, cô vẫn quyết định không ngủ nữa, sẽ chờ vị Vương kia xuất hiện.

195. Chương 195: Trốn Đi.

Nửa đêm canh ba, một mảnh tĩnh lặng, ánh nến trong suốt, như ẩn như hiện.

“Đã trễ lắm rồi, tiểu thư mau ngủ đi.” Tri Vũ không biết vì sao đã trễ thế này mà Lý Quả còn chưa ngủ, bình thường tiểu thư đã sớm say giấc, chẳng biết đã cùng Chu công ngao du tận đâu, giờ lại mở to mắt, nàng không nhận được kỳ quái nói.

“Tôi không mệt, tôi chưa ngủ đâu, em cứ ngủ trước đi, đừng lo cho tôi.” Lý Quả nửa nằm trên giường, ôm gối đầu, nghe thấy Tri Vũ nói, nhìn nàng một chút, vội vàng đáp.

Tri Vũ không chịu, cung kính nói: “Tiểu thư chưa ngủ, sao nô tỳ có thể ngủ đây? Tiểu thư có tâm sự à? Hay là ban ngày ngủ nhiều quá nên không ngủ được nữa?”

“Có lẽ thế. Tri Vũ cứ đi ngủ đi, có việc tôi sẽ gọi em.” Cô xua tay, thúc giục Tri Vũ mau đi nghỉ ngơi, không muốn để nàng thức cùng mình.

“Vậy, không tốt lắm đâu.” Tri Vũ khó xử, do dự nói.

Lý Quả mỉm cười, ôn hòa nói: “Đi đi, có việc tôi nhất định sẽ gọi em, hơn nữa em vẫn ở bên ngoài mà, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Nghe xong những lời này, Tri Vũ chần chừ, cuối cùng vẫn là đồng ý, liền để nến cho Lý Quả, sau đó mới yên tâm rời đi.

Tri Vũ đi rồi, cô càng nhàm chán, nằm ở trên giường mấy lần đã sắp ngủ thiếp đi, nhưng lại lo sợ mình đang ngủ người kia sẽ bắt ngờ tiến vào, cho nên cô đành cắn răng kiên trì, mặc kệ mệt mỏi, vẫn mở to hai mắt nhìn.

Ở chỗ tối, Mặc Nhật Tỳ đã sớm tiến vào, khi hắn phát hiện cô gái nhỏ kia vẫn chưa ngủ mà chờ mình, có chút kinh ngạc, rồi bật cười. Đây dường như đã là phong cách của nàng, rất quật cường, rất nghiêm túc.

Hắn do dự không biết có nên gặp nàng không? Chỉ là hắn chưa đoán được lúc nàng phát hiện mình chính là Mặc Nhật Tỳ, liệu nàng có thể nổi giận, phớt lờ mình, âm ỹ muốn rời đi giống như lúc trước không?

Trong lúc hắn suy nghĩ miên man, ở trên giường, Lý Quả đột nhiên ngồi dậy, bước xuống giường, tìm đôi giày xỏ vào, thuận tay mặc áo khoác ngoài rồi nhẹ tay nhẹ chân đi về phía cửa, không biết cô muốn đi đâu.

Mặc Nhật Tỳ lén lút theo đuôi, tò mò động tĩnh của nàng, không hề để nàng cảm thấy mình đi theo sau.

Thật ra, Lý Quả vì đợi quá mệt mỏi, đợi cho cả qua cơn buồn ngủ, chợt muốn đi ra ngoài một lúc, vì thế mới lén lút đi ra, các cung nữ đều ngủ ở phòng nhỏ bên ngoài, hoàn toàn chẳng hay biết cô tự mình đi ra.

196. Chương 196: Quả Quả, Là Ta.

Đêm lạnh như nước, muôn vàn ánh sao, không khí trong lành dễ chịu, bên trong tòa cung điện to đùng, im ắng giống như không có ai, lại có đèn lồng chiếu rọi, không hề tối tăm.

Hít sâu một hơi, siết chặt áo khoác trên người, giày mềm đế bằng, đi đường lặng yên không một tiếng động, đi đến gần cửa sổ, cô bước đi nhẹ nhàng, xuyên qua dây hành lang trùng điệp, tiếp đó liền tới một khoảng sân rộng.

“Hoàng Nhi em ở đâu? Mặc Nhật Tỳ anh đang ở đâu?” Cô cúi đầu, nhẹ giọng nói. Một mình nơi đây, quá cô đơn, quá bất lực, tất cả kiên cường đều là tượng trưng, nhằm che giấu sự bất lực cùng phân vân mà thôi.

Lòng Mặc Nhật Tỳ chấn động, đi theo cô từ phía xa, đột nhiên cảm thấy hóa ra cô cũng rất yếu ớt, không phải kiểu giương nanh múa vuốt, không phải kiên cường dũng cảm như trong tưởng tượng của hắn, mà chỉ là sự ngụy trang, cô cũng biết sợ hãi.

Lý Quả vốn chỉ nghĩ mà thôi, thở dài một hơi, cô chuẩn bị đi dạo bên ngoài cung Phượng Thê, coi như là nhàm chán thì thám hiểm một chút, dù sao cô cũng đâu có nguy hiểm gì. Đang định nhắc chân bước về phía trước, lại phát hiện có một bóng đen đang đứng cách mình không xa.

“Ai đó?” Cô giật cả mình, kinh hãi vô cùng, sắc mặt, giọng nói đều biến đổi, thần kinh căng thẳng, đề phòng nhìn chằm chằm bóng đen kia.

Bóng đen kia biết cô đã phát hiện ra mình, đứng im lặng một lúc, rồi chủ động đi về phía cô, nhưng vẫn lẳng lặng không lên tiếng, bước chân vững vàng đi đến.

Lý Quả thật sự sợ hãi, cô không thấy rõ mặt đối phương, chỉ biết hình như là người đàn ông. Mà người này bất ngờ xuất hiện trong đêm tối, làm cho tim cô đập dồn dập, khẩn trương vô cùng, cô cũng không dám động đậy, chỉ có thể đứng im.

Chỉ chốc lát sau, bóng đen đó đã đến rất gần chỗ cô, bước tới chỗ sáng, dưới ánh đèn chiếu rọi, lộ ra bộ mặt thật của hắn. Hai mắt hắn sáng rực nhìn cô, khóe miệng mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa.

“Mặc Nhật Tỳ, Mặc Nhật Tỳ là anh sao?!” Cô thật sự không dám tin, há to miệng, sững sờ nhìn hắn.

Đúng vậy, đúng là Mặc Nhật Tỳ, anh ta vừa đứng ở trước mặt mình khiến cô nửa mừng nửa lo, còn có chút kích động.

Mặc Nhật Tỳ thấy dáng vẻ kích động của cô, không khỏi nở nụ cười, lại hơi có chút đau lòng. Hắn vẫn thích cô như thế, cảm giác bị ỷ lại thật tốt, hắn dịu dàng nhìn cô, cười: “Quả Quả, là ta.”

197. Chương 197: Hóa Ra Anh Cũng Ở Đây.

“Mặc Nhật Tỳ.” Lý Quả kêu to một tiếng, sau đó lệ rơi đầy mặt, chạy vội về phía hắn, nhào vào trong lòng hắn.

Mặc Nhật Tỳ mỉm cười, gặt gao ôm lấy cô, sớm biết vậy hắn đã xuất hiện mà không phải khiến cô suy đoán rồi.

Xem ra cô vẫn rất nhớ, rất ý lại hắn.

“Quả Quả, đã quá nửa đêm mà nàng còn chạy ra đây, không ngủ được à?” Hắn vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói dịu dàng.

Lý Quả đang rất cao hứng, thật vất vả mới gặp được người quen, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống. Ở nơi xa lạ này, từ giờ cô cũng đã bớt đi nỗi sợ hãi.

“Tôi bị mất ngủ, đang chờ đợi vị Vương thần bí kia xuất hiện, nhưng anh ta không đến, tôi lại không ngủ được, đành phải ra đây đi dạo một chút. Đúng rồi, Mặc Nhật Tỳ, sao anh lại ở đây? dddiieennddaannleequyydonnHoàng Nhi đâu? Quần gia Lâm đâu?” Bởi vì quá hưng phấn nên cô hoàn toàn không đợi hắn trả lời, liền líu ríu nói, trút ra toàn bộ nghi vấn của mình.

“Nàng đó, cẩn thận cảm lạnh, để ta đưa nàng về.” Hắn ôm lấy cô, tránh được vấn đề của cô, cùng nhau đi về phía phòng Lý Quả.

“Không sợ, khí hậu nơi này rất tốt.” Cô cười tủm tỉm nói, tạm thời quên hết mọi nghi vấn.

“Khí hậu dù tốt thì nơi này vẫn có chút lạnh, nàng phải nghe lời, chiếu cố tốt bản thân.” Hắn mỉm cười nhìn cô nói, càng ôm chặt hơn, chỉ sợ cô lập tức sinh bệnh.

Lý Quả bĩu môi, lại chợt nhớ ra một vấn đề, vội vàng hỏi: “Mặc Nhật Tỳ, sao anh lại ở trong này?”

Mặc Nhật Tỳ suy nghĩ một chút, cười nói: “Không chỉ có ta mà cả Hoàng Nhi và quần gia Lâm cũng ở trong này. Quả Quả, nếu như nàng muốn gặp bọn họ, leequ4d0nngày mai ta sẽ bảo bọn họ đến chỗ nàng được không?”

“Đương nhiên là được, tôi rất nhớ bọn họ mà! Ở trong đây không quen biết ai, anh có thể đưa bọn họ đến ư?” Cô vô cùng hưng phấn, vừa nghĩ đến sẽ gặp được người quen, liền quên luôn thân phận Mặc Nhật Tỳ.

“Ngày mai ta sẽ gọi bọn họ tới.” Mặc Nhật Tỳ tránh nặng tìm nhẹ nói.

Hắn ôm cô về tận phòng, vào bên trong, cởi áo choàng cho cô, rồi dịu dàng ngồi lên giường.

Lý Quả rất nghe lời, dưới sự giúp đỡ của hắn, lại nằm yên trên giường, mở to mắt nhìn hắn, l3qu4d0nsau đó nghi hoặc hỏi: “Mặc Nhật Tỳ, tôi đến đây vài ngày rồi, anh ở trong này sao không đến thăm tôi?”

198. Chương 198: Hắn Đi Rồi.

“Ta rất bận mà, kẻ bắt tài này rảnh rồi đều tới đây, nhưng nàng toàn ngủ mất rồi. Ngày mai Hoàng Nhi sẽ đến ở với nàng, nàng muốn thế nào Hoàng Nhi cũng đều giúp nàng.” Hắn dịu dàng dỗ cô.

“Thật vậy chẳng?” Lý Quả hơi buồn ngủ, gáp một cái, hai mắt đều híp lại. Sau khi thì thào hỏi vớt vát, *8l3*6qu4*d6n*cô liền mơ mơ màng màng, rồi nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Mặc Nhật Tỳ đắp chăn cho cô, vuốt ve đầu và mặt cô, không có lập tức rời đi, mà lẳng lặng ngồi, ngắm dáng vẻ say ngủ của Lý Quả. Vừa ngồi xuống chính là ngồi rất lâu, thẳng đến khi hứng đông.

“A, Vương.” Tri Vũ ngủ không quá an ổn, vừa hứng đông, nàng đột nhiên tỉnh dậy, nhớ tới tiểu thư liền vội vã chạy vào xem xét. Thật bất ngờ là Vương lại ở trong đây, nàng sợ tới mức bật thốt ra.

Mặc Nhật Tỳ chẳng thèm quay đầu, ánh mắt vẫn dừng trên gương mặt Lý Quả, sau đó mới lặng yên đứng lên, hạ giọng nói: “Bổn vương phải đi, người chăm sóc lequydonntiểu thư cho tốt, ngày mai Hoàng Nhi và quần gia Lâm sẽ đến chăm sóc nàng phụ với người.”

“Nô tỳ đã biết.” Tri Vũ cúi đầu, có chút bất an, cung kính nói.

“Đừng cho nàng biết, ta là Vương ở đây.” Trước khi đi, hắn như chợt nhớ tới cái gì, quay đầu dặn dò nàng.

Mặc dù Tri Vũ không rõ nguyên do, nhưng nàng hiểu lời nói của Vương chính là mệnh lệnh, cho nên nàng không dám chần chừ, lập tức đáp: “Vâng, nô tỳ đã biết.”

Cuối cùng, Mặc Nhật Tỳ nhìn thoáng qua Lý Quả còn đang ngủ say, rồi không chút do dự bước ra. Nhìn thấy nàng thật tốt, hẳn thích cảm giác này,đ6nlúc trước cònqu4có thể ở cùngl3nhau mỗi ngày, hiện tại không biết khi nào mới có cơ hội đây.

Sau khi cung tiễn hần, Tri Vũ chạy vội qua nhìn Lý Quả, lần này thật không dám rời đi, luôn canh giữ bên cạnh cô. Trong lòng thầm hâm mộ vị tiểu thư này thật là có phúc khí, còn chưa có vị phi tử nào được Vương yêu thương và che chở như vậy đâu.

Không biết qua bao lâu, Lý Quả từ từ tỉnh lại, trong đầu lập tức nghĩ tới chuyện tối hôm qua, sốt ruột kêu lên: “Mặc Nhật Tỳ.” Sau đó bò xuống giường tìm người.

“Tiểu thư, ngài tỉnh rồi?” Tri Vũ thấy thế, liền bước đến bên giường, nhìn cô, thân thiết hỏi.

199. Chương 199: Hoàng Nhi Đến Rồi.

“Em có gặp Mặc Nhật Tỳ không? Tối hôm qua anh ta ở trong này, hiện tại người đâu rồi?” Cô vội vàng hỏi, không thấy được hần khiến cô rất hoảng hốt và mất mát.

Tri Vũ lắc đầu, cung kính nói: “Tiểu thư, nô tỳ không thấy ai cả, nô tỳ vừa vào, tiểu thư liền tỉnh ạ.” Nàng bình tĩnh phủ nhận, tinleêrằng tiểu thưquýcũng sẽ không biếtdonn.

Quả nhiên, Lý Quả nghe xong, có chút kinh ngạc, tiếp đó liền im lặng. Cô nghĩ Tri Vũ nói thật, nhưng cô không biết Mặc Nhật Tỳ rời đi lúc nào? Cô còn có thể gặp anh không? Hoặc là anh ta sẽ đến thăm mình nữa?

“Tiểu thư, đừng suy nghĩ nhiều, đứng lên dùng điểm tâm thôi.” Tri Vũ xỏ giày cho cô, thân thiết nói.

“Ừ.” Cô cũng không nói gì thêm, chủ động xuống giường, rửa mặt thay y phục, sau đó được đỡ ra khỏi phòng, tiến vào đại sảnh.

Lúc này, dưới sự sắp xếp của Tri Vũ, điểm tâm mỹ vị, hoa quả, trà nước đang được bưng lên, bày đầy bàn khiến bụng cô cồn cào, vừa nhìn đã muốn ăn.

Tri Vũ đỡ cô ngồi xuống, lại vội vàng gấp điểm tâm, rót trà, hầu hạ vô cùng chu đáo.

Lý Quả cúi đầu, lặng lẽ ăn, không biết suy nghĩ cái gì, không giống như thườngl3qu4d6nnhà, vừa ngủ được mùi ngon về mặt đã biến hóa sinh động.

“Tiểu thư, nô tỳ hầu ngài ra bên ngoài dạo một chút nhé, khí trời hôm nay đẹp lắm.” Tri Vũ thấy cô rầu rĩ không vui, vội vàng nêu chủ ý, nàng không muốn buổi tối bị Vương phát hiện cả ngày hôm nay tiểu thư đều mất hứng.

“Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài.” Ai ngờ, Lý Quả lại lắc đầu, không muốn ra cửa, không có hứng thú.

Tri Vũ sửng sốt, không biết nên làm gì, im lặng hồi lâu, vẫn chưa biết phải làm sao.

“Tiểu thư, em đưa ngài đi.” Đột nhiên, một giọng nói trong sáng, quen thuộc truyền vào, theo sau là một bóng dáng màu vàng, xuất hiện ở trước mặt hai người.

Lý Quả ngẩn ra, nhìn về phía bóng dáng màu vàng, lập tức vô cùng kích động, đứng bật dậy, không dám tin nhìn người tới.

Hoàng Nhi! Là Hoàng Nhi, đúng là Hoàng Nhi rồi!#e^q#úy^d6#nTrong lòng cô mừng như điên, kích động không nói nên lời.

“Tiểu thư, Hoàng Nhi đến rồi!” Hoàng Nhi cũng lệ nóng quanh tròng, nghẹn ngào không thôi, tiến lên cung kính hành lễ với Lý Quả, kích động nhìn cô.

200. Chương 200: Gặp Lại Lần Nữa.

“Hoàng Nhi.” Lý Quả kinh ngạc nhìn một lúc, gọi khẽ một tiếng, cực kỳ vui mừng, kích động ôm chặt lấy Hoàng Nhi.

Hoàng Nhi sớm đã khóc đến long trời, lệ rơi đầy mặt, gắt gao ôm Lý Quả. Lúc trước nàng vẫn nghĩ sẽ không gặp lại tiểu thư nữa, nhưng mỗi ngày đều quỳ rất nhớ tiểu thư. Thế nhưng, đột nhiên nhận được lệnh của Vương, nàng thật khó tin nổi, đến khi nhìn thấy tiểu thư thật sự ở trong này, nàng mới phát hiện không phải là mộng.

“Tiểu thư, gần đây ngài thế nào? Vì sao không mang theo Hoàng Nhi đi cùng?” Hoàng Nhi lau nước mắt, vừa nói vừa khóc, lại quên mất tình hình trước khi Lý Quả rời đi.

Lý Quả cũng lệ ướt tràn mi, rất kích động nói: “Chị rất tốt, mọi người thì sao, chị rất nhớ mọi người, cứ nghĩ rằng sẽ không gặp lại mọi người nữa.”

Ở nơi xa lạ này còn gặp được bọn họ, thật tốt, thật tốt quá!

Hoàng Nhi lau sạch nước mắt, sau đó tươi cười rạng rỡ đỡ cô ngồi xuống, vui vẻ nói: “Hoàng Nhi cũng tưởng không gặp được tiểu thư, nhưng chủ nhân đột nhiên bảo Hoàng Nhi đến đây, sau đó Hoàng Nhi mới phát hiện chủ nhân cho Hoàng Nhi đến hầu hạ tiểu thư, Hoàng Nhi rất vui mừng ạ!”

Hóa ra là như vậy, đúng là Mặc Nhật Tỳ, tối hôm qua cô không hề nằm mơ, cô nhìn thấy chính là Mặc Nhật Tỳ.

“Vậy người đâu? Tối hôm qua chị gặp qua anh ta, sau đó anh ta liền đi rồi.” Lý Quả vội vàng hỏi, không biết còn có thể gặp nữa hay không.

“Chủ nhân ạ, sau này tiểu thư nhất định gặp được chủ nhân.” Hoàng Nhi chẳng dám nói nhiều, dù sao thì tiểu thư cũng sẽ biết, nhưng chủ nhân bảo Hoàng Nhi đến đây hầu hạ tiểu thư, Hoàng Nhi rất vui mừng ạ!”

“Thật vậy chăng?” Cô rất vui mừng, người quen càng nhiều càng tốt, ít nhất cô sẽ không cô đơn nữa.

Hoàng Nhi nghiêm túc gật đầu, tiểu thư vui vẻ, nàng liền vui vẻ.

“Tiểu thư, là thật đó.” Đột nhiên, một giọng già nua xen vào, cung kính nói, sau đó chấp tay đứng một bên.

Hả?! Lý Quả nghe tiếng nhìn sang, đập vào mắt là một bóng dáng quen thuộc, đang cung kính nhìn cô, mỉm cười.

Trời ạ, quản gia Lâm, đúng là quản gia Lâm!

“Quản gia Lâm, là ông!” Cô nửa mừng nửa lo, có chút kích động nói.

“Tiểu thư, là tôi, nô tài tham kiến tiểu thư.” Quản gia Lâm cung kính hành lễ với cô, mỉm cười nói.

Ông ta cũng rất vui mừng, biết được đến là hầu hạ tiểu thư, ông ta càng vui sướng.

201. Chương 201: Tiểu Thư Thật Khác Người.

Lý Quả rất vui mừng, đúng hơn là mừng rỡ như điên, chẳng những gặp được Mặc Nhật Tỳ mà còn có thể ở cùng Hoàng Nhi, giờ lại thêm cả quản gia Lâm, cô vui muốn hôn mê luôn.

“Về sau chúng ta lại có thể ở cùng nhau rồi.” Hai mắt cô tỏa sáng, cảm thấy cuộc sống ở đây chẳng còn cô đơn, ngược lại càng đẹp.

Hoàng Nhi và quản gia Lâm tươi cười đầy mặt, gật gật đầu.

Tiểu thư vui vẻ, bọn họ liền vui vẻ, ngay cả Vương cũng sẽ vui vẻ.

“Tiểu thư, ăn xong rồi, Hoàng Nhi dìu ngài đi dạo.” Hoàng Nhi tiếp nhận công việc của Tri Vũ, cẩn thận gấp điểm tâm đặt vào trong bát cô.

“Chị không ăn nữa, Hoàng Nhi và quản gia Lâm có đói bụng không, đói thì cùng nhau ăn đi.” Cô kéo tay Hoàng Nhi, mỉm cười nói với hai người.

Hoàng Nhi và quản gia Lâm vội vàng lắc đầu, nói đùa gì vậy, cho dù bọn họ có thân thiết l3.với tiểu thư thì cungqu.4 không thể chẳng phân biệt chủ tớ đ?0n thế được, ngồi ăn cơm cùng bàn đó!

“Tiểu thư, chúng ta ăn rồi ạ.” Hoàng Nhi cười hì hì nói, nàng cũng đâu có nói dối.

Cô tin tưởng Hoàng Nhi nên không hề khuyên bọn họ nữa, tự mình ăn thêm vài miếng, liền ăn không vô.

“Chúng ta mau đi chơi thôi, tôi no rồi.” Cô hấp tấp nói, vui đến nỗi không còn tâm trạng ăn uống nữa.

Mọi người cũng hiểu tâm tư của cô, đồng thời nở nụ cười, sau đó theo ý cô. Tri Vũ, Hoàng Nhi một trái một ,nphải đỡ cô, quản gia Lâm đi theo phía sau, đám người cùng l3.rời khỏi cung Phượng Thê, đi về phía các cung điện khác

“Nơi này thật sự quá lớn, Tử Cấm thành còn không bằng một phần ba nó nữa.” Đi hồi lâu vẫn chưa tới được cung điện bên cạnh, chính cô lại mệt mỏi trước, liền dừng lại thở hổn hển.

Hoàng Nhi và Tri Vũ che miệng cười trộm, bởi vì chỉ có mỗi tiểu thư là muốn đi bộ, các phi tử khác mỗi lần xuất môn đều ngồi kiệu, chứ không sẽ tự làm gãy chân mình mất.

“Tiểu thư, có muốn ngồi kiệu không ạ?” Quản gia Lâm chau mày hỏi.

“Không cần, ngồi kiệu thì còn ý nghĩa gì, tôi cảm thấy đi bộ tốt mà, mọi người thì sao?” Cô ngẫm nghĩ một chút, liền hỏi ý kiến bọn họ, sợ các nàng đi theo mình lâu như vậy sẽ quá mệt mỏi.

Hoàng Nhi và Tri Vũ lắc đầu, vẫn đầy mặt tươi cười nói: “Tiểu thư, nô tỳ không mệt, tiểu thư còn chưa mệt mỏi thì sao chúng ta có thể mệt được. Tiểu thư, ngài muốn dùng trà hay ăn chút gì đó không?”

“Không cần, chớ phiền toái, chúng ta đi một lúc nữa rồi trở về thôi.” Cô vội vàng từ chối, không muốn làm phiền các nàng.

202. Chương 202: Tuyệt Thế Mỹ Nữ.

Ăn nữa hả? Còn ăn tiếp cô sẽ biến thành heo nhỏ mất, mũm mĩm, mập mập, cô mới không cần đâu, hiện tại đang thịnh hành giảm cân, cô không muốn đi ngược xu thế. Vì thế, vội vã lắc đầu.

“Vậy tiểu thư đã đói bụng chưa?” Hoàng Nhi lo lắng nhất chính là dạ dày của cô, không xác định hỏi.

“Hoàng Nhi, chị đâu phải heo, sao có thể ăn nhiều như vậy, chờ lát nữa đói bụng, chị sẽ nói cho em.” Cô làm nũng lắc lắc tay Hoàng Nhi, đáng thương nói.

Lúc này, Hoàng Nhi mới tạm yên lòng, tiếp tục đi dạo vài tòa cung điện cùng cô.

“Là tiểu thư của cung Phượng Thê, ngài có muốn vào ngồi một lúc không ạ?” Vừa bước tới một tòa cung điện, chợt có hai cung nữ từ bên trong đi ra, thấy Lý Quả thì hơi giật mình, sau đó liền cung kính hành lễ nói.

Gì, các nàng nhận ra mình? Lý Quả giật mình, nghi hoặc nhìn các nàng, không biết nên trả lời thế nào.

Vẫn là Tri Vũ nhanh trí, lập tức cung kính nói: “Tiểu thư, đây là cung Tường Vân, chủ tử là Vũ phi nương nương. Tiểu thư, ngài muốn qua hỏi thăm không ạ?” Nói xong liền nhìn Lý Quả, chờ cô trả lời.

Lý Quả lắc đầu, lại là một vị phi tử nữa, cô vẫn không nên vào thì hơn, đỡ phải rước lấy phiền toái, cô nên quay về thôi.

“Không cần đâu, chúng ta trở về thôi, tôi đói rồi.” Trên thực tế, đúng là cô hơi đói, quay về là có thể dùng cơm.

Tri Vũ và Hoàng Nhi không nói hai lời, lập tức đỡ cô, chuẩn bị quay về cung Phượng Thê. Đúng lúc này, bên trong truyền ra tiếng bước chân hỗn loạn, tiếp đó là một nữ nhân vận cung trang hoa lệ xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Vũ phi vẫn an tiểu thư.” Mỹ nữ cổ trang bước nhanh tới trước mặt bọn họ, lại uyển chuyển hành lễ với Lý Quả, cung kính nói.

Các nàng giật cả mình, không ngờ tới Vũ phi lại hành lễ trước tiểu thư, các nàng đều ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm sao.

“Vũ phi nương nương không cần khách khí, là tôi nên tới hỏi thăm mới đúng, thật ngại quá.” Lý Quả lập tức khách sáo, vội vàng nói.

Dù sao người ta cũng là phi tử, tuy cô mang danh tiểu thư, nhưng địa vị vẫn không cao bằng người, sao nhận nổi lễ chứ?

Vũ phi mỉm cười, cũng không vì lời của cô mà giảm đi sự cung kính, vẫn rất khách khí nói: “Tiểu thư tới cung Tường Vân của ta, là phúc khí púycủa Vũ phi, Vũ phi gặp được tiểu thư, đó là do Vũ phi may mắn.”

203. Chương 203: Đây Chính Là Sự Khác Biệt.

“Khách sáo, khách sáo rồi. Có thể nhìn thấy nương nương cũng là phúc khí của tôi, hơn nữa tôi còn bắt cần đi tới cung của nương nương.” Lý Quả vội vàng đáp, tươi cười đầy mặt, hết sức khách sáo. Điều này khiến cô rất lạ lẫm, dù sao cũng chưa ừng trải, cảm thấy hiện tại mình thật giả tạo.

Vũ phi vội cười nói: “Là Vũ phi thật sự có duyên với tiểu thư, tiểu thư đói rồi ă? Chi bằng vào cung của ta ngồi, tiểu thư cũng có thể nghỉ ngơi một chút.” Nàng vô cùng chân thành, thái độ rất tốt, cực kỳ chờ mong Lý Quả có thể ở lại trong cung của nàng, nói không chừng đêm nay Vương biết sẽ qua đây xem nàng.

Cái này à! Cô có chút do dự, hết nhìn Tri Vũ lại nhìn Hoàng Nhi, không biết phải làm gì, hơn nữa còn chưa biết Vũ phi này là người như thế nào mà.

“Tiểu thư, vào đây đi.” Vũ phi thiếu chút nữa thì bất chấp thân phận cầu xin, chỉ mong Lý Quả có thể vào ngồi một chút cũng tốt.

Ai chẳng biết nữ nhân trước mắt đang ở tại cung Phượng Thê, hơn nữa còn nhận được sự sủng ái của Vương. Vương đối xử rất tốt với nàng ta, từ trước đến nay, chưa từng có nữ nhân nào có vinh dự đó.

“Vậy được rồi, làm phiền nương nương.” Cô không nỡ, đành phải đáp ứng, dù sao ngồi một chút chắc chẳng bị gì đâu.

Vũ phi vừa nghe liền vô cùng cao hứng, vẻ mặt hết sức cung kính, đích thân dìu Lý Quả, cùng nhau hướng thẳng tới cung Tường Vân.

Lý Quả bị nàng ta làm cho toàn thân lúng túng, nếu là Hoàng Nhi hay Tri Vũ còn đỡ, giờ đổi thành người khác thật không thoải mái, thật xa lạ.

Vừa vào cung Tường Vân, nước trà rất nhanh được bưng lên, lại còn là Vũ phi tự mình đưa đến tận tay cô.

“Tiểu thư, ngài uống trà đi.” Nàng thân thiết nói, sau đó nhìn Lý Quả, rất là chờ mong.

“Vâng, cảm ơn.” Lý Quả vội vàng nói lời cảm tạ, nhận lấy uống một ngụm, rồi mỉm cười với nàng.

Vũ phi rất hưng phấn, vô cùng cao hứng, lại vội vàng ra lệnh cho cung nữ trong cung của mình: “Mau bưng đồ ăn lên, tiểu thư đói bụng rồi, không được phép chậm trễ.”

Đám cung nữ nghe xong, lập tức bước nhanh xuống sắp xếp, tựa như lâm vào trận địch. Thế trận này khoa trương ngang bằng Vương hạ cố, có thể thấy Vũ phi rất coi trọng Lý Quả, cực kỳ muốn kết giao tốt với cô.

Chỉ chốc lát sau, các cung nữ bưng từng món ăn đi vào, sau khi đặt đĩa trong tay lên bàn, lại nhanh chóng lui xuống, mà trên bàn kia rất nhanh đã bày đầy các mỹ thực muôn màu muôn vị.

204. Chương 204: Nịnh Nọt.

“Tiểu thư, ngài nếm thử xem có hợp khẩu vị không ạ.” Sau khi Vũ phi và cô cùng nhau ngồi xuống, vội vàng bày đồ ăn ra, nhìn Lý Quả hỏi.

Lý Quả mỉm cười với nàng, thử một chút mới phát hiện đồ ăn nơi này không ngon bằng trong quý cung của mình, hơn nữa cũng chẳng phong phú lắm, dễ nhận ra được là không phải do cùng một trù sư làm.

“Ăn ngon lắm.” Cô lễ phép nói, “Vũ phi nương nương ngài cũng ăn một chút đi.”

Cô cũng gấp chút đồ ăn vào bát nàng ta, gọi là có qua có lại.

“Cảm ơn tiểu thư, ăn ngon thì tốt rồi, ta còn sợ ngài không quen đó.” Vũ phi hết sức cao hứng, vội vàng ăn sạch mấy món mà Lý Quả gấp cho mình.

“Thói quen, thói quen thôi, không có gì là không quen cả. Đồ ăn ở đây rất ngon, cảm ơn ngài đã chiêu đãi.” Lý Quả khách khí nói, ăn vội vội vàng vàng, sau đó định rời đi.

Vũ phi vô cùng vui vẻ, ăn thêm một ít, liền dừng đĩa, nhìn Lý Quả ngẫm nghĩ một lúc, cực kỳ nhiệt tình nói: “Tiểu thư, hình như ngài chưa đi dạo hết hoàng cung này, hay là ta đưa ngài đi nhé?”

“Không cần, không cần, ngài đừng bận tâm, tôi đi một mình được mà, còn có Hoàng Nhi và Tri Vũ theo giúp tôi nữa.” Lý Quả vừa ăn vừa liên tục xua tay, khéo léo từ chối ý tốt của nàng.

Cô mới không cần nàng ta đi dạo cùng đâu, rất bất tiện đó.

Vũ phi hơi thất vọng, vốn nghĩ rằng đó là cơ hội tốt để tiếp cận người ta, không ngờ lại khó khăn như vậy.

“Nếu tiểu thư ở trong cung buồn chán quá, có thể đợi Vương rảnh rỗi, biết đâu sẽ cùng tiểu thư ra ngoài dạo chơi.”

Ra ngoài cung chơi? Lý Quả nhận nhạo trong lòng, trước mắt lập tức sáng ngời, đúng là có chút hy vọng được ra ngoài cung chơi. Chỉ là còn chưa dạo hết trong cung mà, đợi khi nào dạo đủ sẽ nói sau. Đến lúc đó nếu không ra được liền lên chuồn ra thôi.

“Cảm ơn ý tốt của Vũ phi nương nương.” Cô cười cười, cúi đầu tiếp tục dùng bữa, không nói thêm gì nữa.

Vũ phi không dò được tâm tư Lý Quả, đành phải ngậm miệng.

Không bao lâu sau, cô liền ăn xong, nghỉ ngơi một lúc, từ chối lời mời năm lần bảy lượt của Vũ phi, vội vàng dẫn Tri Vũ, Hoàng Nhi và quần gia Lâm rời khỏi cung Tường Vân, tiếp tục đi dạo những nơi khác.

“Vị Vũ phi này quá nhiệt tình, thật có chút chịu không nổi.” Từ cung Tường Vân đi ra, cô liền thở phào nhẹ nhõm, nói với Hoàng Nhi và Tri Vũ.

“Hiện tại tiểu thư là người may mắn nhất trong cung, trong cung ai mà không biết tiểu thư được Vương sủng ái nhất, 1/3 nên Vũ phi nương nương đương nhiên muốn nịnh bợ đấy, tiểu thư rồi.” Tri Vũ hiểu rõ mọi chuyện trong cung nhất, nàng che miệng cười khê, nói.

205. Chương 205: Nam Nhân Biến Thái.

Lý Quả giật nảy mình, vậy là tất cả mọi người đều biết rồi, chẳng phải cô sẽ rất nổi danh sao? Không phải sẽ khiến cho rất nhiều cô gái đổ kị và hâm mộ? Nghĩ đến đây, cô vừa kiêu ngạo lại có ạch chút kinh hãi, tâm tình rất đ.ô,ôn,nphức tạp.

“Tiểu thư, ngài đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện đã có chủ nhân lo.” Quần gia Lâm liếc mắt một cái liền biết sự lo lắng của Lý Quả, lập tức cung kính nói.

Nhiệm vụ Vương giao cho ông ta ngoại trừ bảo vệ tiểu thư, còn là khuyên tiểu thư đừng suy nghĩ nhiều.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư, có chủ nhân nữa mà.” Hoàng Nhi cũng dùng sức gật đầu phụ họa, xem ra nàng luôn nghĩ chủ nhân là vạn năng.

Tri Vũ cũng vội vàng gật đầu, nói: “Tiểu thư, Vương đối xử rất tốt với ngài, vừa rồi ngài dùng bữa ở cung Tường Vân chắc chắn là thấy không ngon bằng trong cung chúng ta. Trừ sư trong cung chúng ta chỉ chuyên nấu cho Vương, từ khi tiểu thư đến đây, liền đặc biệt hầu hạ ẩm thực cho tiểu thư.”

Hóa ra là thế! Cô bưng tỉnh đại ngộ, xem ra vị này đối đãi với cô thật sự quá tốt, đáng tiếc vẫn chưa gặp được, lần sau nhất định phải gặp bằng được người ta. Đến đây vài ngày vẫn chưa có chạm mặt, trong lòng cô tò mò đến cực điểm.

Đi dạo qua vài cung điện, mỗi cung điện đều na ná giống nhau, chỉ khác về cách trang trí, chỉ cần nhìn cung điện lớn hay nhỏ, cộng thêm trình độ xa hoa là biết ngay địa vị cùng thân phận của chủ nhân. Lần này khiến cô mệt lử, cuối cùng vẫn bị nhét ngồi lên kiệu, rước về.

Hoàng Nhi đâm lưng, Tri Vũ xoa bóp chân cho cô, hai người vừa nghe cô nói như vậy, nhin không được cười khê.

“Tiểu thư, bên ngoài có biết bao nhiêu nữ tử đánh nhau vỡ đầu chỉ vì muốn tiến cung, mà tiểu thư lại ngại trong cung chơi không vui, nói ra không biết sẽ chọc giận bao nhiêu cô nương đấy.” Tri Vũ tươi cười rạng rỡ nói.

Hoàn cảnh của tiểu thư đúng là làm cho người ta hâm mộ chết đi được, không ai có được vận may như tiểu thư đâu.

“Vậy cứ để cho bọn họ vào hết đi, dù sao Vương của mấy người đâu thiếu phòng ở, đ?4?nương thực, chỉ thiếu mỗi nữ nhân thôi, một đêm vài người đều được mà.” Cô tức giận nói, vừa nghĩ đến một đêm vài lần, cô liền hơi ghê tởm, cảm thấy một nam nhiều nữ như vậy thật không dễ chịu.

Tri Vũ và Hoàng Nhi không khỏi liếc nhau, nếu Vương biết tiểu thư nói như vậy, chẳng biết sẽ giận đến mức nào. Vương rất coi trọng tiểu thư, đối đãi tiểu thư rất tốt mà tiểu thư giống như không có ý tứ gì.

“Mỗi lần vị Vương biến thái của mấy người đến, tôi đều không nhìn thấy mặt, các người nếu thấy anh ta đến đây thì nhớ rõ nhất định phải bảo tôi, không được để tôi bỏ lỡ nữa đó.” Cô mệt đến mức mơ màng, vừa ngáp vừa nói.

206. Chương 206: Chân Ngoài Dài Hơn Chân Trong.

Vương biến thái? Mọi người suýt chút nữa té xỉu, sắc mặt đồng thời đại biến, lời nói của tiểu thư quá dọa người, nghe xong trái tim nhỏ bé của bọn họ liền run lên, toàn thân run rẩy kịch liệt, muốn ngừng mà không được.

“Tiểu thư, thật ra Vương tốt lắm.” Tri Vũ vội vàng khen ngợi chủ tử nhà mình, một nam nhân anh tuấn, uy vũ như vậy lại bị nói thành biến thái, nàng thật không chấp nhận nổi.

Hoàng Nhi cuống quýt gật đầu, chủ nhân đúng là rất tốt, đặc biệt là với tiểu thư.

“Vương là nam nhân có điều kiện tốt nhất trên thế gian, tuấn mỹ nhất, uy vũ nhất, giàu có nhất. Tiểu thư, Vương có chỗ nào không tốt ă?” Ngài còn nói Vương biến thái sao? Tri Vũ chỉ dám nói thầm điều này ở trong lòng nàng hơi có chút bất bình thay Vương.

“Tiểu thư, Tri Vũ nói đúng đó.” Hoàng Nhi không biết nói chuyện lắm, nghe Tri Vũ nói, nàng liền cảm thấy cực kỳ đúng, vừa gật đầu, vừa phụ họa.

“Hoàng Nhi, em chân ngoài dài hơn chân trong rồi, chủ tử nhà em là Mặc Nhật Tỳ, sao em lại nói đỡ cho vị Vương kia? Em đây là đang vô ơn sao?” Lần này, đến phiên Lý Quả nhảy cẫng lên, tuyệt đối không ngờ Hoàng Nhi thành thật đơn thuần lại nói đỡ cho vị Vương chưa từng gặp mặt đó, cô thật sự rất kinh ngạc.

Về mặt Hoàng Nhi vô tội, đáng yêu, nàng hơi nhú mào, đáng thương nói: “Chủ nhân là chủ nhân, chủ nhân để cho Hoàng Nhi đến đây hầu hạ tiểu thư, nghĩa là chủ nhân nhất định cũng biết Vương là người tốt, cho nên mới yên tâm về tiểu thư. 1.ê.1êTiểu thư đừng nói Vương không tốt mà, nói Vương không tốt là nói chủ nhân không tốt đó, chủ nhân rất quan tâm tiểu thư mà.”

Đây là cái logic gì vậy? Mặc Nhật Tỳ và vị Vương kia thì có quan hệ gì, sao lại có người hầu trung thành và tận tâm đến thế? Không đúng, không đúng, Mặc Nhật Tỳ rất có khả năng là thủ hạ của vị Vương kia, như vậy Hoàng Nhi mới nói đỡ cho vị Vương thần bí đó.

Nhất định là như vậy, chắc chắn là như thế, cô cảm thấy rất có lý, vì thế liền bình tĩnh trở lại trước thái độ của Hoàng Nhi, cũng không hề hoài nghi Mặc Nhật Tỳ nữa.

“Tiểu thư, ngài nói xem Vương có điểm nào không tốt?” Tri Vũ quá trung thành và tận tâm, nàng nghĩ mãi mà không biết vì sao tiểu thư luôn có ác cảm với Vương, luôn đối nghịch với chủ tử của mình.

Chỗ nào không tốt ư? Hình như không có, ngược lại còn quá tốt, đối đãi với cô rất chu đáo, ăn uống ngủ nghỉ, mọi thứ rất chu toàn, hình như là chính mình tự bóp méo úy hình tượng của anh ta. Một hồi lâu, cô vẫn chưa thoát lên câu, trong lòng rối rắm.

207. Chương 207: Tiểu Hắc Xà Đang Ở Đâu?

“Tôi, tôi cũng không biết.” Cô không dám nhìn mọi người, có hơi chột dạ, yếu ớt nói.

Tri Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng biết tiểu thư nghe những tin đồn ở đâu ra, cũng không biết là nghĩ như thế nào, chẳng lẽ tiểu thư không hề động tâm hay cảm động q,úy,u,ytrước những việc Vương đã làm saođ,ôn,n?

“Vậy vì sao tiểu thư lại nói Vương không tốt?” Tri Vũ khí thế bức người, nàng không tin tiểu thư là người không phân rõ phải trái. Ở cùng tiểu thư vài ngày, nàng biết tiểu thư rất tốt, vừa thiện lương, không kiêu căng, lại dễ nói chuyện, tuyệt không gây khó dễ, không tức giận các nàng như những chủ tử khác.

“Tôi, tôi nghe nói thôi, tôi vẫn chưa gặp qua anh ta, dù sao chỉ là ý kiến cá nhân, ảnh hưởng đến bản thân thôi.” Lý Quả bị Tri Vũ nói cho phát ngượng, cảm thấy mình đúng là cố tình gây sự. Người ta còn chưa gây thù gì mà cô cứ phê bình như vậy, quả thật là không đúng.

Tri Vũ nở nụ cười, tiểu thư thật đúng là quá đáng yêu, nói mấy câu liền nhận sai ngay, làm cho nàng không biết nên nói gì nữa, lại càng không thể chê trách.

“Tri Vũ, anh ta là người thế nào? Tôi cảm thấy anh ta rất hoa tâm, tôi không thích người hoa tâm, cũng không thích giành một người nam với đồng phụ nữ. Tôi cảm giác đ,a,nkhông nắm bắt được, hơn nữa lại rất khó chịu, tôi không muốn chia sẻ người đàn ông của mình với một đồng phụ nữ.” Lần này, rốt cuộc cô cũng chịu nói ra tâm tư của bản thân, đó là lý do cô có ác cảm với vị Vương kia.

“Tiểu thư, chủ nhân có nhiều nữ nhân, nhưng đó đâu phải lỗi của chủ nhân, song Hoàng Nhi biết, về sau chủ nhân sẽ đối tốt với tiểu thư.” Lúc này, Hoàng Nhi ngây ngô chen lời, một mực nói đỡ cho Mặc Nhật Tỳ.

Mà Lý Quả lại nghĩ nàng đang nói Mặc Nhật Tỳ, nói Ngu Cơ, nhắc tới Ngu Cơ, cô đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng nắm chặt tay Hoàng Nhi, lo lắng hỏi: “Hoàng Nhi, tiểu hắc xà đâu? Chị đi quá vội vàng, quên mang nó đi cùng, em có thấy nó không?”

Tiểu hắc xà?! Hoàng Nhi vừa nghe, sắc mặt có chút thay đổi, nàng không biết nên trả lời vấn đề của tiểu thư thế nào, nhịn không được chột dạ đưa mắt nhìn về phía quần gia Lâm, giống như đang cầu cứu ông ta.

Quần gia Lâm vẫn im lặng, lúc này nghe nói như thế, lại thu được tín hiệu cầu cứu của Hoàng Nhi, nghĩ nghĩ, liền cung kính nói: “Tiểu thư, tiểu hắc xà ở chỗ chủ nhân, chủ nhân chăm sóc nó tốt lắm, xin tiểu thư yên tâm.”

208. Chương 208: Si Mê.

“Nó rất khỏe? Thật vậy chăng?” Lý Quả không dám tin, cô cứ nghĩ tiểu hắc xà mất tích, không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, liền tại nghe quần gia Lâm nói như vậy, cô liền kích động, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

Hoàng Nhi cười tủm tỉm gật gật đầu, giòn giã nói: “Tiểu thư, chúng em sẽ không lừa gạt ngài, tiểu hắc xà tốt lắm, đang sống cùng chủ nhân ạ.” Nếu không phải quần gia Lâm nói, nàng thật không biết nên trả lời tiểu thư thế nào.

“Thật tốt quá, khi nào xin Mặc Nhật Tỳ đưa nó qua đây, đã lâu không thấy, chị nhớ nó lắm.” Có thể nói tiểu hắc xà chính là thú cưng của cô, cũng là bạn bè, vẫn đi theo bên cạnh cô không rời, rất tận tâm.

Quần gia Lâm và Hoàng Nhi đưa mắt nhìn nhau, sau đó vẫn là quần gia Lâm nhanh trí nói: “Tiểu thư, có cơ hội tôi sẽ báo lại chủ nhân.”

di, iễn, nLà có cơ hội đó, dù sao thì ông ta cũng không biết lúc nào có thể gặp được chủ nhân, ã, ncho dù gặp ông cũng sẽ không nói.

“Được, ông nói cho anh ta, tôi chỉ muốn tiểu hắc xà thôi.” Lý Quả vui vẻ cười nói, rốt cuộc cũng buông xuống tảng đá trong lòng, không còn gì vướng bận.

Quần gia Lâm vội vã gật đầu đáp ứng, sau đó lập tức ngậm miệng, nói nhiều sai nhiều, ông ta ít đi một lời, sẽ không thành mục tiêu của tiểu thư nữa.

Quả nhiên, Lý Quả nhanh chóng bị dời đi lực chú ý, cơn nước xong xuôi, dưới sự phục vụ của Hoàng Nhi và Tri Vũ, cô tắm rửa sạch sẽ rồi khoan khoái nằm trên giường để các nàng mát xa.

Bởi vì quá thư thái, bởi vì quá mệt mỏi, cô rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Tri Vũ và Hoàng Nhi cùng nhau ngừng tay, cẩn thận đắp chăn cho cô, sau đó thu dọn lại phòng, Hoàng Nhi ở lại chăm sóc Lý Quả, còn Tri Vũ thì đi nghỉ ngơi.

Hoàng Nhi mới đứng chưa bao lâu, Mặc Nhật Tỳ liền lặng lẽ xuất hiện, rồi phát tay với Hoàng Nhi. Hoàng Nhi lập tức biết điều lui ra ngoài, chỉ còn lại hắc cùng Lý Quả.

Mặc Nhật Tỳ nhẹ nhàng đi đến trước giường cô, nhìn dáng vẻ đang say ngủ đó, trong lòng sớm đã biết hôm nay cô làm những gì, nhưng hắc không hề có chút phản cảm, một chút hờn giận cũng không. Mỗi ngày đều biết cô đang làm những gì, giống như là một thói quen vĩnh cửu trong sinh mệnh hắc.

“Quả Quả, nàng sẽ ở bên ta mãi mãi chứ?” Thật lâu sau, hắc mới nhẹ giọng nói, ghé sát vào sườn mặt cô, ngửi mùi hương trên người cô, có chút si mê.

209. Chương 209: Có Chút Cổ Quái.

Hắn biết cô sẽ không biết, cho nên mới dám lớn mật thổ lộ tâm tình. Ờn, ờn! Đây là lần đầu tiên trong đời hắn có chút khấn trương, lo lắng, sợ hãi, cũng là lý do hắn không dám hiện thân để gặp cô. Hắn sợ sau khi cô biết hắn là Vương nơi này, lại đưa ra yêu cầu phải rời khỏi đây, hắn không dám cự, cũng không thể thua, càng không thể để cô rời đi.

“Về sau, nơi này chính là nhà của nàng, ngoại trừ nơi đây, sẽ không cho nàng đi đâu cả.” Hắn thì thào nói, khẽ tựa đầu bên gối cô, nhắm mắt lại, giống như trước đây, nằm ở bên cổ cô, im lặng nghỉ ngơi.

Lý Quả không biết, cô ngủ rất say, nếu như lúc này cô nghe được, chỉ sợ sẽ nhảy dựng lên, chỉ sợ sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Mặc Nhật Tỳ cứ im lặng ngủ bên cạnh cô, vẫn hấp thu âm áp từ người cô, vô cùng bình tĩnh hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có này. Nếu cô ấy cũng có cảm giác với mình thì quá tốt, như vậy sẽ càng hạnh phúc càng hoàn mỹ.

Quản gia Lâm và Hoàng Nhi yên lặng canh giữ ở bên ngoài, bọn họ biết chủ nhân đang ở bên trong, từ lúc chủ nhân đến, bọn họ liền xuất hiện rồi. Chỉ có bọn họ mới là người chứng kiến đoạn tình cảm mà chủ nhân và tiểu thư đã trải qua, càng là người đáng tin tưởng nhất.

Không biết qua bao lâu, Mặc Nhật Tỳ đột nhiên mở mắt, chậm rãi ngẩng đầu lên khỏi cổ Lý Quả, yên lặng nhìn gương mặt ngủ say của cô, không biết suy nghĩ cái gì. Sau đó ánh mắt hắn thay đổi, không còn dịu dàng, tràn đầy tình yêu như trước nữa, mà là có chút sắc bén, vẻ mặt hơi cứng ngắc.

Hắn nhìn chằm chằm Lý Quả hồi lâu, dường như muốn trừng cho mặt cô nở hoa, đáng vẻ đó, thần thái đó, hoàn toàn như hai người khác nhau. Một hồi lâu sau, hắn đứng bật dậy, bỏ đi không chút lưu luyến.

Chết tiệt, sao hắn lại bị ‘hắn ta’ khống chế, tuy hắn không hề chán ghét cô, nhưng vẫn chưa đạt đến mức độ đó. Khi hắn vừa tỉnh lại, không khỏi có chút thất bại, có chút tức giận.

“Chủ nhân.” Quản gia Lâm và Hoàng Nhi thấy hắn xuất hiện, lập tức cung kính hành lễ, nhỏ giọng nói.

Mặc Nhật Tỳ dừng ở trước mặt bọn họ, lạnh lùng liếc một cái, sau đó lạnh nhạt nói: “Hầu hạ nàng cho tốt.” Nói xong liền bỏ đi, cũng không quay đầu lại.

Hắn vừa đi, vẻ mặt Hoàng Nhi liền kỳ quái, sao nàng có cảm giác chủ tử này hơi khác lạ, thoát nhìn có cảm giác lạnh lẽo. Tiểu thư đang ngủ, không thể đắc tội với chủ nhân, vậy chủ nhân là làm sao vậy? Nàng nghĩ mãi mà không ra.

210. Chương 210: Có Hai Hắn?

Chết tiệt, chết tiệt!

Sau khi rời khỏi cung điện của Lý Quả, Mặc Nhật Tỳ liền phát giận ở trong cung điện của mình, đấm mạnh xuống mặt bàn ngọc thượng hạng, vẻ mặt mù mờ, đôi mắt ửng rít lạnh.

“Chết tiệt, người muốn cùng ta cộng thể tới khi nào?” Hồi lâu sau, rốt cuộc hắn không nhịn được rít gào, quát to với bản thân, hai tay nắm chặt.

Ngay sau đó, sắc mặt hắn lại nhanh chóng thay đổi, trở nên bình thản đến lạ thường, hai tay buông thõng, đáng vẻ hào hoa phong nhã, cực kỳ tự nhiên. Tiếp đó, hắn lại cười khê, nói: “Chúng ta vốn là một thể, là cùng một người, người từng nói qua, người chính là ta, ta chính là người.”

Sau đó, ờn, ờn... chuyện thần kỳ lại xảy ra, chỉ thấy Mặc Nhật Tỳ chuyển từ hào hoa phong nhã sang dữ tợn, vẻ tức giận lại xuất hiện trên mặt hắn, hai tay lại nắm chặt, tiếng nói lạnh như băng lại phun ra từ miệng hắn.

“Ta muốn người chết, người mau rời khỏi cơ thể ta, ta không cần là một người với người, ta không phải người, người cũng không phải ta.”

Song, hắn lại nở nụ cười, trở nên ôn nhu bình thản, cười tủm tỉm nói: “Người biết, đó là không thể mà.”

Chết tiết, chết tiết, hắn lại trở nên cuồng bạo, nhưng lần này ‘hắn’ nhã nhặn mà ôn hòa không xuất hiện nữa, tùy ý hắn phát tiết cơn giận của mình, tự mình giận mình.

“Người đừng mừng vội, người đối tốt với nàng, ta sẽ không; người yêu nàng, ta thì không. Người cứ nâng niu nàng như vậy, ta sẽ không bao giờ. Nàng là bảo bối của người, không phải của ta. Ha ha, người chờ đó.” Hắn đột nhiên nở nụ cười lạnh lẽo, vẻ mặt vô tình nói.

Những lời này, cũng không khiến một ‘hắn’ ôn nhu khác xuất hiện, giống như cảm nhận được hắn ta sẽ không làm những chuyện như vậy, mà hắn cũng có năng lực và sức mạnh để bảo vệ nàng.

“Quản gia Lâm, chủ nhân làm sao vậy?” Nhị không được nghi hoặc trong lòng, Hoàng Nhi thật thà nhỏ giọng hỏi quản gia đang trầm tư bên cạnh. Nàng đi theo chủ nhân chưa lâu, nên không hiểu rõ tính cách của chủ nhân.

Quản gia Lâm liếc Hoàng Nhi một cái, lại nhìn lướt qua gian phòng, thở dài một hơi, lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Hoàng Nhi, chúng ta đừng quản quá nhiều chuyện của chủ nhân, chỉ cần chuyên tâm hầu hạ tốt cho tiểu thư là được rồi, hầu hạ tốt tiểu thư thì chủ nhân nhất định sẽ vừa lòng.”

Hoàng Nhi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cảm thấy lời của quản gia Lâm rất có đạo lý, vì thế liền nghe lời gật đầu.

211. Chương 211: Chỉ Có Tôi Là Duy Nhất Của Anh Ta.

Sau khi quản gia Lâm liếc nàng một cái, liền im lặng hướng mắt về phía gian phòng di, i, e, n, của Lý Quả. Ông ta không biết lần này tiểu thư gặp phải phúc hay họa, không biết cả đ, àn, n, đời này cô sẽ thế nào, chỉ mong cuối cùng cô thật sự có thể nhận được hạnh phúc. Ông ta cũng chỉ có mong ước đó thôi!

“Hoàng Nhi, người đi vào hầu hạ tiểu thư, ta canh giữ ở bên ngoài.” Ông ta dời mắt về phía Hoàng Nhi, căn dặn nàng đi vào hầu hạ Lý Quả.

Hoàng Nhi đương nhiên rất nghe lời, sau khi hành lễ với ông ta, liền chạy nhanh vào.

Nàng là thật sự quan tâm tiểu thư.

Lúc Hoàng Nhi vừa chạy vào, quản gia Lâm cũng rời đi, tận lực canh giữ ở bên ngoài.

Lý Quả vẫn ngủ say như cũ, hoàn toàn không biết chuyện đã xảy ra. Mãi đến khi trời sáng trưng, cô mới từ từ tỉnh giấc, lại nằm trên giường một hồi lâu, mới để Hoàng Nhi hầu hạ đứng lên, rửa mặt dùng bữa sáng.

“Hoàng Nhi, Tri Vũ, tối hôm qua anh ta có đến đây không?” Từ sau khi biết vị Vương thần bí đó luôn hạ cố vào đêm khuya, cô liền vô thức hỏi. Đáng tiếc là không thể nhìn thấy, cũng may anh ta không hề động tay động chân với mình, bằng không cô đã sớm bị ăn sạch.

Tri Vũ dĩ nhiên không biết tối hôm qua Vương đã tới, nàng chủ động lắc đầu, nói: “Tiểu thư, tối hôm qua Vương không tới, tiểu thư ngủ rất sâu ạ.”

Không tới? Không tới cũng tốt, có đến cô cũng chẳng thấy được, lại không biết người này có ý gì, cô vẫn không hi vọng anh ta đến. Cô thở phào nhẹ nhõm, tâm tình khá tốt.

“Tiểu thư, ngài không muốn Vương tới sao?”

Tri Vũ nhìn dáng vẻ của Lý Quả liền biết: tiểu thư hoàn toàn không có ý định tranh giành tình cảm, càng không tự giác muốn làm phi tử. Nàng đã biết rõ, nàng đã sớm nghĩ đến, thế nhưng, một khi tiểu thư không

được sủng ái, thì cuộc sống ở trong cung sẽ rất gian nan. Nếu như Vương chán ghét tiểu thư thì tiểu thư liền xong đời.

Trong lúc Tri Vũ đang suy nghĩ miên man, Lý Quả lại thần nhiên tự đắc mở miệng trả lời nàng: “Dĩ nhiên là tôi không muốn anh ta đến, anh ta tới làm gì chứ? Tôi lại không có cảm tình với anh ta, hơn nữa, anh ta có nhiều nữ nhân, mà tôi vừa khéo chán ghét đàn ông đào hoa.”

Lần này, người trong phòng không dám thở mạnh, lời của tiểu thư quá kinh người, nếu bị Vương biết, không biết sẽ vui sướng hay khổ sở đây. Trong lòng mọi người đều bất an suy đoán, nhưng không ai dám nói ra.

“Tiểu thư, hôm nay chúng ta đi đâu chơi ạ?” Cuối cùng, vẫn là Hoàng Nhi vô tâm phá vỡ bầu không khí im lặng đáng sợ này, cười tủm tỉm hỏi Lý Quả.

Tiểu thư là ông trời của nàng, tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đó, nàng chưa bao giờ cảm thấy sai trái.

212. Chương 212: Giam Lông.

“Nếu như có thể xuất cung, vậy thì tốt quá.” Đề nghị đó của Hoàng Nhi khiến cô không mấy hứng thú, chỉ là, cô đột nhiên nghĩ muốn ra ngoài cung, trước mắt liền sáng ngời, không khỏi hưng phấn nói.

Xuất cung? Cô vừa nói ra, sắc mặt mọi người lập tức đại biến, ngơ ngác nhìn nhau, không dám trả lời, bởi vì không ai dám làm chủ, không có quyền quyết định.

“Làm sao thế? Không được xuất cung? Hay là bên ngoài cung không tốt?” Lý Quả buồn bực nhìn các nàng, vội vàng hỏi, không hiểu vì sao các nàng chỉ im lặng.

Tri Vũ là người biết quy củ trong cung nhất, nàng ngẫm nghĩ rồi khó xử nói: “Tiểu thư, ngài không thể xuất cung, không được Vương cho phép, ai cũng không được đi ra khỏi cung.” Chỉ là, Vương sủng ái tiểu thư như vậy, nhất định sẽ để tiểu thư đi ra ngoài.

Xuất cung cần phải được vị Vương trong truyền thuyết đó phê chuẩn? Lý Quả tròn mắt, song ngẫm lại, ở trên địa bàn của người ta thì phải tuân thủ phép tắc của người ta, bằng không mỗi người đều như vậy, chẳng phải sẽ đại loạn, cho nên cô cũng hiểu được phần nào.

“Vậy tôi đi nói với anh ta nhé? Hay là ai đi tìm anh ta báo một tiếng?” Cô nghĩ một lúc liền hỏi.

Cô rất muốn thấy bộ dạng của vị Vương đó, nhưng vài lần bỏ lỡ, cô cảm thấy có thể người này không muốn gặp mình.

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, quản gia Lâm mới cung kính nói: “Tiểu thư, để ta đi cho, ta đi bẩm báo Vương rồi trở về báo lại cho tiểu thư.”

“Quản gia Lâm, thật sự rất cảm ơn ông, ông mau đi đi.” Vừa nghe quản gia Lâm xưng phong nhận việc, cô thật vui mừng, lập tức thúc giục, đã không đợi thêm được nữa.

Quản gia Lâm gật gật đầu, không nói hai lời vội vã rời khỏi cung Phượng Thê, đi tìm Mặc Nhật Tỳ.

Lý Quả ăn uống xong xuôi, lại nhàn nhã nằm đợi, một hồi lâu, cuối cùng quản gia Lâm cũng trở về, chỉ là sắc mặt ông ta không tốt lắm, lúng túng không dám nhìn cô.

“Tiểu thư, ta đã về.”

“Anh ta nói như thế nào?” Lý Quả lập tức ngồi ngay ngắn, có chút nôn nóng hỏi, trong lòng lại hơi bất an.

Quản gia Lâm lắc đầu, chần chờ một hồi, mới chậm rãi nói: “Tiểu thư, Vương không cho đi, 3nphép ngài xuất cung, Vương còn nói, về sau không đạ, 2nđược để tiểu thư rời khỏi cung Phượng Thê, càng không cho đến cung điện khác.” Nói xong, sắc mặt ông ta rất khó coi, bởi vì chính ông ta cũng không biết vì sao Vương đột nhiên thay đổi như thế.

Cái gì? Chẳng những không cho cô xuất cung, mà còn cấm cô rời khỏi cung Phượng Thê, đây là ý gì chứ? Đó chẳng phải biến thành giam lỏng mình sao? Cô suyết chút nữa vì tức giận mà nhảy dựng lên, sắc mặt cũng rất khó coi.

213. Chương 213: Tôi Muốn Chống Đối Anh Ta.

“Anh ta có ý gì chứ? Biến tôi thành chim trong lồng ư? Vĩnh viễn giam giữ?” Lý Quả bùng nổ, phần nộ nói. Rốt cục hết nhịn nổi, vụt đứng lên, cắn tức bước đi.

Chim hoàng oanh! Cô đã biến thành chim hoàng oanh, vĩnh viễn bị người nhốt lại, trở thành vật cưng của người ta, được người tán thưởng. Cô nên chấp nhận điều này thế nào đây? Cho dù là bị giam giữ thì cô cũng muốn trở thành chim hoàng oanh của người mình yêu, mà không phải của một người xa lạ, không phải.

“Tôi muốn đi gặp anh ta.” Trong cơn tức giận, cô không còn nghĩ thêm gì nữa, lập tức muốn lao ra đi tìm người kia tính sổ.

Mọi người kinh hãi, luống cuống tay chân ngăn cô lại, sợ cô làm ra việc ngốc nghếch, càng sợ chọc giận Vương. Nếu làm cho Vương tức giận, chẳng những tiểu thư bị mất địa vị mà còn khó sống qua ngày. Chỉ là, mọi người cảm thấy kỳ quái, Vương vẫn luôn đối xử tốt với tiểu thư, sao giờ lại đột nhiên thay đổi?

“Tiểu thư, ngài đừng đi, Vương không phải là người tiểu thư muốn gặp là có thể gặp đâu.” Tri Vũ giữ chặt tay cô, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Hoàng Nhi cũng lôi kéo cô, nói lí nhí: “Tiểu thư, không nên đi, không xuất cung cũng đâu có sao, Hoàng Nhi có thể cùng ngài, ngài có thể chơi cùng Hoàng Nhi mà.”

Quản gia Lâm chỉ có thể thở dài trong lòng, khi ông ta tới gặp Vương, vốn tưởng rằng Vương sẽ đồng ý ngay, nhưng không ngờ sắc mặt Vương rất tệ, không còn ôn hòa như lúc trước, trong lòng ông ta liền biết có thể tiểu thư sẽ rất khó qua, kết quả lại đúng như ông ta suy đoán.

“Tiểu thư, ngàn lần không thể chọc Vương tức giận, ở đây Vương chính là trời, là chúa tể của chúng ta, bất kỳ kẻ nào cũng không thể cãi lệnh Vương. Tiểu thư hãy nghe lời, ngoan ngoãn ở lại trong cung đi. Có lẽ ngày nào đó tâm tình Vương tốt lên, nhất định sẽ phê chuẩn cho tiểu thư xuất cung du ngoạn.” Quản gia Lâm tận tình khuyên bảo, sợ Lý Quả thật sự sẽ làm ra chuyện khiến Vương tức giận, vậy chỉ có đường chết mà thôi.

“Tôi phỉ nhổ, anh ta mới không phải là trời, là chúa tể của tôi. Tôi sẽ tự làm chủ vận mệnh của mình, anh ta cũng đâu phải là gì của tôi, vì sao tôi phải nhìn sắc mặt anh ta để làm việc? Cái gì gọi là đợi tâm tình anh ta tốt lên? Tâm tình anh ta tốt lên, thì tâm tình của tôi sẽ tệ đi. Anh ta không cho tôi ra quỳnhngoài, tôi càng muốn đi! Hừ.” Cô giận đến nổi quát lớn.

Quản gia Lâm nghe thế, trong lòng âm thầm kêu khổ. Ông ta biết rõ tính tình của Lý Quả, cũng đâu lạ gì tính khí của chủ tử nhà mình, hai người này đúng là khắc tinh của nhau.

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài trăm ngàn lần không được như vậy, đừng làm càn mà.”

214. Chương 214: Tên Xấu Xa

“Tiểu thư, ngài ngàn vạn lần đừng chọc Vương tức giận, nếu không tiểu thư và chúng nô tỳ sẽ khó sống đó.”

Tri Vũ hiểu khá rõ tính cách của Lý Quả, vừa khuyên cô, đồng thời không quên kéo theo bọn họ, như vậy, cho dù Lý Quả có tức giận cũng phải nghĩ đến hoàn cảnh của bọn họ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lý Quả nghe xong, tuy vẫn rất tức giận, nhưng vì không muốn liên lụy bọn họ, đành phải nén sự kích động, oán hận dậm dậm chân.

“Tên xấu xa, đừng để tôi gặp anh, bằng không sẽ cho anh đẹp mặt.” Cô hùng hổ mắng, nhưng cũng chỉ là mắng, rồi đặt mông ngồi xuống ghế, vô phương trút giận.

Mà các nàng nghe được lời của Lý Quả lại sợ hãi, người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó nhìn chằm chằm Lý Quả, câm lặng hồi lâu. Dám mắng Vương, tiểu thư chính là người đầu tiên, lại còn mắng Vương là tên xấu xa, quá cường thế mà!

“Tiểu thư, nhỏ giọng chút, nhỏ giọng chút.” Tri Vũ suýt nữa đã che miệng cô lại, nhưng nàng không dám, tiểu thư là tiểu thư, nô tỳ là nô tỳ, nàng không thể to gan động chạm Lý Quả, đành phải lo lắng kêu to, sắc mặt rất khó coi.

Lý Quả trừng mắt liếc nàng một cái, cảm thấy nàng thật sự là nhát như thỏ đế, lúc trước sao không phát hiện ra, Tri Vũ không sợ mình, mà lại sợ vị Vương gì gì kia. Xem ra vị Vương đó hẳn là rất khủng bố, không dễ chung sống.

“Tiểu thư, chúng ta hãy nghe lời Tri Vũ tỷ tỷ đi, không ra thì không ra, chúng ta có thể ở trong này. Dù sao có chúng em và tiểu thư, tiểu thư sẽ không nhàm chán.” Hoàng Nhi vừa đơn thuần lại là một người sôi nổi, hoàn toàn không thêm để ý có thể ra ngoài hay không.

Tri Vũ vội gạt đầu phụ họa, nàng thật sự sợ tiểu thư sẽ gặp rắc rối, đến lúc đó ai cũng không cứu được tiểu thư, hơn nữa còn có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm ngài ấy, đều hy vọng tiểu thư gặp chuyện không may.

“Được rồi, nghe mấy người vậy.” Lý Quả cảm giận nói, không phải vì bản thân, mà là vì các nàng.

Cô hết muốn ăn gì nữa, cũng may cô còn được giam trong một nhà tù trắng lệt, có ăn có uống có người hầu hạ, cũng không quá tệ.

Nhưng là năm ngày sau, cô liền không chịu nổi nữa. Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, còn hơn cả trư nữa, nửa tiết mục giải trí cũng không có. Ngâm mình trong ôn tuyền, ngủ, lang thang trong cung Phượng Thê, gần như đã quá quen thuộc rồi.

Mà trong mấy ngày đó, cô cũng không nhàn rồi lắm, ngoại trừ ba ngày đầu chỉ ăn và ngủ, sau đó, cô liền tự nấu ăn, tưới hoa, làm đủ trò, nhưng giờ, cô buồn bực rồi.

215. Chương 215: Tôi Muốn Đi Ra Ngoài

“Tôi muốn đi ra ngoài.”

“Tôi muốn đi ra ngoài.”

Cô ngửa đầu lên trời cuồng hô, hết sức không cam lòng, hết sức tức giận, phổi cũng sắp nổ tung rồi, nhưng chính là hết cách. Chưa nói đến chuyện nhóm người Tri Vũ không cho cô ra ngoài, hiện tại ngay cả thủ vệ ở cung Phượng Thê cũng tăng lên không ít, tất cả đều canh giữ ở bên ngoài.

“Tiểu thư, ngài nói gì ạ?” Mấy ngày nay, Tri Vũ vẫn luôn canh chừng cô, một tắc cũng không rời, nhìn cô chằm chằm, sợ cô sẽ làm ra chuyện gì. Lúc này, đột nhiên nghe được cô la to, không nhịn được sốt ruột kêu.

“Tôi nói: tôi, muốn, ra, ngoài. Tôi muốn xuất cung, tôi sắp mốc meo, tôi sắp mọc mầm, tôi không chịu nổi nữa.” Cô gần từng chữ, nhảy dựng lên, xoay vòng vòng, cả người hết sức khó chịu.

“Tiểu thư, không được, ngàn lần không thể ra ngoài.” Tri Vũ giật nảy mình, chưa từng thấy di, iễn, en dáng vẻ bùng nổ của tiểu thư, nhưng cho dù tiểu thư có mất hứng, thì nàng cũng tuyệt đối không thể khiến Vương mất hứng. Vương mới là đại chủ tử của nàng.

Hoàng Nhi bị Tri Vũ đẩy đẩy, sau vài ánh mắt trao đổi, mới chậm chạp khuyên nhủ: “Tiểu thư, không phải có Hoàng Nhi hầu ngài sao? Có phải Hoàng Nhi không tốt không? Có phải Hoàng Nhi không hầu hạ tốt tiểu thư? Để cho tiểu thư mất hứng?”

Chiêu chí mạng này của Hoàng Nhi lập tức làm cho Lý Quả ngây người, sau đó có chút hoảng hốt, vội vàng kéo tay nàng, luống cuống nói: “Không phải, không phải, không phải vì em, vì chị không thể ra ngoài chơi, nên mới như vậy, không liên quan tới Hoàng Nhi.”

“Vậy tiểu thư đừng ra ngoài nữa, bên ngoài nhiều người xấu lắm, chúng ta cứ ở trong đây thôi, rất tốt mà.” Hoàng Nhi cười tít mắt, bày ra dáng vẻ bên ngoài toàn là người xấu, đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, riu rít nói.

Lý Quả liền ghen hòng, lập tức bị nàng đánh bại, chỉ có thể trợn mắt nhìn nàng.

“Tiểu thư tốt, Hoàng Nhi thích lê, ề tiểu thư nhất, tiểu thư đi đâu, Hoàng Nhi sẽ theo đó.” Hoàng Nhi cực kỳ lạnh trí làm nũng với Lý Quả, cười hì hì, vung vẩy cánh tay cô.

Tri Vũ che miệng cười trộm, rất khâm phục sự can đảm của Hoàng Nhi, hâm mộ hai người có thể thân thiết như vậy. Đối lại là nàng, nàng sẽ không dám hành động như vậy với Lý Quả.

“Được rồi, được rồi, chị biết rồi.” Lý Quả tức giận vỗ nhẹ đầu nàng, không kêu la nữa, trực tiếp trở về phòng. Hoàng Nhi và Tri Vũ vội vàng theo sau, thật ra là giám sát cô, sợ cô sẽ gặp rắc rối!

216. Chương 217: Đêm Khuya Hoan Ái

“Lát nữa hai người cũng mau đi nghỉ đi, không cần trông chừng tôi, mấy ngày qua hai người cũng mệt rồi, dù sao cũng chẳng có chuyện gì, các cô đi nghỉ ngơi thôi.” Lý Quả gấp một cái, nhắm mắt lại, sau đó nói với bọn họ.

Tri Vũ và Hoàng Nhi nghe cô nói như thế, cực kỳ cao hứng, vội vàng gật đầu đáp ứng, nhìn cô chìm sâu vào giấc ngủ, mới yên tâm cùng nhau rời đi.

Bọn họ chân trước vừa đi, sau lưng Lý Quả đột nhiên mở mắt, tròn mắt đảo quanh một vòng, liền ngồi dậy, tìm giày và áo khoác, rồi giống như tên trộm lén lút ra khỏi phòng, hướng ra bên ngoài.

Cô đúng là vô cùng may mắn, có lẽ mấy ngày qua vì rất biết điều ở trong phòng, nên cảnh vệ mới buông lỏng cảnh giác, không bao lâu, cô đã chuồn khỏi cung Phượng Thê thành công, thuận lợi trốn ra bên ngoài.

Chỉ là, bây giờ cô đang ở đâu vậy? Trốn ở một góc tường của tòa cung điện cách cung Phượng Thê không xa, Quả mở mắt, trái xem phải nhìn, do dự trong chốc lát, cô liền hành động. Nếu không động chỉ sợ người trong cung Phượng Thê phát hiện cô mất tích, sẽ lập tức đi tìm, cô chạy cũng không thoát.

Sau một hồi đi lung tung, chân nam đá chân chiêu, cô hoàn toàn bị mất phương hướng rồi, rốt cuộc không tìm thấy đường về cung Phượng Thê, càng không biết mình đang ở đâu. Thế nhưng, cô phát hiện mình lạc vào một tòa cung điện cực kỳ xa hoa, còn đẹp hơn rất nhiều so với cung mình ở.

Woa, đây là cung nào thế? Cô quá tò mò, lén lút tránh thoát thị vệ, đi lang thang trong cung điện, sau đó dừng lại trước gian phòng lớn nhất, bên trong chiếu ra ánh nến mờ ảo, cực kỳ mê hoặc. Cô không nhịn được lén lút đẩy cửa ra, đi vào.

“Ừm, a...” Đột nhiên, từng tiếng rên uyển chuyển truyền vào trong tai, Lý Quả sợ tới mức cứng ngắc, không dám động dậy.

Theo sau là tiếng thở dốc, cực kỳ đặc biệt, làm người ta có chút ý nghĩ kỳ quái, hơn nữa còn có loại cảm giác quen thuộc.

Đầu ‘ong’ lên một tiếng, cô biết đây là âm thanh và hành động gì rồi!

Cô, cô, trong lúc vô ý lại đụng phải chuyện tốt của người ta, cô đúng là có duyên diễn với chuyện này mà, lần đầu tiên là nhìn thấy Mặc Nhật Tỳ cùng Ngu Cơ, lần 1,..lê...ê này là ai đây? Cung điện này của ai vậy? Người đàn ông quý, quý đó là ai? Cô khó nhịn nổi tò mò

217. Chương 218: Quá Mê Hồn

“A, a, ta...” Tiếng rên đột nhiên cao vút, giống như đạt tới điểm kích thích, người kia không chịu nổi cảm giác mãnh liệt đó, mới rên lớn tiếng như thế.

Thật quá mất hồn!

Nam tử kia không nói gì, chỉ thở hổn hển, không ngừng chuyển động, tràn đầy mười phần tinh lực.

Lúc này, Lý Quả đã thích ứng được bóng tối trong phòng, cô phát hiện bên ngoài có ngọn nến nhu hòa, còn bên trong chỉ có bóng tối. Lọt vào trong tầm mắt là đồ trang trí xa hoa, đồ trân bảo, đồ dùng tốt nhất, so với cung Phụng Thê cô ở, nơi đây mới là chân chính xa hoa.

Rốt cuộc là ai ở đây thế?

Lý Quả trốn một góc, trong lòng đang tiến hành giao chiến, không biết có nên vào coi lén một chút hay không, song cô lại lo lắng bị phát hiện, tiến thoái lưỡng nan. Trong lúc đang không biết làm sao, bên trong lại truyền đến tiếng kêu kinh thiên động địa.

“Vương, Vương, không, không được...” Âm thanh nũng nịu mất hồn kia lại vang lên, kêu la tuyệt không thẹn thùng.

Lý Quả chỉ vì tiếng gọi đó mà sững sờ, vẻ mặt biến đổi, Vương? Chính là người trong truyền thuyết đó? Người mà cô năm lần bảy lượt không gặp được? Mà bây giờ anh ta đang ở bên trong?

Lần này, cô tâm động, rất muốn gặp vị Vương thần bí kia một lần, muốn xem dáng vẻ anh ta như thế nào.

Cô chẳng hề do dự, lén lút mò tới bên trong phòng, lại không dám gây tiếng động lớn, bèn sử dụng cả tay chân, chuyen chọn chỗ tối bò qua, trong lòng khẩn trương, toát cả mồ hôi.

Cùng lúc này, trên chiếc giường lớn siêu xa hoa trong phòng, một nam một nữ đang tiến hành đại chiến kịch liệt, nàng kia thở gấp liên tục, tựa như bạch tuộc gắt gao ôm chặt người nam nhân, sống chết không chịu buông ra.

Nam nhân trên người nàng bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ có tiếng thở dốc mới có thể biết thế giới nội tâm của hắn, ánh mắt lạnh lẽo như băng nhìn nữ tử đã mê loạn ở dưới thân, động tác vô cùng nặng nề.

Vũ phi cảm thấy mình sắp không chịu nổi rồi, mỗi lần đều như vậy, linh hồn sắp xuất ra, nhưng lại luyến tiếc cơ hội này, cảm giác này, bị ép buộc đến chết đi sống lại.

“Vương, Vương...” Nàng chỉ có thể mê luyến gọi nam nhân mà mình yêu nhất như vậy.

Lý Quả bò rất chậm, mỗi một bước đều khiến cô mồ hôi đầm đìa, nhưng không phải vì mất tự nhiên, mà là sợ bị phát hiện. Người ta trình diễn xuân cung đồ, gì gì đó cũng đâu liên quan đến cô, chỉ là cô thật sự rất tò mò về quý vị Vương kia, không thể không mạo hiểm bò vào don diện kiến.

218. Chương 219: Xuân Cung Đồ Miễn Phí

Tục ngữ nói, lòng hiếu kỳ có thể giết chết một cái mèo. Hiện tại, cô chính là con mèo đó, vì nhất thời hiếu kỳ, nên đã làm chuyện mạo hiểm.

Gần đây đường làm quan của Vũ phi rộng mở, bởi vì mời vị tiểu thư thần bí kia tiến cung dùng cơm, nàng ta liền gặp may. Vương liên tục qua đêm ở chỗ nàng ta, nếu không thì là triệu nàng ta thị tẩm, đây chính là chuyện chưa từng có, nàng ta thật sự cảm kích vị tiểu thư kia.

“Vương...” Vũ phi thì thầm uyển chuyển, mặt mày hàm xuân, chỉ cần nhớ kỹ tên này, nàng ta liền cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mỹ mãn, không còn cầu gì.

Mặc Nhật Tỳ lạnh lùng nhìn nữ nhân đang hạ giọng cầu xin ở dưới thân mình, trong lòng không có nửa điểm gợn sóng, càng không thêm để tâm. Chẳng qua là hắc chỉ muốn phát tiết dục vọng theo bản năng mà thôi, nữ nhân cùng lắm là món đồ chơi, gọi thì đến, đuổi thì đi.

Vũ phi cũng không ngại Vương lạnh lùng, bởi vì Vương đối với bất kỳ phi tử nào cũng đều như vậy, chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt khác của hắn, ngay cả tươi cười cũng rất hiếm, cho nên nàng ta không ngại khi người nam nhân phía trên có vẻ mặt đó.

Sau một hồi đấu tranh, rốt cục Lý Quả cũng run rẩy lén lút bò vào trong phòng, nâng mắt nhìn qua, đằng sau màn trướng, hai thân thể như ẩn như hiện dưới ánh nến lơ mơ, khó bề phân biệt, tiếng thở dốc không dứt bên tai.

Tạo nghiệt mà! Cô dám chắc sẽ bị đau mắt hột đây, vậy mà đi nhìn lén xuân cung đồ sống của người khác, cô không hề có loại ham mê đặc biệt ấy đâu, cô bị ép đó. Được rồi, cô thừa nhận, cô có chút tò mò, thậm chí là hơi hưng phấn.

Thế nhưng, cô chỉ thấy bóng lưng cường tráng của người đàn ông kia, lại không thấy rõ mặt, không biết người phụ nữ dưới thân anh ta là ai vì bọn họ đều đưa lưng về phía cô.

Quay lại đi, quay lại cho tôi xem với! Cô kích động điên cuồng gào thét ở trong lòng, cô biết là bọn họ không thể nghe được, cho nên cô lại lén lút thay đổi một vị trí, như vậy sẽ dễ dàng thấy được một chút.

Nhưng mà, cô chẳng hề hay biết, ngay tại lúc cô đang hò hét trong lòng, tâm Mặc Nhật Tỳ vừa động, lập tức cảm nhận được trong phòng có thêm một người. Hắn lặng yên không một tiếng động hướng về phía góc dưới nào đó trong bóng đêm, vừa khéo là lúc Lý Quả di chuyển, cho nên cô không hề phát hiện ra.

Cuối cùng cô đã tìm được vị trí tốt, bắt đầu hưng trí bừng bừng xem biểu diễn, cái nhìn này không quan trọng, trên giường lớn đôi nam nữ đã thay đổi vị trí, biến thành nam dưới nữ trên, mà nữ nhân kia đang mềm mại không xương lay động ở trên người nam nhân.

219. Chương 220: Xem Rất Hay Đó

Mặc Nhật Tỳ híp mắt, xuyên thấu qua màn giường vừa dày vừa nặng nhìn về phía nào đó, kinh ngạc phát hiện hóa ra là Lý Quả bị chính mình vắng vẻ, nàng lại dám bắt ngờ xuất hiện ở trong này.

Nữ nhân chết tiệt này không ở trong cung Phượng Tê nghỉ ngơi, đã trể thế này còn chạy đến tẩm cung của hắn làm gì? Ai cho phép nàng rời khỏi cung Phượng Tê? Ai để cho nàng chạy trốn? Hắn càng nghĩ càng không vui, sắc mặt càng thêm khó coi, thân thể bởi vì phần nộ mà di động càng thêm kịch liệt.

“A, a, Vương, Vương, thiếp không được, không được rồi.” Vũ phi ngồi ở trên người hắn, miệng khô lưỡi khô, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy nhất, còn có cầu xin nữa.

Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn không để ý tới nữ nhân ở trên người, trong nháy mắt nhìn thấy Lý Quả, không biết vì sao hắn có chút chột dạ, có chút không muốn để nàng nhìn thấy một màn này, cho nên rất tức giận, vô cùng mất hứng.

Vũ phi không hề phát hiện ra bất thường, nàng ta hoàn toàn sa vào trong mê loạn, chỉ còn sót lại cảm giác kích động trong thân thể.

Quá sáng khoái, quá hay, kinh điển! Lý Quả ở một bên xem đến mê mẩn, đại chiến thật sự kịch liệt, cô không khỏi thè lưỡi, tiếp tục nhìn không chớp mắt, nước miếng đều sắp chảy ra rồi.

Không nghĩ tới lại hay như vậy, lần trước nhìn trận chiến giữa Mặc Nhật Tỳ cùng Ngu Cơ, cô chưa hề chuẩn bị tâm lý, cho nên nhất thời không khống chế được, bây giờ rất hối hận đấy. Những cơ hội như vậy rất khó có được, sao cô có thể không biết thưởng thức đây.

Trong khi cô đang âm thầm tự trách, say sưa xem diễn, Mặc Nhật Tỳ bởi vì nhìn thấu tâm tư của cô nên không làm nữa.

“Xuống dưới, người có thể trở về rồi.” Hắn đột nhiên lạnh lùng nói với Vũ phi vẫn còn đang đắm chìm trong dục vọng.

Vũ phi không nghe thấy lời hắn nói, vẫn liên tục thở dốc như cũ, gắt gao ghé vào người hắn, toàn bộ khuôn mặt tinh mỹ ửng hồng.

“Xuống dưới.” Mặc Nhật Tỳ thấy nàng ta không nghe được, lập tức nổi giận quát, sau đó vươn tay đẩy nàng ta lăn mạnh từ trên người mình xuống đất.

“Á...” Vũ phi bất ngờ không kịp phòng bị ngã lăn từ trên giường xuống đất, toàn thân trơn bóng lộ ra vẻ mặt mê mang lúng túng, đáng thương nhìn hắn.

“Lập tức cút cho bổn vương.” Mặc Nhật Tỳ cũng không thêm liếc nàng ta một cái, lãnh khốc vô tình quát.

Tiếng hét đó giống như sấm nổ, Vũ phi lập tức tỉnh táo, sợ tới mức thân thể lạnh run rẩy, vội vàng đi tìm y phục của mình.

220. Chương 221: Sao Lại Là Anh

Sau đó, vài người từ ngoài cửa nối đuôi nhau mà, không nói hai lời liền mang Vũ phi y phục không chỉnh tề đi, rồi đóng cửa lại, chỉ để lại một mình Mặc Nhật Tỳ.

Lý Quả bị chấn động, sợ tới mức không dám thở ra, cô không rõ vì sao hai người đang làm việc tốt vậy mà đột nhiên trở mặt rồi? Kỳ quái, tuy không hiểu nhưng cô chỉ có thể trốn tránh, đợi những người kia đi hết, cô mới chột phát hiện ra một chuyện bất lợi cho mình.

Mọi người đi rồi thì cô ra ngoài thế nào đây? Đều do cô xem quá say mê, không nhanh chóng rời đi, hiện tại thì hay rồi, nơi này chỉ còn mỗi vị Vương gia, nếu hiện tại cô chuồn đi, có thể bị phát hiện hay không? Cô trái lo phải nghĩ, quyết định vẫn là đợi người kia ngủ say, cô liền lén lút bò ra đi.

Nằm ở trên giường, Mặc Nhật Tỳ giống như đã ngủ say, không hề nhúc nhích, cứ nằm im như vậy, giống như trận vận động ban nãy khiến cho hắn vô cùng mệt mỏi, cho nên rất lâu rất lâu hắn vẫn không động đậy.

Lý Quả quỳ rạp trên mặt đất đợi hồi lâu, mặt đất thì lạnh lẽo, cô lại nằm sấp xuống theo tư thế bất lương, rất nhanh liền cảm thấy khó chịu. Quan sát thấy vị Vương gia nằm trên giường kia vẫn không hề có động tĩnh gì, cô liền cho rằng người kia vì mệt quá mà ngủ thiếp đi.

Đi thôi! Trong lòng vừa động, cô liền lén lút bò men theo đường vừa đi, một bên thật cẩn thận cảnh giác, một bên sốt ruột nghĩ muốn rời khỏi nơi này. Nhưng là, lúc cô đang bò ra, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cô bị một vật nặng áp chế.

“Á...” Cô phản xạ có điều kiện hét chói tai, hoa chân múa tay muốn đẩy trọng vật trên người ra, rồi hoảng sợ phát hiện, đè ở trên người cô là người chứ không phải vật.

“Im miệng.” Mặc Nhật Tỳ phẫn nộ gầm nhẹ, cứng rắn giữ chặt tay chân của cô khiến cô không thể nhúc nhích.

Giọng nói rất quen thuộc! Bình tĩnh lại cô liền cảm thấy giọng nói ở bên tai vô cùng quen thuộc, kinh ngạc một lúc liền nhìn về phía người kia, nhất thời vô cùng khiếp sợ. Trời ạ, đè ở trên người cô không phải ai khác mà đúng là anh ta, Mặc Nhật Tỳ!

“Anh, anh, sao lại là anh?” Cô lắp bắp nói, vẻ mặt không thể tin được, tim đập như sấm.

Sắc mặt Mặc Nhật Tỳ rất khó coi, chuyện tốt thường xuyên bị nàng phá đám còn chưa tính, nàng lại dám coi thường mệnh lệnh của hắn lén lút chuồn đi, điều này làm cho hắn thật sự phát đại hỏa.

“Anh làm sao vậy? Sắc mặt thật khó coi, không đúng, không đúng, anh và cô gái đó...” Đụng phải người quen là Mặc Nhật Tỳ, đầu tiên cô rất vui mừng, sau đó lại cảm thấy không thích hợp, lập tức nói không nên lời.

221. Chương 222: Đồ Ngu Ngốc

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ sắp phun lửa rồi, nàng còn để ý đến nữ nhân kia sao? Sao nàng không tự hỏi hoàn cảnh của mình một chút? Nàng có biết đã chọc giận hắn hay không?

“Đúng rồi Mặc Nhật Tỳ, sao anh lại ở đây?” Cô vẫn chưa biết hiện tại mình rất nguy hiểm, thấy hắn ở đây liền cảm thấy kỳ quái, không khỏi mở to hai mắt hỏi.

Mặc Nhật Tỳ trừng cô, không nói gì, nhếch môi, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

“Này, sao anh không nói gì hết vậy? Chẳng lẽ anh làm chuyện gì mờ ám à? Ai nha, tôi nhớ ra rồi, anh và cô gái đó... Trời ạ, Mặc Nhật Tỳ, lá gan của anh to thật đấy, phi tử của vị Vương đó anh cũng dám động vào. Trời ạ, anh đúng là to gan lớn mật, lại tư thông cùng vị phi tử ấy, động chạm người của người ta.” Cô hô to gọi nhỏ, nghĩ đến anh ta làm ra chuyện như vậy liền vô cùng khiếp sợ.

Sức tưởng tượng của nữ nhân này thật quá phong phú, sao nàng không lo lắng cho tình cảnh của mình một chút, toàn nghĩ cho người khác vậy? Mặc Nhật Tỳ tức giận nghĩ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô không tha.

“Mặc Nhật Tỳ, anh chết chắc rồi, đừng dè dặt nữa, rời khỏi đây nhanh một chút đi, anh đúng là bị ma ám rồi, quá sắc, còn không mau chạy trốn thôi.” Cô dùng sức đẩy người, lo lắng nói. Anh ta đối với mình tốt như vậy, cô không muốn anh ta gặp chuyện không may.

“Nữ nhân, ngươi vẫn nên lo cho mình trước đi.” Mặc Nhật Tỳ bất động, lạnh như băng nhìn nàng, lãnh khốc nói.

Lo cho mình trước? Cô bị lời hắn nói làm cho sưng sốt, vẻ mặt khó hiểu, hiện tại gặp rắc rối là anh ta, đâu phải mình chứ! Chẳng lẽ anh ta điên rồi phải không?

“Mặc Nhật Tỳ, anh...”

Mặc Nhật Tỳ không nói lời nào, cứ như vậy im lặng vô tình nhìn cô.

lam^0^nguyet^0^minh^0^

“Á...” Đột nhiên, một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên, sắc mặt Lý Quả đại biến, liều mạng giãy dụa, sử dụng cả tay chân, đáng tiếc vẫn vô dụng.

“Người, người, người không phải Mặc Nhật Tỳ, người là vị Vương kia, người không phải anh ấy.” Cô kinh hoàng kêu lên, vì suy nghĩ vô thức của mình, chỉ cảm thấy một hồi trời đất ngã nghiêng, nhật nguyệt vô sắc.

“Nữ nhân, hiện tại ngươi mới biết được sao?” Hắn vẫn lạnh lùng như cũ nói, nhìn cô như nhìn một kẻ ngốc.

Lý Quả chỉ cảm thấy sấm vang chớp giật, cô thế nhưng lại nhận sai người, không đúng, cô lại có thể ngốc nghếch đến mức độ đó, lại không biết người đàn ông mây mưa cùng Vũ phi sao có thể là người khác, chỉ có vị Vương kia mới có thể ở trong chỗ như thế này. Cô thật sự là kẻ ngốc, ngu ngốc.

222. Chương 223: Không Mặc Quần Áo

“Người không phải Mặc Nhật Tỳ?” Cô run rẩy hỏi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt người đàn ông này, cô thật sự sợ mình bị đông lạnh, trở thành một người băng.

Mặc Nhật Tỳ cũng không trả lời cô ngay, mà hơi tự hỏi một chút, mới hồ hững nói: “Người sai rồi, ta là Mặc Nhật Tỳ.”

Cô lập tức mắt chữ A mồm chữ O, hẳn là Mặc Nhật Tỳ? Cực kỳ giống, nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược, cùng một khuôn mẫu đi ra nhưng người thì khác nhau.

“Người không phải, Mặc Nhật Tỳ tốt lắm, không giống người.”

“Không giống bốn vương cái gì?” Hắn tiếp nhận nói, lạnh lùng hỏi, trong mắt không có nửa điểm độ ấm.

“Mặc Nhật Tỳ ôn hòa, sẵn sàng, mà còn rất biết chiều cố người khác, không lạnh lẽo như người. Người rất giống anh ấy, vô cùng giống, nhưng anh ấy là trời, người là đất.” Cô suy nghĩ một chút, mới nói.

Mặc Nhật Tỳ không hề tức giận, bởi vì nàng nói chính là cùng một người, không, hẳn là hai người giống nhau, chẳng qua là khác tính cách, nhưng đó có liên quan gì, bọn họ vốn chính là cùng một người, hẳn là hắn.

“Nhưng ta là hắn, hắn chính là ta. Ta là Mặc Nhật Tỳ, thiên chân vạn xác (ngàn lần chính xác), mà ta cũng là Vương của nơi đây, trời của người, đất của người.” Hắn nói cặn kẽ, không hề giấu diếm nàng, bởi vì từ thời khắc này, nàng sẽ trở thành nữ nhân của hắn.

Lý Quả không tin, nhưng cô biết hắn ta đang nói thật, bởi vì hắn đâu cần nói dối với cô? Cho nên lòng cô vô cùng rối loạn, Mặc Nhật Tỳ vẫn là một câu đố, nhưng hiện tại cô mới phát hiện, mình vẫn chẳng hề hay biết gì, vẫn trốn không thoát lòng bàn tay của hắn.

“Người, vì sao người lại đối xử với ta như vậy?” Cô nhớ tới sự quan tâm, ôn nhu, che chở, lòng tốt của hắn, từng cảnh từng cảnh giống như một bộ phim điện ảnh lướt trong đầu, nhưng giờ cô mới phát hiện, mình luôn luôn không nhìn thấu người đàn ông này, chưa bao giờ biết rốt cuộc hắn muốn cái gì?

“Không vì sao cả, bốn vương muốn làm gì thì làm thôi.” Hắn tự đại nói, hai tay xoa nhẹ mặt nàng, nhìn nàng chăm chăm.

Lý Quả bị hắn nhìn liên cảm thấy sợ hãi trong lòng, cực kỳ mất tự nhiên, muốn trốn tránh nhưng không được, lúc ánh mắt cô vô tình lướt qua thân thể hắn, sắc mặt cô chợt thay đổi, không nhìn được hết chói tai: “Á, sắc lang, biến thái, không mặc quần áo.”

Tiếp theo, cô liền ra sức giãy dụa, muốn thoát khỏi tư thế ngược ngùng này, cô cũng không hề quên mình đang bị người đè ép, mà người này không một mảnh vải che thân, cực kỳ đáng sợ.

223. Chương 224: Cường Hôn

“Buông ra, Mặc Nhật Tỳ, anh có nghe hay không?” Cô nôn nóng quát, nhưng hai chân hai tay đều bị hắn giữ chặt, không thể phát huy sức lực lớn nhất, chỉ có thể giãy dụa.

Mặc Nhật Tỳ lạnh lùng nhìn nàng, hẳn sẽ không nghe lời của nàng, hắn không phải hắn ta.

“Bốn vương không buông.”

“Đồ tồi, Mặc Nhật Tỳ anh mê muội rồi hả? Anh hãy nhìn rõ xem tôi là ai? Tôi là Quả Quả, anh làm sao vậy?” Cô không tin Mặc Nhật Tỳ sẽ đối xử với mình như vậy, không khỏi nhìn hắn, kêu to.

“Bốn vương biết người là ai, biết rất rõ.” Hắn không hề dao động nói, hoàn toàn bất động, vẫn khí định thần nhàn như cũ.

Lý Quả vô cùng tức giận, Mặc Nhật Tỳ này bị làm sao vậy? Sao biến thành lãnh khốc vô tình rồi? Lần trước gặp hần còn rất tốt với mình, hiện tại chịu kích thích gì rồi sao? Hỉ nộ vô thường nổi lên.

“Anh không cần bồn vương, bồn vương, tôi không biết anh, tôi chỉ quen mỗi Mặc Nhật Tỳ.”

“Bồn vương nói rồi, bồn vương chính là Mặc Nhật Tỳ, chính là hần.” Sao đầu óc nữ nhân này khó thông suốt đến vậy? Hần nói nhiều lần như vậy, nàng vẫn không tin. Không tin, được, hần sẽ khiến nàng tin tưởng.

“Không phải, không phải, anh không phải.” Lý Quả sụp đổ mất, không nhận được la to, trong lòng vô cùng bồn chồn lo sợ, thật chịu không nổi.

Lúc này, Mặc Nhật Tỳ không đối đáp lại nữa, mà dùng hành động thực tế, hần dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phủ lên đôi môi đang lải nhải của nàng, trừng phạt nghiêm khắc, cắn, hút, lại mạnh mẽ xông vào miệng nàng, dây dưa cái lưỡi thơm tho.

Đùng! Đầu cô nhất thời ngừng đọng đưa, ánh mắt trợn to, vẻ mặt không dám tin. Cô, cô lại bị cưỡng hôn, còn ở trong hoàn cảnh thế này, dưới tình huống cô chưa kịp phòng bị hay có bất kỳ sự chuẩn bị nào, thậm chí còn không kịp chống cự, nụ hôn đầu tiên đã bị đoạt mất.

“Ưm, ưm, ưm, buông, tôi, ra.”

Sau khi phục hồi tinh thần, cô liền liều mạng giãy dụa, muốn co đầu lưỡi lại, nhưng là hần sao có thể bỏ qua cho cô, chỉ cần cô lui, hần sẽ tiến, gắt gao truy đuổi cô. Cuối cùng, cô chỉ có thể ưm ưm kêu to.

Thơm quá, ngọt quá! Hần lại nếm được hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, hơn nữa còn có cảm giác muốn ngừng mà không được, hình như đó là hương vị đẹp nhất trên thế gian, thậm chí còn là thứ hần thích nhất, làm cho hần không chịu buông tha.

224. Chương 225: Cảm Giác Khác Thường

Đồ khốn, tồi tệ, xấu xa, không phải trứng. Lý Quả không ngừng mắng ở trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng trướng đỏ bừng, khẩn trương bất an, toàn thân đều đổ mồ hôi, nhưng cô vẫn không thể thoát khỏi nụ hôn mãnh liệt của hần, vẫn bị hần kiểm chế như cũ, cần quấy ở miệng mình.

Một luồng khí nóng tăng lên trong cơ thể, đây là một cảm giác xa lạ trước nay chưa từng có, khiến cô càng thêm thấp thỏm lo âu, vô cùng khẩn trương, sợ hãi, chưa từng trải qua, một cảm giác khủng hoảng lấp đầy trong lòng cô.

“Không, không cần.” Khó khăn lắm cô mới thốt ra được hai chữ này qua kẽ hở, sống chết cũng không thể đánh mất nụ hôn đầu tiên trong tình cảnh mập mờ này. Đương nhiên nụ hôn đầu tiên là không thể cứu được nữa, cô chỉ sợ tên này sẽ làm bậy mà thôi.

Hần sẽ nghe nàng sao? Còn lâu nhé!

Mặc Nhật Tỳ say đắm gần như mê muội trong miệng nàng, giống như miệng nàng là côca, là trà thơm hảo hạng, hần đã buông tay chân nàng ra, bàn tay to gắt gao ôm đầu nàng, không cho nàng tránh né.

Hoa chân múa tay muốn đẩy gã khốn trên người ra, nhưng hần nặng như núi Thái Sơn, cho dù có đẩy có kéo cũng chẳng xê xích. Trong lòng cô tràn ngập sợ hãi, khẩn trương, bất an, nhưng tên đó vẫn không nghe lời cô, thậm chí cô có một dự cảm xấu là hần sẽ không bỏ qua cho mình.

Mặc Nhật Tỳ hôn sâu, mạnh mẽ phát hiện chính mình không thể dứt bỏ mỹ vị ấy, hần thậm chí đã bắt đầu chờ mong, những nơi khác của nàng có phải cũng mỹ vị, ngọt ngào giống như miệng hay không, thậm chí khiến hần không thể tự kiểm chế?

Hần không chút do dự nhanh chóng dời đi mục tiêu, rời khỏi môi nàng, đi tới cổ, hần vẫn nhớ rõ cổ của nàng cũng rất thơm, có một hương vị mê người, cho nên hần vội vàng liếm một cái trên cổ nàng.

Trời ạ! Hai tiếng kêu đồng thời phát ra từ nội tâm của cả hai, thân thể bọn họ cùng run nhẹ, sau đó như có một dòng điện chạy qua hai người, tê tê, ngứa ngứa, từng đợt sóng khác thường ập sâu vào trong lòng.

Đây, đây là chuyện gì vậy? Đây là tiếng lòng của cả hai, vô cùng nghi hoặc, vô cùng bất an không yên, tim đập nhanh vô cùng, đầu lưỡi của hắn còn dao động trên cổ nàng, nó đã không chịu sự khống chế của hắn nữa rồi.

Nụ hôn ấm áp tác động lên thần kinh nhạy cảm của cô, miệng gã như có ma lực, khiến thân thể cô căng cứng, lại sinh ra một loại cảm giác khó có thể nói nên lời, làm cô run rẩy, sợ hãi.

225. Chương 226: Không Cần Xương Bật

Hắn thích! Vô cùng vô cùng thích, vừa chạm vào nàng hắn liền không ngừng được, trong lòng càng thêm không muốn ngừng lại, một đường cắn cổ của nàng, xuống đến xương quai xanh.

“Này, này, người mau dừng tay, mau dừng lại đi.”

Tuy không hiểu chuyện lắm nhưng cô đã từng xem diễn xuân cung đồ vài lần rồi, có ngu ngốc đến mấy cũng biết chơi với lửa có ngày chết cháy, huống chi thân thể của hắn ta còn nổi lên phản ứng nữa.

Một cái cứng rắn thô ráp gì đó đang chống đỡ ở phía dưới, cô vốn không thèm để ý, nhưng cái gì đó chẳng những cứng rắn mà còn nóng rực, càng thân kỳ hơn là nó có thể động đậy. Lần này cô không thể bình tĩnh, càng không thể coi như không có việc gì rồi.

Đã học qua khóa học sinh lý chưa à? Cô đã học qua, cho nên tuy chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng trên sách vở và khóa học sinh lý đều nói qua mà. Hiện tại cô đã hiểu rất rõ, sợ tới mức sắc mặt đại biến, càng ra sức giãy dụa.

Dừng tay? Có khả năng sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Hắn bởi vì lời nàng nói mà có chút tức giận, liền cắn mạnh lên da thịt của nàng, coi như là trừng phạt.

“Á...” Hơi hơi đau xót khiến cô nghẹn giọng kêu, thần kinh căng thẳng làm cô hơi trông gà hóa cuốc, không đẩy được kẻ đang đè nặng trên người mình ra làm cô có cảm giác không ổn, hiện tại cảm giác này càng sâu thêm rồi.

Chết tiệt, cảm giác thật tốt, sau khi cắn xuống hắn đột nhiên có cảm giác mê mê, hạ miệng nhanh hơn, từ xương quai xanh đến bả vai nàng đều bị hắn cắn qua, không bỏ sót chỗ nào, phía trên lập tức một mảng xanh tím.

Cô bị cắn có chút sợ hãi, hơn nữa cô biết kẻ tiếp hắn sẽ đụng đến chỗ mẫn cảm nhất, chỗ mà cô không muốn hắn chạm vào nhất, cho nên cô cực kỳ khẩn trương bất an, vội vàng kêu lên: “Người mau dừng tay, đừng chạm vào ta, có nghe hay không, Mặc Nhật Tỳ.”

“Ngoan, đừng kêu nữa, lát nữa sẽ để người kêu, hiện tại hãy tiết kiệm hơi sức đi.” Cuối cùng Mặc Nhật Tỳ cũng ngẩng đầu lên, thần nhiên nhìn nàng một cái, tuy bình thần nhưng trong mắt hắn vẫn nồng đậm dục vọng, ánh mắt thâm thúy.

“Không, không cần, người không thể đối với ta như vậy, bằng không ta sẽ hận người, nhất định đó.”

Cô bồn chồn lo sợ, cô không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cô không muốn biến thành như vậy, huống chi hắn vừa mới làm chuyện đó với một nữ nhân, lại còn cùng mình. Trời ạ, cô không dám nghĩ tiếp, sẽ chỉ khiến cô càng thêm sợ hãi, sợ hãi, cả ghê tởm nữa.

226. Chương 227: Mãnh Liệt Công Chiếm

Hận hấn? Hấn cũng sốt một chút, sau đó bất cần cười cười. Hấn không thèm để ý nàng hận mình, hận cũng tốt, yêu cũng được, ít nhất sẽ chứng minh hấn lưu được ấn ký trong lòng nàng, ít nhất là không thể lãng quên, cho nên hấn không cần.

“Một hồi bốn vương sẽ khiến người từ hận sinh yêu, luyện tiếc bốn vương, rồi không được bốn vương.” Hấn tà tà cười, miệng thì cân nhắc nói, tay vẫn không ngừng hành động, theo bản năng xoa nắn ngực của nàng.

“Á...”

Cô hét lên một tiếng chói tai, ánh mắt trợn to, phần lộ tròng người đàn ông trên người. Chết tiết, chết tiết, hấn lại không để ý đến sự phản đối của cô, lại đối xử với cô như vậy. Hấn, hấn nghĩ cô là loại người nào chứ?

“Người mau thả ta ra, ta không phải phi tử của người, không phải nữ nhân của người, có nghe hay không, Mặc Nhật Tỳ.”

Cô không ngừng giãy dụa, không muốn mất đi thân thể trong sạch ở nơi này, thân thể của cô phải giữ cho người đàn ông cô yêu nhất, mà không phải cho hấn, không phải.

Hấn lạnh lùng nở nụ cười, vốn định hôn lên ngực nàng, nhưng sau khi nghe lời nàng nói, không nhịn được ngẩng đầu lên, phản bác: “Bốn vương muốn người thì chính là người, người không có quyền phản đối, bốn vương chính là trời là đất ở đây, là trời của người, đất của người, người phải vĩnh viễn nhớ kỹ những lời này.”

Nói xong, hấn cũng không thể nhẫn nại nữa, miệng nhắm ngay ngực của nàng, hung hăng gặm cắn. Sau khi hấn hôn xuống, tất cả bình tĩnh, suy nghĩ đều biến thành màu trắng.

Lần đầu tiên hấn sinh ra run rẩy, lần đầu tiên không thể khống chế chính mình, hạ xuống từng nụ hôn, hai tay cũng không hề nhàn rỗi, dao động trên thân thể nàng giống như bị mê hoặc, lý trí đã dần dần rời xa hấn.

“Không, không cần, không cần.”

Nước mắt đột nhiên chảy xuống từ hốc mắt, cô cắn chặt môi dưới, liều mạng ngăn cản thân thể truyền đến cảm giác kỳ quái, có một loại khuất nhục chảy xuôi trong lòng. Cô không phải nữ nhân của hấn, cô không thể bị đối xử như vậy được, không thể.

Nàng phản kháng khơi dậy bản năng giống đực của hấn, tựa như không hề nghe thấy tiếng kêu của nàng, hấn hung tợn cắn nàng, đùa nghịch thật lâu, mãi đến khi nàng nói không ra lời, chỉ có thể nhỏ giọng khóc thút thít, nhưng kiểu khóc này càng thêm kích thích hấn.

Bàn tay to không hề kiêng kỵ, hoành hành ngang ngược trên thân thể nàng, địa phương từng là chốn thần bí giờ ở ngay trước mắt, hoàn toàn không có bất kỳ kiêng kỵ gì. Hấn phá tan mọi loại trói buộc trên người nàng, thậm chí còn bỏ từng cái một.

227. Chương 228: Hấn Đoạt Trong Sạch Của Nàng

Run rẩy! Run rẩy! Hiện tại cô chỉ có cảm giác này, bất lực và sợ hãi đánh úp vào trong lòng, cô cố nén nội tâm sỉ nhục, cắn chặt khớp hàm, không cho mình phát ra một chút âm thanh nào.

Mặc Nhật Tỳ, hấn đáng chết, hấn đáng chết! Hốc mắt cô đỏ ửng, vô cùng khổ sở, người đàn ông mà cô nhớ nhung ở trong đây, thế nhưng lại đối xử với cô như vậy, thật đáng sợ.

Hắn không hề hay biết tâm tư của nàng, hắn sớm đã bị thân thể nàng làm cho mê muội, hoàn toàn không nghĩ đến sự cố kỵ trong lòng nàng. Sau khi cởi hết y phục trên người nàng, hắn liền không ngừng tay cùng miệng, một tắc lại một tắc chiếm lĩnh lãnh địa của nàng.

Không cần, không cần, không cần!

Cô cuồng hô ở trong lòng, đầu xoay liên tục, thân thể cố gắng thoát khỏi hắn, nhưng đều vô dụng, tất cả đều là mình tự lao dốc. Nguy hiểm nhất chính là có một loại khoái cảm xa lạ làm cho cô xấu hổ đang ủa vào trong lòng, cảm giác ấy quá mỹ diệu, hơn nữa còn rất mê hồn.

Mặc Nhật Tỳ cực kỳ có kinh nghiệm, chỉ chốc lát sau, đã khiến cho nàng thở hồng hộc, ánh mắt mê ly, thậm chí đến cả phản kháng cũng quên mất, toàn thân mềm nhũn vô lực, chỉ có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn nhìn thân thể phiếm hồng của nàng, ánh mắt vẫn lưu luyến trên cơ thể nàng, nhưng lại bất động. Kỳ thật hắn đã mất khống chế, chẳng qua là luôn cố nén mà thôi. Trước giờ chưa từng có chuyện hắn đợi một nữ nhân, không, có lẽ phải nói là hắn thật sự muốn nhớ rõ cảm giác mỹ vị trên người nàng, cảm thấy mỗi một tắc trên người nàng đều là mỹ vị, cho nên hắn mới có thể nhịn xuống.

Thế nhưng, hiện tại hắn không muốn đợi nữa, hắn có chút nóng vội, tựa như tiểu tử mới biết yêu, hắn gắt gao ôm nàng, trầm thân xuống, sau đó liền nghe thấy tiếng thét chói tai của nàng.

Đau quá, đau quá, đau chết mất!

Hiện tại cô chỉ có một cảm giác như vậy, thân thể như bị xé rách, đau đến nỗi ngũ quan của cô co rúm lại, tinh thần đều tập trung hết vào nơi đang đau đớn nhất.

Ai tới nói cho cô biết đây là chuyện gì chứ? Vì sao sẽ đau như vậy, rốt cuộc hắn muốn làm gì cô? Đoạt mất trong sạch rồi hủy hoại cô sao? Hắn quên mất bọn họ là người của hai thế giới khác nhau sao? Hắn là xà, còn cô là người mà.

Ngay cả ý định tự tử cô cũng nghĩ tới, nhưng hiện tại cô không động dậy được, đau đến nỗi không dám động.

Mà tên nam nhân đang đè ở phía trên kia, hắn liền ngừng mọi động tác, chỉ im lặng nhìn nàng, nhìn khuôn mặt vặn vẹo của nàng.

228. Chương 230: Ba Ngày Ba Đêm

Ba ngày ba đêm, cô không ngờ mình sẽ bị tên nam nhân ham muốn vô độ chiếm lấy suốt ba ngày ba đêm, mà cô có thể ngầy ngẫn sống qua nhiều ngày như thế. Đây là điều cô chưa từng nghĩ tới, giờ đã chứng minh được lời nói của Tiểu Xuân là thật, nam nhân đó thật đáng sợ, chẳng trách rất nhiều nữ nhân đều không chịu nổi.

Chỉ là, nếu cô biết được chỉ vì mình không chịu kêu ra tiếng mới bị cưỡng bức ba ngày ba đêm như vậy thì không biết sẽ cảm thấy thế nào.

Mãi đến cuối ngày thứ hai, cô thật sự không nhịn nổi, vô thức rên rỉ, nhưng hắn lại không ngừng được, không hề muốn buông tay.

Ba ngày sau, rốt cục cô không chịu nổi nữa liền hôn mê bất tỉnh, Mặc Nhật Tỳ thế mới chịu thu tay, bằng không chỉ sợ năm ngày năm đêm, bảy ngày bảy đêm cũng được. Tinh lực của nam nhân này quá thịnh, giống như không bao giờ dùng hết.

Thấy Lý Quả ngất đi, Mặc Nhật Tỳ liền dừng tất cả động tác, rồi vươn tay vỗ về khuôn mặt tái nhợt của nàng. Trong ba ngày qua, hắn vô cùng điên cuồng, không phải vì tức giận mà là vì nàng tựa như có một sức hút, hấp dẫn mình sâu sắc, không thể dừng lại.

Thân thể thon dài đứng lên, ôm lấy cơ thể yếu ớt nhỏ nhắn của nàng rồi bước vào ôn tuyền ở phía trong, hẩn cẩn thận tẩy rửa thân thể cho nàng, sau đó mới đặt nàng vào trong tắm tắm nhưng tốt nhất, giống như một khối bảo vật quý giá.

Nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, hẩn mới khôi phục vẻ mặt lãnh khốc vô tình, gọi người tiến vào, sau đó vẫy tay để bọn họ khiêng tắm tắm nhưng bọc nàng ra ngoài, cho đến khi nàng bị nâng đi, hẩn cũng chẳng quay đầu liếc mắt một cái.

Trong cung Phượng Thê, từ sau buổi tối Lý Quả mất tích, Hoàng Nhi và Tri Vũ sắp phát điên rồi. Bọn họ đã tìm khắp trong cung Phượng Thê, thậm chí còn tìm cả bên ngoài cung, nhưng Lý Quả giống như đã bốc hơi khỏi thế gian.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Các nàng tìm khắp nơi rồi, quan hệ và lực lượng có thể sử dụng đều dùng qua, nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của Lý Quả, các nàng không tin, một mình tiểu thư có thể thoát khỏi hoàng cung này. Thế nhưng, tiểu thư đúng là mất tích rồi.

Sau khi quản gia Lâm không tìm được Lý Quả, đành phải đi yết kiến chủ tử, nhưng ông ta chẳng những không thấy mặt chủ tử, bị từ chối ở bên ngoài, mà ngay cả cửa cung điện cũng không bước được vào, tất cả thông báo truyền đi cũng không nhận được bất kỳ mệnh lệnh nào của chủ tử.

Chủ tử bị làm sao vậy? Ông ta hơi nghi ngờ nhưng không còn cách nào khác, đành phải quay về cung Phượng Thê chờ đợi tin tức. -leqd- Lần đợi này, ba người phải đợi ba ngày ba đêm, mãi đến khi Lý Quả hôn mê bị bọc trong thảm nhung mao được một đám cung nữ thị vệ đưa về.

229. Chương 231: Vết Thương Chồng Chết

“Tiểu thư.”

Hoàng Nhi vừa thấy Lý Quả liền bật khóc, đặc biệt là khi thấy vẻ mặt tái nhợt, đáng vẻ yếu ớt của Lý Quả, khiến sắc mặt nàng đại biến, sau đó thương tâm khóc nức, nói không nên lời.

Tri Vũ cũng bị dọa cho giật mình, nhưng lúc nàng thấy rõ nhóm người nâng Lý Quả trở về thì trong lòng nàng đã hiểu rõ. Trong lòng không biết là vui mừng hay khổ sở, cuối cùng mặc kệ mọi thứ, vội vàng đặt Lý Quả lên giường.

“Vương lệnh cho các người chăm sóc tốt cho tiểu thư.” Cuối cùng, trước khi rời đi, một cung nữ cung kính nói với các nàng, sau đó đều rời đi.

Quản gia Lâm ở trong cung nhiều năm như vậy, đương nhiên trong lòng cũng hiểu rất rõ, ông ta xoay người đi ra ngoài, để lại Hoàng Nhi, Tri Vũ và cung nữ.

“Tiểu thư, sao tiểu thư lại thành như vậy?” Hoàng Nhi khóc đến hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào không thôi, đau lòng nhìn Lý Quả đang hôn mê trong thảm lông, hận không thể thay thế.-lequyd-

Tri Vũ nhẹ nhàng mở ra thảm lông, sau đó cả người chấn động, sắc mặt đại biến, ánh mắt hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, gất gao cắn môi, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trời ạ! Nàng nhìn thấy gì đây? Thật sự không thể tin được, quá khủng bố, vì sao lại thành như vậy? Rốt cuộc tiểu thư đã sống như thế nào trong mấy ngày qua? Vì sao Vương có thể đối xử với tiểu thư như vậy? Nước mắt nàng cũng lăn xuống.

“Tiểu thư, trời ạ, tại sao tiểu thư lại thành thế này? Tri Vũ tỷ tỷ, tiểu thư làm sao vậy? Ai biến tiểu thư thành như vậy? Hoàng Nhi sẽ không bỏ qua cho hẩn, tiểu thư.” Sau khi Hoàng Nhi đã thấy rõ Lý Quả, liền chấn động, sau đó phần nộ nói, thương tâm lao về phía Lý Quả. -lequyd-

Tri Vũ vội vàng giữ lấy nàng, không cho nàng chạm vào Lý Quả. Nàng cũng biết tức giận, nhưng vừa nghĩ tới kẻ đó là Vương thì nàng chỉ có cảm giác vô lực nhiều hơn là bất lực.

“Hoàng Nhi, cẩn thận một chút, bây giờ tiểu thư không chịu được giày vò nữa đâu.”

Trên người Lý Quả che kín vết bầm lớn nhỏ, có thể nói là thương tích đầy mình, ngay cả môi cũng bị cắn nát, trên người không có một chỗ nào lành lặn, khiến người ta vừa thấy liền khiếp sợ, sợ hãi. Vừa nghĩ đến cảnh ngộ mấy ngày qua của Lý Quả liền cực kỳ sợ hãi.

“Tri Vũ tỷ tỷ, tỷ nói là Vương làm sao? Không thể nào, chủ nhân đối xử với tiểu thư tốt vô cùng, làm sao ngài ấy có thể đối xử với tiểu thư như thế này?”

Hoàng Nhi hoàn toàn không tin, ở trong mắt nàng, Mặc Nhật Tỳ vẫn rất trân trọng tiểu thư, không có khả năng thương tổn tiểu thư.

230. Chương 232: Đau Khổ

“Hoàng Nhi, có một số việc muội không hiểu đâu.” Tri Vũ lắc đầu, thở dài nói, sau đó vội vàng phủ thảm lông lên người Lý Quả.

Nàng không hiểu ư? Hoàng Nhi cực kỳ nghi ngờ, nhưng là nàng không hề nghĩ nhiều, toàn bộ lực chú ý đều đặt lên người Lý Quả, hiện tại nàng không biết phải làm sao.

“Tỷ tỷ, tiểu thư hôn mê rồi, chúng ta phải làm sao đây?” Nàng thì thào hỏi, vô cùng lo lắng, đành phải hỏi Tri Vũ kinh nghiệm đây mình.

Tri Vũ nhìn Lý Quả, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, tiểu thư không sao. Lát nữa ta sẽ bôi thuốc tốt nhất cho tiểu thư, qua vài ngày tiểu thư sẽ khá lên thôi.”

Nói xong, nàng đi ra ngoài tìm quản gia Lâm nói chuyện vừa rồi, quản gia Lâm liền im lặng rời đi. Một lát sau, quản gia Lâm liền trở lại, trong tay cầm một cái bình bạch ngọc, giao cho nàng. -leqyd-

“Tỷ tỷ, mấy ngày qua tiểu thư đều ở cùng Vương sao? Sao tiểu thư lại gặp được Vương?”

Sau khi Hoàng Nhi biết Lý Quả không có việc gì, liền không nhận được muốn biết mấy ngày qua Lý Quả sống như thế nào? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì với Vương mà biến thành như vậy.

“Hoàng Nhi, về sau muội đừng hỏi chuyện đó nữa, đừng nêu ra, cho dù là tiểu thư, muội cũng không được hỏi, biết chưa?” Tri Vũ vội bôi thuốc cho Lý Quả vừa cảnh cáo Hoàng Nhi.

Nàng sợ Hoàng Nhi sẽ gây chuyện, quan trọng hơn là nàng không thể để Hoàng Nhi làm cho tiểu thư thương tâm. Nàng nhìn ra được, thân thể tiểu thư bị tổn thương không phải vì tự nguyện, mà là Vương cố ý.

Tiểu thư, ngài ấy nhất định sẽ rất bị thương! Có lẽ còn rất đau khổ, cho nên nàng chỉ có thể cố sức giảm bớt đau đớn trên thân thể tiểu thư, còn vết thương lòng thì nàng đành bất lực, đây là kiếp nạn mà mỗi nữ nhân của Vương phải chịu đựng.-leqyd-

“Tỷ tỷ, Hoàng Nhi đã biết, sau khi tiểu thư tỉnh lại, Hoàng Nhi nhất định không hỏi, không đề cập tới, không nói.” Hoàng Nhi nhu thuận nói.

Nàng có gốc đến mấy cũng hiểu được ý trong câu nói của Tri Vũ, cho nên nàng lập tức cam đoan.

Tri Vũ gật đầu, thở dài một hơi, thương tiếc nhìn Lý Quả, nói: “Tiểu thư, thật đáng thương, ngài ấy nhất định rất đau khổ đi.” Đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ đau khổ.

Nước mắt của Hoàng Nhi lại vì câu nói này mà ào ào rơi xuống, đi theo tiểu thư đã lâu như vậy, sao nàng không biết tính tình của tiểu thư? Tiểu thư rất thiện lương, nhưng cũng rất quật cường.

Dưới sự cẩn thận chăm sóc của hai người, rất nhanh đã bôi thuốc khắp thân thể của Lý Quả, lại lau sạch khuôn mặt cô, rót chút nước vào miệng cô, mãi đến khi nhiệt độ cơ thể cô ổn định, các nàng mới dừng lại.

231. Chương 233: Thất Thân

Đau đớn là cảm giác duy nhất của cô, lúc này, cô không hề hay biết mình đã được đưa trở về, cô mơ mơ màng màng hoàn toàn không biết thương thế của mình, càng không biết Hoàng Nhi và Tri Vũ đang lo lắng. Cô vẫn nhớ rõ tình trạng cuối cùng của mình, chính là bị tên nam nhân kia gắt gao tra tấn.

Hắn không chịu buông tha, cô cũng thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng cuối cùng cô vẫn bị ngắt xủ. Lại tỉnh lại, mỗi khi tỉnh lại cô đều phát hiện mình vẫn bị hắn cưỡng bức, đa số toàn không nhận được phát ra âm thanh khuất nhục đó, thậm chí đến cuối cùng cô đều chết lặng rồi.

Vì sao? Vì sao hắn lại đối xử với cô như vậy? Rốt cuộc cô đã làm gì mà khiến hắn căm hận cô đến vậy? Không phải Mặc Nhật Tỳ vẫn đối xử với mình rất tốt sao? Nhưng hiện tại hắn thật sự là anh ấy sao? Sao cô chỉ cảm thấy hắn là một ác ma thôi?

Ai tới nói cho cô đây? Hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống dọc theo khóe mắt, nhưng cô vẫn không tỉnh lại. Lệ là xuất phát từ trong nội tâm bị thương của cô, cho dù cô chưa tỉnh lại thì cũng không thể khống chế được.

“Tiểu thư, thật đáng thương.” Ánh mắt Hoàng Nhi ửng hồng, vừa nói vừa lau lệ cho Lý Quả. Tuy tiểu thư không có tỉnh lại, nhưng thường thường sẽ rơi lệ, khiến cho nàng và Tri Vũ đứng ở bên cạnh hầu hạ xót xa đến bật khóc.

Tri Vũ gạt đầu song nàng cũng hết cách, đây là nỗi bi thương của nữ nhân ở trong cung, nàng đã thấy không ít, tuy thấy nhưng không thể trách, chỉ là vị tiểu thư mới tới này không giống như thế, cho nên nàng cũng không nhận được mềm lòng.

“Tiểu thư, ngài mau tỉnh lại đi, Hoàng Nhi rất lo lắng, tiểu thư đừng bỏ rơi Hoàng Nhi mà, Hoàng Nhi muốn đi theo tiểu thư, Hoàng Nhi muốn ở cùng một chỗ với tiểu thư.” Hoàng Nhi đột nhiên nghẹn ngào, bỏ nhào vào người cô gào khóc nói, -leq,y,do- trong lòng nàng tràn đầy lo sợ, chỉ sợ về sau tiểu thư vẫn bất tỉnh.

Thật ra, cô biết rất rõ toàn bộ mọi chuyện đang xảy ra, biết rõ nhưng cô vẫn không thể tỉnh lại, chỉ có thể cảm nhận, cho dù hiện tại biết Hoàng Nhi vô cùng lo lắng nhưng cô cũng hết cách.

Hoàng Nhi, Hoàng Nhi, cô chỉ có thể thở dài trong lòng nhưng lại chẳng muốn tỉnh lại. Cô không muốn đối mặt với thực tế, cô bị thất thân, cô lại càng không muốn đối mặt với nam nhân tà ác kia, có lẽ chỉ có bất tỉnh, mới có thể trốn tránh được.

Cô bất động, khép chặt hai mắt, vết thương trên người đã sắp lành lặn, chẳng qua là vẫn có thể thấy những vết xanh tím, thân thể đã không còn đáng sợ như trước, qua hai ngày nữa là gần như biến mất hết.

“Tiểu thư, van cầu ngài, ngài mau tỉnh lại đi.”

Thương thế của Lý Quả đã sớm tốt rồi, thân thể không còn vết xanh tím, hiện tại là một mảng tuyết trắng, chỉ là cô vẫn chưa từng mở mắt, nếu không phải còn hô hấp thì Hoàng Nhi đã cho rằng cô chết rồi.

Tri Vũ cũng đứng ở bên cạnh, chỉ im lặng, thái y trong cung đã tới xem qua, tiểu thư hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ là trong tiềm thức vẫn không muốn thức tỉnh. Các nàng cũng không còn cách nào khác, bẩm báo Vương, Vương cũng bỏ mặc, điều này làm cho các nàng không biết phải làm sao.

“Hoàng Nhi đừng như vậy, nếu tiểu thư biết, ngài ấy nhất định sẽ thương tâm khổ sở.” Nàng chỉ có thể khuyên bảo Hoàng Nhi, bằng không cứ khóc suốt suốt mãi, tiểu thư cũng không an tâm, hơn nữa như vậy cũng vô dụng.

Hoàng Nhi nghe lời, lung tung lau nước mắt.

Tri Vũ và Hoàng Nhi cứ thay phiên nhau trông coi, tuy không biết khi nào Lý Quả sẽ tỉnh lại, nhưng cũng không dám chậm trễ, luôn chăm sóc thật tốt cho Lý Quả.

Vài ngày sau, vào đêm khuya, Hoàng Nhi đang vô cùng mệt mỏi tựa vào bên giường nửa ngủ nửa tỉnh, -le,d- Lý Quả lại lặng lẽ cử động, bàn tay khẽ giật, sau đó mí mắt hơi giật giật, một lát sau, cô liền mê mang mở mắt.

Cô tỉnh rồi! Cực kỳ không muốn song đến một lúc nào đó cô cũng tự nhiên tỉnh lại. Cô mở to mắt rồi lập tức nhắm lại lần nữa, cô thật sự không muốn mở mắt, nhưng đợi đến lúc thích ứng với ánh sáng, vẫn là chậm rãi mở mắt.

Cô chưa chết ư! Thế nhưng chết và không chết thì có gì khác nhau, cô vĩnh viễn nhớ rõ mấy ngày qua mình đã sống như thế nào, cô chưa chuẩn bị một chút tâm lý nào, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không thể tưởng tượng được hắn sẽ đối xử với mình như thế.

Nhưng hiện tại nghĩ tới những điều đó thì có tác dụng gì? Mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, sau này cô nên làm gì đây? Chẳng lẽ thật sự muốn chết già ở đây? Chẳng lẽ cô chỉ có thể sống thế này? Cô thật sự không cam lòng, thật không tình nguyện, cô muốn chạy trốn, cô phải rời khỏi đây.

Đột nhiên, trong lòng cô sinh ra một ý niệm mãnh liệt như thế, tinh thần suy sụp biến mất, chỉ có suy nghĩ rời đi đang mãnh liệt trong đầu, tựa như được hồi sinh, làm cho hai mắt vô thần của cô sáng lấp lánh, khiến cho cô lại có hi vọng và mục tiêu thêm một lần nữa.

Cô nhất định phải khỏe mạnh, sống thật tốt, hắn khiến cô khó chịu thì cô cũng sẽ không để hắn sống thoải mái. Dù sao chính là không thể để cho hắn được như nguyện, hắn ức hiếp mình, mặc kệ ra sao cô cũng phải đòi lại gấp trăm lần.

“Nước, nước, Hoàng Nhi...”

Sau khi nghĩ thông suốt, tinh thần cô liền tốt hơn, lập tức cảm thấy thân thể của mình thiếu nước trầm trọng, vô cùng muốn uống nước, ăn cái gì đó, vì thế liền chủ động lên tiếng, mặc dù nhỏ, nhưng vẫn là bật ra tiếng.

Hình như tiểu thư đang nói chuyện? Tiểu thư nói muốn uống nước? Hoàng Nhi nửa tỉnh nửa mê, trong lúc mê mang đột nhiên nghe thấy giọng nói của Lý Quả còn tưởng rằng mình đang nằm mơ chứ. Nhưng cho dù là nằm mơ thì nàng cũng phải tỉnh để xem tiểu thư, nếu như tiểu thư thật sự tỉnh lại vậy thì tốt quá.

“Hoàng Nhi, chị muốn uống nước.” Tiếng nói rất nhỏ thật sự phát ra từ miệng Lý Quả, tuy hơi khàn khàn khó nghe, nhưng vào lúc này lại giống như tiếng gió trời, làm người ta vui sướng.

Quả nhiên, sau khi Hoàng Nhi mở to mắt, lập tức nghe được những lời này, nàng bị chấn động thất thần một hồi lâu, sau đó chuyện đầu tiên không phải là đi lấy nước giúp Lý Quả mà là gào khóc lên.

“Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh. Tiểu thư, tiểu thư tỉnh...” Nói xong, nàng lại chạy như điên ra ngoài cửa, ở bên ngoài la to, vô cùng thất lễ, thế nhưng nàng hoàn toàn ném ra sau đầu.

Chỉ chốc lát sau, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, sau đó rất nhiều người cùng nhau tiến vào, chạy về phía giường của Lý Quả, đi đầu là Tri Vũ và Hoàng Nhi, theo sau là quản gia Lâm cùng các cung nữ khác.

lam^0^nguyet^0^minh90*&*&

“Tiểu thư, ngài tỉnh rồi.” Hoàng Nhi vừa khóc vừa cười, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lý Quả.

Tri Vũ cũng vô cùng hưng phấn, nhiều ngày trôi qua như vậy, rốt cuộc tiểu thư đã tỉnh, mọi người có thể thả lỏng tâm tư rồi.

“Tiểu thư.” Nàng cũng nghẹn ngào nói.

Quản gia Lâm rất vui mừng, sau đó ông ta lập tức lệnh cho các cung nữ khác đi chuẩn bị đồ ăn, y phục sạch sẽ và mấy thứ linh tinh.

“Tri Vũ, tôi muốn uống nước.” Nhìn thấy Tri Vũ, trước mắt Lý Quả sáng ngời, Hoàng Nhi chỉ lo vui mừng, hoàn toàn không nghe thấy cô muốn uống nước, cô sắp chết khát rồi.

Tri Vũ vừa nghe nói muốn uống nước, lập tức như lò xo bật dựng lên, luống cuống tay chân chạy tới cái bàn, rót một chén nước rồi chạy nhanh về, thật cẩn thận giúp cô uống hết.

“Tiểu thư, còn muốn nữa hay không? Ngải đói không? Có muốn ăn gì không?”

Lý Quả nhẹ nhàng gật đầu, uống nước xong, tinh thần cô tốt hơn rất nhiều, lại liên tục uống thêm vài chén, cô liền uống đủ, không những thế còn có chút khí lực, cô muốn ngồi dậy rồi.

“Tiểu thư, ngài hừ chết Hoàng Nhi.” Thấy Lý Quả đã không sao nữa, Hoàng Nhi bắt đầu uất ức tố khổ, đã từng bị vứt bỏ một lần, lần này nàng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Lý Quả suy yếu hướng nàng cười cười, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, Hoàng Nhi, chị cũng thật sự không ngờ sẽ như vậy, thật có lỗi.” Cô biết Hoàng Nhi là thật tâm lo lắng cho mình, cho nên vội vàng nói.

Hốc mắt Hoàng Nhi lập tức đỏ ửng, nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, Hoàng Nhi rất lo lắng, không phải vì tiểu thư lại vô thanh vô tức biến mất, mà là Hoàng Nhi lo lắng cho sự an toàn của tiểu thư.”

“Cảm ơn em, Hoàng Nhi.” Hốc mắt Lý Quả cũng đỏ lên, nhưng cô cố nén không cho nước mắt rơi xuống, hiện tại cô rất yếu ớt, không chịu nổi sự ép buộc nào.

“Tiểu thư, không cần khách khí với Hoàng Nhi.” Hoàng Nhi vội vàng nói, nước mắt đã rơi xuống, nàng chạy nhanh qua một bên, sợ lại chọc cô thương tâm.

Tri Vũ vội vàng bưng lên một chén thuốc, sợ cô vừa vặn lại động khí, nếu ngắt đi nữa sẽ không tốt lắm.

“Tiểu thư, uống thuốc trước đi.” Đây là một chén thuốc bổ các nàng vừa mới nhanh chóng chuẩn bị xong.

Lý Quả cảm kích gật đầu, may mà lúc này còn có người chăm sóc cho mình, nếu không có lẽ cô đã chết rồi. Một hơi uống hết bát thuốc bổ, cô liền cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua, thân thể không còn lạnh như băng nữa.

“Tiểu thư, nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta đều ở đây, nếu có gì ngài cứ căn dặn chúng ta.” Quản gia Lâm vẫn im lặng, hiện tại thấy cô đã khôi phục, mới nhẹ nhàng nói.

“Cảm ơn quản gia Lâm.” Cô cũng cảm kích hướng quản gia Lâm cười cười, nhẹ giọng cảm ơn tạ.

Quản gia Lâm không nói thêm gì, chỉ cung kính hướng cô hành lễ, sau đó lui xuống. Hiện tại ông ta không thể nán lại đây, còn có rất nhiều chuyện chờ ông ta đi làm đây.

“Tiểu thư, nghỉ ngơi thêm đi ạ.” Hoàng Nhi đã khôi phục bình tĩnh, vội vàng đỡ Lý Quả nằm xuống giường một lần nữa.

Lý Quả cũng không từ chối, nằm lại xuống giường không bao lâu, cô liền trầm trầm ngủ.

Hoàng Nhi và Tri Vũ vẫn trông coi cô, cho đến tận hừng đông, mãi đến lúc Lý Quả tỉnh lại, mới dám tin tưởng cô đã ổn định, trong lòng mọi người mới vui sướng.

“Tri Vũ, Hoàng Nhi, tôi muốn ra bên ngoài ngắm cảnh.” Ngủ quá lâu cô liền cảm thấy thân thể mệt rã rời, khát khao được ra bên ngoài nhìn một chút, hít thở không khí mới mẻ, tinh thần tốt thì tâm tình mới có thể tốt lên được.

232. Chương 234: Cô Thay Đổi

Hoàng Nhi và Tri Vũ liếc nhìn nhau rồi gật gật đầu, hai người nhanh chóng giúp cô mặc y phục, sau đó mới thật cẩn thận đỡ cô đi ra bên ngoài.

“Tiểu thư, ngồi ở chỗ này nhé?” Tri Vũ sợ cô đi lâu sẽ mệt, liền căn dặn cung nữ đặt một cái ghế dựa và một cái bàn ở ngoài cửa.

Lý Quả không có ý kiến với sự sắp xếp của nàng, đối với cô ở nơi nào cũng như nhau, chỉ cần có thể ngắm nhìn thế giới bên ngoài, nhìn trời xanh mây trắng, hô hấp không khí tươi mới, cô đã rất vui vẻ rồi.

“Tiểu thư.” Hoàng Nhi đỡ cô ngồi xuống, liền bưng một chén gì đó đưa cho cô.

Cô tiếp nhận, vừa nhìn lại là một bát thuốc, song cô không hề nói nửa câu, uống một hơi hết sạch.

Hoàng Nhi và Tri Vũ vốn tưởng rằng mình phải tốn nước bọt mới khuyên được Lý Quả ngoan ngoãn uống thuốc, nhưng không ngờ một bụng lời nói của các nàng lại không có đất dụng võ.

“Tiểu thư, ăn chút điểm tâm đi.” Hoàng Nhi thấy cô nguyên ý ăn uống, không khỏi vui sướng vạn phần, lập tức bảo các cung nữ bưng lên rất nhiều điểm tâm mà cô vẫn thích ăn, sau đó liền gấp cho cô.

Lý Quả không có ý kiến gì, tiếp nhận rồi chậm chậm ăn, mặc kệ có khẩu vị hay không, cũng chẳng màng mình có đói bụng không, vẫn tiếp tục nghe lời.

Tri Vũ cảm thấy không thích hợp, tiểu thư luôn rất có chủ kiến, nhưng hiện tại lại nghe lời như thế, điều này khiến nàng có một cảm giác rất bất an.

“Tiểu thư, nếu ngài không thích, vậy đừng ăn nữa.” Nàng bất ngờ nói, sau đó hết sức chú ý quan sát biểu hiện của cô.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời của nàng và buông xuống, Lý Quả liền ngoan ngoãn đặt đĩa nhỏ trong tay xuống, rất nghe lời nói: “Được.” Sau đó ngơ ngác nhìn xa xăm.

Hoàng Nhi trợn mắt há hốc mồm, cho dù nàng có gốc đến đâu, lúc này cũng nhận thấy điều gì đó, nhìn nhìn Lý Quả, lại nhìn nhìn Tri Vũ, liền giật mình hiểu ra, tiểu thư thay đổi rồi.

Lý Quả cũng mặc kệ bọn họ đang nghĩ gì, chỉ là tim đập mạnh và loạn nhịp, ngăn người nhìn bầu trời, hoặc là ngẩn ngơ nhìn tòa cung điện cách đó không xa, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, lúc nhìn cái gì đó như muốn nhìn cho nó nở hoa vậy.

Tri Vũ và Hoàng Nhi cũng không quấy rầy cô, chỉ là nghĩ mãi vẫn không hiểu suy nghĩ của cô, không khỏi âm thầm sốt ruột cùng lo lắng, nhưng lại không biết giúp đỡ thế nào.

Tiểu thư, làm sao vậy? Tiểu thư có thể nghĩ quần trong lòng hay không? Vậy phải làm sao bây giờ?

233. Chương 235: Mọi Người Lo Lắng

Lần bất động này của Lý Quả chính là ba ngày, ba ngày qua cô giống như rơi gỗ, tùy ý các nàng sắp đặt, hoàn toàn không có ý kiến gì, trừ bỏ mỗi ngày phải phơi nắng ở bên ngoài, hô hấp không khí mới mẻ.

Mặc Nhật Tỳ giống như mất tích, không hề xuất hiện, ba ngày ba đêm kia tựa như một giấc mộng, mà hần chỉ là sướng hạnh một nữ nhân, hoàn toàn không để tâm.

Mà Lý Quả cũng không có bất kỳ một biểu hiện gì, không khóc, không âm ỉ, không mắng, lại càng không tìm, không biết cô đang suy nghĩ cái gì, hoàn toàn mất đi sự tự chủ vốn có, làm người ta không đoán được tâm tư.

“Quần gia Lâm, ông xem nên làm thế nào bây giờ? Cứ để tiểu thư như vậy cũng không phải cách hay đâu.” Lúc này Tri Vũ chẳng thể bình tĩnh nổi nữa, nàng không thể không tìm quần gia Lâm đến thương lượng một chút, đề ra chủ ý gì đó.

Quần gia Lâm đương nhiên cũng thu hết mọi hành động của Lý Quả vào trong mắt, ông ta cũng âm thầm sốt ruột, thậm chí còn từng đi cầu kiến xà vương, nhưng ông ta không có gặp được xà vương. -

Xà vương và tiểu thư làm sao vậy? Rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Ba ngày ba đêm đó, có phải tiểu thư đã chọc giận Vương nên mới bị Vương lạnh nhạt hay không?

“Tri Vũ cô nương, ta đã đi tìm Vương nhưng mà không thể gặp được, bên phía tiểu thư các người phải tốn nhiều tâm tư một chút, giám sát chặt chẽ tiểu thư, đừng để tiểu thư làm chuyện điên rồ.” Quản gia Lâm bắt đầu dãi lải nhải, nói.

Tri Vũ nghe xong, trong lòng càng lo lắng, ngay cả quản gia Lâm do Vương tự mình phái tới hầu hạ tiểu thư cũng không gặp được, vậy xem ra nguy cơ tiểu thư bị đẩy vào lãnh cung là quá lớn, nói không chừng ngày nào đó sẽ có người đến đuổi các nàng rời khỏi cung Phượng Thê nữa.

“Nô tỳ đã biết.” Nàng mặt không đổi sắc cung kính nói, không có vì hiện tại Lý Quả thất thế mà có nửa điểm thất lễ.

Quản gia Lâm rất vui mừng, trước kia có Hoàng Nhi, hiện tại có Tri Vũ, ít nhất tiểu thư sẽ có người chăm sóc, điều này khiến ông ta rất yên tâm.

“Tiểu thư, ngài cứ nhìn lên bầu trời, rốt cuộc là trên trời có cái gì thế ạ?”

Hoàng Nhi không nhịn nổi nữa, nàng cũng đã theo Lý Quả ngẩng đầu nhìn trời ba ngày, phát hiện ngoại trừ có mấy đám mây trắng bay, thỉnh thoảng có chim lượn qua thì chẳng còn gì cả, nàng liền buồn bực nói.

Lý Quả khẽ giật mình, phục hồi tinh thần, rốt cuộc cũng hạ tầm mắt từ trên bầu trời xuống, bình tĩnh nhìn Hoàng Nhi, thản nhiên cười nói: “Trên trời rất sạch sẽ, vô cùng thoải mái, hơn nữa còn rất đẹp, mệnh mệnh vô tận.”

234. Chương 236: Hai Người Kỳ Quái

Bầu trời thật sự đẹp như vậy sao? Hoàng Nhi ngây ngẩn cả người, sau đó gắng sức nhìn lên trời, nhưng cho dù nàng nhìn thế nào cũng không cảm thấy giống như lời tiểu thư đã nói?

Cái gì cũng chẳng có! Tiểu thư bị hoa mắt chẳng? Hay là đầu có vấn đề? Hoàng Nhi càng nghĩ càng kinh hãi, càng lo lắng vô cùng.

“Tiểu thư, ngài không sao chứ ạ?” Nàng thật cẩn thận hỏi, sợ sơ suất một chút sẽ kích thích Lý Quả.

Lý Quả mờ mịt nhìn nàng, có chút không rõ ý tứ của nàng, nhưng vẫn rất thành thật bắt đầu, bình tĩnh nói: “Chị không sao.”

Cô nói không sao, Hoàng Nhi càng cảm thấy có vấn đề, trong lòng lại càng không yên tâm nổi.

“Tiểu thư, chúng ta vào nhà thôi.” Nàng không nghĩ lại để cho Lý Quả nhìn trời và ngắm tường cung nữa, bởi vì những nơi đó sắp nở hoa đến nơi rồi.

“Ừ.” Cô không hề chối từ, dịu ngoan nói, đứng dậy để nàng dìu mình quay về phòng.

Đợi đến buổi tối lúc Lý Quả đã ngủ, Hoàng Nhi liền lôi kéo Tri Vũ, vẻ mặt cầu xin nói: “Tri Vũ tỷ tỷ, xong rồi, xong rồi, tiểu thư bị bệnh, có phải ngài ấy điên rồi không?” -lewyd0-

Tri Vũ vừa nghe liền chấn động, nhưng đợi nghe Hoàng Nhi nói xong, nàng lại có chút dở khóc dở cười, vội vàng an ủi: “Tiểu thư không sao đâu, chỉ là hiện tại ngài ấy cần yên tĩnh, tiểu thư sẽ không làm chuyện điên rồ, mọi người cứ yên tâm đi.”

Hoàng Nhi bán tín bán nghi, không xác định nói: “Thật vậy chẳng?”

“Thật sự thật sự, cứ hầu hạ tốt tiểu thư là được.” Tri Vũ vội vàng gật đầu, cho nàng cam đoan.

Lúc này, Hoàng Nhi mới yên lòng, chỉ có điều nàng cảm thấy tiểu thư càng đáng thương, càng thêm đồng cảm với tiểu thư.

“Vương, ngài vẫn không muốn gặp tiểu thư sao? Mấy ngày nay tiểu thư không khỏe lắm, dường như đã thay đổi rồi.” Quần gia Lâm ở trong cung của Mặc Nhật Tỳ, cung kính nói. -lqd0- Hôm nay cuối cùng ông ta đã nhìn thấy Vương, nhưng ông ta phát hiện ra sắc mặt Vương cũng rất khó coi.

Mặc Nhật Tỳ sao có thể không biết tình hình của Lý Quả, cho dù hẳn không tới, nhưng chuyện của nàng hẳn vẫn rõ như lòng bàn tay.

Nàng làm những gì, ăn những gì, khi nào thì ngủ, khi nào thì thức dậy, ngay cả mỗi câu nàng nói, hẳn đều biết rất rõ. Chỉ là không hiểu tại sao, mấy ngày nay tâm tình của hẳn đều rất tệ, từ sau khi chiếm được nàng, hẳn càng trở nên lạnh lùng hơn, không triệu bất kỳ một phi tử nào đến thị tẩm, ngoài ra còn thường xuyên uống rượu một mình, lòng càng cảm thấy cô đơn.

“Bổn vương đã biết, người trở về đi, hầu hạ nàng cho tốt, nếu nàng có gì sơ xảy, các người liền chôn cùng nàng đi.” Hẳn cũng không thêm liếc quần gia Lâm một cái, chỉ ném ra những lời lạnh lẽo như băng.

235. Chương 237: Hẳn Đến Đây

Quần gia Lâm khẽ rung mình, đột nhiên ngộ ra, hóa ra không phải Vương không cần tiểu thư, mà là quá để ý, để ý đến cả chính hẳn cũng không biết.

“Vâng, lão nô đã rõ.” Quần gia Lâm cung kính nói, nhanh chóng rời đi.

Ông ta vừa đi, Mặc Nhật Tỳ vẫn không biến sắc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng ông ta rời đi, không biết suy nghĩ cái gì, sau đó đường cong trên mặt hẳn dần dịu xuống.

Quả Quả, Quả Quả của hẳn, là chính hẳn đã thương tổn nàng, chết tiết, hẳn ta gắt gao áp chế hẳn, sau đó làm chuyện đáng chết với nàng.

“Người vừa lòng không?” Hẳn đột nhiên nói chuyện với không khí.

Sau đó sắc mặt hẳn lại biến lạnh, ha ha cười nói: “Vô cùng vừa lòng, mùi vị của nàng thật thơm, chẳng lẽ người không cảm nhận được?”

Chết tiết, chết tiết! Sắc mặt Mặc Nhật Tỳ trở nên muôn màu muôn vẻ, nội tâm mâu thuẫn giãy dụa, nhưng việc đã đến nước này, có muốn cũng vô phương cứu chữa.

Bây giờ Mặc Nhật Tỳ không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, hẳn muốn đi gặp nàng, nhưng lại không dám, hẳn sợ dấn vế bình tĩnh của nàng. Nếu như nàng tức giận, vậy hẳn còn có cơ hội, nhưng mà hiện giờ nàng quá bình tĩnh không vui không giận, cực kỳ khó nắm bắt.

Song, hẳn chỉ giãy dụa và do dự trong chốc lát, liền biến mất, sắc mặt chỉ còn vẻ bình thản, giống như đã hạ quyết định.

Đêm khuya, hẳn vận bộ trường bào trắng xuất hiện ở cung Phượng Thê, đúng lúc Tri Vũ đứng ở bên cạnh giường trông Lý Quả ngủ, nhìn thấy hẳn đột nhiên xuất hiện liền giật cả mình.

Nàng vừa định hành lễ, Mặc Nhật Tỳ liền vươn tay ngăn cản, mà nàng cũng rất biết điều rời khỏi phòng. Vương lại đến nhìn tiểu thư, chỉ là tiểu thư không hề hay biết.

Tri Vũ vừa đi, Mặc Nhật Tỳ liền chậm rãi bước về phía giường Lý Quả đang ngủ say, lặng lẽ ngồi ở bên cạnh nàng, nhìn dáng vẻ gầy yếu của nàng, hẳn ngàn lần đau lòng.

“Quả Quả, thật xin lỗi, là ta không tốt.” Thật lâu sau, hẳn mới hạ mắt, có chút thống khổ, nhẹ giọng nói.

Cô không nghe được, cũng không biết hẳn đến đây, dáng vẻ im lặng say ngủ của cô hết như lúc ban ngày, đều sống trong thế giới riêng của mình.

Hẳn run rẩy vươn tay, xoa nhẹ mặt nàng, mấy ngày qua rốt cuộc nàng đã khôi phục huyết sắc, nhưng vẫn yếu đuối giống như sắp bị thổi bay bất cứ lúc nào.

Hắn vẫn ngồi bất động, tham lam nhìn nàng, mãi đến khi chân trời hừng sáng, cho tới lúc hắn biết mình cần phải đi. Hắn không muốn cho nàng biết hắn đến đây, không muốn nàng mất hứng, không muốn để nàng càng hận chính mình.

236. Chương 238: Mang Thai

“Vương, ngài không đợi tiểu thư à?” Tri Vũ đột nhiên thấy Mặc Nhật Tỳ từ bên trong bước ra, liền kinh sợ, vội vàng hành lễ rồi cung kính dò hỏi.

Mặc Nhật Tỳ nhàn nhạt hướng nàng gật đầu, sau đó mặt không chút thay đổi nói: “Đừng cho nàng biết bốn vương đã tới, nhớ là phải chăm sóc tốt cho nàng, nàng muốn cái gì liền đưa cái đó.”

Vương vẫn là rất xem trọng tiểu thư, Vương chỉ cùng tiểu thư giận dỗi thôi, Vương đối xử với tiểu thư thật tốt, ngàn y trăm thuận, luôn lo lắng cho tiểu thư.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Trong lòng Tri Vũ tràn đầy vui mừng, vội vàng nói.

Lần này còn ai dám bất kính với tiểu thư đây? Ai còn dám ở bên ngoài bịa đặt? Sợ là không ai dám đến cửa diều võ dương oai nữa, mấy ngày qua không ít phi tử đều có chút rục rịch, nghĩ tới cung Phượng Thê diều võ dương oai đây.

Mặc Nhật Tỳ hơi hơi gật đầu, đương nhiên hiểu được ý nghĩ của Tri Vũ, kỳ thật đó cũng là một trong những mục đích hắn muốn tới nơi này, nhưng quan trọng nhất là hắn nhớ nàng.

“A, Vương...” Hoàng Nhi tỉnh ngủ liền chạy tới chăm sóc cho Lý Quả, ai ngờ vừa đến đã thấy Mặc Nhật Tỳ đang đứng đó, kinh ngạc không nhận được bật thốt lên.

“Nhỏ giọng chút.” Tri Vũ vội vàng che kín miệng nàng, mặt tái nhợt, nhỏ giọng nói, một bên còn thấp thỏm lo âu liếc sắc mặt không chút thay đổi của Mặc Nhật Tỳ. -lequdn-

Hoàng Nhi nghe vậy, vội vàng gật đầu, không dám nói thêm gì nữa, song ánh mắt vẫn sáng lấp lánh. Vương đến đây, như vậy tiểu thư nhất định sẽ vui vẻ. Đúng lúc nàng vừa nghĩ như vậy, bên trong liền truyền ra giọng nói ngái ngủ của Lý Quả: “Hoàng Nhi, em đang kêu gì thế? Ai tới vậy?”

Không đợi Hoàng Nhi lên tiếng, Tri Vũ liền cướp lời: “Tiểu thư, là quản gia Lâm vừa tới nhưng lại đi rồi, tiểu thư dậy rồi à? Chúng nô tỳ lập tức đi vào hầu hạ ngài.”

Mặc Nhật Tỳ hướng về phía hai người gật đầu, sau đó lặng lẽ rời đi.

Hắn vừa đi, Hoàng Nhi liền nhảy dựng lên, vừa định nói chuyện, lại bị Tri Vũ đè lại, chỉ nghe thấy Tri Vũ nhỏ giọng nói: “Vương ra lệnh, đừng để tiểu thư biết Vương đã tới.”

Hả! Hoàng Nhi vừa rồi còn đang hưng phấn, nhưng nghe xong lại có chút kinh ngạc. Vương có ý gì vậy? Đến thăm tiểu thư thế nhưng vẫn không cho tiểu thư biết, hắn có ý gì với tiểu thư nhỉ?

“Không cần nhiều lời, chuyện Vương tới đây không được để cho tiểu thư biết. Được rồi, đi vào hầu hạ tiểu thư đi, đừng để xảy ra sai lầm.” Tri Vũ vội dặn dò nàng, chuyện của tiểu thư và Vương không đến lượt bọn họ quản.

Hoàng Nhi có lẽ vẫn hiểu được ý tứ của Tri Vũ, tuy trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn rất nghe lời nàng, im lặng gật đầu, đi vào bên trong.

“Hoàng Nhi, vừa rồi quản gia Lâm ở bên ngoài sao?” Trong phòng Lý Quả vẫn lười biếng nằm ở trên giường, mở mắt lười biếng hỏi.

“Tiểu thư, đúng thế à, còn có Tri Vũ tỷ tỷ nữa. Tiểu thư, có phải chúng em đã đánh thức ngài không?” Hoàng Nhi vội vàng viện cớ, chưa từng lừa gạt Lý Quả, nàng sợ sẽ bị tiểu thư nhìn ra.

Lý Quả không hề hoài nghi nàng, bởi vì cô chưa từng nghĩ thành thật đơn thuần như Hoàng Nhi sẽ lừa gạt mình, đó là điều không thể, cho nên cô không hề nghĩ nhiều.

“Không có, chị ngủ đủ rồi, tự nhiên sẽ tỉnh thôi.” Cô hướng Hoàng Nhi cười cười, vội nói, sợ cô gái nhỏ này sẽ có áp lực.

Hoàng Nhi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may mà tiểu thư không truy hỏi, bằng không nàng nhất định sẽ lộ ra dấu vết, nàng vội vàng nói sang chuyện khác: “Tiểu thư, ngài có muốn ngồi dậy hay không? Chúng em đi chuẩn bị món ăn tiểu thư thích, giờ tiểu thư có đói bụng không?”

“Ừ, đúng là chị có hơi đói bụng.” Cô đồng ý đáp rồi bò dậy.

Hoàng Nhi vội vàng nâng cô dậy, hầu hạ cô rửa mặt thay y phục, sau đó mới đưa cô ra ngoài dùng đồ ăn.

Ngày qua đi chẳng gợn sóng, Mặc Nhật Tỳ không hề xuất hiện nữa, mà tất cả phi tử trong cung dĩ nhiên cũng không dám chạy đến cung Phượng Thê điều tra. Mọi người đều biết Vương không đến thăm nàng cũng không có nghĩa là nàng bị thất sủng, bởi vì cung Phượng Thê không vì vậy mà đổi chủ, nàng vẫn sống tốt ở trong này, tất cả đãi ngộ đều không hề thay đổi, ngược lại còn càng ngày càng tốt.

Một tháng sau, Tri Vũ và Hoàng Nhi đều ghen lời nhìn tiểu thư càng ngày càng lười, mặt trời đã lên cao nhưng tiểu thư vẫn chưa thức dậy, ngủ đến mê man.

“Tiểu thư, ngài có muốn dậy ăn chút gì trước không ạ?” Hoàng Nhi khá to gan, khê lắc lắc Lý Quả, nói.

Mấy ngày nay tiểu thư ăn rất ít, thậm chí còn chẳng muốn ăn, tất cả những món yêu thích lúc trước thì bây giờ lại không muốn động, hơn nữa còn ngủ khá nhiều, không muốn dậy nhìn bầu trời, ra bên ngoài hít thở không khí mới mẻ.

Hiện giờ, Lý Quả ngủ thật sự sâu, hoàn toàn không muốn tỉnh, mơ màng nghe được lời Hoàng Nhi nói, cô nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Hoàng Nhi, đừng kêu nữa, chị không muốn ăn, chị muốn đi ngủ, em đừng âm ỹ nữa.”

Không muốn ăn? Hoàng Nhi tròn mắt, không ăn sao được? Nàng không đồng ý.

“Tiểu thư, ngài muốn ngủ cũng được, nhưng nhất định phải ăn cái gì đó, bằng không sẽ đói mà.” Nàng lắc đầu, tiếp tục khuyên nhủ.

Hoàng Nhi phiền phức quá đi, Lý Quả rất bất mãn nghĩ, hiện tại cô chẳng muốn ăn gì cả, chẳng muốn làm gì hết, chỉ muốn đi ngủ, chỉ muốn yên tĩnh.

“Xin em đó, Hoàng Nhi, đừng gọi chị nữa, chị chỉ muốn ngủ, ngủ thôi.” Lý Quả xua xua tay giống như đang bực mình, sau đó xoay người, không hề để ý đến nàng.

Xong rồi, xong rồi, tiểu thư lại thay đổi, vậy phải làm sao bây giờ? Nàng kêu cũng vô dụng thôi. Hoàng Nhi nhất thời rầu rĩ, không biết nên làm thế nào cho đúng.

“Tri Vũ tỷ tỷ, làm sao bây giờ?” Tri Vũ luôn đứng ở bên cạnh nhìn, chuẩn bị giúp Lý Quả mặc y phục bất cứ lúc nào, nhưng sau khi Hoàng Nhi không gọi được Lý Quả dậy liền như cầu cứu nhìn về phía nàng.

Tri Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy đây không phải là biện pháp, tiểu thư không ăn cái gì chẳng phải là tuyệt thực à, chính là không muốn sống nữa đó.-lequd- Xong rồi, xong rồi, đây chính là chuyện lớn đó, tai nạn chết người đó.

“Hoàng Nhi, muội trông coi ở trong này, ta đi bưng đồ ăn vào.” Tri Vũ quyết định thật nhanh, sau đó vội vã đi ra ngoài.

Hoàng Nhi vừa thấy Tri Vũ có biện pháp, trái tim lơ lửng liền đặt xuống, mặc kệ ra sao, chỉ cần tiểu thư khỏe mạnh là tốt rồi, nàng không nên quấy rầy tiểu thư nữa.

Chỉ chốc lát sau, Tri Vũ bưng một cái khay lớn đi vào, phía trên có canh và một vài món điểm tâm nho nhỏ. Nàng đưa khay cho Hoàng Nhi, sau đó tự mình bưng một chén canh lên, đi đến trước giường Lý Quả.

“Tiểu thư, uống chút canh đi, như vậy mới tốt cho thân thể.” Nàng nhẹ giọng nói, cũng mặc kệ Lý Quả có nghe thấy không, đã đặt bát đến sát miệng cô.

Lý Quả vừa định ngủ tiếp thì có mùi đồ ăn bay vào trong mũi khiến cô cảm thấy lồng ngực ngọt ngào, có chút khó chịu, lập tức buồn nôn.

“Không cần, không cần, tôi không cần ăn, em mau mang đi đi.” Cô mở to mắt nhìn lướt qua chén canh kia, nhú mào vọt vàng tránh xa, sau đó thúc giục các nàng mang đi.

Vậy sao được? Tri Vũ không khỏi lo lắng, đưa đến bên miệng mà tiểu thư còn không chịu ăn, chuyện đó quá lớn rồi.

“Tiểu thư, dù gì thì ngài cũng phải ăn một chút, ngài muốn ăn gì thì ngài cứ nói cho nô tỳ, nô tỳ lập tức đi làm.” Nàng đã có chút cầu xin, sợ Lý Quả có gì bất trắc, Vương nhất định sẽ không tha cho các nàng.

“Không ăn, không ăn, không ăn.” Gần như bốc đồng, cô tức giận nói, vẻ mặt mất hứng, sau đó lại quay đầu ngủ tiếp.

Chén canh trên tay Tri Vũ suýt chút nữa là đổ hết, may mà nàng cẩn thận, sợ tới mức nàng vọt vàng thu bát canh về, sợ sẽ hắt lên người Lý Quả.

“Tiểu thư.” Tri Vũ bất đắc dĩ gọi, liếc Hoàng Nhi một cái, cảm thấy lần này xong rồi, tiểu thư luôn tốt tính giờ giận thật rồi.

“Làm sao bây giờ? Tiểu thư bị làm sao vậy?” Hoàng Nhi sốt ruột, bưng khay đi vòng vòng, miệng lẩm bẩm.

Tri Vũ cũng không biết phải làm sao, hai người cực kỳ lo lắng, buổi sáng tiểu thư chưa ăn, giữa trưa cũng chưa ăn, đã sớm đói bụng rồi nhưng tiểu thư vẫn chẳng muốn ăn cơm.

“Ta đi tìm quản gia Lâm.” Hoàng Nhi cái khó ló cái khôn, đột nhiên nghĩ tới quản gia Lâm, liền vọt vàng nói với Tri Vũ, sau đó đưa khay cho nàng rồi chạy ra ngoài.

Bây giờ Tri Vũ chỉ biết trông cậy vào quản gia Lâm, lo lắng đứng bên cạnh trông coi, vừa nhìn Lý Quả đang say ngủ vừa ngó ra bên ngoài, không biết có bao nhiêu sốt ruột.

Không bao lâu, quản gia Lâm và Hoàng Nhi liền một trước một sau đi vào, vừa thấy dáng vẻ ngủ say của Lý Quả, quản gia Lâm chỉ biết im lặng, ông ta cũng không rõ tình trạng của Lý Quả.

“Quản gia Lâm, vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu thư không chịu ăn gì cả.” Tri Vũ nhìn ông ta giống như cầu cứu nói, đặt hết hi vọng lên người ông ta.

Quản gia Lâm hướng nàng gật gật đầu, sau đó nhỏ giọng cung kính nói với Lý Quả còn đang ngủ say: “Tiểu thư, có phải ngài không khỏe không? Hay là mời thái y đến kiểm tra? Không ăn gì là không được đâu, tiểu thư sẽ đói chết đó.”

Đợi ông ta nói hết, một lúc lâu sau, Lý Quả mới hơi hơi mở mắt, có chút bực mình nói: “Đừng tới phiền tôi, tôi thật sự không muốn ăn, mau mang những thứ đó đi đi, nếu không tôi sẽ nôn đó.” Nói xong, sắc mặt đã hơi thay đổi.

Cô vừa dứt lời, đám người quản gia Lâm liền chấn động, vốn đang cho rằng tiểu thư là tuyệt thực, nhưng ngàn lần không ngờ tiểu thư vừa thấy đồ ăn liền nôn, đây chính là đại sự đấy.

“Tri Vũ, Hoàng Nhi, các người trông coi tiểu thư, ta lập tức đi gọi thái y, thuận tiện thông báo cho Vương.” Quản gia Lâm cảm thấy được tình thế nghiêm trọng, lập tức sắp xếp, sau đó vọt vàng rời đi.

Sau khi ông ta đi rồi, Tri Vũ và Hoàng Nhi đều thấp thỏm lo âu, lo lắng sợ hãi nhìn Lý Quả ngủ đến mê man, không biết nên làm thế nào cho đúng.

“Tiểu thư, ngài nhất định phải không có việc gì đấy.” Hoàng Nhi quỳ gối trước giường cô, đôi mắt hồng hồng, nàng cực kỳ sợ hãi Lý Quả sẽ xuất hiện chuyện gì, vô cùng sợ hãi.

Tri Vũ đứng một bên, yên lặng không nói, nàng không biết nên nói cái gì, không phải nàng không có lòng đồng cảm, mà là nàng đã tập mãi thành quen, đã thấy rất nhiều chuyện như vậy. -lam^0^nguyet^0^minh90-

“Tri Vũ tỷ tỷ, tiểu thư không có việc gì đâu.” Nàng quay đầu hỏi Tri Vũ, không nhận được lệ rơi đầy mặt, khổ sở không thôi.

“Tiểu thư nhất định sẽ không có việc gì, muội đừng lo lắng, đại phu sẽ đến ngay thôi.” Tri Vũ chỉ có thể an ủi như vậy, không kiềm được cũng nhiễm phải một chút bi thương.

Bởi vì lời của nàng mà Hoàng Nhi đã dừng cảm hơn một chút, dùng sức gật đầu nói: “Tiểu thư nhất định sẽ không sao, Hoàng Nhi tin tưởng tiểu thư sẽ ổn thôi.”

Tri Vũ gật đầu, không dám nhìn chủ tớ hai người. Mà lúc này, quản gia Lâm vội vàng đi mời thái y cũng đã quay lại, ông ta vừa phái người đến cung của Vương để bẩm báo, chính ông cũng lo lắng bất an, không biết Vương có thể đến hay không, tiểu thư có thể ổn hay không?

“Thái y đến rồi, thái y đến rồi, mau để thái y xem bệnh.” Quản gia Lâm vừa tiến vào liền vội vàng nói, để Hoàng Nhi tránh ra cho thái y lập tức xem bệnh cho Lý Quả.

Hoàng Nhi tránh sang bên cạnh, lo lắng nhìn thái y, lại nhìn Lý Quả đang ngủ say, cực kỳ bất an.

Thái y nhìn lướt qua thấy mọi người lo lắng, dĩ nhiên cũng không dám chậm trễ, vội vàng bắt mạch cho Lý Quả, tay ông vừa mới đặt lên cổ tay Lý Quả chưa tới một phút, vẻ mặt bình tĩnh đột nhiên hiện lên chút vui mừng.

“Thái y, sao rồi?”

“Thái y, tiểu thư nhà ta làm sao vậy?”

“Thái y, tiểu thư mắc bệnh gì thế?”

Ba người quản gia Lâm, Hoàng Nhi và Tri Vũ vừa thấy sắc mặt của ông ta, trong lòng liền bất an, gấp gáp hỏi, thân thể sắp tiến tới trước mặt thái y rồi.

Sau khi bắt mạch cẩn thận, thái y liền đặt tay Lý Quả xuống, sau đó thoải mái đứng lên, chậm rãi nhìn thoáng qua mọi người, cười nói: “Tiểu thư không có bệnh, mà là có thai.”

Không có bệnh? Có thai ?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không kịp phản ứng, sững sờ nhìn ông ta hẳn, sau đó lại liếc nhau, lời này của thái y là có ý gì?

“Thái y, ông nói là?” Quản gia Lâm phản ứng nhanh nhất, vẻ mặt thay đổi liên tục, không xác định hỏi.

Thái y vui mừng gật đầu, cười nói: “Tiểu thư không có bệnh gì cả, chính là có thai, mang thai.”

Cái gì? Mang thai ?

Những lời này tựa như một trái bom nổ vang trong tim mọi người, bọn họ đều không thể tin được, đều há hốc mồm. -lequdo- Trời ạ, trời ạ, đây là thật chẳng? Tiểu thư không phải bị bệnh, mà là mang thai rồi.

“Nhưng, nhưng tiểu thư không ăn gì cả.” Hoàng Nhi lắp bắp nói, hoàn toàn không thể tin được tiểu thư có bộ dạng này lại vì mang thai.

“Giai đoạn đầu, phản ứng của thai phụ là không có khẩu vị, tính tình có hơi thất thường, lát nữa ta sẽ kê một ít thuốc an thai.” Thái y cười títt mắt nói, rõ ràng thấy được vốn là việc nhỏ mà thôi.

Tri Vũ lại thì thào tự nói nói: “Tiểu thư vẫn ngủ, không chịu thức dậy.”

“Đó là hiện tượng bình thường, có một vài thai phụ sẽ như vậy, dần dần sẽ khá lên.” Thái y hồ hởi nói, đây là việc vui, cũng đâu phải là bệnh phiền toái gì, cho nên tâm tình ông ta rất tốt.

“Ta, ta muốn đi bẩm báo Vương.” Rốt cuộc quản gia Lâm cũng mừng rỡ như điên, vô cùng kích động nói, sau đó chạy đi như bay.

Hoàng Nhi và Tri Vũ giống như còn trong mộng ảo, hai người vẫn nhìn nhau, một lúc lâu sau, Hoàng Nhi mới ngơ ngác hỏi: “Tiểu thư mang thai sao?”

Tri Vũ gật gật đầu, sau đó nét mặt chậm rãi thay đổi, là cực kỳ vui mừng.

“Tiểu thư mang thai rồi.”

Vẻ mặt ngơ ngác của Hoàng Nhi dần thay đổi, đột nhiên vô cùng kích động, tay chân run rẩy, cuối cùng không khống chế được bản thân, lập tức lao tới trước giường của Lý Quả. -lequdon-

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài mang thai rồi, ngài có cục cưng rồi.” Nàng kích động nằm úp sấp, kêu to với Lý Quả.

Nhưng là Lý Quả không hề nghe thấy, vừa rồi cực kỳ âm ỹ, cô lựa chọn xem nhẹ, thật sự là khó chịu, chỉ muốn đi ngủ, không muốn nghĩ đến bất kỳ điều gì.

“Hoàng Nhi, đừng đánh thức tiểu thư, trước tiên cứ để tiểu thư ngủ đi, chúng ta chuẩn bị sắc thuốc thôi.” Tri Vũ vội vàng giữ lấy Hoàng Nhi, khẽ cười nói.

Lúc này Hoàng Nhi mới nhớ tới thái y còn đang ở đây, liền ngượng ngùng nở nụ cười, nhanh chóng đứng lên, cúi người thật thấp với thái y, vui sướng nói: “Cảm ơn thái y.”

Thái y coi như không thấy một màn đó, cũng không hề để ý, mỉm cười gật đầu, kê đơn thuốc, dặn dò các nàng một vài chuyện cần chú ý, rồi mới rời đi.

Sau khi các nàng tiến bước thái y, hai nữ nhân liền bắt đầu bận rộn, Hoàng Nhi trông coi Lý Quả, còn Tri Vũ thì nhanh chóng đi sắc thuốc và chuẩn bị chút điểm tâm.

237. Chương 239: Thái Độ Của Hắc

“Người nói cái gì? Nàng mang thai rồi?” Ngồi ở trên vương vị, Mặc Nhật Tỳ vô cùng khiếp sợ, vụt đứng lên, trợn mắt không dám tin nhìn quần gia Lâm ở phía dưới, thất thanh kêu lên.

Quần gia Lâm vẫn mang vẻ mặt vui mừng, không ngừng gật đầu, cung kính nói: “Vương, đúng là tiểu thư đã mang thai, vừa rồi thái y đến chẩn đoán rồi, là sự thật.”

Nàng mang thai, nàng mang thai rồi! Không phải Mặc Nhật Tỳ chưa từng nghĩ qua, nhưng lúc ngày đó bắt ngờ ập tới thì hắc vẫn bị tin tức vĩ đại này làm chấn động, không biết làm sao, thậm chí còn hơi thất lễ.

“Vương, tiểu thư không chịu ăn cái gì, chỉ thích ngủ, chúng nô tài hết sức lo lắng ạ.”

Ngoại trừ bẩm báo cho Mặc Nhật Tỳ tin tức Lý Quả mang thai, quần gia Lâm cũng muốn Vương đi thăm tiểu thư một chút. Nữ nhân mang thai là lớn nhất mà!

Khiếp sợ qua đi thì chính là kích động, mặc dù hắc có vô số nữ nhân, nhưng không có một nữ nhân nào có thể có được con nối dòng của hắc, không phải các nàng không thể hoài thai, mà là hắc vốn không cho các nàng có cơ hội mang thai. Trừ bỏ nàng!

Hài tử của hắc, hài tử của nàng, hài tử của bọn họ!

Đứa bé vừa mới được thai nghén lại khiến hắc sinh ra rất nhiều suy nghĩ miên man, còn cực kỳ khát vọng nữa.

“Người đi về trước chăm sóc thật tốt cho nàng, nàng muốn cái gì liền đưa cái đó, đưa hết mọi thứ tốt nhất trong cung qua đây, phái thái y chuyên môn chăm sóc thân thể của nàng. Con nối dõi của bổn vương không được có gì sơ xuất, bằng không các người đều phải chôn cùng.” Một lúc lâu sau, Mặc Nhật Tỳ mới hồi phục lại tinh thần, nghiêm khắc nói với quần gia Lâm.

Quần gia Lâm không hề sợ hãi bởi sự uy nghiêm trong giọng nói của Vương, ngược lại còn vô cùng kích động, ông ta nhìn ra được Vương rất coi trọng tiểu xà vương tương lai này, cũng rất coi trọng tiểu thư.

“Dạ, Vương.” Ông ta cung kính nói, cũng hết sức nghiêm túc.

Mặc Nhật Tỳ gật đầu, phát phát tay, bình tĩnh nói: “Người đi đi.”

Hả?! Cứ như vậy là xong sao? Quần gia Lâm có chút kinh ngạc, Vương không định đi gặp tiểu thư sao? Chỉ thế này thôi? Vậy ông ta trở về phải nói với tiểu thư thế nào đây?

Song, ông ta cũng không dám nhiều lời, vội vàng hành lễ sau đó nhanh chóng lui xuống. Ông ta còn phải mau mau trở về chăm sóc tốt cho tiểu thư, ông ta không chắc sau khi tiểu thư biết mình mang thai có thể trở nên kích động không nữa? Hoặc là không muốn hài tử trong bụng? Chỉ cần vừa nghĩ đến dáng vẻ hơn một tháng trước kia của tiểu thư, ông ta liền vô cùng lo lắng, vui sướng lập tức bị xua đi không ít.

238. Chương 240: Ta Là Phụ Thân Của Hài Tử

Đi? Hay không đi? Quần gia Lâm đi rồi, Mặc Nhật Tỳ lại ‘bịch’ một cái ngã ngồi xuống, có chút hôn bay phách lạc, nét mặt mừng rỡ như điên ban nãy đã hoàn toàn biến mất.

Nàng có thể hận ta hay không? Nàng có thể không muốn sinh hạ hài nhi của ta hay không? Đây là âm thanh đột nhiên xuất hiện từ dưới đáy lòng khiến cho hấn không thể bình tĩnh.

Luôn luôn cường đại tự tin, Mặc Nhật Tỳ bắt đầu lo được lo mất, lần đầu tiên trong đầu hấn sinh ra nỗi băn khoăn này, hơn nữa còn rất bất an, bởi vì hấn cũng không biết sau khi Lý Quả biết bản thân đang mang thai thì có thể sẽ kích động hay không?

Nàng có thể không cần đứa bé đó hay không? Đứa bé của người và xà? Mặc Nhật Tỳ đau đầu, do dự, bối rối, ngồi trên vương vị ngây ngốc hồi lâu.

Mà ở cung Phượng Thê, sau khi quần gia Lâm trở về, trên dưới toàn cung lập tức khẩn trương vây quanh Lý Quả còn đang nằm ngủ.-le,qu,do- Tuy rằng cô chưa tỉnh dậy nhưng đã có vô số điểm tâm hoa quả lót dạ, thuốc bổ được chuẩn bị tốt, chỉ chờ chính chủ tỉnh dậy.

Lý Quả chẳng hề hay biết tất cả mọi người đang bận rộn vì mình, cô ngủ rất lâu, mãi đến khi bị Hoàng Nhi và Tri Vũ đánh thức, bởi vì các nàng rất lo cho tiểu chủ nhân trong bụng Lý Quả không được ăn uống tốt.

“Tiểu thư, tỉnh tỉnh, uống ít thuốc đi.” Bát thuốc Tri Vũ cầm trong tay chính là thuốc dưỡng thai, nàng đưa tới bên môi Lý Quả, cung kính nói.

Lý Quả mở hé mắt, chăm chú nhìn bát thuốc đen sì kia, có chút không tình nguyện, song cô cũng chẳng thể chối từ, bởi vì phần đông đều đang đánh thức mình dậy. Nếu thật sự không để các nàng như nguyện, chỉ sợ cô liền hết ngủ được luôn.

“Ừ.” Cô đột nhiên biết điều nói, lập tức khiến mọi người mừng đến nỗi không thốt lên lời.

Lý Quả cố nén cảm giác buồn nôn, một hơi uống cạn nước thuốc mà Tri Vũ đưa tới bên môi, sau đó lập tức nằm xuống giường, bằng không cô thật sự sợ mình sẽ nôn hết ra.

Mọi người cực kỳ vui mừng, lần này không dám quấy rầy cô nữa, để cho cô im lặng nghỉ ngơi. Sau khi uống thuốc xong, Lý Quả lại chìm vào giấc ngủ, chỉ là đợi đến lúc cô bị đánh thức lần nữa, cô mới phát hiện ra mình đã đói bụng, cảm giác buồn nôn đã giảm đi khá nhiều.

“Tiểu thư, uống chút canh đi.” Tri Vũ nâng cô dậy rồi đưa một bát canh đại bổ thơm ngào ngạt đến bên môi cô, cười títt mắt nói.

Lý Quả cũng không chối từ, một ngụm liền uống hết, uống xong tinh thần đã tốt lên nhiều. Tiếp đó Hoàng Nhi lại đưa một bát cháo loãng nhỏ qua, điểm tâm, nghĩ muốn để cô ăn hết trong một lần.

“Tiểu thư, ngài phải cố gắng ă, ăn nhiều một chút, như vậy tiểu chủ nhân mới có thể càng khỏe mạnh.” Nhất thời, Hoàng Nhi không biết quan sát nên lỡ miệng, ánh mắt còn dừng lại ở trên bụng cô.

Tiểu chủ nhân cái gì chứ? Lý Quả khó hiểu, vừa mới tỉnh ngủ đầu óc còn chưa nhanh nhạy, kỳ quái nghĩ, nhìn chằm chằm nàng.

Tri Vũ giật cả mình, sắc mặt đều thay đổi, Hoàng Nhi này thật sự là không biết lớn nhỏ, sao lại nói lung tung vậy chứ, hiện giờ các nàng còn chưa biết tiểu thư sẽ nghĩ như thế nào đâu?-leqd- Đâu phải là các nàng không nhìn thấy biểu hiện của tiểu thư trong hơn một tháng qua, nếu như tiểu thư không muốn tiểu chủ nhân thì phải làm sao đây?-lequyd- Các nàng liền xong đời rồi.

“Hoàng Nhi, em nói cái gì mà tiểu chủ nhân?” Lý Quả mê mang hỏi. Lúc nào thì xuất hiện thêm một tiểu chủ nhân vậy? Cô vừa ngủ một giấc liền trở trời sao?

“Tiểu thư, Hoàng Nhi nói là...” Tri Vũ sợ tới mức vội vàng xen mồm vào, vừa định tìm một lý do giải thích thì đúng lúc Hoàng Nhi lại chen ngang.

“Tiểu thư, đương nhiên là tiểu chủ nhân trong bụng ngài rồi, tiểu thư mang thai, chúng ta có tiểu chủ nhân rồi.” Hoàng Nhi hét sức vui mừng, khờ khạo cười nói.

Bùm! Cô chỉ cảm thấy tin tức này giống như một quả bom nổ dùng làm đầu óc cô trống rỗng, cô mang thai ư? Cô có cục cưng ư? Đây, đây là chuyện gì thế? Mới một lần, trời ạ, vậy mà cô đã có đứa bé của tên chết tiệt kia rồi. Người, xà, giờ khắc này cô cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Không phải sự thật, không phải sự thật. Cô dùng sức lắc đầu, vẻ mặt tái nhợt, không thể chấp nhận sự thật như vậy, cô thất thần rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài đừng dọa Hoàng Nhi mà.” Hoàng Nhi có ngốc thì lúc này cũng biết chuyện không thích hợp, lại nhìn sắc mặt của Lý Quả, nàng càng hoảng, vội vàng lo lắng kêu lên.

lam^^*^^nguyet^^*^^minh90^^8^^

Tri Vũ cũng hoảng sợ, nếu tiểu thư có mệnh hệ gì, vậy các nàng xong đời rồi, tất cả đều bị chôn cùng tiểu chủ nhân và tiểu thư, nên tiểu thư không thể có mệnh hệ gì được.

“Tiểu thư, ngài không suy nghĩ cho mình thì vẫn phải suy nghĩ cho tiểu chủ nhân chứ, tiểu chủ nhân là vô tội, bé nhất định rất thích vị mẫu hậu như ngài, tiểu thư nhất định sẽ rất thích tiểu chủ nhân mà.” Tri Vũ đem tất cả những gì có thể nghĩ đến đều vội vàng nói ra, đến cả tiểu chủ nhân trong bụng cũng bị lợi dụng.

Hoàng Nhi cũng vội vàng sửa chữa nói: “Tiểu thư, ngài đừng dọa Hoàng Nhi mà, Hoàng Nhi không chịu nổi kinh hãi đâu, tiểu thư không thể bỏ tiểu chủ nhân được, tiểu chủ nhân nhất định là vô cùng đáng yêu, cực kỳ yêu thương ngài, về sau tiểu chủ nhân nhất định sẽ bảo vệ vị Vương Mẫu là ngài, tiểu thư phải sống tốt, nếu không Hoàng Nhi chỉ có đường chết thôi.”

Đứa bé của cô, đứa bé của cô! Lý Quả tựa như không nghe được lời nói của các nàng, có chút hồn siêu phách tán, tay vô thức xoa nhẹ vùng bụng bằng phẳng của mình.

Nơi này, thật sự có một sinh mệnh nhỏ đang tồn tại sao? Nơi này, thật sự có một đứa bé đang trưởng thành sao? Nó sẽ giống cái gì? Nó là bé trai hay bé gái? Nó có đáng yêu không? Thông minh không? Bướng bỉnh không? Có thể tuần mỵ như cha nó không?

Cô cũng không biết mình bị làm sao, lúc khiếp sợ qua đi, trong đầu cô chỉ có những suy nghĩ ấy, cô lại đi tưởng tượng dáng vẻ của đứa nhỏ này ra sao?

Trời ạ, cô điên rồi, cô điên rồi, nhất định là cô đã bị kích thích quá lớn nên điên rồi! Đằng sau vẻ mặt bình tĩnh của Lý Quả là sóng cả mãnh liệt, tạm thời im lặng.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Tri Vũ và Hoàng Nhi thấy cô chỉ ngẩn người, không khỏi có chút lo lắng, các nàng nói hồi lâu mà tiểu thư vẫn chẳng nói gì, khiến cho tim của các nàng sắp vọt lên cổ họng rồi. -lequy,,donnnn-

“Hả, hai người nói gì thế?” Lý Quả phục hồi tinh thần, có chút mờ mịt hỏi, tâm tình chưa bình ổn nên cô cũng chưa biết nói cái gì.

Tri Vũ và Hoàng Nhi không nhận được liếc nhau một cái, vậy mà tiểu thư không hề nghe được lời nói của các nàng, đây cũng quá thần kỳ rồi, chẳng lẽ...

“Tiểu thư, ngài không thể bỏ tiểu chủ nhân được.” Hoàng Nhi không nhận được lại lên tiếng, nàng rất sợ dưới cơn kích động tiểu thư sẽ làm tổn thương tiểu chủ nhân.

“Chị nói không cần nó lúc nào chứ?” Lý Quả thật buồn bực, cô đã có quyết định đâu, thậm chí còn chưa tiêu hóa xong tin tức mà, các nàng liền quyết định thay mình rồi hả?

Hả?! Các nàng không nhin được kinh ngạc, hóa ra suy nghĩ của các nàng khác hẳn với tiểu thư, vốn tưởng rằng tiểu thư sẽ không muốn tiểu chủ nhân nữa.

“Tiểu thư, ngài là nói, ngài muốn tiểu chủ nhân?” Lần này Tri Vũ cũng liên tục ngạc nhiên, vẻ mặt tràn đầy vui mừng, không nhin được hỏi.

Ai ngờ, tiếp đó Lý Quả liền bình tĩnh nói: “Chị cũng không biết, bây giờ còn chưa nghĩ ra.”

Chưa nghĩ ra? Còn cũng không biết nữa? Tiểu thư còn không biết có muốn tiểu chủ nhân hay không, trời ạ, các nàng lại cảm thấy da đầu run lên, tiếp tục chờ đợi.

“Tiểu thư, vì sao không cần tiểu chủ nhân?” Vẻ mặt Hoàng Nhi khổ sở, nhảy ra hỏi đầu tiên.

Lý Quả nhìn Hoàng Nhi ngây thơ liền không biết phải nói như thế nào, cũng không biết nói gì, có vài thứ không thể nói bằng lời, càng không biết phải làm gì nữa.

Vì sao không cần? Vì sao không cần? Đúng là cô chưa từng nghĩ qua nên không biết, trong khoảng thời gian ngắn tâm trạng lại rối bời, phiền vô cùng.

Tri Vũ biết nhìn sắc mặt, lập tức liếc nhìn Hoàng Nhi rồi cung kính nói với Lý Quả: “Tiểu thư, đừng suy nghĩ nhiều, trước cứ nghỉ ngơi một lát đã.”

Hoàng Nhi còn muốn nói thêm nhưng thấy Tri Vũ không ngừng nháy mắt còn giữ chặt mình, thế này mới không cam lòng ngậm miệng, song trong lòng vẫn là lo lắng, bất ổn.

Lý Quả được yên bình liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, vốn là tâm phiền ý loạn, khó chịu sắp chết, cô thầm nghĩ muốn thanh tĩnh, không nghĩ tới chuyện mang thai ngoài ý muốn nữa.

Cô mang thai, có cục cưng, hoàn toàn là ngoài ý muốn, hoàn toàn không hề nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô, cực kỳ bất ngờ, vô cùng khó tin.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Muốn hay là không? Cô và hần đầu phải là vợ chồng, lại càng không yêu thương, cục cưng này chắc chắn sẽ không được chấp nhận và chào đón.

Thế nhưng, cô thật sự nhấn tâm bỏ nó sao? Đây là đứa bé đầu tiên của cô, tuy rằng cô chưa từng nghĩ tới sẽ có nó ở trong kiểu tình huống thế này. -leqydo-Cô không biết nên làm sao, yên lặng nằm, lòng rất rất loạn, nhưng không hề có một quyết định nào, trần trọc, cũng không ra được kết quả gì.

“Tiểu thư, uống thuốc thôi.” Tri Vũ và Hoàng Nhi vẫn trông coi cô, một tắc không rời, đúng lúc thì bảo cô uống thuốc.

Lý Quả không hề từ chối, tiếp nhận rồi biết điều uống hết, sau đó lại nằm xuống, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Không khí nhất thời có chút tĩnh lặng, vốn nên là bầu không khí vui mừng thì biến mất vô ảnh, chỉ còn sự lo lắng, bất an.

Tri Vũ và Hoàng Nhi vẫn luôn trao đổi bằng ánh mắt, các nàng không thể đoán được tâm tư của Lý Quả, âm thầm sốt ruột cũng chẳng tìm được bất kỳ biện pháp gì, tất cả chỉ có thể đợi Vương đến quyết định. -leeeqyuyyydoonnn-

Buổi tối, dưới sự hầu hạ cẩn thận của mọi người, Lý Quả đã dùng xong cơm, còn tắm rửa sạch sẽ, một hồi cô liền mệt mỏi không chịu nổi, đã chìm vào giấc ngủ.

Sau khi cô ngủ say, tất cả mọi người đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may mà cô cực kỳ nghe lời, không khóc không âm ỹ thậm chí là muốn bỏ đi đứa nhỏ, nếu không các nàng đúng là không biết ăn nói thế nào.

Nửa đêm, cuối cùng Mặc Nhật Tỳ vẫn đến đây, hần không nhin được bị hại như của mình thu hút, hoặc là nói hần vô cùng chờ mong nhi tử này, chờ mong mẫu thân của đứa bé này.

239. Chương 241: Phụ Vương

“Vương, tiểu thư khá tốt ạ, chỉ là...” Tri Vũ không biết nên bẩm báo tình hình của Lý Quả thế nào, nhưng nàng biết Vương đã biết rồi.

Quả nhiên, sắc mặt Mặc Nhật Tỳ rất bình tĩnh, hướng nàng phất phất tay áo, sau đó tự động ngồi xuống bên giường Lý Quả, nhìn dung nhan ngủ say của cô.

Nàng không muốn sinh con nối dõi cho mình sao? Hẳn là nàng không muốn, vì hẳn đã đối xử với nàng như vậy, thậm chí từ ban đầu gặp gỡ, hẳn vốn chưa từng đối xử tốt với nàng, thậm chí còn trêu chọc nàng, biến nhân sinh của nàng thành rối tinh rối mù, lộn xộn hết cả, nàng hận hẳn là đúng thôi.

Nhưng là, vì sao lòng hẳn lại loạn chứ? Vì sao lại khó chịu? Vì sao lại có đôi chút hối hận?

Không, hẳn là xà vương cao cao tại thượng, chủ quản một giới, sao hẳn có thể có tâm tư như vậy? Nàng chỉ là một nhân loại nhỏ bé, nhận được sự sủng ái, coi trọng của hẳn, nàng nên thấy may mắn mới đúng.

Mặc Nhật Tỳ đang tiến hành thiên địa giao tranh, thỉnh thoảng hẳn không thể hiểu nổi mình, hẳn không nên có loại cảm xúc đó, hẳn là hẳn, không phải hẳn ta.

Chết tiệt, chết tiệt, từ khi nào hẳn lại bị lây nhiễm cảm xúc của hẳn ta? Hẳn không nên thương tiếc nàng, hẳn là một kẻ máu lạnh, không được có nhiều cảm xúc, không được!

“Là người đang ảnh hưởng ta sao? Hừ, ta sẽ không cho người toại nguyện, giữa người và ta, chỉ có thể tồn tại một. Người xem đi, nàng có con nối dõi của ta, nàng không muốn, ta sẽ càng làm ngược lại.” Ở dưới ngọn đèn, sắc mặt Mặc Nhật Tỳ có chút biến dạng, miệng thì thào nói.

Thế nhưng không ai đáp lại hẳn, nhưng vẻ mặt hẳn vẫn lạnh lùng, chỉ đến khi ánh mắt dừng lại trên bụng Lý Quả, vẻ mặt hẳn mới hơi biến hóa, ánh mắt mới có chút ảm áp.

Nơi đó có con của hẳn! Tay hẳn giống như mắt không chế bị hút về phía bụng của Lý Quả, nhẹ nhàng tựa như sợ kinh động đến cái gì đó, run run đặt xuống.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh kỳ lạ dao động truyền từ tay hẳn lên đầu hẳn, một giọng nói non nớt, rất đáng yêu vang lên: “Phụ vương.”

Phụ vương!

‘Đùng’ một tiếng, đầu Mặc Nhật Tỳ giống như bị nổ tung, khiếp sợ, kinh ngạc, không dám tin, sợ hãi, thậm chí là vui sướng, có đủ loại cảm xúc, trong lòng trào dâng một nỗi niềm khó tả.

Hẳn há hốc mồm, thật lâu vẫn chưa khép lại được, mắt trợn trừng nhìn chằm chằm bụng nàng.

Hẳn vừa mới nghe được cái gì thế? Có phải ảo giác không? Có phải nghe lầm không?

240. Chương 242: Bảo Bối Nhỏ Dững Mãnh

“Phụ vương!”

Giọng nói non nớt kia lại vang lên lần nữa, chỉ là, hình như có pha chút nghịch ngợm, trêu đùa, chơi vui vẻ.

Ai đang gọi hẳn là phụ vương vậy? Mặc Nhật Tỳ khiếp sợ, tay giống như bị điện giật, lập tức từ bụng Lý Quả rút về, vẻ mặt hoảng sợ.

Sau khi rút tay về, hẳn liền không nghe được giọng nói đáng yêu, bập bẹ gọi hẳn là phụ vương nữa. Khiếp sợ qua đi, hẳn giật mình một cái, sau đó không biết nhớ tới cái gì mà lộ ra nét mặt mừng rỡ như điên.

Hài nhi! Hài nhi của hần! Vừa rồi hần không hề nghe nhầm, là hài như đang gọi mình. Trời ạ, trời ạ, hần thật sự không thể tin được, bé con còn chưa thành hình đã có thể gọi mình là phụ vương rồi.

Mặc Nhật Tỳ vui sướng suýt chút nữa đã tru lên, nhưng dù sao hần cũng là bậc đế vương, tuy rằng vô cùng hưng phấn, vẫn có thể nhanh chóng khống chế được cảm xúc của mình, chỉ là vô phương khống chế nội tâm tràn đầy vui sướng.

Một tiếng phụ vương đó làm cho tâm tình hần thư thái, cực vì thỏa mãn, hơn nữa trong lòng còn trào lên tình thương phụ tử, lần đầu làm phụ thân, cảm giác vô cùng mới lạ.

Hần như mê muội, lại lén lút đặt tay lên bụng Lý Quả, trong lòng rất hưng phấn, chờ mong, muốn nghe lại tiếng nói đáng yêu, non nớt kia.

“Phụ vương.”

Quả nhiên, giọng nói bập bẹ đó lại vang lên, lần này hết sức rõ ràng, nghe qua cực kỳ đáng yêu, cực kỳ thoải mái.

“Hài nhi, là con sao?” Đôi mắt Mặc Nhật Tỳ tỏa sáng, thật giống như gặp được một tòa bảo tàng, âm thanh mềm mỏng vô cùng, thì thầm giống như sợ kinh động cái gì đó.

Một tiếng cười khanh khách, non nớt truyền tới, cười rất vui vẻ, bĩu môi, cười hì hì nói: “Phụ vương, đương nhiên là hài nhi rồi.”

“Con, sao con có thể nói chuyện rồi? Con còn nhỏ như vậy mà.” Cho dù Mặc Nhật Tỳ có cường đại, có pháp lực vô biên thì hần vẫn chưa hiểu nổi tình cảnh trước mắt này.

Hài nhi của hần đã được bao lâu? Chỉ hơn một tháng đi, bụng mẫu hậu nó còn chưa nổi rõ mà, nó có thể...Nói chuyện sao?

Tiếng cười khanh khách lại vang lên, hết sức đắc ý, hết sức đáng yêu, cười tít mắt, đáng vẻ vô cùng khoái chí.

“Bởi vì cực cường đại hơn, lợi hại hơn phụ vương.” Tiểu bảo bối đáng yêu này còn ngông cuồng hơn Mặc Nhật Tỳ, bé trực tiếp khinh thường phụ vương của mình.

241. Chương 243: Vật Nhỏ Uy Hiếp

Mặc Nhật Tỳ ghen hống, tên nhóc này còn chưa ra đời đã kiêu ngạo như vậy, lại còn không để phụ vương như hần vào trong mắt, hần thật không biết nên vui hay nên giận nữa.

“Phụ vương, cực cường có nói gì sai đâu.” Ai ngờ, đứa bé trong bụng như hiểu được suy nghĩ của hần, liền cười hì ha, bập bẹ nói.

Choáng! Mặc Nhật Tỳ thật không biết phải nói gì, bảo bối nhỏ đó cũng quá kiêu ngạo đi, dám ở trước mặt lão tử xưng bá, đúng là chán sống mà.

“Tiểu tử thôi, con còn chưa ra đời đâu, cứ như vậy tổn hại lão tử nhà con hả.” Mặc Nhật Tỳ thở phì phò nói, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng, hần quả thực chính là mừng rỡ cười toe toét, trên mặt tươi cười sáng lạn.

Mà vật nhỏ trong bụng hoàn toàn mặc kệ sự uy hiếp của hần, vẫn ngọt ngào, non nớt như cũ nói: “Phụ vương, cực cường mới không có đâu, sự thật chính là sự thật mà.”

Đúng là bé còn lợi hại hơn phụ vương, đợi sau này bé chào đời, phụ vương sẽ biết thôi, chỉ có điều tình hình hiện tại của phụ vương và mẫu hậu thật sự là thú vị.

Mặc Nhật Tỳ nhất thời á khẩu không trả lời được, nhưng lại cực kỳ cao hứng.

“Phụ vương, khi nào thì người thú mẫu hậu vậy?” Bé nhanh như chớp đem chủ ý đánh lên người Lý Quả đang ngủ say, ngây thơ hỏi.

“Không thú.” Mặc Nhật Tỳ đáp mà chẳng thêm suy nghĩ, hắn chưa từng nghĩ tới việc thành thân với Lý Quả, một chút cũng không có, chỉ vứt bỏ ở trong này thôi.

Cái gì? Bảo bối nhỏ trong bụng hơi bất mãn, không thú mẫu hậu của bé, như vậy sao được? Cho dù mẫu hậu nguyện ý thì bé vẫn chưa đồng ý đâu.

“Phụ vương, khó mà làm được.” Bé không đồng ý, tức giận nói.

Từ lúc Lý Quả bắt đầu thai nghén bé, bé liền quyến luyến người mẫu thân này, thích người mẫu thân này, đó hắn là loại máu mủ tình thâm, hoặc bé là một bộ phận rút ra từ trên cơ thể của Lý Quả, nên bé luôn hướng về Lý Quả.

Không được? Mặc Nhật Tỳ sững sốt.

“Nếu như người không thú mẫu hậu, con liền mang mẫu hậu rời khỏi nơi này.” Đứa bé trong bụng uy hiếp nói, mới mặc kệ mình cũng có một nửa huyết thống của phụ vương.

Trời ạ! Tạo phản, tạo phản rồi, ngay cả hài nhi chưa ra đời của hắn cũng đứng về phía mẫu hậu nó, vậy chẳng phải người phụ vương như hắn sẽ thành người dưng sao?

“Không được, con là con của ta, phải ở tại chỗ này.”

Mặc Nhật Tỳ cực kỳ mất hứng, hài nhi mà hắn chờ mong lại có cùng suy nghĩ đen tối giống mẫu hậu nó, toàn là không để hắn vào trong mắt thôi.

242. Chương 244: Bảo Bối Nhỏ Siêu Cấp Vô Địch Đáng Yêu

Hừ, ai ngờ bảo bối nhỏ lại phát ra âm thanh từ trong mũi, hoàn toàn đứng chung chiến tuyến với mẫu hậu của bé, không để phụ vương bé vào mắt.

“Mẫu hậu định đoạt.”

Vật nhỏ còn chưa ra đời, thậm chí còn mới phát triển, lòng đã hướng về Lý Quả, hiểu được nên lấy lòng Lý Quả rồi.

Cái vật nhỏ này, thật khiến hắn tức chết, nhưng cũng khiến hắn vui đến chết. Có một hài nhi vừa đáng yêu lại cường đại như thế, sao hắn có thể tức giận được?-lequydo- Ngoại trừ, vật nhỏ này chỉ biết hướng về phía mẫu hậu nó.

“Còn chưa biết nàng có muốn con không đấy?”

Hắn rõ ràng hắt cho vật nhỏ một gáo nước lạnh, chèn ép một chút lòng kiêu hãnh của bé, tránh cho sau khi bé ra đời liền trào lên đầu mình, không xem hắn là lão cha.

Vật nhỏ đâu dễ mắc mưu, vẫn cười tủm tỉm, non nớt nói: “Cục cưng mới không lo lắng đâu, mẫu hậu nhất định sẽ muốn cục cưng, phụ vương đừng có mà ly gián.”

Trời ạ, vật nhỏ này thật đúng là kẻ tinh quái, chẳng thể lừa nó được cái gì, xem ra bé nói rất đúng, nó đúng là cường đại hơn so với kẻ làm phụ thân như hắn. -lequydo-

“Vậy con cứ chờ xem.” Hắn không hề tức giận, tươi cười đầy mặt nói, sau đó nhấc tay ra khỏi bụng cô, im lặng nhìn dáng vẻ say ngủ của cô một lúc, lòng mới tràn đầy vui sướng rồi đi.

Hắn vừa đi, Tri Vũ và Hoàng Nhi liền chạy ngay vào, nhìn thấy Lý Quả vẫn ngủ ngon, không khỏi vui sướng thở phào nhẹ nhõm, tận chức tận trách trông coi cô.

lam^0^nguyet^0^minh

Mà Lý Quả lại chẳng hề hay biết Mặc Nhật Tỳ đã tới, càng không biết cục cưng trong bụng mình có thể giao lưu với phụ thân của bé một cách thần kỳ, nếu cô biết được, chỉ sợ sẽ bị dọa cho khiếp sợ thôi.

Cô vừa mới mang thai mà, cục cưng còn chưa thành hình, đã hiểu được lời nói, còn biết phải bảo vệ mẫu thân mình, đó cũng quá khó tin rồi. -llleequydon- Không phải yêu nghiệt thì là quái vật, chỉ có điều cô hoài thai chính là kết tinh của người và xà, đương nhiên phải khác thường rồi.

Lật người, cô lại nặng nề ngủ, chỉ là lần này, trong lúc ngủ mơ màng màng, cô đột nhiên nghe thấy có giọng nói bập bẹ, ngọt ngào đang gọi mình: “Mẫu hậu.”

Mẫu hậu? Đứa bé nhà ai gọi thế? Mẫu hậu ở đâu ra? Đứa bé ở đâu ra? Lý Quả hết sức nghi ngờ, nhưng trong lòng đồng thời lại có một cảm giác thân thiết.

“Mẫu hậu.” Giọng nói khê khàng đáng yêu vang lên, có chút ngây thơ, ngọt ngào, nhả chữ không hoàn toàn chính xác.

243. Chương 245: Vật Nhỏ Hồn Nhiên Đáng Yêu

“Con gọi ai vậy?” Rốt cuộc Lý Quả không chịu nổi sự hấp dẫn đáng yêu mãnh liệt đó, liền nhẹ giọng hỏi, giống như sợ sẽ kinh động tới cục cưng đáng yêu.

“Hi hi, mẫu hậu, cục cưng đang gọi người đó.” Tiếng của vật nhỏ lại như mộng ảo truyền tới, cực kỳ đáng yêu, cực kỳ non nớt.

Mẫu hậu là cô sao? Lý Quả cảm thấy có chút khó tin, nhưng cũng không mấy quan tâm, bởi vì lực chú ý của cô hoàn toàn đặt ở trên giọng nói non nớt đáng yêu của vật nhỏ kia. -leqydo- Cô vô cùng muốn trông thấy dáng vẻ của vật nhỏ dễ thương đó một lần, thậm chí có một loại kích động mãnh liệt.

“Con ở đâu thế? Vì sao ta không nhìn thấy con?” Cô không nhận được hỏi, giọng nói hết sức mềm mỏng, sợ sẽ dọa vật nhỏ chạy mất.

Tiếng cười hi hi của vật nhỏ lại xuất hiện, nghe rõ âm thanh non nớt, ngọt ngào nói: “Mẫu hậu, bây giờ người còn chưa thể thấy cục cưng đâu, bởi vì cục cưng còn rất rất nhỏ, chưa thể xuất hiện gặp mặt mẫu hậu được, đợi cục cưng lớn thêm một chút, mẫu hậu sẽ nhìn thấy cục cưng.”

Cái gì với cái gì thế? Cô nghe mà như lọt vào trong sương mù, mờ mịt, trong lòng càng không ngờ vật nhỏ đang nói chuyện với mình chính là cục cưng trong bụng mình. -dieieiieieennnnndaaaaannnnleeeeequuydoonnn-

“Vậy sao con lại ở đây?” Cô lại hiểu kỳ hỏi, vật nhỏ nhà ai mà chạy đến nơi này chơi vậy, hơn nữa chỉ nghe thấy tiếng mà chẳng thấy người, đúng là trốn kỹ quá.

Vật nhỏ cười khanh khách, dùng giọng nói trẻ con vô cùng đáng yêu nói: “Mẫu hậu ở đây thì cục cưng phải ở đây rồi.”

Mẫu hậu của bé thật sự là ngốc, đùa rất vui, vậy mà còn chưa biết bé là ai, thật sự là... Quá đáng yêu.

Được rồi, cô thật sự nghe không hiểu vật nhỏ này đang nói gì, không có biện pháp, cô đúng là rất ngốc, chỉ là cô yêu thích giọng nói của vật nhỏ này từ tận trong thâm tâm.

“Con có đói bụng không?” Vấn đề đầu tiên cô quan tâm chính là bụng nhỏ của bé, chỉ sợ bé sẽ đói bụng.

“Mẫu hậu không đói bụng, cục cưng cũng không đói.” Vật nhỏ vô cùng đáng yêu đáp.

Cô tròn tròn mắt, trong lòng càng thêm tiếc thương, càng thêm yêu thích vật nhỏ này. -leqydo- Thật sự là cậu nhóc dễ thương, rất yêu thương mẫu thân mình và rất hiểu lòng người nữa.

“Con chạy đến chỗ ta thế này, vậy mẫu hậu con sẽ lo lắng chết mất, con đã báo cho mẫu hậu con biết chưa?” Cho dù có yêu thích vật nhỏ này thì cô cũng không thể không suy nghĩ cho người nhà bé sẽ lo lắng.

244. Chương 246: Vật Nhỏ

“Người là mẫu hậu của con, mẫu hậu ở đâu thì cục cưng ở đó.” Vật nhỏ nói đến huyền diệu khó giải thích, nửa thật nửa giả, quần cô đến choáng váng.

Cô cảm thấy vật nhỏ này quá thông minh, thông minh khiến cô cực kỳ yêu thích, hận không thể là con trai của mình, nếu là con trai của mình, chắc chắn cô sẽ yêu đến chết mất.

“Ta thật sự là mẫu hậu của con?” Lý Quả khó tin hỏi, hoàn toàn quên mất mình đang có cục cưng, chỉ cảm thấy vật nhỏ đang trêu chọc mình.

Cái miệng nhỏ nhắn của bé không ngừng i i a a, cực kỳ đáng yêu hơn nữa còn rất thú vị.

Đáng tiếc cô không thấy rõ dáng vẻ của vật nhỏ, có lẽ là vô cùng dễ thương, cô thầm nghĩ trong lòng rồi không nhận được lộ vẻ tươi cười. -lequyydonn- Sau đó đột nhiên nhớ tới, hiện tại cô đang mang thai, vậy có phải cục cưng tương lai của cô cũng đáng yêu như đứa bé kia không? Cô vậy mà lại có chút chờ mong.

“Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh tỉnh.” Đột nhiên, cô bị một lực đẩy nhẹ làm cho thức giấc, sau đó cô buồn ngủ mở đôi mắt nhấp nhem, khó hiểu nhìn Hoàng Nhi.

“Làm sao vậy?” Cô rất muốn ngủ tiếp, nhìn nhìn Hoàng Nhi, không rõ vì sao nàng lại đánh thức mình.

Hoàng Nhi vô cùng khẩn trương, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Lý Quả, không khỏi kỳ quái hỏi: “Tiểu thư, vừa rồi ngài đang nói gì thế, đang nói chuyện cùng ai ạ? Có phải nằm mơ hay không?”

diennnnndanannleellleequyydoon

Nằm mơ? Vừa rồi cô đang nói chuyện với người khác? Cô khó hiểu, sau đó nghĩ nghĩ, hình như là đang nói chuyện với một đứa bé, nhưng không phải cô vừa mới ngủ sao? Làm sao có thể nói chuyện được?

“Chị có nói chuyện sao? Có lẽ là chị nằm mơ, nói mê thôi.” Lý Quả ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy vừa rồi mình chỉ làm giấc mộng Nam Kha* mà thôi, vì thế bèn nói.

*Giấc mộng Nam Kha: giấc mộng hão huyền, dựa theo tích: chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hòe, mơ thấy mình lấy được công chúa và được bổ nhiệm làm thái thú ở quận Nam Kha, quá vui mừng liền bừng tỉnh mới biết đó chỉ là giấc mơ.

* Giấc mộng Nam Kha khéo bất bình, bưng con mắt dậy thấy mình tay không.

Hoàng Nhi thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình đã đánh thức tiểu thư, nhất thời có chút bất an: “Tiểu thư, trời còn sớm, ngài ngủ tiếp đi ạ.”

Tuy bị đánh thức một cách khó hiểu, nhưng cô cũng chẳng hề tức giận, lại nhắm mắt ngủ tiếp. Mang thai thật sự là vất vả, may mà cô còn ngủ được.

Hoàng Nhi thấy Lý Quả không hề nói gì đã ngủ say, không khỏi cảm động, tiểu thư thật sự là tốt tính, người cũng tốt, không hề kênh kiệu, lại dễ hầu hạ, hiện tại còn có thai tiểu chủ nhân, hi vọng tiểu thư có thể hạnh phúc.-lequ4444dd00n-

Lý Quả rất nhanh liền ngủ say, chỉ có điều lần này sau khi cô ngủ lại chẳng nghe được giọng nói non nớt của vật nhỏ kia nữa. Cô mơ mơ màng màng một lúc liền quên mất chuyện này, có lẽ đúng là một giấc mộng thôi.

245. Chương 247: Cõi Cô Như Heo À

“Tiểu thư, ăn cơm thôi.” Tri Vũ thật cẩn thận dìu cô đi tới cạnh bàn, phía trên bày đầy đủ các loại cao lương mỹ vị, chỉ chờ chủ nhân là cô tới ăn.

Lý Quả uống một ngày thuốc, khẩu vị và tâm tình liền tốt vô cùng, không còn khó chịu như trước, ngồi thấy mùi đồ ăn cũng không buồn nôn, ăn được khá nhiều.

“Tiểu thư, ăn nhiều một chút, hiện tại ngài không chỉ có một mình mà là hai người, ngài còn có tiểu chủ nhân đây.” Hoàng Nhi cực kỳ lo lắng cho tiểu chủ nhân, nàng chỉ sợ tiểu thư sẽ ngược đãi tiểu chủ nhân trong bụng, -lq- cho nên không ngừng nhắc nhở Lý Quả.

“Chị biết rồi.”

Tuy rằng còn chưa có quyết định gì, nhưng là, cô có bỏ đói ai thì cũng không thể bỏ đói chính mình, trừ khi là cô không thể ăn nổi. Nghe được lời Hoàng Nhi nói, cô liền cảm thấy bất đắc dĩ, cô thật sự không biết nên làm thế nào với đứa bé này.

Tri Vũ và Hoàng Nhi thấy cô rất nghe lời, không khởi đầu thở phào nhẹ nhõm, các nàng rất sợ tiểu thư sẽ dùng cách tuyệt thực để kháng nghị, như vậy thì các nàng phiền toái to, thật sự hết cách rồi.

Hai người nhanh chóng gấp một núi đồ ăn vào trong bát của Lý Quả, còn thêm một bát canh đại bổ, thật đúng là nuôi cô như nuôi heo.

“Chị không ăn hết nhiều vậy đâu.”

Lý Quả trợn mắt há hốc mồm nhìn đồ ăn trong bát cơm xếp thành quả núi nhỏ, lần này bảo cô ăn thế nào đây? Khẩu vị cũng mất hết trơn rồi.

“Tiểu thư, có thể ăn bao nhiêu thì được bấy nhiêu.” Hoàng Nhi cười tí mắt khuyên nhủ, tuyệt không cảm thấy quá nhiều, nếu như bát còn chứa nổi thì nàng vẫn muốn gấp thêm nữa đó.

Trời ạ! Các nàng xem mình như heo à?

Cô thật sự hết nói nổi, nhưng cũng biết các nàng chỉ muốn tốt cho mình, cho nên không tiện phát hỏa.

“Chị chỉ có thể gắng sức ăn, nhưng không đảm bảo sẽ ăn hết đâu đây.” Cô vội vàng nói, không muốn cuối cùng ăn không hết lại bị cứng rắn nhồi nhét.

Tri Vũ và Hoàng Nhi hưng phấn gật gật đầu, chỉ cần tiểu thư đồng ý ăn, các nàng liền có cách khiến cô ăn thật nhiều, tuyệt không để cho tiểu chủ nhân bảo bối của các nàng bị đói. -lequydo-

Ta ăn, ta ăn, ăn ăn ăn!

Lý Quả giống như trút hết buồn bực, chỉ vui đầu vào ăn, hoàn toàn không để ý tới các nàng, dù sao chỉ cần cô ăn thì các nàng sẽ không cãi nhai nữa, cô cũng được yên tĩnh rồi.

Một lát sau, cô đã ăn no, rốt cuộc ăn không vô nữa, một hơi ăn nhiều như vậy, cơn thèm ăn của cô đã tiêu tan luôn.

“Ăn no rồi.”

Cô đẩy bát ra, hơi dựa lưng về phía sau, đột nhiên liền có chút mệt mỏi.

246. Chương 248: Quyết Định

“Tiểu thư, ăn thêm chút nữa đi, nói không chừng tiểu chủ nhân còn chưa no đâu.” Hoàng Nhi thật cẩn thận nói, cảm thấy rất bất mãn vì Lý Quả ăn ít như chim vậy, nàng sợ tiểu chủ nhân chưa xuất thể vẫn còn đói bụng.

Lý Quả cảm thấy rất bất đắc dĩ, cô đã nói rồi mà, đừng miễn cưỡng cô, cô cảm thấy bụng đã no căng, vậy mà các nàng chẳng chịu buông tha cho mình.

Tri Vũ vừa thấy vẻ mặt của Lý Quả, lập tức hiểu được suy nghĩ của cô, lập tức kéo kéo Hoàng Nhi, để cho nàng đừng có ‘được voi đòi tiên’, tránh cho tiểu thư có ác cảm.

“Tiểu thư, ăn không nổi nữa thì thôi, vậy dùng chút hoa quả đi, hoa quả có thể tiêu cơm, vừa giải khát, còn ngọt nữa ạ.” Miệng Tri Vũ quá ngọt, biết cách ăn nói, nàng lập tức chuyển đĩa trái cây mà Lý Quả thích nhất đến trước mặt cô.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư, ăn trái cây đi, trái cây ngon lắm ạ.” Hoàng Nhi cười tí mắt nói, vẻ mặt mong chờ nhìn cô.

Hết cách, cô không thể chối từ, đành chọn ăn vài loại trái cây, thế này mới làm cho các nàng vui vẻ trở lại, nhưng lại khiến chính mình buồn bực.

“Tối hôm qua có người đến à?” Lý Quả đột nhiên nhớ tới nam nhân kia, không biết hắn có biết mình đang mang thai không, hắn có suy nghĩ thế nào?

Tri Vũ và Hoàng Nhi lén lút liếc nhau một cái, sau đó vô cùng ăn ý cùng nhau lắc đầu, đồng thanh nói: “Tiểu thư, không ai tới cả.” Chỉ có điều là Vương đã tới, nhưng các nàng không thể nói cho tiểu thư được.

Cô gật gật đầu, hẳn chắc chắn là không đến, từ sau ba buổi tối đó, cô cũng không muốn gặp lại hắn, mà hắn chỉ sợ cũng là không muốn nhìn thấy mình.

Thế nhưng, trong bụng cô còn có đứa bé, cô phải làm sao đây? Một cô gái sao có thể chưa cưới đã sinh con, hơn nữa cô phải làm gì để nuôi sống mình và con đây?

Nên làm thế nào với đứa bé này đây? Cô không biết nữa, lần đầu tiên mang thai, lần đầu tiên có đứa bé, cô từ khiếp sợ đến không biết nên làm gì, hiện tại lại bình tĩnh, trong lòng cô dần có chủ ý rồi.

Thấy cô thất thần, không ăn hoa quả nữa, Tri Vũ và Hoàng Nhi lại lén lút liếc đối phương, sau đó Tri Vũ thật cẩn thận mở miệng nói: “Tiểu thư, còn ăn trái cây nữa không ạ?” -lamnguyetminh^0^le^0^quy^0^don-

Lý Quả phục hồi tinh thần, nhìn thoáng qua đĩa trái cây kia, mệt mỏi lắc đầu, không nói gì.

Các nàng thấy thế, vội vàng gọi người tới bưng hết điểm tâm hoa quả thuốc bổ đi, thay nước trà nhạt và hoa quả mới.

“Hoàng Nhi, em đi gọi quản gia Lâm đến đây, chị có việc tìm ông ấy.” Trầm ngâm hồi lâu, trong lòng cô liền hạ quyết định, đau dài không bằng đau ngắn, cô thật sự hết cách rồi.

247. Chương 249: Tôi Không Cần Đứa Bé Này

Lý Quả rất bất đắc dĩ, hiện tại cô làm gì thì các nàng đều phải hỏi han, có nhất thiết phải như vậy không? Tuy rằng bất mãn nhưng cô vẫn đáp lời: “Chị tìm quản gia Lâm có chút việc, em đi gọi giúp chị đi, em không đi thì chị sẽ tự đi.” Nói xong, liền muốn đứng dậy.

“Không, không, không. Tiểu thư, ngài ngồi đi, Hoàng Nhi lập tức đi gọi quản gia Lâm.” Hoàng Nhi bị hành động của cô dọa cho kinh sợ, vội vàng đề cô lại, hấp tấp nói, sau đó liền xông thẳng ra ngoài.

Đứng nhìn ở bên cạnh, trong lòng Tri Vũ liền có một dự cảm xấu, cảm thấy tiểu thư tìm quản gia Lâm tới chắc chắn không có chuyện gì tốt.

“Tiểu thư, có chuyện gì mà nô tỳ không làm được, phải mời cả quản gia Lâm ạ?” Nàng vừa dò hỏi vừa quan sát sắc mặt của Lý Quả, trong lòng càng lo lắng bất an.

Lúc này, Lý Quả cũng không giấu diếm nữa, dù sao lát nữa bọn họ cũng sẽ biết thôi, cho nên cô bình tĩnh nói: “Tri Vũ, chị không muốn đứa bé này.”

Đùng! Những lời này giống như sét đánh liên tục, giáng thật mạnh vào trong lòng Tri Vũ, nàng sợ tới mức mặt mày trắng bệch, cả người run rẩy, trợn to mắt, vẻ mặt khó tin nhìn Lý Quả.

“Tiểu, tiểu thư, ngài, ngài nói cái gì ạ?” Dù Tri Vũ luôn bình tĩnh, trầm ổn, đã từng gặp qua không ít chuyện trong cung, lần này cũng bị đả kích đến hồn bay phách tán.

Không cần tiểu xà vương, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có, trước chưa từng có ai, sau cũng chưa có kẻ nào dám, đây chính là chuyện lớn kinh thiên động địa đấy. Nay, sao điều này lại không khiến nàng sợ hãi, không bị hù chết chứ?

“Em nghe đúng rồi đó, chị không muốn đứa bé này, bởi vì nó không phải là kết tinh tình yêu của chị, lại càng không phải là chị muốn có. Nó là đứa bé ngoài ý muốn, nó không nên đến thế giới này, chị chẳng thể cho nó hạnh phúc, cho nên vẫn là đừng để nó đến thế giới này chịu tội nữa.” Lý Quả vẫn bình tĩnh như cũ nói, không hề có chút ý tứ đùa giỡn nào.

Thân thể Tri Vũ mềm nhũn, bất ngờ không kịp phòng bị ngã ngồi dưới đất, nước mắt liền ào ào rơi xuống, sau đó lại bò qua ôm chân Lý Quả, hu hu nói: “Tiểu thư, không thể được, ngàn lần không thể được, tiểu chủ nhân là vô tội, ngài không thể bỏ được, tiểu thư, van xin ngài, van xin ngài mà.”

Đúng lúc này, quần gia Lâm và Hoàng Nhi cùng nhau tiến vào, nghe thấy thế, hai người không khỏi khiếp sợ, điên cuồng chạy tới.

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm sao vậy? Vì sao không cần tiểu chủ nhân?” Hoàng Nhi cũng ‘bịch’ một cái quỳ rạp xuống đất, kéo quần áo Lý Quả, hốc mắt đỏ ửng, sốt ruột nói.

248. Chương 250: Cô Không Hề Kiên Cường

Về mặt quần gia Lâm vô cùng sốt ruột lo lắng, ông ta biết tiểu thư đang suy nghĩ cái gì, thật ra, kể từ sau khi biết tiểu thư mang thai, mấy ngày qua ông ta vẫn rất lo lắng, sợ tiểu thư sẽ làm chuyện điên rồ.

“Tiểu thư, ngài đừng quá kích động, có chuyện từ từ nói, có việc gì chúng ta có thể thương lượng thật tốt, không nên lấy tiểu chủ nhân ra đùa ạ.” Quần gia Lâm cung kính đi tới trước mặt cô, thật cẩn thận nói.

Lý Quả thần nhiên nhìn lướt qua Tri Vũ và Hoàng Nhi, cuối cùng dừng mắt trên mặt quần gia Lâm, sau đó im lặng nở nụ cười, chỉ là nụ cười này cực kỳ chua xót.

“Nếu như các người là tôi, các người sẽ làm thế nào? Các người có từng nghĩ cho tôi không? Tôi và hần vốn không có tình cảm, hần không thương tôi, mà tôi thì từ lúc bắt đầu vẫn không biết tất cả những chuyện đang xảy ra.- Tôi không biết rốt cuộc hần là loại người nào, tôi cũng không biết hần lại có thân phận như vậy. Các người đều biết, tôi luôn rất hồ đồ, chẳng biết rốt cuộc tất cả đã đến như thế nào, hần đối xử với tôi như vậy, thậm chí tôi còn tưởng mọi thứ chỉ như một giấc mộng, khó hiểu, thậm chí còn không biết là vì sao, vì sao?” Cô nói hết một hơi, tất cả đều là lời thật lòng, cô đã kìm nén lâu rồi, hiện tại cũng được tung hết ra.-diedal3qu4d0n-

Quần gia Lâm nghe xong, há hốc mồm, vừa định nói gì, lại bị cô phát phát tay chặn lại.

“Tôi biết các người quan tâm tôi, đối xử với tôi rất tốt, nhưng các người đối xử tốt với tôi, không có nghĩa là tôi phải muốn đứa bé này. Các người có tốt hơn nữa thì tôi cũng chỉ biết cảm kích mà thôi.-leqd0-on- Hần và tôi là không thể nào, hần không phải là người còn tôi là người, chúng tôi vốn là người của hai thế giới khác nhau, tôi vẫn cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, vì sao chúng tôi lại gặp nhau? Các người nhìn tôi đi, tôi có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành sao? Tôi có khí chất đặc biệt sao? Tôi khác người bình thường chẳng? Hay là tôi có thân phận cao quý, thân thể ly kỳ gì? Không, không, không, tôi chẳng có gì hết, cho nên các người không cần lừa gạt tôi, mà tôi cũng không thể lừa gạt chính mình.” Ánh mắt cô mê mang nhìn khung cảnh bài trí xa hoa trước mắt, nói từng chữ từng chữ một, sau đó nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Đâu phải cô không có tình cảm, không có tư tưởng, cô không hề kiên cường như thế! Nước mắt vẫn lưu trong hốc mắt, đã sắp thành một vũng nước nhỏ, vội vã muốn lăn xuống.

Thế nhưng, cô vẫn có thể không chế được, hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn lên nóc nhà, không cho những giọt nước mắt yếu đuối, nức cười ấy rớt xuống, chỉ là hơi nước ướt át đó đã cản trở tầm mắt của cô.

249. Chương 251: Cục Cưng, Con Đùng Tới

Tiểu thư.

Ánh mắt ba người đều dừng trên người cô, trong lòng cảm thấy chấn động, bọn họ thật không ngờ tiểu thư lại nghĩ như vậy, họ chưa từng suy nghĩ cho cảm nhận của cô.

Bọn họ vẫn cho rằng luôn phải suy nghĩ cho chủ nhân của mình, cho rằng hiện tại tiểu thư có được hết thảy sẽ thỏa mãn, cũng sẽ bởi vậy mà an phận, nhưng bọn họ đều sai lầm rồi.

“Tiểu thư, chúng ta...” Trong nỗi bất an, quản gia Lâm không khỏi thì thào muốn nói gì đó, nhưng ông ta phát hiện bọn họ không biết phải nói cái gì, bọn họ không phải là tiểu thư, lại càng không phải là Vương.

Lý Quả ép nước mắt trở về, vành mắt đỏ hồng, cúi đầu nhìn lướt qua các nàng, sau đó bình tĩnh nói: “Các người đối xử với tôi rất tốt, trong lòng tôi đều rất rõ ràng, ở trong này tôi có thể nói là gần như có đủ hết, nhưng nó không thuộc về tôi, mọi thứ chỉ là tạm thời thôi. Hôm nay hẳn có thể để cho tôi ở đây, còn ngày mai thì sao? Tương lai thế nào?”

Những lời này khiến cho bọn họ á khẩu, đúng vậy, nếu như ngày mai cô bị đẩy vào lãnh cung, hoặc là bị đuổi về nhân gian, như vậy cô thật sự không phải là cái gì, không phải là tiểu thư, chủ tử của bọn họ, có lẽ, điểm sáng nhất chính là người quen mà thôi.

“Tiểu thư, ngài đừng nói như vậy.” Hoàng Nhi đã sớm lệ chan đầy mặt, nghẹn ngào nói không ra lời, nàng đơn thuần đến đâu cũng hiểu được mấy lời này.

Tri Vũ cũng rơi lệ, trong cung vô tình, mọi người tính kế, để vương yêu thích, xa không thể chạm tới, hôm nay sung ái, ngày mai vào lãnh cung, chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, nhìn mãi thành quen rồi.

“Hoàng Nhi, Tri Vũ, quản gia Lâm, rất vui được quen biết mọi người, các người đối xử với tôi rất tốt, tuy rằng các người gọi tôi là tiểu thư, nhưng tôi biết mình chẳng phải là tiểu thư gì cả, tự tôi cũng có thể hiểu được.” Cô thản nhiên cười nói, mắt chan chứa lệ.

“Tiểu thư, không phải như thế.” Lúc này ngay cả Tri Vũ cũng không nhịn được muốn nói, nhưng nàng chưa nói xong, liền không nói được nữa, nàng không thể phản bác lại sự thật trong lời nói của Lý Quả.

Cô cười cười, rốt cục không nhịn được chảy xuống hai hàng lệ, song vẫn cười nói như cũ: “Không phải tôi chán ghét đứa bé này, mà là tôi không thể. Tôi không biết dưỡng dục đứa bé này như thế nào, tôi không biết nó đến thế giới này là đúng hay sai. Nếu như không có cha mẹ, không có tình thương, không có được hạnh phúc, không có niềm vui, vậy thì nó tới làm gì? Chịu khổ sao? Hay là chịu tội? Không, tôi không hi vọng nó bị đối xử như thế, đó không phải là điều tôi hi vọng nhìn thấy, thà rằng nó đừng ra đời, tôi nghĩ nó biết rõ.”

250. Chương 252: Thật Luyện Tiếc Đứa Nhỏ

Im lặng, tất cả mọi người đều im lặng, bởi vì bọn họ cũng biết: cô nói rất đúng, để cho một nữ tử cứ như vậy mà sinh đứa nhỏ, thật sự là quá bất công.

“Tiểu thư, thế nhưng, tiểu chủ nhân là vô tội mà.” Nước mắt của Hoàng Nhi rơi như mưa, nức nở nói.

Tiểu thư thật đáng thương, tiểu chủ nhân thật đáng thương!

Nước mắt của Lý Quả cũng tí tách rơi xuống, trong lòng cô cũng đâu có dễ chịu, vật nhỏ vừa mới hình thành kia cũng là một phần máu mủ của cô, sao cô có thể không đau? Sao có thể bỏ được?

Chỉ là, cô không còn cách nào cả, ai có thể nói cho cô biết nên làm cái gì bây giờ? Cô cũng biết đau mà, không chỉ là thân thể mà còn cả tâm nữa.

“Tôi biết, tôi biết.” Cô thì thào nói, nước mắt rơi như mưa.

Đứa bé ấy không nên tới, không nên tới mà, cô không đành lòng thương tổn nó, cô chính là đầu sỏ là hung thủ giết người!

Tri Vũ cũng khóc, gục ở bên chân cô, vô cùng khổ sở, không biết nên nói cái gì, chỉ biết thương tâm khóc.

Quản gia Lâm thấy thế, nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt, ông ta hiểu rõ tâm tình của tiểu thư, đổi lại là mình, ông ta cũng hiểu được tiểu thư không nên sinh hạ tiểu chủ nhân, nhưng mà dù sao ông ta cũng là người của chủ nhân, bất luận thế nào đều phải đứng ở bên cạnh chủ nhân, thay chủ nhân suy nghĩ, trung thành với chủ nhân.-lê-quý-đôn-

“Tiểu thư, hay là lão nô đi bẩm báo Vương, ngài lại ra quyết định, có được không?” Quản gia Lâm ngẫm nghĩ, rồi cung kính nói, ông ta hi vọng Vương có thể khuyên bảo tiểu thư, nếu như hai người có thể sống đầm ấm, thì sẽ là kết cục tốt nhất.

“Đúng vậy, tiểu thư, chúng ta nên đi bẩm báo Vương, xem Vương nói như thế nào, ngài không thể một mình quyết định tiểu chủ nhân đi hay ở.” Vừa nghĩ đến Vương, trước mắt Hoàng Nhi liền sáng ngời, cảm thấy được hi vọng, không khỏi vội vàng kêu lên.

Tri Vũ cũng gật gật đầu phụ họa, nhìn cô như cầu xin.

Quản gia Lâm thấy cô không hề hé răng, quyết định không nói thêm nữa, nếu như cô đổi ý, tự mình lên phá đi tiểu chủ nhân, như vậy sẽ phiền toái to.

“Tiểu thư, lão nô đi ngay đây.”

Vừa nghĩ đến đó, ông ta không thể ngăn người được nữa, thậm chí còn cảm thấy phía sau lưng lạnh run người, cung kính nói với Lý Quả, sau đó lại nói với Tri Vũ và Hoàng Nhi đang quỳ trên đất: “Hai người các người hầu hạ tiểu thư cho tốt, không được có nửa điểm sơ xuất, ta rất nhanh sẽ trở về.”

251. Chương 253: Lửa Giận Của Xà Vương

“Quản gia Lâm, ngài mau đi đi, xin ngài yên tâm, nhóm nô tỳ sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư.” Sao Tri Vũ không biết ý tứ của quản gia Lâm, nàng lập tức cung kính nói, trong lòng âm thầm quyết định, tiểu chủ nhân sống, nàng cũng sống, tiểu chủ nhân vong, nàng cũng sẽ vong, nàng thề cùng tồn cùng vong với tiểu chủ nhân.

Hoàng Nhi cũng biết nặng nhẹ, ôm chặt đùi Lý Quả, liên tục gật đầu với quản gia Lâm, “Hoàng Nhi cũng sẽ chú ý tiểu thư, quản gia Lâm mau đi đi.”

Quản gia Lâm gật gật đầu với các nàng, sau đó hành lễ với Lý Quả rồi nhanh chóng lui ra ngoài, chạy như bay ra khỏi cung Phượng Thê.

Không thể để tiểu thư bỏ tiểu chủ nhân, tiểu thư và tiểu chủ nhân không được có chuyện gì, bất kể là ai, bọn họ đều phải sống tốt.

“Người nói cái gì? Nàng không cần con của bốn vương?” Mặc Nhật Tỳ lạnh mặt, nổi giận vỗ xuống bàn, trợn mắt, thở phì phì nói.

Toàn thân quản gia Lâm đầy mồ hôi, không dám thở mạnh, ông ta biết rõ Vương sẽ tức giận, nhưng nếu như sự tình không liên quan tới an nguy của tiểu chủ nhân, ông ta mới không dám tới tìm phiền toái.

“Tiểu thư vô cùng thương tâm, bởi vì, bởi vì ở cùng Vương vẫn chưa có danh phận, Vương lại đối đãi với tiểu thư như vậy, cho nên tiểu thư sợ tiểu chủ nhân ra đời sẽ chịu khổ, cho nên tiểu thư nói...” Ông ta nơm nớp lo sợ đánh bạo nói ra tâm tư của Lý Quả, ông ta không sợ chết nói.

Khi nào thì hai người này mới có thể tháo gỡ được khúc mắc? Khi nào thì mới hiểu được tâm tư của đối phương? Coi như ông ta làm kẻ xấu đi, ông ta chỉ vì tiểu chủ nhân thôi.

Mặt Mặc Nhật Tỳ càng đen hơn, cái gì gọi là không có danh phận? Cung Phượng Thê là của nàng, đó là cung điện gì, nàng biết không? Đó là tấm cung của Vương hậu tương lai của xà quốc, như vậy còn chưa tốt với nàng sao? Còn không phải là cho nàng địa vị cùng thân phận sao? Chỉ là chưa làm một hôn lễ long trọng thôi.

Hắn đối xử tệ với nàng? Làm sao nàng biết chứ? Hắn cảm thấy mình đối xử với nàng rất tốt, thường xuyên nghĩ tới nàng, tuy rằng nàng không biết, chính hắn cũng không muốn thừa nhận, nhưng hắn cảm thấy hắn đối xử với nàng tốt lắm.

Nữ nhân ấy muốn nhiều lắm nhỉ? Hiện tại, sẽ không nghĩ dùng con nôi dỗi của hắn để uy hiếp hắn, đòi hỏi thêm nữa đó chứ? Mặc Nhật Tỳ càng nghĩ càng giận, vẻ mặt càng thêm khó coi.

“Nàng dám lấy con của bốn vương tới uy hiếp bốn vương, nàng dám sao? Người trở về nói cho nàng biết, nếu hài nhi của bốn vương có gì bất trắc, bốn vương liền bắt tất cả người của cung Phượng Thê chôn cùng, chính nàng cũng trốn không thoát khỏi cái chết.” Hắn tức giận nói với quản gia Lâm đang run rẩy, nắm tay đều trắng bệch rồi.

252. Chương 254: Hài Nhi Của Ta

Xong rồi!

Quản gia Lâm lập tức cảm thấy mồ hôi lạnh nhễ nhại, Xà vương tức giận, tiểu thư càng khó sống, không ngờ ở trước mặt tiểu thư tính tình Vương lại nóng nảy như thế

Oan nghiệt mà! Tiểu thư quá đáng thương!

Quản gia Lâm bi ai nghĩ ở trong lòng, trên mặt là một vẻ chua xót, ông ta không biết lần này tới đây là hại hay giúp tiểu thư nữa.

“Vương, xin ngài đừng tức giận, tiểu thư không hề lấy tiểu chủ nhân ra uy hiếp ngài đâu. Dù sao tiểu thư cũng là nữ tử chưa thành thân, hơn nữa ngài ấy cũng không thuộc xà giới chúng ta, tiểu thư là nhân loại mà, ngài ấy khác hẳn chúng ta. lelequyydon Ngài hãy nói chuyện tử tế với tiểu thư, tiểu thư không phải loại người như vậy đâu.” Quản gia Lâm liếc nhìn lại lớn mật nói giúp Lý Quả.

Sao hai người này không thể ngồi xuống nói chuyện đường hoàng chứ? Cứ phải hiểu lầm đối phương sao?

Tiểu chủ nhân đáng thương, nhìn phụ vương và mẫu hậu của ngài đi, lớn tuổi rồi mà còn giận dỗi nhau như tiểu hài tử vậy, thật sự là làm cho người ta sốt ruột khổ sở quá!

Mặc Nhật Tỳ cũng không vì lời giải thích của ông ta mà hết giận, ngược lại càng ngày càng tức giận, trong đầu chỉ nghĩ tới nàng không chịu sinh hài tử của mình, chỉ biết nàng không muốn đứa bé ấy.

Con nôi dỗi của hắn, đứa bé vừa đáng yêu lại cường đại kia còn chưa ra đời đã siêu cấp vô địch như vậy, nàng bỏ được sao? Hắn thì sẽ không bỏ được, lại càng không tán thành.

“Được rồi, người đừng nói nữa, người lập tức trở về nói cho nàng, đừng có nghĩ đến việc phá đi đứa con bảo bối của bốn vương. Từ giờ trở đi không cho nàng rời khỏi cung Phượng Thê nửa bước, càng không cho nàng ra ngoài, bốn vương phái mấy chục người nhìn canh giữ nàng, ngày đêm thay phiên nhau, cho đến lúc con của bốn vương được thuận lợi sinh ra mới thôi. Nếu trong lúc này có nửa điểm sơ suất, bốn vương liền bắt các người tra hỏi.” Hắn nghiêm mặt, vô tình tuyên bố.

Quản gia Lâm rùng mình một cái, không dám nói thêm nữa, vội vàng hành lễ, không thể không lui xuống đi chấp hành mệnh lệnh của hần. Trong lòng chỉ âm thầm cầu nguyện, hi vọng tiểu thư đừng chọc giận Vương nữa, ngoan ngoãn sinh hạ tiểu chủ nhân.

Mặc Nhật Tỳ tức giận nhìn quản gia Lâm rời đi, hần nắm chặt tay. Mặc kệ con hần có bao nhiêu cường đại cùng đáng yêu, nhưng lần đầu tiên hần khát vọng có một đứa nhỏ như vậy, lần đầu tiên muốn để một nữ nhân sinh hạ con nối dõi cho mình, nhưng nàng thì sao?

lam^0^nguyet^0^minh90

Rất quá đáng, thật sự là quá đáng, đúng là tức chết hần, nàng quả thực chính là được một tắc lại muốn tiến một thước, không đặt hần vào mắt!

Mặc Nhật Tỳ càng nghĩ càng phát hỏa, bàn tay đập mạnh xuống bàn.

253. Chương 255: Giam Lồng

“Quản gia Lâm đã trở lại.” Tri Vũ và Hoàng Nhi vừa thấy bóng dáng khảm trương của ông ta, không khỏi mừng rỡ, Tri Vũ vội chạy đến bên cạnh, mong chờ nhìn ông ta.

Về mặt quản gia Lâm khó xử, tuy rằng ông ta rất muốn giả vờ tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng ông ta biết, cho dù mình không nói thì đoàn hộ vệ cùng cung nữ nghiêm túc kéo tới, cũng sẽ khiến tiểu thư phát hiện ra.

“Quản gia Lâm, sao rồi ạ? Vương nói như thế nào?” Nàng rất nóng lòng, lần đầu tiên đánh mất đi bình tĩnh, không chờ ông ta nói chuyện liền tự mình hỏi trước.

Hoàng Nhi và Lý Quả đều đồng loạt nhìn ông ta, về mặt Hoàng Nhi là sốt ruột còn Lý Quả lại thật bình tĩnh, không hề có biểu hiện gì.

Quản gia Lâm khó xử, lúng túng nhìn bọn họ, không dám nhìn thẳng vào mắt mọi người, cúi đầu nói: “Vương nói, muốn tiểu thư an tâm dưỡng thai thật tốt, sinh hạ tiểu chủ nhân. Vương sẽ phái rất nhiều người qua đây hầu hạ tiểu thư, để cho tiểu thư không cần làm lụng vất vả.”

Cái gì?

Tri Vũ và Hoàng Nhi cùng liếc nhau, sau đó không biết là nên vui hay lo. Vui là Vương nhất định rất coi trọng tiểu chủ nhân và tiểu thư, lo là Vương không cho phép tiểu thư phá bỏ tiểu chủ nhân, mà tiểu thư lại không muốn tiểu chủ nhân, vậy phải làm sao bây giờ?

diieieiennddaannlll333qu4444d0000nnn

Kỳ thật Lý Quả đã sớm biết kết quả sẽ như thế, trong lòng cô cũng có chút hy vọng hần có thể nói chuyện nghiêm túc với mình, bởi vì cô cũng luyện tiếc sinh mệnh nhỏ ở trong bụng. Thế nhưng, khi cô nghe xong lời nói của quản gia Lâm, cô liền vô cùng thất vọng, thậm chí có chút khổ sở.

Thái độ của hần chính là như vậy ư? Hần thật sự quyết định như vậy? Tính ép buộc, giam lỏng cô, bắt buộc cô sinh hạ đứa nhỏ? Hần xem cô là gì chứ?

“Tiểu thư, ngài đừng tức giận vội, đó không phải là Vương đang lo lắng cho tiểu thư sao ạ, có lẽ tối nay Vương sẽ qua thăm tiểu thư, gần đây Vương bề bộn nhiều việc ạ.” Tri Vũ thấy không khí biến đổi, lập tức bước đến bên cạnh Lý Quả, thật cẩn thận nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư, ngài xem chủ nhân đối xử với ngài thật tốt, sợ chúng em hầu hạ không chu toàn, liền phái thêm nhiều người tới hầu hạ tiểu thư. Chủ nhân rất coi trọng tiểu thư, cũng đối xử rất tốt với tiểu thư nữa.” Hoàng Nhi hâm mộ nói, nàng nhận được ánh mắt của Tri Vũ, cũng mở miệng khuyên bảo.

Lý Quả không thay đổi sắc mặt, thản nhiên liếc các nàng một cái, thật bình tĩnh nói: “Ừ, các em đừng nói nữa, trong lòng chị hiểu rõ mà. Chị mệt mỏi rồi, muốn đi nghỉ ngơi, các em đừng quấy rầy chị nhé.” Nói xong, tự nhiên đứng dậy, đi về phía giường lớn ở bên trong phòng.

254. Chương 256: Nản Lòng Thoái Chí

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng thân là hạ nhân, bọn họ không có quyền nói, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân.

“Tiểu thư, nô tỳ hầu hạ ngài.” Tri Vũ phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi theo, nhẹ giọng nói, giành trước chạy tới bên giường, chuẩn bị chần nệm thật tốt, rồi đỡ Lý Quả nằm lên giường.

Lý Quả không chối từ, dù sao lại làm con rối gỗ như lúc trước, mặc người sắp xếp, mất đi sức sống và thần khí vốn có. Sau khi nằm lên giường, cô liền nhắm mắt lại, mỗi một chỉ muốn nghỉ ngơi.

Tri Vũ và Hoàng Nhi không dám thở mạnh, cung kính đứng bên cạnh trông coi, vô cùng lo lắng, nhưng là không có biện pháp nào, đành phải tuân theo.

Quản gia Lâm đứng ở bên ngoài, ông ta biết mình không cần nhiều lời, tiểu thư đều biết rõ. Tiểu thư thật sự là đáng thương, nhưng nếu đổi lại là ông ta thì ông ta cũng sẽ làm giống như Vương thôi, lqđ an nguy của tiểu chủ nhân mới là quan trọng nhất, tiểu chủ nhân luôn đứng ở vị trí đầu tiên.

“Các người đi vào cùng làm bạn với tiểu thư, nhớ chú ý tới tiểu thư, nếu tiểu thư có gì sơ xuất, các người cứ đợi chôn cùng đi.” Ông ta nghiêm khắc căn dặn cung nữ đứng hai bên trái phải, thêm mấy ánh mắt sẽ tốt hơn, ít nhất tiểu thư sẽ không làm khó các nàng.

Những cung nữ này nhận được mệnh lệnh, tự nhiên không có ý kiến gì, hướng chỉ các nàng cũng hiểu được tiểu chủ nhân có bao nhiêu trọng yếu, nên vô cùng tin tưởng lời của quản gia Lâm, lập tức nối đuôi nhau mà vào.

Tri Vũ thấy hai hàng cung nữ tiến vào rồi đứng sang một bên, liền lặng lẽ nhìn thoáng qua Lý Quả đang yên tĩnh nghỉ ngơi, nháy mắt với Hoàng Nhi rồi lui ra ngoài.

“Quản gia Lâm, Vương có thể đến thăm tiểu thư không, nếu như Vương đến gặp tiểu thư, chắc chắn tiểu thư sẽ thay đổi chú ý giữ lại tiểu chủ nhân.” Tri Vũ vừa ra đã thấy quản gia Lâm đang bố trí người, vội tiến lên, nhỏ giọng hỏi.

Quản gia Lâm nhìn nàng, thở dài một tiếng, hạ giọng nói: “Lúc ta đi gặp Vương, ngài rất tức giận, không cho phép tiểu thư ra khỏi cung Phượng Thê nữa bước, lại còn phái rất nhiều cung nữ và thị vệ qua đây, lqquydo không cho phép tiểu chủ nhân có bất kỳ sơ xuất gì, nếu không... Chúng ta phải chôn cùng.”

Tri Vũ lập tức khiếp sợ, không ngờ Vương còn quá coi trọng tiểu chủ nhân như vậy, đánh giá tiểu chủ nhân rất cao, chỉ sợ tiểu thư không muốn cũng khó mà được.

“Vậy tiểu thư phải làm sao đây?” Nàng bi thương thay tiểu thư, không khỏi truy hỏi.

Quản gia Lâm cũng chẳng dễ chịu, lắc lắc đầu, ý tứ sâu sa nói với nàng: “Tri Vũ, Vương là chủ nhân của chúng ta, chủ nhân nói cái gì thì là cái đó, tuy rằng tiểu thư rất tốt, nhưng chúng ta là người của Vương. Về phần bọn họ thế nào, ai, chúng ta là hạ nhân cũng chẳng thể quản nhiều như vậy, chỉ hi vọng bọn họ có thể sớm ngày hòa hảo, không cần tiếp tục thế này nữa.”

255. Chương 257: Ngoan Ngoãn Sinh Hạ Đứa Bé

Tri Vũ tràn đầy xúc động gật gật đầu, nàng cũng biết chỉ có thể là như thế, bỏ qua phản kháng của tiểu thư, các nàng đều phải tuân theo lệnh của Vương, chỉ đành xin lỗi tiểu thư thôi.

“Quản gia Lâm, chúng ta nhất định sẽ chiếu cố tiểu thư thật tốt, tiểu chủ nhân nhất định sẽ bình an lớn lên.” Nàng không khỏi nghiêm túc nói, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Quản gia Lâm cảm khái gật gật đầu, hi vọng tiểu thư không nên trách bọn họ, sau này có thể hiểu cho bọn họ.

“Tri Vũ, về sau việc ăn uống của tiểu thư đều giao cho người, người phải hầu hạ tiểu thư cho tốt, để cho ngài ấy ăn nhiều một chút, đừng bỏ đói tiểu chủ nhân.” Ông ta lo lắng nhất chính là Lý Quả không chịu ăn uống, cho nên dặn dò nàng phải nhớ kỹ điều ấy.

Tri Vũ đương nhiên biết, lập tức gật đầu, đáp ứng: “Tri Vũ đã biết, xin quản gia Lâm yên tâm.”

Quản gia Lâm phát phát tay với nàng, rồi vội vàng đi thu xếp trong cung Phượng Thê, cước bộ vội vã.

Làm sao đây? Làm sao đây? Cô phải làm sao bây giờ?

Từ lúc quản gia Lâm trở về, cô đã hiểu được vẻ mặt đó của ông ta, nam nhân ấy nhất định rất tức giận, chắc chắn sẽ không để cô sống yên ổn. Nói là phái thêm người qua đây để hầu hạ, kỳ thật chỉ muốn giám sát cô mà thôi, sợ cô làm ra hành động gây thương tổn cho đứa bé trong bụng.

Cô rất hỗn loạn, tâm cũng thật phiền, ở dưới mí mắt nhiều người như vậy, cô sẽ chẳng làm được gì cả, lại càng có người cản trở cô bỏ đi đứa nhỏ.

Lúc cô mở to mắt nhìn thấy một phòng đầy cung nữ, cô đã biết bọn họ là do hấn phái đến trông giữ mình, số người còn gấp đôi so với bình thường. Khi cô tản bộ bên ngoài cung, phía sau liền kéo theo một hàng cung nữ, thị vệ.

“Tiểu thư, đây là món bổ dưỡng vừa ninh xong, ngài nhất định phải ăn.” Hoàng Nhi bị phái làm người chuyên môn cho cô dùng cơm, bởi vì tình cảm giữa Hoàng Nhi và cô khá tốt, hơn nữa Hoàng Nhi còn khờ dại, đơn thuần, đáng vẻ vô tội khó chọc cô tức giận.

Ta ăn, cô bắt đắc dĩ nghĩ, tiếp nhận món bổ, sau khi ăn xong còn có đủ loại cao lương mỹ vị, từng cái như được sản xuất dây truyền đưa tới tay cô.

“Không ăn nữa.”

“Tiểu thư, không được, ngài phải ăn no, tiểu chủ nhân còn chưa no đâu, ăn thêm một chén nữa đi.”

“Chị ăn không vô mà.”

“Vậy ngài uống chút canh nhé, vô cùng bổ dưỡng, lại không gây no.”

“Chị...”

“Tiểu thư, còn hoa quả đấy, tươi mới ăn rất ngon ạ, ngài dùng thêm đi.”

Hoàng Nhi tựa như chú ong mật cần cù, liên tục khuyên cô ăn thêm, chỉ hận không thể nhét hết tất cả những thứ trên bàn vào bụng cô, đúng là có hơi dọa người.

“Chị không ăn.” Cô đặt đồ trong tay xuống, hết sức lưu loát nói rõ ràng, vẻ mặt kiên quyết, không cho người khác có bất kỳ cơ hội nào.

Hoàng Nhi hơi co rúm lại, không dám ép buộc cô ăn nữa, lập tức gật đầu như già tởm. Có đôi khi vẫn nên dùng chước tiểu thư phát hỏa, thuận theo tiểu một chút cũng tốt.

“Hoàng Nhi, chị cầu xin em một chuyện.” Tri Vũ không biết đi ra ngoài làm gì, chỉ còn lại mình Hoàng Nhi ở trong này làm bạn với cô, -leqydon- cô lén lút nhìn lướt qua tất cả các cung nữ xa lạ, kéo nàng qua, nhỏ giọng hỏi.

“Tiểu thư, chuyện gì ạ? Ngài cứ nói.” Hoàng Nhi nghi ngờ nhìn dáng vẻ lén lút của cô, cũng bắt chước, nhỏ giọng hỏi.

Lý Quả cảnh giác nhìn bốn phía, kề sát miệng vào lỗ tai nàng, sau đó mới nói: “Hoàng Nhi, chị nói chuyện này em trăm ngàn lần đừng kinh hãi, coi như chị cầu xin em, có được không?”

“Tiểu thư có chuyện cứ nói ạ, ngài như vậy làm Hoàng Nhi sợ hãi đó.” Hoàng Nhi lẩm bẩm nói, đột nhiên có một cảm giác vô cùng lo sợ, một dự cảm xấu ập vào trong lòng nàng.

“Chị sẽ nói, em cũng không được kêu lên đấy. Hoàng Nhi, chị muốn cầu xin em một việc, hi vọng em có thể giúp đỡ chị.-leqyd- Chị không muốn đứa bé này, em có thể giúp chị tìm thuốc phá thai hay không?” Cô khẩn trương ôm Hoàng Nhi, nhỏ giọng nói, ánh mắt như van nài.

Hoàng Nhi lại kinh hãi, tránh khỏi vòng ôm của Lý Quả, khiếp sợ nhìn cô, thất thanh kêu lên: “Cái gì, tiểu thư, ngài bảo Hoàng Nhi đi tìm thuốc...”

“Suyt, Hoàng Nhi, nhỏ giọng chút, nhỏ giọng chút, bảo em đừng có lớn tiếng mà, sao em không nghe lời thế!” Lý Quả gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lập tức kéo Hoàng Nhi lại, có chút mất hứng, nhỏ giọng nói.

Thế nhưng, tất cả cung nữ đều nghe được đoạn đối thoại giữa hai người, lập tức lo lắng nhìn cô, vẻ mặt thấp thỏm lo âu, cả người phát run, đưa mắt nhìn nhau.

“Hắc hắc...” Lý Quả xấu hổ cười gượng với bọn họ, không biết nên nói cái gì để che giấu.

“Tiểu thư, không được, tuyệt đối không được, Hoàng Nhi tuyệt đối không thể thương tổn tiểu thư và tiểu chủ nhân.” Hoàng Nhi nhảy dựng lên, vô cùng hoảng sợ, bày ra dáng vẻ có đánh chết cũng không làm.

Các cung nữ gắt gao cắn môi dưới, đều là vẻ mặt khẩn trương bất an, cuối cùng có một cung nữ thật sự không chịu nổi nữa, vội đi về phía Lý Quả, cách một khoảng không xa, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống.

“Tiểu thư, cứu mạng ạ!” Cung nữ kia rơi lệ đầy mặt, không ngừng dập đầu, cực kỳ bi thương cầu xin.

“Cô mau đứng lên đi, đã xảy ra chuyện gì? Cô nói mau đi?” Lý Quả bị dọa cho giật nảy, không rõ vì sao nàng đột nhiên quỳ xuống trước mình, vội vàng đứng dậy muốn kéo người lên.

Cung nữ kia không chịu đứng dậy, vũng vàng quỳ trên mặt đất, đầu cũng chẳng dám nâng, chỉ ghen ngào nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, cứu chúng nô tỳ với, chúng nô tỳ chưa muốn chết.”

Lý Quả khó hiểu, vừa muốn mở miệng thì đám cung nữ đứng phía sau cung nữ kia liếc lẫn nhau, rồi đều đồng loạt quỳ xuống, bi ai hô: “Tiểu thư, cứu mạng ạ!”

lam^0^nguy3t^0^minh

Lần này, đầu óc cô càng choáng váng, không biết các nàng có ý tứ gì, “Đứng lên, đứng lên, có chuyện gì đứng lên từ từ nói, nếu tôi có thể giúp được nhất định sẽ làm, mọi người đừng như vậy, tôi không nhận nổi đâu!” Giảm thọ mà, bị người quỳ đến quỳ đi, cô liền có chút sợ hãi.

“Tiểu thư không đáp ứng chúng nô tỳ, chúng nô tỳ không đứng dậy ạ.” Cung nữ dẫn đầu quỳ xuống cường ngạnh nói, chết sống cũng không chịu đứng lên.

“Tôi đáp ứng, tôi đáp ứng, tôi đáp ứng mà, các người mau đứng lên đi!” Cô còn chưa thấy qua nhiều người như vậy quỳ xuống trước mặt mình đâu, cuối cùng đành phải đáp ứng.

Những cung nữ đó vừa nghe Lý Quả nói đồng ý, trên mặt lại là vẻ cười mà rơm nước mắt, vô cùng cao hứng, nhưng vẫn không đứng dậy, mà là cảm kích rớt nước mắt, liên tục dập đầu với cô, lqdon nói: “Chúng nô tỳ cảm tạ tiểu thư, cảm tạ đại ân đại đức của tiểu thư, chúng nô tỳ sẽ không phải chết nữa.”

Chết? Lý Quả tròn mắt, nhất thời quên tình cảnh của bản thân, kỳ quái nhìn các nàng. Vì sao mình đáp ứng thì các nàng sẽ không phải chết nữa? Vì sao các nàng phải chết? Có quan hệ gì với cô à?

Cung nữ dẫn đầu kia liếc mắt một cái liền nhìn thấu nghi ngờ của Lý Quả, không khỏi càng thêm đồng cảm vị tiểu thư này, cảm thấy vị tiểu thư này thật đúng là rất thiện lương, tốt bụng. -leqyd- Vì thế, nàng cung kính nói: “Tiểu thư, nếu là ngài không cần tiểu vương tử, như vậy tất cả chúng ta đều phải chôn cùng tiểu

thư và tiểu vương tử. Cho nên, tiểu thư, ngài không thể không cần tiểu vương tử, nếu như tiểu thư và tiểu vương tử có gì bất trắc, chúng nô tỳ đành phải chôn theo ạ.”

Trời ạ, hóa ra lại là như vậy? Cô không khỏi khiếp sợ, liên tục lùi về phía sau vài bước, khó nén nỗi kinh ngạc, không dám tin. Hắn vậy mà dùng thủ đoạn đó để đối phó với mình, quá đáng ghê, quá... Vô sỉ!

“Sao hắn có thể như thế? Thật quá đáng.”

Cô tức giận đến cả người phát run, hắn thật sự nắm được nhược điểm của cô, nếu cô dám bỏ đi đứa bé, vậy sẽ có rất nhiều người bị liên lụy. Vậy bất kể là cô còn sống hay đã chết đều là đầu sỏ gây nên, cô vĩnh viễn không thể tha thứ chính mình, vĩnh viễn gánh trách nhiệm nặng nề trên lưng.

Hắn đúng là được, rất được, lại đối xử với cô như thế, vì đứa bé trong bụng mình, hắn thật đúng là không từ thủ đoạn, không tiếc lấy sinh tử của nhiều người như vậy ép buộc cô.

“Tiểu thư, ngài đừng giận Vương mà, Vương cũng chỉ muốn tốt cho tiểu thư ạ. Ngài xem Vương vô cùng coi trọng ngài, vì tiểu thư và tiểu vương tử..., kỳ thật, không chỉ có sinh tử của chúng nô tỳ, mà tất cả hạ nhân trong cung Phượng Thê cũng giống như chúng nô tỳ, sinh tử đều nằm trong tay tiểu thư ạ.” Cung nữ kia thấy cô tức giận như thế, sắc mặt liền thay đổi.

Tiểu thư lại dám mắng Vương, thật đúng là không muốn sống nữa! Nàng sợ tới mức vội vàng bổ sung, hi vọng vị tiểu thư thiện lương này sẽ xem trọng nhiều nhân mạng ở đây, đừng làm việc gì ngốc nghếch, bọn họ còn muốn sống lâu đấy.

Lúc này Hoàng Nhi cũng tỉnh táo, vội vàng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, tiểu thư, nàng ấy nói đúng đó, nếu tiểu thư và tiểu chủ nhân có bất kỳ sơ xuất gì, Hoàng Nhi cũng sẽ chôn theo tiểu chủ nhân ạ.” Tiểu thư à, ngài trăm ngàn lần đừng có ý nghĩ không cần tiểu chủ nhân nữa.

Thật lâu sau, Lý Quả vẫn chưa nói gì, chỉ mất đi tiêu cự nhìn về xa xăm, cuối cùng mới chậm rãi phục hồi tinh thần, trầm tư nhìn các nàng, hồi lâu sau mới phát ra âm thanh bất đắc dĩ: “Tôi hiểu rồi, các người yên tâm, tôi sẽ chẳng còn bất kỳ ý nghĩ gì nữa, tôi sẽ ngoan ngoãn sinh hạ đứa bé, sẽ không trở mặt nhìn các người chết.”

Lời của cô khiến đám cung nữ kinh hãi muôn phần, thật giống như được sống lại lần nữa, người người cảm kích mỉm cười, mắt chan chứa lệ, đồng loạt cung kính nói: “Cảm tạ tiểu thư, cảm tạ tiểu thư.”

“Được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, các người đừng tới quấy rầy tôi nữa.” Cô chợt thấy nản lòng thoái chí, mỗi một phát phát tay với các nàng, xoay người đi về phía giường.

Các cung nữ vội vàng gật đầu, toàn bộ đứng dậy, im lặng lùi sang một bên.

“Tiểu thư.” Hoàng Nhi thấy thế thật có chút lo lắng, nàng chưa từng thấy một tiểu thư như vậy.

Lý Quả hướng nàng lắc lắc đầu, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói: “Chị không sao, em yên tâm, sẽ không để mọi người khó xử, chị chỉ hơi mệt một chút thôi.”

Hoàng Nhi gật gật đầu, đỡ cô lên giường, cầm một cái gối đầu đặt ở dưới thân cô, đắp kín chăn giúp cô rồi im lặng đứng đó.

Cô thật mệt chết đi được, thật sự mệt chết được, mệt đến vô lực phản kháng lại, có lẽ đây là vận mệnh của cô, nếu đúng là như vậy thì cô đành nhận mệnh thôi, chính là từ nay về sau cô thật sự sẽ không còn là mình sao?

Trong phòng, ngoại trừ tiếng hít thở nhẹ nhàng thì yên ắng giống như không có một ai hết, Lý Quả nhắm mắt lại, hồn du thần ngoại, song vẫn có chút không cam lòng.

Qua một hồi lâu, Tri Vũ nhẹ nhàng đi đến, chuyện vừa xảy ra ban nãy đã sớm có người bẩm báo với nàng rồi, trong sự vui buồn lẫn lộn, nàng chỉ có thể thở dài một hơi.

Đám cung nữ thấy nàng tiến vào, lặng lẽ cung kính hành lễ với nàng, sau đó lại đứng nguyên giống như cây cọc gỗ.

Hoàng Nhi thấy nàng tiến vào, khuôn mặt liền vui vẻ, vừa muốn nói gì đó, nhưng tựa như nhớ tới lời nói vừa rồi của Lý Quả, lại vội mím chặt môi, nhìn đôi mắt nhắm chặt của Lý Quả.

Tri Vũ cười cười với nàng, sau đó bước tới trước giường, cung kính nhẹ giọng nói với Lý Quả: “Tiểu thư, nên ăn cơm thôi, thời gian không còn sớm nữa.” Thái phụ phải ăn nhiều cơm để đảm bảo dinh dưỡng.

Lý Quả mở to mắt, khẽ gật đầu, nếu đã đáp ứng các nàng rồi thì cô sẽ phối hợp thật tốt, sẽ không khiến các nàng khó xử.

“Chị không muốn ăn quá nhiều.”

“Chỉ cần tiểu thư có thể ăn là được ạ, ăn ít nhiều không quan trọng lắm, ngài muốn ăn cái gì thì bảo chúng nô tỳ một tiếng, chúng nô tỳ nhất định sẽ chuẩn bị tốt cho tiểu thư.” Tri Vũ cười títt mắt nói, tâm tình tốt lắm.

“Làm phiền mọi người, đều vất vả rồi.” Vì cô, các nàng đúng là hao hết tâm tư, nghĩ đủ mọi cách, song các nàng cũng là thật tâm nên cô không trách.

Chúng cung nữ lập tức hướng về cô cùng hành lễ, cung kính nói: “Đây là việc chúng nô tỳ phải làm.”

Được rồi, cô càng không có lý do gì để mặc kệ tính mạng những người này, muốn sinh thì sinh thôi, cũng đâu có gì ghê gớm, dù sao hẳn vẫn có thể nuôi sống một đứa bé mà.

“VẬY ĐIỀU TÔI ĐI ĂN MỘT CHÚT GÌ ĐI, TÔI HƠI ĐÓI BỤNG RỒI.” Sau khi nghĩ thông suốt, cô vô thức cảm thấy bụng có chút đói đói, bữa ăn trước cũng cách khá lâu, nếu không phải vừa rồi náo loạn một phen như thế, e rằng các nàng đã sớm mời cô dùng bữa rồi.

Tri Vũ và Hoàng Nhi mừng rỡ như điên, các nàng đều cảm nhận được tiểu thư đã nghĩ thông suốt, thay đổi, -lequydo- trái tim vẫn thấp thỏm của các nàng rốt cục có thể hạ xuống rồi. Tiểu chủ nhân không có việc gì, thật tốt quá, thật sự là quá tốt.

Một đoàn người vội vã đỡ Lý Quả ra khỏi phòng, đi tới đại sảnh ở gian ngoài. Trên bàn nước, Tri Vũ đã sớm bày mấy chục món cao lương mỹ vị cùng các loại điểm tâm hoa quả, thuốc bổ đều được người bưng lên, chỉ đợi cô mở miệng thôi.

Có thể là do cô thay đổi chủ ý nên mọi người không bắt buộc giống trước nữa, tùy ý cô thích làm gì thì làm.

“Tiểu thư, nếu như ngài cảm thấy khó chịu thì nhất định phải nói cho chúng nô tỳ nhé, Vương đã phái thái y tới ở trong cung Phượng Thê của chúng ta, tiểu thư có muốn thái y đến xem một chút không ạ?” Tri Vũ có thể nói là người cao hứng nhất, về sau người trong cung Phượng Thê có thể dựa vào thân phận của tiểu thư và tiểu chủ nhân mà cao quý hơn nhiều so với các cung khác, thậm chí là tràn đầy sức mạnh.

“Chị không hề thấy khó chịu, nên không cần đâu.” Lý Quả quan sát cơ thể mình một chút, cảm thấy chẳng có gì đáng ngại, liền từ chối, không muốn điều động nhân lực như vậy.

Tri Vũ cũng tùy ý cô, gật gật đầu, lại thân thiết nói: “Lát nữa tiểu thư muốn nằm nghỉ hay là đi tản bộ một chút ạ?”

“Đi ra ngoài hít thở không khí đi, nằm hoài cũng không thoải mái.” Sau khi nghĩ thông suốt, cô sẽ chẳng còn bài xích nữa, buồn bực ở trong phòng, còn không bằng đi dạo nơi nơi, tâm tình sẽ càng tốt hơn.

“Tiểu thư, thật tốt quá, Hoàng Nhi theo ngài đi.” Cao hứng nhất còn có cả Hoàng Nhi, nàng hưng phấn nói, khẩn cấp muốn theo Lý Quả đi ra ngoài một chút.

Lý Quả mỉm cười, gật gật đầu, trong lòng thầm nói: cứ đi một bước tính một bước thôi, dù sao cũng chẳng có gì to tát, không phải là thêm một đứa con riêng thôi à.

Chúng cung nữ cũng lộ vẻ mặt vui mừng, quét đi không khí trầm lắng lúc trước, còn có tâm tình bất an, thêm một chút hưng phấn.

Sau khi ăn xong, Lý Quả bị Tri Vũ và Hoàng Nhi đỡ ở hai bên, phía sau còn kèm một hàng dài cung nữ, chậm rãi tản bộ ở trong cung Phượng Thê, vô cùng hoành tráng.

Mà lúc này ngoài cửa cung, vài vị phi tử đang bày ra vẻ mặt không rõ tư vị, tâm tình khổ sở, hăm mộ lại đổ kỵ nhìn cung Phượng Thê, -leqydo- các nàng muốn tiến vào xem chuyện Lý Quả mang thai là thật hay giả, nhưng lại bị đám thị vệ ngoài cửa cung ngăn cản.

“Các vị nương nương, Vương có khẩu dụ, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào cung Phượng Thê, mời các vị nương nương trở về đi.” Đám thị vệ nói rành mạch, đúng mực, bởi vì bọn họ là thị vệ do Vương trực tiếp quản lý, nên cơ bản là không sợ nhóm nương nương này.

Sắc mặt nhóm nương nương đó càng khó coi, lúc các nàng nghe nói vị nữ nhân loài người mới kia ở trong cung Phượng Thê mang thai, tất cả đều vô cùng khiếp sợ. Bởi vì nhiều năm như vậy các nàng hoàn toàn không thể mang thai, nhưng nữ nhân ấy vừa tới liền hoài thai, khiến các nàng chịu đả kích rất lớn.

256. Chương 258: Chương 257.2

“Vị đại ca này, xin hỏi vị tiểu thư ở bên trong đó thật sự mang hài tử của Vương sao?” Rốt cục có vị nương nương không nhịn được, nghi ngờ hỏi thị vệ, vẫn là rất khó tin.

Đám thị vệ nhìn các nàng, trong mắt có chút đồng tình, đồng tình thì đồng tình, nhưng bọn họ sẽ không nói cho các nàng: “Xin nương nương thứ lỗi, thuộc hạ cũng không biết, Vương chỉ ra lệnh cho bọn thuộc hạ đến trông coi cung Phượng Thê, còn những cái khác hoàn toàn không biết gì cả.”

Nhóm nương nương này không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể tức giận cắn môi dưới, đều không thể làm gì cả, các nàng không vào được, không thấy được nữ nhân kia, chỉ có thể lo lắng suông, tức giận vô cớ, suy đoán lung tung.

“Các nương nương trở về đi, nếu để Vương thấy, ngài nhất định sẽ mất hứng.” Trong đám thị vệ có người hảo tâm khuyên bảo, không muốn các nàng tụ tập ở đây, sau đó sẽ có đủ loại tin tức bay đầy trời.

Nghe thị vệ nói xong, nhóm nương nương đó trầm ngâm một hồi, tất cả liền im lặng không lên tiếng rời đi, bởi vì người ta nói đúng, nếu để Vương thấy được, ngài chắc chắn rất tức giận, hiện tại các nàng không thể chọc Vương tức giận, chỉ có thể nhẫn nại.

“Ồ, các nàng là ai?” Đúng lúc nhóm nương nương đó xoay người rời đi, đoàn người Lý Quả cũng vừa khéo đi dạo đến trước cửa cung đó không xa, khi thấy đám nữ nhân xinh đẹp ăn vận vô cùng hoa lệ thì Lý Quả không khỏi tò mò hỏi.

Tri Vũ vừa thấy liền biết những nữ nhân đó là nương nương của cung khác, có lẽ các nàng đã nghe được tin tức Lý Quả mang thai nên định đến xem, đáng tiếc là không vào được.

Lý Quả thấy bọn họ không trả lời, chỉ nhìn lướt qua liền có được đáp án từ trên mặt các nàng, lập tức phản nhiên nói: “Các nàng nhất định là nữ nhân của hần rồi, các nàng tới đây làm gì? Hần đâu có ở trong này.”

“Tiểu thư, các nàng không phải đến tìm Vương mà là tới tìm tiểu thư.” Tri Vũ im lặng một chút, liền cung kính nói.

Tìm cô? Lý Quả có chút kinh ngạc, sau đó cảm thấy khó hiểu, cô đâu có biết bọn họ, bọn họ tìm mình làm gì chứ?

“Các nàng tìm chị có chuyện gì hả? Vì sao các nàng không tiến vào chứ?” Cô vẫn đầy tò mò.

“Bởi vì tiểu thư mang thai, các nàng mới muốn đến xem có phải thật hay không, nhưng lại không thể vào được, Vương có lệnh không cho bất kỳ ai vào cung Phượng Thê.” Tri Vũ dịu cô rời khỏi cửa cung, vừa đi vừa nói ra nguyên nhân.

Đây là nhà đế vương sao? Đây là vận mệnh của nữ nhân trong hậu cung ư? Cô không khỏi trầm ngâm, nhìn bóng lưng không cam lòng cùng bất đắc dĩ của các nàng, cô đột nhiên có một cảm giác thê lương, bởi vì có lẽ chính cô cũng là một trong số đó.

“Tiểu thư, có Vương ở đây, các nàng sẽ không dám tiến vào quấy rầy tiểu thư ạ.” Tri Vũ tướng Lý Quả đang lo lắng nhóm nương nương đó lại tới cửa quấy rầy mình, không khỏi ôn nhu nói.

Lý Quả nhàn nhạt lắc đầu, không phải cô sợ, mà các nàng còn là tiền bối của cô chứ, có lẽ các nàng không có ý tốt, nhưng cô vẫn có thể hiểu được cảm giác ấy, ai có thể thoát mái khi người đàn ông trong lòng bị cướp mất?-lequd- Dễ chịu? Ở trong thế giới kia của cô, bà hai, bà ba, người thứ ba, thứ tư có rất nhiều, chỉ là cô vẫn chẳng thể tiếp nhận.

“Tiểu thư, đừng suy nghĩ nhiều quá, ngài nghĩ nhiều nữa cũng vô ích, ngoại trừ Vương thì các nàng đều chẳng có gì hết, mà ngài còn có tiểu chủ nhân, so với bọn họ, ngài nhận được nhiều thứ lắm.” Tri Vũ liếc mắt một cái đã xem thấu tâm sự của Lý Quả, liền khéo léo an ủi.

Có lẽ vậy, chính cô cũng không biết nữa. Cô cảm kích mỉm cười với Tri Vũ, bên cạnh mình còn có nhiều người như vậy, cô còn đòi hỏi gì nữa. Tri Vũ nói đúng, cô còn có đứa bé, còn có chỗ dựa, còn có một hi vọng.

“Cảm ơn em, chị không sao đâu, em yên tâm đi.” Lý Quả vỗ vỗ tay nàng, mỉm cười, bình tĩnh nói.

Tri Vũ nghe thế liền thả lỏng tâm tình, hậu cung chính là như vậy, nếu như tiểu thư còn luẩn quẩn trong lòng, cho dù có tiểu chủ nhân hộ thân, chỉ sợ cuộc sống cũng sẽ không lâu dài. Hiện tại nàng lo lắng nhất chính là sau khi tiểu thư sinh hạ tiểu chủ nhân, sẽ bị Vương ôm đi, sau đó tiểu thư sẽ mãi mãi không thể gặp mặt tiểu chủ nhân nữa. Nàng không biết có nên nói cho tiểu thư biết hay không, chỉ mong là nàng suy nghĩ quá nhiều thôi.

“Tiểu thư, ngài nên vui vẻ mỗi ngày giống như Hoàng Nhi vậy, không nghĩ ngợi gì, sống ngày nào biết ngày ấy, nghĩ nhiều như thế làm gì, chuyện ngày mai ngày mai nói, sầu lo cũng chỉ vô dụng ạ.” Hoàng Nhi ngây ngô nói, truyền thụ lý luận suông của mình cho Lý Quả.

Lý Quả không nhận được ‘phì’ một tiếng nở nụ cười, là người khờ dại thật tốt, cuộc sống dễ chịu, hơn nữa không có tư tưởng gánh nặng gì, cô thật sự hâm mộ vô cùng.

“Đúng, đúng, đúng, cảm ơn Hoàng Nhi, chị nhớ kỹ rồi.”

Hoàng Nhi nghe xong hai mắt liền tỏa sáng, hưng phấn, không khỏi cao hứng nhảy dựng lên, nói: “Tiểu thư, ngài thật sự nhớ kỹ lời Hoàng Nhi nói ạ? Thật tốt quá, về sau tiểu thư nhất định sẽ vui vẻ giống Hoàng Nhi.”

“Ha ha ha, Hoàng Nhi, em đúng là quá đáng yêu mà.” Cô bị Hoàng Nhi chọc cho bật cười, nhận không được cười ha ha, vui vẻ cười toe toét, thân thể đều nghiêng ngả.

Tri Vũ cũng che miệng cười, ánh mắt sáng long lanh.

Hoàng Nhi nghe thế, tươi cười vui vẻ lập tức liền suy sụp, không khỏi tủi thân nhìn hai người, đáng thương nói: “Tiểu thư, em chỉ là đáng yêu thôi sao?”

“Không phải, không phải, em không chỉ có đáng yêu mà còn rất tốt rất tốt, giống như một thiên sứ vui vẻ.” Cô vội xua tay, vui cười hơn hớn nói, chút ưu thương ban nãy đã bị quét sạch.

Thiên sứ vui vẻ? Hoàng Nhi trợn mắt, không biết thiên sứ là cái gì.

“Tiểu thư, Hoàng Nhi không phải thiên sứ vui vẻ, Hoàng Nhi là rắn nhỏ vui vẻ.” Nàng là rắn, không phải thiên sứ.

Hả! Ngay cả thiên sứ cũng không biết là gì à? Không thể nào? Lý Quả bị lời của nàng làm cho kinh ngạc, sau đó cười tít mắt, vội vàng sửa lại: “Đúng, đúng, đúng, Hoàng Nhi là rắn nhỏ vui vẻ, rắn nhỏ đáng yêu.”-diễn*&*đàn*&*lê quý đôn*&*

“Chính xác, chính xác.” Lần này da mặt Hoàng Nhi thật sự dày, liền hưng phấn phụ họa, hoàn toàn xem lời của Lý Quả thành lời khen tặng, hết sức tự đắc.

“Rồi, rồi, chúng ta trở về thôi, tiểu thư cũng mệt mỏi rồi, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt.” Tri Vũ sợ Lý Quả có sơ xuất gì, hơn nữa tiểu thư còn chưa khỏe lắm, vẫn nên về phòng cho an toàn, ở bên ngoài nàng vẫn có chút lo lắng đề phòng.

Lý Quả cười đến run rẩy cả người, nhờ có Tri Vũ đỡ mới có thể ổn định thân thể mình. Nghe Tri Vũ đề nghị, cũng là cười gật gật đầu, không hề nghĩ nhiều.

“Đúng thế, tiểu thư ra ngoài đã lâu, nhất định là mệt mỏi, chúng ta vẫn nên trở về thôi.” Hoàng Nhi cũng biết được cần phải trở về, sợ thân thể Lý Quả không chịu nổi liên vôi vàng đồng ý.

Đoàn người lại thật cẩn thận đỡ cô chậm rãi quay trở về, sau đó lại là một đồng thuốc bổ, nước canh này nọ đặt ở trước mặt cô, chờ cô dùng.

“Lại ăn hả?” Lý Quả tròn tròn mắt, vừa ăn chưa được bao lâu mà, cho dù là hai giờ nhưng cũng đâu cần ăn thêm.

“Tiểu thư, ăn ít ăn nhiều cũng được, tiểu chủ nhân cần dinh dưỡng mà, có thể ngài chưa đói bụng, nhưng có lẽ tiểu chủ nhân đã đói rồi. Tiểu chủ nhân đâu thể nói chuyện, cũng không thể nói cho ngài biết mình có đói bụng không, dù sao tiểu thư chỉ cần nhớ hiện tại ngài không chỉ có một người mà là hai người, ngài phải ăn lượng gấp đôi ạ.” Tri Vũ rất nghiêm túc nói, dù sao hiện tại tiểu thư đã chấp nhận tiểu chủ nhân, đương nhiên phải để tiểu thư ăn no thật no, tốt nhất là ăn rồi sinh ra một tiểu chủ nhân béo mập.

Một người ăn cho hai người, này thật đúng là xem vật nhỏ kia thành người lớn mà, đoán chừng còn tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa cô sẽ biến thành mập mập mất thôi, vừa nghĩ như thế, toàn thân cô liền nổi đầy da gà.

Không cần, không cần, cô mới không cần béo thành vậy đâu, quá khó coi, đáng người xấu xí thì sẽ chẳng giữ được đàn ông đâu. Không nhan sắc còn đỡ, nếu cả đáng người cũng biến dạng, đàn ông mà thấy sẽ quay đầu bỏ chạy hết.

“Chị có thể ăn, nhưng sẽ không ăn nhiều đâu, làm ơn đi, đứa bé cũng cần số lượng vừa phải mà không phải quá mức, chị cũng không thích cục cứng quá béo.” Cô vừa ăn canh vừa nói, không có bất kỳ thương lượng dư thừa nào.

Mọi người vôi vàng gật đầu đáp ứng, hiện tại tiểu thư là lớn nhất, nói cái gì thì là cái đó, dù sao các nàng còn cả đồng biện pháp làm cho cô ăn hết.

Sau khi uống hết hai chén canh, ăn một vài thứ, cô liền ăn không vô nữa, không muốn ăn thêm bất cứ cái gì, ngừng rồi.

“Chị không ăn nữa, trước lúc đi ngủ chị sẽ ăn thêm một chút.” Sợ các nàng ép buộc mình, cô vôi vàng nói.

Mọi người lại vôi vàng đồng ý, thấy cô khỏe mạnh, tâm tình mọi người đều vô cùng tốt, -leqydn-càng cảm thấy vị chủ tử này rất được, biết quan tâm đến cảm nhận của bọn họ, biết tôn trọng bọn họ. Một cung nữ nhận được tôn trọng, đây là một chuyện khó có thể xảy ra đó.

Quả nhiên đến buổi tối, Lý Quả đã quên, nhưng các nàng thì không hề quên, đợi cô tắm rửa xong, trên bàn lại bày một đồng đồ ăn, thuốc bổ, cô nhìn mà da đầu run lên.

Thế nhưng, cô vẫn là ăn không ít, không muốn lãng phí ý tốt của các nàng, để cho các nàng lo lắng vì mình.

Mọi người đợi cô ăn xong liền nhanh chóng đỡ cô đi về nằm, bầu bạn với cô cho đến khi Lý Quả mơ màng màng đi vào giấc ngủ, lúc này mới có một vài cung nữ lén lút đi ra ngoài.

Lý Quả chìm vào giấc ngủ chưa được bao lâu, Mặc Nhật Tỳ đột nhiên đến đây, xuất hiện ở trước mặt mọi người, giống như dọa các nàng giật cả mình, suýt chút nữa hét toáng lên, may mà ngừng đúng lúc, chỉ cung kính hành lễ với hấn, sau đó ngoại trừ Tri Vũ và Hoàng Nhi, các cung nữ khác liền vôi vàng lui xuống.

“Nàng thế nào?” Mặc Nhật Tỳ cũng không thèm liếc các nàng một cái, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Lý Quả đang bình yên ngủ, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường cô, thấp giọng hỏi.

Tri Vũ cúi đầu, không dám nhìn thẳng hấn, nhỏ giọng nói: “Hôm nay tiểu thư ăn rất nhiều thứ, tiểu thư cũng nghỉ ngơi suốt rồi, nói muốn giữ sức khỏe để sinh hạ tiểu chủ nhân, xin Vương yên lòng ạ.”

Mặc Nhật Tỳ nghe vậy, vẫn im lặng như cũ, ánh mắt chưa từng rời khỏi Lý Quả.

“Vương, tiểu thư sẽ không bỏ tiểu chủ nhân nữa, chúng nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ tiểu thư thật tốt.” Tri Vũ không dám thở mạnh, nàng gần như đã thuật lại hết suy nghĩ của Lý Quả, sao Vương vẫn không có sắc mặt tốt nhỉ.

“Bổn vương đã biết, các người lui ra đi.” Một lúc sau, Mặc Nhật Tỳ mới nói như thế, không hề có chút tình cảm.

Tri Vũ và Hoàng Nhi vô cùng lo lắng, chần chừ nhìn thoáng qua Lý Quả đang ngủ say, không dám cãi lời, đành phải hành lễ rồi lén lút đi ra.

Mặc Nhật Tỳ đợi các nàng rời đi hết, vẻ mặt mới trở nên nhu hòa một chút, đặc biệt khi dừng ở trên bụng Lý Quả, lại lộ ra vẻ tươi cười hiếm thấy.

Hắn không chút do dự vươn tay ra, đặt ở trên bụng cô, trong lòng tràn đầy chờ mong. Vài ngày không gặp hài nhi, hắn cũng rất mong bé nhanh chóng ra đời để hắn gặp mặt.

“Hài như, phụ vương đến rồi, mẫu hậu có đối xử tốt với con không?” Hắn khẽ khàng nói, sau đó dựa khuôn mặt tuần tú đến gần bụng cô, muốn lắng nghe động tĩnh bên trong.

Chỉ thấy chuyện thần kỳ đã xảy ra, sau khi tay hắn đặt ở trên bụng cô, một giọng nói dễ thương mang theo tiếng khóc nức nở ầm ứ liền xuất hiện: “Phụ vương, có phải mẫu hậu không thương cục cưng không?”

Vừa nghe những lời này, tâm tình vốn cao hứng của hắn đã trở thành phần nộ, không cần con hắn nói, đến cả hắn vừa nghe chuyện đó cũng rất tức giận, nữ nhân này đúng là quá đáng giận.

“Không phải, không phải mẫu hậu không thương cục cưng, mà là nàng còn chưa thể tiếp nhận, con xem không phải hôm nay nàng đối xử với con tốt lắm sao? -lequyd- Nghe nói nàng ăn rất nhiều đồ có chất dinh dưỡng, chính vì muốn cho con khỏe mạnh trưởng thành.” Hắn vội vàng dỗ bé, trong lòng âm thầm tức giận, chờ sau khi cô sinh hạ hài nhi của mình, hắn sẽ khiến cho cô đẹp mặt.

Âm thanh nhỏ đáng yêu kia nghe xong, trước mắt như sáng ngời, tâm tình tốt lên, không dám tin, ngọt ngào hỏi: “Phụ vương, là thật vậy chăng? Mẫu hậu thật sự thích cục cưng? Phụ vương sẽ không gạt con đấy chứ?”

Mặc Nhật Tỳ xụ mặt, lén lút nhìn thoáng qua Lý Quả còn đang ngủ say, giận dữ sợ, may mắn cô đã từ bỏ ý nghĩ không cần cục cưng, bằng không...

“Làm sao phụ vương có thể lừa con? Chẳng lẽ con không cảm nhận được tình thương của mẫu hậu con sao? Về sau nàng sẽ càng đối tốt với con hơn, phụ vương đảm bảo.” Tay hắn ở trên bụng cô hơi ấn xuống, nhưng vẫn là ôn hòa an ủi bé.

“Hi hi, cục cưng cũng cảm nhận được mẫu hậu yêu cục cưng, người đối với cục cưng tốt lắm, cục cưng thích mẫu hậu.” Vật nhỏ đột nhiên thay đổi, lại vì mẫu hậu của mình mà nói lời hay. -diễn đàn lêquýđôn-

Đây là cái gì với cái gì chứ? Sao thay đổi nhanh như vậy? Vừa rồi còn tủi thân muốn chết, còn thương tâm khổ sở, đảo mắt, tiểu tử này liền đứng về phía mẫu hậu nó, hắn có chút đỡ khóc đỡ cười, nhi tử bảo bối đối xử với hắn như thế này đây.

“Con thích nàng?”

Hắn cảm thấy kinh ngạc, vật nhỏ này thật sự là lạ lùng, nhanh như vậy đã có chủ kiến của mình rồi, hắn nhớ khi mình còn ở trong bụng mẫu hậu, hình như còn chưa biết gì đâu.

Tiểu tử kia hình như rất khinh thường hắn, dùng cái mũi nhỏ ‘hừ’ một tiếng, hồn nhiên đáng yêu nói: “Cục cưng đương nhiên thích mẫu hậu rồi, người là mẫu hậu của cục cưng mà, cục cưng không thích mẫu hậu thì thích ai?”

“Nhưng lúc trước nàng còn nói không cần con đấy.” Mặc Nhật Tỳ có chút tức giận vì tiểu tử này ‘gió chiều nào che chiều ấy’, phụ vương là hắn bảo vệ nó như thế mà còn chẳng bằng mẫu hậu của nó, hắn thật ghen tị. -lequydo-

“Lúc trước là lúc trước, mẫu hậu là vì phụ vương đó, phụ vương có lỗi, đối xử không tốt với mẫu hậu, cho nên mẫu hậu mới khổ sở, mẫu hậu mới thương tâm, mẫu hậu là thật tâm thích con mà.” Tiểu tử kia nói giống như cái gì cũng biết, tựa như có thuật đọc tâm, nói ra hết tâm tư của Lý Quả.

Trời ạ? Bởi vì chính mình sao? Sắc mặt hắn rất khó coi, lỗi của hắn ư? Hắn đối xử tệ với cô?-lequydo- Mặc Nhật Tỳ càng lúc càng tức giận, nhưng hắn không thể phát hỏa, không thể phát hỏa với nhi tử, xem ra vật nhỏ này rất tinh quái, không thể khinh thường.

“Phụ vương đối xử rất tốt với mẫu hậu con, cho nàng ăn ngon uống ngon, phái nhiều người chăm sóc nàng, cung Phượng Thê cũng đều cho mẫu hậu con, phụ vương không tốt chỗ nào hả?” Hắn không nhìn được biện hộ, nhưng thật ra hắn vẫn cảm thấy Lý Quả không biết đâu là đủ.

257. Chương 259: Chương 258.1: Cục Cứng Cường Đại

Ai ngờ, bé chỉ bĩu môi, vô cùng đáng yêu nói chuyện thay mẫu hậu của bé: “Mẫu hậu không hề muốn những thứ đó, mà muốn tình yêu của phụ vương cơ, tuy rằng một phụ vương khác yêu mẫu hậu, nhưng phụ vương hiện tại lại không hề thương mẫu hậu.”

Một phụ vương khác, phụ vương này, Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn sợ ngây người, không dám tin nhìn bụng Lý Quả, chấn động, bị hù dọa triệt để. Con hắn là yêu nghiệt, yêu nghiệt khủng bố, rốt cuộc hắn đã tin tưởng lời vật nhỏ nói lúc trước, bé còn cường đại hơn hắn rồi, quả nhiên là siêu cấp cường đại! -leqydon- Đến cả tình huống hiện tại của hắn cũng biết rõ như vậy, không thể không nói, hắn đang có loại cảm giác bị người nhìn thấu.

“Phụ vương đối xử như vậy với mẫu hậu của con không phải tốt lắm sao? Yêu cầu của nàng cũng nhiều quá đấy, nhiều nữ nhân như vậy, nàng còn muốn độc chiếm sủng ái, con à, đó là không thể được.” Hắn cố ý thay đổi đề tài, không muốn để cho tên nhóc này lại nhìn thấu mình nữa.

Tiểu tử kia cũng chẳng thêm để ý, làm sao bé có thể không biết tâm tư của phụ vương mình, ngay cả mẫu hậu bé còn biết nữa mà, thế nhưng, bé sẽ không vạch trần hắn: “Phụ vương, vậy người đừng nên trách mẫu hậu, thứ mẫu hậu muốn, người không cho được, như vậy người cũng không thể yêu cầu mẫu hậu làm gì cho mình cả.”

Cái bầy, đây tuyệt đối là một cái bầy, vật nhỏ còn chưa ra đời đã hoàn toàn đứng về phía mẫu hậu mình, điều này khiến hắn có chút thất bại, thậm chí là cả đổ kỵ.

Sao bé lại đối xử tốt với Lý Quả như vậy, còn có ‘hắn ta’ nữa, thật là tức chết hắn mà, bọn họ luôn đối nghịch với hắn, khiến cho hắn vô cùng thâm hại, vô cùng căm tức, cực kỳ mất hứng.

“Con à, nàng là thê tử của phụ vương nên phải nghe theo phụ vương, con hiểu chưa?” Mặc Nhật Tỳ không muốn dùng giọng điệu quá cứng rắn để nói với con mình, thế là lựa chọn một cách nói tương đối uyển chuyển.

Vật nhỏ ngó lơ, bé không hiểu sao? Chỉ là phụ vương có chút định kiến với mẫu hậu nên không biết mẫu hậu rất tốt thôi.

“Phụ vương, về sau người thường xuyên đến thăm mẫu hậu đi, mẫu hậu cực kỳ cần người đó.” Vì mẫu hậu của mình nên bé đã nói ra yêu cầu như thế.

Cần hắn? Nàng cần chính là thuốc bổ, còn có sinh hạ nhi tử của hắn cho tốt. Hắn khinh thường nghĩ, nhưng không hề nói gì, mà chỉ nhấc tay ra khỏi bụng Lý Quả.

“Phụ vương có rảnh sẽ tới thăm nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn sinh con ra thôi.” Hắn nói lảm bảm, ánh mắt sắc bén nhìn Lý Quả đang say ngủ, không hiểu vì sao đến cả nhi tử cũng đứng về phía cô.

Trong lúc ngủ say, Lý Quả không hề biết rằng bây giờ Mặc Nhật Tỳ đang ở ngay bên cạnh mình, cô ngủ rất say, có thể là do mang thai là một chuyện vô cùng vất vả nên cô không hay chột tỉnh dậy giống như bình thường.

Mặc Nhật Tỳ cứ ngồi im lặng nhìn Lý Quả như vậy, thời gian dần dần trôi đi, hần cũng không hề hay biết, - hơn nữa còn không có chút ý tứ muốn rời đi nào. Từ sau khi nghe vật nhỏ bảo bối của mình nói xong, tư tưởng của hần mới tạm thời có một -lqđ- chút thay đổi, cho nên hần mới quyết định ở lại chờ đợi cô.

Lý Quả không biết hần đang đợi mình, nếu như biết bên cạnh đột nhiên có người, chỉ sợ sẽ quá kinh hãi. Mấy ngày qua trong phòng cô không có mười người thì ít nhất cũng có tám, chín cung nữ trông coi, nơi nơi đều là người, cho nên cô ngủ thật sự trầm ổn, rất an toàn.

Bầu trời dần sáng lên, mọi người đứng đợi ở bên ngoài liên liếc mắt nhìn nhau, bởi vì đến bây giờ mà Vương vẫn chưa rời đi, điều này làm cho các nàng ít nhiều cảm thấy hơi kinh ngạc.

Hôm nay Vương làm sao vậy? Chẳng biết Vương muốn làm gì nữa, với lại nếu tiểu thư tỉnh dậy phát hiện Vương luôn ở đây thì không biết có thể mất hứng hay không?

Đúng lúc mọi người ở đây đang bất an, suy đoán lung tung trong lòng, thì cuối cùng Lý Quả cũng đã ngủ đủ một giấc vừa ngon vừa say, rồi tự mình từ từ tỉnh giấc, mở mắt ra mà không có bất kỳ sự phòng bị nào.

“A, người, người, sao lại ở đây?” Cô tuyệt đối không ngờ, lúc mình vừa mở mắt ra liền nhìn thấy người mà mình không muốn nhìn thấy nhất, đúng là dọa cô giật nảy cả người, sợ tới mức phản xạ có điều kiện từ trên giường ngồi dậy, cách xa hần một chút rồi kinh ngạc kêu lên.

Mặc Nhật Tỳ cảm thấy khá là bất mãn đối với biểu cảm như gặp quỷ này của cô, nếu không phải vì nhi tử của bọn họ, hần mới sẽ không ngại ngốc ở đây chờ cô tỉnh lại đâu, còn cô thì sao, thật đúng là không biết điều, vừa gặp mặt cô liền giống như đang thấy quỷ, hần đẹp trai như vậy, sao có thể đánh đồng với đám xấu xí đó chứ?

“Người tỉnh rồi? Thế nào? Có thấy khó chịu chỗ nào không?” Hần cứng ngắc nhìn đáng vẻ khiếp sợ của Lý Quả rồi nhíu mày, cố đè nén vẻ bất mãn, hỏi.

Rốt cuộc Lý Quả cũng hồi phục lại tinh thần, vỗ nhẹ lên lồng ngực còn kinh hãi, rồi cô bình tĩnh nhìn hần, thản nhiên nói: “Cảm ơn người đã quan tâm, ta tốt lắm.”

Vốn Mặc Nhật Tỳ nhìn thấy cô đã rất mất tự nhiên, lại nghe thấy cô nói với mình như vậy, không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, suýt chút nữa đã muốn nổi giận với cô.

“Bổn vương đến thăm người, người không nên cảm kích sao? Người bày ra dáng vẻ đó với bổn vương, chẳng lẽ là ngại bổn vương đối đãi không tốt với người?” Hần lạnh lùng nói, vốn định đề lửa giận xuống lại không nhin nổi mà bùng nổ, điều này làm cho hần hơi bất ngờ, bởi vì hần rất ít khi không kiềm chế được.

Lý Quả nghe xong lời hần nói, thế nhưng không hề có nửa điểm tức giận, vẫn bình tĩnh dọa người như cũ, giống như bọn họ đối vị trí cho nhau, cô chỉ lạnh lùng nhìn hần.

“Ta rất cảm kích, vô cùng cảm kích, cảm ơn người nhiều.” Tâm tình cô vô cùng phức tạp, chỉ là cô cố nhin không biểu hiện ra, trước đây hần đối xử với cô đúng là rất tốt, thậm chí làm cho cô có một loại ảo giác là yêu thương hần, nhưng hôm nay cô cảm thấy người đối diện chỉ là một người quen thuộc mà xa lạ, đúng, chính là người xa lạ.

Mặc Nhật Tỳ không hài lòng với thái độ của cô, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, vô tình nói: “Đây là thái độ biết ơn của người sao? Hình như người rất bất mãn thì phải? Xem ra bổn vương đối đãi với người rất tệ rồi.”

Lần này, cô không hề đáp lại lại một cách mỉa mai mà bình tĩnh nhìn thẳng hần.

Mà hần bị ánh mắt đó của cô làm cho càng lúc càng khó chịu, càng lúc càng tức giận, bởi vì bình thường đều là hần nhìn người khác như vậy, lúc nào thì đến lượt kẻ khác nhìn kỹ hần như thế? Hần ngồi tít trên cao, quyền uy đã bị xâm phạm, tôn nghiêm của hần đã bị khiêu chiến.

“Nữ nhân, người nhìn bổn vương như thế, là muốn bổn vương sung hạnh người sao?” Đột nhiên, hần giống như biến thành một người khác, lưu manh, cười xấu xa nói, ánh mắt trở nên có chút kỳ quái.

Mà vẻ bình tĩnh của cô hoàn toàn bị phá vỡ sau khi nghe những lời này, lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể cũng không tự chủ được mà căng cứng, tựa như một con nhím, phòng bị nhìn hần.

“Sợ rồi hả? Hiện tại mới biết sợ sao? Có phải là đã muộn hay không?” Hấn giống như đang trêu đùa một đứa bé, cười mà như không cười nhìn cô, xấu xa nói, đáng tiếc là vẻ tươi cười của hấn vẫn chưa đạt tới đáy mắt.

“Người muốn thế nào?” Cô giận không phải vì hấn, mà là vì chính mình không đủ dũng cảm, không đủ to gan, hấn nói mấy câu đã dọa cho mình kinh hãi, thật là quá yếu đuối.

Dù sao Mặc Nhật Tỳ cũng là nhân tình, liếc mắt một cái liền nhìn thấu cô đang giả vờ khí thế, ý cười xấu xa trên mặt càng thêm mãnh liệt, hấn thậm chí còn tà ác đến mức dựa sát thân thể vào cô, suýt nữa thì đụng vào mặt Lý Quả.

“Ta muốn thế nào à? Vậy người nói thử xem? Người muốn ta như thế nào?”

Hấn muốn thế nào cô làm sao biết chứ? Nếu như biết thì đã tốt, cho tới bây giờ cô vẫn khó hiểu như cũ, không biết làm thế nào mà chọc phải hấn, để cho hấn bắt cô đến đây, bây giờ vẫn là đầu óc mờ mịt đó.

“Ta không muốn người như thế nào? Chỉ nghĩ người đừng xuất hiện nữa thôi.” Cô thản nhiên nói, lòng cố nén nội tâm đang tức giận mãnh liệt, chỉ cần nghĩ đến những chuyện ly kỳ phát sinh trên người mình là cô liền không thể bình tĩnh nổi.

Nàng không muốn hấn xuất hiện ở trước mặt nàng? Mặc Nhật Tỳ bị lời của cô làm ngẩn người. Nàng không muốn thấy hấn? Điều này sao có thể? Nữ nhân nào mà không muốn nhìn thấy hấn chứ?

“Đây là suy nghĩ của người?” Hấn lãnh khốc vô tình nói, bạc môi nhếch lên, hai mắt bắn ra tia sáng lạnh.

Cô gạt đầu không chút do dự, đó đúng là suy nghĩ chân thật của cô.

“Đáng tiếc, không được như người mong muốn rồi. Từ hôm nay trở đi, bốn vương sẽ xuất hiện ở trước mặt người mỗi ngày, không biết người có thể kinh ngạc chẳng? Người có thể vui mừng chẳng?” Hấn cố tình muốn đối nghịch với cô, cô không thích nhưng hấn thích, cô không muốn nhìn thấy hấn, hấn liền để cho cô thấy hấn mỗi ngày, người đau khổ là cô mà không phải hấn.

“Ồ xấu xa.” Rốt cuộc cô không chịu đựng nổi kích thích như thế, sắc mặt đại biến, nghiêng răng nghiêng lợi mắng hấn. Vô liêm sỉ, biết rõ là cô không muốn nhìn thấy hấn, lại còn làm vậy với cô, đáng ghét, vô cùng đáng ghét.

Mặc Nhật Tỳ lộ vẻ tươi cười, cực kỳ vui vẻ, nhìn cô tức giận, hấn cảm thấy tâm tình sáng khoái, vui vẻ nói: “Ha ha ha, vậy ngày mai chúng ta gặp nhé, không, đêm nay gặp chứ.” Nói xong, hấn liền cất tiếng cười to rồi đi.

Đáng ghét, vô liêm sỉ, quá đáng, đôi mắt Lý Quả đều muốn tóe lửa rồi, cảm phần đan xen, nhưng một chút biện pháp cũng chẳng có, hấn có thể tự do ra vào chỗ này, muốn làm gì thì làm, cô hoàn toàn không thể ngăn cản được.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Nhìn thấy Vương vui vẻ rồi đi, mọi người ở bên ngoài đều là vẻ mặt kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, không biết vì sao Vương lại vui vẻ đến thế, chẳng lẽ ngài ấy và tiểu thư đã hòa hợp như lúc ban đầu rồi sao? Cho nên mới vui sướng như thế? Hoàng Nhi và Tri Vũ ngấm ngầm nghĩ một hồi, rồi cùng nhau chạy vào, vội vàng gọi Lý Quả.

Lý Quả vẫn ngồi ở trên giường, sắc mặt khó coi, thấy các nàng tiến vào, liền thu hồi cảm giận bất bình, nói với các nàng: “Chị không sao, hấn đi rồi hả?”

“Tiểu thư, Vương đi rồi ạ.” Tri Vũ cung kính nói, nàng là người thông minh nên không dám hỏi nhiều.

258. Chương 260: Chương 258.2

Nếu như lúc này Lý Quả tỉnh táo lại, cô nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì Mặc Nhật Tỳ này trước sau thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta cảm giác hai người tính cách bất đồng đó là

cùng một người. Nhưng trên đời này ngoại trừ bào thai song sinh, còn có thể có hai người giống nhau như đúc sao?

Thế nhưng Lý Quả không hề hay biết, cũng không có phát hiện ra.

“Quả Quả, hãy sống thật tốt ở trong này nhé, hần không dám đối xử tệ với nàng đâu, còn có ta mà.” Hần thì thảo tự nói, giống như là nói cho cô nghe lại giống như nói cho ‘hần’ nghe.

Hần dịu dàng vuốt ve mặt cô, thật lâu thật lâu sau, mới thản nhiên mỉm cười, để nguyên y phục nằm ở bên cạnh cô, sau đó tha thiết nắm tay cô, đi vào giấc ngủ.

Mà Lý Quả đang ngủ say sưa, nào biết có người nằm bên cạnh chứ? Cô còn đang làm mộng đẹp đây, trong mộng, tiếng nói non nớt đáng yêu kia lại xuất hiện rõ ràng.

“Mẫu hậu, cục cưng đến rồi.” Chỉ thấy tiếng nói mà không thấy người, non nớt kêu, khiến người ta có cảm giác muốn cười tít mắt.

Mẫu hậu? Đứa bé đáng yêu kia lại tới nữa hả? Nhưng sao cô không nhìn thấy bé nhỉ? Rốt cuộc bé ở đâu vậy? Cục cưng nhà ai thế? Gọi cô là mẫu hậu, đó là cục cưng của cô sao? - 0-Có phải ban ngày suy nghĩ nhiều nên ban đêm nằm mơ không? Cô mơ thấy cục cưng trong bụng đang cùng mình nói chuyện?

“Mẫu hậu, con là cục cưng của người đó.” Bé giống như biết suy nghĩ của cô, cười tủm tỉm, lập tức giải đáp nghi ngờ của cô, đáng yêu cực kỳ.

Hóa ra là sự thật ư? Cô kinh ngạc, vui sướng bội phần, trong lòng nảy sinh thứ tình thương gì đó của người mẹ, làm cho cô vô cùng cảm động, vô cùng ấm áp.

“Con là bảo bối của ta sao?”

“Hi hi, mẫu hậu, đúng vậy, con là bảo bối.” Bé rất đắc ý hả hê, vội vàng đáp.

Trong lòng cô càng vui sướng, trời ạ, trời ạ, cô thật không ngờ cục cưng sẽ nói chuyện với mình, bé còn nhỏ như vậy, chắc hẳn vẫn chưa thành hình đâu.

“Con ở đâu thế? Sao ta không nhìn được con?” Lý Quả kỳ quái hỏi, không kiềm được hiếu kỳ và hưng phấn, chỉ có điều không tìm được bóng dáng của bé con, cô thật có chút thất vọng.

dieieieiennnndaannndannllllequyydooonnn

Giọng nói đáng yêu của bé lại truyền tới: “Mẫu hậu, cục cưng vẫn chưa thể gặp người đâu, bởi vì cục cưng còn chưa thành hình đầy đủ, qua một khoảng thời gian nữa thì cục cưng có thể nhìn thấy mẫu hậu rồi.”

Đó là sự thật chẳng? Cô quá khiếp sợ, đây là đứa bé thế nào vậy? Chẳng lẽ đứa bé của hần và cô liền khác người như vậy ư? Thật làm cho người ta quá kinh ngạc, thậm chí còn không thể tin được.

“Mẫu hậu đừng sợ, cục cưng rất đáng yêu, cục cưng chỉ muốn trò chuyện cùng mẫu hậu thôi, cục cưng nhớ mẫu hậu lắm.” Nhóc con kia giống như sợ Lý Quả nghĩ lệch hướng, lập tức bập bẹ nói.

Lý Quả không sợ, vốn là không sợ, vừa rồi cũng chỉ hơi kinh hãi, bởi vì lo lắng sẽ sinh ra một quái thai, nhưng khi nghe được âm thanh đáng yêu, dễ nghe như vậy của bảo bối nhỏ, cô đã hạ quyết tâm, mặc kệ cục cưng thế nào, cô vẫn cực kỳ thích bé.

“Cục cưng, con phải nhanh nhanh trưởng thành đi, rồi mau mau xuất hiện để gặp mẹ, mẹ không có bạn đâu.” Lý Quả tươi cười đầy mặt nói, nếu như bảo bối nhỏ ở trước mặt mình, cô nhất định sẽ xoa nắn mặt bé.dieiennnndannlêquýđôn

Vật nhỏ nghe xong, càng vui vẻ, hưng phấn, liên tục bập bẹ nói: “Mẫu hậu, cục cưng sẽ gặp mặt mẫu hậu nhanh thôi.”

Cô cũng hưng phấn gật gật đầu, trong lòng kiên định, đến cả Mặc Nhật Tỳ, Hoàng Nhi, Tri Vũ và nhóm phi tử kia đều dễ nhìn như vậy, chắc chắn cục cưng của cô sẽ không chịu thua kém đâu, nói không chừng còn là một tiểu mỹ nam tuyệt thế ấy chứ. Nghĩ đi nghĩ lại, lòng cô không khỏi chờ mong.

Đường như bé cũng rất hưng phấn, không ngừng cười khanh khách, nhưng bé chỉ nói với cô một câu: “Mẫu hậu, cục cưng mệt rồi, cục cưng muốn đi ngủ.”

Cục cưng muốn đi ngủ? Vậy cô cũng nên ngủ đi thôi, nghĩ như vậy, Lý Quả liền mơ mơ màng màng ngủ, nhưng chỉ chốc lát sau, cô liền giống như bị cái gì đó làm giật mình tỉnh giấc, -lequyd0- mạnh mẽ mở mắt, sau đó cảm giác được hình như có người bên cạnh mình, còn cảm thấy tay mình đang bị ai nắm lấy.

Cô cuống quýt quay đầu nhìn sang bên cạnh, lại thấy được gương mặt tuấn tú khiến người thần cảm phần của Mặc Nhật Tỳ, mà lúc này hắn đang ngủ ngon lành, tay cô chính là bị hắn nắm chặt.

“Á...” Cô sợ hãi kêu lên, vội vàng dùng sức hất tay hắn ra, sau đó ngồi dậy, lùi vào sâu trong góc giường, về mặt cảnh giác nhìn hắn.

Mặc Nhật Tỳ đang ngủ ngon giấc, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hét, mà tay hắn lại bị một ngoại lực hất ra, hắn liền tỉnh cả người, sau đó thấy được Lý Quả đang hoảng sợ. -

“Người làm gì vậy? Còn không cho bổn vương ngủ sao?” Hắn vô cùng tức giận vì vừa mới ngủ đã bị người đánh thức, bất mãn nói.

“Làm gì ư? Ta hỏi người làm gì mới đúng chứ? Sao người có thể ngủ ở trong phòng ta?” Thấy hắn tức giận vô cớ, cô càng bức bối, người tức giận phải là cô mới đúng chứ?

259. Chương 261: Xin Người Đừng Xuất Hiện Trên Giường Của Ta Nữa

Ngủ ở trong phòng nàng? Mặc Nhật Tỳ chớp chớp mắt, hắn biết là phòng của nàng, thế nhưng có làm sao đâu?

“Đây là cung điện của bổn vương, bổn vương muốn nghỉ ở cung nào thì nghỉ ở cung đó, người có ý kiến gì?” Hắn thần nhiên nói, ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngốc.

Đúng vậy, đây là địa bàn của hắn, nhà của hắn, hắn muốn ngủ ở chỗ nào thì ngủ ở chỗ đó, cô đâu thể xen vào được, Lý Quả vừa nghĩ vậy, càng phát cáu, mùi vị ăn nhờ ở đậu thật không dễ chịu mà.

Nhưng là, “Ta không có ý kiến gì, chỉ là xin người đừng xuất hiện trên giường của ta nữa, được chứ?” Cô cố nén toàn bộ lửa giận, cũng ăn nói thần nhiên giống hắn.

Bởi vì câu nói này mà mặt Mặc Nhật Tỳ lập tức đen sì, nàng cho rằng hắn muốn xuất hiện trên giường của nàng à, còn không phải do ‘hắn ta’ sao, thế nhưng nếu như có thể chọc nữ nhân này tức chết, cũng rất đáng giá. -diễn đàn lê quý đơn-

“Bổn vương muốn xuất hiện trên giường của ai thì xuất hiện trên giường của người ấy, mọi thứ ở đây đều là của bổn vương, bao gồm cả người cả giường, còn có...Người nữa.” Tâm tình của hắn đột nhiên chuyển tốt lên, phát hiện nếu như có thể chọc nữ nhân này tức chết, kỳ thật cũng là một chuyện rất vui vẻ.

“Người...” Quả nhiên không ngoài dự liệu, Lý Quả thật sự bị hắn chọc giận đến sắc mặt đại biến, sau đó lại nói không ra lời, cô vốn không phải là người lạnh lợi, da mặt dĩ nhiên không dày bằng hắn.

Thấy bộ dáng ấy của cô, tâm tình của Mặc Nhật Tỳ càng tốt hơn, suýt chút nữa đã muốn bật cười thật to, nhưng hắn vẫn không chế được, bởi vì dù sao cũng chưa từng cười như vậy.

“Người cút cho ta.” Cô trợn mắt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Bổn vương không cút, bổn vương cứ thích ở lại đây đây.” Hắn đột nhiên hưng trí bừng bừng, thậm chí có một ý nghĩ tà ác nho nhỏ, nàng không muốn nhìn thấy mình, không muốn mình ở trong đây, như vậy hắn càng muốn ở lại.

Ha ha ha, chỉ cần chỗ nào có nàng vậy thì nhất định có hắn.

“Vô lại.” Cô nổi trận lôi đình không chút nghĩ ngợi liền mắng.

Vô lại? Từ này hẳn thích, hình như còn rất đúng nữa, hẳn không hề tức giận, ngược lại còn bày ra dáng vẻ vô lại, càng thêm thuận theo lời của cô.

Lần này, cô tức giận đến hết chỗ nói rồi, lại không thể làm gì hẳn, khiến cho cô càng thêm căm tức, có một loại cảm giác vô lực ập vào trong lòng.

“Ta muốn đi ngủ, người mau đi ra ngoài cho ta.” Cuối cùng, cô nhả xuống, nói lời lạnh nhạt đuổi hẳn đi.

“Ta cũng buồn ngủ, nhưng ta chỉ muốn ngủ ở trong này.” Hẳn thật đúng là định làm kiểu người vô lại đến cùng, lập tức cười hì hì, nói với cô như vậy.

260. Chương 262: Đừng Đi Theo Ta

“Người...” Cô vừa định phát hỏa, nhưng sau đó lại kìm xuống.

Cô không phải là đối thủ của hẳn, bàn về da mặt, không dày bằng hẳn, bàn về lực lượng, không lớn mạnh bằng hẳn, bàn về cái nhau, hình như hẳn so với cô còn mạnh hơn, cô đột nhiên bị ai phát hiện, cô chính là một nhân vật đầy bị kịch.

Mặc Nhật Tỳ đắc ý vênh vác nhìn cô, khuôn mặt cười xấu xa, có một loại cảm giác thắng lợi, so với đánh thắng một trận lớn còn đã nghiền hơn, hình như hẳn không hề bài xích loại cảm giác này, thậm chí còn có chút thích thích.

“Được, vậy cái giường này liền tặng cho người ngủ đi.” Thật lâu sau, tức giận một hồi lâu rốt cuộc cô đã nghĩ tới một cách, - tiêu khí, lạnh lùng nói với Mặc Nhật Tỳ đang vênh vác tự đắc.

Hả? Nhanh như vậy đã không chơi nữa sao? Đầu hàng hả? Vậy quá vô nghĩa mà, hẳn có chút kinh ngạc, không ngờ cô lại thỏa hiệp nhanh như thế, lập tức cảm thấy chơi hết vui.

Nhưng là, suy nghĩ của hẳn vừa chuyển, liền thấy Lý Quả từ trên giường đứng lên, vòng qua hẳn bước xuống giường, sau đó đi tới ghế dựa cách đó không xa, để nguyên y phục nằm xuống, từ đầu tới cuối, cũng không liếc hẳn một lần nào.

Hóa ra, nàng có chủ ý như vậy, thông minh như hẳn, vừa ngẫm một cái đã đoán ra ý tứ của nàng, hứng thú lập tức bị khơi lên lần nữa. Vui đùa à? Hẳn liền cùng nàng chơi tới cùng, xem ai lợi hại hơn. +*+diễn đàn lê quý đôn*+*

“Ta cũng muốn ngủ.”

Hẳn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai từ trên giường nhảy dựng lên, xông về phía Lý Quả, lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, thân thể đã đụng phải người cô, cứng rắn muốn chen chúc trên chiếc ghế dựa nho nhỏ với cô.

Lý Quả còn chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo đã bị hẳn dồn vào một bên, hai người kề sát vào nhau, lại ngủ chung lần nữa.

“Người, dễ tiện, vô sỉ.”

Cơn giận vừa mới tiêu tan lại bị khơi lên, sao hẳn có thể như vậy chứ? Rõ ràng cô đã phải nhượng bộ rồi, nhưng tên này còn cố bức bách mình, rốt cuộc cô tức giận đến nỗi nói bừa.

Nhưng hẳn không để tâm, giống như không nghe được lời của Lý Quả, vẫn đắc ý vênh vác như cũ, chính là đối đầu với cô, hướng về phía cô cười lưu manh, còn nói một câu làm cho cô suýt chút nữa hộc máu: “Ngủ đi.”

Ngủ cái đầu mi ấy! Hẳn thích ngủ cứ để hẳn ngủ đi, cô dùng sức từ trên ghế nằm ngồi dậy, căm tức liếc hẳn mắt một cái, sau đó nổi giận đùng đùng muốn tránh xa, nhưng lại chợt ngừng bước, bởi vì trên người cô còn đang mặc áo ngủ!

“Tri Vũ, Hoàng Nhi, mau vào giúp chị thay đồ.” Nếu hắn không sợ mất mặt, vậy cô sẽ để cho tất cả nữ nhân đến xem phẩm hạnh của hắn.

261. Chương 262: Đừng Đi Theo Ta

“Người...” Cô vừa định phát hỏa, nhưng sau đó lại kìm xuống.

Cô không phải là đối thủ của hắn, bàn về da mặt, không dày bằng hắn, bàn về lực lượng, không lớn mạnh bằng hắn, bàn về cái nhau, hình như hắn so với cô còn mạnh hơn, cô đột nhiên bị ai phát hiện, cô chính là một nhân vật đầy bi kịch.

Mặc Nhật Tỳ đắc ý vênh vác nhìn cô, khuôn mặt cười xấu xa, có một loại cảm giác thắng lợi, so với đánh thắng một trận lớn còn đã nghiền hơn, hình như hắn không hề bài xích loại cảm giác này, thậm chí còn có chút thích thú.

“Được, vậy cái giường này liền tặng cho người ngủ đi.” Thật lâu sau, tức giận một hồi lâu rốt cuộc cô đã nghĩ tới một cách, - tiêu khí, lạnh lùng nói với Mặc Nhật Tỳ đang vênh vác tự đắc.

Hả? Nhanh như vậy đã không chơi nữa sao? Đầu hàng hả? Vậy quá vô nghĩa mà, hắn có chút kinh ngạc, không ngờ cô lại thỏa hiệp nhanh như thế, lập tức cảm thấy chơi hết vui.

Nhưng là, suy nghĩ của hắn vừa chuyển, liền thấy Lý Quả từ trên giường đứng lên, vòng qua hắn bước xuống giường, sau đó đi tới ghế dựa cách đó không xa, để nguyên y phục nằm xuống, từ đầu tới cuối, cũng không liếc hắn một lần nào.

Hóa ra, nàng có chủ ý như vậy, thông minh như hắn, vừa ngẫm một cái đã đoán ra ý tứ của nàng, hứng thú lập tức bị khơi lên lần nữa. Vui đùa à? Hắn liền cùng nàng chơi tới cùng, xem ai lợi hại hơn. +*+diễn đàn lê quý don*+*

“Ta cũng muốn ngủ.”

Hắn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai từ trên giường nhảy dựng lên, xông về phía Lý Quả, lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, thân thể đã đụng phải người cô, cứng rắn muốn chen chúc trên chiếc ghế dựa nho nhỏ với cô.

Lý Quả còn chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo đã bị hắn dồn vào một bên, hai người kề sát vào nhau, lại ngủ chung lần nữa.

“Người, đề tiện, vô sỉ.”

Cơn giận vừa mới tiêu tan lại bị khơi lên, sao hắn có thể như vậy chứ? Rõ ràng cô đã phải nhượng bộ rồi, nhưng tên này còn cố bức bách mình, rốt cuộc cô tức giận đến nỗi nói bừa.

Nhưng hắn không để tâm, giống như không nghe được lời của Lý Quả, vẫn đắc ý vênh vác như cũ, chính là đối đầu với cô, hướng về phía cô cười lưu manh, còn nói một câu làm cho cô suýt chút nữa hộc máu: “Ngủ đi.”

Ngủ cái đầu mi ấy! Hắn thích ngủ cứ để hắn ngủ đi, cô dùng sức từ trên ghế nằm ngồi dậy, cảm tức liếc hắn mắt một cái, sau đó nổi giận dùng dùng muốn tránh xa, nhưng lại chợt ngừng bước, bởi vì trên người cô còn đang mặc áo ngủ!

“Tri Vũ, Hoàng Nhi, mau vào giúp chị thay đồ.” Nếu hắn không sợ mất mặt, vậy cô sẽ để cho tất cả nữ nhân đến xem phẩm hạnh của hắn.

262. Chương 263: Chương 261.1: Hắc Quá Vô Lại

Canh giữ ở cửa, Tri Vũ và Hoàng Nhi đã sớm nghe rõ rành rành động tĩnh bên trong, vốn đang vui mừng vì quan hệ giữa hai người này có chút cải thiện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi của Lý Quả, ngó ra một lúc, nhưng vẫn nghe lời tiến vào.

“Tiểu thư, ngài chưa ngủ ạ?” Tri Vũ không dám nhìn Mặc Nhật Tỳ, chỉ cúi đầu, cung kính hỏi cô.

“Không ngủ, chị muốn ăn chút gì đó.” Cô tức giận nói, để cho tên nam nhân thối kia ngủ đi, không ngủ thì cô không thể làm việc khác sao? Hà có gì mà phải ở chung phòng với hắn.

Tri Vũ hết cách, đành phải gọi Hoàng Nhi hầu hạ cô thay y phục cùng mình, sau đó đỡ cô cùng ra khỏi phòng trong.

Từ đầu đến cuối Mặc Nhật Tỳ chỉ im lặng nhìn, hắn cũng không tức giận, chỉ lộ ra một nụ cười xấu xa, thấy các nàng đã rời đi, hắn liền kêu to: “Tiến vào hầu hạ bổn vương mặc y phục.”

Ở bên ngoài, Hoàng Nhi và Tri Vũ vừa đỡ Lý Quả ngồi xuống, liền nghe thấy tiếng của Vương, dọa các nàng giật nảy, các nàng liếc nhau một cái rồi nói nhỏ với Lý Quả: “Tiểu thư, ngài chờ một lát, nô tỳ đi hầu hạ Vương.”

Lý Quả cho rằng hắn muốn rời đi, trong lòng hơi buồn lửng, sau đó gật đầu đồng ý, trong lòng lẩm bẩm: đi mau đi, đi mau đi, nhìn thấy là phiền não rồi.

Tri Vũ và Hoàng Nhi vừa được cho phép, lập tức bước nhanh vào trong hầu hạ Mặc Nhật Tỳ, - các nàng cũng có chung suy nghĩ với Lý Quả, cho rằng Vương muốn rời đi.

Đáng tiếc, ba người đã nghĩ sai rồi, khi Mặc Nhật Tỳ mặc xong y phục ra ngoài liền đặt móng ngồi xuống ghế đối diện Lý Quả, còn vươn cánh tay mò tới bát đĩa của cô.

“Bổn vương cũng muốn ăn ở trong này.” Hắn chỉ báo một tiếng cho cô biết thôi, cứ như vậy cầm bát đĩa của cô gấp thức ăn, tỏ rõ là muốn đối nghịch với cô.

Lý Quả trợn tròn mắt, á khẩu một lúc lâu, đó là bị chọc tức, rốt cuộc là hắn muốn thế nào đây? Cô làm cái gì hắn phá cái đó, quá đáng lắm rồi.

Sau một hồi bốc hỏa, cô quyết định đánh cược khí thế với hắn, muốn đấu thì đấu, xem ai sợ ai. Nghĩ như thế, cô liền nhanh chóng cầm lấy bát đĩa Tri Vũ vừa đưa tới, sau đó tựa như thu phong tảo lạc diệp (gió thu cuốn hết lá vàng) đem tất cả đồ ăn và điểm tâm trên mặt bàn đều bỏ hết vào bát của mình.

Sao hắn có thể không hiểu ý định của cô, vừa thấy hành động đó của cô, hắn cũng nhanh chóng càn quét đĩa đồ ăn trên bàn, hai người giống như đang đánh giặc, chỉ chớp lát sau đã càn quét hết những thứ trên bàn về đĩa bàn của mình.

Tiếp theo hai người hùng hổ nhìn đối phương giống như đang chơi chọi gà, giống như hỏa chiến đã bị đốt lên, hết sức căng thẳng.

“Hừ.” Ai ngờ, trước tiên hắn lại ‘hừ’ lạnh một tiếng, sau đó cúi đầu thần tốc ăn hết những món mà mình đã đoạt được, giống như là sợ Lý Quả sẽ đoạt mất.

Lý Quả vừa thấy, tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, lập tức cúi đầu hung hăng ăn, cũng sợ hắn sẽ cướp mất đồ ăn của mình.

Hai người Tri Vũ và Hoàng Nhi cứ trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ tranh đấu giành ăn trước, vẻ mặt không dám tin, hoàn toàn không thể tin Vương lại đấu với tiểu thư như một đứa trẻ.

Các nàng không biết nên kinh sợ hay vui mừng, song tâm tình các nàng khá hơn rất nhiều, bởi vì chúng đụng như vậy cũng rất tốt, ít nhất bọn họ đều cho nhau một cơ hội.

“Tiểu thư, từ từ thôi.” Tri Vũ vui vẻ nhất, thấy cô ăn thật sự chặt vật, sợ cô sẽ nghẹn, khẩn trương nhỏ giọng nói.

Lý Quả không rảnh gặt đầu, chỉ lo ăn, cô muốn đánh bại nam nhân trước mắt, nhất định không thể thua hần, tuyệt đối không được. Vừa nghĩ thế, động tác của cô càng nhanh hơn.

“Tiểu thư, uống canh ạ.” Hoàng Nhi vội vàng bưng một chén canh đặt trước mặt Lý Quả, để cho cô uống.

Lý Quả bưng chén canh lên uống một hơi hết hơn nửa chén, lại hấp tấp vùi đầu ăn, trước khi ăn, cô còn vội vàng vàng liếc nam nhân đối diện.

Chỉ thấy nam nhân đối diện ăn uống khá là tao nhã và nhanh, hoàn toàn không chật vật như cô, tướng ăn vô cùng nhã nhặn, rất đẹp mắt, tựa như một quý tộc thanh cao, mà cô như quỷ chết đói tám trăm năm chưa được ăn gì, một người trên trời, một kẻ dưới đất.

Mặc Nhật Tỳ vốn là muốn chọc tức cô, chỉ có điều ăn rồi ăn, hần đột nhiên phát hiện mấy món trước mặt khá là ngon, cực kỳ có hương vị, cho nên hần đã ăn rất nhiều.

Tri Vũ và Hoàng Nhi vô cùng vui sướng, nhất là tiểu thư ăn càng nhiều, thì càng có lợi cho tiểu chủ nhân trong bụng, may mắn có Vương ở đây, bằng không các nàng còn phải dỗ dành rồi.

Chỉ chốc lát sau, Lý Quả thật sự ăn hết những đồ mình đã cướp về, ăn no nê, sau đó nhìn về phía Mặc Nhật Tỳ như ra oai, lại thấy hần ngồi đối diện cũng đang dùng khăn trắng tao nhã lau miệng mình.

Sao hần ăn nhanh thế chứ? Ừm, rần mà, đoán chừng sức ăn còn lớn hơn mình, chút khả năng ấy chỉ có thể xem như chim ăn thoi, vừa nghĩ vậy, cô liền buông tha.

Làm sao con người có thể so với cơn choáng váng? Dù sao cô cũng đâu có so sức ăn mà là so tranh giành, nên cô không có thua.

“Woa, tiểu thư ăn nhiều thật đó.” Hoàng Nhi vô cùng vui vẻ hò reo, mừng thay cho Lý Quả.

Mà Lý Quả lại như ra oai kiêu ngạo ngẩng đầu hướng về phía nam nhân ở đối diện, sau đó để cho hai người các nàng đỡ mình đi tản bộ, đấu xong rồi cô cần tạm nghỉ một chút, không thể cả ngày giống như con nhím được, mệt lắm đó.

Chỉ là cô muốn như thế, nhưng Mặc Nhật Tỳ không hề nghĩ như thế, hần giống như đấu đá thành nghiệm, Lý Quả vừa bước đi trước, hần liền tí tởn đi theo phía sau.

Mới đầu cô chẳng thèm để ý, nhưng sau khi đi được hơn mười phút, cô mới phát hiện phía sau hần còn cả một đoàn người đồ sộ, cô không khỏi tức giận nói: “Người đi theo ta làm gì?”

“Bốn vương không đi theo người.” Ai ngờ, hần cười xấu xa nói lưu manh, cô ngừng hần cũng ngừng theo.

“Người...” Cô bị chọc tức, vừa định phát hỏa, nhưng lại cố đè xuống, lôi kéo các nàng đi đến ven đường, để lộ ra một đường đi, sau đó nhìn hần thản nhiên nói: “Vậy người đi trước đi.”

“Bốn vương không thích đi trước.” Hần vậy mà vô lại đến trình độ này, nhìn Lý Quả, nhàn nhã nói, chính là không muốn đi.

Cô chẳng cần nghĩ cũng biết, tên này là muốn đối đầu với mình, “Được, người không đi, ta đi.” Hần thích đi theo thì kệ hần, bám đuôi thoi, dù sao có một kẻ vương giả bám đuôi, cũng rất uy phong rất có sĩ diện, Lý Quả vừa an ủi bản thân, vừa nói.

Mặc Nhật Tỳ hơi nhíu mày, thấy Lý Quả đi, hần cũng đi, dù sao hai người là một trước một sau đi dạo ở trong hoa viên, hình ảnh tương đối đồ sộ. Mọi người không biết hai người bọn họ đang làm cái quỷ gì, song Vương hiềm khi rảnh rồi chơi đùa với tiểu thư, người trong cung Phượng Thê nhìn mà thích cả mắt.

Lý Quả lại chẳng thư thái được như thế, đi dạo chừng một giờ, rốt cuộc cô đã mệt mỏi, liền bảo mọi người cùng nhau trở về tẩm cung, vừa mới nằm xuống ghế dựa ở bên ngoài, tên nam nhân kia liền bắt chắp tất cả chen lấn bên cạnh cô, thế nào cũng phải cùng cô chia sẻ một cái ghế dựa.

“Nhiều ghế dựa như vậy, sao người không nằm trên cái khác chứ?” Cô thật sự bị hần chọc giận, phẫn nộ nói.

“Ta chỉ thích nằm trên cái này thôi.” Hần bày ra vẻ mặt vô tội nói, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Đáng giận! Tên này là cố ý, tốt thôi, cô sẽ nhường cho hắn, xem hắn làm thế nào. Nghĩ như vậy cô liền từ trên ghế ngồi dậy, rồi tìm một cái ghế khác, nhưng cô vừa nằm xuống thì hắn lại sấn đến bên cạnh.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Cô suýt chút nữa đã đá hắn, nhưng là thực nữ, thực nữ đó, không thể phá hủy hình tượng của mình, càng không thể để hắn phát cáu lần nữa, đó là không tốt, cho nên cô vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, rống lên.

Hắn nhe răng cười, hàm răng trắng bóng chói lóa, cực kỳ dễ nhìn, nhưng lời nói ra có thể khiến cô phun ba lít máu: “Ta chẳng muốn thế nào cả, ta không biết là ở cùng ngươi tốt như thế, ta rất thích.”

Hắn thích, cô ghét, được chưa? Cái gì mà rất tốt chứ? Một chút cũng không tốt, vô cùng không tốt, cô vẫn hi vọng hắn vĩnh viễn đừng xuất hiện, bởi vì vừa thấy hắn, cô liền khó chịu.

“Ngươi có thể đến chỗ những phi tử khác, hoặc đi tìm nữ nhân của ngươi, ta nghĩ các nàng nhất định sẽ cực kỳ vui vẻ, hết sức sẵn lòng.” Hà có gì cứ dán vào ta để bị ghê lạnh chứ? Đi tìm khuôn mặt tươi cười đón chào là được mà, cô âm thầm nghĩ, suýt chút nữa đã cắn vỡ răng, vẫn phải gượng gạo nói.

Tiếc là lời của cô hoàn toàn vô dụng, chỉ thấy hắn lắc lắc đầu, phủ quyết đề nghị của cô: “Không được, đùa các nàng không vui bằng đùa ngươi, hơn nữa bốn vương đã hiểu bọn họ quá rõ nên không có cảm giác mới mẻ.”

Đàn ông quả nhiên là có mới nói cũ, nhìn cái gọi là không có cảm giác mới mẻ này, thật buồn cười. Thế nhưng, cô cười không nổi, chỉ cảm thấy rất đau xót, song cô sẽ không đồng tình với các nàng, bởi vì cô biết những người ấy đều chen lấn, cúi đầu để tiến vào trong vương cung, muốn làm nữ nhân của hắn, cho nên cô sẽ không cảm thấy thương xót. Bởi vì tất cả đều là các nàng tự tìm, nên phải chấp nhận kết quả như vậy.

“Nếu như ngươi cảm thấy nữ nhân ở đây hết mới mẻ, chi bằng ta đề nghị thế này, ngươi tuyên cáo thiên hạ tuyển phi tử đi, như vậy không phải sẽ có cảm giác mới mẻ sao? Nhất là ngươi muốn kiểu nữ nhân nào cũng có, thực nữ, ngang tàng, biết điều, xinh tươi, mỹ lệ, thẳng thắn, thanh thuần, bốc lửa, dù sao chỉ cần ngươi muốn kiểu nữ nhân nào, ngươi đều có thể từ từ lựa chọn. Quá tốt rồi, tuyển tú đi.” Cô giả bộ nói với hắn, chính là không hề có ý tốt.

Cô cũng đâu có hại ai, mà là tin tưởng chắc chắn có không ít nữ nhân nguyện ý, một kẻ nguyện đánh một người nguyện chịu đựng, công bằng thôi.

Lời của cô làm cho sắc mặt hắn dần trở nên trầm trọng, thậm chí có chút khó chịu, lửa giận đánh thẳng vào trong lòng hắn. Nữ nhân này có ý gì? Vậy mà kêu hắn tuyển nữ nhân, nàng tuyệt không để ý sao? Nàng độ lượng đến thế cơ à? Không ngại cùng vô số nữ nhân chia sẻ một người nam nhân hả?

“Không cần, bốn vương không cần, bốn vương muốn ở lại cung Phượng Thê của ngươi, bốn vương cũng cảm thấy cuộc sống bây giờ khá vui.” Hắn cố nén tức giận, sang sảng nói.

Lúc này hắn thật sự hạ quyết tâm, nhất định phải cùng đấu với nữ nhân này tới cuối, nàng không muốn thấy mình, hắn liền xuất hiện mỗi ngày, mỗi ngày lắc lư ở trước mặt nàng, chọc nàng tức chết.

Đồ vô lại này, sao lại cứng đầu đến thế, một mình cô sao chống đỡ được ngàn ngàn vạn vạn chứ, hơn nữa còn muốn cô đối đầu với mình, chẳng lẽ hắn có bệnh à.

“Mặc kệ ngươi.” Hết cách rồi, cô đành phải gượng ép nói, đuổi không đi, khuyên không đi, nói không đi, mắng không đi, cô không biết mình còn có cách nào nữa, trái lại tên này mới là kẻ có vô số thủ đoạn.

Hắn cười tán thưởng, đắc ý vênh vẹo cười nói: “Vậy mới đúng chứ, đến đến đến, hai ta chen chúc cùng một chỗ thật tốt, thật hạnh phúc đó.” Hắn còn cố ý bày ra dáng vẻ hết sức say mê hết sức hưởng thụ.

Ghê tởm, hạnh phúc cái gì? Cô cảm thấy người nổi đầy da gà, đó cũng kêu là hạnh phúc, như vậy trước kia không phải cô hạnh phúc đến chết à?

“Ta đi ngủ.” Không muốn dây dưa với hắn, cô thà đi ngủ còn hơn.

“Ta cũng đi ngủ.” Cô vừa mới đứng lên, hắn cũng nhảy dựng lên, cười tí mắt nói.

Cô chợt xoay người, muốn phát tác lại nhẫn xuống, đầu phải cô chưa từng thấy qua vẻ vô sỉ của hắn, quả thực chính là con gián đánh không chết, cho nên lúc này cô chỉ im lặng, đi thẳng vào phòng.

Mặc Nhật Tỳ theo sát phía sau đi vào, thấy cô thật sự đi đến bên giường nằm xuống, hần cũng ngồi ở trên giường, cởi giày liền giành trước nằm bên cạnh cô.

Tri Vũ và Hoàng Nhi không dám nhiều lời, song thấy tình hình này các nàng vẫn vô cùng vui vẻ, cho nên không nhịn được che miệng cười trộm, cảm thấy hai người họ rất thú vị.

Có lẽ Lý Quả đã tập quen với kiểu hành vi xấu xa đó của hần, hoặc là cảm thấy không đấu lại hần, vì không muốn tâm và thân mình bị tổn thương, lần này cô rất thông minh lựa chọn vờ như không thấy, xem hần là vô hình. Hần ngủ kệ hần, cô ngủ mặc cô, nước giếng không phạm nước sông, dù sao cũng chẳng quan trọng. Cho nên, cô không nói gì, thậm chí không hề liếc hần cái nào, nhắm mắt lại liền ngủ.

Lần này, lại là Mặc Nhật Tỳ ngạc nhiên, hần vốn cho rằng Lý Quả sẽ nổi giận, thậm chí còn dùng đồ đạc đánh mình, nhưng để hần thất vọng rồi, Lý Quả chẳng hề làm gì, chỉ tự mình ngủ. Điều này khiến hần vô cùng khó chịu, hết sức khó chịu, Lý Quả không để ý tới hần làm cho hần có chút không thoải mái.

263. Chương 264: Chương 261.2

“Này, người không đuổi ta đi sao?” Hần nhin hồi lâu, rốt cục vẫn không thể nhin nổi lòng hiếu kỳ của bản thân, chọc chọc người cô, mặt dày hỏi.

Lý Quả vốn không muốn trả lời hần, nhưng cô biết tên nam nhân này nhất định sẽ liên tục quấy rầy mình, cho nên bắt đắc dĩ mở to mắt, nhìn hần một cái, sau đó lại khép mắt, thần nhiên nói: “Đuổi người đi người sẽ đi sao? Đuổi người đi mà hữu dụng thì hiện tại người đã không còn ở đây rồi.”

Nàng nói cũng đúng, Mặc Nhật Tỳ không kìm lòng nổi mà đồng ý, hần quả thật là đuổi không đi, nhưng nàng nói kiểu gì vậy, lại đối xử với hần như thế, hần là người như vậy sao? Đối thành người khác, cho dù là câu hần, hần cũng sẽ không lưu lại, nàng thật sự là không biết điều.

“Đây là địa bàn của ta, ta thích ở đâu thì ở đó.” Hần vô lại thêm một lần nữa, song nói thế cũng đúng, đây là địa bàn của hần, quân hần ở đâu à.

Lần này Lý Quả không đáp lời hần, trực tiếp coi nhẹ, tự mình ngủ, hoàn toàn gạt hần sang một bên.-diễn đàn lê quý đôn-

Cô không nói lời nào, hần nhất thời cảm thấy mất vui, qua một hồi lâu, hần đột nhiên nghĩ ra một cách, cười hắc hắc, nhắm mắt lại, sau đó đột nhiên duỗi một bàn tay ra, đặt lên bộ ngực đầy đặn cao vút của cô, đúng ngay trên hai đỉnh đồi. Mà mặt trên mềm mại lại dẫn đến cảm giác như bị điện giật khiến đầu óc hần lập tức trống rỗng,-leqydo- vô cùng thoải mái, còn có một cảm xúc ham muốn đánh úp vào lòng hần.

Bởi vì mang thai mà bộ ngực vừa đầy đặn lại mẫn cảm, đột nhiên bị đè nặng, khiến cô bối rối mở mắt, lúc ánh mắt liếc đến cánh tay kia, cô không kìm được cảm giác xấu hổ, cảm phần để cô cố gắng hất cái tay ở trên ngực ra.

“Người muốn làm gì?” Cô quay đầu hướng về phía tên nam nhân đang nhắm hai mắt, hô hấp vững vàng, tức giận nói.

Chỉ là, lời của cô cũng không khiến cho hần tức giận, hần vẫn im lặng ngủ, giống như không nghe được lời của cô, bị cô dùng sức hất ra mà cũng chưa đánh thức nổi hần.

Thấy hần bất động, cơn giận của cô không có chỗ phát tác, nghiêng răng nghiêng lợi, tròng nam nhân một hồi lâu, cô đành buông tha. Cùng vô lại nói rõ đạo lý là vô ích, huống chi tên vô lại này còn là đầu sỏ vô lại lớn nhất.

Cô thở phì phò xoay người đưa lưng về phía hần tiếp tục ngủ, lại phải đề phòng hần, song cô đề phòng rất lâu cũng chưa thấy phía sau có động tĩnh, cô liền từ từ an tâm, chuẩn bị ngủ tiếp.

Ngay lúc Lý Quả quay lưng về phía mình, Mặc Nhật Tỳ đã mở mắt, đặc ý vênh vào nhìn bóng lưng cô, tuyệt không cảm thấy bản thân hư hỏng, mà bây giờ hắn vẫn cảm thấy dư vị vô hạn đối với cảm giác khi đặt tay trên ngực cô, thậm chí là xuân tâm nhộn nhạo.

Nhìn bóng lưng cô, hắn lại xấu xa nở nụ cười, người cho rằng cứ như vậy là có thể né tránh sao?-leqydon- Không có cửa đâu, bốn vương có rất nhiều mưu kế nhé, người chẳng qua là một bữa ăn sáng, trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Như Lai.

Hắn chắc chắn nhìn chăm chăm thân thể thon dài của cô, nghĩ nên xuống tay từ nơi nào mới khiến cô không cảm thấy mình là cổ ý, còn không thể phát tác với hắn. Từ trên xuống dưới, hắn nhìn lướt qua cơ thể Lý Quả một lần, cuối cùng đã xác định được một chỗ.

Một cái đùi của nam nhân trưởng thành giống như dây leo vươn ra, không chút để ý gác qua đùi cô, sau đó một thân thể nóng rực ép sát vào, hơi thở nóng rẫy phả lên gáy của cô.

Cô vừa muốn chìm vào giấc mộng ngọt ngào, lại bị đè ép đánh tỉnh, sau đó cảm thấy phía sau lưng có người dán sát vào, hơi nóng từ miệng hắn đang phả lên cổ mình.

“Người lại muốn làm gì hả?” Cô phát cáu, kêu lên, rồi dùng sức đá văng chân hắn ra, nghiêng người đẩy kẻ ở phía sau ra.

Thế nhưng, sau khi tên đó bị đẩy ra vẫn không tỉnh dậy, vẫn nặng nề ngủ như cũ, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, chứng minh hắn thật sự ngủ rất say rất ngon, hoàn toàn không có phát hiện.

Cơn tức của cô lại không có chỗ phát tác, cô không biết có phải hắn giả chết hay không, nghĩ đến đây, cô oán hận nhéo nhéo cánh tay hắn một cái, mặc kệ hắn có giả vờ hay không.

Kết quả, cũng chỉ vì hắn cảm giác được đau đớn mà giả vờ giả vệt nhú nhú mày, vừa ngáy vừa lật người ngủ tiếp, nhưng lần này là hắn đưa lưng về phía cô.

Lý Quả trừng mắt nhìn cái lưng hắn một lúc, hoàn toàn chưa tin tưởng lắm, cho dù tâm không cam lòng không nguyện cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể liên tục an ủi mình, rồi tiếp tục ngủ.

Lần này, cô thật sự đã an tâm ngủ thiếp đi, ngủ ngon luôn.

Cô vừa ngủ, Mặc Nhật Tỳ liền mở mắt, lúc này hắn đúng là đợi cô ngủ thiếp đi, không hề giở trò giống hai lần trước, bởi vì hắn biết, chiều này chỉ dùng hai lần là đủ rồi, lần thứ ba sợ là sẽ mất linh, hơn nữa sẽ hết vui. Đôi khi, có chừng có mực cũng là một loại kỹ thuật, năng lực. -

Hắn lén lút xoay người lại, nhìn Lý Quả vẫn lựa chọn đưa lưng về phía mình, nghiền ngẫm nở nụ cười, sau đó thật cẩn thận xoay người cô lại, quan sát dung nhan khi ngủ của cô.

Thật ra Lý Quả rất đẹp, chỉ là không phải loại phô bày ra, mà là một kiểu đẹp tế thủy trường lưu (nước chảy đá mòn), nhất định phải từ từ thưởng thức, chậm rãi quan sát mới có thể phát hiện, không hề kinh diễm, nhưng vô cùng đáng xem.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn vậy mà nhìn đến trọn tròn mắt, chẳng hề nháy mắt, một lúc lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Tuy Tri Vũ và Hoàng Nhi đứng cách bọn họ rất xa, nhưng đều nhìn rõ nhất cử nhất động Vương và tiểu thư, hai người cực kỳ vui sướng.

Mặc Nhật Tỳ nghe tiếng hít thở, nhìn vẻ mặt bình yên của cô, liền lâm vào trầm tư, chỉ chốc lát sau, hắn liền đứng dậy, nhàn nhạt căn dặn Hoàng Nhi và Tri Vũ đang đứng chờ ở bên cạnh, nói: “Coi trọng nàng.” Sau đó cũng không quay đầu lại, rời đi.

Tri Vũ và Hoàng Nhi vốn đang rất vui sướng, lại đột nhiên thấy hắn rời đi, liền có chút kinh ngạc, có chút khó hiểu, không biết Vương lại bị làm sao nữa.

Song, Vương muốn các nàng coi trọng tiểu thư thì các nàng sẽ coi trọng tiểu thư, có lẽ lát nữa Vương sẽ trở về thôi, - các nàng đã sắp thấy được cuộc sống tương lai hạnh phúc mỹ mãn của tiểu thư và Vương rồi.

Hắn rời đi không phải vì cái khác, mà là còn có một số việc cần xử lý, cũng không thể suốt ngày ở lại chỗ Lý Quả, nhưng hắn vẫn muốn nhanh chóng xử lý xong công vụ rồi trở về trêu chọc Lý Quả.

Lúc Lý Quả tỉnh dậy, cô liền kinh ngạc phát hiện tên kia biến mất rồi, tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Cô thật không có thói quen ngủ cùng người đàn ông khác, cho dù đó là phụ thân của đứa bé trong bụng cô.

“Tiểu thư, ngài tỉnh rồi ạ, Vương nói xử lý xong việc sẽ trở về ở cùng tiểu thư ạ.” Tri Vũ đỡ cô đứng lên, vẫn rất hưng phấn, mỉm cười nói.

Hoàng Nhi vui vẻ gật gật đầu, vui tươi hơn hớn nói: “Tiểu thư, ngài thật hạnh phúc, Vương đối xử với ngài rất tốt ạ.” Nàng hơi hơi hâm mộ nói, cảm thấy vui mừng thay cho tiểu thư.

Vừa nhắc tới Mặc Nhật Tỳ, sắc mặt cô liền trầm xuống, đặc biệt nghe thấy các nàng nói tốt cho hắn, trong lòng cô lại càng không thích.

“Chị chẳng thấy hạnh phúc một chút nào cả, có người đối đầu với em, em có bằng lòng không? Vui vẻ không?”

“Đâu ạ, Vương không có mà, Vương đối xử tốt với tiểu thư như vậy, vì sao tiểu thư vẫn chưa nhận ra chứ?” Hoàng Nhi to gan phản bác nói, cảm thấy tiểu thư đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc.

Lúc Lý Quả rất muốn nói mình hoàn toàn không cảm nhận được thì chợt nghĩ sao lại muốn cãi nhau với Hoàng Nhi chứ, không cần thiết mà, - loại cảm giác ấy chỉ mình mình hiểu là được rồi, người bên ngoài không thể hiểu nổi, nhiều lời vô ích, cô là cô, người khác là người khác.

“Hắn có trở về hay không đều chẳng liên quan đến chị, hai người đừng nhắc tới hắn nữa, nếu không chị sẽ tức giận đấy.” Cô thản nhiên nói với các nàng, không thích các nàng luôn nói giúp cho hắn, còn ra sức nói hắn tốt, cô nghe càng khó chịu hơn.

Tri Vũ và Hoàng Nhi lập tức câm miệng không dám nhiều lời, đỡ cô đi ăn cái gì trước, không dám để cho cô bị đói. Tiểu thư không thích thì các nàng sẽ không nói nữa, dù sao Vương sẽ tìm đến thôi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, cô vừa mới ăn chưa được mấy miếng, Mặc Nhật Tỳ đã trở lại, vừa thấy cô đang dùng bữa, không nói hai lời lập tức bu tới, cùng cô tranh đoạt đồ ăn.

Nhưng lần này, Lý Quả không hề tranh đoạt với hắn, chỉ chậm rãi ăn, dù sao cô đã nghĩ cả rồi, thiếu thì bảo người đi làm, sao phải sợ bản thân bị thiệt chứ.

lam^0^nguyet^0^minh90

Dĩ nhiên, Mặc Nhật Tỳ cũng nhìn thấu suy nghĩ của cô, không nhiều lời, ăn uống tự nhiên, đây là lần đầu tiên hai người dùng bữa trong hòa bình như thế, vậy mà cũng có một loại cảm giác ấm áp.

Sau khi ăn xong, cô ngồi ở phía trước cung điện ngắm phong cảnh, hắn lại bám theo giống như keo da trâu, cô ngồi ngắm phong cảnh, hắn cũng ngồi ngắm phong cảnh, vẫn im lặng như cũ.

Lý Quả thấy kỳ quái, rốt cuộc tên nam nhân này muốn làm gì đây? Cứ trông coi mình như vậy thấy rất hứng thú sao? Hay là trông coi cục cưng của cô? Cô nghĩ mãi không ra, cuối cùng dứt khoát buông tha, chẳng thèm nghĩ nữa.

Bắt đầu từ ngày đó, Mặc Nhật Tỳ đúng là coi cung Phượng Thê thành nhà rồi, sinh hoạt ở đây, ngoại trừ lúc phải đi xử lý công vụ, thì toàn là trông coi Lý Quả, giống hệt như một nam nhân chung tình.

Còn Lý Quả cũng từ không quen biến thành dần quen, hơn nữa càng ngày càng tự nhiên, không hề bài xích hắn như trước, nhưng cô cũng không có nói với hắn, chỉ luôn luôn âm thầm quan sát.

“Hình như con ta trưởng thành không ít nhỉ.” Hắn nhìn cái bụng nhô ra của cô, vô cùng vui sướng nói. Hắn nhìn con trai bảo bối của mình ngày một lớn dần, liền có một cảm giác đầy tự hào.

Cô đang vuốt ve cái bụng càng ngày càng lớn, càng ngày càng nặng của mình, đột nhiên nghe hắn nói như thế, lập tức thả tay đang đặt ở trên bụng xuống, tức giận trừng hắn một cái.

“Người nói xem, người thích bé trai hay bé gái?” Đột nhiên, hắn không chịu nổi tịch mịch lại dò hỏi, mắt sáng như đuốc nhìn cô chăm chăm.

Nhàm chán, cô oán hận trợn mắt liếc hắt hủ một cái, vẫn chẳng thèm đáp lời, cô không muốn nói về đề tài đó với hắt, - bởi vì họ đâu phải vợ chồng cũng chẳng phải người yêu.

“Ta thích bé trai, nên nhất định là con trai.” Hắt cố ý nói, kỳ thật hắt đã sớm biết, chẳng qua là muốn dụ dỗ cô nói chuyện mà thôi.

“Ai cần người lo, ta muốn sinh cái gì thì sinh chứ.” Rốt cục cô không nhịn nổi tức giận nói, cực kỳ mất hứng, cô đang tức giận đấy.

“Không có ta, người tự sinh được sao?” Hắt cười ha ha, vô cùng đắc ý, giống như đã cung cấp một hạt giống mạnh mẽ, hết sức vĩ đại.

“Ta mới không muốn sinh đâu, ta cũng không cần người.” Cô phần nộ nói, vừa nhắc tới chuyện này, cô liền phát hỏa, bị ép buộc, trong lòng vẫn rất mất cân bằng.

Hắt không hề tức giận, dù sao ép buộc người là chuyện hắt thích làm nhất, vì ngày quá nhàm chán nên phải tìm một vài chuyện vui, bằng không thì rất vô vị đi, nhìn xem, cuộc sống hiện tại không phải là hắt mong muốn sao?

“Ta cứ muốn để người sinh đấy.” Hắt cố ý muốn chọc cô tức chết, cười tít mắt nói, đáng vẻ vô lại mười phần lưu manh, không có một điểm phong độ của kẻ vương giả.

Tên này..., cô tức giận đến nghẹn lời, đành phải lựa chọn im lặng không nói, mặc kệ hắt tự lảm bảm đi, cô chỉ cần coi như đang xem diễn là được.

Sao hắt có thể không rõ ý tứ của Lý Quả, nhưng hắt không chấm dứt, ngược lại còn nói liên tục, nói đến ba hoa chích choè, thậm chí còn có rất nhiều câu chọc cho cô tức giận đến không thể phát hỏa nổi.

“Người nói xem, con trai của chúng ta sẽ giống người hay giống ta? Ta cảm thấy giống ta sẽ tốt hơn, bởi vì ta đẹp trai nên các cô nương đều thích, cho nên con trai giống ta cũng sẽ đẹp trai, có thể mê hoặc đông đảo các cô nương.”

“Ta hi vọng con ta đừng có giống người, bộ dạng người khó coi, tên nam nhân không ai mê nổi, cho nên tốt nhất đừng giống người. Mỗi ngày ta đều nhìn con ta, chính là hi vọng nó sẽ trông giống ta chứ không phải giống người.”

Vô sỉ, đáng giận, rất quá phận! Bộ dạng đẹp trai thì thế nào? Có thể làm cơm ăn à? Hay là đi làm “tiểu bạch kiểm” (mặt trắng nhỏ)*? Hoặc là để cho phụ nữ chu cấp, thật quá đáng xấu hổ mà, còn có cả tư tưởng như vậy thì còn là đàn ông sao? Con trai cô tuyệt đối đừng như hắt, bằng không cô sẽ bị chọc cho tức chết mất.

(*) ý chỉ những kẻ luôn bám vấy phụ nữ, ko làm được bất kỳ việc gì, chỉ biết dựa dẫm vào phụ nữ.

Con ơi, trăm ngàn lần đừng giống như tên nam nhân trước mắt này nhé! Cô vuốt ve bụng mình, thầm nói với cục cưng ở trong bụng, cầu nguyện đứa bé này sau khi ra đời đừng có học phụ thân thân sinh của nó.

Cô vừa dứt lời thì thầm, liền có một giọng nói đáng yêu non nớt xuất hiện ở trong đầu cô, bập bẹ nói với cô: “Mẫu hậu, con nhất định sẽ không giống phụ vương đâu, mẫu hậu yên tâm đi.”

Hả?! Cô giật mình khiếp sợ, vẻ mặt không dám tin, không nhận được cú đầu nhìn chăm chăm bụng mình, vừa rồi là đứa bé trong bụng nói chuyện với mình sao? var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

');

264. Chương 265: Chương 262.1: Cục Cưng Ra Đời

“Hi hi.” Vật nhỏ trong bụng như đọc được suy nghĩ của cô, lại cất tiếng cười đáng yêu.

Con trai của cô đang cười ư? Con trai của cô đang nói chuyện hả? Thật không thể tin nổi, làm sao có thể chứ? Ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác, mình nhất định là bị tên nam nhân kia chọc điên rồi, cho nên tinh thần mới hoảng hốt.

“Người làm sao vậy?” Ở đối diện, Mặc Nhật Tỳ phát hiện cô hơi khác thường, tuy rằng hay đổi nghịch với cô, nhưng khi thấy sắc mặt cô hình như hơi kém, hần không khỏi quan tâm hỏi.

Câu hỏi của hần khiến cô chợt hồi phục tinh thần, liếc hần một cái, vốn định nói nhưng vẫn nhịn xuống, bởi vì cô cho rằng hần nhất định sẽ cười nhạo mình, vẫn là đừng để người ta chê cười thì tốt hơn.

“Không có việc gì.” Cô nhẹ nhàng nói, sau đó lại kỳ quái nhìn bụng mình, cô cảm thấy giọng nói vừa rồi hình như rất quen thuộc, giống như đã nghe qua ở đâu đó.

Mặc Nhật Tỳ mới không tin lời cô, thấy Lý Quả nhìn chăm chăm vào bụng của mình, hần thấy kỳ quái, tiếp theo giống như là nhớ tới cái gì, vẻ mặt liền kinh hãi, vội vàng hỏi: “Có phải người muốn sinh hay không?”

Muốn sinh? Đây là cái quái gì thế? Còn chưa đủ ngày mà? Hần không hiểu thì đừng nên giả vờ hiểu, -lewuydon- cô nào có thể sinh nhanh như vậy, mới có mấy tháng thôi. Bị lời của hần biến thành dở khóc dở cười, Lý Quả không biết nên đáp lời thế nào, đành im lặng nhìn hần.

“Vương, tiểu thư đâu có thể sinh nhanh như vậy, còn phải mấy tháng nữa ă.” Tri Vũ ở bên cạnh có lòng tốt giải thích, suýt chút nữa đã bật cười ra rồi.

Hoàng Nhi ngây ngô gật đầu theo, cũng phụ họa thêm: “Bụng tiểu thư hình như còn chưa đủ lớn ă.”

Thật hết chỗ nói, so với người mang thai mười tháng, bụng cô còn to hơn nhiều đấy, mỗi ngày đều phải nâng bụng mới có thể đi, bằng không sẽ khó chịu mà chết, còn muốn lớn nữa thì cô hết nhìn thấy đường đi luôn.

“Vậy người nhìn cái gì hả? Ta còn tưởng rằng người muốn sinh đấy.” Mặc Nhật Tỳ tức giận nói, làm hại hần khẩn trương như thế, sắp không khống chế được rồi.

“Ta không được nhìn bụng mình sao? Ai quy định hả?” Cô cũng tức giận phản bác lại, thế nhưng trong lòng đột nhiên vui như hoa nở, nếu như mình sinh thật, hần có thể bị sợ hãi hay không? Vậy khá là thú vị đó, lần sau nhất định phải hù dọa hần, cô thầm quyết định chủ ý ở trong lòng.

Về phương diện này, Mặc Nhật Tỳ không thể nói lại cô, bởi vì hần chưa từng có con, càng không biết nữ nhân sinh đứa bé là như thế nào, cho nên hần quả thật là chẳng hiểu gì cả.

“Người nhìn cứ nhìn, chứ đừng giả vờ như sắp sinh có được không?” Hần suy nghĩ hồi lâu, mới nói.

Choáng váng, cô nhìn bụng mình thì cũng đâu có thể sinh ngay được chứ, có kiểu suy luận đó sao?

“Ta lười phải nói với người.” Cường đạo à, cô càng hạ quyết định giấu cợt quyết tâm của hần, thật sự đen cũng bị hần nói thành trắng rồi.

Hần hướng về phía cô ‘hừ’ mũi một tiếng, chu miệng không thèm nhìn cô, y hệt như một đứa con nít.

Cô lại nở nụ cười, cười như một tên trộm, nhưng không dám cười quá mức càn rỡ, sợ sẽ làm hần càng tệ hại hơn, như vậy không tốt lắm đâu.

Cười cười, cô lại dời lực chú ý của mình về trên bụng, vừa rồi bị quấy rầy nên đã quên mất chuyện kỳ quái kia, cô đúng là nghe được giọng trẻ con mà.

Nhưng là, lúc cô thử đặt tay lên bụng một lần nữa, thì chẳng còn giọng nói của cục cưng nữa, khiến cô vô cùng hoài nghi, chẳng lẽ sau khi mang thai, tất cả cảm giác đều chậm chạp sao? Hay là hết linh rồi?

“Người lại làm sao vậy? Đừng có giả vờ bày ra bộ dạng sắp sinh gạt người được không?” Hần vừa thấy tay cô đặt lên bụng, trên mặt còn lộ vẻ hoài nghi, liền đá kích cô.

“Ta đang nghe tiếng tim đập của cục cưng, đang nghe động tĩnh của nó, người hiểu chưa? Sau khi lớn lên, vật nhỏ sẽ ở trong bụng quậy phá, được chưa? -leqydn- Người chưa từng học qua những điều cơ bản đó sao?” Cô tức giận nói, hần còn đá kích mình, như vậy cô cũng sẽ ăn miếng trả miếng.

Lại còn như vậy nữa? Như vậy mà nghe được động tĩnh của đứa bé ư? Hấn nghi ngờ, có chút khó hiểu, càng không tin lời cô, cảm thấy cô là đang lừa gạt mình. Thế nhưng, ngay sau đó hấn vẫn hành động, vèo một cái liền đến bên cạnh Lý Quả, nhìn chăm chăm bụng cô một hồi lâu, ngay lúc cô chưa kịp phản ứng liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tựa đầu vào bụng cô, dánh về còn rất chăm chú lắng nghe.

“Người...” Cô giật nảy mình, vốn muốn đẩy hấn ra, hoặc là tự mình tránh ra, nhưng cơ thể đang mang thai của cô đã mất đi sự linh hoạt, lại sợ làm đứa bé của mình bị thương, cho nên cô đành phải khấn trương nhìn hấn.

Mặc Nhật Tỳ vốn cho rằng cô đang lừa mình, nhưng khi đầu hấn đặt ở trên bụng cô, vậy mà thật thần kỳ, hấn đã nghe được một tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực, đang đập thành thịch có tiết tấu, có một cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Hấn nghe rất rõ tiếng tim đập của cục cưng, trong nháy mắt, hấn mừng rỡ như điên, có một loại cảm giác khó có thể nói rõ dâng lên trong lòng, kích động, cảm khái, tóm lại là có đủ mọi cảm giác.

“Xong chưa?” Cô không nhịn được thốt ra tiếng, sau đó dùng tay đẩy đầu hấn ra, cô rất không quen với loại cảm giác thân mật đó, tuy rằng mấy ngày nay hai người bọn họ đều cùng ngủ chung mỗi ngày, nhưng cô vẫn chưa quen nổi.

“Chưa xong.” Hấn tựa đầu lên bụng cô, tức giận đáp lại một câu, trong mắt chỉ có hưng phấn cùng vui sướng, chỉ cảm thấy hiện tại cảm giác rất thần kỳ.

Một đại nam nhân lại như thế ở trước mặt mọi người, hấn có biết xấu hổ hay không? -llleeqydo-Hấn không muốn mặt mũi, nhưng cô muốn nhé. Mũi hấn phả ra hơi nóng lướt qua bụng cô, hơn nữa còn có đặc tính khác phái hấp dẫn nhau khiến cô càng thêm khấn trương và bất an.

“Người không nghe được đâu, mau đứng lên, đừng dè lên bụng ta, ta khó chịu lắm.” Cô vươn tay đẩy hấn ra, ngượng ngùng đến đỏ bừng cả mặt, giống như vừa làm chuyện xấu gì đó.

Hấn mới không cần đứng lên đâu, hấn còn muốn nói chuyện với con trai mình, nghe được tiếng tim đập của bé, hấn vô cùng kích động, nhưng mà giấy tiếp theo hấn liền kinh ngạc, hơi hơi cách xa bụng cô một chút, ánh mắt trợn to, nhìn bụng cô.

Vừa rồi, vừa rồi, mặt hấn giống như bị một bàn chân nhỏ đạp mạnh một cái, hết sức rõ ràng, vô cùng khiến người ta khiếp sợ. Có một khắc hấn còn cho rằng đó là ảo giác, nhưng hấn biết là không phải.

“Người, người, vừa rồi có cảm giác đặc biệt gì không?” Hấn vẫn dựa khá gần bụng cô, nghiêng đầu dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn cô, bèn nói.

“Cái gì mà cảm giác kỳ quái? Không có cảm giác kỳ quái gì, chỉ cần người cách xa bụng ta một chút thì tốt hơn.” Cô hung hăng trừng hấn, nói.

Mặc Nhật Tỳ rõ ràng sững sốt một chút, sau đó lại không cam lòng mạo hiểm sợ bị cô cười nhạo, nguy hiểm nói: “Vừa rồi, hình như ta bị bụng người đá một cái, người không cảm giác được à?” Hấn chỉ chỉ phía trong bụng.

Đầu tiên cô sững sốt, tiếp theo liền nhếch miệng nở nụ cười, rồi cố nén cười, hỏi: “Người bị đá vào đâu?”

“Mặt.” Hấn không hề nghi ngờ cô, hết sức thành thật nói.

“Ha ha ha, đáng đời, đá là còn nhẹ đó, phải đá trúng đầu mới đúng. Lực chân của con người quá nhỏ.” Rốt cục cô cũng cất tiếng cười to, cười đến suýt chút nữa là đau hết cả bụng, sau đó mới vui sướng khi thấy người gặp họa, nói.

Hóa ra cảm giác của hấn là đúng, đúng là đứa bé trong bụng đã đá mình, nhưng vì sao con trai lại muốn đá phụ vương của nó, thật kỳ quái. Hấn bị cười nhạo nhưng không hề tức giận, vẻ mặt vẫn mờ mịt như cũ.

“Vì sao nó đá ta?” Hấn phục hồi lại tinh thần, có chút thẹn quá thành giận, tóm lại đứa con trai này đứng ở bên nào thế? Hấn đối xử với nó tốt như vậy, mà nó còn đá hấn nữa.

“Con ta không thích người.” Cô rất vui sướng, cực kỳ hưng phấn lừa gạt hấn, miệng cười không khép lại được.

Con trai không thích hần? Không thể nào, Mặc Nhật Tỳ suýt chút nữa đã bị cô làm cho lằm đường, vừa định phát hỏa với tên nhóc ở trong bụng cô, xong ngẫm lại thấy sai sai, sao con hần có thể chán ghét hần chứ?

“Người nói lung tung.” Hần không tìm được cơn giận, rống lên với cô.

Muốn phá hoại quan hệ của phụ tử bọn họ, nàng có ý gì chứ? Chẳng lẽ muốn độc chiếm con trai? Nàng quá mưu mô, quá mưu mô.

Lý Quả mừng rỡ cười toe toét, lần đầu tiên đánh bại tên nam nhân này, trong lòng có một cảm giác khoan khoái không thể tả rõ, cô âm thầm nghĩ: người cũng có ngày hôm nay cơ đấy, tức chết người, đáng đời.

“Ta đâu có, bé đá người chứ có đá ta đâu.” Cô cố tình đổ thêm dầu vào lửa, chính là muốn chọc hần phát hỏa, làm cho hần khó chịu.

Mặc Nhật Tỳ ngó người nhìn cô, nhưng thông minh như hần sao có thể mắc mưu của Lý Quả chứ, sống mấy ngàn năm còn thua kém một nha đầu mới sống mấy chục năm hay sao? Nói ra không phải hần sẽ mất mặt chết ư?

“Hần đá ta, thì phải đá người trước.” Mặt hần lập tức chuyển từ u ám sang quang đặng, cười tít mắt nói.

“Vô nghĩa, bé ở trong bụng ta, chẳng lẽ còn có thể từ trong bụng ta vươn một chân ra đá lên mặt người à? Như vậy bé sẽ không phải là người mà là quái vật rồi.” Suýt chút nữa cô đã không thể phản bác lại hần, nhưng cô đâu có ngốc, lập tức phản công ngay.

“Ừ, ta thấy đứa bé này quá hư, tuyệt không hiếu thuận, còn không biết lớn nhỏ, dám đá phụ vương và mẫu hậu, bất hiếu như thế, chi bằng bỏ đi, tránh cho sau này càng không hiếu thuận với chúng ta.” Hần hơi híp mắt, nguy hiểm nhìn bụng cô, đột ngột nói.

Cái gì? Bỏ đi? Cô có chút khiếp sợ, không dám tin nhìn hần, cục cưng đã lớn như thế, hần còn dám nói bỏ đi, vậy không phải là đang trêu đùa cô sao?

“Người không cần, ta cần.” Cô lập tức dùng hai tay gắt gao bảo vệ bụng mình, trợn mắt nhìn, hết sức tức giận quát.

Hần nghiêm mặt kiên quyết lắc đầu, thản nhiên nói: “Đứa con bất hiếu thì dùng sao được? Tránh cho sau này chọc chúng ta tức chết.”

“Bệnh thần kinh, tức chết người, không phải ta.” Cô chẳng thể quản nhiều, vì đứa nhỏ, cô sẽ bất chấp tất cả, -lêqudo- hần muốn thì cứ thử xem, cô liền đồng quy vu tận (cùng chết) với hần.

Lúc này, đúng lúc hai người quây đến tanh bành, mọi người âm thầm sốt ruột trong lòng, thì Tri Vũ đã tỉnh mắt thấy được thái y đi tới, vội vàng hô: “Vương, tiểu thư, thái y đến ạ, chi bằng để thái y kiểm tra xem ạ.”

Sau đó, nàng không đợi hai người đáp lại, lập tức vẫy vẫy thái y: “Thái y, mau tới đây xem tiểu thư và tiểu chủ nhân đi.”

“Hừ.” Nghe thấy thái y đến, lúc này Lý Quả mới lạnh lùng dùng mũi ‘hừ’ một tiếng, quay đầu đi, mặc kệ hần.

“Vậy thì để hần cẩn thận kiểm tra xem con trai của bốn vương có làm sao không.” Hần liếc cô một cái, rồi nói với thái y đang hành lễ trước mặt mình.

Từ xa thái y đã ngửi thấy mùi thuốc súng giữa bọn họ, không dám nhiều lời, lập tức hỏi một chút, mà Tri Vũ và Hoàng Nhi tự nhiên trả lời thái y thay hai người.

Thái y nghe xong, muốn cười cũng không dám cười, chỉ thật đáng thương cúi đầu, không dám để cho Vương phát hiện suy nghĩ của mình, tiếp đó mới cung kính nói: “Bẩm Vương, đó là vì tiểu chủ nhân đang lớn dần, thai động là hiện tượng vô cùng tự nhiên và bình thường, chứng tỏ tiểu chủ nhân rất khỏe mạnh rất có sức sống, quan trọng nhất là tiểu chủ nhân vẫn phát triển tốt ở trong bụng tiểu thư.”

Hần không dám nói: nếu như không nghe thấy thai động, nếu tiểu chủ nhân không vận động, như thế chỉ có một kết quả chính là tiểu chủ nhân chết non. Vậy ngại bảo tiểu chủ nhân động là tốt hay bất động là tốt?

Lời thái y nói khiến hần chợt tỉnh ngộ, lập tức hiểu rõ tầng nghĩa này, liền lộ ra tươi cười, rồi thản nhiên nói: “Còn không mau kiểm tra xem con trai của bốn vương giả thế nào rồi?”

Hần vừa mới dứt lời, thái y đã tiến lên bắt mạch cho Lý Quả, sau đó mới mỉm cười cung kính nói: “Khởi bẩm Vương, tiểu thư và tiểu chủ nhân đều khỏe mạnh, rất khỏe mạnh, không có gì đáng ngại ạ.”

“Được rồi, người lui xuống đi.” Hần gật gù đầu, phất tay bảo thái y rời đi.

Lý Quả tiếc nuối nhìn thái y rời đi, hận rằng vẫn chưa chọc tức Mặc Nhật Tỳ đủ đã phải kết thúc như thế, -l3qu4d0- có chút không cam lòng, nhưng lúc cô lơ đãng chạm phải ánh mắt thăm dò của hần, tim cô không khỏi nảy mạnh một cái.

“Nhìn cái gì chứ?” Cô chợt dạ mắng hần một câu, quay đầu đi không nhìn nữa.

Mặc Nhật Tỳ đã biết vừa rồi là Lý Quả cố ý trêu chọc hần, nguy hiểm nheo nheo mắt cười với cô, suy nghĩ một hồi nhưng không hề phát tác.

Cũng may, sau đó không khí đã tốt hơn rất nhiều, hần cũng không đối nghịch với cô, chỉ im lặng dùng cơm, nghỉ ngơi. Chỉ có điểm khác biệt đó là, từ ngày đó về sau, buổi tối hần ngủ đều phải ôm bụng cô, cảm thụ vật nhỏ ở trong bụng cô đầu đá lung tung.

“Ôi, đau chết ta.” Vừa đến buổi tối, chỉ cần tay hần mới đặt lên bụng mình, cô liền kêu đau, bởi vì không đá vắng hần ra được, đành phải dùng phương pháp này thôi.

265. Chương 266: Chương 262.2

266. Chương 267: Chương 263.1: Cục Cưng Thần Kỳ

Muốn sinh, muốn sinh, muốn sinh rồi!

Mặc Nhật Tỳ gấp đến độ xoay vòng vòng, trong lòng chỉ có một âm thanh như vậy, lần đầu tiên hần có cảm giác sợ hãi bất an, tuy rằng hần không có biểu lộ quá rõ ràng, nhưng ánh mắt hần đã tiết lộ cảm xúc của hần, hơn nữa từ lúc hần gầm rú Lý Quả muốn sinh cho đến bây giờ, hần vẫn chưa hề nói thêm một câu nào.

Tri Vũ, Hoàng Nhi còn có bà đỡ, thái y và một đám người đang ở bên trong, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng bước chân vội vàng, tuy bên trong có rất nhiều người, nhưng lại chẳng có mấy ai nói chuyện cả.

“Đau, đau, đau quá.” Thỉnh thoảng tiếng gào đau đớn của Lý Quả vẫn truyền vào tai, tiếng động rất nhỏ ở bên trong hoàn toàn không thoát khỏi lỗ tai của hần, nghe rõ mồn một.

Bởi vì tiếng kêu đau đớn của cô rốt cục cũng khiến hần không nhịn được mà nắm chặt tay lại, vô thức nhìn chăm chăm vào phòng, cuối cùng đặt móng an vị ở trên ghế, lo lắng thấp thỏm chờ đợi.

Từ lúc Lý Quả bắt đầu đau đớn kêu to, hần vẫn không hề hay biết thì ra mang thai lại vất vả như vậy, tuy rằng bình thường thấy cô gắng gượng vác cái bụng to, nhưng cô vẫn thường xuyên đầu võ mồm với hần, đáng vẻ tràn đầy sức sống tỏa ra khắp nơi, nên hần đâu có ngờ sinh con lại đau đớn đến thế? -lequydo-Đặc biệt khi hần thấy cô siết chặt góc chặn, mặt mũi đều vặn vẹo, mồ hôi trên trán tuôn như mưa, mãnh liệt chảy xuống, còn cô đau đớn đến muốn lăn lộn cũng không được, bởi vì bụng thật sự quá lớn, muốn ôm cũng chẳng ôm được.

Lần đầu tiên hần bị dọa sợ, ngoại trừ ra sức réo người tới đỡ đỡ, hần đành trơ mắt nhìn cô đau đớn mà không biết phải làm gì. Loại cảm giác bất đắc dĩ lại bất lực đó sẽ khiến hần suốt đời không quên.

Tiếp theo, đầu óc hần trống rỗng, nên bị Tri Vũ mời ra ngoài, sau đó hần rời khỏi phòng giống như bị người điều khiển, mãi đến khi tiếng kêu vô cùng đau đớn bi thảm của cô vang lên, hần mới thức tỉnh.

“Đau quá, đồ khốn kiếp, ta không muốn sinh, ta không muốn sinh.” Bên trong phòng, Lý Quả khóc lóc om sòm, đau đến chết đi sống lại.

Hiện tại, tất cả cảm giác trừ đau ra thì chỉ là đau, không hề suy nghĩ được gì, cuối cùng cô đau đến mức nhớ lại nơi bắt đầu của tất cả những bi ai này, không nhận được cảm phần liều mạng quá to.

Không sinh nữa? Vậy sao được? Ở bên ngoài, Mặc Nhật Tỳ vừa nghe thấy những lời đó liền hoảng hốt, sau đó rất tức giận, đến lúc này lại nói là không sinh nữa, vậy sao được, tuyệt đối không được.

“Người yên phận sinh con cho bản vương, sinh được thì có thưởng, không sinh được thì người nhất định phải chết.” Hắn hết sức tức giận, -leqydo- không kìm được ở bên ngoài cao giọng hô to với người ở trong phòng, chính thân hắn cũng đã ướt đầm mồ hôi rồi.

Đồ khốn kiếp!

Ở bên trong Lý Quả đang liều mạng sinh đẻ, trong lúc đau đến chết đi sống lại, đột nhiên nghe thấy lời nói của hắn khiến cô suýt chút nữa đã muốn lập tức cầm dao lao ra chém chết hắn. Đáng ghét, đáng ghét, quá đáng ghét, tên nam nhân kia thật sự muốn chọc cô tức chết mà, cuối cùng Lý Quả không kiềm được rơi lệ đầy mặt, đó không phải là tức giận mà là đau đớn.

Đợi cô sinh xong, nhất định phải xử đẹp hắn, tên xấu xa, tên xấu xa, gieo hạt xong chỉ chờ thu hoạch, tất cả lợi ích trên đời này đều bị hắn chiếm hết rồi.

Sinh chứ! Cô sinh, cô nhất định phải sinh được, sinh xong sẽ mang con trai chạy trốn, để cho hắn tức chết đi, đồ nam nhân ngựa giống. Sao hắn không tự mình sinh đi?

Lý Quả vừa mắng chửi ở trong lòng, vừa đau đến chết đi sống lại, nhưng cô đã không còn sức lộn xộn nữa, hai đùi bị mở rộng, sau đó bên trong bụng thật sự là thể mạnh như nước, đau đến nỗi suýt chút nữa cô muốn bỏ mạng.

“Tiểu thư, ngài dùng sức, dùng sức đi.” Trên trán bà đỡ cũng đầy mồ hôi, trong lòng run sợ hô to với Lý Quả đang đau muốn chết, lúc này chẳng thèm để ý đến địa vị, sinh hạ Tiểu xà vương an toàn mới là việc chính.

Dùng sức? Bây giờ cô lấy hơi sức ở đâu ra, sắp đau chết rồi, tất cả khí lực cũng đã cạn, nửa đêm sinh đứa nhỏ, cô còn chưa được ăn uống gì, nước cũng chưa được nổi một hớp.

“Tiểu thư, uống nước ạ.” Vừa mới nghĩ như vậy, Tri Vũ liền bưng một chén nước tới, tiến đến bên miệng cô, vẻ mặt lo lắng nói.

Vì để có khí lực sinh con, Lý Quả liền nhận đau uống một ngụm, sau đó liền uống không nổi nữa, lại đau đến mức đầu cô liên tục lắc trái lắc phải.

“Tiểu thư, sinh đi.” Hoàng Nhi ở bên cạnh khẩn trương bất an, lần đầu tiên nhìn thấy người khác sinh đứa bé, nàng vốn là không hiểu, nhìn thấy dáng vẻ khủng bố của Lý Quả, nàng thật đúng là bị dọa sợ.

Sinh, sinh, sinh, cô cũng muốn sinh lắm, nhưng là không sinh được, ai nói cho cô biết nên làm sao bây giờ? -lelequyydoon-Nói sinh là sinh được sao? Nếu như thế thì quá tốt rồi, lúc cô đau đến không chịu nổi, chỉ có thể mắng to ở trong lòng, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút.

“Tiểu thư, dùng sức đi, nếu không làm sao tiểu chủ tử có thể ra chứ?” Tri Vũ hết sức khẩn trương vô cùng lo lắng, ở bên cạnh khuyên bảo.

Đây chính là lần đầu tiên có tiểu chủ nhân giáng sinh trong vương cung suốt vô số năm qua, nàng kích động, hưng phấn, nhưng cũng vô cùng khẩn trương lo lắng.

Dùng sức? Được rồi, cô dùng sức, hung hăng dùng sức, có lẽ là bị đám người này chọc cho tức giận, Lý Quả thật sự chịu đựng đau nhức dùng sức dồn lực xuống dưới bụng.

“Đúng, đúng, chính là như thế.” Bà đỡ kia thấy thể liền hưng phấn kêu to, vội vàng chỉ huy cô tiếp tục.

Thế nhưng, cô đâu còn hơi sức để tiến hành tiếp lần thứ hai, lúc này đã khiến cho cô suýt chút nữa thoát xác, cạn kiệt hơi sức rồi.

“Tiểu thư, cố lên.” Hoàng Nhi đứng bên cạnh cũng gào lên trợ uy, hai mắt tỏa sáng, thỉnh thoảng lại nhìn nửa người dưới của cô.

Cố lên cái rắm, không phải các nàng sinh, các nàng đúng là chỉ ngồi nói chuyện không đau lưng, đổi thành các nàng đến sinh thử xem. Lý Quả cảm giận nghĩ, mà hiện tại là bất đắc dĩ, đã bắt đầu sinh rồi, hơn nữa cũng đã chịu đựng đau đớn một hồi lâu như vậy, cô có thể bỏ dở giữa chừng sao? Có thể nói không sinh là không sinh sao?

Điều này sao có thể chứ? Cho nên cô đành phải tiếp tục cắn chặt răng, tích góp từng chút sức lực, chuẩn bị cố gắng vài lần nữa. -lelledoon- Dù sao nói trắng ra là, cô không sinh cũng phải sinh, bằng không đừng nói tới tính mạng của cục cưng, ngay cả tính mạng của mình cũng đều có vấn đề nữa.

Lúc này, cô thật sự là rơi lệ đầy mặt, vô cùng nhưng nhớ bệnh viện trong thành phố, còn chẳng bằng cho cô một đường rạch, như vậy vừa nhanh vừa thuận tiện, không cần chịu nhiều đau đớn thế này.

Lúc này, trong đêm khuya, bên trong cung Phượng Thê đèn đuốc sáng trưng, kẻ đến người đi, không khí vô cùng khẩn trương, người người đều nơm nớp lo sợ, thỉnh thoảng lại liếc về phía truyền ra âm thanh thống khổ.

Tiểu xà vương sắp ra đời, bọn họ đều vô cùng kích động, hưng phấn, trong lòng mỗi người đều cực kỳ bất an, chờ mong một vị tân xà vương ra đời, không phải ai cũng có thể chứng kiến cảnh đó đâu.

Nhưng mà, đúng lúc này, trên bầu trời đêm tối đen đột nhiên có một luồng ánh sáng chói mắt giống như từ giữa bầu trời chiếu xuống, chiếu thẳng vào gian phòng Lý Quả đang nằm sinh.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, trợn mắt há hốc mồm nhìn hiện tượng thần thánh xảy ra hôm nay, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì, không biết sao lại thế này, trong óc mọi người đều trống rỗng.

“Đây, đây, đây là cái gì thế?” Cho dù bọn họ đã sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua hiện tượng đó, không biết đây là hiện tượng tự nhiên hay bất thường nữa.

Nhưng không một ai có thể trả lời, tất cả mọi người đều nhìn luồng sáng thần thánh đó rơi xuống trong cung điện, lại chậm rãi mở rộng, sau đó trên bầu trời đêm tối đen giống như bị vạch ra một cái động, từ từ khuếch tán ra bên ngoài.

Luồng sáng thần thánh càng lúc càng mạnh, càng lúc càng lớn, chỉ chớp lát sau đã bao trùm toàn bộ cung điện, hơi thở tốt lành, thần thánh, ấm áp, hạnh phúc bao quanh tất cả mọi người.

“Tiểu xà vương vạn tuế.” Không biết qua bao lâu, mọi người đang đắm chìm trong hơi thở tốt lành này đột nhiên có người vô cùng kích động, phát ra tiếng hô vang mạnh mẽ.

Một tiếng hô đó giống như thủy triều chiếm được sự hưởng ứng của mọi người, người người đều kích động quỳ rạp xuống đất, cúi đầu, xúc động la lên: “Tiểu xà vương vạn tuế, vạn tuế.”

“Tiểu xà vương vạn tuế, vạn tuế.”

Trong vương cung vắng vắng tiếng vang lên đến tận mây xanh, thậm chí đến cả dân chúng ở các ngõ ngách bên ngoài hoàng cung trông thấy cảnh tượng ấy vào nửa đêm, cũng không nhận được mà cúi đầu hô vang.

Lúc đó trong trời đất chỉ còn mỗi âm thanh ấy, không còn tiếng gì khác, người người đều vô cùng kích động, đây là vị Xà Vương đầu tiên trong truyền thuyết được trời giáng dị tượng khi được sinh ra đời, vô cùng thần thánh.

Mặc Nhật Tỳ vốn lo lắng chờ đợi ở bên ngoài, nghe tiếng mắng chửi của Lý Quả ở bên trong, hẳn cũng không buồn cười, bởi vì dưới tình huống này thì hẳn thật sự không cười nổi.

Tiếng hô ‘Dùng sức’ không ngừng truyền đến làm hắn có một loại xúc động, hận không thể thay thế Lý Quả dùng sức sinh con ra, -leqydo- thấy cô không hề có một chút hơi sức để rặn đẻ, gấp đến nỗi hắn mau phát hỏa rồi.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, chỉ trong một cái chớp mắt, không, phải là chưa đến một cái chớp mắt, gian phòng sinh ở trước mắt hắn đã bị một luồng sức mạnh thần thánh và tốt lành bao quanh, chỉ thấy cả căn phòng là ánh sáng chói mắt, làm người ta có loại kích động quỳ lạy.

Đây, đây, đây là chuyện gì thế? Hắn trợn mắt há hốc mồm hơn nữa còn kinh ngạc ngậy ra như phồng đứng nhìn, tạm thời hắn không thể nhúc nhích, không thể phản ứng.

267. Chương 268: Chương 263.2

268. Chương 269: Chương 264

269. Chương 270: Chương 265'

270. Chương 271: Chương 265.2

271. Chương 271: Chương 265.2

“Vương, tối hôm qua trong hoàng cung đột nhiên có dị tượng trời giáng, tiếp đó toàn bộ vương thành đều bị luồng dị tượng đó bao phủ, chúng thần khiếp sợ vạn phần, khẩn cấp tới bẩm báo tin tức này.” Đại thừa tướng của Xà quốc cung kính nói, thần sắc vô cùng kích động.

“Đúng vậy, Vương, tất cả chúng thần đều thấy được.” Một đại thần khác vội vàng phụ họa, cũng là vẻ mặt kích động, giống như còn đắm chìm vào trong hơi thở thần bí của tối hôm qua.

“Vương, dân chúng cảm thấy đây là luồng khí tốt lành, là trời cao bảo hộ Xà quốc ta, nhưng không biết sao lại xuất hiện, có phải Vương tu luyện dị thuật không ạ?” Một đại thần khác lớn mật dự đoán, mặt mày lộ vẻ vui mừng, ai mà không vui sướng, hưng phấn khi Xà quốc cường đại và hưng thịnh? Bọn họ là dân chúng Xà quốc mà.

Mặc Nhật Tỳ đứng ở trước cửa cung Phượng Thê, thần nhiên nhìn lướt qua vẻ mặt chờ đợi và vô cùng kích động của chúng đại thần, đợi bọn họ nói xong, hắn mới bình tĩnh tuyên bố: “Tối hôm qua có dị tượng là do tiểu vương tử của bốn vương xuất thế, sau này Xà tộc ta sẽ có thêm một vị Xà Vương cường đại.”

Hắn vừa dứt lời, chúng đại thần liền trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, vô cùng kích động, không thể khống chế bản thân, không ít người đã rơi nước mắt, còn có người thì quỳ xuống, liên tục vái lạy ông trời.

“Hóa ra là Tiểu xà vương xuất thế.” Có người vô cùng kích động nhắc lại những lời này, cả người run rẩy.

“Tiểu xà vương vạn tuế, Xà tộc ta sẽ càng thêm cường đại rồi, thật tốt quá, thật tốt quá.” Không ít người lau nước mắt cao hứng nói, giống như đã thấy được cảnh tượng khắp chốn cường thịnh.

Mặc Nhật Tỳ dĩ nhiên cảm nhận được tâm tình của bọn họ, hắn cũng hết sức kích động, Xà tộc có hậu nhân, hắn là người cao hứng nhất, nhi tử cường đại càng khiến hắn nhìn được tương lai Xà tộc nhất định sẽ có địa vị cao hơn các tộc khác.

“Vương, chúng thần muốn bái kiến Tiểu Xà Vương và tiểu thư.” Chúng đại thần kích động xong rồi, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn chăm chăm cung Phượng Thê, Đại thừa tướng đại diện nói ta tiếng lòng của mọi người, khẩn cấp muốn gặp vị Tiểu Xà vương vừa sinh ra liền đưa tới dị tượng trời giáng, bọn họ phải coi bé như bảo bối để nâng niu.

“Không cần, tiểu thư vừa sinh xong, thân thể còn rất yếu, Tiểu Xà Vương còn đang ngủ, về sau sẽ có cơ hội nhìn thấy, như vậy đi, một tháng sau bốn vương sẽ mở tiệc mừng đầy tháng cho Tiểu Xà Vương.” Mặc Nhật Tỳ còn chưa muốn để cho những người khác quấy rầy đôi mẫu tử kia, thâm nghĩ làm cho bọn họ sống yên ổn một thời gian, vì thế cân nhắc mới nói.

Tuy trong lòng chúng đại thần rất muốn gặp Tiểu Xà Vương, nhưng lời của Vương cũng có lý, bọn họ không dám vi phạm. Tóm lại đây là một chuyện tốt, cho nên bọn họ lập tức không có dị nghị, vội vàng cáo biệt hẳn.

Lúc này, Đại Thừa tướng lại một mình lưu lại, không hề rời đi theo các đại thần khác, chờ bọn họ đi xa, hẳn mới cung kính tiến lên, cung kính nói: “Vương, nếu tiểu thư đã sinh hạ cho tộc ta một vị Xà Vương cường đại như thế, vậy có phải nên ban cho nàng một danh phận hay không, như vậy nàng mới danh chính ngôn thuận, mà Tiểu Xà Vương cũng sẽ tương đối vừa lòng.”

Thật ra Mặc Nhật Tỳ đã từng nghĩ qua, nhưng hẳn thật sự chưa từng nghiêm túc nghĩ tới chuyện đó, rốt cuộc nên cho Lý Quả danh phận gì, hiện tại cục cưng đã chào đời, hẳn không thể không nghiêm túc suy nghĩ.

“Thừa tướng, ông cảm thấy Bồn vương nên ban cho nàng danh phận gì?” Hắc bình tĩnh nhìn về phía Đại Thừa tướng đang cung kính, thần nhiên hỏi.

Đại Thừa tướng cúi đầu trầm tư một hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, chần chừ nói: “Vương, thần cảm thấy chỉ có thể ban cho tiểu thư danh phận Quý phi, ngôi vị Xà Hậu là tuyệt đối không thể, nàng không phải người trong tộc ta, nàng là nhân loại ạ, thân phận của nàng không đủ để đảm đương ngôi vị Xà Hậu trong Xà tộc ta.”

Lý Quả không thể làm Xà Hậu, từ trong miệng Đại Thừa tướng nói ra những lời này cũng đại diện cho ý nguyện của các đại thần, nếu như không phải lúc nàng sinh hạ cục cưng có dị tượng trời giáng, chỉ sợ cao nhất cũng chỉ là một vị phi tử, tuyệt đối không phải là Quý phi như hiện tại. Dưới Xà Hậu chính là Quý phi, coi như là dưới hai người trên vạn người rồi. Ban địa vị như vậy cũng đã dựa trên sức nặng của cục cưng, bằng không chỉ sợ không phản đối đã là tốt lắm rồi.

Mặc Nhật Tỳ nghe vậy, im lặng hồi lâu, hẳn trầm ngâm rất lâu, không biết là đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng dưới ánh mắt khó hiểu kèm lo lắng của Đại Thừa tướng, hắn vẫy vẫy tay cho Đại Thừa tướng lui ra.

“Chuyện đó để nói sau đi.” Hắc biết Lý Quả tuyệt đối sẽ không nguyện ý, nữ nhân đó đến từ thế giới loài người, chế độ một vợ một chồng ở thế giới ấy đã ảnh hưởng rất sâu đến cô, cho dù cái thế giới kia có không ít kẻ thứ ba, thậm chí là đủ loại phụ nữ làm tình nhân linh tinh gì đó của đàn ông, nhưng cô tuyệt đối không phải loại phụ nữ như thế. Không biết vì sao, hắn lại hiểu rõ tính cách của Lý Quả đến thế.

Đại Thừa tướng không dám nhiều lời, lập tức cung kính hành lễ quân thần với hắn rồi chậm rãi cáo lui.

Mặc Nhật Tỳ vẫn đứng im ở bên ngoài cửa cung Phượng Thê, không biết suy nghĩ cái gì, cứ đứng nguyên như vậy cho đến khi có một vài nữ tử cao quý xinh đẹp từ từ vây bên cạnh.

Lúc này, bé con đang nằm trong lòng Lý Quả liền mở to hai mắt không biết nhìn ngó cái gì, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu hơi hơi cong lên, lắng nghe lời nói của đám người Đại Thừa tướng ở bên ngoài.

Hóa ra bọn họ tới tìm mình hử, gấp gấp thế nhỉ, bé mới không muốn thấy bọn họ đâu! Cục cưng bĩu đôi môi nhỏ kiêu ngạo nghĩ, Bồn vương là người mà bọn hắn muốn gặp thì gặp à? Muốn gặp cũng phải xem tâm tình của Bồn vương đã.

Trong lúc bé đang vô cùng kiêu ngạo, sắc mặt lại vì lời của Đại Thừa tướng mà hơi hơi thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút tươi cười, đôi mắt to đen bóng đột nhiên hiện lên lửa giận.

Tốt, tốt lắm, vậy mà dám để mẫu hậu của bé làm Quý phi, thật đúng là một ý kiến hay. Nhân loại thì sao? Không có mẫu hậu thì sẽ chẳng có bé, mẫu hậu chỉ có thể thành Xà Hậu. Bé mới lười quản đấy, dù sao tất cả đều do bé quyết định, do bé định đoạt, người khác nói không tính, cho dù là phụ vương cũng vậy thôi. Nhóc con kia vô cùng bá đạo quyết định, hoàn toàn không để những người đó vào trong mắt. Ra quyết định xong xuôi, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đột nhiên há to ngáp một cái, sau đó liền nhắm đôi mắt to đi ngủ.

Còn Mặc Nhật Tỳ đang bình tĩnh nhìn năm vị phi tử vừa nghe được tin đã xuất hiện ngay trước mắt này, cung điện của các nàng đều ở khá gần cung Phượng Thê, cho nên mới tới nhanh và đúng lúc như vậy.

“Nô tì thỉnh an Vương.” Năm vị phi tử cung kính hành lễ với hắn, trên mặt trừ bỏ cung kính, còn có một chút kích động với ái mộ.

Đã bao lâu rồi các nàng chưa gặp qua Vương? Từ sau khi nữ nhân kia tới đây, thậm chí là lúc mang thai, các nàng đều không còn gặp được Vương. Các nàng nghe nói nữ nhân kia mang thai đứa nhỏ của Vương, đã từng muốn đến thăm dò kết quả, đáng tiếc không có ai vào được cung Phượng Thê, mãi cho đến hôm nay, nữ nhân đó đã sinh ra Tiểu Xà Vương rồi.

“Đứng lên đi.” Hắc thần nhiên nói.

“Vương, nghe nói tiểu thư sinh hạ Tiểu Xà Vương rồi, xin chúc mừng Vương, chúc mừng Vương.” Về mặt Phong phi vui mừng hơn hờ cung kính nói, giống như có cùng vinh dự, không hề có nửa điểm đồ kỵ.

“Chúc mừng Vương.” Một vị Dung phi cũng mỉm cười tươi tắn nói, không hề có nửa điểm bất an.

“Đúng vậy, đúng vậy, cuối cùng Xà tộc của chúng ta đã có Tiểu Xà Vương rồi, thiếp thân là vì cảm thấy cao hứng thay Vương nên cố ý đến chúc mừng.” Ý phi cũng tươi cười nhẹ giọng nói, rõ ràng trong lòng đồ kỵ vô hạn, hận vô cùng nhưng không dám biểu lộ ra nửa điểm như vậy.

Ở trước mặt Mặc Nhật Tỳ, không có ai dám vô lễ, bằng không nhất định sẽ bị đuổi đi. Các nàng ở phía sau đầu đá như thế nào, dùng kế ra sao, chỉ cần không kéo đến trước mặt Vương thì ngài sẽ mặc kệ, nhưng tất cả đều biết, đó là điểm mấu chốt, nếu như thật sự nháo đến chỗ Vương, các nàng sẽ không có kết cục tốt. Từ lúc tất cả phi tử tiến cung đều hiểu rất rõ đạo lý ấy.

“Một tháng sau là Tiểu Xà Vương đầy tháng, Bồn vương sẽ mở tiệc chiêu đãi tất cả đại thần, các người cũng tới tham dự đi.” Hắc thần nhiên nói với các nàng, quyết định để cho các nàng gặp mặt Lý Quả cùng Tiểu Xà Vương tương lai một lần.

Năm vị phi tử xong nghe rất mừng rỡ, không hề che giấu vui sướng, các nàng lập tức cùng cúi người, cung kính nói tạ ơn: “Tạ ơn Vương, thiếp thân chờ được tham dự tiệc chúc mừng đầy tháng Tiểu Xà vương.”

Mặc Nhật Tỳ rất vừa lòng, gật gật đầu, liền thần nhiên nói với các nàng: “Được rồi, các người trở về đi, không được lưu lại trước cung Phượng Thê, trong tháng này mẫu tử bọn họ sẽ không tiếp khách, các người đừng nên tới quấy rầy.”

Các nàng đều nghe rõ lời hắc, lập tức rời đi không có ai dám lưu lại, nhao nhao hướng hắc hành lễ, lưu luyến rời đi, đều tự hồi cung. Chẳng ai dám nói một câu xin hắc đến cung của mình, chỉ có thể âm thầm hy vọng và cầu nguyện trong lòng. Đáng tiếc, cho đến khi đi xa rồi, các nàng vẫn không được như nguyện.

Các nàng đều vô cùng thất vọng, tất cả đáng về cao quý sau cái xoay người đều biến thành cô đơn, ngay cả bóng lưng cũng vô cùng hiu quạnh, làm cho người ta thấy mà chua xót. Ai bảo các nàng đều lựa chọn nhà để vương, các nàng không thể chọn trượng phu, lại càng không thể chỉ phối, các nàng chỉ có thể bị lựa chọn thôi.

Từng bước từng bước đi về cung của mình, trong lòng vô hạn thê lương, cái gì mà tranh đấu đều là vì một người nam nhân, chẳng qua là muốn chiếm thêm chút thời gian của hắc, ánh mắt hắc, muốn hắc bầu bạn, có được tình yêu của hắc, tốt nhất là chiếm được tim hắc. Đây là lý tưởng vĩ đại của các nữ nhân trong hậu cung, đáng tiếc đến giờ vẫn chẳng có ai làm được. Vốn nghĩ rằng cứ như vậy tranh đấu đến cùng, nhưng đúng lúc này cố tình có một phạm nhân (người phạm) bị Mặc Nhật Tỳ mang về từ thế giới loài người, nữ nhân ấy còn cố tình sinh con cho Vương, cố tình để Vương đặt hết cả lực chú ý lên người nàng ta, gần như một tác cũng không rời, điều này làm cho các nàng sợ hãi, khủng hoảng, bất an.

Một người nhận độc sủng, đây là chuyện gần như chưa từng có trong trăm ngàn năm qua, các nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xuất hiện. Các nàng không chỉ vì đồ kỵ, bất an, hơn nữa quy luật của thế giới này không cho phép, không cho phép các nàng thua kém một nữ nhân, mà còn là một phạm nhân, một nhân loại.

Hiện tại trong lòng tất cả đám phi tử chỉ có mỗi âm thanh ấy, trong đầu chỉ có ý niệm như thế, cho dù các nàng không có ý kiến thì gia tộc sau lưng các nàng cũng sẽ không cho phép một nữ tử loài người độc sủng hậu cung, đây là không thỏa đáng.

Lý Quả không hề hay biết mình đã trở thành kẻ thù của tất cả nữ nhân trong hậu cung, lúc này cô đang say giấc nồng, hoàn toàn không biết cục cưng đã tỉnh lại, còn Mặc Nhật Tỳ cũng đã quay về cung điện. Bình

thường trong Xà quốc cũng không có quá nhiều sự tình, một ngày xử lý vài tiếng là xong rồi, vốn không cần quá lãng phí thời gian như vậy, cho nên hần mới rảnh rỗi ở cùng cô.

“Vương, ngài đã trở lại à?” Đám người Tri Vũ còn đang trông nom trong phòng Lý Quả, đột nhiên nhìn thấy Xà Vương trở về, vội vàng cung kính hành lễ, nói.

“Nàng tỉnh chưa?” Hần vừa tiến vào liền hỏi tình hình của cô.

Tri Vũ lắc đầu, cung kính đáp: “Tiểu thư vẫn đang ngủ, tiểu chủ nhân cũng đang ngủ à.”

Mặc Nhật Tỳ gật gật đầu, xua tay để cho các nàng tiếp tục canh giữ ở bên ngoài cửa, sau đó ngồi xuống cạnh giường, nhìn một lớn một nhỏ ngủ say, nhìn mãi, trong lòng lại dâng lên một cảm giác hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn, vô cùng đơn giản, vui vẻ.

Nữ nhân của hần, đứa bé của hần, rốt cuộc hần đã có được một tổ hợp như thế, đã từng không hề nghĩ tới, mà hiện tại cứ lơ đãng như vậy lại có được, hần cảm thấy hóa ra đây là hạnh phúc, đây là điều hần vẫn luôn khao khát. Có lẽ nữ nhân này thật sự xuất hiện đúng lúc, đúng chỗ, tự nhiên bất ngờ, hần đột nhiên cảm thấy tất cả đều thực kỳ diệu, quả thực chính là tuyệt không thể tả, thậm chí làm cho hần có một cảm giác như nằm mơ.

Là bắt đầu từ khi nào? Hần không hề bài xích nàng? Là bắt đầu từ khi nào, suy nghĩ của hần đã dần dần khác trước, là ‘hần ta’ sao? Nhưng mà phần lớn thời gian, quyền chủ động vẫn ở trong tay mình, cho dù không có thì hần vẫn hiểu rõ ràng nhé.

Hần vươn tay ra vuốt ve mặt Lý Quả, hơi hơi có chút kích động, hần biết tình cảm của mình đối với cô đã hoàn toàn khác trước nhưng hần không hề sợ hãi kinh ngạc, ngược lại còn loáng thoáng có chút chờ mong.

“Người làm sao vậy? Hay là ta làm sao?” Lý Quả vừa tỉnh dậy, liền thấy Mặc Nhật Tỳ nhìn chằm chằm mình tựa như bị mê muội, theo bản năng nhìn thoáng qua cục cưng nằm bên cạnh, lại sờ sờ mặt mình, cảm nhận thấy thân thể không có gì bất thường mới khó hiểu hỏi hần.

Nhìn cái gì chứ? Hần có tật xấu à? Cứ nhìn cô như vậy làm hại cô kim lòng không đậu khiến tim đập nhanh, suýt chút nữa sẽ ngưng ngừng khiếp đảm, hần có thể dừng lộ ra vẻ mặt dịu dàng, ngu ngốc như thế không? Nếu như không phải bọn họ là tình địch, cô sẽ thật sự cho rằng nam nhân trước mắt này vô cùng yêu thương mình, yêu tới chết đi sống lại.

Mặc Nhật Tỳ bị lời của cô kéo ý thức về, đối với vẻ mặt nghi ngờ của cô, hần không khỏi kinh hãi, sao hần có thể bị cô dễ dàng mê hoặc như thế, bị niềm hạnh phúc ngắn ngủi ấy làm cho rối loạn tâm trí.

“Ta xem con ta.” Hần cứng miệng nói, ánh mắt không hề nhìn về phía cô, mà là dừng trên người cục cưng đang say ngủ, giả bộ như quan tâm lắm.

Cô mới không tin tưởng hần đâu, nam nhân này che giấu rất sâu, hơn nữa còn khẩu thị tâm phi (nói một đằng, làm một nẻo), xem cứ xem, cô đâu có cấm hần xem, chỉ là không biết tên này đang nghĩ cái gì, đánh chủ ý gì thôi.

“Ta cảnh cáo ngươi, không được mang con ta đi, nếu như ta phát hiện con ta mất tích, ta sẽ tìm người liều mạng, đồng quy vu tận.” Cô không sợ cái gì, chỉ sợ cục cưng rời khỏi mình, đây là chuyện cô tuyệt đối không đồng ý, chết cũng sẽ không đồng ý.

Mặc Nhật Tỳ nghe vậy, không nhịn được ngứa đầu trợn mắt, sao nữ nhân này cứ nghĩ mãi chuyện đó thế, song thấy nàng yêu con mình như vậy, hần đành tha thứ cho nàng đi.

“Con ta còn cần ngươi cho bú đó.” Hần chỉ nói một câu như thế, thân thể cao lớn liền vượt qua người cô vươn tay ôm cục cưng vào lòng mình.

Bởi vì động tác của hần mà cô sợ tới mức lập tức ngồi dậy, hết sức khẩn trương nhìn hần kéo cục cưng, cho đến khi thấy hần hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, thế mới yên lòng.

“Người mau đứng lên ăn chút gì đi, bằng không con ta có thể không bú được sữa đâu.” Hần thản nhiên nói, không nhìn về phía cô, ngược lại kê sát khuôn mặt tuần tú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, còn không nhìn được hôn vài cái trên mặt bé.

Cô đỏ mặt chỉ vì một câu đó, chậ vật ném một câu: “Đói chết người cũng sẽ không đói chết con ta.” Tiếp đó liền chủ động xuống giường rửa mặt, dưới sự hầu hạ của đám người Tri Vũ, lại bắt đầu tiến hành bồi bổ.

“Mau, cho con bú đi.” Cô vừa ăn xong, còn chưa kịp thở, hần liền ôm cục cưng đến sát bên cạnh cô, nhét bé vào trong lòng cô, cứ như vậy mà ra lệnh.

“Cho bú thì cho bú.” Cô ôm con tức giận nói, nhấc áo lên lộ ra một bên ngực, chủ động kề sát đoá hồng mai vào cái miệng nhỏ của cục cưng.

Bé con hình như cảm giác được có đồ uống ngon quen thuộc, lập tức chu cái miệng nhỏ, chủ động ngậm vào, dùng sức hút ra, cơ bản là không cần dạy, là bản năng trời sinh.

Ở bên cạnh, Mặc Nhật Tỳ đỏ hồng mắt nhìn, không ngừng nuốt nước bọt, ánh mắt vẫn dừng ở trên cái miệng nhỏ nhắn đang bú kia, còn có bộ ngực trắng nõn, cao ngất, không thu nổi ánh mắt về.

Lúc cục cưng mới bú, cô chỉ cảm thấy phía trên đau xót rồi biến mất, mà hai tầm mắt nóng rát hướng về phía cô làm cho thân thể cô không khỏi nóng lên, có một luồng khí nóng khó hiểu xuất hiện ở trong lòng cô.

“Ta cũng muốn uống.” Đột nhiên, Mặc Nhật Tỳ thốt ra một câu không đầu không đuôi như thế, ngôn ngữ kinh hãi dọa cho mọi người sợ hãi, ngay cả Lý Quả cũng trợn mắt há hốc mồm, thật lâu không nói nên lời. Còn hần tựa như đang nói một câu rất lơ đãng mà lại như bình thường, không có nửa điểm ngưng ngừng, không có nửa điểm xấu hổ.

“Người, người...” Mặt cô đã hồng đến có thể nhéo ra nước, lắp bắp hồi lâu, cô cũng không thốt ra nổi một câu, càng không biết phải nói cái gì.

“Không biết xấu hổ.”

Mặc Nhật Tỳ cảm thấy không có gì cả, hần chỉ nói ra suy nghĩ thật sự của mình thôi mà, nàng phản ứng lớn như thế làm gì chứ, hần còn chưa làm gì đâu, chờ hần làm rồi hãy nói.

“Ta nghiêm túc đó, ta cũng muốn uống.” Ánh mắt hần lại như đước nhìn chăm chăm bộ ngực cô, vừa đổ ky lại hăm mộ nhìn con mình, hần không thể đổi thành chính mình.

Lý Quả tức giận đến không nói nên lời, lập tức quyết đoán xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hần, không để hần nhìn ngực mình nữa, còn có cục cưng ở đây, nam nhân kia thật sự là tà ác mà, nói như vậy cũng nói ra miệng được, quá cường đại rồi.

“Người đi tìm nữ nhân khác đi.” Cô tức giận nói, để mặc cho hần đi tìm nữ nhân của hần, muốn ăn thế nào thì ăn, muốn uống thế nào thì uống, dù sao đều không liên quan đến mình.

Hần không muốn, hần gặp nữ nhân khác sẽ không có cảm giác như thế, chỉ có nhìn thấy cô mới có cảm giác ấy, vì thế, lần đầu tiên thành thật nói: “Ta không muốn uống của các nàng, ta chỉ muốn uống của người thôi.”

Cô sắp điên rồi, nam nhân này cũng điên rồi, thế nhưng dám xuất hiện ý nghĩ và tư tưởng xấu xa đối với cô, Lý Quả thật sự rất muốn biết đầu hần làm bằng gì, sao khác biệt hoàn toàn với loài người như cô vậy.

Thật ra, cô đúng là nghi oan hần, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, đặc biệt vào lúc này, nhìn thấy hình ảnh như vậy tự nhiên sẽ có ý niệm đó trong đầu, thật ra dạng nam nhân ấy là rất nhiều, Mặc Nhật Tỳ có ý niệm đấy trong đầu cũng chỉ là cách nghĩ rất bình thường của nam nhân thôi.

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ, đánh cũng không được đánh chủ ý ấy.” Cô xấu hổ cực kỳ, vội vàng cảnh cáo hần, sau đó lại nghĩ nghĩ nói: “Đây là lương thực của cục cưng, con ta muốn uống.”

Hần biết con trai muốn uống mà, nhưng là hần thật sự rất muốn uống, không biết hương vị ấy là dạng gì, thấy con trai uống ngon lành, hần không tự giác nuốt nuốt nước bọt, hai mắt tựa như mắt sói đang sáng rực.

“Vậy, lúc con trai không uống có thể cho ta uống một chút không?” Hần bước tới gần, còn muốn nhìn, sau đó nhỏ giọng thương lượng với cô, hần không thể ném bé ra để hần thế chỗ.

Sắc lang, không phải, biến thái, còn dám đưa ra yêu cầu đó, hẳn đúng là có vấn đề về tâm lý, nên đi gặp bác sĩ! Cô thấy hẳn dựa lại gần, liền giống như sợ hãi hẳn, hấp tấp ôm chặt cục cưng, đứng dậy tránh sang một bên, sợ hẳn thật sự sẽ làm ra hành động kinh thế hãi tục.

“Người đừng qua đây, người đừng qua đây, bằng không ta kêu người đấy.” Cô đề phòng nhìn hẳn, mắt tràn đầy phòng bị, miệng hét lên, dưới tình thế cấp bách liền quên mất nơi này là địa bàn của hẳn, người khác vốn chẳng quản được hẳn.

Được rồi, hẳn tạm thời buông tha nàng, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ đồng ý, dù sao hẳn nhất định phải uống rồi! Mặc Nhật Tỳ quyết định chủ ý, không dám hành động thiếu suy nghĩ sợ sẽ hù dọa cô, lại sợ đứa bé có gì nguy hiểm.

“Được, chờ người nghĩ cho ta uống, ta mới uống.” Hẳn giống như chịu uất ức gì to lớn lắm, không dám ép cô quá chặt, vội vàng đáng thương nói.

Hẳn nằm mơ đi! Cô lập tức nói thầm trong lòng, trên mặt cũng lộ ra ý như thế, dù sao đã thể hiện rõ mình là không tin tưởng lời hẳn nói, dù sao cũng không đồng ý để chuyện như vậy xảy ra.

Mặc Nhật Tỳ sợ chọc cô nóng nảy, tiếp đó không dám nhắc lại chuyện này, ngay cả ánh mắt cũng không dám trắng trợn nhìn hai ngọn núi cao vút của cô, sợ sẽ khiến cho cô phản cảm. Dù sao hẳn vẫn có cơ hội thực hiện nguyện vọng, mới mặc kệ Lý Quả có chịu hay không.

Lý Quả thấy hẳn không có xằng bậy, lại khôi phục vẻ nghiêm trang lúc trước, thể mới yên lòng, nhưng vẫn âm thầm lưu tâm, sợ tên này thật sự sẽ liều lĩnh nhào tới.

Đáng tiếc, cô đề phòng suốt ban ngày nhưng hẳn hoàn toàn không có tí hành động vượt ranh giới nào, ngược lại vẫn giúp cô ôm bé, một bộ dạng phụ thân hiền từ, vẻ mặt tràn đầy yêu thương.

Tuy rằng đám người Tri Vũ và Hoàng Nhi nghe rất rõ chuyện của cả hai, nhưng các nàng đều tự động lựa chọn làm như không thấy, chỉ là thỉnh thoảng xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu không dám nâng lên.

“Cục cưng, uống xong thì đi ngủ nhé.” Cũng may có một đồng người hầu hạ, ngoại trừ cho bú, ôm bé con một lúc thì cô rất nhẹ nhàng tự tại.

Mà bé con cũng rất đáng yêu, ngoan ngoãn, ngoại trừ vừa sinh ra có khóc một hồi thì hiện tại bất kể là ai ôm cũng không khóc không nháo, chỉ là vô cùng an tĩnh ngủ, bú sữa, đôi mắt nhỏ xíu không mở ra quá một lúc, trừ khi chính bé lén lút mở mắt.

Bé uống xong dòng sữa ngọt ngào liền cảm thấy mỹ mãn, trong lòng thừa biết đêm nay sau khi mẫu hậu ngủ say, phụ vương chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội động thủ, song bé cũng vui mừng thấy sự thành công, dù sao phụ vương cũng đâu uống được bao nhiêu, để cho phụ vương đáng thương nếm thử đi. Bé đã nghĩ như vậy, nhưng bé đâu có ngờ, chờ phụ vương bé nếm thử xong, bé liền hoàn toàn bị ai, bởi vì phụ vương bé cũng thích uống, vì thế còn thường giành với bé, về sau điều này làm cho bé hối hận không kịp, thôi để sau hãy nói vậy.

Mặc Nhật Tỳ đúng là đợi Lý Quả ngủ say mới hành động, hẳn rất thông minh giành ngủ trước cô, Lý Quả đợi đến khi cảm thấy hẳn đúng là đã ngủ say liền buông lỏng cảnh giác, mới dám yên tâm ngủ, nhưng lại đưa lưng về phía hẳn, gắt gao ôm con mình, tóm lại là lợi dụng hết tất cả để hẳn không có cơ hội làm bậy.

Đáng tiếc, sao con mèo có thể trốn được thợ săn? Tên thợ săn Mặc Nhật Tỳ chờ đợi thời cơ đã lâu, cơ bản là không có khả năng dễ dàng buông tha. Đợi Lý Quả ngủ say, hẳn liền mở mắt, dưới ánh nến mờ nhạt, đôi mắt sáng ngời có thần như chim ưng kia tỏa ra tia sáng vui sướng, hẳn lặng yên không một tiếng động đứng dậy, cảm giác được cô đã ngủ say, liền lén lút lật thân thể Lý Quả lại, mặt đối mặt với mình.

Hẳn kích động, ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm ngực cô, tuy chỗ cao ngất ấy đã qua một lớp y phục mỏng manh, nhưng vẫn như quả đào mật chín mọng tỏa ra hương khí mê người, chỉ đợi người đến hái.

Hẳn thật cẩn thận đẩy y phục của cô ra, sau đó hai quả đào mật nảy ra, xuất hiện rõ ràng ở trước mắt hẳn, tỏa ra hương khí mê người, thân thể hẳn không nhịn được lại sinh ra phản ứng mãnh liệt, đóa hồng mai kiều diễm ướt át, phía trên hình như còn có vài giọt sữa trắng.

Hắn không thể khống chế, đầu chậm rãi dựa gần vào quả đào mật, rồi ngậm vào đóa hồng mai, dùng sức hút lên. Ở thời khắc này, đầu hắn nổ ‘đùng’ một tiếng, hoàn toàn trống rỗng, chỉ có hương sữa ngọt ngào quấn quanh trong miệng, hắn như một đứa bé mới sinh, dùng bản năng nguyên thủy nhất mút vào, không học cũng biết, giống như một loại bản năng bẩm sinh.

Lý Quả ngủ rất trầm, hoàn toàn không biết hắn đã đạt được ý đồ, ngay cả bộ ngực hơi nhô lên cũng chỉ làm cho cô hơi hơi nhú mào một chút, sau đó lại ngủ tiếp.

Thơm quá, ngọt quá, ngon quá, hắn vừa hút vào dòng sữa khiến hắn vô cùng si mê trong nháy mắt, vừa không kìm được dùng tay xoa nắn bên còn lại, xúc cảm thật quá tốt làm cho hắn yêu thích không muốn buông tay, yêu thích vô cùng.

272. Chương 272: Chương 266

273. Chương 272: Chương 266: Uống Trộm Sữa

Hắn vô cùng thưởng thức, uống xong một bên lập tức đổi sang bên khác, trái phải thay phiên, cũng không quan tâm đúng sai, còn càng uống càng nghiện, càng uống càng thích.

Cục cưng đương nhiên biết phụ vương mình đang làm gì, bé vốn muốn mặc kệ, bởi vì mẫu hậu không phải của riêng bé, không có phụ vương thì đâu có bé, cho nên bé cũng vui vẻ mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng đến khi bé cảm thấy phụ vương vậy mà có chút biến thái, uống lâu như thế vẫn chưa đủ, nhất thời bé có chút sốt ruột, phụ vương uống hết sữa của mẫu hậu rồi thì bé còn gì để uống đây? Uống sữa của nữ mẫu à? Không, không, không, đánh chết cũng không uống, bé không thích uống sữa của người khác, chỉ uống của mẫu hậu thôi, không uống được thì bé tình nguyện tuyệt thực.

Mặc Nhật Tỳ đang uống đến nghiện, uống đến sung sướng, hoàn toàn không hề lưu ý đến bên kia truyền đến chấn động nho nhỏ, chuyên tâm uống liên tục, không nghĩ tới để lại một chút cho con mình. Chỉ sợ hắn chưa từng nghĩ tới sữa cũng có hạn, cho nên hắn vốn không lưu ý vấn đề của bé con.

Cục cưng vốn muốn đợi phụ vương mình cảm thấy có chút gì đó, đừng có mà uống hết, nhưng ai ngờ phụ vương vốn không nghĩ đến bé, còn tiếp tục uống, uống liên tục, uống đến mức bé con âm thầm sốt ruột trong lòng.

Lão tử tranh sữa với con, chuyện này truyền ra không phải đáng chê cười sao!

Phụ vương ơi phụ vương, xin ngài nghĩ đến con được không? Đừng uống nữa, còn uống nữa là đêm nay con không có đồ ăn đâu đấy, bụng nhỏ sẽ đói, sẽ bị đau bụng đó, được không?

Nếu như Mặc Nhật Tỳ biết con mình nghĩ như vậy, không biết hắn có thể xấu hổ hay không, hoặc là giận tím mặt, nhưng cho dù hắn biết, hắn cũng sẽ không buông tha ‘mỹ thực’ trước mắt.

Bé con quyết định không nhịn nữa, cứ nhịn xuống thì bé đã có thể cảm giác được sữa của mẫu hậu chẳng còn bao nhiêu, sắp bị phụ vương uống hết rồi.

Bé cũng rất thích uống sữa của mẫu hậu, sao phụ vương không biết kiềm chế như vậy chứ? Uống một chút, nếm một chút là được mà, nào có thể vô lại như vậy, không sốt ruột cho con mình.

“Oe...” Đột nhiên, một tiếng khóc của trẻ con đột ngột vang lên trong đêm khuya yên tĩnh, nhất thời hù dọa nam nhân nào đó đang liêu mạng uống sữa.

Mặc Nhật Tỳ suýt chút nữa đã bị tiếng khóc kia làm cho tức chết, hù ngã. Hắn nhanh chóng kéo y phục của cô xuống, sau đó vội vàng giả vờ như ngủ say, còn đưa lưng về phía cô.

“Oe...”

Cục cưng vẫn đang khóc, tuy rằng bé đã biết phụ vương bị mình dọa cho chạy mất, nhưng bé bị thương phát hiện sữa của mẫu hậu đã chẳng còn bao nhiêu cho mình uống, không khỏi thật sự đau buồn, lập tức nghiêm túc khóc rống lên.

Lý Quả bị tiếng khóc của cục cưng làm cho bình tĩnh, hoàn toàn không hề chú ý tới thân thể của mình có gì khác thường, mà là sốt ruột bề cục cưng đang khóc nháo lên vừa vỗ nhẹ vừa ôn hòa dựa sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, ân cần hỏi: “Cục cưng ngoan, đừng khóc, làm sao vậy? Đói bụng hay là muốn đi tiểu nhỉ?” Cô nói xong, mở chăn bao quanh hạ thân của bé ra xem xét, phát hiện bé không có đái dầm, nên nghĩ hẳn là đói bụng.

“Đây đây đây, cục cưng ngoan, đừng khóc nữa, nhất định là đói bụng rồi, mẹ cho con uống sữa nhé.” Cô vén áo trên người, đút đóa hồng mai vào cái miệng nhỏ nhắn của bé.

Cục cưng liền há mồm ngậm vào, sau khi hút vài cái, bé tức giận phát hiện chẳng còn bao nhiêu sữa cho mình, tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, suýt chút nữa đã muốn tìm phụ vương tính sổ.

Sao phụ vương có thể như vậy chứ? Làm sao có thể giành của bé, quá đáng, quá đáng, quá đáng giận. Bé tức giận đến hút mấy cái liền dừng, buông lỏng cái miệng nhỏ nhắn, nhưng lần này bé không khóc mà là hơi giật giật khóe miệng.

Mặc Nhật Tỳ suýt chút nữa đã bị phát hiện, cũng may Lý Quả không chú ý tới bản thân, lúc này hấn cố ý giả vờ như bị đánh thức, giả vờ giả vịt tỉnh dậy, mắt lim dim nhìn cô, lại ngó ngó bé con trong lòng cô.

“Con bị làm sao vậy? Sao đột nhiên khóc toáng lên thế? Có phải đói bụng hay không? Hay là thấy khó chịu?” Hấn thân thiết hỏi nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn bực.

Bé con chưa bao giờ khóc nháo, sao đúng lúc mình uống trộm sữa lại khóc toáng lên chứ, hấn nghĩ mãi không ra, thậm chí là có chút hoài nghi.

274. Chương 273: Chương 267

275. Chương 273: Chương 267: Giành Đồ Ăn Của Con, Con Cho Ngài Đẹp Mặt

Giả mù sa mưa, giả mù sa mưa!

Bé con vô cùng tức giận, nghe xong lời nói của phụ vương, suýt chút nữa đã mở to mắt, liệu mình nhảy dựng lên chỉ trích Mặc Nhật Tỳ, vạch trần chuyện tốt phụ thân vừa làm. Song, ngẫm lại vẫn là quên đi, tuy rằng mẫu hậu nhất định sẽ tức giận, nhất định sẽ đứng về phía mình, nhưng tốt xấu gì cũng là phụ vương của mình, hơn nữa cũng chưa uống cạn lương thực của mình, nên bé đành nhịn.

“Ta cũng không biết, cho uống cũng không uống, chẳng biết bị làm sao nữa? Chẳng nhẽ sinh bệnh ư?” Cô hoàn toàn không biết tâm tư của hai phụ tử này, tất cả tâm ý đều dồn hết lên người con trai, sau khi kiểm tra thân nhiệt của bé thấy bình thường, liền buồn bực đáp.

Lúc này, Mặc Nhật Tỳ mới có chút khấn trương, hấn vươn tay sờ lên trán bé, dùng pháp lực lướt một vòng trên người bé xong, phát hiện bé con hoàn toàn bình thường, không có chuyện gì.

“Nó có bị làm sao đâu.” Hấn buồn bực nói.

Không có việc gì thì con khóc cái gì hử? Nửa đêm khóc như quỷ kêu, đánh thức Lý Quả, còn phá hoại chuyện tốt ban nãy của hấn, vật nhỏ này làm trò quỷ gì thế!

Không sao cả? Lý Quả đang vô cùng sốt ruột, đang lo lắng có phải gọi thái y đến xem không, nghe được hấn nói như vậy liền hơi yên tâm, nhưng lại nghĩ hẳn không phải là bác sĩ, làm sao biết chứ. Huống chi bé con còn chưa biết nói, đâu thể nói cho bọn họ bé khó chịu ở đâu.

“Không được, vẫn nên gọi thái y đến xem đi.” Cô cắn chặt răng, ngẫm nghĩ liền nói, sau đó chuẩn bị hướng ra cửa gọi Tri Vũ đi mời thái y.

Mặc Nhật Tỳ tin tưởng pháp lực của bản thân, đương nhiên không thể nói với Lý Quả, bởi vì cô không thể lý giải, còn càng không tin lời hắn, chẳng qua là tiểu tử kia khóc khỏe như thế làm gì chứ, làm hại lão nương con lo lắng rồi.

Lúc này, bé con vừa nghe đến muốn mời thái y liền im bật, thần kỳ dừng lại, nín khóc, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn đến cả một giọt lệ cũng chẳng có, giống như chưa từng tỉnh dậy, chưa từng khóc nháo qua.

“Ồ, cục cưng nín khóc rồi.”

Lý Quả cảm thấy ngạc nhiên, sao vật nhỏ này cứ lúc khóc lúc dừng nín, rốt cuộc nó có làm sao không? Cô có chút rối rắm, nhưng vẫn hết sức lo lắng cho thân thể nho nhỏ của bé.

“Nó không có việc gì lại nửa đêm gào khóc, có thể do phiền muộn thôi, đừng để ý đến nó, đi ngủ đi.” Hắn khuyên nhủ, muốn cho cô không cần lo lắng cho tên nhóc đáng giận kia, rõ ràng là bé con có ý xấu quấy nhiễu chuyện tốt của hắn, chẳng phải chỉ giành ăn với nó thôi à, định hù dọa lão cha nó hả?

Lý Quả nửa tín nửa ngờ, trong lòng vẫn rất lo lắng, nhưng Mặc Nhật Tỳ trực tiếp bế bé con trong lòng cô đặt sang một bên, sau đó ấn cô nằm xuống giường.

“Nghe ta đi, ta là phụ vương của nó, ta còn có thể hại nó à, ta cũng rất yêu thương nó mà.”

Nghe hắn nói như vậy, cô cảm thấy cũng rất có đạo lý, hơn nữa cục cưng chẳng hề khóc nháo nữa chỉ yên tĩnh ngủ, giống như vụ âm ỉ vừa rồi chỉ là một giấc mộng, tuyệt không chân thật.

“Ngủ đi, ngủ đi, người đừng lo lắng nữa, còn có ta mà, ta trông nó cho, người vừa mới sinh xong cần nghỉ ngơi thật tốt.” Hắn thấy cô còn lo lắng, vội vàng cam đoan, hắn có ngủ hay không quan trọng, đợi cô ngủ xong, hắn sẽ dạy dỗ đứa bé kia thật tốt.

Lý Quả nghe xong cuối cùng cũng yên lòng, dặn dò hắn một câu: “Vậy người trông nó nhé, có chuyện gì nhớ gọi ta.” Nói xong, cô mới yên tâm ngủ, chỉ chốc lát sau, đã trầm trầm ngủ.

Cô vừa ngủ, Mặc Nhật Tỳ giống như thay đổi thành một người khác, tức giận nhìn bé con nằm bên cạnh cô, vươn một ngón tay thon dài chỉ vào trán bé: “Tên nhóc thôi, vừa rồi con gào khóc cái gì hả? Phá hư chuyện tốt của lão tử rồi.”

Bé con không có phản ứng, giống như không biết hành động của hắn, ngủ rất say sưa, đáng vẻ ngoan ngoãn, tựa như một đứa bé chẳng hiểu biết gì.

Nhưng Mặc Nhật Tỳ mới không tin bé là đứa trẻ bình thường, nếu là đứa bé bình thường thì sao có thể xuất hiện dị tượng, làm sao có thể ở thời điểm chưa ra đời đã cùng mình trao đổi chứ? Thậm chí ngay cả hắn đều cảm giác được bé rất cường đại. Tên nhóc này giấu cũng thâm sâu đó, sâu đến nỗi lão tử cũng không biết rõ nữa.

276. Chương 274: Chương 268

277. Chương 274: Chương 268: Đó Là Sữa Của Ta

“Giả vờ cái gì hả, đừng tưởng rằng lão tử ta không biết, chẳng phải chỉ giành sữa của con thôi sao? Con đừng nhỏ mọn như vậy, không thể cho lão tử một chút được hả? Lại nói, mẫu hậu con là nữ nhân của ta, của nàng chính là của ta.” Mặc Nhật Tỳ giống như đang nói chuyện với không khí, còn dùng tay búng nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của cục cưng.

Cục cứng giống như bị hấn quấy rầy, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lại bị búng như vậy, bắt đầu phát biểu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, giống như bị đánh đau, cái miệng nhỏ hơi chu lên, dường như sắp khóc toáng lên.

“Được rồi, xem như con lợi hại. Không được khóc, lại đánh thức mẫu hậu con dậy, lão tử ta liền giành hết sữa của con, cho con uống không khí đi.” Mặc Nhật Tỳ vừa thấy bé định khóc toáng lên, sẽ đánh thức Lý Quả, lập tức uy hiếp.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, cục cứng nghe xong lời hấn nói, cái miệng chuẩn bị mở to khóc lớn liền khép lại run run khước miệng, giống như vô cùng không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn là lặng yên không một tiếng động.

Mặc Nhật Tỳ cảm thấy rất hài lòng, bởi vì rốt cuộc tên nhóc kia đã khuất phục dưới âm uy của mình, mà bản thân cũng thắng lợi, mục đích đã đạt được, tâm tình lập tức sáng khoái.

“Con không nên hơi một tí liền bắt ngờ khóc rống đến kinh thiên động địa, tránh cho mẫu hậu con lo lắng, nàng là người thường đó, lá gan và tính mệnh không thọ đâu.” Hấn còn ngại uy hiếp chưa đủ, lại thản nhiên nói với bé con đang ngủ yên tĩnh, không thể tưởng tượng nổi một Xà Vương đỉnh đỉnh lại nói chuyện như thế với cục cứng.

Khước miệng bé con lại giật giật nhưng vẫn không mở to mắt, cũng chẳng có hành động gì, chỉ tiếp tục an tĩnh ngủ, chẳng biết là đang nghĩ gì nữa.

Thật ra bé con đang tức chết đi được, nếu không phải bé muốn bản thân trở nên bình thường một chút, không cần quá kinh hãi thế tục, không muốn hù dọa mẫu hậu, bé đã sớm chính cho phụ vương mình kêu cha gọi mẹ. Sự uy hiếp của phụ vương chẳng là gì hết, tất cả đều là vì mẫu hậu, bé có uống sữa hay không cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, bé còn chưa đến mức thiếu chút sữa đó sẽ mất mạng, Xà Vương vĩ đại nhất, cường đại nhất thế kỷ nào có yếu ớt như vậy? Truyền ra ngoài chẳng phải cười chết cả đám người à?

Phụ vương, đó là con không so đo với ngài, cũng không phải là ngài cường đại hơn con đâu nhé! Bé vẫn thích mẫu hậu hơn, hương vị của mẫu hậu rất dễ ngủ, trên người mẫu hậu rất ấm áp, còn có sữa của mẫu hậu uống rất ngon, là mỹ vị nhất, uống ngon nhất trên đời này.

Mặc Nhật Tỳ uy hiếp xong rồi, nhìn thoáng qua Lý Quả đang ngủ rất trầm, ánh mắt lại lướt qua bộ ngực cao ngất của cô, tuy rằng trong lòng vẫn còn dục vọng, nhưng hôm nay hấn cũng uống đủ rồi, đã thực hiện được nguyện vọng. Hấn quyết định lần này cứ như vậy đi, lần sau lại sáng tạo cơ hội, dù thế nào cũng phải chừa một chút cho con mình.

Một đêm vô sự, ngày hôm sau khi Lý Quả tỉnh dậy, chuyện thứ nhất làm đó là xem tình hình của cục cứng, phát hiện cục cứng ngủ say hơn so với tối hôm qua, cô mới hoàn toàn yên lòng.

Ngày thứ năm, Mặc Nhật Tỳ mới nhớ tới một chuyện quan trọng, bởi vì ngày đó hấn đưa ra quyết định xong còn chưa có nói với cô.

“Ngày con đầy tháng, ta định mở tiệc mời các đại thần đến chúc mừng đầy tháng của Vương nhi, đến lúc đó người nhớ trang điểm, mang theo Vương nhi tới tham dự.”

Làm tiệc đầy tháng cho cục cứng? Cô dĩ nhiên là không có ý kiến, cho nên gật gật đầu, không hề phản đối, xem như đáp ứng hấn rồi. Mà từ ngày đó về sau, tất cả mọi người đều vui sướng, tươi cười đầy mặt, trong cung điện tràn đầy một màu sắc vui mừng.

Một tháng sau, cục cứng đầy tháng, toàn bộ cung điện đều được giăng đèn kết hoa, tất cả mọi người đều khấn trương chuẩn bị yến hội, chỉ có người của cung Phượng Thê là thảnh thơi nhất, còn suốt một tháng này, cục cứng thế nhưng không có mở mắt quá một lần, nhưng vô cùng có tinh thần Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, vô cùng khỏe mạnh, chỉ là rất thích ngủ, gần như là chưa từng động dậy qua, nếu không phải biết bé con vẫn khỏe mạnh bình an lớn lên, cô thật sự cho rằng cục cứng có vấn đề nữa đó.

278. Chương 275: Chương 269

279. Chương 275: Chương 269.1: Tiểu Xà Vương

Đầy tháng rồi! Rốt cuộc bé con đã đến thế gian này tròn một tháng rồi, Lý Quả vô cùng kích động, bởi vì có thể nói suốt một tháng qua, bé con gần như đều là một mình cô trông, mà cục cưng cũng rất kỳ quái, không chịu uống sữa ngoài, chỉ uống sữa của cô, ai dỗ cũng không được, chỉ có cô mới có thể dỗ được.

“Tiểu thư, tiểu chủ tử thật đáng yêu.” Hoàng Nhi thường xuyên dựa sát vào cục cưng, về mặt đầy yêu thích lại kính sợ mê muội nhìn bé, luôn nói với cô những lời ấy.

Lý Quả nở nụ cười, hướng về phía nàng cười tí mắt nói: “Em thích không? Thích thì mau mau tìm một người đi, sau đó tự mình sinh.” Từ sau khi sinh hạ cục cưng, cô cảm thấy mọi việc đều sung túc, đã quên hết phiền não gì gì đó, thậm chí toàn bộ thân thể và tâm tư của cô đều đặt hết lên người bé con, quá khứ đã tan biến vào trong gió rồi.

Hoàng Nhi bị lời của cô làm cho xấu hổ đỏ mặt, không khỏi ngượng ngùng cúi đầu, sau đó mới không thuận theo làm nũng nói với cô: “Tiểu thư, ngài thật là xấu, cứ chê cười Hoàng Nhi thôi.”

“Ha ha ha, chị đâu có, chị nói thật đấy, nếu như em đã đủ tuổi cũng nên tìm một người đi, phụ nữ mà, đích đến cuối cùng vẫn là giống nhau thôi, dưỡng nhi dục nữ (nuôi dưỡng con trai, giáo dục con gái).”

Cô bị biểu cảm của Hoàng Nhi chọc cho bật cười, nhưng cô không có cố ý đâu, mà là thật sự nghĩ như vậy. Phụ nữ chưa từng sinh con đều không biết, chỉ có sinh rồi mới biết đứa nhỏ quan trọng cỡ nào.

“Tiểu thư, em không để ý tới ngài.” Rốt cuộc Hoàng Nhi không chịu nổi lời của cô, dậm chân một cái liền chạy ra ngoài giống như đang trốn tránh, để cho Tri Vũ và cung nữ khác hầu hạ cô.

Lý Quả nhìn bóng dáng chạy trốn của nàng, càng cười đến lợi hại hơn, ôm cục cưng trong lòng, trên mặt đều là thỏa mãn. Cuộc đời của cô sợ rằng sẽ là như vậy thôi, song cô không hề hối hận, không hề khổ sở.

“Tiểu thư, hôm nay là ngày đầy tháng của tiểu chủ nhân, Vương ở bên ngoài cung Phượng Thê mở tiệc chiêu đãi các vị đại thần và các phi tần, tiểu thư cũng phải trang điểm lộng lẫy để tham dự ạ, không thể thua kém được.” Tri Vũ thấy tâm tình của Lý Quả tốt, không khỏi mỉm cười nói với cô, trong hoàng cung này vui mừng nhất chính là các nàng rồi.

“Không sao cả, chẳng qua là vui vẻ chút thôi mà, trang điểm gì chứ? Thế này là được rồi, chỉ là ăn một bữa cơm thôi, không cần làm dáng đâu.” Cô tuyệt đối không để tâm tới lời nói của Tri Vũ, vốn không nghĩ tới chuyện tranh đấu với đám phi tần đó, chỉ là tiệc mừng thôi, mọi người vui vẻ là được, nào có nhiều ý tứ như vậy chứ!

Tri Vũ chớp chớp mắt, về mặt bắt đắc dĩ, tiểu thư hoàn toàn không biết trường hợp ấy đại diện cho cái gì, tuy rằng tiểu thư là mẫu thân của tiểu chủ nhân, nhưng hiện tại không danh không phận, chả có địa vị gì, nếu không phải ở trong cung Phượng Thê, sợ rằng sẽ chỉ là một nữ nhân để người tùy tiện bắt nạt. Chưa nói đến chuyện được ở chỗ tốt, ngay cả tính mạng của tiểu chủ nhân cũng chưa chắc đã thọ, tất cả ngọn nguồn đều vì tranh danh đoạt lợi, ai nhận được sự sủng ái của Vương sẽ dễ sống hơn.

Tiểu thư ơi tiểu thư, sao ngài không hiểu đạo lý này chứ? Tri Vũ vô cùng lo lắng, nhất thời cũng mặc kệ có thể chọc cho Lý Quả mất hứng, lại lớn mật nói: “Tiểu thư, ngài hãy nghe Tri Vũ đi, được không ạ? Đành để những người khác xem thường ngài.”

Coi thường cô ư? Coi thường cô cái gì? Lý Quả khó hiểu nhưng sau đó lại nghĩ tới bản thân đã từng xem qua những tiểu thuyết và phim truyền hình về hậu cung, có ngốc nữa cũng hiểu được ý tứ của Tri Vũ.

“Tri Vũ, chị chính là chị, chị không muốn bị cuốn vào mấy thứ đó, chị chỉ muốn trông coi cục cưng của mình, những cái khác thì tùy tiện đi, em không cần khuyên chị, chị muốn như thế nào thì là thế ấy.” Cô cắt ngang lời Tri Vũ muốn nói, về mặt bình thản nói, không có kích động, không có gì khác, chỉ là chính cô mà thôi.

Tri Vũ bị lời của Lý Quả làm cho trợn tròn mắt, không biết rốt cuộc trong đầu tiểu thư đang nghĩ cái gì, cái gì cũng không cần, cái gì cũng không tranh, như vậy làm sao sinh tồn được ở đây? Hiện tại Vương sủng

ái tiểu thư, nhưng sau này thì sao? Ai biết có thể sẽ xuất hiện nữ tử thứ hai, thứ ba khiến Vương thích hay không?

“Tiểu thư...” Nàng không thể để tiểu thư như vậy, vì thế lại lớn mật chuẩn bị khuyên bảo một phen, mặc kệ như thế nào, nàng nhất định phải nói.

Nhưng là, Lý Quả lại lần nữa cắt ngang lời nàng, ý cười trong suốt nói: “Tri Vũ, sinh tử do mệnh, phú quý tại thiên (sống chết do số mệnh, giàu sang do ông trời), em cảm thấy tranh tới đâu lui có ý nghĩa sao? Các nàng không mệt mỗi nhưng chị mệt mỗi, các nàng không khó chịu nhưng chị khó chịu. Em biết rõ chị không phải là người như thế, chỉ cần các nàng không đến quấy rầy chị là được, những cái khác chị mặc kệ.”

Tri Vũ không còn cách nào khác, tiểu thư thật sự là nói không chịu nghe, có lẽ đợi sau này ngài ấy sẽ biết, rốt cuộc tư tưởng như vậy là sai hoàn toàn, tiểu thư nhất định sẽ hối hận.

“Tri Vũ, chúng ta đừng nói chuyện đó nữa, em có biết vì sao đến bây giờ mà Mặc Nhật Tỳ vẫn chưa đặt tên cho cục cưng không? Đến giờ cục cưng vẫn chưa có tên, rốt cuộc là đặt tên tốt gì nhỉ? Theo họ cha nó hay họ chị?” Cô nhìn cục cưng đã đầy tháng, vì tên của bé mà phát sầu, từ lúc sinh ra đến nay, cô từng hỏi qua Mặc Nhật Tỳ về vấn đề tên của cục cưng, nhưng hắn luôn nói không vội, không vội. Hắn không vội nhưng cô vội, sao cục cưng có thể không có tên chứ?

“Tiểu thư, đêm nay Vương nhất định sẽ tuyên bố tên húc của tiểu chủ nhân, nói không chừng còn phong tiểu chủ nhân là Vương ấy chứ.” Tri Vũ thật sự không lo lắng lắm về vấn đề tên gọi của tiểu chủ nhân, ngược lại còn cảm thấy danh phận của Lý Quả quan trọng hơn nhiều.

Lý Quả vừa nghe, trước mắt lập tức sáng ngời, cô để ý không phải là địa vị, mà là cục cưng hẳn phải có tên của chính mình, tuy rằng là ký hiệu nhưng cũng bao hàm cả tình yêu thương nồng đậm của cô với bé con. Người nói tên có quan trọng không? Chắc chắn là rất quan trọng rồi.

“Vậy nhất định phải là cái tên dễ nghe, có hàm xúc, có ý nghĩa, đây chính là con trai bảo bối của chị mà.” Cô hôn lên khuôn mặt của cục cưng, lòng tràn đầy vui mừng nói.

Tri Vũ bị lời của cô chọc cho mỉm cười, không khỏi liên tục gật đầu, đồng ý: “Đúng vậy, về sau tiểu chủ nhân lớn lên nhất định là một vương tử mê đắm tất cả nữ nhân khắp thiên hạ, tên của tiểu chủ nhân nhất định phải tốt nhất.”

“Trăm ngàn lần đừng giống phụ thân nó là được.” Cô lập tức cắt ngang lời Tri Vũ, kiên quyết không hi vọng tương lai con trai mình học phải thói hoa tâm và lưu manh của phụ thân nó, thương tổn trái tim của các cô bé, nhưng vẫn có được nhiều phụ nữ như vậy, làm phụ nữ, cô thật sự không nhìn nổi.

Tri Vũ nghe xong, có chút kinh ngạc, vì sao không thể giống Xà Vương chứ? Xà Vương rất tốt này, người gặp người thích, hơn nữa còn đẹp trai, lại là Vương của bọn họ, địa vị cao cả, thân phận cao quý.

“Tiểu thư, mặc y phục này đi, đẹp lắm ạ.” Tri Vũ cầm một bộ y phục cao quý tinh xảo nhưng rườm rà tới trước mặt cô, mắt sáng như đuốc nhìn Lý Quả, chờ mong nói.

Lý Quả vừa thấy bộ trang phục xinh đẹp lại chói mắt kia, lập tức lắc lắc đầu, quá hoa lệ, quá cao quý, không hợp với thân phận của cô, hơn nữa hiện tại đã làm mẹ rồi đâu có thể để ý mấy thứ đó, trong mắt trong lòng đều là đứa bé thôi.

“Không cần, giản dị một chút là được, em đừng đưa cho chị những bộ trang phục hoa lệ lại đẹp để quý giá như thế.” Cô hướng về phía Tri Vũ xua xua tay, cảm giác bản thân không kham nổi những trang phục ấy, mặc vào đi ra ngoài cũng chỉ là cô bé lọ lem, khiến người chê cười thôi.

“Tiểu thư, mỗi vị phi tử đều sẽ cố gắng ăn vận đẹp để tham dự, ngài biết vì sao không? Chính là muốn Vương chú ý tới các nàng, như vậy sẽ nhận được sủng ái của Vương, ngài ăn mặc đơn giản quá thì sao có thể tranh với các nàng? Đến lúc đó Vương không tới nữa, ngài và tiểu chủ nhân phải làm sao đây?” Tri Vũ tận tình khuyên nhủ, cực kỳ lo lắng cho Lý Quả, không muốn tiểu thư thật sự sẽ trở thành nữ nhân bị lạnh nhạt, vĩnh viễn sẽ không được nhớ đến. Trong Vương cung vĩnh viễn không thiếu tân phi tử, nữ nhân của Vương cũng sẽ vĩnh viễn không ít, một ngày nào đó tiểu thư già đi, làm sao tranh giành được với những khuôn mặt trẻ tuổi mỹ mạo chứ?

Nghe Tri Vũ nói một lèo, cô nhất thời bị sự quan tâm nồng đậm của nàng làm cảm động, sao cô không biết tâm tư của Tri Vũ chứ, nhưng cô không phải là người như thế, hoàn toàn không làm được. Cô không muốn hòa theo ý hấn, hiện tại cũng không nghĩ làm như vậy. Bảo cô vì chút sủng ái đó mà đi làm những việc trái lương tâm mình, có đánh chết cô cũng không làm.

“Cảm ơn em, Tri Vũ, nhưng chị không muốn, em hiểu chứ? Chính là không muốn đi làm một việc mà bắt buộc cũng chẳng tới chốn, hết cách, thật sự hết cách, em đừng ép chị, em khó chịu, chị cũng khó chịu. Nếu đây là vận mệnh của chị, như vậy là do chị tạo thành, chị sẽ không hối hận, hiện tại có cục cưng là may mắn rồi, đạt được cùng mất đi mãi mãi là tỷ lệ thuận, con người phải biết thỏa mãn, mới có thể khiến cho trái tim bình tĩnh, mới có thể để cho bản thân sống tốt, đúng chứ? Dục vọng thì nhiều lắm, đầy dục bản thân, để cho chị sống dễ chịu một chút đi.” Cô vừa an ủi Tri Vũ vừa như nói với bản thân, mà cô quả thật là một người như vậy.

Tri Vũ hết cách, đồng thời cũng cảm thấy tiểu thư nói đúng, tranh giành càng nhiều càng không có tận cùng, mà không tranh thì không được sủng ái, nhưng cuộc sống vẫn khá bằng phẳng, ít nhất vẫn là rất an toàn.

“Tiểu thư, vậy Tri Vũ nghe ngài ạ.”

Lý Quả mỉm cười gật gật đầu, rất là vui mừng, ít nhất Tri Vũ đã hiểu được mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mà lúc này, đoạn hội thoại của hai người đều lọt hết vào trong tai Mặc Nhật Tỳ đang định đi vào không sót một chữ, về mặt hấn nhất thời biến hóa khó lường, tâm tình vốn vô cùng tốt đều biến mất trong giờ khắc này.

Nàng cứ không quan tâm hấn như vậy sao? Nàng cứ không thích hấn như thế sao? Nàng định đối xử như thế với hấn cả đời này ư? Cho tới bây giờ vốn không màng tới danh phận? Nàng cứ hào phóng, cứ vân đạm phong thanh (mây bay gió lặng) như thế? Trong lòng chưa từng có hấn? Không hề coi trọng những chuyện đó?

Mặc Nhật Tỳ càng đen mặt, tâm tình lập tức từ trên trời rớt xuống đất, đứng hồi lâu ở ngoài cửa, mới sải bước đi vào, mà lúc này sắc mặt đã khôi phục về bình tĩnh.

“Vương.” Tri Vũ đang lấy từng bộ trang phục ra cho Lý Quả chọn, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cuống quýt lùi sang một bên, cung kính hướng về phía hấn hành lễ.

Lý Quả đang nhìn trang phục trên tay Tri Vũ, cung trang màu vàng nhạt nhã nhặn, đúng là màu sắc cô ưa thích, không nhận được vừa định mở miệng búng tay chọn bộ đó thì Mặc Nhật Tỳ bước vào.

“Chọn trang phục xong chưa? Tối hôm nay mặc long trọng một chút, đây là tiệc đầy tháng con ta, không thể quá đơn giản và qua loa.” Hấn giống như không nghe được lời các nàng nói ban nãy, thản nhiên nhìn Lý Quả một cái, sau đó nói.

“Chọn xong rồi.” Cô hướng hấn cười cười, trả lời, sau đó ôm con đứng lên.

Mặc Nhật Tỳ đón lấy bé con từ tay cô, nhìn thấy bé còn ngủ say sưa ngọt ngào, không khỏi hoài nghi có phải tên nhóc này là heo đầu thai hay không, trừ bỏ ăn chính là ngủ, ngay cả mắt cũng chưa từng mở to.

“Đúng rồi, hôm nay sẽ đặt tên cho cục cưng à? Vô danh là không được, người chuẩn bị tên gì cho nó thế?” Sau khi Lý Quả dặn dò Tri Vũ sẽ mặc bộ trang phục vừa rồi trên tay nàng, thấy hấn nhìn chăm chăm cục cưng, không khỏi hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

Tầm mắt hấn từ trên mặt bé con chuyển lên mặt Lý Quả, vẫn rất bình tĩnh như cũ, giọng điệu cũng rất hồ hững: “Ta đã nghĩ xong rồi, người không cần quan tâm đâu.”

“Sao ta có thể không quan tâm, đó là con trai ta mà, nếu như không có quan hệ gì với ta, ta mới mặc kệ chứ, ta cũng không phải nhàn rỗi rồi nhé.” Thấy dáng vẻ không chút gấp gáp của hấn, Lý Quả không nhận được phát hỏa, cả giận nói.

Mặc Nhật Tỳ cũng tức giận, vốn đã nhẫn nại, hiện tại cũng nổi cáu lên: “Đó là chuyện của ta, ta thích đặt cho nó tên gì thì là tên ấy, nó là con ta.”

“Con trai người cũng là con ta, ta cũng có phần đấy, sao nói thành của người rồi? Không có ta, người sinh ra được hả? Vì sao người không tìm người khác sinh đi?”

Cô ù ù cạc cạc, nam nhân này bị làm sao vậy? Ăn thuốc nổ hả? Hay là ở bên ngoài bị một nữ nhân nào đó chọc tức, trở về tìm cô xả giận.

Lời của cô rất cuộc khiến cho mặt hắc biến sắc, tâm tình vốn tệ hại liền trở nên càng thêm ác liệt, hắc cũng không biết vì sao chính mình sẽ tức giận còn để ý lời Lý Quả nói đến vậy, thế nhưng hắc lại chẳng thể không chế, cơn tức cứ cọ cọ ứa lên trên.

“Con trai của bốn vương chính là con của bốn vương, bốn vương nói không có quan hệ với người chính là không có quan hệ với người. Mọi thứ ở trong này đều do bốn vương định đoạt, người là cái thá gì? Vì bốn vương sinh một đứa con đã muốn bay lên cành cao làm Phượng Hoàng rồi hả? Đã muốn chi phối bốn vương sao? Bốn vương cho người sinh người thật sự xem mình là quan trọng, coi bản thân là chủ nhân của hoàng cung này? Tướng mạo của người đều kém xa so với bất kỳ nữ nhân nào bên cạnh bốn vương, cung nữ cũng chẳng bằng.” Trong cơn tức giận, hắc mở miệng nói bừa, lời nói ác độc cứ như vậy mà tuôn ra.

280. Chương 276: Chương 269.2

281. Chương 276: Chương 269.2

Chát!

Một tiếng tát tai thanh thúy vang dội đột ngột vang lên, một phòng im lặng càng thêm tĩnh lặng, còn có cả khẩn trương, bất an, lo lắng. Lý Quả đang cầm phần gờ tay, mà trên khuôn mặt tuần tú của Mặc Nhật Tỳ đứng ở đối diện cô lại có thêm năm dấu tay.

Bản thân Lý Quả cũng sửng sốt, cô chưa từng đánh người, càng chưa từng cầm phần đến như vậy, nhưng hôm nay, tất cả hành vi việc làm của tên nam nhân này làm cho cô không không chế nổi cảm xúc của mình.

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ sâu xa, lạnh lùng nhìn cô, ngay khi bị đánh, có một khắc hắc thật sự không thể tin nổi trên thế gian này còn có người dám đánh hắc, chính phần tự tin ấy khiến cho hắc không kịp trở tay, thậm chí là bất ngờ. Đến khi cảm giác nóng rát trên mặt truyền ra, hắc thật sự phẫn nộ rồi, theo bản năng muốn gờ tay tát cô một cái, nhưng hắc vẫn cố nén xuống.

“Người, được lắm.” Hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ này, sau đó đưa cục cứng cho Tri Vũ ở bên cạnh đã bị dọa ngốc hoàn toàn, lạnh lẽo liếc cô một cái, liền tức giận tận trời, phất tay áo bỏ đi.

Cô sớm đã cảm nhận được cơn tức giận của hắc mà toàn thân căng thẳng, sợ hãi hắc thật sự hành hung mình một chút, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý bị hắc đánh. Thế nhưng hắc chỉ ném ra hai chữ liền xoay người bỏ đi, điều này làm cho cô tạm thời không thể tin được, thậm chí có chút kinh ngạc. Chỉ như vậy thôi à? Hại cô lo lắng gần chết đây.

Tri Vũ và đám người chờ ở trong cung điện đã sớm bị dọa sợ, thậm chí còn không thể phản ứng nhanh như vậy, đợi cho Mặc Nhật Tỳ bỏ đi mất tăm mất tích, lúc này mới phục hồi tinh thần từ đủ mọi loại kinh hãi.

“Tiểu, tiểu thư, Vương, ngài, ngài ấy...” Tri Vũ rối loạn, hoảng sợ, không biết vì sao sẽ đột ngột như vậy? Chẳng qua là chuyện trong phút chốc, vì sao lại biến thành như vậy? Vương vô cùng vô cùng tức giận mà tiểu thư, tiểu thư thế nhưng dám gờ tay đánh Vương! Trời ạ, trời ạ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, quả thực có thể nói là ‘Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả’ (xưa nay chưa từng có). Lá gan tiểu thư quá lớn, hiện tại Vương đang tức giận, lần này xong rồi, xong rồi!

Lý Quả mới mặc kệ hắc có tức hay không, hắc có quyền gì mà tức giận? Cô còn chưa tức giận đâu, cô mới không cần quản lý tên nam nhân biến hóa vô thường đó, tốt nhất là tức chết đi, đừng đến nữa. Cô ôm lấy bé con từ trong lòng Tri Vũ đang quá run rẩy có chút đứng không vững, phát hiện cục cứng vẫn rất yên tĩnh, giống như không bị dọa sợ, thế này mới yên tâm.

“Em không cần lo chuyện ấy đâu.” Cô bình tĩnh nói, tuyệt không để ý, lại càng không lo lắng.

Nô tỳ cũng không quản được mà! Tri Vũ khóc thét trong lòng, thật không biết sao hai người họ lại thế này, tốt đẹp một lúc, ngay sau đó lại có thể phá hư quan hệ thành như vậy, nàng ở bên cạnh còn cảm thấy kinh hồn táng đảm thay bọn họ đấy.

“Tiểu thư, ngài có thể thuận theo Vương một chút hay không, dù sao Vương cũng là chủ nhân, chúng ta đều phải nghe theo Vương.” Bởi vì lo lắng gấp gáp mà giọng điệu của Tri Vũ hơi nặng, thật sự là sợ chết với chuyện như vậy rồi.

Ai ngờ, Lý Quả thờ ơ, cô ôm cục cứng về giường nằm, chuẩn bị ngủ một giấc, nhìn thấy Tri Vũ ưu sầu thành như vậy, cô chợt cảm thấy câu nói ‘hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp’ thích hợp với Tri Vũ nhất.

“Tri Vũ, em đừng quá lo lắng, có chuyện chính là chị, sẽ không để các người có chuyện đâu, em cứ yên tâm đi.” Cô cùng cục cứng nằm ở trên giường, tuy rằng có chút tức giận, nhưng thấy được dáng vẻ này của Tri Vũ, ngược lại không còn quá tức giận, đã bình tĩnh chút ít.

“Tiểu thư, nô tỳ không lo lắng cho mình, mà lo lắng cho ngài.” Tri Vũ thật muốn gõ tỉnh đầu óc của tiểu thư, không biết bên trong là cái gì, vì sao khuyên mãi chẳng nghe, gấp chết nàng rồi.

Lý Quả bình tĩnh hướng nàng cười cười, bình tĩnh thở dài một tiếng: “Tri Vũ, em đừng suy nghĩ nhiều quá, em bận tâm quá rồi, là chuyện của chị, em đừng như vậy nữa, chị không khó chịu thì em khó chịu gì hả? Em cứ coi như đó là vận mệnh của tiểu thư như chị đi, để chị yên tĩnh một chút, nghỉ ngơi một chút.”

Tri Vũ vốn còn muốn khuyên bảo thêm, nhưng quản gia Lâm tiến vào, ngăm ra hiệu cho nàng đừng nói thêm nữa, sau đó bảo các cung nữ khác đi ra, chỉ để lại Hoàng Nhi và Tri Vũ.

Hoàng Nhi vẫn sợ hãi, thấy quản gia Lâm bảo các nàng đừng nhiều lời, nàng liền nhu thuận ngậm miệng, bằng không khẳng định sẽ cùng Tri Vũ thuyết giáo tiểu thư rồi.

Lý Quả khó có được sự yên tĩnh như vậy, còn tưởng tức giận đến không ngủ được, vậy mà chìm vào giấc ngủ rất nhanh, dáng vẻ giống như không tim không phổi. Cô không hề hay biết, đó là vì luồng khí an bình của cục cứng cường đại ở bên cạnh, cô mới có thể ngủ ngon.

“Sắp tới tiệc tối rồi, các người thay trang phục, trang điểm cho tiểu thư nhanh một chút, cứ theo ý của tiểu thư đi, hôm nay là tiệc đầy tháng của tiểu chủ nhân, đừng khiến tiểu thư mất hứng.” Quản gia Lâm vội vàng quay tròn ở bên ngoài, thấy thời gian không còn sớm, liền tiến vào bảo Hoàng Nhi và Tri Vũ đánh thức Lý Quả, rồi căn dặn các nàng như thế.

Tri Vũ và Hoàng Nhi nghe xong, hiển nhiên không dám cãi, đành phải nuốt xuống một bụng lời nói, an tâm hầu hạ cô trang điểm thay y phục, lại chuẩn bị đi ra ngoài.

Bên ngoài đã đầy tiếng người ồn ào, nghe nói ngoại trừ phi tần trong cung, đại thần, còn có không ít nữ gia quyến của đại thần cũng đến đây, tương đương với một lần thịnh yến có quy mô lớn trong năm. Mà mỗi nữ nhân đều trang điểm thật sự rất long trọng, xinh đẹp, hoa lệ cao quý, chỉ chăm chăm bày ra dáng vẻ xinh đẹp nhất, tốt đẹp nhất trong suốt cuộc đời này, mục đích đương nhiên là không cần nói cũng biết.

Vì một người nam nhân!

Lúc này, Mặc Nhật Tỳ vẫn chưa xuất hiện, không biết hắn ở nơi nào, ngoài trừ hắn, Lý Quả và cục cứng còn chưa tới thì mọi người đều đến đông đủ, đang ngồi ngay ngắn trật tự, có vài người đang thăm thì, tuy rằng nhiều người nhưng cũng không tranh cãi quá lớn.

“Các người gặp qua vị tiểu thư kia chưa?” Vài vị phi tử không được sủng ái ngồi ở phía ngoài cùng, chụm đầu nhỏ giọng hỏi về lai lịch của Lý Quả từ trên trời rơi xuống đang độc chiếm sủng ái này.

Mấy vị phi tử đều lắc đầu, chỉ nghe nói qua, còn chưa được gặp qua Lý Quả.

“Nghe nói nàng ta là nhân loại. là Vương mang về từ nhân gian.”

“Xinh đẹp chứ?”

“Diễm lệ không?”

Mấy vị phi tử khác không nhận được truy hỏi, âm thầm so sánh với Lý Quả, không biết Lý Quả thắng bọn họ ở điểm nào, vậy mà gặp may mắn thế, chiếm được sự sủng ái của Vương khiến các nàng vừa hâm mộ vừa đố kỵ.

“Nghe nói rất bình thường, bộ dạng không xuất chúng, đều kém mỗi vị phi tử ở trong cung, ngay cả cung nữ còn đẹp hơn nàng ta vài phần.” Một vị phi tử nào đó có tin tức linh hoạt nhất nói, tuy rằng cảm giác bất bình, nhưng vẫn coi như bình tĩnh.

“Vậy rốt cuộc Vương thích nàng ta ở điểm gì?” Một phi tử khác không nhận được buồn bực nói, cái gì cũng tệ, dựa vào đâu mà nhận sự sủng ái của Vương? Còn sinh con nối dòng của Vương nữa chứ?

“Có lẽ nàng ta có mị thuật đi.” Vị phi tử có tin tức linh hoạt chần chờ một chút, mới nhỏ giọng nói. Nàng ta vô cùng hoài nghi Lý Quả có mị thuật mới làm cho Vương quả quyết một lòng yêu thích, như vậy mới có thể lý giải thông suốt.

Chúng phi tử không khỏi gật gật đầu, các nàng cũng tin tưởng như vậy, bởi vì e là chỉ có giả thuyết đó mới giải thích được.

Nào ngờ, lúc này ở chỗ cách các nàng không xa, một vị nữ nhân mặc trang phục thanh nhã, mỹ lệ giống như người trong tranh đã nghe không sót một câu nào của các nàng, đôi lông mày đẹp hơi hơi nhíu lại, cái miệng anh đào nhỏ nhắn vểnh vểnh lên. Lúc vừa bước vào, nàng ta đã nhận được mọi sự chú ý, gần như khiến toàn bộ nam nhân nhìn không chớp mắt, làm tất cả nữ nhân không kìm được đố kỵ.

Nàng ta chính là Đại Mai, nữ nhi nhỏ nhất của nhà Đại Thừa tướng, cũng được sủng ái, cưng chiều nhất, vẫn luôn ở trong phủ Thừa tướng, chưa bao giờ xuất hiện, được Đại Thừa tướng bảo vệ vô cùng tốt, đây là lần đầu tiên nàng ta xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Nhưng chỉ sợ kể từ hôm nay, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, có thể so với thiên tiên kia sẽ truyền khắp thiên hạ, mà đúng lúc này lại xuất hiện ở trong hoàng cung làm cho không ít phi tử và nhóm nữ quyến cảm thấy một loại nguy cơ.

“Sao Vương còn chưa đến nhỉ?” Đã sắp tới giờ khai yến còn chưa thấy Mặc Nhật Tỳ và Lý Quả xuất hiện, mọi người nhỏ giọng nghị luận, đều vô cùng chờ mong.

Lúc này, sắc mặt Mặc Nhật Tỳ vẫn khá tệ, bởi vì sau khi cùng Lý Quả âm ỷ một trận, hắn liền một mình về tới tẩm cung, dầu tay đỏ ửng trên mặt đã biến mất, nhưng hắn vẫn hết sức căm tức. Gần đến lúc khai yến, hắn mới chậm rãi bước tới cung Phượng Thê.

“Vương giá đáo.” Đột nhiên, thị vệ hô lớn một tiếng, đánh vỡ tất cả tiếng thì thầm, Mặc Nhật Tỳ đến rồi.

“Tham kiến Vương.” Tất cả mọi người cung kính đứng dậy ở một bên hành lễ, chúng nữ tử không dám ngẩng đầu, mà dám nam tử cũng như thế.

Mặc Nhật Tỳ bước tới vị trí của mình, sau đó mới xoay người liếc đám người đang hành lễ, thản nhiên nói: “Miễn lễ.” Tự mình ngồi xuống, sau đó phát hiện, nữ nhân kia vậy mà còn chưa có tới, còn to hơn cả hắn nữa, nhất thời cơn tức lại nổi lên.

Mọi người vội vàng an vị, vài phi tử có chút to gan không nhận được dời ánh mắt về phía hắn, hi vọng giờ phút này Vương có thể chú ý tới mình, giành được chút ân sủng nho nhỏ.

Đại Mai tự nhiên nhìn chăm chú vào nam tử cao cao tại thượng ở phía trước, đôi mắt đen to tựa như hai sóng nước mênh mông dừng trên người Mặc Nhật Tỳ. Thân thể của nàng ta giống nhau bị chấn động một cái, sau đó da thịt tuyết trắng ửng hồng giống như được tô điểm.

lam^0^nguyet^0^minh^__^

Mặc Nhật Tỳ vừa định vươn tay lấy ly rượu để xả giận, liền miễn cưỡng cảm phát hiện một ánh mắt nóng bỏng chiếu lên thân mình, hắn nhất thời càng tức giận. Ai to gan như vậy, dám can đảm nhìn trộm hắn? Tâm tình hắn vốn khá tệ, giờ càng thêm ác liệt rồi.

Một nữ nhân đẹp quá! Lúc ánh mắt nghiêm khắc của hắn hướng về phía ánh mắt táo bạo dừng lại trên người mình kia, trong phút chốc lại khiến hắn sinh ra một chút hoảng hốt, thậm chí là trống rỗng.

Nhan sắc phần hồng, tóc đen như thác nước, lông mày như lá liễu, đôi mắt to đen bóng, sống mũi cao thẳng thanh tú, đẹp như thiên tiên, hoàn toàn khác biệt so với bất kỳ nữ nhân nào trong Xà quốc, không diêm dúa lòe loẹt mà quyến rũ trong thanh nhã, giống như tiên tử lạc vào thế gian.

Hắn sững sờ nhìn nàng ta, hoàn toàn quên mất nguyên nhân khiến mình tức giận, xúc động trong chốc lát, sau đó hắn liền khôi phục về bình tĩnh, chỉ có điều vẫn rơi vào mắt của vô số người. Có người đổ kỵ, có người hâm mộ, có người may mắn, có người tức giận bất bình, cũng có kẻ vui sướng khi người gặp họa, có đủ loại tâm tư, chẳng qua mọi người đều thông minh đặt ở trong lòng.

Trong mắt trong lòng Đại Mai chỉ có nam nhân cao cao tại thượng trước mắt này, vốn nàng cũng không muốn tham gia yến hội, nếu không phải tự mình nghe thấy có một vị nữ tử ở nhân gian lại đến Xà quốc, còn sinh hạ Tiểu Xà Vương có dị tượng, lòng hiếu kỳ lên tới cực điểm, vì thế mới quyết định cùng phụ thân tới tham gia yến hội.

Thế nhưng, để nàng ta nhìn thấy Xà Vương ở thời khắc này khiến nàng ta mê muội thật sâu, thậm chí tim đập như sấm, hoàn toàn quên hết mọi thứ bên ngoài, chỉ có hắn mới lọt vào mắt mình, chỉ có hắn.

Ánh mắt của Mặc Nhật Tỳ và Đại Mai kịch liệt va chạm trong không trung, lóe ra vô số hoa lửa, thời khắc này, trong mắt trong lòng hai người chỉ có đối phương tồn tại.

Tất cả mọi người không dám nhiều lời, lại càng không dám quấy nhiễu, mà lúc này, dưới sự dìu dắt của Tri Vũ, Hoàng Nhi và các cung nữ, rốt cuộc Lý Quả cũng ôm cục cưng xuất hiện, nhưng không hề chú ý tới không khí quỷ dị đó.

“Tiểu Xà Vương và tiểu thư đến.” Lúc bọn thị vệ nhìn thấy bóng dáng của các nàng, lập tức lớn tiếng bẩm báo, thế này mới đánh thức một đám người, ánh mắt nhanh chóng dời khỏi người Mặc Nhật Tỳ cùng Đại Mai, vội vàng quay đầu nhìn về phía nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt đang ôm đứa bé.

Vị tiểu thư trong truyền thuyết, nữ tử đến từ nhân gian, nhưng lại sinh ra con nối dõi duy nhất cho Vương. Mọi người đều nhìn Lý Quả từ đầu tới đuôi vô số lần, trừ bỏ thất vọng, cũng không có điểm nào khiến bọn hắn cảm thấy kinh hỉ.

Quá bình thường, rất nhạt nhẽo, quá không có ấn tượng, quả thực chính là ném vào trong biển người cũng chẳng thể tìm được, ngay cả cung nữ cũng không bằng. Mọi người nhất trí đánh giá, nữ nhân này không có điểm gì thần kỳ.

Lý Quả ôm bé đi qua trước mặt mọi người, cô không hành lễ với Mặc Nhật Tỳ, dưới sự chỉ dẫn của quản gia Lâm và đám người Tri Vũ, ngồi xuống bên cạnh Mặc Nhật Tỳ, dù sao hôm nay chủ nhân chính là con trai cô.

Lúc Mặc Nhật Tỳ nhìn thấy Lý Quả, biểu cảm phần nộ lại hoàn toàn biến mất, nhìn cô như nhìn một người bình thường, mà khi hắn nhìn Đại Mai, cảm giác tim đập rộn lên, cảm xúc lập tức có biến hóa lớn.

Đại Mai cũng tiếp thu ánh mắt nóng rực của hắn, trên mặt lập tức hơi hơi đỏ, sau đó thẹn thùng cúi đầu, cái vẻ muốn nói lại thôi, mặt mày đưa tình, kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Lý Quả vừa ngồi xuống, liền nhạy cảm phát hiện nam nhân bên cạnh có biến hóa, trực giác cùng giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cô lập tức tìm được nguyên nhân. Trong đám người phía dưới có một vị nữ tử đặc biệt chói mắt lại đặc biệt xinh đẹp, hoàn toàn khác biệt với những vị phi tử cao quý nhưng hoa lệ, tựa như thiên tiên không nhiễm bụi trần.

“Vương, có thể bắt đầu yến hội rồi.” Quản gia Lâm ở bên cạnh hạ giọng nhắc nhở, ông ta cũng nhạy cảm phát hiện ra điều gì đó.

Mặc Nhật Tỳ thu hồi ánh mắt, liếc nhìn người phía dưới, lại nhìn thoáng qua Lý Quả và cục cưng ở bên cạnh, rồi ôm lấy bé từ trong lòng cô: “Hôm nay là đầy tháng của nhi tử của bốn vương, tuyên cáo khắp thiên hạ, ban tên là Mặc Hiên Viên, là Xà Vương đời kế tiếp.”

Mặc Hiên Viên? Xà Vương đời kế? Lý Quả chỉ nghe rõ ba chữ Mặc Hiên Viên kia, tinh tế ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy cũng không tệ lắm, liền không hề phản đối.

Mọi người nghe xong, lập tức đứng lên, cung kính hành lễ, hơn nữa còn hô to: “Xà Vương vạn tuế, Tiểu Xà Vương vạn tuế.”

Cục cưng, con gọi là Mặc Hiên Viên đấy, con có thích không? Trong mắt Lý Quả ngoại trừ cục cưng ra thì chẳng thèm để ý đến cái gì, nhìn bé ngủ say, cũng chẳng quản bé có nghe hay nhìn được không, cứ như vậy lăm bằm ở bên cái tai nhỏ của bé.

Tuy rằng dáng vẻ của bé như ngủ say, nhưng đối với mọi chuyện bên ngoài đều nắm chắc trong lòng, cho dù là nhất cử nhất động của Mặc Nhật Tỳ và Đại Mai đều không qua nổi mắt bé.

Phụ vương quá xấu rồi, vậy mà động tâm với nữ tử khác, có phải hấn chán ghét mẫu hậu hay không? Còn mẫu hậu lại không hề hay biết, những người này thật sự cho rằng mẫu hậu bé rất dễ ức hiếp hả?

Mặc Nhật Tỳ tuyên bố xong, còn nhìn thoáng qua Đại Mai rồi mới ngồi xuống, mà cái liếc mắt ấy làm cho vô số người hiểu được, hậu cung chỉ sợ sắp đổi chủ rồi.

Có kẻ hưng phấn, có người hâm mộ, có người đổ kị, có kẻ hận, tóm lại trong lòng mọi người đều ngũ vị tạp trần (cảm xúc lẫn lộn), đủ loại tư vị, chẳng qua lúc các nàng nhìn đến nữ nhân ngồi bên cạnh Vương không hề cảm kích, mọi người đều tình nguyện đưa ra kết quả như vậy.

Tim Đại Mai đập loạn, nhưng nàng ta vẫn trấn định tự nhiên hờ hững như cũ, chỉ có điều ánh mắt nàng không chịu không chế cứ hướng về phía nam nhân có địa vị cao thượng kia.

Nàng ta đương nhiên biết nữ tử ngồi bên cạnh Vương là loại người nào, càng rõ ràng cục cưng trong lòng nàng ấy sẽ là Xà Vương tương lai, nhưng đó có quan hệ gì chứ? Một người nam nhân như vậy, tam cung lục viện, nữ nhân như mây cũng là hiển nhiên. Tiểu Xà Vương? Cũng không phải chỉ có một, ai biết được tương lai chứ?

Ánh mắt Mặc Nhật Tỳ cũng không chịu sự khống chế của bản thân, vẫn phiêu về phía nữ tử tuyệt mỹ tính như xử nữ, nếu không phải Lý Quả và cục cưng đang ngồi bên cạnh, chỉ sợ hấn đã gọi nàng ta lên đây.

Lý Quả chẳng hề hay biết nam nhân bên cạnh đã sớm trông mong mình rời đi, cô ôm bé con, vừa nhấm nháp mỹ thực, vừa quan sát những người đến nơi đây. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều người như vậy, hơn nữa còn là nhân vật địa chủ có quyền thế, trong lòng cô tràn ngập tò mò.

Đột nhiên, Đại Mai đứng dậy từ trong đám người, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi về phía bọn họ, ở cách bọn họ không xa liền dịu dàng hành lễ, tiếng nói thanh thúy dễ nghe như châu ngọc vang lên: “Cung chúc Tiểu Xà Vương đầy tháng, bây giờ Đại Mai muốn dâng vũ khúc góp vui cho Vương cùng Tiểu Xà Vương, mong Vương cho phép.”

Nàng ta vừa mới dứt lời, Mặc Nhật Tỳ liền vội vàng cười nói: “Được, được, chuẩn tấu.” Ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng ta.

Đại Mai mỉm cười ngượng ngùng cúi đầu, sau đó đứng lên tự biên tự diễn, không cần chút âm nhạc dư thừa nào, không cần cái gì phối hợp, nàng ta cứ nhảy múa như vậy, giống như tiên tử rơi vào thế gian, tự nhiên lưu loát, liền mạch trôi chảy, đẹp giống như không nhiễm khói lửa nhân gian.

282. Chương 277: Chương 270

283. Chương 277: Chương 270.1: Đại Phi

Cô gái này khiêu vũ thật là đẹp mắt, sau khi nữ nhân mỹ lệ ấy nói ra lời chúc mừng như vậy, Lý Quả mới chính thức nghiêm túc để ý tới nàng ta, bởi vì trên TV đã thấy không ít đoạn kiêu cổ trang này, cô đương nhiên sẽ suy nghĩ trong đầu như thế, xem qua phim cổ trang trên TV thì người có ngóc đến đâu cũng đều biết là có ý tứ gì.

Lý Quả nhìn nữ tử xinh đẹp như thiên tiên kia, không thể không thừa nhận đến chính cô cũng không nhận được mà động tâm, không cần nói nam nhân bên cạnh mình, soái ca phải xứng với mỹ nữ chứ. Cô đánh giá nữ tử dưới sân một chút, lại nhìn Mặc Nhật Tỳ đang nhìn chăm chăm mỹ nữ không chớp mắt, trong lòng đều hiểu rõ rồi.

Chương mắt thật, cô âm thầm cười khổ trong lòng, bản thân thật đúng là kẻ không thức thời, đây rõ ràng là một đôi nam nữ tình chàng ý thiếp mà, sao cô chưa phát hiện ra chứ.

Đại Mai tung bay một hồi rồi hạ xuống, phần dung (dung nhan như phần) càng thêm mê người, nàng ta liếc mắt đưa tình nhìn thoáng qua nam nhân đang nhìn mình không chớp mắt, tim lại bắt đầu đập nhanh.

“Múa đẹp lắm.” Ai ngờ, mở miệng đầu tiên không phải là Mặc Nhật Tỳ, mà là Lý Quả ở bên cạnh, cô cười tủm tỉm nhìn nàng ta.

“Cảm ơn tiểu thư.” Đại Mai sững sốt, sau đó lập tức cung kính hạ thấp người hành lễ nói, nếu không phải bởi vì Lý Quả là mẹ đẻ của Tiểu Xà Vương thì nào có tư cách cùng nàng ta nói chuyện như vậy.

“Nói đúng lắm, nhảy rất tốt, đây là vũ khúc hay nhất mà bốn vương từng xem, thưởng, bốn vương có thưởng lớn.” Mặc Nhật Tỳ cũng phục hồi tinh thần, nhìn nàng ta, vẻ mặt sùng nịnh nói.

Lý Quả thấy tình hình này, cảm thấy bản thân không cần phải nán lại thêm nữa, quả thực chính là chương mắt người ta, hơn nữa cô tuyệt không để ý đến những thứ này.

“Ta mệt mỗi, cực cũng mệt mỗi, ta sẽ đưa nó cùng nhau về trước, mọi người tiếp tục tận hưởng đi.” Cô không đợi nữ tử ở phía dưới vui sướng vạn phần đáp tạ, liền tự nhiên nói với tên nam nhân bên cạnh.

Mặc Nhật Tỳ sững sốt, ánh mắt mới chuyển qua người cô, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, trong nháy mắt hẳn lại không biết Lý Quả đang suy nghĩ cái gì.

“Được được, vậy người liền đưa con về trước nghỉ ngơi đi.” Sau khi lấy lại tinh thần, hẳn mới có chút chột dạ nói.

Lý Quả không nói gì, chỉ cười cười, nhờ Tri Vũ nâng đứng dậy rồi rời đi, sau đó đi theo đám người quản gia Lâm quay về tẩm cung. Cô vừa đi, không khí liền càng thêm nhiệt liệt.

“Tạ ơn Vương.” Đại Mai thấy cô đi rồi liền nũng nịu nói, lại hướng hẳn hạ thấp người hành lễ.

“Thưởng nàng cái gì đây? Nàng muốn cái gì?” Mặc Nhật Tỳ thấy Lý Quả đi rồi bèn khôi phục tự nh+iên, trối buộc ở trên người giống như lập tức biến mất, hẳn rõ ràng cảm thấy thoải mái hơn.

Đại Mai bởi vì câu đó mà đỏ mặt, vụng trộm nhìn hẳn một cái, sau đó cắn cắn môi đẹp, nhẹ giọng nói: “Đại Mai chẳng cần gì cả, chỉ hy vọng Vương của chúng ta thân thể an khang, quốc gia của ta dồi dào cường thịnh.”

“Được, được, khá lắm, khá lắm, nữ nhi của Thừa tướng đúng là nữ nhi của Thừa tướng, lo cho dân cho nước. Vậy, không bằng bốn vương phong cho nàng làm đại phi đi, nàng có bằng lòng hay không?” Mặc Nhật Tỳ mừng rỡ trong lòng, vô cùng cao hứng, không chần chừ liền trực tiếp nói.

“Đại phi tạ ơn Vương.” Trong lòng Đại Mai vô cùng vui sướng, trời ạ, chỉ dễ dàng như vậy đã chiếm được thứ nàng ta muốn rồi, vốn cho rằng có nữ nhân kia ở đây, nàng ta không có cơ hội đâu.

Mặc Nhật Tỳ so với nàng ta còn cao hứng hơn, tự mình đi xuống, đến dắt bàn tay xinh đẹp mảnh khảnh của nàng ta, tràn ngập tình yêu nhìn nàng ta, cùng nhau hướng tới chỗ trên cao kia rồi cùng nhau ngồi xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ Đại Thừa tướng vênh vênh vào vào, trong lòng mọi người đều tràn ngập mọi loại cảm giác, các nữ nhân đổ kỵ, hâm mộ, hận, nhưng đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy, nhưng sự thật vừa xuất hiện thì mọi người còn có chút khó có thể thừa nhận.

Thật sự là tiền một Lý Quả lại đến một Đại Mai, cuộc sống của các nàng sao khổ như vậy chứ!

Đại Mai nhìn nam nhân bên cạnh, trong lòng một trận kích động, chỉ trong thời gian ngắn ngủn như thế, lý tưởng của nàng ta đã được thực hiện quá nhanh, nhanh chóng thật sự giống như đang nằm mơ vậy, khiến nàng ta không thể tin được.

Thế nhưng, độ ẩm còn đang trong bàn tay, thậm chí vẫn nắm chặt không buông, hai tay đan chặt, đây là cảnh tượng hiện ra vô số lần trong mộng trong suốt cuộc đời này, hiện tại đã được thực hiện trong tay một vị đế vương rồi.

Mặc Nhật Tỳ quay đầu nhìn về phía nàng ta, trong mắt có tình yêu khiến nàng ta ngạc nhiên mừng rỡ. Hắn cũng giống như mình sao, nhất kiến chung tình! Bọn họ đều có cảm giác như vậy về đối phương.

“Đại nhi, gặp được nàng thật tốt.” Tiếng nói hùng hậu của hắn nhẹ nhàng truyền vào tai nàng ta, là ôn nhu, thậm chí có chút hoảng hốt.

“Vương, Đại nhi cũng thế ạ.” Ánh mắt nàng ta dần ướt ươn, tiếng nói dễ nghe vang lên.

Mặc Nhật Tỳ sủng ái cười, tăng thêm lực nắm tay nàng ta, đây mới là nữ nhân hắn luôn muốn có, tâm ý tương thông, giống như nước sữa giao hòa, thậm chí đến cả ý tưởng cũng giống nhau.

Đại Mai bị vẻ mặt của hắn biến thành thẹn thùng không thôi, không khỏi cúi đầu, mặt đỏ ửng, vô cùng mê người.

Trận yến hội này kết thúc ngay sau khi Mặc Nhật Tỳ và Đại Mai rời đi, mà trong cung lại nhiều thêm một nữ nhân, hàng đêm ân sủng, ngày ngày hầu hạ, Mặc Nhật Tỳ sủng nàng ta lên một tầng cao mới, thậm chí cả Lý Quả cũng không bằng.

“Tiểu thư, sao ngài không nóng vội, không lo lắng, còn nuốt trôi ngũ ngon được chứ?” Hoàng Nhi thật sự là không chịu nổi, từ sau đêm đầy tháng của tiểu chủ nhân có vị nữ nhân mỹ lệ kỳ cục đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn thành tân phi tử của Vương, tiểu thư của nàng liền thất sủng. Vương chẳng những không đến gặp tiểu thư, mà ngay cả tiểu chủ nhân cũng quên luôn, chỉ biết cùng vị đại phi kia lêu lổng mỗi ngày. Mà càng đáng giận hơn là tiểu thư nhà mình lại không có chút nóng nảy, ăn ngon, ngủ được, thậm chí còn say mê nữa, tức chết nàng rồi.

Vi sao Lý Quả phải sốt ruột, nam nhân chính là như vậy, chưa nói tới không có tình cảm, cho dù là có tình cảm, một hai năm còn đỡ, ba năm, năm năm, bảy năm sau, người nào không lạc lối chứ? Không lý hôn hoàn toàn vì để ý thể diện của đứa bé. Cô nghe khá nhiều, thấy khá nhiều, trước đây có một giáo viên của cô cũng bị như vậy, bị chòng từ bỏ thẳng thừng, nhưng thấy mà không thể trách được.

“Vậy không tốt à, hắn sống của hắn, chị sống của chị, em gấp cái gì! Ăn được ngũ ngon, mới là đối xử tốt với bản thân.” Trái ngược với Hoàng Nhi đang phát giận, cô lại thật sự bình tĩnh, buồn bực hỏi.

Hoàng Nhi bị tức đến á khẩu, giận dữ quay đầu sang một bên.

Còn Tri Vũ không phải tức giận mà là vô cùng thất bại, cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng nàng còn phải suy nghĩ cho tiểu thư của mình: “Tiểu thư, ngài không vì mình, cũng phải lo nghĩ cho tiểu chủ nhân, nếu về sau vị đại phi kia mang thai con của Vương, vậy tiểu chủ nhân càng không có địa vị, tiểu thư không có quyền thế, sẽ liên lụy tới tiểu chủ nhân ạ.”

Không vì bản thân suy nghĩ thì vì tiểu chủ nhân hắn là có thể đi. Tri Vũ nghĩ như vậy, ánh mắt không khỏi hạ xuống trên người tiểu chủ nhân còn chưa từng mở mắt. Vận mệnh của đôi mẩu tử này thật đáng thương.

“Không sao, nó có con đường mà nó muốn đi, chị mà trải tốt đường cho nó, nó sống còn có ý nghĩa gì chứ? Nhân sinh của nó nó làm chủ, chị không can thiệp, chị chỉ muốn nuôi dạy, chăm sóc nó thật tốt là được, con đường tương lai phải dựa vào chính nó thôi. Nếu như nó không muốn làm Vương, chị cũng không có ý kiến, nếu như nó muốn làm, vậy thì dựa vào chính nó, chị không có quyền gì.” Ai ngờ, cô lại nói ra những lời khiến người ta chết sống, hoàn toàn là việc không đáng lo, không nghĩ xa như thế, thậm chí cả một chút ý niệm tranh đoạt trong đầu cũng chẳng có.

Lần này, Hoàng Nhi và Tri Vũ thật sự hết chỗ nói rồi, hai người tức giận trợn mắt há hốc mồm nhìn cô. Tiểu thư vừa mới nói gì, thật sự là làm cho các nàng vô cùng khiếp sợ.

Mẫu hậu nói rất hay! Thực ra bé con luôn luôn tỉnh táo, đều thu hết những lời các nàng nói vào trong tai, lúc này nghe thấy Lý Quả nói như thế, không nhận được hưng phấn, bé mới không cần mẫu hậu nhọc lòng vì mình đâu, con đường của mình phải tự mình đi, bé chỉ hi vọng mẫu hậu sống vui vui vẻ vẻ thôi.

“Tiểu thư...” Hoàng Nhi hét lên, lần này vọt thẳng ra bên ngoài.

Tri Vũ chỉ có một cảm giác vô lực sâu sắc, không biết nói gì cho đúng, cuối cùng đành im lặng, ngơ ngác đứng.

Từ sau khi Mặc Nhật Tỳ phong Đại Mai thành phi, hai người tựa như tân hôn, mỗi ngày dính cùng một chỗ, cái cân không rời quả cân, quả cân không rời cái cân, đến cả lúc xử lý công vụ, cũng không quên mang theo nàng ta.

Hiện tại Đại Mai tựa như thay đổi thành một người khác, càng thêm kiều diễm ướt át, cả người tản mát ra một hơi thở thành thực lại hạnh phúc, càng khiến người ta khó dứt mắt.

“Ái phi, bốn vương phát hiện không thể không có nàng.” Lúc này hai người đang ôm nhau ở trong ôn tuyền, Mặc Nhật Tỳ yêu thương ôm thân thể trơn bóng của nàng ta, phát hiện bản thân đã chẳng thể rời khỏi nàng ta rồi.

“Vương, Đại phi cũng không rời khỏi ngài được.” Đại phi cảm thấy quá hạnh phúc, không nhận được nâng khuôn mặt tuần tú của hắc lên hôn, ôn nhu nói.

Nửa người dưới của Mặc Nhật Tỳ lại căng ra, không nhận được lại ở trong nước muốn nàng ta, trong khoảng thời gian ngắn cảnh xuân vô hạn, âm thanh xấu hổ không dứt bên tai, ở đằng xa, cung nữ thị vệ nghe được liền mặt đỏ ửng tim đập nhanh.

Không lâu sau, cuộc chiến của cả hai mới chậm rãi chấm dứt, Mặc Nhật Tỳ vẫn không buông nàng ta ra, chỉ cảm thấy bản thân vĩnh viễn sẽ không rời được nữ nhân này, cũng không thể làm cho nữ nhân này rời đi chính mình.

“Đại phi, chi bằng bốn vương phong nàng làm hậu nhé, bốn vương muốn nàng sinh rất nhiều con, con thuộc về chúng ta.” Hắc đột nhiên nghiêm mặt nói, một ý tưởng cứ như vậy kiên định hình thành ở trong lòng hắc.

284. Chương 278: Chương 270.2

285. Chương 278: Chương 270.2

Xà Hậu? Đại phi bị những lời này làm cho kinh sợ, đồng thời lệ nóng quanh tròng, ngơ ngác nhìn hắc, thật lâu không nói nên lời.

Nàng ta yêu nam nhân này, mà hiện tại nam nhân này cũng yêu mình. Hậu cung vẫn chưa có Hậu, mà hiện tại lại muốn lập chính mình làm Hậu, hơn nữa còn muốn nàng ta sinh rất nhiều con thuộc về chính bọn họ. Những lời này giống như sấm đánh, va trúng vào nàng ta, nàng ta vô cùng kích động, hưng phấn, hạnh phúc, vui vẻ, chỉ cảm thấy bản thân là người hạnh phúc nhất trong thiên hạ rồi.

“Thật vậy chăng? Đại phi có thể không cản trở thành Xà Hậu, thậm chí cùng Vương sống chung, sinh thật nhiều, thật nhiều đứa bé thuộc về chúng ta.” Nàng ta động tình nói, nhào vào trong lòng hắc, cảm động rơi lệ.

Mà Mặc Nhật Tỳ cũng bị lời của nàng ta làm cho cảm động, cảm giác muốn cùng nàng ta nhất kiếp nhất thế càng mạnh liệt, thậm chí ý niệm lập nàng ta làm Hậu càng thêm kiên định trong đầu.

“Ngốc ngếch, bốn vương nói lập nàng làm Hậu thì sẽ lập nàng làm Hậu, nàng đảm nhận được hậu vị đó, không cần nhiều lời, tất cả cứ giao cho bốn vương.” Mặc Nhật Tỳ càng thêm yêu nàng ta, gắt gao ôm chặt, thật giống như muốn khảm nhập nàng ta vào thân thể của mình.

Đại phi liên tục gật đầu, tuy rằng mới được sủng ái vài ngày, nàng ta cũng đã cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này, tóm lại là nàng ta không rời được nam nhân này.

“Ngày mai, bốn vương sẽ triệu đại thần thương nghị, định ra ngày tốt để cử hành đại điển phong Hậu.” Hần hứa hẹn nói, thề phải thực hiện.

Lúc này, Lý Quả đang ngủ say sủa ngọt ngào, nào biết giờ phút này Mặc Nhật Tỳ đã muốn định ước chung thân với Đại Mai, tuy rằng cô không cần, nhưng bé thì không thể được. Đôi mắt vẫn chưa từng mở ra của bé con đột nhiên mở to, trong đêm đen, hai mắt to sáng ngời chớp chớp, đảo qua đảo lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hôm sau, chúng đại thần bị triệu tập, mãi đến khi được báo cho biết lập Đại phi làm Hậu, chúng đại thần ngơ ngác nhìn nhau, nhưng dưới lời nói của Mặc Nhật Tỳ, đương nhiên không có một đại thần nào dám phản đối. Hơn nữa, chúng đại thần cảm thấy Lý Quả lên ngôi Hậu, không bằng lập Đại phi đi, bởi vì Lý Quả không phải người Xà quốc, còn Đại phi chẳng những là người của Xà quốc mà lại là nữ nhi của Đại Thừa tướng, cân nhắc xong, đương nhiên là Đại phi thắng thế.

“Nếu như các vị không có điều dị nghị, thì hãy bắt đầu chọn ngày tổ chức đại điển phong Hậu đi.” Mặc Nhật Tỳ thật cao hứng, sự tình phát triển như hần dự đoán, lập Đại phi vốn là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi.

“Ta không đồng ý.” Đột nhiên, một giọng nói non nớt, ngọt ngào từ trên trời giáng xuống, kỳ quái là chỉ nghe tiếng mà chẳng thấy người.

Tất cả mọi người đều tìm kiếm nhưng không có phát hiện gì, trong lòng mọi người tràn ngập ngạc nhiên, là loại người nào đang nói chuyện vậy?

Mặc Nhật Tỳ sửng sốt, không hề nhận ra chủ nhân của giọng nói này, hiện tại hần rất tức giận, đang lúc vào nhịp thì lại có người dám phản đối, quả thực chính là không muốn sống nữa.

“Là ai? Chuyện của bốn vương không cần bất kỳ kẻ nào đồng ý.” Hần nổi giận, chợt đứng lên, tức giận nói.

“Mẫu hậu ta mới là Xà Hậu, ta không đồng ý.” Âm thanh non nớt lại xuất hiện, chỉ là lần này Mặc Nhật Tỳ cùng chúng đại thần có thể nghe rõ ai đang nói chuyện.

Chúng đại thần giật nảy mình, tuy rằng đã gặp sơ qua Tiểu Xà Vương, nhưng nghe nói chưa từng mở mắt, mà nay lại nói chuyện chỉ là không thấy người mà thôi.

“Tiểu Xà Vương vạn tuế.” Chúng đại thần ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng vẫn rất cung kính hành lễ, cũng chẳng quản người đang ở phương nào.

Con trai? Mặc Nhật Tỳ sửng sốt, sau lại nghe được lời của bé, lửa giận trong lòng càng tăng lên, bất mãn nói: “Tiểu hài tử thì biết cái gì? Thân phận của mẫu hậu con không đủ để trở thành Xà Hậu của Xà quốc, con đừng nhiều lời nữa.”

“Không được, mẫu hậu con nhất định phải trở thành Xà Hậu, những kẻ khác đều không được.” Trong không khí, giọng nói non nớt dường như rất tức giận, thái độ đều cường thế hẳn lên.

Mặc Nhật Tỳ phát hỏa rồi, hần tuyển là lão bà, không phải kẻ mẫu cho đứa nhỏ, hần muốn ai, khi nào thì đến phiên con đến quản.

“Có phải mẫu hậu con bảo con đến không? Nàng quá vô liêm sỉ, vậy mà kêu đứa bé ra mặt thay nàng. =lêquy88ydon=Con trở về nói cho nàng biết, cả đời này nàng đừng mơ trở thành Xà Hậu của ta, bảo nàng yên phận, đừng có mà làm chuyện mờ ám.”

Nhất định là nữ nhân đó, nhất định là nữ nhân đã xúi giục con trai! Quá đáng giận, quá vô sỉ, đã vậy còn quá không biết xấu hổ! Mặc Nhật Tỳ càng nghĩ càng giận, tức giận đến sắc mặt đều thay đổi, hận không thể đánh Lý Quả một phen.

“Mẫu hậu không hề hay biết, người vốn chẳng thêm vị trí ấy, là ý tứ của con, không hề liên quan tới mẫu hậu.” Bé con cũng tức giận, mẫu hậu có thể không cần, nhưng mà bé để ý, ở trong lòng bé chỉ có mẫu hậu mới là Xà Hậu của Xà quốc, ai cũng không được phép.

286. Chương 279: Chương 270.3

“Không thể nào, con chỉ là một đứa nhỏ, khẳng định là đã bị nàng xúi giục, nàng thật đúng là dã tâm bừng bừng, vốn định ban cho nàng phong vị Quý phi, nhưng hiện tại xem ra không cần nữa.” Mặc Nhật Tỳ lạnh lùng nói, cũng đang bất ngờ vì sao bé không có xuất hiện, mà chỉ truyền âm đến.

“Con nói rồi, mẫu hậu không cần làm Quý phi gì cả, mẫu hậu con là Xà Hậu, Quý phi gì đó chính là đồ bỏ đi, mẫu hậu con không cần những thứ đồ bỏ đi ấy.” Bé con tức giận đến cực điểm, không cao hứng nói.

Hai phụ tử tiện thể bắt đầu khắc khẩu trước chúng đại thần, xem thường những người này, đặc biệt lúc bé nói hết lời, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt không tự chủ được hướng về phía Đại Thừa tướng đang bày ra sắc mặt rất khó coi. Nói nữ nhi của hần là đồ bỏ đi đó.

“Tiểu Xà Vương, ngài yêu mẫu hậu ngài là đúng, nhưng Tiểu Xà Vương không nên nói những phi tử khác của Vương là đồ bỏ đi, chỉ có nữ tử sinh ra ngài mới là cao quý chứ?” Đại Thừa tướng thật sự là không nhịn nổi, nhảy ra tức giận nói, đối mặt với vị Xà Vương tương lai ngăn cản nữ nhi của mình trở thành Xà Hậu này, hần vẫn chẳng để ở trong lòng đâu.

Bé con cười khanh khách, tiếng cười ở trong cung điện đặc biệt thanh thúy, nhưng không hề có chút e ngại: “Đại Thừa tướng nói cái gì thì là cái đó, bốn vương cho là như thế nào thì chính là như thế đó, bốn vương không thừa nhận nữ nhi của ngài.”

Đại Thừa tướng giận dữ, tức giận đến cả người run rẩy, chẳng qua là một Tiểu Xà Vương nhỏ nhoi chưa ra hôn, nếu như Vương và Đại phi có thêm đứa nhỏ, nói không chừng Vương vị này còn chưa biết đến lượt ai kế thừa đâu.

“Tiểu Xà Vương, hiện tại vẫn là phụ vương ngài đang tại vị, chỉ sợ quyết định này không phải do Tiểu Xà Vương đến làm chủ đâu nhỉ?” Đại Thừa tướng nói như vậy đã vượt quyền, nhưng hiện tại hần chẳng thêm để ý, chỉ cần nữ nhi có thể thượng vị thôi.

“Phải không?” Bé không chịu uy hiếp đó, ngược lại giọng nói cực lạnh, hoàn toàn là không sợ.

Tuy rằng Mặc Nhật Tỳ không nói gì, nhưng sắc mặt và thái độ của hần đã nói lên tất cả, ức này, hần lạnh lùng chen ngang cuộc đối thoại của bé cùng Đại Thừa tướng, hết kiên nhẫn nói: “Đại Thừa tướng không cần quản nó, nó chỉ là một đứa bé thì biết cái gì, cứ để ý chọn ngày tốt đi, bốn vương muốn lập Đại nhi làm Hậu.”

Mọi người không nói, chỉ có Đại Thừa tướng vui mừng ra mặt, bởi vì hần cũng cảm thấy Tiểu Xà Vương hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp nào, không cần để ý đến lời của bé, chờ nữ nhi của hần trở thành Xà Hậu, về sau Tiểu Xà Vương cũng chẳng có cách nào đối phó con mình.

Kỳ quái là, sau khi Mặc Nhật Tỳ ra quyết định ấy xong, giọng nói của vật nhỏ liền biến mất, dường như đã muốn thỏa hiệp rồi.

Lúc này, trong cung Phượng Thê, Lý Quả còn đang ngủ nướng, bé liền nằm ở bên cạnh cô, đang phần nộ trợn tròn mắt, tay chân nhỏ nhỏ quơ quơ ở trong không khí.

Hừ, muốn lập nữ nhân kia làm Hậu à, làm sao có thể chứ? Cứ qua cửa của bé trước rồi nói sau. Bất nạt trẻ nhỏ hả? Bất nạt mẫu hậu bé ư? Nằm mơ đi! Nghĩ cũng đừng nghĩ. Vừa rồi bé không nói gì, cũng không có nghĩa là bé thỏa hiệp khuất phục, trong từ điển của bé còn chưa tồn tại mấy từ ấy đâu. Chờ coi đi, chỉ sợ bọn họ không dám thôi.

Sau khi Mặc Nhật Tỳ đưa ra quyết định xong, liền bãi triều, vội vàng hướng tới cung Phượng Thê, tức giận bước đi, dọc đường đi, sắc mặt hần quá khó coi, tức giận quay cuồng trong lồng ngực.

Lý Quả, Lý Quả người giỏi lắm, vậy mà dám phá con mình đến phá hư, hôm nay để người sống dễ chịu thì ta sẽ không là Mặc Nhật Tỳ nữa. Hần nổi giận dùng dùi đâm vào cung Phượng Thê, đánh thức Lý Quả còn đang ngủ say.

“Người thật to gan, con ta còn nhỏ như vậy mà người đã xúi giục nó, người là có ý tứ gì? Sao người vô liêm sỉ đến thế?” Hân vừa thấy bộ dạng của cô, càng phát cáu, bất chấp tất cả liền mắng một phen.

Lý Quả bị đánh thức lại bị mắng một trận, vẻ mặt khó hiểu, cô đây là trêu ai chọc ai vậy? Đã không ra của lại còn rước lấy tai họa, quá thần kỳ đi.

“Người nói cái gì? Con trai ta làm sao hả?” Cô nhìn thoáng qua bé con đang ngủ say, không rõ hân đang nói cái gì. Xúi giục? Con trai còn chưa biết nói đâu, cô có thể dạy nó cái gì hả?

Bệnh thần kinh! Sáng sớm phát sốt gì hả? Hay là bị mộng du, sao toàn nói những câu cô nghe không hiểu, hơn nữa còn là câu không đầu không đuôi? Thật sự là oan chết mà, còn để cho người ra sống không đây?

287. Chương 279: Chương 270.3

“Không thể nào, con chỉ là một đứa nhỏ, khẳng định là đã bị nàng xúi giục, nàng thật đúng là dã tâm bừa bừa, vốn định ban cho nàng phong vị Quý phi, nhưng hiện tại xem ra không cần nữa.” Mặc Nhật Tỳ lạnh lùng nói, cũng đang bắt ngờ vì sao bé không có xuất hiện, mà chỉ truyền âm đến.

“Con nói rồi, mẫu hậu không cần làm Quý phi gì cả, mẫu hậu con là Xà Hậu, Quý phi gì đó chính là đồ bỏ đi, mẫu hậu con không cần những thứ đồ bỏ đi ấy.” Bé con tức giận đến cực điểm, không cao hứng nói.

Hai phụ tử tiện thể bắt đầu khắc khẩu trước chúng đại thần, xem thường những người này, đặc biệt lúc bé nói hết lời, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt không tự chủ được hướng về phía Đại Thừa tướng đang bày ra sắc mặt rất khó coi. Nói nữ nhi của hân là đồ bỏ đi đó.

“Tiểu Xà Vương, ngài yêu mẫu hậu ngài là đúng, nhưng Tiểu Xà Vương không nên nói những phi tử khác của Vương là đồ bỏ đi, chỉ có nữ tử sinh ra ngài mới là cao quý chứ?” Đại Thừa tướng thật sự là không nhịn nổi, nhảy ra tức giận nói, đối mặt với vị Xà Vương tương lai ngăn cản nữ nhi của mình trở thành Xà Hậu này, hân vẫn chả để ở trong lòng đâu.

Bé con cười khanh khách, tiếng cười ở trong cung điện đặc biệt thanh thúy, nhưng không hề có chút e ngại: “Đại Thừa tướng nói cái gì thì là cái đó, bốn vương cho là như thế nào thì chính là như thế đó, bốn vương không thừa nhận nữ nhi của ngài.”

Đại Thừa tướng giận dữ, tức giận đến cả người run rẩy, chẳng qua là một Tiểu Xà Vương nhỏ nhoi chưa ra hồn, nếu như Vương và Đại phi có thêm đứa nhỏ, nói không chừng Vương vị này còn chưa biết đến lượt ai kế thừa đâu.

“Tiểu Xà Vương, hiện tại vẫn là phụ vương ngài đang tại vị, chỉ sợ quyết định này không phải do Tiểu Xà Vương đến làm chủ đâu nhỉ?” Đại Thừa tướng nói như vậy đã vượt quyền, nhưng hiện tại hân chả thèm để ý, chỉ cần nữ nhi có thể thượng vị thôi.

“Phải không?” Bé không chịu uy hiếp đó, ngược lại giọng nói cực lạnh, hoàn toàn là không sợ.

Tuy rằng Mặc Nhật Tỳ không nói gì, nhưng sắc mặt và thái độ của hân đã nói lên tất cả, lúc này, hân lạnh lùng chen ngang cuộc đối thoại của bé cùng Đại Thừa tướng, hết kiên nhẫn nói: “Đại Thừa tướng không cần quản nó, nó chỉ là một đứa bé thì biết cái gì, cứ để ý chọn ngày tốt đi, bốn vương muốn lập Đại nhi làm Hậu.”

Mọi người không nói, chỉ có Đại Thừa tướng vui mừng ra mặt, bởi vì hân cũng cảm thấy Tiểu Xà Vương hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp nào, không cần để ý đến lời của bé, chờ nữ nhi của hân trở thành Xà Hậu, về sau Tiểu Xà Vương cũng chả có cách nào đối phó con mình.

Kỳ quái là, sau khi Mặc Nhật Tỳ ra quyết định ấy xong, giọng nói của vật nhỏ liền biến mất, dường như đã muốn thỏa hiệp rồi.

Lúc này, trong cung Phượng Thê, Lý Quả còn đang ngủ nướng, bé liền nằm ở bên cạnh cô, đang phần nộ trợn tròn mắt, tay chân nho nhỏ quơ quơ ở trong không khí.

Hừ, muốn lập nữ nhân kia làm Hậu à, làm sao có thể chứ? Cứ qua cửa của bé trước rồi nói sau. Bắt nạt trẻ nhỏ hả? Bắt nạt mẫu hậu bé ư? Nằm mơ đi! Nghĩ cũng đừng nghĩ. Vừa rồi bé không nói gì, cũng không có nghĩa là bé thỏa hiệp khuất phục, trong từ điển của bé còn chưa tồn tại mấy từ ấy đâu. Chờ coi đi, chỉ sợ bọn họ không dám thôi.

Sau khi Mặc Nhật Tỳ đưa ra quyết định xong, liền bãi triều, vội vàng hướng tới cung Phượng Thê, tức giận bước đi, dọc đường đi, sắc mặt hắc quá khó coi, tức giận quay cuồng trong lòng ngực.

Lý Quả, Lý Quả người giỏi lắm, vậy mà dám phái con mình đến phá hư, hôm nay để người sống dễ chịu thì ta sẽ không là Mặc Nhật Tỳ nữa. Hắn nổi giận dùng đũa chọc vào cung Phượng Thê, đánh thức Lý Quả còn đang ngủ say.

“Người thật to gan, con ta còn nhỏ như vậy mà người đã xúi giục nó, người là có ý tứ gì? Sao người vô liêm sỉ đến thế?” Hắn vừa thấy bộ dạng của cô, càng phát cáu, bất chấp tất cả liền mắng một phen.

Lý Quả bị đánh thức lại bị mắng một trận, vẻ mặt khó hiểu, cô đây là trêu ai chọc ai vậy? Đã không ra cửa lại còn rước lấy tai họa, quá thần kỳ đi.

“Người nói cái gì? Con trai ta làm sao hả?” Cô nhìn thoáng qua bé con đang ngủ say, không rõ hắn đang nói cái gì. Xúi giục? Con trai còn chưa biết nói đâu, cô có thể dạy nó cái gì hả?

Bệnh thần kinh! Sáng sớm phát sốt gì hả? Hay là bị mộng du, sao toàn nói những câu cô nghe không hiểu, hơn nữa còn là câu không đầu không đuôi? Thật sự là oan chết mà, còn để cho người ra sống không đây?

288. Chương 280: Chương 270.4

289. Chương 280: Chương 270.4

“Người không cần giả vờ giả vịt, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Bản thân người làm cái gì, trong lòng người tự rõ ràng.” Mặc Nhật Tỳ không biết vì sao hiện tại vừa thấy cô liền cảm thấy chán ghét, cực kỳ không muốn nhìn thấy cô.

“Người nói cái gì? Xin người nói rõ một chút, rốt cuộc ta đã làm cái gì? Sao ta không biết vậy? Thành quỹ cũng phải cho một lý do rõ ràng chứ?”

Cô nổi giận, có phải nam nhân này rảnh rỗi quá hay không? Thấy cuộc sống của cô an tĩnh quá nên chướng mắt hả? Hay là có niềm vui mới không chứa được tình cũ? Nhưng mà tình cũ của hắn nhiều như vậy, chẳng lẽ muốn lấy cô ra khai đao trước sao?

Mặc Nhật Tỳ cũng bị thái độ của cô chọc giận, hai mắt sắp phun ra lửa, luôn miệng nói: “Được, được, người đã không thừa nhận, như vậy bốn vương liền nói thẳng với người, bốn vương lập Đại nhi làm Hậu là chuyện vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, người đừng mơ tưởng lấy con ta ra áp chế, đời này người vĩnh viễn không có khả năng trở thành Xà Hậu của ta, vĩnh viễn sẽ không.”

Lập Đại phi kia làm Hậu ư? Cô lấy cục cưng áp chế hắn lập chính mình làm Hậu? Lý Quả bị lời nói của hắn làm cho vô cùng sôi sục, thật lâu không nói ra lời, cô phát hiện bây giờ cho dù mình có mấy chục cái mồm cũng không nói rõ được.

Mặc Nhật Tỳ thấy cô không nói lời nào, cho rằng cô chột dạ, càng thêm khinh bỉ, càng thêm chán ghét cô.

“Về sau người ngoan ngoãn ở lại trong đây cho ta, đừng dùng con ta làm điều kiện áp chế bốn vương nữa, thứ đó vô dụng đối với bốn vương.”

“Ai dùng cục cưng áp chế người? Con mắt nào của người thấy được thế? Cục cưng còn nhỏ như vậy, ta có vô lương tâm cũng sẽ không dùng đứa bé của ta làm lợi thế, người nghĩ người là ai?-lelequydoon- Người khác hiềm lạ, ta mới không hiềm lạ đâu.” Cô thật sự tức đến nổi phổi rồi, không đầu không đuôi chạy tới cảnh cáo cô, ít nhất cô còn chưa hiểu rõ tại sao mình phải dùng cục cưng để áp chế hần, chuyện bịa đặt này cô có thể thừa nhận nổi sao?

Mặc Nhật Tỳ mới chả thèm nghe cô giải thích.

Không hiềm lạ hần thì sao cục cưng có thể ngăn cản mình lập Đại nhi làm Hậu? Không phải nàng xúi giục chẳng lẽ là chủ ý của chính cục cưng à? Quỷ mới tin, trừ ngày tên nhóc này sinh ra có dị tượng trời giáng, đến nay vẫn ngây ngốc ngủ say giống như heo, ngay cả Phụ vương, Mẫu hậu cũng chả thèm liếc mắt được một cái.

“Bổn vương trịnh trọng cảnh cáo người, an phận thủ thường (biết thân biết phận).” Sau khi ném xuống một câu như vậy, hần thở phì phò lập tức sập cửa bỏ đi.

Lý Quả suýt chút nữa đã cởi giày dưới chân ra phi về phía hần, đồ đệ tiện, sao lại khiến người ta chán ghét thế chứ, án oán trời giáng, ngồi ở trong nhà cũng dính chưởng nữa. Nam nhân kia, ta mặc kệ người có bao nhiêu nữ nhân, ta mặc kệ người muốn lập ai làm Hậu, tóm lại là không liên quan đến ta, đừng tới tìm ta nữa!

“Tiểu thư, đừng tức giận ạ.” Tri Vũ và Hoàng Nhi đợi Mặc Nhật Tỳ rời đi, mới kéo Lý Quả đang phẫn nộ lại, lo lắng không yên khuyên nhủ.

Lần này tiểu thư xong rồi, vốn có cơ hội trở thành Xà Hậu nhưng kể từ buổi tối hôm mà vị Đại phi kia xuất hiện, tất cả mọi người đều biết sẽ có chuyện xấu, quả nhiên là không ngoài dự đoán.

“Các người có biết chuyện gì đang xảy ra không? Có phải hần điên rồi không? Hay là bị cái gì kích thích? Thế nhưng vô duyên vô cớ chạy tới chất vấn tôi, bệnh thần kinh à.” Cô tức giận đến đứng lên ngồi xuống, tức giận mắng.

Tri Vũ và Hoàng Nhi liếc nhìn nhau, nghi hoặc lắc đầu, các nàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu thư, lão nô biết là chuyện gì đang xảy ra.” Lúc này, tiếng nói của quản gia Lâm đột nhiên chen vào, chỉ thấy vẻ mặt ông ta nặng nề, tâm tình thật tệ.

Cô nghe vậy liền vọt thẳng tới trước mặt ông ta, vội vàng truy hỏi: “Quản gia Lâm, ông tới đúng lúc lắm,-lele,,eqyuyydoonn,- tên nam nhân kia phát bệnh thần kinh gì thế, hần dám mắng tôi một trận, nói cái gì mà tôi không cho hần lập Đại phi làm Hậu, còn nói tôi xúi giục cục cưng nữa.”

“Tiểu thư, ban nãy lão nô nghe nói: đúng là Vương muốn lập Đại phi làm Hậu, sáng nay đã mời các đại thần đến thương định (bàn bạc ấn định) ngày, không ngờ tiểu chủ nhân đột nhiên phản đối, không cho Vương lập Đại phi làm Hậu, nhất định phải lập tiểu thư làm Hậu.” Quản gia Lâm vội vàng nói ra tin tức mình thám thính được cho cô biết, ông ta thật cẩn thận nhìn thoáng qua bé con đang nằm yên lặng trên giường.

Cục cưng ư? Cô vội vàng nhìn bé con nằm trên giường, bé đang ngủ ngon lành, buổi sáng bé luôn luôn ở bên cạnh mình mà, làm sao có thể phản đối chứ?

“Quản gia Lâm, ông không có nghe lầm đó chứ? Cục cưng vẫn luôn ở cùng tôi, sao tôi có thể không biết? Tất cả bọn họ đều bị mộng du chăng? Hoàng Nhi và Tri Vũ đều ở đây, các nàng đều có thể làm chứng.” Về mặt cô rõ ràng là không tin, cục cưng còn nhỏ như vậy, đến cả nói còn chưa nói được, chứ đừng nói tới chạy ra ngoài ngăn cản, đánh chết cô cũng sẽ không tin đâu.

Hoàng Nhi và Tri Vũ lập tức gật đầu đồng ý, người khác các nàng không biết, nhưng tiểu chủ nhân cùng tiểu thư vẫn luôn luôn ở dưới mí mắt các nàng, hoàn toàn không có ra ngoài, còn ngủ khi khi cơ, làm sao có thể chạy tới đối nghịch với Vương chứ, tựa như lời tiểu thư đã nói, nhất định là bọn họ mộng du, hoa mắt rồi.

di,...<>

“Tiểu thư, lão nô dĩ nhiên là tin tưởng ngài, nhưng mà Vương và các đại thần quả thật có nghe được tiếng nói của tiểu chủ nhân, nghe nói thái độ của tiểu chủ nhân vô cùng kiên quyết, nhất định muốn tiểu thư trở

thành Xà Hậu.” Quần gia Lâm đã không biết làm sao bây giờ, trước mắt, ông ta cũng chẳng thể giúp được gì với kiểu tình huống này, chỉ có thể hỏi thăm chút tin tức.

“Ông nói là cục cưng không đi, chỉ nghe được tiếng nó sao?” Lý Quả cảm thấy quá khó tin, nghe tiếng mà chẳng thấy người ư? Nhưng cục cưng có thể nói sao? Chính cô còn chưa được nghe qua giọng nói của cục cưng đâu, sao có thể xác nhận là cục cưng được?

Quần gia Lâm quả quyết gật gật đầu, thở dài một tiếng.

“Có phải thần kinh của bọn họ bị rối loạn hay không? Ông từng nghe qua đứa bé nhỏ như vậy biết nói chuyện sao? Bọn họ cũng thật may mắn đấy, tôi là mẹ nó còn chưa có điểm phúc được nghe giọng của con trai mình đâu.” Cô không nhịn được châm chọc nói, điều ấy thật sự là quá nực cười, cô cảm thấy rất buồn cười đó.

“Tiểu thư, Vương sẽ không nhận làm đâu, ngài đã quên khi tiểu chủ nhân xuất thế có dị tượng trời giáng à? Có lẽ tiểu chủ nhân có rất nhiều điểm mà tiểu thư không biết.” Quần gia Lâm tin tưởng tiểu chủ nhân có đến đó đại náo, cho nên ông ta cảm thấy tiểu thư hẳn là phải chuẩn bị tâm lý đi.

Lý Quả ngẩn ngơ vì lời nói của ông ta, sau đó lão đảo đi về phía bé con nằm trên giường, ngồi xuống nhẹ nhàng ôm lấy cục cưng, ngây ngốc nhìn hồi lâu, mới lộ ra tươi cười.

“Tôi mặc kệ là cái gì, tất cả đối với tôi mà nói đều không quan trọng, hẳn sống cuộc sống của hẳn, tôi sống cuộc sống của tôi, chỉ cần cục cưng ở bên cạnh tôi, chỉ cần cục cưng sống cùng tôi, -l3qu4d0n- như vậy là được rồi, tôi chẳng cần cái gì cả, chỉ cần bé thôi.” Cô nhẹ nhàng nói, mắt hàm chứa lệ, hết sức cảm động, câu nói cuối cùng kia là dành cho bé con đang khép chặt hai mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con hơi giật giật, sau đó mới chậm rãi mở mắt, đôi mắt to sáng ngời tựa như vì sao nơi chân trời, lấp lánh hào quang như bảo thạch.

“Mẫu hậu.” Sau khi mở to mắt ra, bé liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào, rồi bập bẹ kêu lên.

Mẫu hậu? Cô nghe âm thanh này như gió lốc thổi qua, ngẩn người, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, trong chốc lát, nước mắt cô ‘tí tách’ rơi xuống trước, mới vô cùng kinh ngạc vui sướng, nghẹn ngào nói: “Cục cưng, con tôi, con tôi.”

“Mẫu hậu, đừng khóc, đừng khóc nhé.” Bé vươn cánh tay nho nhỏ đến trước mặt cô, ngọt ngào ngây ngô an ủi, trong lòng rất bất mãn với phụ vương của mình.

Lý Quả liền vội vàng gật đầu, nắm bàn tay nhỏ của bé, cao hứng nói: “Mẫu hậu không khóc, mẫu hậu không khóc, cục cưng rất ngoan, cục cưng rất tốt.” Lúc này lòng của cô đã tràn đầy niềm vui bất ngờ ấy, dường như mọi thứ đều không quan trọng, cái gì cũng không thành vấn đề, chỉ cần có bé con này là tốt rồi.

“Mẫu hậu, cục cưng sẽ không để cho người chịu uất ức đâu.” Tay nhỏ bé của cục cưng nhẹ nhàng phủ lên mặt cô, cười tủm tỉm nói.

“Ừ, ừ, ừ, cục cưng ngoan lắm.” Cô liên tục đáp ứng, tiếp đó lại vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, ánh mắt yêu thương vẫn dừng ở trên mặt bé.

“Con biết không, mẫu hậu chẳng cần gì cả, chẳng muốn gì cả, chỉ cần con thôi, tất cả đều là vật ngoài thân, con chính là tất cả của mẫu hậu, có con là đủ rồi, cục cưng à, chúng ta đừng đi tranh gì nữa, được không?”

Làm sao bé có thể không biết suy nghĩ trong lòng mẫu hậu mình, mẫu hậu không muốn đi tranh giành, nhưng bé cũng không thể trở mặt nhìn nữ nhân khác trở thành Xà Hậu, -lelquydoon- không phải vấn đề địa vị mà là danh dự. Ở trong lòng bé chỉ có mẫu hậu mới là Xà Hậu chân chính, người khác tuyệt đối không phải.

“Mẫu hậu yên tâm, cục cưng biết ạ.” Bé con không đồng ý cũng không từ chối, bé không muốn mẫu hậu thương tâm khổ sở, song cũng sẽ không để phụ vương toại nguyện, cùng lắm thì phụ tử tuyệt giao, bé mang theo mẫu hậu đi đâu chẳng được?

Lần này rốt cục Lý Quả đã yên tâm, ôm bé con hạnh phúc cười ra tiếng, liên tục hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, mũi chạm mũi, yêu thương cùng nuông chiều không để đâu cho hết.

290. Chương 281: Chương 271

291. Chương 281: Chương 271.1: Trò Hề Phong Hậu

“Vương, Đại nhi không cần làm Xà Hậu đâu, dù sao tiểu thư cũng là thân mẫu của Tiểu Xà Vương, theo lý nên lập nàng làm Hậu mới đúng ạ.” Đại phi đã sớm biết chuyện bé con phản đối, sau khi nhìn thấy Mặc Nhật Tỳ không vui vẻ trở về, câu đầu tiên nàng ta nói lại là khuyên bảo hắn, đúng là khéo hiểu lòng người.

Mặc Nhật Tỳ vốn áy náy với nàng ta, lại bởi vì bị chọc giận ở chỗ Lý Quả, dưới sự đối lập của hai người lúc này, hắn càng cảm thấy chán ghét Lý Quả, còn đối với nàng ta thì yêu thương đủ kiểu.

“Đại nhi, không được, bốn vương kiên quyết không đồng ý, chẳng qua chỉ sinh cho bốn vương một đứa con nối dõi mà nàng ta đã nghĩ trở thành Xà Hậu rồi hả, bốn vương tuyệt đối không đồng ý. Trên thế gian này, chỉ có Đại nhi mới có tư cách trở thành Xà Hậu của ta, Đại nhi cứ yên tâm, bốn vương nhất định sẽ không phụ lòng nàng.” Hắn ôm nàng ta vào trong lòng, nói năng có khí phách đầy hứa hẹn.

Đại Mai vô cùng cảm động, chỉ là, nói không muốn trở thành Xà Hậu thì chính là nói dối, đây là ước muốn trong lòng của mỗi nữ nhân. Nếu như không thể trở thành nữ nhân duy nhất của hắn thì phải trở thành nữ nhân thân mật nhất, chân chính nhất ở bên cạnh hắn, đó chính là Xà Hậu cũng là thê tử của hắn. Đối với Lý Quả, nàng ta có thể không đổ kị, hâm mộ sao? Tuy sự sủng ái lúc trước đã thành quá khứ, nhưng ngẫm lại vẫn không nhịn được đổ kị, nam nhân yêu thương của nàng ta cũng đã từng yêu nữ nhân kia như vậy, hơn nữa còn để cho nàng ấy sinh ra đứa nhỏ của hắn.

“Đại nhi cảm ơn sự ưu ái của Vương, được Vương sủng ái Đại nhi thật may mắn biết bao, còn đối xử rất tốt với Đại nhi, Đại nhi có chết cũng không hối tiếc.” Nàng ta vô cùng cảm động, nhào vào lòng hắn, gât gao ôm hắn, nước mắt đã rơi xuống.

Nước mắt của nàng ta càng khiến hắn cảm thấy đau lòng, đồng thời cũng càng thêm kiên định lập nàng ta làm Xà Hậu.-lelelquyydonn- Lý Quả là cái thá gì, cho dù có cục cứng đứng ở bên cạnh cũng chẳng thể thay đổi được gì.

“Đại nhi, lát nữa bốn vương sẽ hạ lệnh cho nàng ấy chuyển ra khỏi cung Phượng Thê, ngày mai nàng liền chuyển qua đi, đợi đại điển phong Hậu xong bốn vương liền vào ở cùng nàng.” Hắn hôn nhẹ lên tóc nàng ta, trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc, vô cùng cao hứng.

Đại Mai nghe xong, nửa mừng nửa lo lập tức thoát khỏi vòng ôm của hắn, vẻ mặt kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) nhìn hắn, ghen ngào nói: “Vương, thật vậy chẳng?” Cung Phượng Thê chính là tẩm cung của Xà Hậu, vẫn là nơi ở của Lý Quả, hiện tại để cho mình chuyển vào,le- vậy thái độ của Vương càng thêm rõ ràng rồi, ngôi -quy- vị Xà Hậu đã là vật trong tay nàng ta -donndon-.

“Đương nhiên là thật, bốn vương sẽ không để nàng chịu bất kỳ uất ức nào.” Mặc Nhật Tỳ nhìn nụ cười hưng phấn của nàng ta, càng thêm cao hứng, vội vàng gật đầu nói.

“Cảm ơn Vương.” Đại nhi kích động vội vàng hạ người hành lễ, sau đó lại nhanh chóng đứng dậy, nhào vào lòng hắn.

Mặc Nhật Tỳ vô cùng cao hứng, vừa ôm nàng ta, vừa phân phó thị vệ cùng cung nữ: “Các người đến cung Phượng Thê thông báo cho Lý Quả, bảo nàng hôm nay chuyển ra khỏi cung Phượng Thê, rời đến... Ly cung.”

292. Chương 282: Chương 271.2

293. Chương 282: Chương 271.2

Bảo cô chuyển đi? Lý Quả nhìn một đồng cung nữ, thị vệ ở trước mặt, còn chưa tiêu hóa được lời bọn họ vừa mới nói, thật lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Mới vừa rồi, bé con mới mở to mắt nói chuyện với mình chưa được bao lâu, nhóm người này liền vội vàng tới đây, nói là truyền khẩu dụ của Mặc Nhật Tỳ bảo cô lập tức chuyển khỏi nơi này.

“Các người không nghe lầm đó chứ? Sao Vương có thể để cho tiểu thư cùng tiểu chủ nhân chuyển đi?” Hoàng Nhi không tin, lập tức kịch liệt hỏi lại.

Tri Vũ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền trầm ngâm, dường như nàng đã sớm dự liệu được chuyện gì nên không phản ứng lớn giống như Hoàng Nhi, chỉ có điều trong lòng vẫn có chút bi thương.

Quản gia Lâm mẫu mực đứng ở một bên, im lặng không lên tiếng, nhìn về phía Lý Quả, trong mắt có chút khổ sở.

“Được, chúng tôi chuyển đến đâu?” Lý Quả chỉ hơi kinh ngạc, sau đó liền bình tĩnh hỏi, không phải cô không khó chịu, ở khoảng khắc ấy trong lòng trào lên bị ai vô hạn nhưng chỉ là trong chốc lát, cô liền bình tĩnh trở lại.

Nhóm cung nữ và thị vệ vẫn rất cung kính với cô, cũng chưa từng vì Vương muốn đuổi cô rời khỏi cung Phụng Thê mà tỏ thái độ hung dữ, bởi vì Tiểu Xà Vương còn ở đây nên đương nhiên bọn họ không dám rời.

“Ly cung.” Cung nữ đi đầu cung kính cúi đầu nói, không dám nhìn Lý Quả.

“Tôi đã biết, vậy hãy thu dọn đi, sẽ không ảnh hưởng nhiều đến các người đâu.” Cô hướng về phía những người đó cười ôn hòa, rồi ôm cục cưng quay đầu nói với Tri Vũ và Hoàng Nhi: “Các em giúp chị thu dọn một ít quần áo của chị và cục cưng đi, đừng lấy những đồ khác, chỉ mang quần áo và đồ dùng cá nhân của chúng ta đi là được.”

“Tiểu thư, Hoàng Nhi không tin, Hoàng Nhi muốn đi hỏi Vương, đây không phải là sự thật.” Bởi vì lời của cô mà Hoàng Nhi lại vô cùng kích động hấn lên, ồn ào muốn đi tìm Mặc Nhật Tỳ hỏi cho rõ ràng.

Lúc này, quản gia Lâm vẫn im lặng không nói chột hét lớn một tiếng với nàng: “Hoàng Nhi, mau giúp tiểu thư thu dọn đồ đi, có phải người thấy tiểu thư còn chưa đủ phiền toái hay không? Không muốn để tiểu thư sống yên ổn sao?”

Hoàng Nhi vừa nghe, lập tức bình tĩnh trở lại, nước mắt rơi xuống tí tách, nghẹn ngào cung kính hành lễ với Lý Quả, sau đó che mặt cùng Tri Vũ và các cung nữ khác cùng nhau thu dọn đồ đạc giúp cô.

“Làm phiền mọi người rồi.” Lý Quả mỉm cười nói với mọi người, rồi ôm cục cưng ngồi xuống, đợi các nàng thu dọn đồ đạc.

Chỉ chốc lát sau, Tri Vũ, Hoàng Nhi cùng mấy cung nữ khác mang theo bốn năm gói lớn đi ra, đứng ở bên cạnh cô, Tri Vũ nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, nhóm nô tỳ đã thu dọn xong rồi ạ.”

“Vậy thì đi thôi, Tri Vũ, Hoàng Nhi, quản gia Lâm, nếu như mọi người thấy bất tiện thì không cần qua đó cùng chúng tôi đâu, còn chưa biết bên kia thế nào, nếu như ở đây mọi người được đãi ngộ tốt thì cứ ở lại đi.” Cô ôm bé con vừa bước ra khỏi cung điện, như là nhớ tới cái gì, lại vội vã xoay người nói với đám người đang nhắm mắt đi theo đuôi. truyện chỉ đăng trên dien dan)(e)(q)(uy)./;;D0nn__

Song cô vừa dứt lời, quản gia Lâm, Tri Vũ, Hoàng Nhi cùng các cung nữ luôn đi theo liền quỳ xuống ‘phịch’ một tiếng, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, chúng nô tỳ muốn đi theo tiểu thư, tiểu thư đi đâu, chúng nô tỳ theo đó ạ.”

“Mọi người... Ai.” Cô không ngờ tất cả bọn họ lại định đi theo mình, tuy rằng cô không cần người chăm sóc, nhưng nếu có thêm vài người giúp đỡ cùng chăm sóc cục cưng sẽ tốt hơn, ít nhất cô không phải mệt như thế.

“Tiểu thư, kể từ ngày đó gặp gỡ tiểu thư, lão nô luôn đi theo ngài, hiện tại tiểu thư không thể vứt bỏ lão nô mà.” Hốc mắt quần gia Lâm đỏ ửng, chưa từng quỳ xuống trước Lý Quả, hôm nay lại bởi vì chuyện này mà quỳ xuống.

Lý Quả vô cùng cảm động, nếu như vừa rồi từng đau lòng, vậy hiện tại cô cảm thấy thế giới của mình đang tốt đẹp, ngập tràn ánh sáng.

“Cảm ơn mọi người, tôi sẽ không để mọi người chịu khổ.”

“Tiểu thư, chúng ta không khổ.” Mọi người đang quỳ trên mặt đất vội vàng đáp lời, sau đó đứng lên, kiên quyết theo cô rời đi, đi tới Ly cung.

Ly cung, tòa cung điện nằm ở chỗ xa xôi nhất trong toàn hoàng cung, cũng không lớn, chỉ là có chút hoang vắng, lẽ cũng không được trang hoàng xa hoa, chỉ rất đơn giản, quý nhưng ở trong mắt Lý Quả lại là chốn thiên đôn đường.

“Tiểu thư, uất ức ngài và tiểu chủ nhân rồi.” Hốc mắt Tri Vũ đỏ hồng, thấp giọng nói, chỗ này chỉ tốt hơn lãnh cung một chút, vậy mà lại là nơi trú ngụ của tiểu thư và Tiểu Xà Vương tôn quý.

Lý Quả lại nở nụ cười, sau khi dạo qua một vòng, phát hiện hàng ngày nơi này vẫn có người quét tước, tuy rằng không tính là không nhiễm một hạt bụi nhưng ở trong mắt cô cũng khá sạch sẽ, cô vô cùng nài nỉ lòng.

“Chị rất thích nơi này, rất thanh tĩnh, rất ưu nhã, chỗ xa hoa kia không có sinh khí, nơi này còn có nhân khí, sinh khí, chị thích, cũng chẳng cảm thấy uất ức.” Cô cười tíu tít nói, tâm tình vô cùng tốt, đặc biệt thích chỗ này, rời xa huyên náo đi.

294. Chương 283: Chương 271.3

295. Chương 283: Chương 271.3

“Woa, tiểu thư, uất ức cho ngài và tiểu chủ nhân rồi.” Sao Hoàng Nhi có thể tin tưởng lời của cô, nghĩ rằng cô đang an ủi chính mình, không khỏi bật khóc lên, còn thương tâm hơn so với chính chủ.

Lý Quả tròn tròn mắt, sao mà mọi người đều cảm thấy cô nên thương tâm, khổ sở chứ? Không sống nổi hả? Thần kinh, hiện tại cô thấy rất khá, rất nhẹ nhàng đó.

“Hoàng Nhi, chị không sao, chị thật sự thấy rất khá, không có nửa điểm uất ức, các người ngẫm xem, lúc còn ở thế giới kia, tôi còn chưa được ở trong phòng lớn, có nhiều người hầu hạ vậy đâu, tôi thật sự rất vừa lòng mà.” Cô cười khổ khuyên giải an ủi nàng, giờ lại thành cô khuyên nhủ người khác này, điên đảo quá đi.

Quần gia Lâm vẫn im lặng đứng một bên, lúc này liền không nhịn được quát Hoàng Nhi: “Hoàng Nhi, đứng lên mau, đừng khóc, nghe tiểu thư nói gì chưa, hiện tại mau quét dọn phòng cho tiểu thư và tiểu chủ nhân đi, trải giường thật tốt, cất đồ đạc của tiểu thư và tiểu chủ nhân đi. Những người khác mau chuẩn bị đồ ăn cho tiểu thư, nhóm còn lại liền quét tước bên ngoài một chút, để cho tiểu thư và tiểu chủ nhân ở trong môi trường sạch sẽ thoải mái.”

Tri Vũ và Hoàng Nhi nghe xong, lập tức vội vàng đáp ứng, vội vàng chỉ huy các cung nữ khác đi làm việc, còn quần gia Lâm cung kính hành lễ với Lý Quả cùng bé xong, lập tức mang theo vài thị vệ đến nơi khác xem xét.

Bọn họ vừa đi, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua bé con đang cười tíu tít mắt với mình, cô có chút thương cảm, nhẹ giọng nhu hòa nói: “Cục cưng, có phải con cảm thấy nơi này tệ lắm không? Mẫu hậu cảm thấy nơi này tốt lắm, mẫu hậu thích nơi này.”

“Mẫu hậu, cục cưng cũng thích nơi này, nơi này rất thoải mái, rất im lặng.” Bé cười tí mắt nói, sau đó giẫy dụa bò lên.

Cô vội vàng đỡ lấy bé, ẵm giữa bé, hốc mắt ẩm ướt, rốt cục không nhịn được nghẹn ngào nói: “Cục cưng, cảm ơn con, cục cưng rất ngoan, bằng lòng cùng mẫu hậu chịu khổ, mẫu hậu nhất định sẽ nuôi lớn con.”

Bé nở nụ cười khanh khách, vươn tay nhỏ bé vuốt ve mặt cô, sau đó hôn ‘chụt’ một cái, cười nói bi bô: “Mẫu hậu, cục cưng rất cường đại ạ, không cần mẫu hậu quan tâm đâu, cục cưng sẽ không để cho mẫu hậu khổ sở, cục cưng muốn mẫu hậu có một cuộc sống tốt nhất.”

“Cục cưng ngoan của mẹ.” Lý Quả nở nụ cười, hôn mặt bé, tuy rằng mới bé như vậy đã có thể nói, ngẫm lại cũng không quá ngạc nhiên, con có kỳ quái vẫn là do cô sinh ra mà.

Mẫu tử hai người vừa nói chuyện một lát thì Tri Vũ và Hoàng Nhi liền xuất hiện, đồ đạc không nhiều lắm, đã sắp xếp xong, sau đó vội chạy vào đây hầu hạ, sửa sang lại cung điện một chút, đại thể cũng không tệ lắm.

“Về sau, mọi người cùng ăn chung đi, không cần làm nhiều như vậy, đủ ăn là tốt rồi, cũng không cần lãng phí, nơi này không có người ngoài, mọi người theo chúng tôi thì đừng đa lễ như vậy.” Cô nhìn bảy nữ hài tử đứng ở trước mặt liền nói ra suy nghĩ lâu nay của bản thân, cô thật sự coi các nàng là người một nhà rồi.

“Tiểu thư, vậy không được, phải có quy tắc trật tự ạ.” Tri Vũ không đồng ý, không thể làm rối loạn quy tắc, cho nên từ chối ngay.

Lý Quả vừa định nói chuyện, bé con lại vươn tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo cô, bập bẹ nói: “Mẫu hậu, Tri Vũ tỷ tỷ nói đúng đó, về sau cứ giao cho cục cưng đi. Sau này Tri Vũ tỷ tỷ có việc thì cứ trực tiếp tìm bản vương.”

Ngược lại Tri Vũ không quá kinh ngạc, lập tức vô cùng cung kính hành lễ với bé, nhẹ giọng nói: “Vâng, tiểu chủ nhân.”

296. Chương 284: Chương 271.4

297. Chương 284: Chương 271.4

“Nàng chuyển rồi?” Sau khi nghe được đám người Lý Quả đã chuyển ra khỏi cung Phượng Thê, Mặc Nhật Tỳ còn có chút kinh ngạc.

Hắn thật sự không ngờ cô sáng khoái như vậy, thậm chí còn chẳng khóc nháo gì liền trực tiếp chuyển đi, hắn còn phải thêm vài người chuyên môn đi vì đề phòng cô không chịu chuyển liền ném cô thẳng ra ngoài đó, không ngờ người ta vậy mà quá thức thời, hoàn toàn không làm ra hành động gì, hơn nữa, nghe nói vào Ly cung còn rất vừa lòng nữa.

Không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút không vui, sao Lý Quả có thể bình tĩnh như vậy? Cứ không khóc không nháo thỏa hiệp vậy sao? Hay là còn có âm mưu quỷ kế khác?

“Giám thị bọn họ, nếu như bọn họ dám làm ra hành động gây thương tổn tới Đại phi, lập tức bắt giam.” Hắn càng nghĩ, càng cảm thấy khả năng là có âm mưu gì đó sẽ gây bất lợi với Đại phi, vội vàng căn dặn.

Nhóm thị vệ cung nữ liền lĩnh mệnh đi xuống, kỳ thật bọn họ rất khó hiểu, vì sao Vương không thích tiểu thư như thế, lelee lúc bọn họ gặp tiểu thư đều cảm thấy rất tốt mà, quy không khóc không nháo lại càng không tranh cãi, đối xử đônno với hạ nhân cũng rất ôn hòa.

“Vương, Đại nhi tin tưởng tiểu thư sẽ không gây bất lợi cho Đại nhi, ngài đừng nghĩ nhiều, tiểu thư còn phải chăm sóc Tiểu Xà Vương, Vương có rảnh thì nên đến thăm mới đúng ạ.” Ở bên cạnh Đại phi vẫn im lặng, mãi đến lúc sau, nàng ta mới ôn nhu tiến lên, tựa vào trong vòng ôm của hắn, ôn nhu, nhỏ nhẹ khuyên nhủ.

Loại tâm tình không vui vừa rồi của Mặc Nhật Tỳ chỉ vì lời của nàng ta mà tan thành mây khói, hắn vô cùng yêu thương vuốt mái tóc dài của nàng ta, sủng nịch nói: “Nàng đó, chính là quá thiện lương, đối xử với người ta tốt như vậy, một ngày nào đó sẽ chịu thiệt thòi. Bốn vương đương nhiên sẽ chiều cổ mẫu tử bọn họ, sẽ không để cho bọn họ sống khổ sở, nàng cứ an tâm tiến vào cung Phượng Thê đi, một tuần sau chính là đại điển phong Hậu của nàng, hãy chuẩn bị thật tốt, làm một Xà Hậu xinh đẹp nhất thiên hạ.”

“Cảm ơn Vương.” Đại phi vô cùng hưng phấn, trong lòng vô cùng kích động, càng thêm ôm chặt hắn. Mà Mặc Nhật Tỳ cũng yêu thương vô hạn ôm lấy nàng ta, cuối cùng bế lên, đi về hướng tẩm cung.

Ngày hôm sau, Mặc Nhật Tỳ liền mang theo nàng ta cùng nhau đi tới cung Phượng Thê, trong cung lại đổi một đám cung nữ, thị vệ mới. Cung Phượng Thê cung vẫn khí thế, hoa lệ, vô cùng xinh đẹp, trải qua một ngày quét tước, bài trí, so với nguyên bản càng thêm xa hoa hơn nhiều.

“Nơi này thật đẹp!” Ánh mắt Đại phi sáng rực, lôi kéo hắn dạo khắp nơi trong tẩm cung, tươi cười đầy mặt, hết sức vừa lòng.

Mặc Nhật Tỳ mặc cho nàng ta lôi kéo bản thân, kỳ thật hắn đã sớm vô cùng quen thuộc tất cả mọi thứ ở nơi này, nhìn nàng ta tươi cười vui vẻ, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có cảm giác cô đơn, nhưng biến mất rất nhanh, hắn cũng không biết vì sao.

“Vương, về sau ngài sẽ cùng ở đây với Đại nhi sao?” Đại phi làm nũng ngượng ngừng quay đầu hỏi, bày ra thần thái yêu kiều, lại lộ ra vạn loại phong tình, nhiều thêm chút hương vị nữ nhân thành thực.

“Bốn vương sẽ cùng Đại nhi tiến vào.” Hắn phục hồi tinh thần, hòa ái dễ gần cười cười, đã đi ý nghĩ khác thường, chuyên tâm cùng nàng.

Đồ đạc của Đại phi rất nhiều, rất nhanh liền chất đầy phòng, trừ đồ mang vào từ ngoài cung, còn có không ít là do Mặc Nhật Tỳ ban cho, gần như đều là trân phẩm (đồ quý), lại ban cho nàng ta kha khá cung nữ, nghiêm nhiên đã thành tiêu chuẩn của Xà Hậu rồi.

“Vương, Đại nhi yêu ngài lắm.” Sau khi làm xong hết tất cả, bọn họ liền ôm nhau ngồi trên giường lớn Lý Quả từng ngủ qua, đột nhiên, nàng ta xấu hổ thổ lộ với hắn.

Mặc Nhật Tỳ có chút kinh ngạc, sau đó thoải mái nở nụ cười, “Ha ha ha, Đại nhi tốt của bốn vương, bốn vương cũng yêu nàng, về sau Đại nhi phải sinh thêm cho bốn vương mấy nữ nhi, nhi tử đó, như vậy mới náo nhiệt.”

Ánh mắt Đại phi lại phát sáng, hài tử? Nàng ta đột nhiên nhớ tới cục cưng của Lý Quả, trong lòng cũng dâng lên khát vọng. Đúng vậy, nếu như nàng ta sinh Tiểu Xà Vương, như vậy đứa bé của nàng ta nhất định có thể thắng được Tiểu Xà Vương của vị tiểu thư kia, nói không chừng sau này Vương nhất định sẽ để cho con mình là Tiểu Xà Vương kế thừa đại vị đó.

298. Chương 285: Chương 271.5

299. Chương 285: Chương 271.5

Một tuần sau, đại điển phong Hậu.

Phong Hậu ư? Muốn làm Xà Hậu à? Nằm mơ đi! Bé con đang nằm trên giường hoa chân múa tay vui sướng nghĩ, đôi mắt nhỏ đảo đảo nhanh như chớp, trong lòng âm thầm châm chọc Đại phi.

Hôm nay chính là đại điển phong Hậu của Đại phi, trong cung, ngoại trừ Ly cung, tất cả mọi người đều bận rộn, chân không chạm đất, toàn bộ đều vì chuyện đại sự này mà chuẩn bị. Trong cung, trừ bỏ tẩm cung của đám phi tử không có chút vui vẻ thì các nơi khác gần như đều là giăng đèn kết hoa, một cảnh vui mừng.

“Tiểu chủ nhân, hôm nay chính là đại điển phong Hậu.” Quần gia Lâm len lén tiến vào từ khoảng trống trong viện của Lý Quả, cung kính nói với bé con đang nằm trên giường hoa chân múa tay vui sướng.

“Bổn vương biết, bà ta muốn làm Xà Hậu ư, nằm mơ đi.” Bé bò dậy từ trên giường, ngồi thẳng, bé con không có nửa điểm tươi cười, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra vẻ châm chọc.

Quần gia Lâm vẫn đứng cung kính như cũ, hần khăn trương nói: “Tiểu chủ nhân, thế nhưng chúng ta đâu thể ngăn cản ạ, nếu nàng ta thật sự thành Xà Hậu, tiểu thư liền...”

Bé im lặng ngồi, lộ ra một chút tươi cười không có ý tốt, bập bẹ nói: “Quần gia Lâm, chúng ta chẳng cần làm gì cả, bà ta cũng chẳng thể thành Xà Hậu được.”

“Lão nô đã biết.” Thái độ của quần gia Lâm đối với bé còn cung kính hơn gấp bội so với Mặc Nhật Tỳ, vội nói.

“Đừng để mẫu hậu ta biết, các người cũng không cần làm gì, chuyên tâm hầu hạ tốt cho mẫu hậu ta là được.” Bé nhìn thoáng qua Lý Quả đang phơi nắng ở bên ngoài, bập bẹ dặn dò ông ta.

Quần gia Lâm cúi đầu, chỉ cảm thấy đến một luồng khí thế uy nghiêm đập thẳng vào mặt, cung kính phát ra từ nội tâm, hoàn toàn không do ông ta có thể khống chế. Đây là lý do vì sao ông ta nhìn thấy bé còn cung kính hơn so với nhìn thấy Mặc Nhật Tỳ, lẽlele Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn không có loại khí thế uy nghiêm vừa tự nhiên lại vừa áp bức người như vậy, quyquy cho nên ông ta biết tiểu chủ nhân ở trước mặt rất đặc biệt, vô cùng đặc biệt, đi theo tiểu chủ nhân so với đi theo Xà Vương sẽ tốt hơn nhiều lắm.

“Vâng, xin tiểu chủ nhân yên tâm.”

“Ông đi đi, nên làm gì thì làm đi.” Bé con giống như người lớn hướng về phía ông ta phất phất tay, thân thể nhỏ bé vừa lật lại an ổn nằm trên giường một lần nữa.

Quần gia Lâm gật gật đầu, cung kính hành lễ rồi nhanh chóng lui xuống.

Bên ngoài, Tri Vũ và Hoàng Nhi đang đứng dưới ánh mặt trời cùng Lý Quả, vẻ mặt Tri Vũ bình tĩnh còn Hoàng Nhi thì cứ muốn nói lại thôi, ánh mắt sốt ruột nhìn cô vài lần.

“Hoàng Nhi, em làm sao vậy? Có việc cứ nói.” Lý Quả bị nhìn như vậy một hồi lâu, không nhịn được tò mò hỏi.

Hoàng Nhi kinh ngạc một chút, sau đó nhìn nhìn Tri Vũ đang đứng an tĩnh, lại nhìn bốn phía, mới vội vàng nói: “Tiểu thư, sao ngài có thể bình tĩnh như thế, hôm nay chính là đại điển phong Hậu của Đại phi gia, sao tiểu thư không sốt ruột, không tìm Vương chứ?”

Hóa ra là chuyện đó, nàng không khỏi bật cười. Vì sao phải tìm? Vì sao phải sốt ruột? Cho dù bên ngoài trời có sập cũng đâu liên quan tới cô.

“Hoàng Nhi, không cần lo cho người khác, chăm sóc tốt cho bản thân là được, chúng ta cứ yên tĩnh ở nơi này, nếu như ngày nào đó hết hứng, chúng ta sẽ tìm cơ hội rời đi.”

Rời đi? Tri Vũ và Hoàng Nhi ngơ ngác nhìn nhau, tuyệt không ngờ tới tiểu thư còn suy nghĩ sâu xa như thế, rời khỏi hoàng cung, đây là chuyện các nàng không dám mơ tưởng đến, đã vào hoàng cung còn có thể rời đi sao?

“Tiểu thư, ngài muốn đến nơi nào?” Lúc này đổi lại là Tri Vũ hỏi, nàng vẫn rất bình tĩnh như cũ, giống như hiện tại đã chẳng có chuyện gì có thể khiến nàng chấn động nữa.

Câu hỏi của Tri Vũ khiến cô thật sự suy tư, vừa rồi chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng vừa nghĩ đến lại làm cho lòng cô không thể bình tĩnh nổi. Cô nhớ tới cuộc sống lúc trước, yên tĩnh, vô ưu vô lo, thế giới rất rộng lớn, cô còn chưa đi được hết đâu. Chân chính là tư tưởng có xa xôi lắm không, có thể đi thật xa, cô đột nhiên bị thế giới vô biên đó làm cho cảm động, lòng dạ đột nhiên liền mê mông hăm lên, cảm giác kích động tràn ra trong lòng cô.

“Nếu như có thể, chị muốn đi khắp thế giới, sau đó sẽ tìm một nơi yên tĩnh, không bị quấy rầy, sống cuộc sống vô tranh, hoặc là nơi giống như thế ngoại đào nguyên, đủ mọi loại hoa, nuôi dưỡng mấy con vật nhỏ, ngắm phong cảnh, phơi nắng, hóng gió, buổi tối có thể cùng nhau ngắm sao trời, thỉnh thoảng có thể cùng

nhau nướng đồ, nấu cơm dã ngoại, đây là cuộc sống mà chị mong muốn, cuộc sống tự do.” Cô lộ ra vẻ mặt mơ mộng, nghiêng đầu, khoe miệng hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói.

Về mặt Hoàng Nhi và Tri Vũ khiếp sợ nhìn cô, sau đó chậm rãi lọt vào trong sự tưởng tượng như thế, trên mặt các nàng cũng lộ ra biểu cảm tương tự.

“Tiểu thư, nếu có một ngày ngài thật sự phải đi, vậy xin hãy mang theo Tri Vũ, Tri Vũ muốn đi theo tiểu thư và tiểu chủ nhân vĩnh viễn.” Tri Vũ đột nhiên quỳ xuống ‘phịch’ một cái, nhẹ giọng thỉnh cầu.

Hoàng Nhi cũng giác ngộ, lập tức quỳ xuống, kích động nói: “Tiểu thư, Hoàng Nhi muốn đi theo tiểu thư, tiểu thư đừng bỏ lại Hoàng Nhi mà.”

“Tiểu thư, lão nô cũng đi theo tiểu thư và tiểu chủ nhân, cho dù tiểu thư và tiểu chủ nhân đi nơi nào, lão nô cũng đi theo.” Đột nhiên, quần gia Lâm xuất hiện, quỳ gối trước cô, kiên định nói.

Cô bị hành động của bọn họ dọa sợ tới mức lập tức thức tỉnh từ trong giấc mộng, vội vàng tiến lên nâng bọn họ dậy, vừa cảm động lại vui vẻ: “Cảm ơn mọi người, chỉ cần mọi người nguyện ý đi theo tôi, tôi đương nhiên sẽ không bỏ lại các người, nếu có một ngày như vậy, chúng ta cùng nhau đi nhé.”

“Cảm ơn tiểu thư.” Bọn họ vô cùng cao hứng, trăm miệng một lời nói.

“Tiểu thư, chúng nô tỳ cũng muốn đi theo tiểu thư và tiểu chủ nhân.” Đột nhiên, mấy cung nữ và thị vệ của Ly cung cũng xuất hiện, quỳ rạp xuống đất, cầu xin nói.

Lý Quả vội vàng bảo bọn họ đứng lên, liên tục nói: “Được, được, mọi người muốn đi theo thì cùng nhau đi thôi. Hiện tại mới chỉ là lời nói, nếu có một ngày như vậy, tôi nhất định mang theo mọi người.”

“Cảm ơn tiểu thư.”

Mọi người mừng rỡ, trong lòng đều vô cùng kích động, bọn họ đã sớm nghe hết lời tiểu thư vừa nói, trong lòng một hồi mộng tưởng. Ở trong cung, địa vị của bọn họ cũng không cao, thật ra đi đâu đều giống nhau, nhưng lời tiểu thư vừa nói làm cho bọn họ tràn ngập mơ tưởng đến một cuộc sống vô tranh, hướng tới một cuộc sống khác, vì thế đều sống chết muốn đi theo Lý Quả.

Lý Quả rất cảm động, những người này đều theo từ cung Phượng Thê tới Ly cung, từ sau khi theo cô đến đây, vẫn luôn đối xử tốt với cô, cho dù là như bây giờ cũng không rời không bỏ, làm sao cô có thể để bọn họ uất ức chứ?

“Tiểu thư, vào trong nghỉ ngơi đi.” Tri Vũ phát tay để cho những người khác đi làm việc, liền đỡ Lý Quả về bên trong phòng nghỉ ngơi.

Lý Quả gật gật đầu, vào phòng, đi về phía bé con. Bé đã sớm thấy rất rõ toàn bộ động tĩnh bên ngoài, không chỉ có như thế, bé còn nắm giữ tất cả động tĩnh trong toàn hoàng cung vào lòng bàn tay, cường đại như vậy chắc chắn là hơn hẳn Mặc Nhật Tỳ rồi.

300. Chương 286: Chương 271.6

301. Chương 286: Chương 271.6

Nếu như bé nguyện ý, bé có thể đặt toàn bộ vương thành vào trong phạm vi ý thức của chính mình, nói cách khác, bé có thể nắm rõ toàn bộ nhất cử nhất động của mọi người trong hoàng cung, thậm chí là suy nghĩ đều nằm trong lòng bàn tay, tựa như một người đứng xem ở bên ngoài. Vương thành cũng như thế, bé có thể bảo phủ ý thức của mình đến mỗi ngõ ngách, mà điểm này Mặc Nhật Tỳ tuyệt đối thua xa 100%.

Lúc này, trong cung Phượng Thê là một cảnh khốn trương rối ren, Đại phi ăn vạ y phục long trọng lại rườm rà cao quý đang ngồi ngay ngắn trên Phượng ý (ghế phượng) ở trong đại sảnh, khuôn mặt đoan trang lộ ra tươi cười vui mừng, nàng ta đang đợi chuẩn bị đi đến đài Vọng cảnh trước hoàng cung. Nơi đó chính là chỗ cử hành đại điển phong Hậu, đến lúc đó bách tính trong thành đều đứng dự lễ ở phía dưới.

“Chúc mừng Xà Hậu.” Lúc này, tất cả cung nữ trong cung Phượng Thê uyển chuyển khom người, đều chúc mừng vị nữ tử này sẽ trở thành chủ nhân của Vương cung.

Đại phi cười suốt, không nhin được kích động và hưng phấn, đứng dậy, bày ra dáng vẻ mẫu nghi thiên hạ, thản nhiên nói với các nàng: “Đứng dậy đi.”

“Tạ ơn Xà Hậu.” Chúng cung nữ vội vàng đứng lên, trên mặt tràn đầy vui sướng, chủ nhân thăng quan, các nàng cũng được thơm lây, ở trước mặt người khác cũng vinh quang không ít.

Dưới sự nâng đỡ của hai cung nữ thân cận, Đại phi lại ngồi xuống, sau đó trong lòng có chút âm thầm sốt ruột, không đợi được muốn chạy nhanh đến đài Vọng cảnh, đi đến bên cạnh Mặc Nhật Tỳ.

“Xà Hậu, đến giờ rồi.” Đợi trong chốc lát, bên ngoài có bốn cung nữ vội vàng chạy vào, tiến đến trước nàng ta liền quỳ rạp xuống đất, cung kính nói.

Đại phi lập tức kích động đứng lên, vẻ bình tĩnh cố gắng duy trì ở trên mặt đã biến mất, nàng ta thất lễ rồi.

“Theo bản cung đi thôi.” Nàng ta cố gắng khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói với đám cung nữ bên người.

“Vâng, Xà Hậu.” Chúng cung nữ tự nhiên đáp ứng, chủ nhân được phong Hậu, thiếu các nàng được sao?

Không bao lâu, trong vòng vây của cung nữ và thị vệ, đoàn người chậm rãi hướng tới đài Vọng cảnh, dọc theo đường đi có rất nhiều thị vệ đứng nghiêm ở hai bên.

Gia quyến của các đại thần đứng đầy hai bên đài Vọng cảnh, cùng với nhóm phi tử trong cung, mỗi người đều là trang phục lộng lẫy. Tuy rằng hôm nay chỉ có một nữ nhân vật chính, nhưng bị thua trận như vậy, ai cũng không muốn lại mất mặt, tuy rằng tới xem người khác nhưng vẫn trang điểm cho mình hơn Xà Hậu cũng tốt, nếu như có thể mượn việc này mà chọc nữ nhân như thiên tiên kia tức chết thì càng tốt.

Mặc Nhật Tỳ đang đứng ở chính giữa, bên trái là đại thần, bên phải là nhóm phi tử, hẳn mặc một thân vương phục (trang phục đế vương), có vẻ càng thêm khí phách, anh tuấn, cao lớn.

Ánh mắt của tất cả nữ nhân đều đặt trên người hắn, yêu say đắm, si mê, quyến rũ, thậm chí là ái mộ, tất cả đều muốn trở thành nữ nhân bên cạnh nam nhân này. Đáng tiếc, hôm nay chỉ có một mình Đại phi thành công, ban đầu mọi người đều cho rằng thành công thuộc về nữ tử đến từ nhân gian kia, đáng tiếc cuối cùng vẫn là thất thế.

Cuối cùng, trong lúc mọi người đang ngược lên nhìn, Đại phi cũng chậm rãi tao nhã cao quý đi tới đài Vọng cảnh, lúc Mặc Nhật Tỳ đưa tay ra liền kích động đặt bàn tay ngọc thon dài vào trong lòng bàn tay hắn.

“Vương.” Vào lúc này, dung nhan tựa như thiên tiên của nàng ta càng thêm xinh đẹp, càng thêm không nhiễm bụi trần, giống như thiên tiên, càng thêm mê người, các nam nhân thậm chí còn như si như say túy trong khí chất của nàng ta.

Trong mắt Mặc Nhật Tỳ chỉ có nàng ta, kể từ khi nàng ta vừa đến, ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi nàng ta, hoàn toàn quên mất tất cả mọi người trên thế gian này.

“Hôm nay nàng thật đẹp.” Mọi từ hắn nghĩ đến đều không cách nào hình dung được nàng ta, đành phải chọn lời tốt nhất, trực tiếp nhất ca ngợi nàng ta.

Đại phi then thùng nở nụ cười, nụ cười yếu điệu càng khiến người ta khó rời mắt, chúng nữ tử bên cạnh đều đổ kị, thậm chí ngay cả đổ kị cũng không phải, là hâm mộ, hận không thể thay thế được.

“Vương, Xà Hậu, đại điển sẽ bắt đầu, mời Vương cùng Xà Hậu đi lên đài Vọng cảnh.” Đại Thừa tướng kích động nhất, đã sớm luôn luôn bấm đốt ngón tay tính thời gian, vừa thấy thời gian sắp tới liền vội vã tiến lên nói.

Mặc Nhật Tỳ gật gật đầu, lộ ra nụ cười mê người, nắm tay nàng ta cùng nhau chậm rãi hướng về phía đỉnh đài Vọng cảnh, bọn họ tựa như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, xứng đôi nhất thiên hạ, bước lên từng bước một.

Thời tiết sáng sủa, khí trời vô cùng tốt, vạn dặm không mây, trời xanh trong, ánh nắng tươi sáng, ý nguyện tròn trịa, đây thật sự là một ngày vô cùng tốt, một thời điểm vô cùng tốt.

Thời tiết rất tốt, lòng mỗi người đều vui vẻ, vẻ mặt phần chấn, quả thực chính là thiên ý, đoạn nhân duyên này thật là khả quan, tất cả đều phát triển theo hướng thuận lợi.

Ngay tại lúc hai người tay trong tay hạnh phúc cùng nhau bước lên bậc thềm thứ mười thì biến hóa cũng đến. Thời tiết ở giờ khắc này đột nhiên thay đổi, ánh nắng tươi sáng ban ngày lập tức trở nên tối đen vô cùng, đột nhiên đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón.

Rầm rầm, mọi người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao ban ngày lập tức biến thành đêm tối? Thời tiết đẹp biến mất, đêm tối đột ngột buông xuống, thậm chí trên bầu trời còn truyền đến tiếng sấm cuộn cuộn, không chờ mọi người kịp phản ứng, mưa to tầm tã liền điên cuồng trút xuống. Không, phải là đập xuống dưới, tất cả mọi người bất ngờ không kịp phòng bị, đều bị xối cho thối đầu.

“Đây, đây là có chuyện gì thế?” Trong lòng mọi người chỉ có một âm thanh như vậy, rõ ràng là ngày hoàng đạo, rõ ràng là thời gian cùng khí trời tốt như vậy, sao lại thay đổi bất thường ngay nhỉ.

Mặc Nhật Tỳ và Đại phi ngã ra như phỗng, bị nước mưa xối xuống lạnh thấu tâm, đặc biệt là Đại phi bị lạnh từ đầu đến chân, một thân y phục hoa lệ dính sát vào làn da như đang mặc đồ bó, tuy rằng không ai nhìn rõ tình cảnh hiện tại của nàng ta nhưng cũng không khó để tưởng tượng ra.

“Trời giáng dị tượng, không cho Đại phi trở thành Xà Hậu đấy.” Đột nhiên, trong đám người dưới chân thành có người bật ra tiếng nói không hài hòa như vậy, sau đó tiếng nghị luận của dân chúng càng nhiều, chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đều nghe được tiếng thì thầm, thậm chí có khá nhiều người nói chuyện lớn giọng, đều truyền vào trong tai mọi người.

“Ta nghe nói lúc Tiểu Xà Vương giáng sinh, ngày đó trời giáng dị tượng khác hẳn bây giờ, là ánh sáng ngũ sắc, hơi thở cát tường, thần thánh vô cùng đó. Nhưng tân Xà Hậu này, thời tiết đang tốt như vậy đột nhiên chuyển xấu, có thể thấy được ông trời cũng không dung dẫu.” Có người đã nói như vậy.

“Đúng vậy, ông trời cũng không muốn nhìn thấy, trực tiếp tối sầm, cho tới bây giờ vẫn chưa từng có chuyện đó đâu.” Lại có thêm người đồng ý, bọn họ cũng bị ướt nhẹp cả người.

“Hình như hôm nay Tiểu Xà Vương không có xuất hiện, xem ra Tiểu Xà Vương phản đối rồi.” Có người chú ý tới chi tiết ấy, không khỏi lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, ngay cả Tiểu Xà Vương của chúng ta cũng không đến thì chúng ta xem nào nhiệt gì chứ. Trời cao cũng phản đối giống Tiểu Xà Vương, vậy chúng ta cũng phản đối.” Có người đứng ngay về phía bé con.

“Chúng ta không đồng ý Đại phi trở thành tân Xà Hậu, không đồng ý.” Có người lập tức thừa dịp trời tối hướng về phía trên đài Vọng cảnh điên cuồng gào thét.

Lập tức đưa tới một tầng tán thành lớn: “Chúng ta không đồng ý Đại phi trở thành Xà Hậu, chúng ta không đồng ý.”

“Không đồng ý.”

“Không đồng ý.”

“Không đồng ý.”

...

Từng đợt tiếng nói kháng nghị vang lên, tất cả đều là âm thanh của bách tính bên dưới, đương nhiên cũng có âm thanh bên trong hoàng cung, không ít thị vệ và cung nữ đều hô lớn.

dieieiennnndannnnle,,,,qu,,,,y.....don,,,,

Đại phi run rẩy, không nhin được run rẩy cả người, không phải lạnh mà là bị tức, hạnh phúc bị phá vỡ trong nháy mắt, nàng ta từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục. Chuyện đã từng mong chờ giờ lại thành bóng ma ám ảnh rồi.

Sắc mặt Mặc Nhật Tỳ rất tệ, hần vạn lần không ngờ sẽ xuất hiện chuyện như vậy, hần đã tính đến cả việc bé sẽ xuất hiện bất ngờ ngăn cản, nhưng không ngờ bé con chẳng những không có xuất hiện, mà lại xuất hiện thiên tượng này.

Hần cảm thấy nhất định là tiểu tử kia giả trò quỷ, cho nên hần liền vận dụng pháp lực của mình định xua đi màn đêm đen tối, đáng tiếc, hần chẳng thể xoay chuyển nổi nửa phần, mà hần cũng không biết, màn đêm đen ấy không chỉ bao phủ vương thành, mà là toàn bộ Xà quốc.

“Vương, Đại nhi...” Đại phi run rẩy đứng trong đêm đen gió lạnh, mắt một hồi lâu nằng ta mới nghẹn ngào nói, nhưng vẫn chẳng thể thốt nên rằng ‘không thể làm Xà Hậu được’.

Ý dân như thế, thiên ý như thế, ở trong bóng đêm này, sao nằng ta có thể được phong Hậu đây? Vì mọi người phản đối nên nằng ta không dám. Cho dù tất cả đại thần đồng ý, nằng ta cũng không dám. Mặc Nhật Tỳ có thể cãi lời toàn triều thần, nhưng không thể cãi lại ý dân khắp thiên hạ, nếu chỉ ở vương thành còn đơn giản, nếu là bách tính cả thiên hạ cũng như thế, vậy sẽ không có kết cục tốt.

Mặc Nhật Tỳ còn muốn thử lại, hần không cam lòng, nắm tay nằng ta định bước lên bậc cao nhất, sau đó thử hướng xuống dân chúng bên dưới giải thích, nhưng hần lại không bước tiếp được. Không phải hần không muốn, mà là trên bậc thêm đột nhiên xuất hiện lực cản rất mãnh liệt, hần không thể đi lên được.

“Vương, Đại nhi không thích hợp làm Xà Hậu rồi.” Rốt cục, trong sự cản trở mãnh liệt đó, Đại phi vốn còn tồn một chút hy vọng xa vời buộc phải nói ra câu nằng ta không muốn nói nhất.

“Mặc Hiên Viên, người lần ra đây cho bốn vương, người cũng dám ngăn cản bốn vương phong Hậu, có phải người muốn tạo phản hay không?” Mặc Nhật Tỳ cực kỳ tức giận, cực kỳ mất mặt, thanh danh của hần lập tức rớt xuống cực điểm, mà lời Đại phi nói càng làm cho hần nổi cơn điên.

Mà lời nói của hần trong đêm đen lại vô cùng rõ ràng, mỗi người đều nghe được, dân chúng đang điên cuồng gào thét không đồng ý cũng bởi vậy mà im lặng xuống, cùng nhau đợi chờ.

“Con không hề ngăn cản, đây là thiên ý, trời cao cũng không giúp phụ vương, trời cao cũng không đứng về phía các người, cho dù con có bản lĩnh thông thiên cũng không có khả năng làm biến động cả Xà quốc. Năng lực của con cũng chỉ ở trong phạm vi vương thành, phụ vương ngài quá dễ mất tới con rồi.” Tiếng nói non nớt thần thiên đột ngột vang lên giữa thiên địa, vô cùng dễ nghe, vô cùng rõ ràng, rớt vào trong lòng mỗi người.

302. Chương 287: Chương 272

303. Chương 287: Đại Phi Điên Cuồng

Xà quốc thiên biến sao? Chỉ có đúng những lời này mới khiến mọi người kinh hãi, đúng vậy, bọn họ cũng không biết ngoại trừ Vương thành, có phải bên ngoài cũng như thế hay không, nhưng từ miệng bé mới mạnh mẽ kinh hãi, không phải chỉ có thời tiết của Vương thành thay đổi, mà là khắp thiên hạ đều thay đổi thời tiết.

Quả thật, bé con đúng là không thể có được phần năng lực này, chỉ có thể càng chứng minh rõ một khả năng, trời cao cũng không cho phép Đại phi trở thành Xà Hậu, phần lực cản đó cũng đủ lớn đi.

“Đại phi không thể trở thành Xà Hậu, con dân Xà quốc chúng ta không đồng ý.” Đột nhiên, trong đám dân chúng lại truyền đến một câu kinh thiên động địa (chấn động trời đất) như vậy.

Lập tức dẫn tới sự tán thành của mọi người, tất cả đều hô lớn, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà nổ tung, ầm ầm, vô số căn nhà đều sáng đèn, toàn bộ Vương thành đều sôi trào.

Mặt Đại Thừa tướng xám như tro tàn, hần biết nữ nhi của hần vĩnh viễn cũng chẳng thể trở thành Xà Hậu, chỉ có thể dừng lại ở đây, sẽ không có cơ hội gì nữa.

Lúc này, một mảng ánh sáng, chiếu sáng một góc trời đất, cũng chỉ thế thôi, chỉ có ánh đèn, ngay cả ánh trăng cũng tắt hẳn, có thể nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Đại phi, thân thể hơi run rẩy.

“Không phải ngươi thì là ai!” Giọng nói nghiêm khắc của Mặc Nhật Tỳ lại vang lên, ép hỏi, một người phụ thân mà còn thua kém cả con mình, tuy rằng là một chuyện cao hứng, nhưng cũng vô cùng mất mặt, dù sao hẳn vẫn còn tại vị đó.

Giọng nói của bé con lại thản nhiên vang lên, không có ý cười: “Vậ phụ vương ngài cứ mặc kệ con đi, cứ cố gắng cử hành đại điển phong Hậu, con hứa sẽ không xen vào.”

“Không được cử hành đại điển phong Hậu, chúng ta phản đối Đại phi trở thành tân Xà Hậu của chúng ta, tuyệt không đồng ý.” Dân chúng bên dưới nghe xong liền hô to phản đối.

“Tiểu Xà Vương, ngài phải xuất hiện chủ trì đại cục đi, nếu như Đại phi này thật sự trở thành Xà Hậu, Xà quốc chúng ta sẽ không thể an sinh (sống yên ổn).” Có người cứ gào lớn khóc lớn, kêu la bé con phải quan tâm.

“Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Xà Vương ngài không thể mặc kệ sống chết của bách tính chúng ta.” Tất cả mọi người lập tức phụ họa, xem bé giống như thần linh vậy.

“Tiểu Xà Vương, ngài không thể bỏ mặc chúng ta mà.” Có khá nhiều người đều khóc, quát to, âm ỹ thành một đoàn.

Sắc mặt Mặc Nhật Tỳ càng đen, bàn tay dùng sức nắm chặt tay Đại phi, còn Đại phi cũng không hề có cảm giác đau, bởi vì tâm nàng ta càng đau, càng bàng hoàng, càng không biết làm sao hơn.

Cả thiên hạ đều không đồng ý nàng ta thành Xà Hậu, đây đã không còn là vấn đề của một người, của hoàng cung, của Vương thành, mà là của cả thiên hạ rồi. Nàng ta vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không có cơ hội trở thành Xà Hậu, đừng bước thôi.

“Vương, Đại nhi không thể làm Hậu rồi.” Đột nhiên, Đại phi quỳ ‘phịch’ xuống một cái, rơi lệ đầy mặt cầu xin nói, tâm đã nát, tâm đã chết, nhưng trong lòng đồng thời lại dâng lên một nỗi hận.

Mặc Nhật Tỳ im lặng hồi lâu, không hề nói gì, hẳn đã tức giận đến không biết nên phản ứng như thế nào, trong đầu nào có nghe được lời của nàng ta. Mà các đại thần ở phía sau đưa mắt nhìn nhau xong, không nhìn được đều quỳ hết xuống lạy, cùng hô to: “Vương, thiên ý đã như thế, Đại phi tuyệt đối không thể làm Hậu rồi, nếu không quốc gia của ta sẽ nguy nan ạ.”

Dù sao mọi người cũng chẳng quan tâm Đại phi có thể thành Xà Hậu hay không, bộ tộc Xà vương đã có hậu nhân rồi, nhìn xem Tiểu Xà Vương người ta hoàn toàn cần xuất hiện mà vẫn có thể nắm chắc một vùng, so với Xà vương còn cường thế hơn, cho nên có lập Hậu hay không cũng chẳng quan trọng với bọn họ. Mà hiện tại, loại tình huống này, tốt nhất là đừng nên lập Hậu, ai biết dị tượng đó là thật hay giả, ngộ nhỡ là thật thì sao? Như vậy liền xong rồi, bọn họ tuyệt đối không dè cho một nữ nhân hủy đi toàn bộ Xà quốc.

Mặc Nhật Tỳ nghe được về phía sau, hít một hơi thật sâu, ánh mắt dừng lại ở Đại phi đang quỳ trên mặt đất, bất đắc dĩ nói: “Đứng lên đi, bổn vương không lập Hậu nữa.”

Nhưng lời này vừa thốt ra, ở phía dưới, trừ bỏ Đại Thừa tướng, người người đều đồng loạt há to mồm nhả khí, tâm tình trở nên tốt hơn. Còn Đại phi đang quỳ gối trên bậc thềm chỉ vì câu nói đó mà cả người run lên, ngón tay nắm thành quyền.

“Tạ ơn Vương.” Suýt chút nữa nàng ta đã không khống chế được giọng của mình, cố gắng duy trì bình thản, giả bộ không thêm để ý.

Mặc Nhật Tỳ nâng nàng ta dậy, sau đó mới quay mặt về phía dân chúng bên dưới la lớn: “Bổn vương không lập Đại phi làm Hậu nữa, đại điển hôm nay chấm dứt rồi.” Nói xong, hẳn cũng không ngoảnh đầu lại, bước nhanh xuống bậc thềm.

Đại phi cắn chặt môi dưới, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt một góc, nhìn bóng dáng nam nhân đang phẫn nộ rời đi, trong lòng đã bị ai lại càng thêm phẫn nộ, sau đó cũng chậm rãi bước xuống bậc thềm.

Ngay lúc hai người một trước một sau rời khỏi bậc thềm của đài Vọng cảnh, bầu trời đột nhiên sáng lên, bóng tối lập tức biến mất, trong nháy mắt khôi phục lại vạn dặm không mây, ánh nắng tươi sáng, trời thanh khí sáng, gió nhẹ hiu hiu, một cảnh sắc hài hòa.

“A, trời lại sáng rồi.”

“Đúng vậy, hóa ra thật sự là ông trời cũng không muốn để Đại phi thành Hậu.”

“Đúng vậy, Đại phi vĩnh viễn không thể thành Hậu, bằng không ông trời sẽ không tha đâu.”

“Tốt, tốt quá, lại khôi phục rồi.”

“Đây là ý trời, đây là ý thần đó.”

304. Chương 288: Chương 272.2

305. Chương 288: Chương 272.2

Không ít dân chúng vẫn tụ lại không hề rời đi, lúc này bóng tối biến mất, sắc trời sang trong làm cho tất cả mọi người cảm nhận sâu sắc được đây là thiên ý, không thể vi phạm.

Người xem đi, không có vi phạm liên tiếp lên, vậy chứng minh cái gì hả? Chứng minh Đại phi không thể trở thành Xà Hậu, một khi trở thành Xà Hậu thì trời cao sẽ không tha, trắng đều có thể biến người thành đen, còn đổ mưa giội mát tâm người, nhìn người có còn dám trở thành Xà Hậu nữa hay không, mỗi ngày đều giội người, người không phiền cũng khiến người thành phiền.

Đại phi đương nhiên nghe được âm thanh của dân chúng, vừa tức vừa hận, lại thương tâm, nhờ đám cung nữ nâng đỡ, dưới cái nhìn hả hê của tất cả nhóm nữ quyến cùng đám phi tử các cung, chặt vật không chịu nổi rời khỏi đài Vọng cảnh, đi về cung Phượng Thê.

“Nương nương, nô tỳ chuẩn bị nước tắm cho ngài ạ.” Dọc đường đi, chúng cung nữ đều không dám thở mạnh, thật cẩn thận hầu hạ ả, mãi đến khi về tới trong tắm cung, mới có cung nữ lớn mật, nơm nớp lo sợ nói.

Đại phi ngã ngồi trên ghế, vẻ mặt đờ đẫn, lúc này khuôn mặt xinh đẹp chẳng những tái nhợt đáng sợ mà cả chút huyết sắc cũng không có, Phượng bào đã khô rồi, chỉ là vẫn dùm dỏ bao lại thân thể run rẩy của ả trông hết sức buồn cười.

“Nương nương...” Cung nữ kia bị hù chết, thấy ả không có phản ứng, trộm nâng mắt nhìn ả một cái, phát hiện dáng vẻ ả hơi đáng sợ, sợ tới mức thất thanh kêu lên.

Rầm, xoảng, bộp, keng, chỉ nghe thấy tiếng đồ vật vỡ vụn cùng với tiếng hét chói tai của các cung nữ, hiện tại, Đại phi tựa như đột nhiên phát điên, không ngừng ném vỡ các đồ vật bên cạnh, gặp cái gì liền phá cái đó, thậm chí đến cả cung nữ cũng không buông tha. Tóc tóc liên kéo, thấy mặt liền bạt tai, nhắc chân liền đá, hoàn toàn không còn là bộ dạng của tiên tử, ngược lại giống hệt một mục phụ nhân chanh chua.

“Nương nương, tha mạng.” Các cung nữ sợ hãi, không nghĩ tới nữ nhân như thiên tiên này điên cuồng lên lại đáng sợ đến thế, dưới khuôn mặt xinh đẹp kia lại là vẻ ác độc như vậy, vô cùng khủng bố.

Đại phi không nghe lọt lời nói của bọn họ, trong tai chỉ có âm thanh của dân chúng, phản đối ả làm Hậu, không cho ả làm Hậu. Vì sao không cho ả làm Hậu, thiên ý ư? ả đã làm sai cái gì? Thậm chí ngay cả ông trời cũng không thể nhìn được sao? ả chỉ muốn cùng người trong lòng đầu gối tay ấp, chỉ muốn trở thành Xà Hậu của hần, nữ nhân duy nhất của hần thôi mà, vì sao? Vì sao chứ?

Ả điên rồi, thâm nghĩ phát tiết nội tâm phần nộ, hận, cho tới lúc đánh mệt mỏi, đập mệt mỏi, vô lực mới ngừng lại được, ánh mắt mới dần dần có tiêu cự.

Lúc này, cung Phương Thê đã bừa bộn thành một đồng, không ít cung nữ bị đánh cho vỡ đầu chảy máu, y phục đều bị xé rách, có người thậm chí còn hôn mê bất tỉnh, mà toàn bộ đồ trang trí đều thành đồ bỏ đi.

Sau khi Mặc Nhật Tỳ nổi giận bùng bùng rồi khỏi đài Vọng cảnh, bầu trời liền sáng trở lại, thời tiết tốt vô cùng thế nhưng tâm tình của hắn lại kém đến cực điểm, không để ý đến người phía sau, hắn tức giận nhanh chóng rời đi.

“Lý Quả, người lặn ra đây cho bổn vương.” Chỉ trong vòng vài cái hít thở, hắn đã đi tới Ly cung, không thấy người liền nổi trận lôi đình gào to rống lớn, phát tiết lửa giận của mình.

Lúc này, Lý Quả đang chơi đùa với bé con, trêu chọc thiên hạ đáng yêu, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người đang gọi mình, không khỏi sửng sốt một chút, sau đó mới nghe ra giọng của hắn.

“Sao hắn lại đến đây??” Cô thì thào tự nói, bởi vì Ly cung cách đài Vọng cảnh rất xa nên cô cũng không hề chú ý đến tin tức bên kia, hiện tại vẫn chưa hay biết tin tức Đại phi không thể trở thành Xà Hậu, đột nhiên nghe thấy tiếng hắn nên cô thấy vô cùng kỳ quái.

“Mẫu hậu, con đi xem ạ.” Không chờ cô trả lời, bé liền tự động cười tủm tỉm nói với cô, loáng một cái đã biến mất.

“Cục cưng, cục cưng.” Bên tai vừa nghe được câu nói của bé, còn chưa kịp tiêu hóa liền phát hiện người đã biến mất, dọa cô nhảy dựng lên, gấp đến độ kêu to, vội vàng đuổi theo.

Bên ngoài, đám người Tri Vũ, Hoàng Nhi, quản gia Lâm đã cung kính đứng sang một bên, mù mịt nhìn Mặc Nhật Tỳ đang tức giận bắn lên tận trời. Hôm nay Vương lập Hậu mà, sao còn rảnh rỗi đến Ly cung nhỉ, còn bày ra dáng vẻ rất tức giận nữa? Tiểu thư cũng đâu có trêu chọc hắn.

“Lý Quả, người lặn ra đây cho bổn vương.” Sau khi tiến vào, Mặc Nhật Tỳ phát hiện không khí nơi đây vô cùng tốt, cảnh sắc vui sướng phồn thịnh, nào có chút sầu bi?

“Sao phụ vương rảnh rỗi thế?” Bé đột nhiên xuất hiện ở ngay trước mặt hắn, thản nhiên đáng yêu nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có chút bất ngờ nào.

Mặc Nhật Tỳ vừa thấy con trai mình, vừa tức vừa hận lại vừa yêu, đủ mọi cảm xúc phức tạp, hắn bình tĩnh nhìn bé, lạnh lùng hỏi: “Là người giở trò quỷ đúng không?”

“Không phải con, con đã sớm nói qua, không phải con làm, con tuyệt không thừa nhận, là con làm con tuyệt không phủ nhận, con tự nhận mình là quân tử, không phải tiểu nhân.” Bé con khoanh hai tay trước ngực, thản nhiên, non nớt mở miệng nói.

“Người...” Hắn nghe xong tức giận đến không biết nói cái gì cho phải, đành phải trừng bé, hồi lâu mới bắt đầu nói: “Là mẫu hậu người dạy người đúng không? Nàng thật đúng là lợi hại, chỉ biết tránh ở phía sau lưng con, đúng là quá thông minh.”

Mà những lời này vừa vắn bị Lý Quả đang vội vàng vàng đi ra nghe thấy hết, trong nháy mắt sắc mặt cô trở nên rất khó coi. Hóa ra cô không đi trêu chọc phiền toái thì phiền toái vẫn sẽ tự động tìm đến cửa, cô muốn khiêm tốn cũng không được, muốn im lặng trốn tránh người khác để sống yên cũng không được, xem ra cổ nhân nói rất đúng, nhân thiện bị nhân khi. (người hiền hay bị bắt nạt)

diidiên,,,”danndn”;;”;;le,,...quy.,,,do....,nnnnn

“Con trai ta có tư tưởng, có chiều sâu, không giống người nào đó đâu. Còn có con trai ta thông minh như thế, nó còn cần mẫu hậu như ta dạy bảo sao? Người ta nói cha nào con nấy, may mắn con trai ta không ngu ngốc giống như phụ thân nó, cũng may con ta sinh ra đã tự có tư tưởng có chiều sâu, bằng không, thật đúng là khiến mẫu hậu như ta bị ai.” Cô lạnh lùng châm chọc.

Muốn nghe mắng hả? Ai sợ ai? Mi không cho ta an tĩnh, ta há có thể để mi sống yên ổn?

Mặc Nhật Tỳ bị lời của cô chọc tức đến run rẩy, cứng ngắc không nói lên lời, chỉ biết liên tục phẫn nộ.

“Mẫu hậu nói đúng, con còn chưa học được một chút xú gì từ mẫu hậu đâu, nhưng may mà vẫn di truyền được bản tính thiện lương trời sinh của mẫu hậu, biết làm người khiêm tốn. Con đã phải rất khiêm nhường rồi, không biết phụ vương phách lối như thế đến Ly cung là có chuyện gì ạ? Nếu như là vì nữ nhân kia

không thể thành Xà Hậu thì phụ vương tìm lầm chỗ rồi. Phụ vương nên lên trời tìm xem, nói không chừng trên trời sẽ cho phụ vương một câu trả lời vừa lòng, phụ vương không tìm thấy đáp án ở trong này đâu.” Cái miệng nhỏ nhắn của bé còn lợi hại hơn cả Lý Quả, mở miệng ra là khiến cho Mặc Nhật Tỳ á khẩu không trả lời được, tức giận đến không có chỗ phát.

“Người, tốt lắm, hai mẫu tử người rất khá, miệng lưỡi đều rất lợi hại.” Hấn tức giận đến run rẩy, chỉ vào hai người bọn họ, phát cáu rồi.

Ngược lại, Lý Quả bị lời bé nói làm cho kinh ngạc đôi chút, Đại phi không thể trở thành Xà Hậu sao? Đó là chuyện gì thế? Cô hơi nhú mày, sẽ không phải là con trai mình làm đâu, bởi vì bé con vẫn luôn ở cùng mình, đâu có ra cửa đâu. Nhưng vừa rồi trời đột nhiên tối đen là sao chứ?

Bé thấy Lý Quả lộ vẻ mặt nghi hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi liên cườì tí mắt, quay đầu non nớt nói với cô: “Mẫu hậu, vừa rồi trời tối, người nhất định là không biết xảy ra chuyện gì đâu?don?quy?lele? Bởi vì ông trời không cho nữ nhân kia trở thành Xà Hậu, không chỉ có sắc trời của Vương thành thay đổi mà là cả thiên hạ đều thay đổi, toàn bộ người trong thiên hạ đều phản đối nữ nhân kia trở thành Xà Hậu, cho nên coi như là bất thành. Mà hiện tại phụ vương chỉ vì sự kiện ấy mà chạy đến chỗ chúng ta khởi binh vấn tội, nghĩ con làm.”

“Thối lắm.” Lần này, hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra, Lý Quả lập tức không khách khí thốt ra lời thô tục như vậy, trợn lớn mắt căm tức nhìn nam nhân trước mắt.

“Người còn là người không? Không đúng, người vốn không phải là người, ngay cả con ruột của mình mà còn hoài nghi, ta vô cùng khinh thường người, người không xứng đáng trở thành cha của con trai ta, vì một cô gái, đến cả con ruột cũng chẳng cần. Hiện tại xảy ra chuyện, chỉ biết chạy tới tìm chúng ta gây phiền toái, người còn là đàn ông sao? Không có bản lĩnh để bảo vệ người con gái của chính mình thì đừng nói, ta khinh thường người.”

306. Chương 289: Chương 272.3

307. Chương 289: Chương 272.3

“Người, người...” Tay hấn run lên hồi lâu, sững sờ không thốt nên lời, đều là nữ nhân của hấn, hiện giờ hấn quả thật là có chút chỉ trích nặng hai bên rồi, hơn nữa nàng nói cũng không hề sai.

Trong khoảng thời gian ngắn, hấn cứ đứng ở nơi đó, tiến không được, lùi cũng không xong, thật sự xấu hổ, đồng thời cũng cảm nhận được người trong Ly cung thỉnh thoảng vẫn vụng trộm nhìn hấn bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Mẫu hậu, ông ấy không xem con là con ông ấy cũng chẳng sao cả, nhưng xin đừng vu oan cho con, chưa điều tra rõ thì không có quyền lên tiếng. Không biết trước khi đến đây Xà vương đã điều tra rõ ràng hay chưa? Cứ như vậy mà chạy tới khởi binh vấn tội, hình như hơi mất thể diện quốc gia đi? Truyền ra thì không biết bách tính khắp thiên hạ sẽ đối đãi với Xà vương cùng Đại phi nưòng nưòng thế nào đây!” Cái miệng nhỏ nhắn của bé cũng không phải là đèn cạn dầu, quả thực cùng mẫu hậu mình một xướng một hợp hoàn toàn không cho Mặc Nhật Tỳ nửa phần thể diện.

“Người, các người, rốt cuộc có để Xà vương ta đây vào trong mắt hay không? Người dám nói chuyện với phụ vương người thế này à?” Hấn vô cùng mất mặt, tức giận chỉ vào bọn họ.

Bé hoàn toàn lơ đi, cái miệng nhỏ nhắn ‘chep’ một tiếng, khinh thường nhìn hấn, chàm chọc, lộ ra nụ cười đáng yêu, bập bẹ nói: “Người còn là phụ vương của ta sao? Sao ta không biết nhỉ? Phụ vương ta người là như vậy sao? Vậy mà đuổi chúng ta ra khỏi cung Phượng Thê, đuổi tới nơi hẻo lánh này, đã không quản không hỏi thì thôi, quên đi, vừa tới liền khởi binh vấn tội, đổ hết tất cả tội lỗi lên đầu chúng ta, chẳng phải

chỉ vì một Đại phi không thể trở thành Xà Hậu thôi à, có gì đặc biệt hơn người đâu, chúng ta cũng chẳng hiếm lạ, ai hiếm lạ mặc ai đi.”

Nghe xong những lời này, sắc mặt Mặc Nhật Tỳ càng đen, chỉ cảm thấy bản thân là tới chịu châm chọc, nhưng toàn bộ không phải đều do hấn tự tìm ư? Hơn nữa những lời này đúng là khiến hấn vô cùng xấu hổ.

“Các người, được lắm. Nếu như bốn vương phát hiện ra các người làm, đừng trách bốn vương không khách khí.” Hấn thẹn quá hóa giận, có chút mất tự nhiên bỏ lại một câu ngoan độc, bởi vì hấn thật sự cần một bậc thang để bước xuống.

Bấy giờ, Lý Quả mới đứng dậy, lạnh lùng nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Vậy thì phiền toái vị Vương này đi điều tra kỹ một chút, đừng giống như kẻ điên chạy loạn khắp nơi, chỉ sợ còn chưa biết bản thân bề mặt đến bao nhiêu đâu. Còn có, ta và người không có nửa điểm quan hệ, con trai sẽ tự quyết định quan hệ của hai người, nhưng hiện tại người nghe cho rõ đây, người chẳng là gì của ta cả, càng không thể chi phối cuộc đời của ta, mọi thứ của ta đều chẳng liên quan gì với người. Chuyện trước kia bị người kéo đến đây sẽ không truy cứu nữa, về sau ta và người không có nửa xu quan hệ, người đừng tới quấy rầy chúng ta nữa, hoặc là xin người để ta rời đi, ta sẽ không trách người, càng sẽ không vô sỉ đòi ở lại.”

Hóa ra nàng thật sự chưa từng đặt mình ở trong lòng, mặc kệ là hấn muốn lập Đại phi làm Hậu hay là đuổi nàng ra khỏi cung Phượng Thê, nàng không khóc không nháo không phải vì chết tâm, mà là nàng chưa từng yêu hấn.

Mặc Nhật Tỳ không hiểu vì sao trái tim mình lập tức rơi xuống đáy cốc, thậm chí hơi khó có thể chấp nhận, từ trước đến giờ, chưa từng có chuyện hấn không nắm giữ được thứ gì đó.

“Người, người chưa bao giờ coi trọng bốn vương sao? Hay là chưa từng nảy sinh tình cảm với bốn vương?” Không biết vì sao, hấn lại hỏi mà chưa suy nghĩ như thế.

Lý Quả sững sốt một chút, sau đó nhíu mày, nhìn hấn, trong ánh mắt hiện lên vẻ hoài niệm: “Ta đã từng thích một người, là thích thật sự, người kia đối với ta tốt lắm, cho ta rất nhiều khích lệ, lúc ta vừa đến nơi đây, hấn đưa Hoàng Nhi và quản gia Lâm đến bên cạnh ta, ta chính là thích người đàn ông lúc đó.” Khuôn mặt cô bối vì nói ra những lời ấy mà tản ra ánh sáng chói lọi, lộ ra vẻ hoài niệm.

Mặc Nhật Tỳ nghe xong chợt ngẩn ra, vào thời điểm ấy thật sự không phải là hấn, thì ra nàng thích là ‘Hấn ta’, không phải chính mình. Trong khoảng thời gian ngắn, vẻ mặt hấn thay đổi liên tục, vô cùng đặc sắc.

“Người đi hay ở bốn vương cũng không quan tâm, càng không sao cả, người thích ở thì ở, thích đi thì đi, tùy tiện người.” Hấn thẹn quá hóa giận bỏ lại những lời này, sau đó chặt vật không chịu nổi rời khỏi, đầu cũng không quay lại.

Hấn cứ như vậy mà đi khiến Lý Quả vẫn cảm thấy khó hiểu, nhưng lời hấn nói lại làm cho mặt cô sáng lên, trong lòng bỏ xuống hết gông xiềng, cô không khỏi có chút hưng phấn.

“Cục cưng, Hoàng Nhi, Tri Vũ, quản gia Lâm, mọi người có nghe rõ không? Hấn nói mặc kệ tôi, thế nào cũng được, có nghĩa là chúng ta muốn đi đều được hả?” Cô kích động nhìn mọi người, nói năng lộn xộn, ban nãy cô muốn rời đi đến điên rồi, hiện tại vừa nghe không có gì trở ngại, sao cô có thể không vui chứ?

Bé con im lặng nhìn dáng vẻ vui mừng đến hoa chân múa tay của mẫu hậu mình, tạm thời không biết nói cái gì cho phải. Kỳ thật bé không muốn mẫu hậu rời khỏi nơi này, vẫn hi vọng mẫu hậu có thể hòa hợp cùng phụ vương.

“Mẫu hậu định khi nào thì đi?” Bé cười tủm tỉm hỏi, chui vào trong lòng cô, đầu nhỏ cọ cọ trên người cô, vô cùng đáng yêu.

Một câu này vậy mà làm khó cô, Lý Quả nghĩ nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn thật sự chưa thể quyết định được, vì thế ngoan ngoãn nói: “Mẫu hậu không biết, tạm thời cứ ở tạm một khoảng thời gian đi.”

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, thật đúng là sợ cô kêu mọi người lập tức thu dọn đồ đạc, nhanh chóng rời khỏi đây luôn, may mà tiểu thư còn chưa đánh mất lý trí, không có xúc động rời đi.

Đại phi phá hủy cung Phượng Thê xong, mới mỗi một không chịu nổi ngã ngồi dưới đất, cung nữ kinh hồn bạt vía, mặc kệ sống chết vội vàng tiến lên nâng ả dậy, nhanh chóng xin ả tắm rửa thay y phục, những người

khác tức tốc thu dọn tàn cuộc.

Đợi đến khi Mặc Nhật Tỳ tới, Đại phi đã nằm thẳng ở trên giường, sững sờ nhìn đỉnh giường ngăn người, không biết đang suy nghĩ cái gì, ngay cả hần tiến vào cũng không biết.

“Đại nhi, nàng thế nào rồi?” Hần vừa thấy dáng vẻ yếu ớt, mắt bình tĩnh của Đại phi đang nằm ở trên giường, liền sốt ruột ngồi xuống bên cạnh ả, lo lắng hỏi.

Đại phi nghe được giọng nói của hần chợt phục hồi tinh thần, nhìn hần một cái, ánh mắt dần dần khôi phục thần thái. Đúng vậy, hần đâu có vứt bỏ mình, vẫn đối xử rất tốt với mình.

“Vương, Đại nhi không có việc gì, làm cho Vương lo lắng rồi.” Nghĩ vậy, ả liền lộ ra tươi cười, tuy rằng khá miễn cưỡng, nhưng ả vẫn có thể cảm nhận được lòng hần.

Mặc Nhật Tỳ vừa nghe càng thêm đau lòng, lần này đại điển phong Hậu bất thành, còn khiến cho Đại nhi chịu không ít uất ức, thật sự là quá khó khăn, quá mất mặt Đại nhi rồi.

“Thực xin lỗi, Đại nhi, bốn vương cũng thật không ngờ...” Hần thở dài một tiếng, tự trách mình, trong lòng càng thêm áy náy bất an.

Đại phi lập tức nở nụ cười, ngược lại còn an ủi hần: “Vương, Đại nhi không sao ạ, chỉ cần Đại nhi có thể vĩnh viễn ở tại bên cạnh Vương, nhìn được Vương, hầu hạ Vương, vĩnh viễn cùng Vương một chỗ thì Đại nhi đã cảm thấy mỹ mãn rồi, Đại nhi cũng không có quá nhiều yêu cầu ạ.”

“Đại nhi, nàng thật tốt, bốn vương vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng, Đại nhi yên tâm.” Hần bởi vì cảm động và đau lòng mà không nhận được đưa ra hứa hẹn, càng cảm thấy Đại phi thật biết thời biết thế, hiểu chuyện, thiện lương.

Đại phi nhào vào trong lòng hần, thiếu chút nữa muốn rơi lệ, nhưng vẫn kiên cường nhịn xuống. Chỉ có ông trời biết lòng ả mất mát cỡ nào, ả muốn làm Xà Hậu đến diên rồi, vốn cho rằng trong thiên hạ này sẽ không còn nữ nhân khác có thể thay thế được vị trí của mình, nhưng cuối cùng ả vẫn thất bại. Vương yêu mình hơn nữa cũng vô ích, chỉ có địa vị mới đáng tin cậy nhất, dưới sự dạy dỗ của phụ thân, ả đã sớm hiểu sâu điều đó rồi.

“Bốn vương tặng thật nhiều trân phẩm gì đó cho nàng có được không? Nàng thích gì, muốn gì cứ lấy.” Mặc Nhật Tỳ thật sự quá hào phóng với Đại phi, chỉ cần người yêu không thương tâm nữa, không hề để ý tới chuyện này thì hần có thể cho bất cứ thứ gì.

Đại phi đương nhiên hiểu được ý của hần, vội vàng chối từ: “Vương, Đại nhi chẳng cần gì hết, chỉ cần Vương ở bên cạnh là được ạ, làm gì có cái gì so được với Vương đâu.”

Lần này, Mặc Nhật Tỳ càng thêm yêu thương, trong lòng tràn ngập thương hại, đồng thời còn cảm thấy tức giận vì sự phản đối hôm nay, nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết.

Một tháng tới, mỗi ngày Mặc Nhật Tỳ đều ở chung với Đại phi, ngoại trừ công vụ, không gặp bất kỳ phi tử nào, thậm chí còn yêu thương hơn so với trước kia.

“Tiểu thư, đồ ăn của chúng ta ngày càng kém rồi.” Hoàng Nhi nhìn một bàn cơm gần như toàn đồ ăn chay liền buồn bực nói. Một tháng qua, đồ ăn của các nàng càng lúc càng tẻ, cuối cùng, ngay cả đồ ăn của tiểu thư còn chẳng bằng một cung nữ nữa.

308. Chương 290: Chương 273

309. Chương 290: Chương 272.4

Lý Quả dĩ nhiên cũng biết gần đây thức ăn ngày càng kém, ban đầu đồ ăn đều giống như lúc còn ở cung Phượng Thê, nguyên nhân chủ yếu chính là vì bé con, sau thì càng ngày càng ít, rau xanh càng ngày

càng nhiều, cuối cùng chính là như bây giờ, toàn bộ là đồ chay.

“Thôi, không sao đâu, ăn thịt nhiều cũng không tốt, ăn rau xanh đâu có tệ nhỉ.” Cô an ủi Hoàng Nhi, dù sao đã ăn quá nhiều sơn hào hải vị, thay đổi thành đồ ăn chay như vậy ăn cũng ngon mà, cô cảm thấy không sao cả.

Thế nhưng, Tri Vũ và quản gia Lâm lại liếc nhau một cái, bởi vì vừa rồi bọn họ biết được tin, từ hôm nay trở đi, sẽ không giúp bọn hắn nấu ăn nữa, chỉ ném đồ sống cho bọn họ, để bọn họ tự làm.

“Tiểu thư...” Hoàng Nhi còn muốn nói thêm gì, nhưng bị Tri Vũ kéo giật lại, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Bé ngồi ở trên ghế gần đó, ánh mắt nhanh như chớp giật nhẹ một cái, sau đó không nói gì cả. Dù sao chỉ cần mẫu hậu có thể chịu đựng được, không cảm thấy uất ức, bé có thể làm như không thấy.

“Làm sao vậy? Có phải còn có chuyện gì tôi không biết chẳng?” Lý Quả có ngốc cũng nhìn ra được chút gì đó từ nét mặt, hành động của Tri Vũ và quản gia Lâm, không khỏi nghi ngờ hỏi.

“Tiểu thư, không có gì đâu.” Tri Vũ vội vàng nở nụ cười đầy mặt nói rồi vội đầu ăn cơm.

Vì thế mà ánh mắt cô hạ trúng trên người quản gia Lâm, nhìn lướt qua bọn họ rồi lại nhìn về phía quản gia Lâm: “Quản gia Lâm, ông cũng biết tôi không phải là kiểu người không thể chịu khổ, -lelejquidonnn- tôi chưa bao giờ cảm thấy bản thân cao quý trước mặt mọi người, mọi người đều giống nhau, có chuyện gì thì đừng có gạt tôi, các người chịu khổ sở, tôi luôn cảm thấy rất khó chịu.”

Quản gia Lâm gật gật đầu, ông ta biết là tiểu thư nói đúng, hơn nữa ông ta càng biết tiểu thư không phải là người như thế, vì thế ông ta cung kính nói: “Tiểu thư, gần đây họ chẳng những cung cấp ít thức ăn cho chúng ta mà còn bảo vệ sau chúng ta tự mình làm.”

“Tự làm thì tự làm, không có vấn đề gì, nhưng không thể thiếu thịt được, người không ăn thịt thì sao có thể có khí lực chứ? Tôi không cần sơn hào hải vị, nhưng nhất định phải đưa cho chúng ta mấy loại thịt bình thường, nếu như không cho, tôi sẽ không để yên cho bọn họ đâu.” Nào ngờ, cô không hề tức giận chỉ nói với bọn họ như thế.

Mọi người không khỏi gật gật đầu, cảm thấy tiểu thư nói đúng, nhìn tiểu thư ăn chay mấy ngày qua liền biết tiểu thư không hề kén chọn nhiều.

“Tiểu thư, lão nô đi nói ngay đây.” Quản gia Lâm lập tức nói, định đứng dậy đi ra ngoài.

“Quản gia Lâm, ông nói lại với bọn họ, bọn họ dám không nghe lời mẫu hậu thì Tiểu Xà Vương sẽ đi tìm bọn họ.” Bé vẫn luôn im lặng lại đột ngột nói như thế.

Dám không nghe lời mẫu hậu, bé sẽ khiến cho bọn họ đẹp mặt! Không so đo không phải vì sợ phiền phức, mà vì không muốn mất thân phận. Bé âm thầm nghĩ, ngồi ở trên ghế một mình chơi đùa.

Quản gia Lâm vừa nghe, cả người liền chấn động, lập tức vô cùng kích động đứng lên, có lời nói của Tiểu Xà Vương, ai còn dám cản trở, quá đáng với bọn họ nữa? Có thể cắt xén, nhưng không thể không cấp.

Địa vị của Tiểu Xà Vương ngang bằng Vương, không tôn trọng Tiểu Xà Vương, chính là miệt thị Xà vương của bộ tộc, chính là không đặt Xà vương vào mắt. Đừng coi Tiểu Xà Vương giống như đứa nhỏ, -leleqqqdo-m- nên tin chắc là tuy Tiểu Xà Vương không động thủ nhưng vẫn có thể khiến cho bọn họ không có kết cục tốt.

Quản gia Lâm linh mệnh rời đi, chỉ chốc lát sau liền cao hứng trả lời, bởi vì những người đó vừa nghe thấy là do Tiểu Xà Vương ra lệnh liền không dám không theo, sợ hãi đảm bảo làm cho ông ta rất yên tâm.

Mà bên Đại phi nhận được tin tức, tức giận đến sắc mặt đều thay đổi. Thật ra tất cả đều do ả ra lệnh, chỉ là muốn dạy bảo hai mẫu tử bọn họ một chút, làm cho bọn họ khó sống yên ổn mà thôi, nhưng thật không ngờ vừa mới bắt đầu, bên kia đã không khách khí như vậy rồi.

Mặc Nhật Tỳ đi xử lý công vụ, ả mới từ trên giường đứng lên, chỉ ăn mấy miếng liền ăn không vô nữa, càng nghĩ càng giận, sau đó lập tức gọi cung nữ và thị vệ cùng đi tới Ly cung.

“Tiểu thư, Đại phi kia đến ă.” Đại phi vừa vào cửa liền bày ra dáng vẻ thân phận cao quý, còn cao ngạo kiêu kỳ, miệt thị mọi người. Sau khi Hoàng Nhi và Tri Vũ nhìn thấy ả liền vội vàng tiến vào bẩm báo.

Nàng ta tới làm gì? Cô đâu có biết nàng ta? Lý Quả có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đi ra ngoài, cô sợ người nhà mình chịu uất ức, bằng không cô thật đúng là không muốn nhìn thấy nữ nhân đó.

“Lớn mật, nhìn thấy Đại phi nương nương còn không hành lễ sao?” Cung nữ Xuân Hoa bên người Đại phi chính là nha hoàn lúc trước, hiện tại đương nhiên biết phải làm gì trước khi chủ tử lên tiếng, nhìn thấy Lý Quả đi ra từ bên trong, đầu tiên hét lớn một tiếng, hướng về phía Lý Quả bắt măn nói.

Chát! Một tiếng tát tai vang dội vang lên, chỉ thấy thân thể Xuân Hoa ngã đập mạnh xuống đất, hồi lâu vẫn chưa đứng lên được.

“Tại sao ngươi dám đánh người của ta?” Đại phi hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy Xuân Hoa khiển trách nữ nhân kia, vừa định làm ra vẻ thì nghe được tiếng tát tai, lại thấy Xuân Hoa bị ngã xuống, dưới sự khiếp sợ không khỏi tức giận nói.

Lý Quả nào có biết đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy người còn chưa kịp nói gì, đã bị người rống một trận, chính mình vẫn đang im lặng, trợn mắt nhìn nữ nhân vừa khiển trách mình bị đánh ngã xuống một cách khó hiểu.

“Là bốn vương đánh đó, mẫu hậu của bốn vương là thân phận nào mà để mặc một cung nữ bên cạnh một phi tử nhỏ nhố quất tháo chứ? Ngoài ra phi tử như ngươi thấy mẫu hậu của bốn vương dám không hành lễ sao? Thấy bốn vương dám không hành lễ ă? Chưa thông báo đã dám xông vào ư? Khó trách ngươi không đảm đương nổi chức vị Xà Hậu, -quy-tố chất như vậy cũng đừng nằm mơ nữa.” Đột nhiên, giọng nói non nớt của bé truyền đến, trong giọng nói còn có chút oai phong.

Hóa ra là bé con, Lý Quả lập tức hiểu ra, song cũng không lộ vẻ gì cả, haizz, vậy mà còn để con trai mình bảo vệ, cô giống như quá vô dụng rồi.

Tiểu Xà Vương! Mọi người vừa nghe, vui sướng đương nhiên là người bên phe Lý Quả, mà sợ hãi chính là người bên Đại phi. Ai chẳng biết Tiểu Xà Vương thật sự rất lợi hại? Hơn nữa Tiểu Xà Vương còn vô cùng bảo vệ mẫu hậu mình, nửa phần cũng không nhường, bằng không đâu có cùng Xà vương đối nghịch khắp nơi chứ!

“Ta là một phi tử nhỏ nhố?” Đại phi thiếu chút nữa bị những lời này chọc cho tức chết, mặc kệ nói như thế nào thì mình cũng là phi tử của phụ thân nó, làm sao có thể không lớn không nhỏ như thế, ả còn là trưởng bối của nó mà.

“Đúng vậy, bằng không ngươi nghĩ mình là ai? Cùng lắm là mặc cho người chơi đùa mà thôi, nói không chừng qua vài năm nữa ngươi liền như hoa cúc hôm qua, hiện tại nữ tử trẻ tuổi nhiều như mây, phụ vương sẽ vĩnh viễn sủng ngươi ă? Không có khả năng, mỹ nhân trong thiên hạ đâu chỉ có mình ngươi, cho nên bốn vương khuyên ngươi hãy tự giải quyết cho tốt, ở trong cung này không nên suy nghĩ bậy bạ, cũng đừng nên có hành động xấu xa. Ngươi động vào người khác thì bốn vương mặc kệ nhưng nếu ngươi động vào mẫu hậu của bốn vương, ngươi sẽ biết bốn vương có thể khách sáo với ngươi hay không. Phụ vương ta còn không sợ thì bốn vương sẽ sợ ngươi sao?” Giọng nói đáng yêu mềm mại của bé con lại nhàn nhạt truyền đến, lần này bé không hề uy hiếp đâu, chỉ phân tích cho ả nghe sự thật mà thôi.

Cơn tức của Đại phi dần dần vọt thẳng lên trên, ả thật không ngờ, vừa rồi còn bị kích động đến nhục nhã người ta, hiện tại lại bị người nhục nhã, song đúng là ả còn chưa kịp làm chuyện gì đâu, thật sự là chọc ả tức chết rồi.

“Tiểu Xà Vương, ngài...” ả không dám bất kính, bởi vì ả cảm nhận được Tiểu Xà Vương này giống như một kẻ điên, dường như chẳng sợ gì cả, đến cả lời của Mặc Nhật Tỳ còn coi thường thì ai có thể kiềm chế được nó chứ.

“Ngươi nhanh chóng rút đi cho bốn vương, bốn vương không muốn lại nhìn thấy ngươi ở Ly cung, lần sau dám tái phạm, hậu quả tự ngươi biết, tuy rằng ngươi hoàn toàn không thể tưởng tượng được.” Bé hơi mất kiên nhẫn nói.

Nô tỳ này dám đối xử với mẫu hậu mình như vậy, lá gan cũng không nhỏ đâu, hôm nay bé khiến cho mọi người biết, trong hoàng cung này không chỉ có mỗi phụ vương mà còn cả bé nữa.

Ả muốn sinh con trai, ả nhất định phải sinh con trai, đến lúc đó con trai của ả sẽ cường đại giống như con trai của tiện nhân kia, tương lai, ngôi vị Xà vương sẽ không thuộc về con trai của tiện nhân đó.

Đại phi nổi giận đùng đùng, vạ phần căm phẫn từ Ly cung trở về, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy giận dữ, leqyd0n- trong lòng lẫn qua lộn lại chỉ có mỗi câu như vậy, chính là ả nhất định phải sinh hạ Tiểu Xà Vương.

Lúc ả bị Tiểu Xà Vương nhục nhã, ả hận không thể triệt tiêu đôi mẫu tử đó, thế nhưng ả không dám, bởi vì hiện tại Tiểu Xà Vương vẫn là con nối dõi duy nhất của Mặc Nhật Tỳ, hơn nữa Tiểu Xà Vương rất lợi hại, ít nhất là ả tuyệt đối không phải đối thủ của bé.

Đại phi giống chuông thu bình, quyết định tạm thời buông tha đôi mẫu tử này, đợi ả hoài thai con nối dòng thì đó chính là ngày chết của bọn họ, nếu không phải vì bọn họ, làm sao ả lại bị mất đi ngôi Xà Hậu?

Một tháng trôi qua, bụng của Đại phi chẳng có chút động tĩnh gì, từ khi ả quyết định phải có đứa bé liền quần quít lấy Mặc Nhật Tỳ, gần như là cầu hoan mỗi ngày, nhưng mặc kệ hai người cố gắng như thế nào, bụng ả vẫn chưa có chút động tĩnh nào.

Thái y gần như đều đến chẩn trị cho ả mỗi ngày, đáng tiếc chẳng thể tìm ra chút dấu hiệu nào, còn ăn khá nhiều bí phương (phương thuốc bí truyền) dân gian, cứ nghĩ đến biện pháp nào là ả đều thử qua hết.

“Vì sao ta vẫn không thể mang thai?” Ả tức giận lại bắt đầu đánh chửi các cung nữ, vì có thể mang thai đứa nhỏ, ả gần như là để ý hết đến thói quen ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của bản thân, thậm chí còn từng hoài nghi đồ ăn có vấn đề, nhưng mỗi ngày thái y đều đến kiểm tra đồ ăn cho ả, cam đoan là không có vấn đề gì, tóm lại là không mang thai được.

Các cung nữ đều chẳng dám thở mạnh, gần đây vị phi tử này thật sự là hỉ nộ vô thường (vui giận thất thường), trước kia còn cảm thấy đi theo bên cạnh ả là một chuyện rất tốt, nhưng hiện tại mới phát hiện, - leqd0- thà rằng đi theo bên cạnh vị tiểu thư ở Ly cung kia cũng không muốn đi theo một người như thế. Mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ chẳng khác nào đang đứng trên miếng băng mỏng cả.

Hai tháng lại trôi qua, bụng Đại phi vẫn như cũ, không có gì khởi sắc, vẫn như bình thường. Lần này ả không ngồi yên được, không khỏi hoài nghi Mặc Nhật Tỳ có vấn đề, bằng không sao tiện nhân kia mang thai được mà ả thì không chứ?

Không được, không được, ả nhất định phải mang thai, bằng không địa vị sẽ khó bảo toàn, không có chỗ dựa thì tương lai phải làm sao đây? Từ trên người nữ nhân kia ả đã nhìn thấy rất rõ: có con trai cường đại thì cuộc sống tốt biết bao nhiêu. Thỉnh thoảng ả vẫn nghe được từ miệng cung nữ, bây giờ cuộc sống ở bên Ly cung rất sinh động, rất dễ chịu, không phải quay nướng thì chính là lẩu, hoặc là cùng nhau nấu cơm, còn cùng nhau trồng hoa, trồng rau, gần đây lại nuôi thêm mấy con gà vịt linh tinh, người đi ngang qua hay nghe được tiếng nói cười từ bên trong, người khác hâm mộ đến chết rồi.

310. Chương 291: Chương 273.2

311. Chương 291: Chương 273.1: Trở Về Nhân Gian

“Tiểu thư, bọn họ lại gây khó dễ cho chúng ta.” Qua mấy tháng sống sinh động dễ chịu, mọi người trong Ly cung đều cảm thấy cả đời này chưa từng sống vui vẻ như vậy, nhưng chưa được bao lâu, đồ dùng mà trong cung đưa cho bọn họ đều thiếu cân thiếu lượng nghiêm trọng. Tuy rằng Tri Vũ không muốn làm cho Lý Quả khổ sở, chỉ là, nếu như cứ tiếp diễn như thế, bọn họ sẽ càng khó sống, đặc biệt là vào mùa đông.

Lý Quả sống thanh tĩnh qua mấy tháng, hiện tại bé con đã biết bước đi rồi, thật sự thần kỳ, tuyệt không giống trẻ con mấy tháng mà tựa như một đứa bé lớn vậy.

“Bỏ đi, chúng ta chỉ cần đủ ăn đủ dùng là tốt rồi, tin tưởng bọn họ cũng không dám quá đáng đâu.” Bởi vì có bé ở đây, cho nên cô biết những người này có lớn mật đến đâu cũng không dám đối xử quá quắt với mình, có lẽ tất cả đều do nữ nhân kia làm, cô không muốn so đo cùng nàng ta.

Tri Vũ không nói thêm gì nữa, ngẫm lại cũng đúng, gần đây bản thân họ cũng tự trồng rau, nuôi gà vịt, về cơ bản coi như là có thể thỏa mãn mong ước được sống cuộc sống của con người, đâu có gì to tát chứ.

“Vâng, tiểu thư.” Nàng lộ vẻ tươi cười, cung kính nói với Lý Quả, sau đó lui xuống.

Hiện tại, tiểu thư và tiểu chủ nhân đã không cần các nàng hầu hạ nữa, các nàng liền có rất nhiều thời gian đi làm việc khác, cố gắng chăm chỉ làm việc cho cái ‘gia đình’ này.

“Mẫu hậu, nàng ta rất quá đáng rồi, để cho con đi dạy dỗ nàng ta ạ.” Bé con đã có dự tính trước trong lòng, không khỏi tức giận hét lên, bĩu đôi môi nhỏ đáng yêu, không cho phép bất luận kẻ nào ức hiếp mẫu thân bé.

Lý Quả thấy thế, không nhịn được bật cười, nhìn biểu cảm tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, càng cảm thấy bé thật sự quá đáng yêu liền vươn tay véo nhẹ, cười hì hì nói: “Mặc kệ nàng ta, hiện tại chúng ta sống rất tốt mà, nếu như thật sự không chịu nổi nữa, mẫu hậu muốn mang mọi người về thế giới kia của mình. Ai, chính là đáng tiếc không biết trở về thế nào đây?” Nói xong lời cuối cùng, cô không nhịn được thở dài.

Ở thế giới nhân loại tự do biết bao, cô thật sự có chút nhớ nhung hoài niệm, còn có người trong trường học, Lý Lan, Vu Tú Tình, Hà Tiểu Ngân, không biết các bạn ấy thế nào rồi, nhất định là tốt nghiệp rồi tìm việc đi, cũng không biết đang ở nơi nào nữa.

Bé con thấy đánh về đó của cô, đôi con người đảo qua đảo lại một chút, nghiêng đầu nhỏ đáng yêu nghĩ nghĩ, rồi ngọng ngịu nói: “Mẫu hậu, cái đó có gì khó đâu? Cục cưng có thể đưa mẫu hậu về nhân gian, chỉ cần mẫu hậu muốn trở về thôi.”

Hừ, phụ vương đối xử tệ với bọn họ, lại càng tệ bạc với mẫu hậu, nếu như mẫu hậu nguyện ý rời đi, bé liền đưa mẫu hậu rời đi, cho phụ vương tức chết, bé có chút xấu xa nghĩ.

Cô giật mình nhìn con trai mình, nhất thời cảm thấy khó tin, đồng thời lại có một nỗi vui mừng như điên trào dâng trong lòng, cô kích động vô cùng, kéo bé con ôm vào trong lòng, kinh hỉ (ngạc nhiên vui mừng) hỏi: “Con ơi, con nói thật chứ? Con thật sự có thể đưa chúng ta về nhân gian ư?”

“Đúng vậy, mẫu hậu, cục cưng quả thật là có năng lực này.” Bé chớp chớp đôi mắt to dễ thương xinh đẹp, ngây ngô nói, vẻ mặt rất vô tội.

Mẫu hậu ơi mẫu hậu, cho dù muốn trở về hay có thể trở về ngài cũng không cần kích động đến vậy đi! Cho dù phụ vương xấu xa đến đâu thì ngài cũng đâu cần bày ra dáng vẻ vội vã muốn đi chứ, thật mất mặt quá đi!

“Thật tốt quá, thật tốt quá, cục cưng, mẫu hậu muốn về nhà.” Cô kích động rơi lệ, ý muốn trở về càng thêm bức thiết.

“Vâng, mẫu hậu muốn về thì cứ về thôi.” Bé đáp ứng ngay, bởi vì không phải là việc gì khó, nhấc tay chỉ lao mà thôi. (tiện tay cứu giúp)

Bé đáp ứng sáng khoái như vậy, điều này càng làm cho cô thêm mừng rỡ, song vui mừng chỉ trong chốc lát sau liền bình ổn, tuy rằng muốn trở nhưng chưa đến mức muốn đi ngay lập tức.

“Để cho mẫu hậu chuẩn bị chút, còn phải hỏi qua đám người Tri Vũ, Hoàng Nhi đã.” Cô nghĩ nghĩ, quyết định cứ ở tạm đã, cùng đám người Tri Vũ thương lượng xong sẽ đưa ra quyết định cuối cùng.

“Tất cả đều nghe mẫu hậu.” Bé con không hề quan tâm, đi đâu đều được, bé sẽ không rời khỏi mẫu hậu đâu, mẫu hậu đi đâu bé theo đó.

Cô ôm chặt bé vào lòng, nhớ tới thời gian trước kia, nếu như không gặp gỡ Mặc Nhật Tỳ, có lẽ cuộc sống của cô liền quay theo quỹ đạo, học tập, công tác, kết hôn, sinh con, làm từng bước một, không có gì bất ngờ cả. Thế nhưng, hiện tại nhân sinh của cô hoàn toàn bị đảo lộn, cuộc sống hiện tại là kiểu cô vốn chẳng thể tưởng tượng được, hoàn toàn không thể đoán trước, thậm chí còn vượt qua lẽ thường.

Nửa tháng sau, sắc mặt Tri Vũ và Hoàng Nhi đều khó coi tìm đến cô, hai người khó xử liếc nhau một cái, cuối cùng vẫn là Tri Vũ mở miệng.

“Tiểu thư, những người đó càng ngày càng quá đáng, biết chúng ta có rau có gà vịt liền nói là không cho chúng ta thêm đồ ăn nữa, chỉ cấp gạo, dầu, muối linh tinh. Chúng ta sống thế nào ạ?”

“Tiểu thư, hay là để Tiểu Xà Vương...” Hoàng Nhi tiếp lời, nhìn thoáng qua tiểu chủ nhân đang nằm ngủ trong lòng Lý Quả, sau đó không dám nói nữa.

“Tiểu thư, Hoàng Nhi chỉ sợ về sau ngay cả gạo, dầu bọn họ sẽ không cho nữa, chúng em không ăn cũng không sao, nhưng mà tiểu thư và bé con vẫn phải ăn mà.”

Thật sự là tức chết các nàng, hiện tại những người đó thật quá đáng, mấy đồ khác không cho thì thôi, giờ ngay cả đồ cơ bản nhất cũng không cho bọn họ nữa.

Lý Quả im lặng hồi lâu, vẫn nghe hai người các nàng kể lể, tự hỏi, thật lâu vẫn chưa nói gì, cho đến khi hai người nói xong, sau đó chờ mong nhìn cô.

“Tiểu thư...” Hoàng Nhi vội vàng nhất, thấy Lý Quả không hé răng, không nhin được gọi một tiếng.

“Ừm, Tri Vũ, Hoàng Nhi, các em thông báo với mọi người là tối nay họp bàn, chị có việc muốn nói với mọi người.” Cô hồi thần, cười nhìn các nàng, sau đó bình tĩnh nói.

Đến lúc rồi, là lúc nên đi rồi, tối hôm nay để cho mọi người tự quyết định đi.

Tri Vũ và Hoàng Nhi nghe xong, ngơ ngác nhìn nhau, không biết cô đang muốn làm gì, song nếu tiểu thư đã nói như vậy thì bọn họ đương nhiên sẽ nghe theo, lập tức cùng gật gật đầu, phân công xong liền rời đi.

Các nàng vừa đi, bé đột nhiên mở mắt, nhìn theo hướng các nàng rời đi, sau đó ngáp nhỏ một cái, bập bẹ nói: “Mẫu hậu, người quyết định phải rời đi sao?”

Bé đã nhìn thấu tâm tư của mẫu hậu mình nên biết rõ Lý Quả nói những lời đó là có ý tứ gì. Người trong cung thật sự là càng ngày càng tệ hại, vậy mà không để Tiểu Xà Vương này vào mắt, lại dám đối đãi với mẫu hậu mình như thế, còn có nữ nhân kia nữa, thật sự là ăn gan hùm mật báo rồi. Nếu như bé không dạy dỗ bọn họ một chút, thật sự là không thể nào nói nổi.

“Cục cưng à, đúng vậy, mẫu hậu cảm thấy cuộc sống ở đây đã mất hết ý nghĩa rồi, con xem cuộc sống mất tự do, đi đâu cũng gặp phiền phức, y hệt ngồi tù, ở một khoảng thời gian còn được chứ ở lâu mẫu hậu sẽ điên mất.” Cô nhìn lướt qua kiến trúc nơi này, nếu như cho cô sống tự do, tự do ra vào, cô vẫn rất thích nơi yên tĩnh này, còn có phòng ở cũng không tệ. Đáng tiếc, cô vẫn hoài niệm cuộc sống ở nhân gian hơn.

Bé gật gật đầu, có chút tò mò nhân gian là thế nào, bé cũng chán ở nơi phiền toái này rồi, chỉ bằng cùng mẫu hậu đến nhân gian nhìn một chút, xem xem nhân gian là thế nào.

“Mẫu hậu, vậy khi nào chúng ta rời đi ạ?” Lần này, bé ngược lại rất sốt ruột, vội vàng hỏi.

“Chúng ta cứ hỏi xem ý tứ của quân gia Lâm và mọi người trước, chúng ta không thể bỏ mặc bọn họ được.” Cô vuốt ve mái tóc của bé, hôn nhẹ rồi mới nói.

Rất có lý! Bé đồng ý gật gật đầu, ít nhất phải có người hầu hạ mẫu hậu chứ, còn phải có người làm bạn với mẫu hậu, cho nên mang vài người theo là đúng.

312. Chương 292: Chương 273.3

313. Chương 292: Chương 273.2

Vào bữa tối, Lý Quả cũng không nói gì, mà là để cho mọi người ăn cơm trước, đợi mọi người đều ăn no, cô mới chậm rãi mở miệng ở dưới ánh mắt chờ mong của mọi người: “Tôi muốn nói cho mọi người một chuyện, tôi muốn quay về nhân gian.”

Đến nhân gian?! Mọi người bị những lời này làm cho kinh sợ, ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt đầy kinh ngạc, không thể tin được, tất cả đều dời mắt nhìn Lý Quả.

“Tôi nay tôi tìm mọi người tới họp, chính là muốn nói cho các người biết tôi quyết định quay về nhân gian, tôi không biết mọi người có thể đi theo hay không? Nếu như không theo tôi thì tôi sẽ bảo cục cương tìm một chỗ tốt cho mọi người, mọi người thấy thế nào?” Cô thấy vẻ mặt bọn họ đầy kinh ngạc, khẽ cười cười, nói.

Hoàng Nhi và quản gia Lâm đúng là rất giật mình, nhưng nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, lập tức đứng lên, kích động nói: “Tiểu thư, chúng ta nguyện ý theo tiểu thư về nhân gian, chúng ta đã từng ở nhân gian đều cảm thấy không có vấn đề gì.”

Cũng đâu phải lên núi đao xuống biển lửa, chỉ là tới nhân gian thôi, không có gì đáng lo cả, huống chi bọn họ đã từng ở nhân gian với Vương trong một khoảng thời gian, đã sớm hiểu rõ rồi.

“Tiểu thư, Tri Vũ cũng muốn đi theo tiểu thư, tiểu thư và tiểu chủ nhân đi đâu, Tri Vũ sẽ theo đó.” Tri Vũ là người thứ hai lên tiếng, cung kính nói.

Những người khác thấy ba nhân vật cấp cao là Tri Vũ, Hoàng Nhi và quản gia Lâm đã tỏ rõ thái độ, bọn họ do dự một chút, sau đó nhanh chóng đồng loạt đứng lên, trầm miệng một lời nói: “Tiểu thư và tiểu chủ nhân đi đâu, chúng nô tỳ liền theo đến đó, vĩnh viễn đi theo tiểu thư và tiểu chủ nhân.”

Nghe vậy, cô vô cùng cảm động, từ cung Phượng Thê đến Ly cung rồi chuẩn bị về tới nhân gian, bọn họ luôn luôn ở bên cạnh mình không rời không bỏ, còn đối xử tốt với mình như vậy, cô thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Quản gia Lâm thấy thế, phát tay ý bảo mọi người ngồi xuống hết, sau đó cao giọng nói: “Mọi người không cần e ngại nhân gian như vậy, kỳ thật cũng chẳng có gì. Ta và Hoàng Nhi đã từng ở nhân gian, loài người vốn không biết chúng ta là xà, chỉ cần mọi người giấu giếm bản thể, hơn nữa ta tin tưởng tiểu thư sẽ vì chúng ta mà lựa chọn sống ở một nơi hẻo lánh. Thật ra nhân gian không kém gì Xà quốc, mọi người có thể yên tâm, nói không chừng về sau các người còn thích hoàn cảnh ở đây.”

Lời nói của ông ta đánh tan không ít băn khoăn của mọi người, trong lòng cũng yên ổn xuống, ít nhất đã chẳng còn lo lắng bất an, lúc này Tri Vũ đột nhiên đứng lên.

“Ta tin tưởng lời của quản gia Lâm, tuy rằng ta chưa từng đến nhân gian, nhưng ngay cả Hoàng Nhi đều có thể sống ở nhân gian, vậy vì sao chúng ta không thể chứ? Quản gia Lâm đã nói, chỉ cần chúng ta giấu giếm bản thể, chắc chắn sẽ an toàn, hơn nữa tiểu thư và tiểu chủ nhân cũng ở cùng chúng ta mà, có tiểu chủ nhân thì chúng ta sợ cái gì?” Tri Vũ vô cùng kích động phân tích cho mọi người, đặc biệt còn kéo bé con ra, nhất thời khiến cho lòng người ổn định thêm.

Đúng vậy, có tiểu chủ nhân ở đó thì bọn họ sợ cái gì chứ? Tiểu chủ nhân còn lợi hại hơn Xà vương, nếu như ngay cả tiểu chủ nhân còn không bảo vệ được bọn họ thì chỗ nào cũng đều là nguy hiểm. Vừa nghĩ như vậy, mọi người đều an tâm quyết định đi tới nhân gian.

“Tiểu thư, khi nào thì chúng ta đi?” Thống nhất xong ý kiến, Hoàng Nhi liền khẩn cấp hỏi, hai mắt tỏa sáng nhìn cô, tựa như muốn lập tức đóng gói đồ đạc chạy lấy người.

Vừa nghe xong Lý Quả ngược lại có chút nghi ngại, không phải vì vấn đề thời gian, mà là nhiều người rời đi như vậy, có thể bị hấn phát hiện hay không, phát hiện rồi sẽ để cho bọn họ đi không? Với cả cục cương có thể mang theo nhiều người như vậy sao? Ánh mắt cô dừng ở trên người bé con đang nằm trong lòng mình.

Bé đương nhiên chú ý tới ánh mắt cô, sau khi ngẩng cái đầu nhỏ cười ngọt ngào liền nói: “Mẫu hậu, lúc nào đi cũng được, cục cưng có thể mang theo bọn họ, có phải mẫu hậu lo lắng phụ vương phản đối không? Cục cưng sẽ xử lý tốt tất cả.”

Lý Quả nghe xong lập tức thở phào nhẹ nhõm, hiện tại chả sợ cái gì, chỉ sợ không đi được thôi.

“Cục cưng, con lượng sức mà làm nhưng không được xảy ra chuyện nhé.”

“Mẫu hậu yên tâm.” Bé nhu thuận nói, rúc vào trong lòng cô, vẻ mặt bất cần.

Cô hôn lên cái đầu nhỏ của bé, trầm tư hồi lâu, sau đó mới nói với mọi người: “Ba ngày sau xuất phát nhé, mấy ngày này mọi người thu dọn một chút, mang ít quần áo thôi, những cái khác đều có ở nhân gian.”

“Tiểu thư, mấy chuyện đó cứ để lão nô xử lý, cho dù là đến nhân gian, lão nô vẫn có thể mang theo bọn họ tiếp tục hầu hạ tiểu thư và tiểu chủ nhân.” Quản gia Lâm lập tức nói, ông ta có kinh nghiệm lại hiểu rõ mọi thứ nhất.

Lời nói của ông ta nhận được sự đồng ý nhất trí của mọi người, mọi người cao hứng phấn chấn, đã bắt đầu hướng tới cuộc sống ở chốn nhân gian, chỉ chốc lát sau liền tản đi hết.

Mọi người vừa đi, cô liền nhìn bé, nói: “Hắn thật sự sẽ thả chúng ta đi sao?” Nói tới nói lui, cô lo lắng nhất chính là điều này, sợ cả đời sẽ bị nhốt ở trong đây, vĩnh viễn không trở về được.

Trên khuôn mặt đáng yêu của bé tràn đầy tươi cười, non nớt nói: “Mẫu hậu, phụ vương từng đồng ý rồi, người quên ạ, đến lúc đó con sẽ nhắc lại, phụ vương sẽ đồng ý.”

Cô gật gật đầu, nhớ tới chính mình đã từng nói qua, mà hắn cũng đã đồng ý rồi.

Ba ngày sau, mọi người đã thu dọn xong hoàn toàn, mấy ngày qua tất cả đều vô cùng cao hứng, hoàn toàn mặc kệ người trong cung đối xử tệ với mình, dù sao bọn họ sắp phải đi rồi nên cứ xem như là thăng hê đang diễn trò đi.

“Cục cưng, chúng ta có thể đi rồi.” Cô ôm bé, nhìn thoáng qua Ly cung, lại nhìn mấy tòa cung điện cách đó không xa. Đã sống hơn một năm ở đây, hiện tại phải đi, tự nhiên nảy sinh một cảm giác như ly biệt.

314. Chương 293: Chương 273.4

315. Chương 293: Chương 273.3

Hôm nay không hiểu tại sao tâm tình của Mặc Nhật Tỳ lại có chút buồn bực, không thể nói rõ là bởi vì sao, đến cả chính hắn cũng cảm thấy đặc biệt khó hiểu, tóm lại chính là tâm tình không tốt.

Sau khi hắn rời khỏi Đại phi, rời khỏi cung Phượng Thê, một mình đi tới tẩm cung của mình xử lý công vụ, vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp bắt đầu xử lý, liền sững sờ nhìn Lý Quả và bé đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Lý Quả và bé đột nhiên biến mất ở trong Ly cung rồi xuất hiện ở tẩm cung của Mặc Nhật Tỳ là bởi vì bé nói muốn đi báo một tiếng cho hắn biết, để đỡ phải hậu cố chi ưu. (lo lắng về sau)

“Các người tới làm gì?” Tâm tình không tốt nên giọng điệu của hắn tự nhiên cũng khá tệ, nhìn một lớn một nhỏ, hắn không biết bọn họ đến tìm hắn để làm gì.

“Ta đến là định từ biệt ngươi, ta muốn mang theo cục cưng và cả đám người Tri Vũ quay về nhân gian.” Cô thân nhiên nói, gấp lại hắn vậy mà vô cùng bình tĩnh, có lẽ là chưa từng quá kỳ vọng nên cũng chả có gì thất vọng cả, có lẽ kể từ ngày mà cô buông lời độc ác thì tâm liền tĩnh lặng như nước rồi.

Từ biệt? Mặc Nhật Tỳ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hóa ra nàng đến là muốn nói cho mình biết nàng phải đi rồi! Hắn gắt gao nhúu mày mặt, ánh mắt như đuốc sáng nhìn cô.

“Người đã đồng ý rồi, người nói mặc kệ ta cho nên ta đến là để thông báo thôi không phải là muốn hỏi ý kiến của người.” Cô lạnh nhạt nói, nếu như không phải sợ hấn sẽ tới nhân gian tìm người, cô thật đúng là không muốn nói cho hấn, muốn đi thì cứ đi thôi.

“Con muốn rời đi cùng mẫu hậu.” Lúc này bé cũng chen mồm vào, rúc ở trong lòng cô, vẻ mặt đáng yêu hồn nhiên.

“Các người...” Hấn hết chỗ nói rồi, trong khoảng thời gian ngắn tâm loạn như ma, sau đó chợt tỉnh ngộ, hóa ra, hôm nay, lý do khiến tâm tình bản thân khá tệ chính là vì có dự cảm.

Cô sợ hấn sẽ đổi ý nên giọng điệu hơi dịu xuống nhưng vẫn rất bình thản, nói: “Cảm ơn người vẫn luôn chiếu cố, về sau ta sẽ chăm sóc tốt cực cùng, nhân gian người cũng đi qua rồi, người cũng không cần quan tâm các phương diện khác đâu.”

“Phụ vương, chúng ta đi đây.” Bé thấy hấn nói không ra lời, cười tủm tỉm nói.

Hấn vẫn trầm tư nhìn bọn họ, không biết nên mở miệng thế nào. Giữ lại? Hay là mặc kệ cho bọn họ rời đi? Hấn không biết, nhưng hiện tại hấn không nói ra lời nữa.

“Phụ vương, hẹn gặp lại.” Bé vẫy vẫy tay với hấn, sau đó thân thể của cả hai dần dần biến mất ở trước mặt hấn.

Ly cung, Lý Quả và bé biến mất không thấy lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người, tất cả vừa chờ mong vừa hưng phấn nhìn bọn họ, Hoàng Nhi đang sốt ruột thấy bọn họ đã trở lại, lập tức vội vàng nói: “Tiểu thư, tiểu chủ nhân, chúng ta có thể đi rồi.”

“Ừ, chúng ta đi thôi.” Cô nhìn thoáng qua cung điện ở phía sau, cuối cùng nhìn thoáng qua tòa Ly cung này, kỳ thật cô phát hiện mình thích nhất chính là nơi này, cuộc sống có tư có vị, là thời gian cô vui vẻ nhất.

Bé không hề nói gì, bày ra nụ cười đáng yêu, nhìn thoáng qua mọi người, sau đó bóng dáng của mọi người bao gồm cả bé liền chậm rãi phai đi, chỉ chốc lát sau đã biến mất ở trong không khí, cả tòa Ly cung không một bóng người.

Bọn họ vừa đi, trong Ly cung yên tĩnh có một người lặng lẽ xuất hiện, hấn im lặng trầm tĩnh nhìn cung điện trống rỗng, trong lòng vô cùng mất mát, chính hấn cũng không nói lên được là bởi vì sao.

Nàng đi rồi, con cũng đi rồi, tất cả mọi người đều đi rồi, trong trời đất này chỉ còn lại một mình hấn, một cảm giác tịch mịch trước nay chưa từng có dâng đầy trong lòng hấn.

Chưa từng có cảm giác như vậy, chưa từng có ai sẽ khiến cho hấn có cảm giác như vậy, hấn luôn luôn rất lãnh huyết (máu lạnh), thậm chí rất hồ hững nhưng từ lúc nào thì hấn bắt đầu có tình cảm như thế?

Hấn cô đơn đứng một hồi lâu, không biết đã đứng bao lâu, cuối cùng chỉ có một tiếng thở dài từ trong miệng hấn phát ra, sau đó chỉ thấy bóng dáng của hấn cũng lặng lẽ phai nhạt trong không khí.

Nhân thế.

Đoàn người đột nhiên xuất hiện tại một đỉnh núi không người, bốn phía là rừng cây và đồng ruộng, vừa nhìn chính là cảnh sắc xanh mướt, không khí vô cùng tươi mát.

“Tiểu thư, chúng ta đến nhân gian rồi ạ?” Vẻ mặt Tri Vũ khó tin nhìn phong cảnh hợp lòng người, khí hậu tốt trước mắt, vừa kinh hỉ vừa ngạc nhiên hỏi.

“Đúng là nhân gian đó.” Không đợi Lý Quả đáp lại, quản gia Lâm ở bên cạnh đã mỉm cười tiếp lời. Ông ta đã sinh ra một cảm giác quen thuộc với nhân gian, hiện tại chính loại cảm giác ấy nói cho ông ta biết: đúng là tới nhân gian rồi.

Tri Vũ kích động, đây là lần đầu tiên nàng tới nhân gian xa lạ này, trong khoảng thời gian ngắn lại chẳng biết nên nói cái gì, toàn liên tục nhìn xung quanh. Những người khác cũng giống như nàng, thật không ngờ nhân gian cũng có cảnh sắc mỹ lệ nhường này, mọi người đều rất kích động.

“Tiểu thư, chúng ta nghỉ ngơi ở đâu ạ?” Hoàng Nhi vô cùng kích động, thật giống như đạt được tự do, thật ra đầu chỉ có mình nàng có cảm giác như vậy, mà là tất cả mọi người, nàng kích động xong rồi chợt nghĩ đến vấn đề này.

Lúc này, quản gia Lâm lại cười, không khỏi nghĩ ra chủ ý hộ Lý Quả: “Hoàng Nhi, người quen à,-truyen - Vương từng có một căn nhà ở trong đây, nếu như tiểu thư nguyện ý, chúng ta có thể đến nơi đó ở, nếu như không muốn, tiểu chủ nhân hẳn là sẽ có biện pháp.”

Căn nhà thôi mà, biến ra là được, thấy đơn giản không? Hoàn toàn chỉ là một bữa ăn sáng, ngoại trừ tiểu thư là con người ra, tất cả bọn họ đều là xà, xà nghỉ ngơi ở đâu mà chẳng được?

Nhân gian, tôi đã trở về rồi!

Lý Quả rất kích động, so với từng người kia còn muốn kích động hơn ngàn lần, nhìn nơi chốn quen thuộc, hít vào không khí tươi mới, lệ đã đọng đầy hốc mắt.

Cô thật sự nhớ, rất nhớ nhân gian, có một cảm giác lệ thuộc rất mãnh liệt, còn cả cảm giác an toàn, tâm tình của kẻ xa quê được quay về rất mãnh liệt. Đã trở lại, đã trở lại, rốt cục đã trở lại rồi.

“Mẫu hậu, đây là nhân gian ạ?” Bé đảo mắt qua lại, nhìn cái này, ngắm cái kia, trong lòng đã nắm giữ tất cả đặc điểm ở chốn đây.

“Đúng vậy, đây là nhân gian, là nơi mẫu hậu sinh ra và lớn lên.” Cô ôm chặt bé, lúc này nước mắt mới rơi xuống, toàn bộ mọi gian khổ đều không còn là gì khi ở đây.

Lúc này, có người nói thế này: “Tiểu thư, tiểu chủ nhân, thật ra nhân gian rất đẹp ạ, không khác gì mấy trong tưởng tượng của chúng ta đâu.” Giờ phút này, bọn họ cũng thật sự thích nơi này.

Mọi người đồng loạt gật đầu đồng ý, vậy mà bắt đầu có chút chờ mong với cuộc sống ở đây, bởi vì nơi này thực sự tự do, không có hoàng cung, không có những người khác, bọn họ có thể tùy tính. (làm theo ý mình)

“Tiểu thư, tiểu chủ nhân, chúng ta đi tìm nhà ở thôi.” Quản gia Lâm mỉm cười cung kính nói, -lelequyudon- ông ta vẫn chăm chăm vào căn nhà lúc trước Vương để lại, bởi vì là có sẵn rồi.

Lý Quả hồi phục lại tinh thần từ trong kích động hưng phấn, vừa nghe quản gia Lâm đề nghị như vậy, cô còn có chút chần chừ, nếu như ở đó, hẳn có thể tìm đến hay không?

“Mẫu hậu, với năng lực của phụ vương, chỉ sợ chúng ta có trốn thế nào cũng không được, chi bằng cứ ở lại chỗ mà quản gia Lâm nói đi ạ.” Lúc này, bé mới nói ra ý tưởng của mình, cảm thấy ý kiến của quản gia Lâm rất tốt, bớt việc lại thuận tiện.

Cô ngẫm cũng thấy đúng, liền gật đầu đồng ý: “Được, vậy chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đó đi, dù sao hoàn cảnh cũng không tệ, mọi người ở cũng thuận tiện.”

Dưới sự gắng sức của quản gia Lâm và bé, bọn họ rất nhanh đã đi tới trước biệt thự, phong cảnh như xưa, chỉ là vật còn người mất, nơi này chưa từng thay đổi, tất cả đều ở đây. Trong biệt thự không nhiễm một hạt bụi, nhưng mọi người vẫn rất phấn chấn dọn dẹp lại lần nữa, xong mới đem đồ vào sắp xếp.

“Tôi muốn nhắc nhở mọi người, nơi đây là thế giới con người, mọi người đừng tùy tiện lộ ra bản thể, -lellequydo- nn- thêm nữa là không được gây thương tổn cho người ở đây. Mọi người có thể sống tự do ở trong này, không cần gò bó như ở trong cung.” Đợi mọi người bận rộn xong, làm ra một bàn đồ ăn phong phú, cô nhìn lướt qua mọi người đang hứng phấn rồi nói ra sự lo lắng và kiêng kỵ của mình.

“Tiểu thư, ngài yên tâm, chúng em sẽ không làm ra chuyện như vậy.” Tri Vũ vội vàng nói, nàng hiểu rõ tiểu thư lo lắng điều gì.

“Tiểu thư, chúng ta sẽ chỉ hoạt động ở trong này, sẽ không tổn thương nhân loại, ngài cứ yên tâm đi.” Một người thị vệ cũng vội vàng thay mặt mọi người tỏ rõ thái độ, bởi vì bọn họ cũng hiểu tâm tư của tiểu thư.

Nghe thấy mọi người nói như vậy, cô liền yên tâm, không khỏi cười nói: “Vâng, tôi tin tưởng mọi người, mọi người cứ coi đây như là nhà của mình nhé, mọi người đều tự do.”

316. Chương 294: Chương 274

317. Chương 294: Chương 273.4

Ban đêm, bầu trời đầy sao, cô ôm bé ngồi ở bên ngoài, Hoàng Nhi và Tri Vũ đứng ở một bên, từ sau khi quay về nhân gian, lòng cô đầy bồn khoăn, thỉnh thoảng vẫn nhớ chuyện lúc trước.

“Mẫu hậu, đừng nên suy nghĩ nhiều quá.” Bé hiểu được tâm sự của cô, ngồi ở ghế bên cạnh, bập bẹ nói, miệng còn hút nước trái cây.

Cô phục hồi tinh thần, cười cười với bé, sờ sờ khuôn mặt đáng yêu, gật gật đầu: “Mẫu hậu biết, chỉ là đôi khi đời người thật sự rất bất đắc dĩ, có khi là thân bất do kỷ.”

Thân bất do kỷ, thật đáng buồn xiết bao, thế nhưng đời người chính là do rất nhiều thân bất do kỷ như vậy hình thành nên, đâu phải do cô có thể chỉ phối được, có khi đành phải thừa nhận thôi.

“Mẫu hậu, cứ sống đúng với mình, không thẹn với lương tâm ạ.” Bé con say sưa uống nước trái cây, dáng vẻ hết như ông cụ non, cái gì cũng biết hết.

Cô nở nụ cười, như thế nào mà cục cưng còn hiểu chuyện hơn cô vậy? Ngược lại lắm lúc tư tưởng cô rất nặng nề, không hề nghĩ thông suốt bằng cục cưng.

“Mẫu hậu biết rồi, cứ sống như bình thường đi.” Từ nay về sau, sẽ chỉ có bé là người thân của mình, sống nương tựa lẫn nhau.

Bé gật gật đầu, bàn tay nắm chặt ly nước trái cây không buông, cái miệng nhỏ nhắn uống đến ngon lành, chụt chụt không ngừng, cuối cùng uống một hơi hết cả ly nước mới vừa lòng buông ra.

“Mẫu hậu, đồ uống của nhân gian ngon thật, cục cưng thích lắm.” Bé đã thôi uống sữa rồi, có thể ăn được vài đồ linh tinh, tối nay Tri Vũ nhờ quản gia Lâm chỉ dạy mới làm được loại nước trái cây này, làm cho bé con yêu thích không buông tay, thích vô cùng.

Lý Quả cảm thấy buồn cười, chùi mấy thứ đó đã thu phục được tên nhóc này rồi, như vậy mấy đồ ăn ngon ngọt khác cũng đâu tính là gì, nghĩ vậy cô không khỏi cưng chiều nói: “Ngày mai, mẫu hậu dẫn mọi người đi dạo các cửa hàng ở nhân gian, chỉ có điều con phải nghe lời, không được chạy loạn khắp nơi, càng không thể tùy tiện lấy đồ của người ta, biết chưa?”

Bé lập tức cao hứng gật gật đầu, đứng lên trên ghế, đôi chân ngắn cựa hơi mở, tay nhỏ bé không ngừng vung vung, bập bẹ reo lên: “Thật tốt quá, ngày mai đi chơi, ha ha ha...”

Tri Vũ và Hoàng Nhi cũng rất cao hứng, hai người liếc nhìn nhau, đều thấy được sự hưng phấn trong mắt đối phương.

“Tiểu thư, chúng em có thể đi không ạ?”

“Mọi người cùng đi đi, lát nữa em báo cho mọi người biết, chỉ là hi vọng mọi người đừng quá rêu rao, lại càng không thể dọa người ở đây.” Cô dặn dò, trong lòng hơi lo lắng, không biết bọn họ đi tới thế giới loài người này có thể kịp thích ứng không nữa, đừng tạo thành phiền phức cho con người.

“Tiểu thư, hóa ra nhân gian mỹ lệ quá.” Tri Vũ cứ nhìn phong cảnh dọc đường đi, còn có chuyện, vật mới mẻ, không khỏi cảm thán, vẻ mặt rất hưng phấn.

“Tiểu thư, nhân gian thần kỳ quá, thật nhiều đồ vật kỳ kỳ, cổ quái.” Có người sợ hãi than, nhìn chằm chằm người đi đường, kiến trúc bên ngoài xe không chớp mắt.

“Tiểu thư, nhân gian thật sự tốt lắm, chúng ta đến đúng chỗ rồi.” Vào một phút này, có người đã hạ xuống được tâm tình thấp thỏm, bất an, trong lòng chỉ cảm thấy đã theo đúng người rồi.

Cô buồn cười nhìn dáng vẻ như nhà quen lên tỉnh của nhóm người này, có chút lo lắng, sợ bọn họ sẽ làm ra hành động kỳ quái hù dọa người ở đây.

“Mọi người cố gắng đừng quá ngạc nhiên, bằng không sẽ khiến người ta hoài nghi thân phận của các người, hơn nữa rất dễ dẫn tới người qua kiểm tra, mọi người hãy cố gắng tự nhiên chút nhé.” Cô nhắc nhở, sợ bọn họ còn tù mù hơn người nhà quê lên tỉnh, nếu như dẫn cảnh sát tới là toi đời.

Quản gia Lâm biết nỗi lo lắng của cô, lập tức nói với mọi người: “Mọi người không hiểu thì cứ qua hỏi ta, trăm ngàn lần không được tự chủ trương, đưa tới phiền toái không cần thiết.”

“Đã biết thưa quản gia Lâm.” Mọi người đương nhiên hiểu rõ sự lợi và hại trong đó, người người đều rất nghe lời đáp ứng, âm thầm đốc thúc chính mình.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người đã tiến vào nội thành, vì được nhắc nhở trước đó, tuy rằng mọi người cảm thấy hết sức kinh ngạc với những thứ ở đây nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, không hề lộ ra điều gì, đi theo tuần tự từng bước một, có gì không hiểu đều lặng lẽ hỏi quản gia Lâm.

Một đám người cứ như vậy đi lại suốt một ngày trong nội thành, cũng ăn khá nhiều thứ, cuối cùng còn xách theo rất nhiều túi to, bên trong đều là những thứ mà mình thích.

“Ta thích nhân gian.” Trên đường trở về, có người vô cùng hưng phấn kêu lên như vậy.

“Về sau mọi người có yêu cầu gì cứ nói với ta, ta sẽ thống nhất mua đồ, cố gắng đừng đi ra bên ngoài, thật ra thế giới nhân loại cũng không khác biệt mấy so với Xà quốc, có kẻ xấu cũng có người tốt, vậy nên đừng rước phiền toái tới.” Quản gia Lâm lại sắp xếp lần nữa, thuận tiện thông báo một chút.

Trong lòng mọi người đều rõ ràng, cho nên không ai nói thêm gì, biết rằng đó cũng là vì muốn tốt cho bọn họ, mặc dù nhân gian rất tốt nhưng không có nghĩa là bọn họ có thể xằng bậy, mọi người đều rất tự giác.

“Đã biết thưa quản gia Lâm.”

Quản gia Lâm vô cùng vừa lòng gật gật đầu, hiện tại trong nhóm người này, ông ta có địa vị cao nhất, với lại vẫn quản lý mọi người như trước, trừ bỏ tiểu thư và tiểu chủ nhân ra, mọi chuyện đều do ông ta xử lý.

“Vậy đành phiền toái quản gia Lâm, ông ấy có vẻ khá quen thuộc với nhân gian, mọi người cứ nghe ông ấy đi.” Cô thản nhiên cười, tiếp lời, thật vừa lòng mọi người nghe theo.

“Cục cưng, ngày mai mẫu hậu muốn về lại trường học lúc trước để xem qua.” Buổi tối, cô nhìn bé con nằm bên cạnh mình đang khoả tay múa chân nghịch nghịch quả bóng nhỏ, liền nói. Tuy rằng hôm nay không đến được trường học lúc trước, nhưng cô vẫn luôn vướng bận trong lòng.

Bé nghịch bóng, sử dụng cả tay chân, đùa đến quên cả trời đất, vừa nghe thấy cô nói như vậy, cũng không quay đầu lại, nhìn chăm chăm quả bóng lăn tới lăn lui, bĩu môi nói: “Không phải mẫu hậu trở về là vì muốn đi xem sao? Mẫu hậu cũng định tìm nhóm người dì Lan đúng không ạ?”

Lý Quả nghe xong, nhất thời khiếp sợ vạn phần, sau đó ngẫm nghĩ lại bỏ qua, đầu phải cô không biết năng lực của bé, bé biết suy nghĩ trong lòng mình cũng là chuyện bình thường, vì thế cô thành thật gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, mẫu hậu rời đi đã hơn một năm, không biết các cô ấy thế nào, có tìm được việc hay không, hoặc là đang sống ở nơi nào.”

“Mẫu hậu không cần lo lắng, cục cưng tin tưởng nhóm người dì Lan nhất định sống rất khá, mẫu hậu sẽ gặp được họ thôi.” Bé cười hì hì nói, quả bóng chuyển từ tay sang chân, tốc độ rất nhanh.

“Con ấy à, tuyệt không giống trẻ con mới sinh được mấy tháng, nếu như không phải mẫu hậu sinh, mẫu hậu thật sự hoài nghi con chính là một thần đồng đó.” Cô sờ sờ đầu nhỏ đáng yêu của bé, yêu chiều nói.

Lúc này, rốt cục bé con cũng quay đầu nhìn cô, hai mắt nhú lại, cười đến vô cùng vui vẻ, đáng yêu, nói: “Mẫu hậu, cục cưng là thiên hạ vô địch, phụ vương cũng không phải là đối thủ của cục cưng, về sau cục cưng sẽ giúp người đối phó với phụ vương.”

“Ha ha ha, mẫu hậu mới không quản hấn, hấn thích thế nào thì kệ.” Cô vừa nghĩ tới Mặc Nhật Tỳ, tâm tình liền xuống dốc, tên nam nhân đó tồn tại rất đặc biệt trong cuộc đời cô, đặc biệt đến nỗi thay đổi cả số mệnh của cô.

Lúc này bé con chỉ im lặng, chơi một hồi, lại đổi sang chơi cái khác, chơi hồi lâu mới chịu ngừng, dưới sự khuyến bảo của cô ngoan ngoãn cùng cô ngủ.

Ngày hôm sau, cô và bé con ăn bữa sáng xong, liền nói với quản gia Lâm, Tri Vũ và Hoàng Nhi là muốn quay lại trường học lúc trước để xem xét một chút, quản gia Lâm vội vàng đi sắp xếp, Tri Vũ và Hoàng Nhi cùng đi theo.

Đoàn người ngồi trên xe quản gia Lâm sắp xếp, chạy một mạch về phía trường đại học cũ của cô, nhìn con đường, kiến trúc quen thuộc, cô không khỏi lo lắng, có chút khẩn trương.

“Mẫu hậu, đây là trường học của người ạ?” Bé con ở trong lòng cô hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn những kiến trúc đồ sộ, trong lòng tràn ngập tò mò, ngọt ngào ngây thơ hỏi.

Cô chỉ gật đầu không nói tiếng nào, vô cùng kích động, lại hết sức khẩn trương bất an, nhưng cô biết chắc chắn nhóm người Lý Lan đã tốt nghiệp rồi, đã rời đi, cô trở về chỉ muốn thăm lại một chút trường học quen thuộc trước kia thôi, vốn không hy vọng nhiều lắm.

“Em là...Lý Quả.” Đột nhiên, một giọng nói hơi chần chừ vang lên sau lưng cô, dường như không thể tin được, hơn nữa còn ẩn ẩn sự kinh ngạc khó phát hiện.

Cô nhanh chóng xoay người lại, lọt vào trong tầm mắt là một người đàn ông cao lớn tuấn tú, đang nửa mừng nửa lo nhìn cô, lúc ánh mắt dừng lại trên người bé con ở trên tay cô liền có chút kinh ngạc.

“Em, kết hôn rồi sao?” Người đàn ông hơi bối rối, thậm chí cảm thấy khó có thể tin được, anh ta nhìn chăm chăm bé con đáng yêu, lắp bắp nói, anh mất lần nữa dừng trên khuôn mặt bình tĩnh của cô.

“Ách, kết hôn rồi song lại ly hôn.” Cuối cùng cô đã nhận ra người đàn ông trước mắt, hóa ra là thầy giáo dạy kinh tế học năm tư của cô, là người mới điều động tới, cô và anh ta vốn không thân quen, chỉ là học qua vài tiết mà thôi.

Anh ta khôi phục lại vẻ mặt bình thường, lộ ra tươi cười: “Đã lâu không thấy em, nghe nói em rời trường trước thời hạn, chỉ nộp luận văn bảo vệ tốt nghiệp rồi biến mất vô tung, các cô ấy đều nói không biết em đi nơi nào, hóa ra là kết hôn, sinh con rồi.”

Các cô ấy dĩ nhiên là chỉ Lý Lan, Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình, các cô ấy dĩ nhiên là không biết cô đi đâu, có điều chắc sẽ nghĩ rằng cô và Mặc Nhật Tỳ ở cùng một chỗ.

“Thầy Mộc, hiện tại các cô ấy có tốt không? Không biết bây giờ họ đang làm việc ở đâu? Tôi quay về là muốn thăm bọn họ.” Cô rất sốt ruột và nghiêm túc nhìn anh ta, có lẽ anh ta hẳn là biết họ ở nơi nào.

Mộc Tử Tuấn gật gật đầu, nói với cô: “Đi thôi, đừng đứng đây, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” Nói xong, anh ta mỉm cười, vươn tay muốn ôm bé.

Bé nghiêng đầu nhìn anh ta, thấy anh ta vươn tay qua, nghĩ nghĩ, sau đó cũng dang hai tay để anh ta ôm, trên mặt cười tummy.

Lý Quả hơi kinh ngạc, bé đã bị anh ta ôm lấy, nhìn dáng vẻ vui sướng của anh ta khi ôm bé con, không biết vì sao mũi cô có chút đau xót.

“Cục cưng, con tên là gì vậy?” Thật ra Mộc Tử Tuấn rất thích trẻ con, vốn là thấy cô ôm đứa nhỏ trông khá mệt mỏi mới vươn tay qua ôm, nhưng biểu hiện của bé lại khiến anh ta rất thích, ôm vào trong ngực càng khiến anh ta cảm thấy cao hứng còn có một loại cảm giác hạnh phúc, không khỏi nhẹ nhàng hỏi.

Vốn là không mong chờ bé sẽ đáp lại mình, anh ta muốn hỏi chính là Lý Quả, song không ngờ bé lại mỉm cười đáng yêu với anh ta, ngọng ngịu há mồm nói: “Mặc Hiền Viên.”

318. Chương 295: Chương 274.2

319. Chương 295: Chương 274: Hai Cha Con

Hả! Bé con lại có thể nói chuyện ư? Mộc Tử Tuấn trợn mắt há hốc mồm nhìn bé ở đối diện đang cười túm túm với mình, trên khuôn mặt khô ngô đầy vẻ kinh ngạc, tạm thời chưa biết đáp lại thế nào.

“Chú à, cục cưng gọi là Mặc Hiên Viên, chú thì sao?” Bé còn cảm thấy phần kinh hãi đó chưa đủ dọa người sao? Vậy mà còn tỏ ra vô cùng đáng yêu bỏ thêm một câu, ý muốn hù chết người.

“Mộc Tử Tuấn.” Anh ta bật thốt ra, sau đó nở nụ cười, tay kia thì vuốt ve đầu bé, trong lòng rất thích cục cưng đáng yêu này.

“Cục cưng, chú rất thích con, quá thông minh, thật đáng yêu.”

“Cục cưng cảm ơn chú ạ.” Bé cười đến mặt mày hớn hở, giọng nói ngọt ngào non nớt vô cùng dễ nghe, hơn nữa thân thể nhỏ ngập đầy hương sữa, càng thêm mê người.

Mộc Tử Tuấn kích động ôm bé, thật sự không nhịn được hôn ‘chụt’ một cái thật mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn đó, có một loại xúc động muốn thương bé đến tận xương tủy.

Lý Quả im lặng nhìn dáng vẻ giống như rất là ăn ý của hai người một lớn một nhỏ kia, nếu người ngoài không biết còn thật sự cho rằng bọn họ là hai cha con đấy, ai bảo tình cảm tốt như vậy chứ.

“Chú rất đẹp trai.” Bé bị hôn một cái như vậy lại chẳng hề tức giận, ngược lại là đắc ý hả hê híp đôi mắt nhỏ nhìn anh, nịnh nọt nói.

Mộc Tử Tuấn vui mừng khôn xiết, coi như con trai bảo bối của mình, lần này hạ quyết định không bao giờ buông tay nữa, ôm bé làm cho anh ta thật tự hào, kể cả trên đoạn đường này, vô số người hướng ánh mắt hâm mộ về phía mình.

“Cục cưng thật đáng yêu, chú rất thích con.” Anh ta cười tí mắt nói, từ tay trái đổi sang tay phải ôm.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ kia cứ thế mà tăng bốc nhau sao? Cô có chút không dám tin, nhưng hai người đó rất dễ ở chung, vô cùng hòa hợp, cảm giác tựa như một đôi cha con vậy.

“Bé rất nghịch ngợm, thầy đừng để ý nhé.” Cô không thể không phá vỡ không khí vui vẻ giữa hai người họ, xấu hổ nói.

Bởi vì dọc đường đi, vô số người ném ánh mắt ‘hai người này chính là vợ chồng’ về phía cô và anh ta, làm cho cô cảm thấy hơi khó chịu.

Mộc Tử Tuấn lắc đầu, nhìn chằm chằm vào bé, cũng không quay đầu lại, đáp: “Không phải đâu, cục cưng thật đáng yêu, anh rất thích, nếu con trai của anh cũng như vậy thì tốt biết bao, cả đời này liền thỏa mãn rồi.”

Ánh mắt bé con xoay vòng nhanh như chớp, không hề trả lời, vẫn cười mỉm như cũ, dáng vẻ rất là cao hứng.

Cô cười gượng, cũng không biết đáp lại anh ta như thế nào, sợ sẽ dẫn tới hiểu lầm không cần thiết. Cô đã không còn là một học sinh đơn thuần nữa, là mẹ của một đứa bé, phải chú ý hình tượng của mình, hơn nữa, hiện tại cô không thể có tâm tư khác.

“Vào trong ngồi đi, đừng khách sáo.” Ở ký túc xá của Mộc Tử Tuấn, anh ta vẫn ôm bé, quan tâm cô như cũ, sau đó anh ta liền tự nhiên chơi đùa với bé.

“Cục cưng thích cái gì, chú mua cho con nhé?”

Bé vô cùng đáng yêu vươn đôi tay nhỏ bé, ở trên mặt anh ta sờ sờ, cười túm túm, lắc đầu, bi bô đáp: “Cục cưng chẳng cần gì cả.”

Trời ạ, người đàn ông này quá nhiệt tình, nhiệt tình yêu thích đến mức bé hết chịu nổi, bé cũng biết bản thân là siêu cấp đáng yêu, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở, nhưng cũng chưa đến mức thế kia đi.

“Cực cưng thật ngoan.” Mộc Tử Tuấn cực kỳ yêu thích đứa bé này, chết cũng không buông tay.

“Này, thầy Mộc, tôi muốn hỏi một chút, nhóm người Lý Lan ở đâu vậy ạ?” Cô thấy tình hình bất thường, lập tức hỏi ra chuyện bản thân luôn muốn biết.

Lúc này Mộc Tử Tuấn mới dời sự chú ý tới chỗ Lý Quả, nhà nhận cười cười với cô: “Em xem tôi rất thích con của em, tôi còn chưa từng gặp qua cực cưng đáng yêu như vậy đâu, em dạy dỗ quá tốt.”

“Không có chi, bé vẫn luôn như vậy. Thầy à, hiện tại các cô ấy đang làm việc ở đâu?” Cô sợ người đàn ông kia lại quên, vội hỏi thêm lần nữa.

“Các cô ấy à, Lý Lan còn ở lại trường học tập, chỉ có điều cô ấy học làm nghiên cứu sinh, Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân đã đi làm, tất cả đều làm việc ở đây, lát nữa tôi đi gọi Lý Lan qua đây.” Anh ta mỉm cười nói, ánh mắt nhìn về phía cô còn thêm một chút gì đó.

Trời ạ, đây là sự thật chẳng? Thật tốt quá, vậy mà cô vẫn có cơ hội gặp lại bọn họ, thật sự là hơi bất ngờ, chỉ là đã qua hơn một năm, cảnh còn người mất, không biết cảm giác hội ngộ sẽ ra sao? Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân có tha thứ cho mình không?

“Các cô ấy đã không còn giận em nữa, Lý Lan vẫn rất nhớ, thường xuyên nhắc tới em đó.” Anh ta đặt bé ngồi lên trên đùi mình, cuối cùng đối mặt với cô, an ủi nói.

Đôi mắt cô đã hơi ươn ướt, cô cũng rất nhớ Lý Lan, bởi vì em họ luôn luôn đối xử tốt với cô.

“Không nghĩ tới cô ấy sẽ tiếp tục ở lại trường, có phải khó tìm được việc làm đúng không?”

“Cô ấy muốn tiếp tục tu nghiệp.” Anh ta cười cười, tiếp tục trêu chọc bé con, sau đó lấy đi động ra bấm một dãy số, gọi một cuộc cho Lý Lan, chỉ nói là qua chỗ anh ta một lúc, có chuyện quan trọng.

Chỉ chốc lát sau, Lý Lan liền vội vã đến đây, tiến vào liền thấy được một phòng người, nhưng lại có âm thanh của trẻ con, cô không khỏi sửng sốt, nhìn kỹ, nước mắt đã rơi xuống.

“Quả Quả, thật sự là chị sao?” Lý Lan nghẹn ngào hồi lâu, mới run rẩy kêu lên, rồi nhào về phía Lý Quả.

Lý Quả cũng lệ nóng doanh tròn, ôm chặt lấy cô, không ngừng gật đầu, giọng điệu đều thay đổi: “Là chị, là chị, Lan Lan, chị đã trở về, em vẫn khỏe chứ?”

“Em khỏe lắm, em khỏe lắm, vẫn luôn không tìm được chị, còn nghĩ chị đã xảy ra chuyện đó.” Lý Lan kích động một hồi lâu, rốt cục nhịn xuống xúc cảm, từ trên xuống dưới đánh giá cô.

Lý Quả lắc đầu, cũng nhìn cô, nín khóc mỉm cười: “Chị không sao, chỉ là không kịp nói cho em, để em lo lắng, thật xin lỗi, cuối cùng chị cũng có cơ hội quay về tới tìm em rồi.”

Lý Lan lau nước mắt, liên tục gật đầu, cuối cùng trái tim vẫn luôn lơ lửng trong suốt một năm qua đã ổn định rồi, cả người đều thoải mái hơn nhiều, tiếp theo đánh thân thể Lý Quả một cái, trách cứ: “Chị nên nghĩ cách báo cho mọi người một tiếng chứ, chúng em vẫn rất lo lắng, còn tưởng rằng...” Cô không nói nên lời, lại muốn khóc nữa.

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi, chị thật sự không biết nên nói với em thế nào, luôn không có cơ hội.” Cô rất áy náy, một năm qua đã khiến em họ luôn lo lắng cho mình, nhưng thật hết cách, cho dù là hiện tại cô cũng không thể nói cho Lý Lan biết một năm qua mình đã ở đâu, sống như thế nào, vì sao không thể liên hệ với cô ấy.

“Được rồi, thấy được chị trở về thật vui mừng, nhưng sao thầy Mộc tìm được chị vậy?” Cô rất ngạc nhiên, vì sao Mộc Tử Tuấn có thể ở cùng Lý Quả chứ, ngoài ra đứa bé đáng yêu này là ai thế? Thoạt nhìn thầy Mộc rất thích bé.

“Là tôi gặp cô ấy ở cổng trường, liền dẫn vào, sau đó báo cho cô qua đây.” Ở bên cạnh, Mộc Tử Tuấn đang chơi đùa hết sức vui vẻ với bé chợt nghe Lý Lan nhắc tới mình, không khỏi cười nói.

Lý Lan chợt hiểu ra, thì ra là như vậy, hại cô còn tưởng rằng Lý Quả và thầy Mộc có gì gì đó, chỉ có điều cô tò mò nhìn bé con, liếc mắt một cái liền thích cậu nhóc đáng yêu đó, nhưng bé là ai vậy ta?

“Thầy Mộc, đây là con nhà ai thế? Sao tôi chưa từng gặp qua nhỉ?” Cô là nghiên cứu sinh của trường, quen biết khá nhiều thầy cô giáo, bao gồm cả trẻ con trong trường, nhưng cô thật sự chưa từng gặp qua bé con khiến cho người ta liếc mắt một cái đã thích rồi.

“Là của chị.” Không chờ Mộc Tử Tuấn trả lời, Lý Quả đứng ở bên cạnh, mỉm cười nói cho cô.

Là của Quả Quả? Về mặt Lý Lan lập tức khiếp sợ, khó có thể tin nhìn cô, một năm thôi mà Quả Quả đã sinh con, Lý Lan không khỏi há hốc mồm, nhìn Lý Quả.

“Chị và anh ta...” Lý Lan không nhận được khiếp sợ kêu lên, cô lập tức nghĩ tới người đàn ông năm đó, cũng từng nhớ rất rõ ràng Quả Quả đã ở cùng với anh ta. Sau khi Lý Quả mất tích, cô từng vô số lần sợ hãi nghĩ rằng có phải tên đó lừa gạt Lý Quả hay không, nhưng sau đó lại có người đưa bằng tốt nghiệp và các tài liệu khác tới nên cô đoán rằng chị họ mình có thể đang sống tốt, chính là không ngờ rằng, từ biệt đã hơn một năm, Lý Quả vậy mà sinh đứa nhỏ rồi.

Lý Quả mỉm cười, không biết trả lời như thế nào, hơn nữa hiện tại cũng không quá thuận tiện. Nhưng có người lại giành trước giải đáp giúp cô, Mộc Tử Tuấn nhìn thoáng qua cô, sau đó nói với Lý Lan: “Quả Quả ly hôn rồi, cô ấy mang theo đứa nhỏ tới tìm nhóm các cô đấy.”

Ly hôn rồi? Lần này Lý Lan càng thêm kinh hãi, Lý Quả kết hôn mà không nói, sinh đứa nhỏ cũng không có nói cho các cô, hiện tại mọc ra một đứa nhỏ còn nói ly hôn nữa, cô cảm thấy như đang nằm mộng, tốc độ hành động cũng quá nhanh, cô có chút không kịp xoay xở rồi.

“Chào dì Lan.” Bé hướng về phía Lý Lan cười tủm tỉm nháy mắt mấy cái, đáng yêu ngọt ngào nói: “Cục cưng gọi là Mặc Hiên Viên, là cục cưng của mẹ.”

Cũng may lúc Lý Quả quay về nhân gian đã dẫn dò bé vô số lần, không thể gọi mình là mẫu hậu nữa, bằng không sẽ khiến cho người bên ngoài hoài nghi, tóm lại là nhân gian không có cách xưng hô đó, vì thế bé liền nhớ kỹ.

“Cục cưng ngoan quá, thật đáng yêu.” Sự khiếp sợ của Lý Lan lập tức bị đá bay bởi đáng yêu đáng yêu của bé, cô không nhận được vui sướng, vươn tay muốn ôm lấy bé.

Bé cũng vươn đôi tay nhỏ về phía cô để cho cô ôm mình. Đánh giá từ trên xuống dưới một lần, sau đó bởi vì quá thích bé con mà không nhận được hôn lên mặt bé.

“Quả Quả, bé thật đáng yêu, rất đẹp trai đó.” Lý Lan hâm mộ nói, chỉ một khắc này bé con đã hoàn toàn chinh phục được cô làm cho cô rất là hâm mộ đổ đố kỵ.

“Giống hệt ba nó, sau khi lớn lên nhất định sẽ mê đảo một đám lớn nữ sinh rồi.”

“Dì Lan cũng rất xinh đẹp, cục cưng thích dì lắm.” Miệng bé tựa như được lau mặt, ngọt ngào ca ngợi cô, tuyệt không thẹn thùng.

Lý Lan được bé con ca ngợi mà xấu hổ đỏ rần cả mặt, ôm bé lại không nhận được hôn thêm vài cái, yêu thích không buông tay, nhìn trái nhìn phải, thích vô cùng.

“Cục cưng qua với chú nào.” Mộc Tử Tuấn vừa rời bé liền cảm thấy mất mát, chưa đầy một lát đã yêu cầu bé con quay về vòng tay mình, vươn tay muốn ôm bé trở về.

Ai ngờ, Lý Lan không cho, vội vàng thoát khỏi phạm vi của anh ta, tươi cười đầy mặt nói: “Thầy Mộc, anh ôm cũng lâu rồi, nên để tôi ôm đi.”

“Tôi cũng vậy, vừa ôm chưa được bao lâu, không tin cô hỏi Quả Quả đi.” Mộc Tử Tuấn suýt chút nữa liền tiến lên ra tay cướp về, nhưng phong độ của đàn ông không cho phép anh ta làm như vậy, song anh ta cũng không muốn nhường bước.

Lý Quả nhìn hai người kia đang điên cuồng tranh cướp con trai của mình, không biết là nên cười hay nên khóc, song trong lòng vẫn có chút tự hào, bởi vì đứa nhỏ đó do cô sinh, vô luận người khác thích nó như thế nào thì vẫn là của mình thôi.

“Được rồi, thay phiên nhau ôm đi, mỗi người ôm một lúc, cho cục cưng tự mình quyết định.” Cô không thể không lên tiếng, chỉ sợ hai người kia làm bé con bị thương thôi.

Hai người lập tức cùng gật đầu, hai mắt tỏa sáng hướng về phía bé, đều mong mỗi, chờ đợi nhìn bé, trăm miệng một lời nói: “Cục cưng, con muốn cho ai ôm?”

Bé phát sầu nhìn hai người bọn họ, lập tức vì bản thân tỏ ra đáng yêu như vậy mà buồn rầu, không muốn giả vờ đáng yêu nữa đâu, khiến cho hai người kia phải tranh giành mình, thật khổ quá đi!

320. Chương 297: Chương 274.3

321. Chương 296: Chương 274.2

“Di Lan, chú, mỗi người ôm một lúc được không ạ? Bằng không để cho mẹ ôm cục cưng đi.” Đôi mắt to đảo vòng nhanh như chớp, bé lập tức nghĩ ra phương pháp như vậy, kế hoạch bí ai, xem bọn họ còn giành nhau nữa không?

Quả nhiên, bé vừa nói xong, hai người lập tức thành thật, Lý Lan cười nói với Mộc Tử Tuấn: “Tôi ôm thêm một lúc rồi đưa cho anh ôm, anh thích trẻ con đến thế thì nhanh nhanh sinh một đứa thôi.”

Mộc Tử Tuấn này đúng là tình nhân trong mộng của toàn bộ nữ sinh, kể từ khi anh ta chuyển tới trường này, không ít nữ sinh đều thầm mến anh ta, từ tân sinh viên đến tận nữ sinh viên năm tư. Đáng tiếc anh ta đều đối đãi với tất cả mọi người giống nhau, không có gì đặc biệt.

“Cục cưng, chú làm ba con nhé, được không?” Lúc này, Lý Lan vừa dứt lời, Mộc Tử Tuấn liền không chút do dự cười tùm tùm lấy lòng, nói với bé, vẻ mặt đầy chờ mong.

Nhất thời, hai cô gái đều tròn tròn mắt, vẻ mặt Lý Lan khó tin nhìn anh ta, sau đó chuyển về phía Lý Quả. Còn Lý Quả thì mặt đỏ ửng, có chút bối rối không biết làm sao.

“Được ạ.” Bé lại giòn giã đáp lại ngoài dự đoán của mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn vẻ vui sướng.

Mộc Tử Tuấn nửa mừng nửa lo, khó có thể tin được, lập tức truy hỏi: “Thật vậy chẳng?” Anh ta còn cố ý nhìn thoáng qua Lý Quả đang bối rối.

Bé cười hì hì gật gật đầu, non nớt đáp: “Đương nhiên là thật, chỉ có điều mẹ phải đồng ý cơ, cục cưng không có ý kiến ạ.”

Lần này, Lý Quả không nhịn được lập tức giải thích: “Cục cưng còn chưa hiểu chuyện, nó còn bé...” Ngay cả cô cũng không biết bản thân đang giải thích cái gì nữa.

Không một ai lên tiếng, Mộc Tử Tuấn vẫn rất dịu dàng nhìn cô, Lý Lan thì mỉm cười, không ai biết, lúc Lý Quả rời khỏi trường học chưa được bao lâu, Mộc Tử Tuấn từng tìm cô hỏi thăm qua tung tích của Lý Quả, hơn nữa còn tìm kiếm nhiều lần, cho nên hiện tại mới có số điện thoại của đối phương.

Lý Quả không thốt lên lời, bởi vì không khí rất xấu hổ, chính cô cũng cảm thấy mất tự nhiên, tóm lại là cảm giác được có một sự dè dặt thường làm cả người cô không thoải mái.

“Lan Lan, vì sao em không đi làm? Có phải khó tìm việc lắm đúng không?” Cô xấu hổ cực kỳ, trong lúc bối rối vội vàng tìm một đề tài, đó cũng là điều cô muốn biết.

Quả nhiên, cô vừa chuyển đề tài thì bầu không khí liền thay đổi, Lý Lan đưa bé cho Mộc Tử Tuấn, rồi lôi kéo cô cùng nhau ngồi xuống, bắt đầu dễ dàng nói: “Có một nửa nguyên nhân là bởi vì hiện tại rất khó tìm việc, một nửa khác là nghiên cứu sinh có thể ở lại, hoặc là làm giáo viên cho một trường đại học, em thích ở lại trường học, cho nên thi nghiên cứu sinh luôn.”

Hóa ra là như vậy, cô chợt hiểu ra, song cũng gật đầu tán thành, học thêm vài năm nữa thì làm giáo viên ít nhất sẽ ổn định hơn, với cả hoàn cảnh sống cũng đơn giản hơn.

“Như vậy hóa ra lại tốt, lúc trước chị cũng cảm thấy em nên tiếp tục học nghiên cứu sinh.” Lý Quả cười, nói ra ý nghĩ trước kia.

Lý Lan mỉm cười gật gật đầu, cảm thán nói: “Con đường chị đi khác hẳn với bọn em, chị sẽ không hối hận chứ?” Lúc trước, nếu tất cả chưa từng xảy ra thì liệu mọi thứ có giống nhau không?

“Chị không biết.” Cô đột nhiên đa cảm, nhớ lại tất cả chuyện đã xảy ra trong một năm qua, có một cảm giác hơi mơ hồ, tựa như có chút xa xôi, mà vừa vặn chỉ là hơn một năm thôi.

“Chỉ có điều, đời người có được ắt có mất, không phải sao?” Lý Lan thấy cô mắt mát, không khỏi an ủi nói, mỗi người đều phải đi trên con đường riêng, không thể nào đều giống nhau được.

Lý Quả nở nụ cười với Lý Lan, kỳ thật như vậy cũng không có gì là không tốt, đây là đời người, nếu như đã là vận mệnh của mình thì cứ an phận nhận đi, hơn nữa cứ kiên trì đi một suốt mạch, không oán không hối hận.

“Đúng rồi, Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình thế nào rồi? Có việc làm chưa?” Cô nhớ tới hai người đã từng là bạn bè tốt nhất, vẫn muốn biết tình hình của bọn họ.

“Ai, sau khi chị mất tích, không bao lâu sau hai người họ liền hối hận, vẫn nhớ đến chị, cũng từng đi tìm cùng em, nhưng vẫn không tìm được. Các cô ấy đã đi làm, đều ở trong thành phố này, có muốn em gọi điện thoại cho cả hai bảo qua đây gặp nhau không?” Lý Lan nhìn cô, thản nhiên nói.

“Ừ.”

Lúc Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình nhanh như điện xẹt xuất hiện ở ngay trước mặt cô, hai người đều rơi lệ đầy mặt, sau đó bổ nhào vào cô, gắt gao ôm cô.

“Quả Quả, thật sự là cậu sao?” Vu Tú Tình ghen ngào nói, xem xét cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt vẫn khó tin như cũ.

Lý Quả rơm rớm nước mắt, mỉm cười gật gật đầu, nói không lên lời.

“Quả Quả, cậu đã trở lại rồi, thật tốt quá.” Hà Tiểu Ngân ôm cô, khóc lớn tiếng rõ ràng, giống như một đứa bé con.

“Đã trở về rồi.” Cuối cùng cô cũng nói ra được những lời này, ngữ điệu đều thay đổi, cổ nén mới không để nước mắt rơi xuống.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.” Hai người các cô cứ liên tục thì thào tự nói, không ngừng lau nước mắt, sau đó vô cùng kích động.

Cô bị bọn họ làm cho ngượng ngùng, nhìn Lý Lan ở bên cạnh như muốn cầu cứu, thật sự không chịu nổi sự nhiệt tình như vậy, hơn một năm trước bọn họ còn trở mặt, hiện tại lại...Giống như là đang nằm mơ vậy, cô đã có ảo giác như thế, nhưng cô thừa biết là không phải.

“Mình nghe nói các cậu đi làm rồi, không biết hiện tại các cậu sống có tốt không?” Cô thật vất vả mới thôi đỏ mặt, hỏi tình hình gần đây của bọn họ.

“Chúng mình sống rất tốt, còn cậu thì sao? Hơn một năm qua cậu đã ở đâu vậy? Nghe Lan Lan nói cậu và anh ta rời đi rồi, vậy anh ta đâu? Sao không thấy anh ta? Anh ta không trở về cùng cậu à? Anh ta có tốt với cậu không?” Hai người giống hệt bà mẹ già, không ngừng truy hỏi chuyện của cô, không còn những oán hận lúc trước mà ngược lại rất thoải mái.

“Mình sống rất tốt, mình, mình và anh ta tách ra rồi.” Cô không biết nên nói như thế nào về những chuyện đã xảy ra trong hơn một năm qua, đó hoàn toàn là những câu chuyện rất khó tin, nói ra có lẽ sẽ chẳng có người tin tưởng đâu.

“Vì sao?” Hai người trăm miệng một lời hỏi, ngần lẩn thật không ngờ, hơn một năm trước bọn họ chỉ vì một người đàn ông mà khiến cho quan hệ tồi tệ đến thế, hiện tại lại là kết quả như vậy.

Lý Quả mỉm cười lắc đầu, không muốn nhiều lời, đến giờ cô vẫn chưa hiểu rõ được cảm giác của bản thân, không biết là hận, là yêu hay không có cảm giác gì với Mặc Nhật Tỳ?

“Không thích hợp thì sẽ tách ra thôi.” Cô chỉ có thể đáp lại như vậy, có lẽ đây là câu trả lời tốt nhất, ưng ý nhất. Không thích hợp chính là không thích hợp, cho nên không thể ở cùng một chỗ.

Mấy người bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, tuyệt đối không nghĩ đến kết quả sẽ là như thế, chỉ có điều mọi người đã không còn là nữ sinh đơn thuần lúc trước, ngược lại không truy cứu thêm, cứ tin tưởng thôi.

“Buổi tối, chúng ta tụ họp luôn đi, đã lâu không ở cùng nhau, đêm nay mọi người hãy ở chung đi.” Lý Lan không nhận được vui vẻ đề nghị, thấy hình ảnh ám áp hiện tại, cô là người vui mừng nhất.

“Quả Quả, chúng mình rất xin lỗi cậu.” Đêm khuya, bốn cô gái ở cùng một chỗ tâm sự, Hà Tiểu Ngân và Vu Tú Tình đang nghe đến đoạn sau khi sinh con cô và Mặc Nhật Tỳ đã tách ra, không nhận được khóc rống lên, cảm thấy là chính họ đã hại cô.

Lý Lan cũng yên lặng rơi nước mắt, bởi vì cô cũng biết Lý Quả không hề muốn, cực kỳ khổ sở thay cô, còn ít tuổi đã sinh con, con đường tương lai phải đi thế nào đây?

“Đừng nói như vậy, đây là vận mệnh thôi, thật ra mình không cảm thấy có gì không tốt cả, cậu xem con mình ngoan ngoãn, nghe lời, hiểu chuyện thế kia cơ mà, có nó mình liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.” Ngược lại, về mặt Lý Quả rất thoải mái, không có ý kiến gì, cảm thấy như vậy đã tốt lắm rồi, còn an ủi ngược bọn họ nữa.

Thế nhưng Vu Tú Tình và Hà Tiểu Ngân lại không nghĩ như vậy, trong lòng vô cùng hối hận, nhớ tới những chuyện mình từng làm liền cảm thấy xấu hổ, trong lòng thêm áy náy.

“Nhưng sau này cậu sẽ sống ra sao? Mang theo một đứa nhỏ sẽ không dễ dàng đâu, cậu lấy cái gì để nuôi nó chứ?” Đây là vấn đề bọn họ lo lắng nhất, trong lòng đều lo nghĩ cho tương lai của Lý Quả.

Lý Quả lại nở nụ cười, thật ra lúc trước đã suy nghĩ kỹ mọi vấn đề, vì thế thoải mái giải đáp băn khoăn của các cô: “Khi chúng mình tách ra, anh ta đã để lại một khoản tiền cho mình và đứa nhỏ, cũng đủ cho chúng mình sinh hoạt, các cậu đừng lo lắng.”

“Thật vậy chăng?” Các cô vẫn không thể tin được, nhưng nghĩ tới Mặc Nhật Tỳ có nhiều tiền như vậy, cảm thấy cái đó cũng rất bình thường, lúc này mới cảm thấy hơi an lòng.

“Coi như anh ta còn có chút lương tâm, bằng không chúng em sẽ rất lo lắng cho cuộc sống của hai mẹ con chị đấy.” Lý Lan tức giận, bất bình nói, trong lòng cũng tốt hơn một chút.

Cô rất cảm động, một lần nữa có được bạn bè như vậy, cô đặc biệt cảm ơn, đã trải qua nhiều chuyện, có lẽ mọi người đều trưởng thành rồi, đã không còn tùy hứng giống như trước kia.

“Sau này bọn mình sẽ giúp cậu chăm sóc cục cưng, cậu yên tâm, cậu bận bịu quá thì cứ gọi bọn mình nhé.” Vu Tú Tình giống như chị cả dặn dò cô.

“Đúng vậy, đúng vậy, có chuyện gì mà bọn mình giúp được thì nhất định phải bảo đấy.” Hà Tiểu Ngân và Lý Lan cũng nhao nhao nói, vào lúc này cũng chỉ có thể cố gắng góp một phần sức thôi.

“Cảm ơn, mọi người có công việc và chuyện riêng của mình, mình và cục cưng đã có người chăm sóc, anh ta có thuê vài người giúp mình chăm sóc cục cưng, các bạn có thể yên tâm.” Cô biết về sau các cô ấy nhất định sẽ gặp được quản gia Lâm, Tri Vũ và đám người Hoàng Nhi, chỉ bằng cứ báo trước để tránh bọn họ hoài nghi, dù sao cứ đổ hết mọi thứ lên người Mặc Nhật Tỳ đi, hắn cũng đâu biết chứ.

Lần này, ba cô gái hoàn toàn an tâm, tuy rằng Mặc Nhật Tỳ tách khỏi Lý Quả nhưng tóm lại vẫn đối xử khá tốt với cô, cuộc sống vô ưu, lại thuê người chăm sóc hai mẹ con họ, xem như là có thể chấp nhận được.

322. Chương 298: Chương 274.4

323. Chương 297: Chương 274.3

Vì sao ta không có đứa nhỏ, vì sao ta không có đứa nhỏ? Đại phi xoay tròn trong cung Phượng Thê, tựa như một con ruồi không đầu, đi tới đi lui, biểu cảm trên mặt vô cùng phong phú, lúc thì phần hận, lúc lại lo lắng, chốc thì tức giận, chốc lại khổ sở.

Tất cả cung nữ đều không dám thở mạnh, trong khoảng thời gian gần đây, chỉ có thể dùng từ hỉ nộ vô thường để hình dung tính khí của Đại phi, tất cả các cung nữ đều nơm nớp lo sợ, như đứng trên miếng băng mỏng.

“Thái y có tới không?” Sau khi vòng vo vài vòng, ả không nhìn được lo lắng, lớn tiếng hỏi cung nữ bên cạnh.

“Nương nương, nô tỳ đã đi gọi Thái y, hẳn là sắp đến rồi.” Cung nữ bị hỏi run sợ trong lòng, run rẩy nói, sợ chính mình làm sai chuyện sẽ bị phạt.

Thần sắc Đại phi khá tệ, nổi giận nói: “Sao mà lè mà lè mề như thế, có phải không để bản cung vào mắt hay không? Đồ cầu nô tài các người, có phải thấy bản cung không có con nối dòng nên muốn cười lên đầu bản cung, tự tung tự tác không hả?”

“Nương nương, nô tỳ không dám, nô tỳ không có suy nghĩ ấy.” Nhất thời, tất cả cung nữ đều sợ tới mức ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống, thần sắc sợ hãi, có cung nữ cuống quýt nói.

“Không dám? Hiện tại không dám, về sau sẽ dám.” Đại phi ngẫm lại liền càng tức giận, ả đã vào đây hơn ba tháng rồi, cái bụng một chút động tĩnh đều không có, ả gấp đến cực độ rồi.

Lúc này, Thái y đến, nhìn thấy người quỳ dưới đất, trong lòng không nhìn được thờ dài, xem ra vị Đại phi như thiên tiên này lại phát giận rồi, nếu như hẳn không đến, chỉ sợ những người kia phải gặp họa.

“Lão nô tham kiến nương nương.” Thái y tiến vào, cung kính hành lễ với ả.

Đại phi vừa thấy Thái y đến, tâm tình hơi hơi tốt lên, nhưng khẩu khí vẫn rất kém, chất vấn: “Có phải người không muốn chẩn bệnh cho bản cung không? Cảm thấy bản cung không thể hoài thai à?”

“Nương nương, lão nô không dám, lão nô luôn cố tận tâm tận lực chữa trị tốt cho thân thể của nương nương, về phần nương nương có thể mang thai con nối dõi của Vương hay không thì lão nô không biết.” Thái y lớn mật ăn ngay nói thật, muốn mạng của hẳn, hẳn cũng không có cách nào cam đoan làm cho ả mang thai con nối dòng của Vương, hơn nữa hẳn làm sao mà biết vì sao ả không thể mang thai, thân thể của ả rất khỏe mạnh mà.

“Không biết, không biết, vậy người còn làm Thái y làm gì? Người cút về nhà chờ chết đi sẽ tốt hơn đây.” Đại phi vừa nghe, cơn tức liền dâng lên, những lão già này đều chẳng có bản lĩnh gì, toàn nói ả không có bệnh, thân thể rất tốt, nhưng nếu như thân thể không thành vấn đề thì vì sao không mang thai được, những lão già kia đều không trả lời được, thật sự là tức chết ả mà.

Không biết là do Thái y tốt tính hay là không dám cãi lời ả, chỉ nhẫn nại nói: “Lão nô cũng muốn về nhà lắm nhưng Vương không cho phép, nếu như nương nương có thể làm chủ như lời nói, như vậy xin cho lão nô về nhà đi.”

Đại phi nhất thời tức giận đến không nói ra lời, chính vì ả không có quyền quyết định bằng không ả đã đuổi hết mấy lão già này đi rồi, nay ả muốn mang thai con nối dõi của Vương là nhất định phải dựa vào bọn họ, thật sự là tức chết ả mà.

“Đừng tưởng rằng bản cung không dám, giữ lại người là vì thân thể của bản cung, người còn không mau cút lại đây thay bản cung chẩn trị.” Đại phi kiêu ngạo bước đến ghế chủ vị ngồi xuống, mắt kiên nhẫn thúc giục.

Thái y cung kính hành lễ, ổn trọng không gấp không vội đi tới trước mặt ả, cúi đầu, bắt mạch, lại nhìn qua đầu lưỡi ả, hỏi một vài thói quen sinh hoạt của ả, sau đó lui sang một bên.

“Nương nương, thân thể tốt lắm.” Hắn chỉ cho ra kết quả như vậy, vì vậy nữ nhân này quả thật là không có bệnh, về phần vì sao không thể mang thai, hắn cũng không biết.

Đại phi vừa nghe, lập tức phát cáu, thân thể tốt thì vì sao không mang thai? Không mang thai đã nói lên thân thể ả có vấn đề rồi.

“Lang băm, tất cả đều là phế vật, không có bệnh à? Không có bệnh thì vì sao bản cung vẫn chưa mang thai con nối dõi của Vương? Bản cung thấy các người toàn là ăn chùa, hòa toàn chả có trình độ gì cả.” ả không nhìn được phần nộ chữ âm lên, hoàn toàn không để ý hình tượng.

Mấy ngày qua, mỗi ngày ả đều triệu Thái y đến xem bệnh cho mình, nhưng cho dù là thay đổi các Thái y thì kết quả vẫn na ná giống nhau, nhất trí cho rằng ả không có bệnh.

Không có bệnh lại không mang thai được hả? Đây mới là điều khiến ả tức giận nhất, vì sao nữ nhân đề tiện đó mang thai còn sinh con được, ả lại không được? Nàng ta có con trai, vì sao ả không thể có? Nếu như không có con, như vậy ả chẳng còn chút hy vọng nào, không có cái dựa vào, cứ như vậy mà sinh tồn trong cái vương cung này, một ngày nào đó sẽ bị các nữ nhân trẻ tuổi hơn, xinh đẹp hơn thay thế mất, ả sợ hãi, ả không thể chấp nhận.

“Lão nô vô năng.” Thái y hết cách, đành phải nói như vậy, tóm lại hắn chính là không chữa ra được bệnh gì, có giết hắn cũng vô dụng thôi.

Mặt mày Đại phi xanh mét tái nhợt, đôi mắt to xinh đẹp trợn trừng, vô cùng đáng sợ, ả thở phì phì cảm tức nhìn Thái y thật lâu, mới oán hận nói: “Cút, cút cho bản cung, đồ vô dụng.”

Thái y vừa nghe, không nói hai lời liền vội vàng chạy lấy người, dù sao hắn cũng không muốn lưu lại trong này, quả thực chính là chịu tội mà, quả thực là muốn mạng già của hắn. Vẫn là tiểu thư tốt hơn, đáng tiếc...

Keng, choang, bốp..., Thái y chân trước mới vừa đi, trong cung Phượng Thê ở sau lưng liền truyền ra một loạt tiếng vang, mơ hồ còn nghe thấy tiếng kinh hô truyền tới, Đại phi lại đang phát giận, từ lúc không thể có thai, không thành Xà Hậu, cơn giận của ả càng ngày càng nhiều, gần như là không khống chế được.

Lúc Mặc Nhật Tỳ đến gần cung Phượng Thê, nghe được âm thanh bên trong truyền ra, không khỏi chau mày, vừa mới bắt đầu hắn còn có thể thông cảm, Đại phi cũng không phát tiết cảm xúc ở trước mặt hắn, nhưng dần dà, sau khi không thể mang thai liền không tiết chế nữa, có mấy lần còn phát giận đúng lúc hắn tới.

“Vương.” Bên ngoài, cung nữ và thị vệ nhìn thấy hắn, vội vàng cung kính hành lễ với hắn, ân cần thăm hỏi.

Hắn gật gật đầu, cứ thế đi đến cung Phượng Thê, đứng ở bên ngoài, liền không kìm lòng nổi đứng lại, trong nháy mắt đó, hắn vậy mà không muốn nhìn thấy Đại phi, không thể nói rõ là vì sao. Cung nữ đứng ở ngoài cửa vừa định hành lễ với hắn, liền bị hắn phát tay ngăn lại, đành phải im lặng đứng cung kính.

“Không phải các người đang chờ để chế giễu sao? Nữ nhân kia có thể sinh vậy thì vì sao bản cung không thể sinh chứ? Vì sao?” Đại phi vừa phát hỏa vừa đập vỗ này nọ, còn lớn tiếng mắng.

Mặc Nhật Tỳ bởi vì câu đó mà không nhìn được nháy mắt nhíu mày, đã lâu rồi hắn không có nghe đến tên của nàng, có một cảm giác dường như đã xa cách mấy đời. Từ ngày bọn họ cùng nhau rời đi, hắn từng ghé qua, người đi nhà trống, đâu còn có chút nhân khí nữa, ngoại trừ các loại rau và hoa bọn họ từng trồng, cùng cung điện, sân vườn được quét tước cực kỳ sạch sẽ.

“Tất cả đều là lang băm, lại tìm thêm cho bản cung mấy vị đại phu tốt đến đây.” Đại phi hoàn toàn không biết Mặc Nhật Tỳ ở bên ngoài, ả đập vỗ tất cả mọi thứ xong, thở hổn hển ngồi trên ghế chủ vị, quát to với cung nữ ở phía dưới.

Các cung nữ thấp thỏm lo âu gật gật đầu, vội vàng đi thu dọn này nọ, mấy cung nữ khác liền vội vã chạy ra ngoài nhờ người đi tìm đại phu.

“Vương.” Cung nữ chạy ra ngoài cửa bất ngờ thấy Mặc Nhật Tỳ đang đứng thẳng, không nhìn được khiếp sợ sợ hãi thất thanh kêu lên, cuống quýt hành lễ.

Mặc Nhật Tỳ phất phất tay làm cho các nàng đứng lên, sau đó mặt không chút thay đổi đi vào bên trong, nhìn thấy không ít cung nữ đang khăn trương thu dọn mảnh vỡ trên đất.

“Vương.” Các cung nữ vừa thấy hần đi vào, sợ tới mức vội vàng hành lễ.

Mà Đại phi vốn đang tức giận đột nhiên thấy hần tiến vào, giật nảy mình, lập tức sửa sang lại dung nhan, sau đó lệ tuôn như mưa chạy vội về phía hần, khóc nói: “Vương, Đại nhi vô dụng, Đại nhi muốn sinh con nối dòng cho Vương, Thái y đều nói Đại nhi không sao cả, nhưng vì sao không mang thai được? Trong lòng Đại nhi rất khổ sở, rất sợ hãi, rất bất an, thưa Vương.”

“Bổn vương đã có con nối dòng rồi, sinh hay không cũng không quan trọng, nàng đừng để ý nữa.” Hần bật thốt ra, từ sau khi có bé con, hần liền bình tĩnh hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không quan tâm bản thân có con hay không.

Đại phi vừa nghe, trong lòng cực kỳ bấp bênh, đứa nhỏ đó cũng không phải là của ả, làm sao ả có thể không quan tâm chứ, tự thân sinh mới là tốt nhất.

“Nhưng mà, nhưng mà, Đại nhi muốn có con với Vương, con của hai chúng ta thôi.” Ả nũng nịu nói, vô cùng uất ức.

Mặc Nhật Tỳ nghe xong chỉ cảm thấy nàng ta đang ép buộc mình, hần đâu phải không cho nàng ta, mà là chính nàng ta không sinh được, vậy bảo hần làm sao bây giờ? Loại giao phối ấy vốn chính là thiên ý, nàng ta như vậy không phải đang cố tình gây sự sao?

“Có thì có, không thì thôi, đây là thiên ý, không thể cưỡng cầu, có lẽ về sau sẽ có.” Giọng điệu của hần rất không tốt, trước kia cảm thấy nữ nhân này giống như thiên tiên, hiện tại sao mà càng ngày càng tục tĩu vậy? Vì một chút việc mà ồn ào, cả ngày đập phá này nọ, hần có của nên không sao cả, nhưng cứ mãi như thế, trong lòng hần cũng rất khó chịu.

Đại phi nghe thấy hai chữ ‘thiên ý’ này liền oán hận, ả muốn thành Xà Hậu thì thiên ý không cho phép, hiện tại ngay cả sinh một đứa nhỏ cũng phải xem thiên ý, thiên ý cái chó má gì chứ, ả hận chết ông trời rồi.

“Vương, có phải ngài đã không còn yêu Đại nhi hay không? Đại nhi sẽ rất đau khổ, sẽ rất khó sống ạ.” Ả có chút hoảng loạn, chỉ cảm thấy Mặc Nhật Tỳ dường như đã khác xưa, tuy rằng vẫn đến thăm mình mỗi ngày, song hình như cảm giác đã không còn thân mật như trước, có chút xa lạ.

Mặc Nhật Tỳ hơi buồn bực, gần đây mỗi ngày nữ nhân này đều hỏi mình còn thích nàng ta hay gì gì đó không, làm cho tâm tình hần không tốt. Sao lúc trước không phát hiện ra nữ nhân này hoàn toàn giống như những nữ nhân khác, ngoại trừ khuôn mặt ra, hần cảm thấy có chút bị lừa gạt.

“Không có, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, bổn vương còn phải xử lý công vụ.” Hần đột nhiên đứng lên, không chút do dự nói, sau đó không đợi ả đáp lại liền bỏ đi không hề quay đầu lại.

Lần đầu tiên, hần không thể nán lại trong cung Phượng Thê. Lần đầu tiên hần cứ bỏ lại Đại phi mà rời đi như vậy, lần đầu tiên hần phát hiện hần không muốn đến cung Phượng Thê nữa, lần đầu tiên hần phát hiện bản thân vậy mà bắt đầu phiền chán nàng ta rồi.

Mặc Nhật Tỳ vừa đi vừa cảm thấy khiếp sợ, hần từng toàn tâm toàn ý muốn lập Xà Hậu, hần động tâm, hần thích, đã mau chóng biến mất, vậy là sao chứ? Là do Đại phi sao? Là từng ngày từng ngày nàng ta dần bại lộ tính cách làm cho hần cảm thấy chán ghét ư? Như vậy Lý Quả thì sao? Vì sao nàng chỉ im lặng giống như không tồn tại, nhưng lại cố tình tồn tại ở trong lòng hần, không để tam lại vô ý, cứ như vậy thường thường nổi lên trong lòng.

Là do ‘Hần ta’ sao? Nhưng đã bao lâu rồi hần ta chưa xuất hiện? Hình như đã rất lâu rồi, lúc hần và Đại phi bên nhau, hần ta vốn chưa từng xuất hiện qua, trước kia ‘Hần ta’ đâu phải như thế.

“Vương, Vương, ngài đừng bỏ lại Đại nhi mà.” Đại phi còn chưa kịp phản ứng, Mặc Nhật Tỳ đã đi rồi, mãi đến khi hần ra khỏi cung Phượng Thê, ả mới ngẩng ngốc phục hồi lại tinh thần, lúc này đã quá trễ, ả nghiêng ngả lao đảo chạy tới cửa, Mặc Nhật Tỳ đã đi khuất, ả không khỏi rơi lệ đầy mặt, thì thào nói.

Vương chưa từng đối xử như thế với ả, Vương vẫn rất trân trọng, che chở, yêu thương ả, cái gì cũng chiều theo ý ả, sẽ không rời bỏ ả như vậy. Vương thay đổi ư? Bởi vì ả không sinh được đứa nhỏ?

Ánh mắt Đại phi trở nên nghiêm khắc hẳn lên, ả lạnh lùng đứng thẳng, ánh mắt cừu hận hướng về một nơi nào đó. Tất cả đều là do Lý Quả, bởi vì nàng có con trai, đều do nàng, đều do nàng.

“Bản cung muốn tới Ly cung.” Trong lòng tràn ngập oán hận, nếu như không có Lý Quả, không có bé con thì sẽ tốt biết bao, ả sẽ là Xà Hậu, ả cũng có thể sinh con của mình.

Chúng cung nữ không dám làm trái, lập tức phủ thêm áo khoác cho ả, sau đó ngoan ngoãn đi theo phía sau, chậm rãi đi về phía Ly cung, đồng thời cũng lo lắng thay cho vị tiểu thư trong Ly cung kia. Chỉ là còn có Tiểu Xà Vương, Đại phi hẳn là không dám làm gì đâu, mọi người đều nghĩ như thế.

Chỉ chốc lát sau, liền đến Ly cung, chỉ là cửa lớn khép chặt, im lặng vô cùng, hình như khung cảnh rất vắng vẻ. Mọi người đứng ở bên ngoài, nhìn tòa cung điện bình thường này.

“Các người tới mở cửa đi, nói là bản cung đến đây.” Đại phi lạnh lùng ra lệnh cho cung nữ bên cạnh, ả nhìn chằm chằm vào cửa lớn không chớp mắt giống như cửa lớn có oán thù gì với ả vậy.

Cung nữ nghe vậy đành phải tiến lên đi gõ cửa, nhưng là vỗ đã lâu cũng không thấy người đến mở, khó xử, vì thế liền lớn tiếng kêu: “Đại phi nương nương đến, xin ra mở cửa.”

Thế nhưng, đợi một lát, vẫn không ai ra mở cửa, điều này làm cho người đứng ngoài cửa kinh ngạc. Lá gan của vị tiểu thư kia cũng thật lớn, nghe thấy danh hiệu Đại phi cũng dám không ra đón, thật đúng là không để vị tân sủng phi này vào mắt.

“Đá văng cửa cho bản cung.” Đại phi tức giận, giận không thể kiềm, quát lớn với thị vệ, tức giận đến cả người phát run.

Bọn thị vệ không thể không bắt chập khó khăn mà tiến lên, một cước liền đá văng cửa lớn, sau đó lập tức lùi sang một bên. Bọn họ không thể đắc tội với Đại phi, nhưng càng không thể đắc tội với Tiểu Xà Vương, hi vọng Tiểu Xà Vương có thể hiểu được bọn họ cũng là thân bất do kỷ, không nên trách tội bọn họ.

Động tĩnh lớn như vậy mà Ly cung vẫn là một mảnh im ắng, giống như không một ai nghe thấy, không một ai xuất hiện. Mọi người liền cảm thấy kỳ quái, người nhìn ta, ta nhìn người, hai mặt nhìn nhau, không biết làm gì mới tốt, đành phải bất động tại chỗ.

“Các người vào xem.” Đại phi lại ra lệnh với người bên cạnh, nhìn tình hình này lại nghĩ đến Tiểu Xà Vương kia trong lòng chợt bất an, cảm thấy nhất định là cạm bẫy, vì thế liền cho người đi tiên phong.

Các cung nữ liếc mắt nhìn nhau, các nàng biết rõ Đại phi không dám, bởi vì bên trong còn có Tiểu Xà Vương, nhưng là bọn họ đi vào cũng sẽ đắc tội Tiểu Xà Vương mà, song cho dù như thế các nàng cũng không dám làm trái lệnh. Vì thế vài cung nữ liền cố gượng nơm nớp lo sợ bước vào, sau đó đi dạo một vòng ở bên trong, cuối cùng vài người chạy nhanh ra như bay.

“Nương nương, trong Ly cung không có người, một người cũng không có, tất cả bọn họ đều không thấy nữa.” Các cung nữ thở hổn hển bẩm báo, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ bất an, không biết vì sao lại không thấy người.

Không có người? Đại phi ngây ngẩn cả người, sau đó vội vã đi vào, nhìn thoáng qua bốn phía, quả nhiên không thấy bóng người, hơn nữa còn rất yên tĩnh, nhưng lại chẳng thấy hơi người.

“Bọn họ đi nơi nào? Vì sao không có người biết?” ả kỳ quái hỏi, nhưng vừa nghĩ đến có thể là Mặc Nhật Tỳ lại ban thưởng một tòa cung điện khác, thần sắc của ả rất khó coi.

“Nương nương, chúng nô tỳ không biết.” Các cung nữ thấy sắc mặt ả không tốt, trong lòng có chút hồi hộp, cuống quýt nói. Các nàng thật sự không biết, mỗi ngày đều đứng ở cung Phượng Thê, đâu biết nhiều như vậy chứ?

Sắc mặt Đại phi càng tồi tệ, tất cả đều là một đám ăn hại, cái gì cũng không biết, còn muốn tới làm gì?

“Các người lập tức đi thăm dò, không điều tra ra kết quả, các người cũng đừng quay về nữa.”

“Vâng.” Các cung nữ kinh sợ nói, trong lòng bất đắc dĩ, nhưng lại không có biện pháp gì.

Đại phi đành phải nổi giận dùm dùm trở về cung Phượng Thê, chờ đợi người đi tìm hiểu tin tức trở về bẩm báo, cũng không biết vì cái gì, ả vẫn rất bất an, đứng ngồi không yên.

Mãi đến khuya, mới có cung nữ lục tục trở về, hiển nhiên là đã tìm được một ít tin tức, bằng không tuyệt không dám trở về.

“Nói, bọn họ đi nơi nào?” Ắ vừa thấy người trở về bẩm báo, liền bắt đắc dĩ hỏi, vô cùng vội vàng.

“Nương nương, nghe nói bọn họ đã rời khỏi Ly cung, hình như là quay về cố hương của vị tiểu thư kia, Tiểu Xà Vương cũng đi theo rồi.” Cung nữ này phải đến chỗ phân chia đồ cho các cung mới tìm hiểu được, bởi vì bên Ly cung đã không có ai đến lĩnh đồ đạc từ lâu, hơn nữa người Ly cung cũng không có ai xuất hiện nữa.

Đại phi chợt hiểu ra, hóa ra là rời đi rồi, đi rồi càng tốt, ả không khỏi cao hứng, làm hại ả lo lắng cả ngày, thì ra là lo lắng vô ích, sắc mặt ả không khỏi tốt lên.

324. Chương 299: Chương 275

325. Chương 298: Chương 274.4

“Nương nương, còn có một tin tức khác, nô tỳ không biết có nên nói hay không.” Cung nữ lại lắp bắp, nơm nớp lo sợ nhìn ả một cái, do dự nói, nhưng nếu như nàng ta không nói, về sau Đại phi biết được nhất định sẽ lột da nàng ta.

“Nói.” Đại phi đang vui sướng nên không chú ý tới sự bất an của nàng ta, lập tức lớn tiếng nói.

Cung nữ kia đành phải tiếp tục kiên trì nói: “Nô tỳ nghe nói, từ khi người của Ly cung rời đi, Vương từng qua đó vài lần, chỉ đứng yên lặng, sau đó lại lặng lẽ rời đi.”

Cái gì? Trái tim Đại phi lập tức rơi xuống tận đáy cốc, ả cho rằng nữ nhân kia mang theo con của nàng ta đi sẽ chẳng còn sự uy hiếp nào nữa, vậy mà Vương còn đi tới Ly cung ngay sau khi bọn họ rời đi sao? Nó có ý nghĩa gì, vì sao Vương lại đến đó?

“Người nói là Vương tới Ly cung? Vương biết bọn họ đã đi rồi sao?” Ắ vụt đứng lên, cảm tức lớn tiếng tra hỏi cung nữ đang quỳ trên mặt đất.

“Vâng, nô tỳ cũng chỉ nghe nói thôi.” Cung nữ kia bị dọa cho kinh hãi, vội vàng nói.

Đại phi tức giận đến ngã ngồi xuống, hai tay nắm chặt thành quyền, trong đôi mắt to xinh đẹp lóe lên thù hận. Bọn họ đã đi rồi, vì sao Vương còn đến đó nữa? Vương đang luyện tiết nàng ta sao?

“Bây giờ Vương đang ở đâu?” Ắ bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại, hỏi dò về hành tung của Mặc Nhật Tỳ, đã trẻ thế này, Vương còn chưa về cung Phượng Thê, Vương có thể đi nơi nào chứ?

“Bẩm báo nương nương, bây giờ Vương đang ở trong tẩm cung của mình ạ.” Có cung nữ lập tức hồi báo, chẳng dám thở mạnh.

Ắ nghe xong, trái tim lơ lửng mới lập tức hạ xuống, may mắn, Vương vẫn ở đây, nếu như Vương thật sự đuổi theo nữ nhân kia, như vậy địa vị của ả nhất định sẽ khó giữ được.

“Bản cung muốn đi gặp Vương ngay bây giờ.” Ắ vội vàng đứng lên, vừa đi ra khỏi cung vừa nói. Hiện tại ả muốn đi thu lại tâm của hần, nếu nữ nhân kia đã đi rồi thì ả nhất định không thể để Vương nhớ nhung nữ nhân kia nữa, tuyệt đối không thể.

Vì thế, dưới sự dẫn dắt của ả, một đám người lại chậm rãi đi đến cung điện của Mặc Nhật Tỳ đang ở, lúc này đèn hoa đã thấp lên, mặt trời cũng xuống núi rồi.

“Vương, Đại phi nương nương cầu kiến.” Mặc Nhật Tỳ đang ngồi ngắm người, đột nhiên thị vệ bên cạnh tiến vào bẩm báo.

Đại phi? Nàng ta tới làm gì? Hần có chút không vui thầm nghĩ, giờ này khắc này, hần luôn luôn nhớ tới Lý Quả và bé, sau khi rời khỏi tẩm cung của Đại phi, hần vẫn luôn luôn nghĩ tới nàng, chưa từng ngừng nghĩ.

“Vương.” Còn chưa chờ hắn đưa ra quyết định, giọng nói nũng nịu của Đại phi đã truyền tới, tiếp đó ả như thiên tiên xuất hiện ở trước mặt hắn, mỉm cười dịu dàng đối diện hắn.

“Sao nàng lại tới đây? Còn chưa nghỉ ngơi à?” Hắn không thể không đứng lên, nhưng cũng vô thức nhúu chặt lông mày, hắn còn chưa đồng ý đâu, nàng ta đã tự tiện xông vào rồi, điều này làm cho trong lòng hắn khó chịu xiết bao.

Đại phi chưa phát hiện ra hắn đang bắt mẫn, còn nhanh chóng vùi đầu vào trong lòng hắn, làm nũng nói: “Vương, ngài không đến, Đại nhi không ngủ được, Đại nhi đã quen có Vương ở bên cạnh, ngài không ở bên nên Đại nhi chẳng thiết làm gì cả.”

“Bốn vương phải xử lý công vụ, đêm nay chắc không có thời gian ở cùng nàng, nàng đi ngủ sớm một chút thì thân thể mới khỏe được.” Hắn không muốn đến chỗ nàng ta, trước kia còn luôn nghĩ tới nàng ta, nghĩ mau chóng trở về bên cạnh nàng ta, nhưng hiện tại thậm chí có hơi kháng cự, hơi không tình nguyện.

“Vương, hay là Đại nhi hầu hạ ngài nhé, được không? Đại nhi chỉ đứng bên cạnh nhìn, sẽ không quấy rầy đến Vương ạ, Đại nhi không muốn ở một mình đâu.” Đôi mắt to xinh đẹp sáng ngời nổi lên một tầng hơi nước, ả đáng thương cầu xin.

Mặc Nhật Tỳ càng nhúu chặt mày, trong lòng vô cùng không muốn, trên thực tế hắn hoàn toàn không có công vụ gì cần xử lý, hắn thậm chí nghĩ một mình ngồi ngẩn người, im lặng suy tư.

“Đại nhi, nàng về trước đi, bốn vương có rất nhiều công vụ, chỉ sợ phải xử lý đến tận sáng mai, nàng vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi.” Hắn cố gắng làm cho giọng nói nhu hòa đi, không muốn để nàng ta nghe ra mình đã mất hết kiên nhẫn.

Đại phi cúi đầu, không biết là suy nghĩ cái gì, sau đó ả liền cung kính hành lễ với hắn, ôn nhu nói: “Đại nhi đã biết, vậy Đại nhi trở về nghỉ ngơi, Vương cũng phải chú ý đến thân thể, xử lý xong công vụ thì nghỉ ngơi sớm một chút ạ.”

“Được.” Mặc Nhật Tỳ thở phào nhẹ nhõm, nếu nàng ta còn kiên trì nữa thì hắn không biết bản thân có thể phát hỏa với nàng ta hay không, cho nên hắn đã phải cố gắng khống chế tính tình của mình lắm rồi.

Đại phi cúi chào xong, không cam không nguyện rời đi, ả nhìn ra được Mặc Nhật Tỳ cũng không có công vụ gì cần xử lý, nhưng nếu như ả thật sự tiếp tục kiên trì muốn ở lại, chỉ sợ sẽ khiến cho Vương phản cảm. ả không dám đánh cược, lại càng sợ Vương mất hứng sẽ không thích ả nữa, cho nên một khắc cuối cùng, ả vẫn cố nhịn xuống.

Đại phi vừa đi, Mặc Nhật Tỳ liền thoải mái cả người, ngồi tựa vào lưng ghế, mỗi một không chịu nổi. Từ bao giờ hắn lại vất vả như vậy khi đối mặt với nữ nhân rồi? Cho dù là Lý Quả cũng chưa từng khiến hắn khó chịu đến thế, nàng luôn có thể kích thích mãnh liệt đủ mọi ham muốn của hắn, để hắn không biết khó chịu, tịch mịch, càng không biết gánh nặng là gì.

Nàng cứ ngồi yên tĩnh như vậy, thật ra cũng là mang cho hắn một loại yên tĩnh, bình yên. Trước kia cảm thấy nàng không đẹp, cảm thấy nàng không có cá tính, cảm thấy nàng không có tính cách, cảm thấy nàng quá ôn hòa, tuyệt không thu hút, một điểm cũng không hấp dẫn người khác, có thể nói là không có ưu điểm nào. Nhưng hiện tại hắn mới phát hiện, hắn sai lầm rồi, sai lầm lớn rồi, sai quá sai rồi. Không phải nàng không có ưu điểm, không có tính cách, không hề thu hút, mà là nàng tựa như một cơn gió nhẹ, làm cho người ta thoải mái, hơn nữa có một loại cảm giác yên ổn thần kỳ, có lẽ hắn đã luôn theo đuổi sai mục tiêu rồi, nhân sinh và cuộc sống phải là bình tĩnh, phải là yên tĩnh mới đúng. Bởi vì cuộc sống nên là như thế, người nhìn như không quan trọng, kỳ thật mới là quan trọng nhất.

Vào thời khắc này, Mặc Nhật Tỳ mới bừng tỉnh hiểu ra, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên sáng sủa, phiền não như được quét sạch, trong lòng sáng ngời, hắn không khỏi nở nụ cười thoải mái.

Bọn thị vệ cảm thấy kỳ quái, vừa rồi còn có thể cảm giác được Vương mất hứng, nhưng Đại phi vừa đi, sao Vương lại cao hứng đến thế chứ, gần đây Vương đúng là hí nộ vô thường, cẩn thận thần kỳ!

“Người đâu, bây giờ bốn vương muốn ra ngoài một chuyến. Nếu như Đại phi hoặc là những người khác đến tìm bốn vương, phải nói bốn vương ra ngoài tuần tra, không được phép tiết lộ hành tung của bốn vương cho bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả Đại phi.” Hắn gọi thị vệ bên người, nghiêm khắc ra lệnh.

“Vâng” Bọn thị vệ đương nhiên phải tận tâm tận lực rồi, bởi vì bọn họ là thị vệ bên cạnh Vương, luôn luôn đi theo, vừa rồi Đại phi vọt vào cũng chỉ là một sai lầm nhỏ, hiện tại dĩ nhiên muốn cố gắng bù đắp khuyết điểm rồi.

Mặc Nhật Tỳ vừa lòng gật gật đầu, hẳn cũng không định nói cho bọn họ biết suy tính của mình, tin tưởng cũng không có ai dám lớn mật đến mức đó, cho nên hẳn tuyệt không lo lắng.

Nhân gian, Mộc Tử Tuấn đang ngủ chung một giường với bé, bốn người Lý Quả đang trò chuyện trong một căn phòng khác, không khí nồng nhiệt, còn Tri Vũ và Hoàng Nhi thì ngượng ngùng khi phải ở cùng một người đàn ông xa lạ, đành phải ở cùng bốn cô gái, nghe các cô nói chuyện.

Bé và Mộc Tử Tuấn ở chung thật sự rất hòa hợp, trước lúc ngủ một lớn một nhỏ còn cãi nhau ầm ĩ một hồi lâu, cuối cùng mới cùng nhau nằm dạng hình chữ đại, ngủ thiếp đi.

Lúc Mặc Nhật Tỳ đột ngột xuất hiện trong gian phòng này, nhìn thấy chính là tư thế ngủ giống hệt nhau của Mộc Tử Tuấn và bé con, khuôn mặt hẳn chỉ vì cảnh đó mà trầm hẳn xuống.

Từ khi nào mà con của hắn có quan hệ tốt như vậy với một tên nam nhân khác rồi? Sao nàng có thể cho phép nam nhân khác ngủ cùng con mình chứ? Lửa giận ùn ùn kéo tới, hai tay hắn nắm chặt thành quyền.

“Phụ vương, sao người lại tới đây?” Đột nhiên, giọng nói của bé truyền vào trong đầu hắn, mà trên giường bé con vốn nên ngủ say lại mở đôi mắt sáng lấp lánh, im lặng nhìn hắn đứng bên giường.

“Phụ vương không thể tới à?” Hắn rất tức giận, cảm thấy bé không chào đón mình xuất hiện ở trước mặt bọn họ, dường như không xem hắn là phụ vương nữa.

Bé cảm giác được lửa giận của hắn, chỉ cảm thấy khó hiểu, tiếp theo, đôi mắt to của bé đảo nhanh như chớp, liền cười lảm lét như một tên trộm.

“Phụ vương có thể đến ạ, chỉ có điều phụ vương tới đây làm gì? Tìm mẫu hậu hay là tìm con?” Bé cố ý giả bộ như không hiểu chuyện, còn rất mù mờ nói.

Bởi vì lời nói của bé mà cơn giận của Mặc Nhật Tỳ thoáng cái đã tan biến, chỉ cảm thấy rất xấu hổ, =olequdnon= bởi vì lúc tới nơi này thì hắn hoàn toàn không nghĩ đến những điều ấy, chỉ đến theo trái tim mách bảo mà thôi, nhưng câu nói của bé lập tức đẩy hắn xuống địa ngục.

Đúng vậy, hắn tới làm gì? Gặp nàng hay là gặp con? Trong khoảng thời gian ngắn, hắn có chút hối hận vì bản thân quá kích động, hắn nên ở chỗ tối quan sát xem cuộc sống của bọn họ như thế nào trước đã.

“Phụ vương nhất định là đến thăm con rồi, con vẫn khỏe lắm, con và chú ấy cùng nhau chơi đùa, chú ấy rất thích con, chú ấy tốt với con lắm, con cũng rất thích chú ấy.” Bé nhất định là cố ý, tuyệt đối là cố ý nói như vậy, bé nói xong còn cố ý nhìn thoáng qua Mộc Tử Tuấn đang ngủ say, trên mặt đều là vẻ vui sướng.

Sự xấu hổ của Mặc Nhật Tỳ lập tức bị sự phẫn nộ thay thế, hắn vừa nghe bé con mở miệng ngậm miệng đều là chú ấy, giống như vô cùng yêu thích tên này, có thể thấy rằng, nàng cũng nhất định có cảm tình với tên này, bằng không làm sao có thể để cho con mình ở cùng người khác, còn ngủ cùng nhau nữa.

“Đây là người mẫu hậu con tìm cho con sao?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, ánh mắt hướng thẳng về phía Lý Quả đang ở trong căn phòng khác, loại phòng này đối với hắn mà nói, quả thực như không tồn tại.

Bé gật gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu, ngọng ngịu nói: “Chú ấy thích cực kỳ, không phải là mẫu hậu tìm, chú ấy cũng thích mẫu hậu.”

Bé con đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, còn cố ý nói ra tâm tư của Mộc Tử Tuấn, chỉ e Mặc Nhật Tỳ không tức giận, bé sẽ chờ xem kịch vui đấy.

“Phụ vương tuyệt đối không cho phép nàng tìm người nam nhân khác cho con.” Hắn quả nhiên phát cáu, kéo bé từ trên giường qua, ôm vào trong lòng, oán hận nói.

326. Chương 300: Chương 275.2

327. Chương 299: Chương 275.1: Tiểu Hắc Xà Trở Về

“Cục cưng nói không tính, mẫu hậu nói mới tính, đây là chuyện của mẫu hậu, không liên quan đến cục cưng.” Bé cũng không tức giận, ngược lại còn cười tủm tỉm, ngây ngô nói, xong rồi vẫn không quên bồi thêm một câu: “Cục cưng thích chú lắm.”

Lửa giận từ từ hướng lên trên, Mặc Nhật Tỳ gắt gao nhìn chằm chằm Mộc Tử Tuấn đang ngủ vừa ngon vừa say, hận không thể cho hắn lập tức biến mất. Mới một thời gian ngắn như thế đã thu phục được con hắn, tên đàn ông này chẳng những muốn cướp con hắn mà còn muốn đoạt nữ nhân của hắn nữa.

“Ta là phụ vương của con.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong lòng hết sức căm tức, nếu như mình đến chậm một bước, như vậy chẳng phải đã tặng không hai người này cho kẻ khác à?

Bé lập tức lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, mờ mịt không biết làm sao, ngây ngô nói: “Phụ vương, con biết người là phụ vương của con, nhưng là nghe nói: ở nhân gian ai muốn làm phụ thân của con cũng được mà, nghe nói nếu mẫu hậu muốn đổi phụ thân cho con cũng được à.”

“Con câm miệng.” Hắn tức giận đến sùi bọt mép, cắt ngang lời bé lải nhải, hai mắt lộ ra ánh sáng hung ác, giống như muốn ăn thịt người.

“Phụ vương, người tới đây làm gì ạ? Không phải người nên cùng Đại phi ân ân ái ái à, sao có thể rảnh rỗi bỏ chạy đến nhân gian được vậy? Phụ vương có việc gì sao?” Bé con tinh ranh, bị mắng một chút, lập tức giao hoạt men theo tiến hành phản kích, cố ý tỏ ra nghi hoặc hỏi.

Mặc Nhật Tỳ vừa nghe, cơn tức lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vô cùng xấu hổ, hắn biết vừa rồi bản thân đã quá xúc động, vừa thấy con trai và tên nam nhân khác ở cùng nhau, liền vội vã xuất hiện, thật quá không thận trọng mà.

“Ách, phụ vương ghé qua nhân gian, liền đến xem con sống thế nào? Đã quen hay chưa? Có nhớ phụ vương không, phụ vương ngược lại rất nhớ con.” Hắn xấu hổ chưa được bao lâu, liền lập tức viện cớ, công khai nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Bé âm thầm cười trộm trong lòng, bé là ai chứ, may mà bé không có ngu ngốc, may mà bé thông minh hơn phụ vương, bằng không thật đúng là bị lừa rồi, dù sao bé cũng đâu phải mẫu hậu, những lời này lừa ai thế.

“Phụ vương con sống rất tốt, vô cùng vui vẻ, hạnh phúc, phụ vương có thể yên tâm trở về đi, con sẽ chăm sóc mẫu hậu thật tốt.” Bé con mở to hai mắt nói bừa, thuận theo lời của Mặc Nhật Tỳ để chọc hắn tức chết.

Mặc Nhật Tỳ lại phát hỏa, sao đôi mắt tử này đều không chịu gặp hắn thế? Sao mà toàn ngóng trông hắn đi vậy, hơn nữa còn tuyệt không để ý đến hắn, không coi trọng hắn, thật quá đáng giận đó.

“Phụ vương lệnh cho con nói với mẫu hậu con rằng: không cho phép nàng làm bậy ở bên ngoài, lại càng không cho nàng tìm kẻ khác, con cứ nói đây là quy định của Xà tộc, không cho phép nàng làm chúng ta mất mặt.” Hắn oán hận nhìn thoáng qua Mộc Tử Tuấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bé thật sự là trời sinh cùng hắn đối nghịch, vừa nghe xong liền lộ ra biểu cảm mờ mịt, ngây ngô hỏi: “Phụ vương ơi, Xà tộc chúng ta có quy định ấy à? Cho dù có, nhưng mẫu hậu con là người mà đâu phải xà, hắn là không thuộc quyền quản lý của Xà tộc đi? Hơn nữa mẫu hậu đã về nhân gian thì đâu còn liên quan tới Xà tộc, mẫu hậu yêu ai con cũng không thể xen vào.”

Mặc Nhật Tỳ còn chưa kịp tức giận, bé liền nói thêm một câu chọc hắn tức giận đến suýt chút nữa hộc máu.

“Con cảm thấy nhân gian rất tốt à, con rất thích à, con không muốn trở về đâu, mẫu hậu cũng vậy đó, chú Mộc thật sự rất tốt, đối xử với cục cưng và mẫu hậu tốt vô cùng.” Bé vờ như không thấy sắc mặt hắn càng lúc càng đen, vui vẻ nói lủ la liu lo.

“Đủ rồi, các người thật quá phận.” Cuối cùng hắn cũng tái mặt rồi, thở phì phì cắt đứt lời nói hưng phấn của bé, kích động muốn quăng người đàn ông trên giường kia đi.

Bé ngoan ngoãn ngậm miệng, oan ức nhìn hắn, chỉ là ở trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả giờ đang phải cố nén, rất có khả năng bị nội thương. Thế nhưng, bé chỉ có thể vô cùng uất ức, ngây ngô bĩu môi nói: “Phụ vương, người làm sao vậy? Có phải con đã nói sai rồi không? Nhưng con thật sự vui vẻ mà, người có muốn gặp mẫu hậu con không? Hay để cục cưng đi gọi mẫu hậu qua đây nhé?”

Bé tuyệt đối là cố ý, tuyệt đối là cố ý chọc hắn tức chết, nhưng khi Mặc Nhật Tỳ nghe bé nói xong lại giống như con chuột gặp phải con mèo, nhanh chóng ngắt lời bé.

“Không cần, phụ vương còn có việc, không có ý định gặp mẫu hậu con đâu, hướng chi bây giờ nàng đang nói chuyện với bạn bè nữa, phụ vương phải đi đây.” Hắn chặt vật không chịu nổi, ôm bé đặt xuống giường, tâm không cam tình không nguyện nói.

Bé cái hiểu cái không gật gật đầu, hướng về phía hắn mỉm cười ngọt ngào, tay nhỏ bé vẫy vẫy với hắn: “Hẹn gặp lại phụ vương ạ, khi nào rảnh thì đến nhân gian chơi cùng cục cưng ạ.”

Tức chết hắn, nhìn dáng vẻ vội vàng muốn đuổi hắn đi, thậm chí còn chẳng có chút lưu luyến của bé, hắn liền phát hỏa, hắn liền đau lòng, gan đau, thậm chí là toàn thân đau. Lại nhìn Lý Quả ở phòng bên cạnh, sao chẳng có chút khổ sở nào thế? Theo hắn thấy thì đúng là đường làm quan rộng mở, như cá gặp nước, cuộc sống quá ư có tư có vị, sinh khí dồi dào, còn tốt hơn lúc ở trong hoàng cung.

“Phụ vương, người còn chưa đi à? Có phải muốn nói thêm gì với cục cưng hay không?” Bé chớp chớp đôi mắt to đáng yêu xinh đẹp, lại bày ra biểu cảm vô tội dễ thương, bập bẹ hỏi.

Mặc Nhật Tỳ lo lắng đầy mặt rời đi, quả thực là tức chết hắn, hơn nữa còn làm cho hắn hoàn toàn không thể phát hỏa, nếu không phải trong lúc vô tình nhìn thấy gương mặt lấm lét như tên trộm của bé, hắn sẽ thật sự cho rằng con trai mình rất ngoan rất hồn nhiên đó.

Đôi mắt tử này đúng là khắc tinh của hắn mà, không hề đặt hắn vào trong mắt, lại càng không coi trọng hắn, sao hắn còn vì bọn họ mà đến chứ, thật sự là tự làm bậy không thể sống.

Sau khi Mặc Nhật Tỳ rời đi, trong lòng cực kỳ vô vị, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy tâm lý đặc biệt khó chịu, cảm giác không được ai coi trọng thật khó chịu.

Tiếp theo, hắn liền tự nhiên xuất hiện trong biệt thự mà lúc trước hắn từng sống khi còn ở nhân gian, rồi thấy quần gia Lâm đang cực kỳ kinh ngạc nhìn mình, quần gia Lâm nhìn hắn trong chốc lát, lúc này mới tin tưởng Xà Vương đến đây.

“Lão nô tham kiến Vương.”

Về mặt quần gia Lâm đầy khó hiểu, sao Vương lại đến đây? Không phải đang vui vẻ cùng Đại phi ở Xà quốc sao? Sao rảnh rồi chạy tới nhân gian chứ? Chẳng lẽ Đại phi cũng đến đây? Trong lòng ông ta âm thầm suy đoán, không khỏi thở dài, sao tiểu thư và Tiểu Xà Vương đến chỗ nào cũng không thể yên bình vậy, đáng thương quá đi mất.

Mặc Nhật Tỳ rõ ràng cảm giác được quần gia Lâm không hề vui mừng khi thấy mình đã đến, mơ hồ còn có chút không chào đón, khiến hắn không chỉ có kinh ngạc mà còn rất khó chịu nữa. Mấy có vài ngày, những người này đã làm nên trò trống rồi, ở trong lòng bọn họ hắn không hề có chút địa vị nào.

“Các người vẫn ở chỗ này à?” Hắn nhìn quanh bốn phía, nơi này chẳng hề có chút biến hóa nào, ngoại trừ có thêm chút nhân khí và cảm giác ấm áp.

Quần gia Lâm thành thực gật gật đầu, không dám nhìn thẳng hắn, cung kính nói: “Đúng vậy thưa Vương, tiểu thư và Tiểu Xà Vương cùng với mọi người đi theo tiểu thư đến nhân gian đều ở đây, không biết Vương có chuyện gì ạ? Tiểu thư và Tiểu Xà Vương đi vắng rồi ạ.”

Hắn nổi giận, sao ai cũng không muốn gặp hắn thế? Vừa mới đến đã không khách sao với mình rồi.

“Bốn vương biết, vừa rồi đã tới gặp qua bọn họ rồi.”

Hóa ra là như vậy, quản gia Lâm bình tĩnh hiểu ra, vội vàng dâng trà cho hắn, từ nét mặt của Xà Vương, ông ta đã biết hình như vị chủ tử này đang tức giận, lần này ông ta không dám nhiều lời, im lặng đứng hầu hạ.

Qua một hồi lâu, chính là hắn phá vỡ sự im lặng, thản nhiên căn dặn quản gia Lâm: “Bổn vương sẽ ở lại nhân gian trong một khoảng thời gian, tạm thời ở đây đi.”

Hả?! Quản gia Lâm khiếp sợ rồi, kim lòng không nổi nhìn về phía hắn, Vương phải ở lại chỗ này hả? Vậy tiểu thư và Tiểu Xà Vương phải làm sao bây giờ? Nếu tiểu thư biết thì sao đây? Ông ta rất khó xử.

“Vậy, vậy, lão nô sẽ bẩm báo với tiểu thư và Tiểu Xà Vương ạ, nếu không Vương thương lượng trước với tiểu thư đi ạ?” Quản gia Lâm vã mồ hôi lạnh, không khỏi do dự nói.

Mặc Nhật Tỳ lập tức đen mặt, lửa giận lúc trước nhích từng chút từng chút lên trên, rốt cuộc không nhịn được giận dữ đập bàn đứng lên: “Bổn vương muốn làm gì còn phải đi thương lượng với nàng à? Bổn vương là chủ tử của người hay nàng là chủ tử của người? Rốt cuộc người có đặt bổn vương vào mắt hay không hả?”

“Lão nô sai rồi, lão nô đáng chết, xin Vương thứ tội.” Quản gia Lâm sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ‘bịch’ một tiếng liền quỳ xuống, sợ hãi vội vàng nói.

“Hừ, xem ra người ở bên cạnh nàng quá lâu nên tính cách không khác gì nàng cả, ngay cả bổn vương cũng không coi ra gì.” Hắn thở phì phì quát. Hắn không cơ hội rống nàng, bé thì khiến cho hắn có lửa cũng không thể phát, bây giờ có thể phát tiết ở trên người quản gia Lâm, hắn liền mắng cho ông ta thôi đầu.

Quản gia Lâm đổ mồ hôi như mưa, cả người phát run, trong lòng chỉ cảm thấy Vương thay đổi, tính tình thật sự là hỉ nộ vô thường, đây đều là do vị Đại phi kia, không biết sống chung với Vương như thế nào mà mới một thời gian ngắn không gặp, tính tình Vương lại càng cổ quái hơn.

Trong lúc quản gia Lâm vô cùng ai oán trong lòng thì Mặc Nhật Tỳ cũng mắng gần xong, hắn mệt mỏi đặt mông ngồi xuống ghế sofa, vắt chéo hai chân, sắc mặt khá hơn rất nhiều.

“Vương, tiểu thư và Tiểu Xà Vương không có ở đây.” Quản gia Lâm run rẩy đứng lên, lén lút nhìn hắn một cái, mắt thấy hắn gần như đã hết tức giận, trong lòng mới run sợ nói.

“Bổn vương biết rồi.” Hắn tức giận nói, nếu như nàng ở đây, hắn có thể quang minh chính đại tiến vào như thế sao? Hắn dám phát giận vậy à?

Quản gia Lâm vừa nghe liền hơi kinh ngạc, sau đó ngấm lại, với bản lĩnh cao cường của Vương đương nhiên biết rõ tiểu thư và Tiểu Xà Vương không ở đây rồi, trong lòng ảo não không thôi, ông ta thật là nhiều chuyện mà.

“Đúng rồi, không được nói cho nàng biết bổn vương đã đến.” Hắn nghĩ nghĩ lại căn dặn quản gia Lâm không được bẩm báo cho Lý Quả rằng hắn đã đến.

“Vâng, Vương còn muốn ở lại đây ạ?” Quản gia Lâm gật đầu vội vàng đáp ứng, lại giống như nhớ ra điều gì đó thuận miệng hỏi. Vừa không muốn để tiểu thư biết, vừa muốn ở lại trong này, vậy tiểu thư có thể không biết được à?

Mặc Nhật Tỳ tỏ vẻ đương nhiên, giống như lời ông ta nói quá vô nghĩa, vì thế không kiên nhẫn nói: “Đương nhiên, bằng không bổn vương nghĩ ở đâu hả?”

“Nhưng sao tiểu thư có thể không biết ngài ở đây chứ ạ?” Quản gia Lâm vô cùng oan ức nói, trong lòng cảm thấy Vương thật ngu ngốc, đến cả chút đạo lý ấy cũng không hiểu nữa.

Lần này, đến phiên Mặc Nhật Tỳ buồn bực, trừng ông ta không nói lời nào. Nếu như hắn không muốn để nàng nhìn thấy chính mình thì hắn có một ngàn phương pháp đó! Nhưng là hình như chỉ có một phương pháp tốt nhất....

328. Chương 301: Chương 275.3

329. Chương 300: Chương 275.2

“Tiểu thư, Tiểu Chủ nhân đã trở lại à?” Quản gia Lâm tươi cười đầy mặt đứng ở cửa nghênh đón hai người đi suốt đêm không về, thân thiết hỏi rồi sai người cầm đồ mà bọn họ mang về vào nhà.

Lý Quả ôm bé, vẻ mặt vui sướng, từ tối hôm qua, sau khi mấy người phụ nữ dốc bầu tâm sự, tất cả mây mù trong lòng cô đều tan biến, một lần nữa đạt được tình bằng hữu khiến cô cảm thấy rất hạnh phúc, cũng rất may mắn. Chung quy mỗi người đều phải trải qua chuyện gì đó, mới có thể trưởng thành, mới có thể thành thực, mới có thể hiểu chuyện, các cô cũng như vậy.

“Đúng vậy, quản gia Lâm, chúng tôi đã trở về rồi, tối hôm qua cả đêm không trở về đã làm ông lo lắng rồi.” Cô cười dịu dàng nói rồi ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Quản gia Lâm mỉm cười, cung kính nói: “Tiểu thư, thấy ngài vui vẻ là tốt rồi, tiểu thư không về thì chúng ta cũng không có chuyện gì. Tối hôm qua tiểu thư có nghỉ ngơi tốt không? Có muốn ăn chút gì đó rồi lên phòng ngủ một chút không à?”

Tối hôm qua cũng không được nghỉ ngơi tốt, mãi đến sáng sớm còn lơ mơ chưa tỉnh ngủ, bởi vì bé và Mặc Tử Tuấn vui đùa ầm ỹ đánh thức các cô, mọi người lại hùng dũng đi ra ngoài ăn cơm, cuối cùng mới bịn rịn chia tay.

“Không ăn đâu, tôi đi ngủ trước đã, cực căng phiền mọi người trông nom nhé.” Cô đứng lên, vừa ngáp vừa nói với ông ta, bé con còn ngồi trên ghế sofa, nghe xong liền gật đầu.

Hoàng Nhi vội vàng đỡ cô lên lầu, Tri Vũ và quản gia Lâm thì ở dưới lầu chăm sóc bé.

Lý Quả và Hoàng Nhi cùng nhau về tới phòng, Hoàng Nhi vội vàng vào phòng tắm mở nước tắm cho cô, lấy quần áo, còn cô thì cởi hết quần áo ra, gần như là trống trơn bước vào bên trong.

“Hoàng Nhi, em bận thì cứ đi đi, chị tự mình làm được mà.” Ngâm mình ở trong nước, Lý Quả lộ đầu ra cười tí mắt nói với Hoàng Nhi, vẫn không có thói quen để người khác hầu hạ mình tắm rửa như trước.

Hoàng Nhi cũng biết thói quen của cô, cười hì hì đáp: “Đã biết à, tiểu thư, bây giờ Hoàng Nhi đi à, ngài phải cẩn thận đừng để cảm lạnh, tắm xong thì đi ngủ đi à.”

Lý Quả cười mà không đáp, chỉ xua xua tay với nàng rồi gật gật đầu. Hoàng Nhi cũng cười hì hì đi ra khỏi phòng tắm, đi xuống dưới lầu.

Chỉ chốc lát sau, cô từ trong nước đi ra, lau khô nước trên người xong, khoác áo ngủ, lập tức đi về phía giường, chui vào trong chăn, chuẩn bị ngủ bù thật tốt. Thế nhưng, cô vừa nằm xuống, tay liền đụng phải một thứ gì đó nhỏ nhỏ, mềm mềm, trơn bóng lạnh lạnh, cô giật mình một cái liền hoảng sợ, vội vàng lật chăn trên người ra, vừa nhìn thấy, nhất thời nửa mừng nửa lo, đôi mắt ửng đỏ.

“Tiểu Hắc.” Cô nửa mừng nửa lo nhìn Tiểu Hắc xà trên tay, kêu lên.

Tiểu Hắc xà đắc ý hả hê lắc lắc cái đuôi, cười tí mắt nhìn cô, đầu nhỏ gật gật, dáng vẻ giống như rất hưng phấn.

“Mày đã đi đâu vậy? Hắc ta đã nói muốn đưa mày cho ta, nhưng vẫn không hề có động tĩnh gì, không ngờ mày còn ở đây, thật tốt quá.” Cô sờ sờ đầu nó, vô cùng vui vẻ.

Tiểu Hắc xà gật gật đầu, dáng vẻ rung đùi đắc ý vô cùng đáng yêu, sau đó thè lưỡi rắn nhỏ ra liếm liếm tay cô, trông khá nghịch ngợm.

“Mày trở về thì tốt rồi, về sau chúng ta sẽ ở nơi này, lần này sẽ không bỏ mày lại nữa, lần trước thật sự là rất xin lỗi, đều do ta không tốt, không trông coi mày thật tốt, cũng may mày không có việc gì, bằng không ta sẽ áy náy chết mất.” Cô có chút tự trách, thật sự không nên đánh mất nó để nó sống một mình, may mắn là nó còn sống, nếu không cô sẽ hối hận.

Tiểu Hắc xà cười cười, không ngừng gật đầu, giống như nghe hiểu lời của cô, cái đuôi nhỏ tiếp tục lắc lắc, giống như cuộc sống trôi qua khá tốt.

“Tiểu Hắc, ta sinh cục cưng rồi, lát nữa sẽ cho mày làm quen với bé, bé rất đáng yêu, bé nhất định sẽ thích mày, mày nhất định cũng sẽ thích bé.” Cô nhắc đến bé thì vừa kiêu ngạo vừa hứng thú, cảm thấy hai đứa nhỏ này ở cùng một chỗ nhất định sẽ là một tổ hợp vô địch thiên hạ.

Tiểu Hắc xà nghe xong, lưỡi rần rần lại liếm liếm lòng bàn tay cô, gật gật đầu.

“Vậy chờ ta nghỉ ngơi trước đã nhé, tối nay cho bọn mày chào hỏi nhau.” Cô vô cùng mệt mỏi, hưng phấn qua đi cơn buồn ngủ liền ập đến, nằm ở trên giường, cô đặt Tiểu Hắc xà ở trên gối đầu, sờ sờ đầu nhỏ của nó, nói.

Tiểu Hắc xà cũng ngoan ngoãn nằm xuống, đôi mắt nhỏ nhìn cô chăm chăm, vẫn im lặng như cũ. truyện chỉ đăng trên diễn đàn levquyvdon

Chỉ chốc lát sau, cô liền mang theo vẻ tươi cười vào giấc ngủ, Tiểu Hắc xà vẫn mở to mắt nhìn cô, cứ nhìn suốt như vậy, nhìn rất lâu rất lâu, nó cũng chẳng hề động đậy chút nào.

Lúc cô tỉnh lại, Tiểu Hắc xà đã tựa đầu trên gối, hình như đã ngủ rồi, cô nhìn nó một hồi lâu mới đứng dậy đi thay quần áo, sau đó mới quay về giường nhắc Tiểu Hắc xà ở trên gối đầu lên đặt vào trong lòng bàn tay.

Tiểu Hắc xà bị động tác của cô đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt, mê mèm nhìn cô, sau đó khôi phục lại sự tỉnh táo trong nháy mắt, ánh mắt trong veo.

“Tiểu Hắc, tỉnh dậy thôi, chúng ta đi tìm cục cưng đi.” Cô vừa thấy bộ dạng đáng yêu đó của nó liền mặt mày hớn hớn, cười hì hì nói, mang nó đi xuống lầu, vội vàng tìm bé.

Đi xuống lầu, cô quá hưng phấn, vội vã hô lớn: “Cục cưng, con ở đâu? Hoàng Nhi, quản gia Lâm, Tri Vũ, tôi tìm được Tiểu Hắc rồi, nó vẫn luôn ở đây đấy.”

Lúc này, ở dưới lầu, vẻ mặt của cục cưng, Hoàng Nhi, quản gia Lâm, Tri Vũ tràn đầy khó hiểu, Tiểu Hắc là ai thế? Sao bọn họ chưa từng nghe qua cái tên đó?

Khi thấy Lý Quả hưng phấn từ trên lầu chạy xuống, mọi người đều nhìn cô không chớp mắt, càng muốn xem Tiểu Hắc trong miệng cô là ai, nhưng lại phát hiện ngoại trừ cô ra thì chẳng còn ai khác nữa.

“Tiểu thư, Tiểu Hắc là ai ạ?” Hoàng Nhi lên tiếng hỏi đầu tiên, mờ mịt khó hiểu nhìn cô.

Quản gia Lâm và Tri Vũ cũng chẳng hiểu gì cả, còn chưa từng nghe qua tên này đâu. Chỉ có hai mắt bé con sáng như đuốc, tựa như có cảm ứng, nhìn chăm chăm vật trong tay cô, đợi đến lúc bé nhận ra, khuôn mặt không khỏi ngạc nhiên, cục kỳ không thể tin được.

Trời ạ, dĩ nhiên là người đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé lập tức dấy vẻ phấn khích, rồi lại cố gắng nhịn cười đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương đỏ bừng bừng.

“Tiểu Hắc chính là Tiểu Hắc xà đó, chính là Tiểu Hắc xà ở cùng chị lúc trước ấy sau rồi lại không thấy nữa.” Cô kích động nói với Hoàng Nhi, còn bày ra dáng vẻ như hiện vật quý đưa tới trước mặt nàng.

Hoàng Nhi vừa thấy Tiểu Hắc xà, liền nhớ tới những chuyện trước kia, không khỏi nửa mừng nửa lo kêu lên: “Tiểu thư, là Tiểu Hắc ạ, thật sự là nó ạ, không nghĩ tới nó lại quay lại, chúng ta còn có thể nhìn thấy nó.” Nói xong, vươn tay muốn nắm lấy nó.

Thế nhưng, Tiểu Hắc xà lại không muốn nàng chạm vào mình, lách thân thể một cái, làm cho tay nàng trượt ra.

“Tiểu Hắc không muốn em ôm nó.” Hoàng Nhi nhất thời buồn bực, sự kinh ngạc vui sướng lập tức biến mất, không biết sao nó lại như thế.

“Là Tiểu Hắc.” Lúc quản gia Lâm thấy rõ Tiểu Hắc xà trên tay Lý Quả, lập tức chấn động, sắc mặt trở nên rất kỳ quái, sau đó vội cầm miệng, đôi mắt không dám nhìn Tiểu Hắc xà nữa.

Tri Vũ tò mò nhìn Tiểu Hắc xà, không biết vì sao nàng luôn cảm thấy có một cảm giác quen thuộc, hơn nữa dường như khiến bản thân vô cùng kính sợ, nàng không dám hành động giống Hoàng Nhi, chỉ nhìn Tiểu Hắc xà vài lần, liền dời tầm mắt.

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi không ngờ nó còn ở nơi đây, hơn nữa đúng lúc tôi muốn đi ngủ mới phát hiện ra sự tồn tại của nó, hôm nay thật sự là một ngày lành, đáng giá để chúc mừng đó.” Lý Quả suýt chút đã định nhay múa, kinh hỉ (ngạc nhiên vui mừng) liên tục kéo tới, vận may của cô đã tới rồi.

“Tiểu thư, vậy thật sự là quá tốt rồi.” Quản gia Lâm lập tức tiếp lời, vẻ mặt kỳ quái đã khôi phục vẻ bình thường, cung kính mỉm cười phụ họa.

“Mẫu hậu, đây là Tiểu Hắc ạ?” Bé con liền chen ngang, đôi mắt to dễ thương chớp chớp, nhìn chằm chằm Tiểu Hắc xà trong tay cô, giống như một đứa bé đầy tò mò.

Cô thấy con mình cảm thấy hứng thú, lập tức chạy vội đến trước mặt bé, tựa như dâng vật báu đưa tới trước mặt bé, cười híp mắt nói: “Đúng vậy, cục cưng, nó chính là Tiểu Hắc, nó từng ở cùng mẫu hậu một đoạn thời gian, đối xử với mẫu hậu tốt lắm, mẫu hậu cũng thích nó lắm.”

“Tiểu Hắc, đây là con trai ta, ta thích gọi bé là cục cưng, tên của bé là Mặc Hiên Viên, mới năm tháng tuổi thôi đó.” Sau khi nói xong với bé con, cô lại vui tươi hơn hử vừa đắc ý vừa kiêu ngạo nói với Tiểu Hắc xà ở trong tay.

Bé nhanh như chớp nhìn Tiểu Hắc xà, sau đó mỉm cười: “Xin chào, cảm ơn mi đã chăm sóc cho mẫu hậu của cục cưng.”

Tiểu Hắc xà cũng nhìn bé, ưỡn thẳng thân thể bé nhỏ, thè lưỡi răn nhỏ ra.

“Mẫu hậu, con muốn chơi với nó.” Bé nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, chỉ chỉ Tiểu Hắc xà trong lòng bàn tay cô, ngọng nghịu nói.

“Ừ, mẫu hậu cũng có ý nghĩ như vậy, con và Tiểu Hắc xà chơi cùng nhau nhất định sẽ rất vui vẻ.” Không đợi Tiểu Hắc xà phát biểu ý kiến, cô đã đáp ứng rồi, còn đưa Tiểu Hắc xà tới trước mặt bé.

Tiểu Hắc xà nhìn bé, trong lòng hết sức không tình nguyện, thế nhưng nó lại không thể nói chuyện.

Lúc này, bé con vô cùng khoái trá vươn tay về phía nó, bàn tay nhỏ bé đã túm nó lên, đưa tới trước mắt nhìn trái ngó phải, vẻ mặt vẫn tò mò như cũ.

“Mẫu hậu, nó là đực hay cái ạ?” Bé xem xét một lúc, đột nhiên mở miệng nói khiến người khác kinh sợ.

Một câu đó suýt chút nữa dọa cho sắc mặt quản gia Lâm đại biến, Tiểu Hắc xà thì suýt hộc máu, nếu như nó có thể nói, chắc chắn sẽ mắng chửi người rồi.

“Mẫu hậu cũng không biết, có lẽ là đực đi, bởi vì nó rất thích tắm chung với mẫu hậu.” Lần đầu tiên cô nghĩ đến vấn đề này, vì thế tự hỏi một chút liền cảm thấy Tiểu Hắc xà là đực.

Hả?! Bé suýt chút nữa đã quăng Tiểu Hắc xà đi, lại còn cùng mẫu hậu tắm rửa cơ đấy, không đúng, tắm thì cứ tắm, không thì nó cũng đâu cần tắm. Chỉ có điều, rất gian tà, rất xảo trá nhé.

Hộc máu! Nếu không phải Tiểu Hắc xà đã đen sần, chỉ sợ hiện tại liền có thể phát hiện ra sắc mặt nó rất khó coi.

Sao nàng ấy có thể nói ra loại chuyện đó chứ, không sợ bề mặt ở trước mặt trẻ con hay sao?

330. Chương 302: Chương 276

331. Chương 301: Chương 275.3

“Hắc hắc, Tiểu Hắc, về sau mi phải theo cục cưng.” Bé con hăm hờ nói, cười hì hì như một tên trộm với Tiểu Hắc xà, thấy thế nào cũng giống như không có ý tốt.

Thế nhưng, Tiểu Hắc xà vừa nghe xong, ‘vút’ một cái liền trở lại trên tay Lý Quả, hướng về phía bé thè lưỡi răn ra, gật gù đắc ý thị uy.

“Trở về, trở về, Tiểu Hắc.” Bé lắc la lắc lư đứng lên, vươn tay nhỏ bé liên tục vẫy vẫy với nó, bập bẹ kêu.

Tiểu Hắc xà không để ý tới bé, thậm chí cũng không nhìn bé cái nào.

“Mẫu hậu, Tiểu Hắc không muốn chơi cùng cục cưng, không muốn ở cùng cục cưng, cục cưng rất thương tâm.” Bé thấy nó không để ý tới mình, cặp mắt to sáng ngời đảo qua đảo lại liền nảy ra sáng kiến, lập tức buồn rười rượi, oan ức nói với Lý Quả.

Lý Quả vừa thấy dáng vẻ đó của bé, không khỏi đau lòng, sờ sờ Tiểu Hắc xà trong tay, nhẹ nhàng dỗ dành: “Tiểu Hắc ngoan, cục cưng sẽ không bắt nạt mày đâu, bé rất đáng yêu và hiểu chuyện lắm, mày không phải sợ, được không?”

Tiểu Hắc xà nhìn nhìn cô, không lắc đầu cũng không gật đầu.

“Cục cưng, không cho con bắt nạt Tiểu Hắc, nó vẫn là một đứa bé, con phải chăm sóc nó, cùng chơi với nó, không được bắt nạt nó, biết chưa?” Cô thấy thế, vội vàng ngăn đầu dạn dò con trai mình, cuối cùng mới chuyển hướng về phía Tiểu Hắc xà.

“Mày xem đi, cục cưng sẽ không bắt nạt mày đâu, mày hãy chơi với bé đi.” Cô lại đưa nó tới trước mặt bé rồi nhìn hai người họ.

Bé lại cười hì hì như một tên trộm, chỉ có điều, người khác nhìn thì thấy bé cười vô cùng đáng yêu, rất nhu thuận, “Đến đây nào, Tiểu Hắc, cục cưng sẽ chăm sóc mi.” Bé không đợi Tiểu Hắc xà phản kháng liền nắm nó ở trong tay.

Tiểu Hắc xà không có phản kháng, chính là hung dữ trợn mắt nhìn bé.

“Như vậy thì tốt, mẫu hậu yên tâm rồi.” Vì không biết chuyện nên cô vô cùng vui sướng, ôm bé lên, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bé cũng vô cùng vui vẻ thơm cô một cái, sau đó giống như thị uy nhìn Tiểu Hắc xà, tay nhỏ bé còn dùng lực nắm, dĩ nhiên Lý Quả chẳng hề phát hiện ra động tác này.

“Tiểu thư, đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì đó không ạ?” Tri Vũ có gốc cũng hiểu biết hơn Hoàng Nhi, nàng nhạy cảm, lập tức cảm giác được Tiểu Hắc xà không đơn giản. Lại quan sát phát hiện ẩn dưới nụ cười có vẻ ngoan ngoãn kia của Tiểu Chủ Nhân còn có chút giao hoạt, trong lòng nàng ‘lộp bộp’ một chút, nháy mắt đã hiểu được một chút.

“Ừ, chị đói bụng rồi, Tiểu Hắc nhất định cũng đói bụng, chuẩn bị đồ ăn cho chúng tôi đi.” Cô vui vẻ gật đầu đáp ứng, mang theo bé và Tiểu Hắc xà cùng đi vào nhà ăn.

“Tiểu Hắc, về sau mi liền chơi cùng cục cưng nhé.” Tay bé nắm chặt Tiểu Hắc xà không buông, cái miệng nhỏ nhắn dễ thương còn cười gian ‘khà khà’, bập bẹ nói với nó.

Ánh mắt Tiểu Hắc trợn ngược lên nhìn trời, cái đuôi nhỏ vung lên, đầu xoay sang một bên, cố ý không nhìn bé.

“Tiểu Hắc, mi rất có cá tính đó, bé thích.” Bé cũng không thèm để ý thái độ của nó, cười híp mắt nói, chỉ là vẫn không chịu đặt nó xuống.

Lý Quả ở bên cạnh vui vẻ nhìn cả hai, không hề phát hiện ra mạch sóng ngầm giữa bọn họ, vươn tay qua sờ sờ đầu nhỏ của bé, lại thuận tiện sờ sờ đầu Tiểu Hắc xà, mỉm cười nói: “Cục cưng, con thả Tiểu Hắc xuống đi, nó cũng muốn ăn đấy.”

“Mẫu hậu, con sẽ đút cho nó, nó sẽ không cần xuống dưới ạ.” Bé cười đến híp cả hai mắt, đáng yêu nói.

Tiểu Hắc xà vừa định kháng nghị, nhưng lúc này Lý Quả lại đồng ý: “Được, con phải chăm sóc tốt cho Tiểu Hắc nhé, không thể để bị đói đó.”

Bé lập tức hưng phấn gật gật đầu, vẻ mặt quý dị nhìn Tiểu Hắc xà, vươn đầu ngón tay be bé chọc chọc đầu nó, cười híp mắt nói: “Tiểu Hắc, đã nghe rõ chưa? Mẫu hậu bảo cục cưng chăm sóc tốt cho mi, mi yên tâm, cục cưng nhất định sẽ chăm sóc mi thật tốt.”

Ai cho nhóc chăm sóc hả? Tiểu Hắc xà thật sự rất muốn nói như vậy, nhưng mà nó nhẫn, nó nhẫn

“Vậy con mau cho nó ăn gì đi.” Cô đói bụng, nhìn thấy đồ ăn đã đưa lên liền muốn nhào vào, vì thế vừa nói dứt lời với cả hai bèn tự mình động khẩu động thủ (động tay động mồm), ăn như hổ đói.

Bé nhìn dáng vẻ mất hết hình tượng của mẫu hậu mình liền mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt lại liếc về phía Tiểu Hắc xà: “Tiểu Hắc, chúng ta cũng qua ăn cái gì đi.” Mặt mày hớn hở, dáng vẻ khá đáng yêu, trong mắt đọng đầy ý cười.

Đứng bên cạnh, quản gia Lâm và Tri Vũ nhìn mà lạnh run trong lòng, không biết Tiểu Chủ Nhân muốn làm cái gì nữa, nhìn dáng vẻ kia của bé hình như là không có ý tốt, tuy rằng bé cười đến vô cùng đáng yêu, cười đến rất vui vẻ.

Tiểu Hắc xà lắc lư cái đầu, lười quan tâm đến bé, ánh mắt dừng lại ở trên người Lý Quả đang ăn uống ngon lành, cứ như vậy nhìn tướng ăn chẳng chút tao nhã và lịch sự của cô, nhưng thấy dáng vẻ ăn uống ngon lành của cô, nó đột nhiên không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, dường như cũng sinh ra cảm giác thèm ăn.

Mà bé đã sớm thu hết dáng vẻ này của nó vào trong mắt, không khỏi cười lẩm lét như tên trộm, dí sát khuôn mặt nhỏ nhắn đến trước mặt nó, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cũng muốn ăn rồi không?”

Tiểu Hắc xà chỉ mãi nhìn Lý Quả, vô ý thức gật gật đầu nhỏ, rồi giống như chợt tỉnh ngộ, trợn trắng mắt liếc bé một cái, tiếp tục lơ đãng sách lược của bé.

“Đây, đây, đây, cục cưng đút cho này.” Bé nở nụ cười như một tên trộm, sau đó vươn tay cầm một miếng đồ ăn nhỏ ở trong đĩa ngay trước mặt, đưa tới trước mặt nó.

“Ăn đi, ăn đi.” Cậu nhóc nói rất nhiệt tình, dáng vẻ thấy thế nào cũng giống như có vấn đề. (ta chết cười mắt thôi >.<)

Tiểu Hắc xà trừng mắt nhìn đồ ăn trong tay bé, sau đó rụt đầu về phía sau, bộ dạng có chết cũng không muốn ăn.

“Mẫu hậu, Tiểu Hắc không ăn gì cả.” Ai ngờ, bé thấy thế cũng không tức giận, ngược lại, vô cùng uất ức lập tức tố cáo với Lý Quả đang ăn uống say sưa.

Lý Quả đang ăn, đột nhiên nghe thấy bé con nói với mình như vậy, không khỏi tranh thủ liếc cả hai một cái, phát hiện bé con đang sắp khóc, đáng thương nhìn mình.

“Tiểu Hắc, làm sao vậy? Vì sao không ăn? Có phải không hợp khẩu vị không?” Cô khó hiểu, nhìn Tiểu Hắc xà quan tâm hỏi.

Tiểu Hắc xà suyết chút nữa tức điên lên, nó nhìn bé con cố ý giả vờ đáng thương, lại nhìn Lý Quả đang quan tâm mình, rốt cuộc cũng thỏa hiệp, mở cái miệng nhỏ nhắn ra nhanh chóng cắn một miếng đồ ăn trên tay bé.

“Cục cưng, nếu như Tiểu Hắc không thích ăn thì con đổi sang món khác nhé, không được bắt buộc nó đâu.” Cô thấy Tiểu Hắc xà đã chịu ăn mới yên lòng, rồi dạy dỗ bé.

Bé ngoan ngoãn gật gật đầu, thu hồi nước mắt, lộ ra tươi cười khoái trá, nói: “Mẫu hậu, cục cưng biết ạ, cục cưng nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Hắc thật tốt.”

“Không được lãng phí lương thực.” Lý Quả sợ bé sẽ vì Tiểu Hắc mà chỉ ăn một ít rồi không ăn nữa, sẽ rất lãng phí, nên lập tức nói thêm một câu.

“Vâng ạ, thưa Mẫu hậu.” Bé quả nhiên rất nghe lời, tiếp đó lại cười nói: “Tiểu Hắc, mi nghe rõ lời Mẫu hậu nói chưa? Không được lãng phí đồ ăn đó, có rất nhiều người chẳng có cơm mà ăn đâu, mi cũng phải nghe lời giống cục cưng nhé.”

Tiểu Hắc xà nghe xong suýt chút nữa hộc máu, đây không phải đang uy hiếp mình sao? Nhưng nếu nó không nghe lời thì...Nó không khỏi nhìn nhìn Lý Quả bên cạnh, lại nhìn nhìn bé con đang cười đến lăm lăm lết, cuối cùng đành im lặng.

“Đây, đây, đây, ăn đi.” Tay bé cầm miếng thịt tiếp tục đưa tới bên miệng nó, cười híp mắt nhìn nó.

Tiểu Hắc xà không cam lòng cắn một miếng, sau đó lại trừng mắt nhìn bé một cái, phát tiết nội tâm bất mãn.

“Mẫu hậu, người xem, người xem đi, Tiểu Hắc biết nghe lời ghê.” Bé giống như phát hiện ra tận đại lục (đại lục mới - ý chỉ những điều mới mẻ, bất ngờ chưa từng có), thấy nó nghe lời ăn đồ ăn, lập tức hứng thú báo cáo với cô.

“Tiểu Hắc thật là lợi hại, Tiểu Hắc cũng khá thông minh.” Cô vừa nhìn, lập tức vui vẻ nở nụ cười, thuận miệng tán thưởng.

Bé cực kỳ đặc ý, vắn vẹo thân thể nhỏ, mặt mày hớn hở, sau đó cười vờ Tiểu Hắc xà: “Tiểu Hắc, mẫu hậu khen ngợi đó, mi phải cố gắng ăn nhiều một chút.” Nói xong, lại cầm một miếng đồ ăn khác đưa tới bên miệng nó.

Ở trước mặt bao nhiêu người, Tiểu Hắc xà dĩ nhiên không dám có hành động khác, đành phải há mồm, hung hăng cắn một miếng, nhai xong lại tiếp tục oán hận cắn miếng thứ hai.

Lý Quả vui vẻ nhìn hai đứa trẻ này, sau đó vui đầu tiếp tục ăn phần của mình.

“Tiểu Hắc, mi rất ngoan.” Bé thừa dịp mẫu hậu mình không chú ý liền ghé sát vào Tiểu Hắc xà, nhỏ giọng nói, cười đến híp hai mắt lại.

Ngoan? Tiểu Hắc xà nghe xong suýt chút nữa lại muốn hộc máu, nó nhẫn, nó nhẫn còn không được sao? Được.....

Quản gia Lâm ở bên cạnh nhiều lần muốn nói lại thôi, không phải ông ta không biết Tiểu chủ nhân đang làm gì, hơn nữa ông ta cũng lơ mờ cảm thấy Tiểu chủ nhân biết rõ lai lịch của Tiểu Hắc xà, ở trước mặt tiểu thư cứ coi như không biết đi.

Đợi mọi người cơm nước xong xuôi trở lại phòng khách, bé vẫn gắt gao giữ lấy Tiểu Hắc xà không buông, giống như đã quyết định muốn cùng nó như hình với bóng. Quả nhiên, thật đúng là bé con đi đâu, cho dù là ăn cơm cũng không buông nó ra.

“Tiểu Hắc, đêm nay mi ngủ ở bên cạnh cục cưng nhé.” Buổi tối, lúc đi ngủ, bé ngủ ở bên cạnh cô, còn Tiểu Hắc xà thì bị bé đặt ở bên cạnh người, non nớt nói, nói xong còn vỗ vỗ đầu của nó.

Tiểu Hắc xà trợn to mắt căm phẫn nhìn chằm chằm bé, đứa bé này thật đúng là được voi đòi tiên, nó rất muốn phát hỏa, nhưng đúng lúc này Lý Quả lại quay sang bọn họ, nó không thể không nhịn xuống.

“Cục cưng, Tiểu Hắc, ngủ ngon.” Cô vỗ nhẹ đầu răn của Tiểu Hắc, sau đó hôn hôn bé con bên cạnh, yêu thương nói.

Bé lập tức duỗi hai tay hai chân ra ôm lấy cô, ngọng nghịu nói: “Mẫu hậu, ngày mai chúng ta đi tìm chú chơi, được không ạ? Cục cưng nhớ chú lắm.”

“Ừ.” Cô sưng sốt một chút, sau đó gật gật đầu, đáp ứng rồi.

“Cảm ơn mẫu hậu.” Bé vô cùng hưng phấn, ôm cô hôn vài cái, sau đó mới buông ra.

Lý Quả véo nhẹ cái mũi nhỏ của bé, cảm thấy bé thật sự là bướng bỉnh, nhưng cũng không mấy để ý. Mà Tiểu Hắc xà ở bên cạnh suýt chút nữa đã không nhịn được nóng nảy.

Bé con này vậy mà muốn đi tìm tên kia, rất quá đáng, quá không xem mình ra gì rồi, nó rất tức giận, nó thật sự phát hỏa lớn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-lam-xa-vuong-luu-manh>